

Мага Віра

ЗМІСТ

День

Сторінки Розділи

1. Спасибі Вам, Мамо і Тато, спасибі за любов!

11 1-17

2. Діти і Родичі

15 1-36

3. Світ і Його Таїна

24 1-27

4. Людина і Безмежність

28 1-35

5. Людина і її Свідомість

33 1-43

6. Свіість Історичної Науки, 1

45 1-33

7. Свіість Історичної Науки, 2

51 34-78

8. Свіість Історичної Науки, 3

57 79-121

9. Діаманти з Храму Світової Історії

65 1-54

10. «Пощо украв єси боги мої?» (1 кн. Мойсея, 31,
30) 74 1-50

11. «Дай мені ще два місяці пожити» (Кн. Суддів,
11,37) 81 1-47

12. Від Дніпра до Медії. Заратустра, Бог і Біблія, 1
89 1-49

13. Заратустра, Бог і Біблія, 2
97 50-118

14. Заратустра, Бог і Біблія, 3
109 119-180

15. Від Дніпра до Ґангесу. Будда, Бог і Євангелії, 1
119 1-97

16. Будда, Бог і Євангелії, 2
136 98-248

17. Рим і Візантія — Вони хреститимуть Україну
(Русь)? 163 1-154

18. Перед хрещенням України (Руси), 1
188 1-95

19. Перед хрещенням України (Руси), 2
205 96-170

20. Перед хрещенням України (Руси), 3
220 171-242

21. «Поруйнуйте жертovníки їхні», 1 (5 кн. Мойсея,
12,3) 233 1-71

22. «Поруйнуйте жертovníки їхні», 2 (5 кн. Мойсея,
12,3) 247 72-168

23. Після хрещення України (Руси), 1
269 1-105

24. Після хрещення України (Руси), 2
298 106-276

25. Україна (Русь), архиєреї грецької ортодоксії

і Татаро-Монгольська орда, 1
347 1-114

26. Україна (Русь), архиєреї грецької ортодоксії

і Татаро-Монгольська орда, 2
381 115-722

27. Українська Духовна Революція, 1
555 1-44

28. Українська Духовна Революція, 2
564 45-98

29. Українська Духовна Революція, 3
573 99-152

30. Ми РУНВірою озброєні
584 1-26

31. ОСІДУ — Сила Українська
590 1-29

32. Мудрість Оріянської Волі
596 1-51

33. Чому потрібний культ провідника? Що вище
розуму? 605 1-40

34. Різдво Світла Дажбожого
616 1-54

35. Як виникли рідні й чужі назви, імена, прізвища?, 1
629 1-17

36. Як виникли рідні й чужі назви, імена, прізвища?, 2
636 18-32

37. Як виникли рідні й чужі назви, імена, прізвища?, 3
644 33-51

38. Де ти, наша рідна знать?
651 1-30

39. Титули і їхня історія, 1
658 1-33

40. Титули і їхня історія, 2
665 34-74

41. Про обряди поховання
673 1-47

42. Питання і Відповіді, 1
682 1-15

43. Великдень Світла Дажбожого
687 1-64

44. Питання і Відповіді, 2
699 1-20

45. Рунвісти, самовдосконалюйте своє єство
708 I, 1-18

711 II, 1-15

46. Питання і Відповіді, 3
715 1-17

47. Питання і Відповіді, 4
723 1-14

48. Сім Законів Правильного Життя:
730 1-21

1. Правильне Мислення має Волю, Мету, Відвагу.

2. Правильне Хотіння має Любов, Справедливість,
Послідовність.

3. Правильне Виконання має Відповідальність,
Точність, Дисципліну.

4. Правильне Ставлення до Себе й Оточення
властиве повноцінному «Я»:

повноцінне «Я» Незалежне, Небайдуже,
Узгоджене.

5. Правильне Харчування має якісну Поживу,

національне Вариво, Обрядність.

6. Правильна Любов має Ненависть і Ощадність,

Співпереживання і Жертовність, Душеву Красу і Вірність.

7. Правильна Віра має Природне Народження,
Блаженне Розуміння

і Правильне Призначення

49. Питання і Відповіді, 5
772 1-63

50. Як Двоевір'я пригноблює духовні сили
народу? ... 787 1-62

51. Питання і Відповіді, 6
805 1-90

52. Молитви

ДЕНЬ 1

1. — І я, і дружина моя просимо Вас — скажіть щось про свою родину, про своє дитинство? У якому оточенні проходили Ваші перші роки життя? Ми маємо дві дитини і ждемо третьої, хочемо, щоб наші діти були духовно і тілесно здоровими, і жили, щоб жила Україна — славилася Родина Рідної Української Національної Віри.

— Дорогі мої, істинно кажу Вам: здоров'я дитини починається у серці чоловіка і жінки. Мати прикріплює зачатіє дитини своєї до серця свого, до душі своєї. І від того, з якою любов'ю вона це робить, також залежить здоров'я її дитини. Жінка, бачачи, що її чоловік не жаліє її, дитину виношує у смутках і гірких сльозах, і дитина її може на світ народитися кволою.

Побратиме, ждучи дитини, даруй своїй жінці ніжну любов. З любови родиться духовне й тілесне

здоров'я.

2. Що ж відповісти на ваші питання? Маючи дванадцять років, я вже знав, що таке гірка чаша життя (голод, холод, притаювання переконань), та я ніколи на життя не нарікав. Я вірив, що і в голоді, і в холоді, і у в'язниці треба жити, бо жити хочеться: жити — значить боротися за життя.

Родичі вчили мене: “Не нарікай на погоду, на сонце, на людей, на світ. Не нарікай на життя, що воно не таке, як ти собі бажаєш, зроби сам, щоб воно було краще, вір у себе, і, прямуючи до мети, перемагай усі труднощі. Не нарікай! Ті, що нарікають на долю свою, на людей, на життя, на маму, на тата, звуться недолітками.

Не дозволяємо тобі плакати, бо хочемо гордитися тобою. Не дозволяємо тобі любити тих, які є ворогами нашими. Не старайся, щоб тебе любили всі, бо будеш всіма зненавиджений. Ти маєш тиху дитячу вдачу — значить будеш або вівцею, або — левом. Не бійся колючої стерні; тим, що вміють по ній ходити, вона м'яка, як подушка.

Не бійся ні води, ні вогню; ті, що вміють цими силами володіти, тим вони не страшні. Ми тебе не б'ємо, і про це люди знають, і нас ти не бий клопотами своїми. Живи, сам думаючи про себе: як постелиш, так і спатимеш.

Знаєш, ми позбавлені “права голосу”, ми викинуті на “смітник життя” — ми названі “ворогами народу”, нас вигнали з хати, з села. З татом люди боялися говорити, бо він сказав: “Сталін є господарем у Кремлі, а я на рідній землі”.

3. Люблю радість, і тому розповім Вам про роки мого щасливішого дитинства, яке я мав до семи років. Пригадую, мати казали: весь мій рід ждав мене. Коли моя мати носила мене в лоні своєму, вона чулася найщасливішою в світі жінкою. Їй дуже хотілося бути матір'ю, її дитячі роки були заповнені любов'ю до дітей. Стрінувши то там, то там маленьку дитину, вона бігла до неї і ласкала її. Усі знали, що вона любить дітей. Її сестри любили її. Її батьки любили її. Її свекруха була відомою в селі повитухою, знала, які поради давати невістці.

Мій батько любив пісню. Парубкуючи, казав “Хлопці, заспіваємо”. І в селі ті, які хотіли з нього легко

покепкувати, казали “хлопці, заспіваємо”. Він не гнівався. Він, стоячи вечором з парубками між вербами біля річки Рать (річка Рать тече долиною села Богоявленське), співав свою улюблену пісню: “Я сьогодні щось дуже сумую, про козацьку долю згадав. І про славу свою не забуду, що колись я, мов сокіл літав. Вдарять дзвони у слушну годину і підемо в останній ми бій! Ти воскреснеш, моя Україно, в повнім блиску і славі своїй!” З піснею він жив.

І з радости, що скоро буде батьком, він піснями розважав свою любу дружину Світанну (Оленку), яка була тихою спокійною жінкою, залюбленою у вишивки, які вміла сама видумувати: вся її хата була уквітчана вишитими рушниками. У звичайній селянській хаті білій, критій соломой, в якій було багато сонця, веселих кольорів, радости і любови, усі були залюблені в життя.

4. Ранком село Богоявленське розбудили дзвони: піп Афанасій скликає людей до церкви на велике свято християнське, а біля хати Терентія Полікарповича Силенка повно людей, ніхто до церкви не поспішає. І Терентій Полікарпович не йде до церкви відзначати Воздвиження Чесного Хреста. Сьогодні, 27 вересня (ранком, в неділю на Воздвиження Чесного Хреста) він став батьком, воздвигнувся на світ син-первісток.

І приятелі принесли дари (квіти, вишнівку, паляниці).
І сміх — побратим Оксентій віз на ярмарок дині і кавуни, та, почувши, що в побратима Терентія син народився, завернув з дороги і все, що на возі, передає, як дар, кажучи: “Та щоб ріс син здоровий, як ось ці свіжі, росою вмиті дині та кавуни!”

5. — Учителю, і в селі Богоявленське Ви були охрещені?

— Я був освячений за скитським (козацьким) обрядом. Оповідала мати, що вже було холодно. Вода в мідяному котлі замерзла, лід макогоном потовкли і мене голого занурили з головою в крижану воду. Вихопивши з води, поклали на теплий кожух, весь я від такого освячення ніби пробудився, зарум'янився. Мати казала: “Ти тоді побадьорішав і став дуже рухливим”. І, щоб я міг зігрітися, мене закутали. Гості стояли біля кожуха, на якому я лежав у сповиточку, і кидали гроші, “щоб був багатим”. А дід Трохим (батько моєї мами) стояв переді мною на колінах і, не звертаючи на людські поговори, молився до Дажбога. Усі знали, що він язичник. І всі терпіли його за його веселу добру вдачу, за його любов до людей і Матері-Землі.

6. І оповідали мати, дід Трохим брав мене на руки і йшов за село. На скитській могилі, де ростуть маки, волошки і чебрець, він учив мене міцно стояти на ногах. І гуторили сусіди, що перед початком цієї науки, дід урочисто скидав шапку, клав її під коліна, піднімав руки до неба, і сам (своєю душею створену молитву) промовляв. Потім святковим тоном обіцянку складав: “Предки, до Вашої землиці святої, з якої Ви вийшли і до якої на вічний спочинок відійшли, і яку Ви пристрасно любили і нам її, як скарб життя передали, сьогодні торкаються п’яти мого нового внука! Озветься хай в його серці Ваш Добрий Дух. Воля хай Ваша і ясновидюща обачність стануть світлом у храмі його світорозуміння і світовідчужання! Обіцяю зігріти його серце добром і любов’ю до Вас, о Предки!”

7. Дід Трохим умів розвивати мою уяву. І я відчував: біля мене присутні ті, що породили мене і сотворили образ народу мого. І в образі народу мого я бачив свій образ. І люди села Богоявленське не знали таїни моєї любови до них: я в їхній усмішці бачив моє щастя. Мене тішило оточення — там хтось будує хату, сусід пасе корову, дівчина Віра сидить на вишні і співає, на високій груші кує зозуля, огудиння вилізло на клуню. І на стрісі виріс великий гарбуз. Вечором у ставку скидаються коропи, на вгороді кумкають жаби, на подвір’ї пахне сіном, тато біля повітки клепає косу, а мама готує вечерю; і все мені подо-

балосся, і я завжди мав усміхнене обличчя.

О незабутні дні дитинства! І хоч до крови колола стерня мої ноги, коли я ніс у глечики воду до матері, яка на рідній не своїй землі збирала колоски, до болю солодкий був цей перший труд. І хоч задущливий був дим у хаті тоді, коли не хотіли горіти в печі мокрі дрова, але тяжко його забути. Тяжко забути біль, після якого приходила радість і висихали сльози. Тяжко забути тата, якого чекісти на ріллі біля плуга револьверами побили (він не хотів відмовитися від рідної землі) і закривавленого зв'язали на возі. І він, від'їзджаючи, прощально дивився у мою сторону. І усміхався, щоб я не плакав, а я в його усмішці бачив біль, глибоку душевну гіркоту і любов до мене. І сьогодні мені тяжко вирвати з душі перші дитячі враження, вболівання, радощі. Здається я ніколи не був дитиною — рано в моїй душі народилася любов до рідного і ненависть до тих, які катували мого родителя.

8. Пам'ятаю, дід Трохим будив мене на світанку. Він над вухом (щоб ні мама, ні світ людський не почув) говорив: "Вже починає благословитися". Він умивав моє обличчя криничною водою. І краплями освіжав потилицю собі і мені. І ми, ніби на якусь врочистість, ішли попід житами на могилу Предків. Дід усміхався.

Він був міцний, як дуб і добрий, як дитина. Ми інколи вдвох так сміялися, що сльози появлялися на очах. І дід говорив: “Буде, буде вже, бо під серцем колотиме”. А сам він сміявся на весь світ, і всім було весело біля нього. Його біла, як сніг, борода виглядала кращою, як у святого Миколи Чудотворця на порепаному образі, що висів на покуті.

Я вірив усім іконам, що рядами висіли у дідовій хаті, обкутані вишитими рушниками від жертки до мисника, але рідному дідові моя душа вірила більше. Ікони були мовчазні. І люди на них намальовані суворі, чужі, не наші, і всі в убраннях іноземних. Дід же був рідним для мене, і я відчував його теплі руки, і коли він гладив мене по голові, то вони пахнули хлібом і корою сухого дуба.

Коли баба (моя баба Марія) годинами простоювала на колінах перед “чудотворними іконами” св. Варвари, св. Ґеорґа, св. Миколая, дід спокійно на свою неписьменну і добру подругу дивився. Вона тішилася богами. Він терпів — шляхетне було в нього терпіння. З почуттям душевного огірчення, сідаючи за стіл обідати, він ложкою показував у сторону святого Ґеорґа і повторяв слова відомого письменника: “Хто не пізнає самих таки греків у цих грецьких богах?”

9. Я з дідом уже на скитській могилі. Сходить вогненне сонце. Небо, ніби на помах магічної палички, починає співати. Святкує храм світу, і я святкую в ньому. І бачу — волошки починають сонцем умиватися, горить мак. І дід притишено говорить, що у могилі вічним сном сплять предки — найславніші богатирі світу. Вони вигоюють рани, біля ран лежать золотом куті мечі. І прийде час — пробудяться богатирі, і тоді на безмежних просторах України нова історія людства почнеться.

І сонце горіло на дідовій бороді, він задумано дивився вдаль, він ніби старався проникнути в душу восходящого сонця, ніби там щось бачив таке, що лише йому дано право бачити, він ніби розглядав якісь величні обрії тієї “нової історії”. Я дивився то на діда, то вдаль — хотів вловити зв’язок, який єднав діда з таємницею майбутнього.

10. Дід сидів непорушно, як орел на скалі. І, не міняючи пози, починав на сопілці грати сумних пісень. Мелодії мабуть черпав із давнозабутих народних джерел, із відгомонілого світу Предків, із соку пшеничних стеблин, бо мені здавалося, що і зелені хвилі, і небо, і я творили ритм одного дихання, одну пісню життя. І я полюбив мову сопілки. Дід

казав: “Слухай, це їдуть чумаки, а це думу думають козаки в неволі турецькій. А це: смуток великий, як Дніпро і широкий, як світ — зайшлаки з перевертнями топлять у Дніпрі святого Дажбога, а Він виринає, і пливе-пливе по ріці рідній перевертнями оганьблений. Він тоне, ой, то не Він тоне, то тоне душа України, ой, то образ наш тоне, воля наша тоне, слава наша тоне, ой, видибай Боже, видибай Боже, без Тебе життя буде негоже! Ой, чужиною з чужини привезений бог чужий на престол Руси сідає і перевертнів благословляє. Нерідний бог, як нерідна мати, ой, сиротами будемо ми, сиротами світу, чужинцями будемо на рідній землі, і ум наш змаліє, і душі наші збідніють, і чужа воля запанує над нашою волею”.

11. І котилися сльози по глибоких дідових зморшках, перлинами котилися по бороді і падали на могилу Предків, і горювала його добра душа. І я, будучи ще дитиною, не міг зрозуміти його душевного горя, та бачачи його сльози, теж плакав. Дід цілував моє тім'я і говорив: “Сльози умивають душу, і вона робиться чиста, як небо святе. Ти ніколи не забудь, що твій рідний Дажбог утоплений. Не забудеш?” “Ні”. “Отож. Нерозумні втопили рідного Бога. Бога признали Небогом, і втопили. Це так, ніби признали людину, що вона нелюдина, і втопили. Я тобі зробив з дерева козака, ти його втопиш? Отож. Хочеш від діда пам'ятку мати, бережеш. А вони втопили красу душі

своїї, образ свій споганили.

Мій покійний прадід був волхвом — він жив більше, як сто літ, він мені казав, що було Дажбоже Явлення біля Раті, в гаю, і тому й село наше назване БОГОЯВЛЕНСЬКЕ. Я тобі таїну цю кажу, а ти вмири з нею, понеси її до Предків своїх. І нікому не кажи, бо наш народ знетямів, осміє тебе. Мене попи не любили, ішли з кропилом, то хату мою обминали, а тепер нові попи прийшли. І мають вони не хрести, а зірки на головах, і також мене обминають. Вісімдесят мені минуло і роки старі мене рятують від кайданів. Дай мені свою ніжку?” І дід поцілував мою п’яту, і сказав: “Твоя, внуче, п’ята для мене рідніша за всі чужі святощі, які воцарилися на вистражданій душі народу нашого. Твоя п’ята від моєї п’яти походить, значить і хода буде одна!”

12. Не було в селі людини, яка б пройшла мимо мого діда, не скинувши шапки, і він, як Захар Беркут, відповідав: “З Дажбогом, ідучи”. І люди хотіли від нього почути це дивне, древнє, незвичне слово, від якого ніби дихало людським довголіттям і тайнами життя. І діди (його ровесники) звали його “віщуном древніх времен”. І це розвивало в душі моїй почуття гордості, пошани і довір’я до діда, який був моїм мудрочоловим учителем. І хоч дід усім людям на землі

бажав щастя і спокою, сам він не мав щастя умерти в оточенні своєї великої родини.

Весь його рід вивезли з Богоявленського в Сибір. А діда... лишили. Кому він потрібний... Він, одягнувши білу полотняну сорочку, зібрався, як на свято, і пішов на кладовище, щоб біля могили дідів своїх почати умирати. Стривожилася місцева влада, його вночі вивезли, як небажану в селі людину, на станцію Олександрія. Комуніст Сура сказав: “Діду, на кладовищі немає місця для живих, іди геть!”

13. І мій дід поїхав на Кавказ. Довідавшись, що його син Іван (Півняк) замучений опричниками Сталіна в станиці Кущівка (на Кубані), він попрощався з невісткою Марією і пішов, спираючись на ціпок, у гори... туди, де орел карає Прометея. Як тільки згадую діда, в думці моїй постають такі слова: “Діду-Учителю мій, Ти навіки лишився у горах Кавказу.

Не можу покласти степових волошок на твою могилу, бо не знаю, де вона є, а може — може твоє серце там орел карає, п’є твою живучу кров?.. За добру твою душу і за світлу твою науку, я в день мого народження (27 вересня) на чужій чужині вшановую ім’я Твоє, і сповіщаю, що Ти живий у моїй душі, зерна

Твої таємної науки я довго хоронив у душі моїй, та більше таїти не можу! З Твою духовною печаттю утверджую і голову науку Рідної Української Національної Віри.

Ти, пам'ятаю, оповідав, що в молоді роки на коні об'їхав весь Кавказ, бував ти у Греції, в Іраку, ти бачив чужі світи, чужі релігії, чужі обряди і звичаї. І коли ти з довгих мандр повернувся в рідне село, ти перш за все відвідав могилу прадідів, ти поцілував землю, яка прикриває серця їхні, і сказав: "Немає на світі, Предки мої, нічого для мене дорожчого і святішого, як ця святиня, в якій Ви спочиваєте. Мандруючи, я носив біля грудей у шкіряній торбиночці на мотузочці крихти землі з могили Вашої. І не чувся на чужинах самотнім. У крихтах землі рідної я чув дихання Ваше, Предки мої, я бачив образ Ваш і відчував убоління і опіку Ваші, і чув я шум степів, і освіжали мене хвилі Дніпра, і пахли ті крихти землі хлібом рідним, і бачив я, як моя русокоса дівчина по росі йде на город огірки полоти. І коли в Стамбулі примусили мене показати, що таємне зашите у торбинці біля серця, я їм показав крихти землиці рідної, і поцілував її, і турки похилили голови, оторопіли, і довго мовчали, потім дали мені смаженої баранини, і старший між ними сказав: "Той, хто так вірно любить рідну землю, не буде оскверняти нашу. Ти будь нашим гостем, і ми тебе покажемо біля мечеті".

І сьогодні я думаю: чому в моєму народі занедбаний культ предків, культ дідів-патріархів народних? Чому не має літопису родовідного? Чому внук нічого не знає про свого прадіда? Чому він не цікавиться тими, які його родили, виколихали у колисці своїх чарівних мрій? Чому праправнук соромиться свого походження? Чому праправнук не бачить у тих, які його народили, нічого рідного, дорогого, мудрого, священного, славного? Тому, що в правнука шляхи мислення неправильні, духовість спотворена, родові почуття збідніли.

14. Усі діти (і особливо хлопчики) люблять воювати, навики далеких предків властиві їм. І я пригадую: десять хлопчиків (і всі вони дошкільнята) стають вершниками: вони сідають верхи на сухі соняшникові стебла, всі вони мають батоги, вони летять вулицею села, піднімаючи таку пилюгу, що й вікон не видно. Старі бабусі на них махають кулаками, звать їх “шибениками”, кажуть, що “предположено війні бути, діти у війну бавляться”. Армія влітає на подвір'я, біжить стежкою між картоплинням, кукурудзою, і вибігає у степ, прямує до “скитської могили”, яка видніється тут же (за селом). І, незважаючи на те, що я ростом між воїнами майже найменший, мені випадала роль бути командиром, і коли я тепер думаю, чому було так, приходжу до переконання: я

був так пристрасно захоплений “війною”, що сліпо летів у найгустіший бур’ян, будяччя, ярки, я знаходив приємність тоді, коли перемагав на дорозі багато перешкод.

Ми ховалися між кущами маслини, які росли на степовій межі (за городом садиби Михайла Карюка), причаювалися у пшениці, густій лободі, обвішавши голови травою, щоб ворог не міг помітити. Ми мали розбити армію колючих будяків, яка стояла над дорогою прибита пилом. На мій крик “Вперед, ура!”, армія моя летіла, як ошаліла. Бійці, заплутавшись у бур’яні, падали, дехто сідав і плавав: колючка в ногу залізла. Ніхто на “ранених” не звертав уваги. Летіли ворожі голови будяків, дерев’яні шабляки шуміли, коні “іржали”, ламаючись під ногами.

15. Після бою всі стомлені, спокійно і з почуттям переможної солодкої втоми, ми йшли до ставка, скидали все, що на собі мали і покоряли “безодню”, яка нам сягала по пупа. Після освячення водою, я запрошував всіх воїнів до мого садка, це частинно тому, що мої родичі до такого “вторгнення” ставилися не вороже. Нічого не кажучи мамі, я зі своїм ад’ютантом (Івасем Карпенком) виносив з хати півхлібини, всім воїнам (маючи на увазі ріст кожного) давав обід, відломлюючи хліб через коліно. На наказ

“вперед”, всі ми лізли на вишні. Сидячи на вишнях, їли хліб з ягодами і вишневим клеєм. Пташки щедро оспівували нашу “хлібо-вишневу” трапезу. І коли з хати йшла моя мати, фартушиною щось прикриваючи, в сторону садка, мої воїни зніяковіло притихали, дехто думав, що там під фартушиною прихована качалка. І мати (моя вирозуміла мати) говорила: “Спокійно злазьте, щоб гілля не поламати. Тут сидайте коло “півників”, вареників вам принесла. Тата й досі немає, мабуть, їдучи з базару, до тітки Палажки заїхав, там і обідатиме. Добре жуйте, шлунок зубів не має. Не спішіть”.

16. Згадуючи картини дитинства, я роблю висновок — мої родичі завжди до мене ставилися як до дорослого. І всі мої дитячі забави вважали справою серйозною. Ми одного разу рішили вдосконалити свою “стрільбу”: поставили нову цеберку і почали, вибігаючи на копицю сіна, кидати в дно долото: дно було продірявлене. Тато, помітивши це, нічого не сказав, взяв відро і всіх нас запросив допомогти напоїти коня. Він стояв біля коня, ми мали з криниці носити воду, набираємо повне відро, і поки принесемо до коня, вода майже вся витече.

І тато спитав: “Молоді люди, чи ви любите коня? Дивіться, якими вірними очима він на вас дивиться,

готовий ниву орати, щоб ви хліб мали, і він такий, що всюди вас може повезти, щоб у вас ноги не боліли. Хоче води напиться, а ви його відро подірявили”. Всі воїни похнюпили голови — жаль коня, подірявлене відро, ущемлення совісти. І один воїн всіх нас виручив словами: “Дядько, простіть, ми більше не будемо. Ви не скажете моєму татові?” Тато відповів: “Ні, я також був таким воїном, як всі ви, і знаю, що таке війна. Ідіть!” І всі ми пішли берегом над Раттю аж до греблі, вирішили між корінням верб ловити раки.

17. Оповів дещо з дитинства мого, і в душі чую зворушення: пригадав росяні стежки, перші радощі і клопоти — пригадав себе і рід свій. І сьогодні, де б я не був, у серці моєму, як святее святости, живе образ Мами і Тата. І в душі я горджуся, що вони навчили мене любити працю, перемагати труднощі. Вони привили в мені почуття самодисципліни і самовідповідальності, почуття борні і замилювання до краси чистої, святої, і виростили в душі моїй непідкупну любов до Вітчизни, спасибі Вам, Мамо і Тату, спасибі за любов!

ДЕНЬ 2

Дорогі слова “Родичі” і “Батьки”. Котре з них первісніше, притаманніше, одухотворенніше? Я вважаю, що “родичі”. Воно має “кровне” споріднення із словами “родина”, “рідність”, “рід”, “народження”, “спородила”, “родовід”. Було якесь мовне зубожіння, переслідування тоді, коли слово “батьки” витиснуло слово “родичі”. У класичному санскриті слово “бата” чи “бату” означає “юнак”, “юний брагман”; в “Магабхараті” воно значить “дорослий муж”. Наші далекі предки (оріяни) духовних провідників звали “БАТЯ”, “батіші врата” (зіркий, бачачий спостерігач, провідник). У “Рик Ведах” “бат” означає “правдивість”; “б” переходить в “т”, і тому “бата”, “пата” і “тата” (тато) тотожні значенням.

Дядьки, тітки і їхні діти — рідняки. Тато і Мати — РОДИЧІ. Є мати і є тато (бать, батько) і вони “батьки”? І два чоловіки, які мають дітей, зуться “батьками”? “До школи повинні прийти батьки, а матері будуть вдома?” — питає учителя учень. Хто може сказати, що дитина не думає розумно? Немає слів беззастережно подібних значенням, походженням, мелодійною особливістю. Кожне слово обрамовує свій окремий світ емоцій, краси, культури, світ народження і одухотворення.

1. Родичі, ваші діти розумніші, ніж про це Ви думаєте. “Клопіт” в тому, що вони ще не вміють докладно висловити свої розумування і почування; їм не вистачає відповідних слів, і тому вони часто вживають жести і міміку. Їхній розум швидше розвивається як їхня мова. Вони жадібні нових слів. Не турбуйтеся, що діти не розуміють вашої дорослої словесної культури. Вони кожне слово відкладають у пам’яті як необхідний скарб на день завтрашній; вони обвикають з музикою, з духовними чарами слова, з його значеннями, і всі ці знання засвоюють підсвідомо. Подиву гідно збудований мозок людини!

2. Учть дітей мовної майстерности, і цю шляхетну науку перетворюйте в творчу приємність. Уміння правильно висловити думку — достоїнство аристократів духа. Дитина каже: “Мамо! Іди. Дай. Не хочу”. Її запас слів багатший, але вона не вміє ним користуватися. Думка повинна мати свою архітектуру, вабну красу, зрілу завершеність, емоційну силу переконливості. Учть дітей будувати речення таке, яке має виразну цілеспрямованість і емоційну вихованість. Учть дітей любитися красою мислення. “Мамо, іди до мене”, “Прошу дати мені хліба”, “Спасибі, не хочу пити чаю”. Призвичаюйте дитину (це дуже важливе), щоб вона вміла сама прислухатися до музики свого слова, вміла радіти красиво

збудованим реченням, вміла відчуті і виправити його хиби. Родичі будують мілкодумні, не-врівноважені і згрубілі речення тоді, коли вони сваряться. Серця їхні збуджені, і тому діти насторожено прислухаються до сварки, дарма, що вдають, що нічого не чують. Вони знати хочуть, хто має слухність — тато чи мама; вони хочуть бути справедливими суддями. Умудряйтеся сваритися так, щоб діти вас не чули і не судили. Там, де сварка, розум скутий; там, де сварка, родичам тяжко виховувати дітей.

3. Мова рідна — одухотворені тайни душі, тайни, які єднають інтуїцію дитини з її родичами, з її предками, з духом і природою її народу. Дитина, рідна мова якої принижена, занесена на список другорядних мов, калічиться комплексом меншої вартости, незважаючи на те, що в чужомовній школі її успіхи дуже добрі. Успіх в науці і почуття гідности — два протилежні поняття. Я розмовляв з одним хлопчиком, і довідався, що він старанно вчиться тому, щоб в собі придушити принизливе усвідомлення, що інші діти кращі, як він, бо мова їхньої мами і мова школи одна. Хлопчик був пригнічений, що цього щастя він не має.

Дитина, яка пригнічена чужим оточенням, хоче

вирватися з приниження, і тому цурається рідної мови, і разом з нею, рідної матері, рідного народу. Вона хоче підняти цінність свого “я”, зрікаючись рідного прізвища, зрікаючись думок про Вітчизну родичів своїх. Кожна дитина (така вже природа дитини) має про себе високу думку, любить чути похвалу. Коли їй кажуть, що її рідна мова у школі не визнана, її рідною мовою не говорять визначні люди світу, вона стає пригнічена, в її душі раниться те, що для дитини найпритаманніше: вона не може гордитися рідним словом. Їй хочеться, їй дуже хочеться чимсь похвалитися, їй хочеться довершити подвиг гідний уваги; вона не може погодитися з думкою, що в неї відібране те, що мають інші діти.

Дитина, йдучи по вулиці Києва, чує мову чужу (мову чужої матері); вона переконується, що чужою мовою говорять орденоносні герої, визначні астронавти, вимріяні її подвижники. Дитина приходить до хати і говорить: “Мамо, Київ — столиця України. Я українець, мій тато, моя мама — українці, і ніде в Києві на вулицях я не чую мови української?”

Дитина плачем обороняє гідність свого ніжного дитячого “я”. Мати відповідає, що в Києві такі обставини існують тому, що в Україні здійснена “справедлива ленінська національна політика”. В

дитини устійнюється переконання, що не зло, а справедливість не визнає в столиці України мови української. Дитина покоряється справедливості тому, що в неї розвинене почуття любови до справедливости.

4. Я досліджував мову “Вед” і “Авест” — мову найстародавніх духовних творінь людини. Маю обґрунтовані дані твердити, що мова України — мова аристократів світу, які нині тяжко поневолені, які нині околгоспнилися (охлопилися), і стали “щасливими” рабами, їхня мова знецінилася тому, що нею не говорять ті, які розпоряджаються панцерними арміями, зброєю смерти і насильства, штабами релігійної чи атеїстичної пропаганди, їхня історія немилосердно спотворена; вона написана так, щоб вони чулися щасливими, що над ними панують білі чи червоні окупанти. Хто не знає минулого, той стає рабом сучасного.

Українця творять українцем не лише його антропологічні притаманності, а й його духовна (і обов’язково самобутня) субстанція. Коли ми, українці, втратимо рідну мову, ми самі себе загубимо в джунглях чужих мов. Знаю, що жиди, живучи десятки століть у різних країнах світу, були загубили рідну мову. Їхні обачні вчителі (рабіни) швидко

відчули, що жид чужається жида, духовна смерть підкрадається до “стада синів Ізраєлевих”.

Жиди на чужині (який могутній гін до само-збереження!?) штучно створили нову рідну мову (їдіш), щоб продовжити своє існування, щоб мати свій засіб самопізнання і самоспілкування. І я з тривогою думаю: коли українці, які живуть в різномовних країнах світу, утратять рідну мову, вони втратять здібність пізнавати самі себе. Українець з Бразилії не розумітиме українця з Канади, українець з Франції не розумітиме українця з Сибіру. Там, де сини народу самі себе не розуміють, між ними виникає роз’єднання, підозріння, взаємне недовір’я; вони духовно і тілесно, як окремішна сила, приречені на тиху загибель.

5. Родичі, які мозолисто працюють, щоб дітям передати ферму, хату, гроші, скарби, але не думають їм передати вільну самобутню мудрість життя (бо й самі не знають, як все це зробити?) повинні пам’ятати, що їхні діти не їхні. Хата повалиться, сад постаріє, гроші розтратяться, і діти опиняться на світовому розпутті без рідного “я”. Вони, ставши до-свідченими людьми, збагнуть духовну обмеженість родичів своїх, і соромитимуться признатися до свого походження.

Душа не любить порожнечі. Їм збридиться прив'язаність до речей, їм схочеться чимсь угамувати голод душі, і вони підуть у прийоми до чужих святинь правди і сили, і там професійні душехвати заворожать їхні душі дивами і засолодять чарами своїх приманливих гіпнотизуючих понять.

6. Чужина (немає значення, яка чужина — гостинна чи ворожа) хоче забрати у вас ваш найдорожчий скарб — вона хоче забрати у вас дітей ваших, щоб прискорити вашу духовну і тілесну кончину, вона за ваших улюблених дітей дає вам право в поті чола заробляти на хліб насущний і дає вам право скласти кості під небом своїм. Болюча дійсність! І болями цієї дійсності я говорю: кожную чужину ми шануємо лише тоді, коли вона не відбирає у нас нашого завтра, тобто, дітей наших — душу душі нашої, серце серця нашого, надію надії нашої. Для чужини ми готові віддати труд, здоров'я, силу, талант, але дітей ми, до болю тривожні сини народу тяжко поневоленого, нікому не дамо! Діти нами народжені для священної справи визволення рідної Вітчизни, воля нашої Вітчизни скріплює волю всіх чужин, на просторах яких ми чесно живемо і чесно працюємо.

Достойні сини чужини повинні зрозуміти, що так, як

їм, так і нам властива любов до народу рідного, любов ця роджена душами благородними. Ми, українці, порядні люди, а не інтернаціональні заробітчани, які “не мають вітчизни” (К, Маркс — Ф. Енгельс) і тому ними можна поповнювати різні мафії, піратські зграї, чорні міжнародні комбінації. Ми не зрадники Вітчизни, ми її болі, її священні прагнення!

7. Родичі, учіть дітей не слухати чужинців сліпопокірно, а розуміти їхні мудрощі, турботи, краси, завоювання. Ви живіть так, щоб ваші діти були вашими не лише тілесно, а й духовно. Збагачуйте допитливий світ дітей наукою рідної духовости, збагачуйте своєрідним багатством вільного ума і окриленої душі, і тоді діти будуть вашими. Вони будуть вами гордитися; не буде сутички між дітьми і родичами тому, що буде одне духовнотворення, буде спільна напруга розумового і тілесного самоутвердження і цілеспрямування. Впливи ворожих духовних сил на формування світогляду дитини вашої ви легко відчуєте по її ставленню до вашого рідного духовного “я”, і, відчувши це, не сваріть дитину, а скорегуйте її так, щоб вона вилікувалася, лікаря не бачивши.

8. Надмірна розкіш шкідливо впливає на формування достойної вдачі.

Людина родиться не щоб брати все готове, ні, їй призначена пристрасна боротьба за життя, за творче змужніння і духовне втвердження. Там, де розкіш розріджує боротьбу, людина хляне. Ви ошасливите дітей, коли дасте їм нагоду вміло відчути, що таке розкіш, драна сорочка, холод, голод, біда, спека, втома, невдачі, перемога.

Кожна дитина хоче відчути невідчуте, щоб збагатитися новими емоціями, щоб придбати многогранність хвилювань. Дитина ніщо в світі так не любить, як подорожування з родичами, з друзями. Вона жадібна на нові враження. Все, що вона бачить під час подорожі, розвиває її уяву, збагачує її почування, поширює і ошляхетює світ її натхнення, культуру її спостереження і мислення.

Вона, подорожуючи, радо переносить невігоди, їй смакує черствий хліб, і вона в цьому бачить прояви мужности; вона перед ровесниками хвалиться, що на дощі змокла так, що сухого рубця не було, що в полі бачила вовка, чула шум моря, казку таємничого лісу.

9. Родичі, будьте відкривачами талантів. Відкрийте в

дитині нахил до музики, малярства, математики, поезії, різьбярства, краси, війська, спорту, мови. В кожній дитині є ті чи інші здібності, але тому, що вони у відповідний час не були відкриті, не були плекані, їхні паростки зів'яли. Творче мистецтво — радість велика. Небезпека чатує там, де безрадісно зріє дитина з порожньою душею, їй світ стає немилий. Виховуйте дітей, щоб вони були творцями своєї творчої радості. Радість, здобута під час мук творчої праці, найбагородніша і найповніша. Вона не випрошена і не куплена. Вона не лише дає приємність, а й вважається найдостойнішим шляхом самовдосконалення і самовтвердження власної гідности.

Учіть дітей, щоб вони самостійно творили ту чи іншу справу. Самотворення дає дитині почуття самопошани і самовідповідальности. Жити, не маючи творчої праці, значить самозанедбуватися, іти позаду життя. Ви знаєте, як виглядає під тином у бур'яні занедбана квітка.

10. Здібності розумові притуплюються тоді, коли дитині все легко дається. Пригадуйте дитині, що все, що легко дається, має малу вартість. Сили множаться там, де вони потрібні, де їх уміло плекають, де необхідна напружена дія і вільна творча уява. Розвиток

розуму потребує напруги, потребує постійної боротьби з невдачами, помилками. Хто робить помилку і має здібність її виправити, той має дані бути подвижником життя. Хто бачить помилку і вперто не хоче її виправити, той іде на місці. Безумна впертість — поразка. Мудра впертість — перемога. Помилки там множаться, де немає пляновости, чітко уявленої мети, де відсутня духовна і тілесна рівновага, де грубі емоції панують над розумом.

Кажіть дитині особливо дбайливо: “Дитино, перед тим, як щось робити, думай. Створи у своїй кімнатці хвилини думання. Думання розвиває розум. Думаючи, стаєш мудрішою. Коли щось робитимеш не думаючи, тобто, керуючись лише сліпим хотінням, станеш жертвою малих, а потім великих помилок. То мозок мститься за те, що ти не думаєш, не шануєш його богатирської творчої сили”.

Розвивайте в дитини почуття самостійного мислення. Самостійне мислення веде до вміння самостійно діяти і за довершену дію самостійно відповідати. Розвивайте в дитини ініціативну єдність між словом і дією. Лише ті люди, які володіють єдністю між словом і дією, гідні створити самостійну державу.

11. Не сваріть дитину за те, що вона зробила помилку. Терпеливо і переконливо розкажіть їй, чому сталася помилка, що треба робити, щоб вона часто не повторювалася, розкажіть, що на світі немає непомильних людей. Щоб дитина не починала робити, ви благословіть її питанням:

“Дитино, чи ти вмієш працювати старанно?”

Призвичайте дитину до старанности. Старанність стане частиною її вдачі; вона даватиметься легко тому, що непомітно запанує у психіці свідомого і підсвідомого життя. Думаючи про своє дитинство, я приходжу до переконання, що моя мати була тонким знавцем дитячої душі.

12. Родичі, не хваліть дитину за те, що вона Вас слухає, бо дитина стане слухняною не тому, що це їй подобається, не тому, що вона вірить, що мудра слухняність їй корисна, а тому, щоб отримати дарунок і похвалу. В неї розвинеться почуття підлабузництва і лицемір'я. Вона в хаті навчиться піддобрятися родичам, а виросте, піде у світ, то буде піддобрятися навіть ворогам народу свого, щоб здобути похвалу, ордени, дарунки, повагу. Хвала багатьом розслабила голови і багатьох поробила славними рабами.

Не хваліть дитину, коли вона нічого доброго не зробила, бо вона може переконатися, що ви це робите тому, що не знаєте, що таке добре, а що таке зле. І не звій дитину котиком, песиком, квіткою, думаючи, що це їй потрібно, що це їй мило слухати. Звій їй ім'ям її, розвивайте в неї почуття пошани до імени свого, до гідності свого "я", до вміння відстояти своє "я".

Дитина, яка вами обдарована переборщеними пестощами, стає примхливою, химерною, вразливою, лінивою, і ці прикмети знещасливлюють її вдачу. Ліниві люди бояться труднощів, стають угодовцями, вони шукають легких доріг, теплих посад, і пливуть за течією, і в багатьох випадках стають пригніченою жертвою людей дії і слова. Пам'ятаю, мати мені говорила: "Сину, приємність не лише в радощах, а й у терпіннях. Твій тато названий "врагом народу". Ти не плач. Великі люди були тому великими, що перенесли великі терпіння. Твоє велике душевне горе робить тебе між дітьми самотнім. Ніхто не хоче боронити дитину "врага народу". Ти надієшся сам на себе, ти не ждеш ні від кого співчуття, і в цьому, сину мій, твоя свята сила і віра. Я — твоя мати, довірай мені мрії і сльози свої".

13. Інколи Родичі кажуть, що говорять-говорять до дитини, а вона поводить ся, як глуха, на їхні слова не звертає уваги. Коли в цьому немає успадкованих рис вдачі, то таке байдужжя появляється тому, що родичі не виховали в дитини любови до слова, не прищепили уваги до думки. Родичі розкидалися словами легковажно, і дитина перестала на порожні слова звертати увагу; вони в її уяві втратили вартість. "Чужу людину слухає, а нас недочуває".

14. Не гнівайтесь, що Ваш син, маючи шістнадцять літ, забуває про візок, в якому тішився соскою, забуває про груди мамині, які його вигодували; він чується навіть збайдужілим до опіки щирих родичів; він вважає, що все це для нього малозначне. І гніваються родичі: що то з сином діється? Не гнівайтесь. Ваш син хороший. Він мужніє, в нього появляється почуття особистої волі.

Він вже починає самостійно мислити, він шукає відповіді на ряд важливих питань: світова політика, розвиток електроніки, любов, справедливість, релігія, відношення людини до людини. Він утверджується сином роду свого; він хотів би дещо почути про свій родовід, про подвижників-прадідів. Коли він національно свідомий, в нього виникає хотіння (благородне хотіння) бачити своє щастя в

щасті народу свого, відчувати історію життя свого в історії народу свого. Родичі обурюються, що син, мовляв, рано починає думати "по-дорослому". Їм ще хочеться дитину няньчити, їм хочеться, щоб синок ще був слухняним хлопчиком, який постійно придобрюється родичам за те, що вони його няньчать.

Така запопадлива "опіка" ображає буйну і вразливу уяву гордого і волелюбного юнака. Він стає тривожним, сварливим, або закупорюється сам в собі, щоб уникнути сварки з родичами; він шукає місця поза рідною хатою тому, що там він вільно проявляє оборону свого "я". На мою думку, варто, щоб були створені молодіжні організації Вільного Мислення, куди б юнак ішов не лише, щоб стояти по команді струнко (це також хороша манера), а щоб сказати все, що він думає і почути такі ж думки від своїх гідних ровесників.

15. Інколи дитина притаєно заощаджує гроші. Чому ховає? Вона ховає тому, що хоче мати свій особистий світ плянів, хоче вести розмову з мріями своїми. Найчастіше це трапляється тоді, коли минає дитячий вік і приходить юнацький. Не дуже добре, коли родичі, не питаючись, зазирають у гаманець синочка чи донечки, шукають там чутливих листів. Вони цим виховують в дітей недовір'я до себе.

Молода людина, прощаючись з дитинством, хоче мати щось своє інтимне, омріяне, неколективне. Не відбирайте в неї права мати свою вільну індивідуальність, не вторгайтеся обурливо у вік її ніжнього "я"; дайте їй право мати свій, хоч і маленький, хоч і ще наївний, але свій берег захоплень, хвилювань, сподівань. Мене одна шістнадцятилітня дівчина одного разу спитала, чи я осуджую її вчинок? Вона таємно від родичів, обмежуючи свій обід у школі, заощадила чотири долари, тепер чується щасливою, бо в день народження свого хлопця Славка подарує йому краватку. Я відповів: "Добре серце має той, хто ним ділиться з другом добрим".

16. Родичі. Статевий потяг у дітей, які вже стають дорослими, явище закономірне, і ви їх не піднімайте на грум, не лякайте погрозами. Не втручайтеся в ніжні тайни світу їхніх інтимних почувань, у святиню їх мрій, сподівань, не вторгайтеся бездушно в їхні зворушливі серця. Не насміхайтесь з донечки, що вона "вже закохалася". Кохання постукало до її невинного серця так несподівано, що вона й сама ходить розгублена, зніяковіла, а ви ще й горя їй додаєте. І сина не картайте, що він "залюблений", і бачить в ніжноокий все, що є на світі найкраще. Ніщо в ранній молодості не є болючіше, як від рідних

родичів чути глумливі слова про перші проліски кохання. Проявіть увагу до таїни дітей своїх, до їхньої самогідности, і пригадайте свої юні роки, свої радощі і помилки.

Скажіть юним синам і дочкам, що любов — це щось найкраще у світі тих людей, які вміють самі себе контролювати, які володіють своїми почуттями. Любов — це не порожня хвилева забавка, не, як кажуть деякі американці, "мут тайм", ні, любов — це пізнання людини людиною, людині хочеться відкрити людині свою душу, таїни серця свого, і все це можна зробити лише при допомозі тих почуттів, які ми звемо світлим прекрасним коханням.

Там, де немає самоконтролю, там, де ставлення до любови легковажне, любов має багато чорних хмар, з яких ллються такі сльози густі та солоні, що навіть у сонячний день не видно сонечка. Скажіть так, скажіть стримано і щиро, і ваші діти вас зрозуміють, і глибоко задумуються. Вони плекатимуть статеvu гідність, щоб збагатити свої почуття, зробити їх красивішими і мудрішими. У мудрих людей навіть сліпа любов видюща!

Треба виховувати дітей, щоб вони мали розвинені

почуття відповідальності за свою поведінку. Не треба постійно надіждати погрозами, залякуванням, недовір'ям. Сумління і розум підказують людині, щоб вона поводитися розсудливо, сумлінно. Достойні родичі можуть нічого не випитувати у дітей своїх, і відчутти, що в них на серці, яка в них туга, радість, і що треба робити, щоб діти в родичах бачили щирих і бажаних друзів.

17. Родичі, Ви стараєтеся говорити до дитячого розуму і дивуєтеся, що не маєте успіху. Не дивуйтеся. Ваші мислі не мають сили тому, що вони не всоталися в серце дитини, не зачепили найпотаємніших струн її душі, не стали її вмотивованим переконанням. Я знаю, що деякі родичі не вчать дітей, а муштрують їх як котів, псів, і думають, що вимуштрувана дитина розумніша, здібніша. Помилка. Вишколений звір не розумніший за того звіря, який живе в дикому лісі. Дітей треба виховувати, а не привчати їх до бездумного виконання наказу, мовляв, "роби і не думай". Коли ви стримаєте в дитини свободний розвиток думки, вона, виріши, матиме нехіль до думання і буде зазубонною; їй відхочеться думати, її задовольнятиме її сліпа віра в будь-що.

18. В дитини є вроджений нахил до відваги. Відвагу

треба цінити і клопітливо плекати в дитячі роки, а не тоді, коли вже "сіються вуса". Вмійте талант відваги ушляхетнювати, цілеспрямовувати, стимулювати, а не осуджувати його. Не лякайте дитину, що під час бігу вона може вивихнути ногу, під час плавання може втопитися. Нogu можна вивихнути й під час ходу по рівній дорозі, у мілкій воді можна втопитися. Учiть дитину спритно і правильно бігти. Не відважний, а хибний біг може скалічити ногу.

19. Є матері, які вірять, що сина треба виховувати пестливою ніжністю. Хибне міркування. Сини, які були ніжнені мамами, ставали покiрними рабами тих синів, яких мами не ніжили.

Мамина ніжність — це тепле джерело, з якого син п'є напiй лiнiвства і угодовства. Матері, глибоко в серці ховайте свій скарб (материнську ніжність), пробуйте його переплавити в суцвіття материнської мудрости.

20. Мудра мати привчає сина до мужности, бо він муж ("мужній"), його ждуть гурагани, рівна і нерівна боротьба. Він повинен бути відважним, світ належить відважним. Він повинен бути гідним сином Вітчизни. Гідність — шляхетна людяність. Він повинен бути врівноваженим. Врівноваженість — во-

лодарська духовість. Одні її отримують від родичів, інші повинні її самі плекати.

Синок, вискочивши з повиточка чи візка, спорадично любить наслідувати не підлабузництво, а відважні вчинки. Він хоче постійно перебувати в русі. Він прагне все робити, все знати, його душа завантажена морем хотінь, мрій, плянів, натхнень. Він біжить на вулицю, там є такі, як він. Він бере участь у "війні". Він падає "ранений" і приходить до хати з розбитим носом. Він здійснив "подвиг". Він відчув перший біль — його ворог нехотя кинув грушу в ніс. Інші "воїни", отримавши таку "рану", плачуть і біжать до мами. Він не плаче, він ніби хоче, щоб мама привітала, що він відважно проходить через перший "перехресний вогонь" життєвих невдач. Мама незважаючи на свою доброту, бере пояс і виконує свій "материнський обов'язок". Вона не розуміє благородного світу дитини. Вона не знає, що син підсвідомо керується інстинктами дуже далеких предків, які були войовничими, відважними, і лише тому здобули право жити, право продовжити існування роду свого на найбагатшій у світі землі.

21. Мати хоче, щоб її синок був покірним. Вона хоче, щоб він ріс у "інкубаторі" її материнської опіки, щоб він всі мамині накази виконував слухняно. Мама

хоче відчути силу свого материнського "я". Мати не думає, що відстоюючи своє "я", вона відбирає в сина його "я", відбирає в сина право бути собою, сама над цим не задумуючись. Правда завжди по стороні матері, однак вона (материнська правда) повинна керуватися не лише чуттями, інстинктами, а й відчуттями. Сина треба не лише зберігати для життя, а й виховувати.

22. Птах, який літає в різну погоду, має мужні крила. Він покорає тих птахів, які літають лише тоді, коли немає вітру. Сила множиться там, де є перешкоди, де сила вимірює силу. Матері, плачайте синів-орлів, будете матерями-орлицями, ваш рід стане народом орлиної породи. Очевидно, ніхто не осуджує материнської ніжності, коли вона мудра, корисна, красива, педагогічна.

Я хочу, щоб мати огорнула світлою ніжністю сина-богатира (подвижника), а не сина-піддесного раба (яничара — професійного чревоугодника). "Сину, хоч ти й зробив донос на тата в НКВД, і тата розстріляли "за націоналізм", і твої груди орденом Леніна прикрасили, але ти ж моя дитина, іди, я тебе поцьому, дам тобі білу сорочину". Така ніжність (хоч вона й материнська) плаче плем'я братовбивців, зрадників народу, які готові в ім'я своїх шлункових інтересів, в

ім'я їм прищеплених переконань ленінських,
продати брата, продати свою рідну матір, знаючи,
що вона (мати), навіть продана в неволю, буде
ніжити сина свого — ката свого.

Мати всежертвенна. Наприклад, у деяких тварин існують природні закони, що мати, народивши діток, відбирає в себе життя, щоб своїм тілом годувати новонароджених. Лебедиха, бачачи, що дітям не має що їсти, сама роздовбує дзьобом собі груди і годує діток своєю теплою кров'ю. Існує велика боротьба за продовження роду. Мати-людина повинна жити законом: коли її син убиває членів свого роду, він не заслуговує на материнську любов.

23. Є Родичі, які стараються учить дітей правдомовности. Діти (на їхню думку) повинні всюди говорити правду, і особливо тоді, коли розмовляють із старшими. На перший погляд в цій науці іскряться зерна благородства, але життя не зовсім цю "благородну науку" оправдує. Мені розповідали, що в селі К. в 43 році партизани-ковпаківці забігали до хат і вбивали тих чоловіків, які не виконували їхніх розпоряджень. "Де чоловік?", — вони питали жінку, яка лежала в ліжку з п'ятилітнім синком. "Не знаю. Десь вийшов". Синочок, глянувши на маму: "Мамо, чому кажеш неправду? Гріх! Святий Миколай

покарає. Татко тут, під матрацом". Партизани закололи татка, сказавши: "Синок правду каже". Правда жорстоко карає тих, які не вміють нею користуватися; вона подібна на вогонь.

24. Дітей треба вчити, що правда приносить добро і правда приносить зло. Правду треба говорити рідним. Від чужинців її треба ховати в серці, не всі чужинці правдолюбці. Створімо, щоб правда (наша самобутня правда) була Мудрою Українською Правдою. Мудра правда корисна і сильна тому, що вона знає, хто вартий її чути, а хто — ні. Мудра правда рідна, вона втілює в собі рідні духовні основи, стимули самооборони. Вона стоїть на варті народної честі, слави, волі. Дурна правда гола, як голопущок, і безборонна, як курча; вона допомагає людині стільки, як мотузка, на якій повис повішений. Оберегаймо себе і дітей своїх від правди такої.

25. Пташеня не благодарить мамі-пташці за принесений черв'ячок. Телятко не благодарить мамі-коровці, що вона годує його молоком. Мама є мама. Її священний обов'язок — дати дитині поживу. Дитина не має здібности сама себе годувати, сама собою опікуватися. Рід, в якого матері мали недорозвинений інстинкт самозбереження, згинув.

В День Матері не треба маму хвалити за те, що вона дітей годує, пере їм сорочки, няньчить. Маму треба хвалити за те, що вона дитину не лише тілесно, а й духовно спородила — дарувала їй нетлінні скарби вірності Вітчизні, дарила їй красиві емоції, розвинула в дитини любов до науки, до прагнень покорити вершини мудрости, мистецтва, до прагнень жити вільним життям і відповідати за свої вчинки і зобов'язання. Дитина, яка отримує такі скарби від мами, має справжню маму, маму не лише тілесну, а й духовну.

26. Родичі, я хочу сказати, що велику роль грає переконання. Наприклад, духовний ворог народу вашого, обережно і мудро вкладе в голову дитини вашої неправильне переконання, і вона з ним виросте, і піде в широкий світ. Я пробував на "Експо-67" говорити з освіченим юнаком, що гетман Мазепа не був зрадником чи, як Пушкін пише, "злодеєм". Він був царем і його ставлення до царя Петра не може керуватися присягою. Цар не присягає цареві, інтереси його царства стоять вище всіх присяг.

Юнак реагував обурено, сила логіки не мала на нього впливу. Він вперто боронив те переконання, яке

Йому вклала в голову советська школа, школа неправильного переконання йому дала освіту, професію, вигідні життєві умови. Йому "його" переконання здобуває довір'я у тих, яким він служить.

Вкладіть у голову дитини правильне Переконання, яке ознаменовує вірність не ідеям красною царя-шовініста Леніна, а ідеям самобутньої народної правди, ідеям тих, які життя своє склали на жертovníку Вітчизни. І дитина з правильним Переконанням піде в світ. І попробуйте. тоді з такої молодії людини зліпити чужопоклонника. Тяжко. Переконання стає духовним змістом життя, і молода людина готова його боронити, не шкодуючи серця свого.

27. Діти утратять повагу до Родичів, коли вони їм наказуватимуть учитися, промовляючи "Бачиш, виховуємо тебе, людиною робимо". Виховуйте дітей, щоб вони не відчували, що ви їх виховуєте, муштруєте, з них "людей робите". Вчіть їх так, щоб вони вашу науку самі клали в голову захоплено, натхненно, щоб вони раділи, що ви їй такі дорогі скарби даєте, такі привабні таємниці життя відкриваєте. Діліться з ними думками, радьтеся, діліться радощами, хвилюваннями, клопотами, знаннями, і

діти вас щирою душею відчують. Вони будуть вами виховуватися, самі цього не відчуючи. Їхня свідомість буде втверджуватися і збагачуватися вільно, творчо.

Виховуючи дітей, не тримайте їх у світі дешевих почувань, мовляв, тіштеся, діти, у вас одяг кращий, як у сусіднього хлопчика, ваш тато має кращу автомашину. Така гордість робить дітей духовно нужденними, дрібничковими, поверховими; прививає в них рабську прив'язаність до речей, не заохочує їх бути володарем над речами, ситуаціями, обставинами.

28. Відпочиваючи на гірці, я бачив, як двоє хлопчиків біля куща будували з хмизу хатину. Багато клопоту мали, прив'язуючи до гілки "антену". Їхні обличчя були натхненні. Вони старанно здійснювали свій задум. Я думав: варто, щоб балакуни, в яких розщеплені дія і слово, прийшли в науку до хлопчиків, подивугідна в них ініціатива. Вони щасливі тому, що вільні. Ніхто не обмежує їхніх стремлень, емоцій, їхньої творчої праці.

Відчинилося вікно, голос матері наказав, щоб вони все негайно лишили і почали чистити батькові

чоботи. У хлопчиків появилось огірчення. Вони без радости почали виконувати наказ мами. Щоб діти не самозневірювалися, мати повинна спитати, що вони за хатою роблять. Дитячий труд, коли він не шкідливий, треба пошанувати, треба сказати, що та хатина буде всіх тішити, всі прийдуть, щоб на неї глянути, варто навіть знятку з неї зробити, та в цю хвилину є пильна справа — тато йде до праці, він повинен мати чисті чоботи. Така розмова потрібна, щоб дитину розвантажити від огірчення, щоб в зародку не вбити розвиток творчої ініціативи.

Я бачу, що українці мають чимало кволих організацій тому, що їхні члени не володіють розвиненою творчою ініціативою. Вони охоче слідкують за ходом "світових подій", але в них немає великих здібностей творити події, які б також належали до світових і мали б вплив на формування свідомости людства.

29. Неправильне переконання мають ті матері, які вважають, що покора — основа людської гідности. Улюбленим типом між українцями є "тиха, скромна людина", він "був такий, як всі". "Тиха скромність" (та ще коли вона має рабську психіку) ставить людей в таку ситуацію, що вони самі себе тримають в неволі, або "самі себе завойовують" (Іван Мазепа). Наш народ живе в довгій і тяжкій неволі. Він збагатився

рисами "смиренности і скромности", він рідко бунтується, його бунт стихійний, неорганізований, він має титанічних героїв, але "скромна смиренність" заважає йому своїх героїв показати. Чи ця "скромність" не плекається в дитинстві?

30. Родичі, ви хочете, щоб ваші діти безвідмовно виконували ваші накази? Коли справді так, то значить ви хочете, щоб ваші діти були бездумними автоматами. Чи ваші хотіння волелюбні? Уявіть, що ви досягнули своєї мети: діти вам сліпо вірять і без найменших застережень виконують ваші накази. В дітей сліпа віра і слухняність стають звичкою, і з цими звичками вони взяті до армії, яка поневолює їхній народ, використовує їхні звички їм на шкоду. В покорі виховані юнаки, будучи спостережливими, переконуються, що їхнє родинне виховання — їхнє нещастя. В них заморожена особиста творча ініціатива. Їм хочеться бути кращими, як вони є; їм хочеться змінити свій спосіб життя; їм хочеться покинути свої рабські звички, бо вони корисні для окупанта, який їх поневолює, але їм не вистає відваги, ініціативи, в них немає вміння творити.

Єдність між словом і дією, їм їхні родичі привили сліпу смиренну слухняність, терпіння для терпіння.

Діти повинні коритися родичам розумно, а не зі страху. Вони повинні коритися тому, що переконалися, що ви справедливі. Діти повинні вам вірити не тому, що за невіру ви їх покараєте, а тому, що ви вміли їх переконати, що ваша віра їм корисна, вона справедлива, волелюбна, мудра, творча.

31. Родичі, діти ваші повинні мати вашу душу. Спитайте ви своєї душі, чи вона вільна від чужопоклонства. від згрубілих емоцій, підлабузних звичок. Коли ваша душа добра, але діти ваші її не потребують, вони прагнуть від вас отримати лише одяг, гріш, хліб, тоді ваші діти — ваше ганебне існування; існування — це лише перші кроки до життя, життя — справжнє життя, це щось більше, як існування. Душі дітей ваших вже загіпнотизовані вашими недругами — професійними душехватами. Задумайтеся, що треба робити, щоб загіпнотизованих розгіпнотизувати.

Діти приходять із школи і кажуть: "Ми родилися в Москві, значить ми москвини, мамо, дарма, що наше прізвище Євтушенко!" Інші діти кажуть: "Ми родилися в Бразилії, значить ми бразилійці. Нам рідної мови не треба, нам України не треба, у нас тепер культура бразилійська!" Я вже говорив, що

правильне чи неправильне переконання — велика сила; вона всотується в серце і розум дитини, панує в центрі її свідомости. Школа має на меті асимілювати новоприбулих, розчинити їхню душу і їхню кров у тому морі, в якому вони живуть. Школа, маючи вишукані засоби педагогічних вторгнень в душу дитини, пишається успіхом.

Скажіть дітям: "Діти, справа не в тому, де ви родилися, а в тому, хто вас родив. Коли вівця родиться між вовками, то це не значить, що вона вовк. Коли орлята вивилося з орлячого яйця в гнізді лебединому, то це не значить, що воно лебеденя. Зозуля не виє гнізда. Вона кладе яйця у гніздах чужих. Зозуленята лишаються зозуленятами, незважаючи на те, що вони родяться на чужині. І скільки б вівця, живучи між вовками, не вила по-вовчому, і як би вона не мавпувала вовчі манери, і скільки б вона не казала, що вона вовчиця, вовки їй дадуть відчутти, що вона вівця.

Англієць, народжений в Китаї, не каже, що він китаєць. Китаєць, народжений в Нігерії, не каже, що він негр. Жид, народжений в Україні, не каже, що він козак-гайдамака. Перед духом і мораллю правди повинні бути всі рівні, дарма, що один народ, володіючи розвиненим інстинктом самозбереження,

призначений для слави і розвитку, а інший, маючи притуплений інстинкт самозбереження, призначений для перетоплення в котлі асиміляційної політики.

Легко асимілюються ті люди, в яких шлунок грає більшу роль, ніж їхня душа, їхній глузд, їхня духовність. Їхня життєва мета підпорядкована шлункові, і тому в них натура хамелеонська, незважаючи на те, що вони є звичайними робітниками чи професорами університету. Вони живуть, щоб їсти; вони матеріально багаті, а живуть як жебраки тому, що їм все мало, вони все голодні.

32. Є дитина примхлива, ця риса в неї появилася тому, що вона неправильно виховується. Родичі, старайтеся бути другом дитини. Допоможіть їй в її клопотах, в її дитячих мріях і питаннях. Коли вам дитина щось розповідає захоплено, майте терпіння уважно її вислухати. Вона вчиться від вас уважності. Вона буде вам особливо благодарна за увагу. Ви уважністю переконаєте, що ви її щирий друг.

Деякі родичі мені кажуть: "Дитина ще розуму не має. Хіба можна з нею говорити по-розумному?" Дивуюся. Хіба дитина порозумнішає від того, коли ви будете з нею говорити не по-розумному? Правда, що

дитина "ще нічого не знає". Ви, родичі, покликані їй дати знання. Ви вчіться до дітей так говорити, щоб вони в серці відчували теплоту слова вашого. Невиразно вами висловлена думка стає порожнім звуком.

Ваші діти щиро прагнуть вас пізнати. Вони стають щасливими, коли, пізнаючи вас, бачать у вас мудрість, славу, талант, шляхетну і пристрасну відвагу, чесноту. На всі питання дітей давайте переконливі відповіді, щоб вони були задоволеними, щоб їх не мучив сумнів. Коли дитина не отримає відповіді тому, що ви "не маєте часу", вона стає нервовою, втрачає пошану до вас, іде з хати: на всі її прискіпливі і невинні питання дає відповідь вулиця, яка не завжди втілює в собі одухотворену чистоту.

Є переконання, що в дитини є нахил до зла. Вважаю, що "зло" дитини не страшніше за те "зло", яке їй хочуть передати дорослі люди під маркою "мудрого добра", частуючи її наркотиком. Дитина довіряє дитині більше, як дорослій людині тому, що дитина дитину краще відчуває. Бажаєте, щоб ваші діти не мали злих нахилів, збагачувалися благородністю, будьте з ними справедливими. Справедливість чутлива, зворушлива; в її серці — райдужне відлуння

краси людської. Несправедливість придирилива, безсердечна, підступна, примхлива, непробачлива.

33. Кожна дитяча душа, як ніжний паросток, народжений зерном, пнеться до сонця, всотує в себе сонячні сили життя. В'яне душа дитяча (в'яне, як підрізана стеблина), коли вона живе в обставинах байдужості до оточення і дихає щоденно повітрям грубої безсердечності. Родичі, виховуйте в дітей спонуку до співпереживання, щоб горе одного члена родини, щоб подія, яка несе лихо народові, стала болем для всіх, щоб не було так, що в родині один плаче, а інший — скаче. Народ напружує всі сили, борючись за волю, а його сини розкошують на чужинах і кажуть, що то не їхній "бізнес".

Учіть дітей, що все, що діється в світі українському, особисто відноситься до них, є їхньою особистою справою, і тому вони не можуть бути байдужими спостерігачами малих чи великих трепетних подій. Вони, діти, повинні брати глибоко до серця події українські, хвилюватися ними, брати в них участь, і цим вдосконалювати самотність свого духовного "я".

Студенти демонструють, обороняючи честь України. Хіба в таку годину може бути спокійною молода

українська людина, живучи переконанням, що ця справа до неї не відноситься?! Адже ця справа, незалежно від того, чи буде вона виграна, чи програна, має вплив на долю кожної людини української. Байдужість до громадських подій, хоч би як вміло збайдужілими оправдувалася, найкоротший шлях до ідіотизму.

34. Почуття дитини треба виховувати, щоб вони не були обмежені, згрубілі, неврівноважені.

"Погрозливий крик" — це невибагливі залишки з часів раннього "гомосапієнсу", коли сильніший крик і дебелиший кулак вирішував закони права.

Старайтеся так виховувати дітей, щоб вони, будучи розгніваними, вміли говорити звичайним голосом, але пристрасним, переконливим.

Крик, яким ви при кожній нагоді обділяєте дітей, робить їх нечулими, неспівчутливими, неуважними.

Красива мелодія, в якій є грім, шум лісу, біль серця, щем душі, тремтіння ранкової роси, пристрасна любов, наполегливий хід до мети, шелест різнотрав'я, пах Вітчизни, перемога краси, віра в життя, розвиває слух дитячий, ошляхетнює, поглиблює світовідчуття. Згрубілі мелодії

ушкоджують слух, збіднюють сприймання естетики, збуджують найпримітивніші почування, очевидно, в таких умовах занедбується розвиток духовної (людської) краси.

35. Музика, образи, телевізія, журнали, реклами впливають на дитячу уяву і емоцію. Дитина стає нещасною, коли все, що вона бачить, панує над її почуваннями, над її глуздом. Що робити? Що робити, щоб дитину врятувати від приголомшення? Прагніть виховати в дитини віру в себе. Поставте її в таку ситуацію, щоб вона самостійно виконала якусь хорошу справу і любила її успішним завершенням. І скажіть їй: "Дитино, все, що ти бачиш, все, що тебе хвилює своєю красою, величністю, принадою, мудрістю, створила та людина, яка вірила у сили свої, яка вчилася думати і сліпо не потрапляла під вплив всього баченого і почутого". І дитина переконається, що без віри в себе жити не можна.

36. Родичі прагнуть (і ці прагнення благородні), щоб їхні діти були свідомими українцями. І діти здобувають "атестат" свідомості і розгублюються. Вони не знають, що їм робити з набутою "свідомістю". Ситуація зниклої між молоддю виникає тому, що їхні родичі їх не вчили, що найвища

свідомість не має вартости, коли вона бездіяльна. Свідомість треба втілювати у силу корисну для Вітчизни, а не хизуватися нею лише на святах, пікніках, з'їздах. Молода людина достойно свідомата, яка має ініціативну свідомість, яка вміє всюди і завжди бути корисною для Вітчизни. Гасло "молодь — наше майбутнє" перестаріле. На питання "діти для родичів, чи родичі для дітей?" треба відповісти життєстверджуючим гаслом "МОЛОДЬ — НАШЕ СУЧАСНЕ".

ДЕНЬ 3

1. Слух, зір і думка. В кінотеатрі деякі глядачі закривали очі, щоб не бачити жахливих кадрів. Вони затуляли вуха, щоб не чути пронизливого виття. І "герої" звали їх боягузами. І тоді в мене народилася думка: людина не хоче в храм свого "я" впускати озвучені примари, які жорстоко бентежать її душу. Вона обороняється. Згрубілі майстри наживи та різні професійні душехвати добре знають психологію людини. Вони, маючи радіо, телевізію, продажні таланти, рекламні трести, атакують зір і слух людини.

Чому?

Мозок, щоб збудувати думку, потребує "будівельного матеріалу", і зір та слух йому несвідомо доставляють такий матеріал. Думка, яку людина збудувала з того матеріалу, що був для її зору і слуху майстерно припарований душехватами, працює на користь душехватів. Справа не в думці і не в тому, очевидно, з якою сліпою настирливістю людина її обороняє, а в тому, з якого вона матеріалу збудована.

2. Людина і її "архітектори" мислі. Я говорю про культ інтенсивного, відважного й витонченого мислення не тому, що хочу, щоб всі українці були першорядними мислителями, а тому, що свято вірю, що тільки той народ має майбутнє і тільки той народ здібний оборонити своє місце на землі, який має динамічну духовність, відважне творче мислення. Думати — значить себе омолоджувати і вдосконалювати. В людині притаєні великі розумові сили, про які вона ще мало знає і які належать тільки їй. З 10-12 мільярдів нейронів ("архітекторів" мислі) людина тепер використовує тільки чотири відсотки.

3. Новий стиль мислення. Людиною створений

(тепер існуючий) стиль мислення я умовно назву "зовнішнім". Бо вона мислить в основному категоріями порівняння, уяви, аналізу (дробіння цілості), синтезу (єднання роздробленого), дедукції (віднімання), індукції (введення, спричинення). "Зовнішній" стиль мислення людину відпочоує від її внутрішнього "я". Збагатімо людину спонукками подвійного мислення і назвімо доповнючий стиль мислення "внутрішнім".

4. Мозок і його "будівельний матеріал". Світло, звук, тепло, холод, запах, смак, колір, біль та інші видимі й невидимі явища відчуває людина. І одна людина має більше розвинені органи чуття, інша — менше. Від розвитку органів чуття залежить праця мозку. Мозок може творити добірні мислі тільки тоді, коли він чітко отримує добірний "будівельний матеріал", який йому доставляють органи чуття.

5. Властивості нового стилю мислення. Вчімося зір і слух використовувати не тільки для сприймання оточення (явищ зовнішніх), а й для новопроникнення у внутрішній світ "я" людського. Вчімося слухати симфонію душі і бачити її "еверест" і її "безодню". Уміймо відчуті всі процеси народження слова, пізнати з яких матеріалів воно збудоване, вслуховуймося в його чарівне опромінювання, оглядаймо всі

складники душі своєї і не дозволяймо, не дозволяймо, щоб згрубілі люди вторглися в її храм і зчинили там вереск, і цим паралізували струни душі, і перетворили її у склад духовних півфабрикатів.

Зір і слух душі плекаймо так, щоб ми могли дивитися на злі (але магнетизуючі) видовища і не бачити їх, щоб ми могли слухати руйнуючі (але магнетизуючі) звуки і не чути їх, і коли ми досягнемо такої досконалости, злоторці нам будуть не страшні, ми передаватимемо мозкові (при допомозі органів чуття) тільки доброякісний матеріал для будови мислі, і тоді ми станемо новими людьми світу — багатирями духовного і матеріального буття!

6. Подивугідний шлях. Підемо в таїни світу, і хоч ми їх не розгадаємо, але наша благородна і відважна мандрівка окрилить нашу душу і відгострить наш розум. Мислимо ми, що мільярди років здійснює Земля свій подивугідний шлях навколо Сонця, яке віддалене від неї сто п'ятдесят мільйонів кілометрів. Коли б Земля наблизилася до Сонця на десяток мільйонів кілометрів, на Ній би задихнулося життя. Коли б Земля віддалилася від Сонця на десяток мільйонів кілометрів, вона б стала космічним льодовиком.

7. П'ять мільярдів років тому. Сонце (наше рідне Сонце!) народилося п'ять мільярдів років тому. Таке незбориме хотіння знати — де Воно було перед своїм народженням? Воно було несонцем у світі інших сонць? Був час, коли не було Землі. Вона вилонилася з Сонця? Справа не в тому, щоб дати правильну відповідь на неправильно поставлене питання, а справа в тому, щоб поставити правильне питання, і (коли тяжко?) тисячу літ готуватися, щоб на нього правильно відповісти.

8. Світ ще не створений. "Бог Саваоф створив світ". Ні. Світ ще не створений, радіймо. Ми, мешканці Землі, живемо тому, що світ ще не створений. Світ твориться, розвивається, врожаїться новими і новими душевними якостями. На неправильно поставлене питання "хто створив світ?" (первісна людина на основі тих речей, які вона вміла сама створити, створила питання "хто створив світ?") була дана неправильна відповідь, яка стала в основі творення юдохристиянської космології (світознавства). І нікого в цьому не сміймо обвинувачувати — не осуджуймо тих, що помилилися і щиро дві тисячі літ боронили свою помилку, вони карали самі себе.

9. Спрага пізнати непізнане. Оглядаємо пристані Сонця і його супутників, не боючись ні пекла, ні "воїнства небесного". Ми, внуки Дажбожі, нам вільно. Дев'ять планет, між якими наша прекрасна Земля, порівнюючи найменша, кружляють навколо Сонця зі своїми тридцять двома "дітьми". Творять вони у просторах клітину, яка має властивість зі стану несвідомого переходити у стан свідомий і — навпаки. Наша Сонячна система не першорядний, а звичайний сусід інших Сонячних систем, які спільно складають Галактику (Молочний шлях). Наш Молочний шлях має більше, як мільярд планет. Мільярди планет — рої піщинок, загублених у світових просторах, творять ланцюг Молочних шляхів (Метагалактик).

10. Чому нас ваблять нові й нові таїни? І ось у цих, не звіданих душею і не збагнених уявою, просторах зоряних живемо Ми. І радіємо самі собою, воюємо самі з собою, миримося і сперечаємося, вмираємо і родимося, і гарячково прагнемо пізнати непізнане, відчути невідчуте. Ми народжені таїнами, і може тому нас ваблять таїни, ми народжені силою, і може тому ми хочемо бути сильними, ми народжені боротьбою за наше утвердження на Землі, і може тому кожний народ прагне доказати, що його "право", його "віра", його "мудрості" і "пляни" найдосконаліші.

11. Як дихання стало диханням? Як зерно стало зерном — як життя стало життям? Ніхто і ніколи на це питання не дасть переконливої відповіді тому, що ніхто не знайшов (і не знайде?) ні живої, ні мертвої першоклітини, яка появилася на Землі три мільярди років тому, або яка була принесена (як і чому?) на Землю із зоряних світів. Яку вона мала форму — який вона мала склад внутрішній і зовнішній, і які пройшла видозміни? Може вона знову появиться, щоб "розкрити" таїни буття? Ні. Її під час народження з'їдять ті, яких вона народила.

12. Щоб не жити без відповіді? Я вважаю, що говорити про науку походження життя на Землі як про обґрунтоване твердження — значить поважно говорити про справи неповажні. Ні філософія ідеалістів, ні філософія матеріалістів досі не дали (і вони не дадуть) всесторонньо обґрунтованої відповіді на питання "як виникло життя на Землі"? Ті, що дали відповідь, проявили безпорадність і зніяковіле припущення. Людина ніколи не задовольняється твердженням, що на питання немає відповіді: коли є питання, значить, на її думку, має бути відповідь, і обов'язково захоплююча.

І людина, щоб вгамувати свою духовну спрагу,

давала часто відповіді такі, в яких гірко заплутувалася, але які фанатично боронила просто тому, щоб не жити без відповіді. Замінимо питання "Як створився світ?", "Як виникло життя?" на питання "Що таке світ?", "Що таке життя?".

13. Питання, яке жде відповіді. Атом — сплав "енергії". Енергія — явище не матеріальне. Атом мінливий і стійкий, і коли б він не мав таких властивостей, світ не був би світом, мертве не було б мертвим, живе не було б живим? Нараховано більше як двісті частинок, з яких складається атом. "Частинки" атома рухаються, але їх (при допомозі людської уяви і людських відчуттів) не можна ні уявити, ні відчутти. Який у них шлях руху? Яка їхня швидкість? Рухаються вони, перебуваючи на місці? Рухаються вони так повільно чи так швидко, що людиною усталені норми швидкості непридатні для їх визначення?

14. Нові шляхи мислеспрямування? Чи простір, в якому перебувають "частинки" атома, можна назвати простором, може цей простір має інші поняття простору? Може людина, маючи новий стиль мислення, повинна придбати глибинніші джерела світовідчування і світорозуміння, нові шляхи мислеспрямування, щоб на ці питання дати

відповідь.

15. Споріднення між життям і нежиттям. Я вважаю, що коли б атоми перестали рухатися, то погасло б сонце, зорі, весь світ (весь світ!) став би якоюсь такою гробницею, що уява людська не спроможна її окреслити, в мові немає слів, які б могли приблизно визначити те, що перебуває поза сферами людських почувань і уявлень. Коли матерія ніколи (ніколи!) не має стану нерухомости, то мені хочеться вірити, що між живою і неживою клітинами є архітектонічна не тільки подібність, а й властивість, а коли так, то тоді є життя в нежитті, є нежиття в житті.

І є спільні ниті тяготіння — кожна планета відчуває присутність іншої планети, кожна рослина відчуває присутність іншої рослини і кожна людина відчуває присутність іншої людини, не бачачи і не знаючи її.

16. Живе з неживим перегукується. Штучний нейрон (неживий) і природний нейрон (живий) перегукуються. Коли штучний нейрон контактується з природним (людським), значить людина може (не вживаючи рук, ніг) "струменем" думки своєї включати електрику на фабриці і пускати машини в рух, керувати стерном кораблів, літаків. Вона може

думкою підсилювати працю свого ослабленого серця. Я думаю, що ці мої припущення в майбутньому стануть дійсністю.

17. Клітина нашого серця і далекі зорі. На кожную живу клітину, що знаходиться на Землі, діють Сонце, Місяць і навіть ті зорі, яких ми не бачимо, вони не тільки діють на весь наш земний світ (свідомий і несвідомий), а й дають йому ритміку, подивугідну прецизність. У сфері галактик напевно є живі істоти і вони діють на кожную живу клітину Землі, і життя Землі діє на них. Кожний вибух на зовні чи в середині Сонця відчуває кожна клітина нашого тіла і відповідно на це явище реагує, людина вкомпонована в код сонячної вібрації? Як багато постає нових і нових питань. Здібні ми на них дати відповідь?

18. Світ, людина і "чудо". Я вірю, що немає абсолютного життя і немає абсолютної смерти, їх єднає неабсолютна межа, а коли б таке "чудо" було, то ми ще не можемо знати, чи воно б не спричинило катастрофу космосу так, як хвороба рак спричиняє загибель тіла. Щосекунди у світі гинуть планети, і щосекунди появляються нові, гаснуть зорі і знову загоряються. Чи появляється у світі стільки ж планет, що й розпадається. Здається, що так, бо коли б було

інакше, то світ повнішав би, або порожнішав би, вужчав, або ширшав.

19. В клітині крові рівновага життя. Чи є в людині "успадковані" ті самі закономірності, що й у космосі? Так. Щосекунди в тілі людини умирає десять мільйонів еритроцитів (червонокривців) і щосекунди стільки ж родиться. Коли б їх родилося менше, як умирає, людина була б убита прискороною смертю, а коли б їх родилося більше, як умирає, то людина була б вбита прискореним буянням життя. Клітина крові має складну і витончену конструкцію і вона сама її строго оберігає. Найменше відхилення в будові клітини виводить людину зі строю буття, найменше відхилення плянети від місця її космічного призначення несе їй гибель.

20. Сонце, Вода, Земля. Я довго думав, щоб створити таку форму Священного Жертовника Рідної Української Національної Віри, і щоб дати тій формі такий зміст, щоб не могли Його (Жертовник наш) спростувати ні віруючі, ні атеїсти, ні прості люди, ні вершители духовних істин, і щоб творці інтернаціональних чи національних релігій не могли до Жертовника РУНВіри мати явну чи приховану злобу. Я взяв субстанцію Життя (Сонце, Вода, Земля) і на основі форми святині сумерійської (зигурат) створив

Жертовник: в Сонці (енергія енергій) — таїна видозмінна світлового кванта — знак Дажбожий Трисуття (тризуб, блискавиця), направо — чаша з Дніпровую водою, наліво — чаша з землею Трипілья, і сказав- побратимам: Сонце — Вода — Земля, це Святая Тройця Дателя Буття, і без Неї воістину не можуть існувати жодні тройці в жодних релігіях.

21. Вода — основа свідомого життя. В тропічних країнах Вода не має таких видозмін, як в Оріяні (Україні). Думаю, що коли б вода не випаровувалася і не була хмарою, не творила б блискавиці і не замерзала, не була цілющою россою і не була сніговою хуртовиною, не джерелила солодкими струмками і не підіймалася вгору (до Сонця!) по жилах ростіння і не творила основу людського життя, то не було б Життя. В живій клітині 80 відсотків води.

22. Жива клітина — вода, сплав Сонця і Землі. Кожна окрема клітина тіла людського потребує дихання і живлення, і кожна, маючи цю поживу, творить енергію, немає енергії — немає клітини. Людина створена з вісімдесяти трильйонів клітин і кожна з них має свій світ, свою форму і свою проблему життя, і кожна вона оздоровлюється водою — найдобірнішим сплавом Сонця і Землі, немає в тілі людини таких речовин, яких би не мала наша

Сонячна система.

23. Дажбог — датель буття. Вірю, що навіть ті, які будуть упереджено ставитися до науки "Мага Віри", почнуть звати Дажбога єдиним Дателем Буття. Уточнюю нову інтерпретацію слова "Дажбог": (Да) — Датель, (Бгу) — Буття, Да Бгу (Датель Буття) — Дажбог. Бгу — буття, литовці кажуть — "бути", німці — "Бін", англійці — "Бі", латини — "фуйт" (вони "б" перетворили у "ф"), греки — "пуо" (вони "б" перетворили у "п").

24. Понадматерія і Понаддух. Не можна квант променя, який то самозникає, то самопоявляється (новий феномен відкритий вченими), звати (таке моє переконання) явищем матеріальним, або духовним. Квант променя, зникаючи, стає півматеріальним, він "півщось" і "півніщо". Сьогодні за нього почалася точитися боротьба. Український розум не може стояти осторонь справ світорозуміння. Школа ідеалістів, мобілізувавши свій "трест мозку", аргументує, що квант променя, зникаючи, стає "півдухом" (перемагає дух!).

Школа матеріалістів, мобілізувавши свій "трест мозку", аргументує, що квант променя, зникаючи,

стає "півматерією" (перемагає матерія!). Я вважаю, що це квантове явище не можна пояснити при допомозі шкіл ідеалізму й матеріалізму: вони мало досконалі своєю однобічністю і нетолерантністю.

Уявний відрізок часу, під час якого квант променя не є ні матеріальним, ні духовним явищем, перебуває у сфері Волі. Воля — Наддух і Надматерія. Воля — Надбог, і ім'я їй Дажбог. Бог — це Буття. Не кожне Буття дає Буття, але кожне Буття появилось тому, що мало Дателя (Дажбога).

25. Хто первинний — Дух чи Матерія? Тільки там є Первинність, де є Вторинність. Без Вторинности немає Первинности. Первинність виникла тому, що Дажбог їй дав умови Первинні. Дажбог — Датель Первинности (Духа) і Вторинности (Матерії), Дух і Матерія близнята, і, щоб їхні визнавці їх краще розуміли і жили дружньо, їм треба самонавчитися толерантности, яка не можлива без визнання Волі (Дажбога).

26. Людина — свідомий промінь Дажбога. Дажбоже, Твоє першоім'я Воля. Воля — Безмежність і Вічність, Воля — безтілесне серце Дажбоже. Воля не Творець і не Руїнник, але без Неї ніщо не руйнується і ніщо не

творюється. Людина — свідомий промінь Дажбожий, вона квіт серця Дажбожого, вона жила нежиттям у Зоряних Засвіттях перед постанням Сонця і Землі, вона жила в Сонці і освідомила своє буття на Землі. Психічна діяльність людини характерна тим, що вона має властивість переходити із свідомого світу в несвідомий і — навпаки, і жодна інша істота Землі таких притаманностей не має.

27. Ми віримо у Вічне Життя. Мільярди років на Землі утверджувалася Свідомість, і вібрували тоді первотворіння свідомого в несвідомому, вони освідомилися трепетом серця Дажбожого, і спрагло ввібрали у себе симфонію Сонячної системи і ритміку світового безмежжя, і стали людиною. І народилася в людині туга за безмежжям і туга за вічністю тому, що між Дажбогом і Його внуком (людиною) царствує нерозгадана таїна тайн космічної надприроди; Ми, внуки Дажбожі, віримо у Вічне Життя!

ДЕНЬ 4

1. Ще молодий їхати в тайгу. Село Богоявленське.

Директор школи Сергій Олександрович гнівно сказав мені в канцелярії: «Бунтуєшся? Забув, що твій батько репресований, в Тайзі ліс пиляє. Зрозумій, що аксіома Юкліда не потребує доведень, їй беззастережно вірив Ленін. Ти не віриш!?» Диткер Десятирик, який стояв поруч, додав: «Іди, скажи учителеві, що віриш у аксіому Юкліда! Ще молодий їхати в Тайгу».

2. Земля не є безмежна. Вночі я лежав горілиць на скитській могилі в половіючому житті. Самітній. І вбитий горем забув про землю: уява мене обезземлила й понесла на своїх крилах у зоряні простори. Я вів дві паралельні лінії Юкліда в засвіття, вів їх у безмежжя. Земля не є безмежною. Ідуть мої паралельні, минають нашу сонячну систему, минають метagalaxy. Космічні тіла тяжкі, і тому вони вижолоблюють простір, завихрюють безмежжя, щоб не розрідитися, не розпорошитися.

3. Дві паралельні лінії й безмежжя. Людина не може дві паралельні лінії провести в безмежжя навіть при допомозі найбуйнішої уяви тому, що її уява обмежена. Мозок — це клубок, уява — нитка. Нитка обмежена клубком. Не може обмежене народити безмежне. Паралельні лінії створені недосконалою людською уявою не можуть бути досконало паралельні. Недосконале не може бути творцем

Досконалости (Абсолюту).

4. «Абсолютна ідея». «Абсолютний дух». У філософії Гегеля є багато абсолютного, тобто безумовного. В нього існує «абсолютна ідея», «абсолютний дух». Він впевнено твердить, що «абсолютний дух» мешкає поза сферою людського розуму. Я вважаю, що поза людиною немає людини: і тому твердження, що «ідея вища за розум», що «дух мешкає поза сферою розуму», це поняття, які встійнила людина і дала їм ті ознаки, які вона сама має, або яких вона не має, але хотіла б їх мати, або їх інтуїтивно чи уявно пізнати.

5. Органи чуття; хто їхній стимулятор? Зір, слух, нюх, смак, біль, почуття холоду, голоду, спеки, самотності, спраги, рівноваги та інші почуття, якими людина володіє вміло або невміло, невивчаючи. Є ще інші «органи» чуттів, є чуття чуттів. Вони стимулюють і ошляхетнюють дії зору, слуху, смаку, нюху, їх треба всесторонньо дослідити, вони є, дарма, що про їх людина не знає, або ще дуже мало знає, їх пізнати і вивчити значить пізнати таїни, які творять суть людського «я». Людина тільки починає пізнавати себе.

6. Нічого немає швидшого. Людина там, де думка.

Мисль Ньютона, Анштайна та інших ствердила, що... світло має швидкість триста тисяч кілометрів на секунду, і воно не може бути ні повільнішим, ні швидшим, і швидше від світла (в порожнечі) при жодних умовах рухатися не можна. Коли так, то тоді світло — це Абсолют? Це Абсолют, що не усвідомлює своєї абсолютності. Є в людині щось вище як світло, є щось вище як несвідомий Абсолют?

7. Абсолют замкнутий. Людина хоче бути півлюдиною, надлюдиною, героєм (півбогом) чи просто людиною? Просто людиною бути найтяжче тому, що інші мають протилежні хотіння. Людині мало бути людиною? Вона хоче покоряти невідоме, вона хоче бути не тільки земною, а й зоряною — її манять зоряні простори? А коли так, то треба вже тепер проголосити вчення Юкліда й Анштайна відсталими, стримуючими. Є щось швидше як світло? Видиме воно чи ні? Коли світло видимий чемпіон швидкості, то тоді Абсолют замкнутий, а коли так, то тоді його немає? Чому він замкнутий? Тому, що він не може бути швидшим як він є, він обмежений (поневолений) своєю обмеженістю, він не може вийти поза свої межі.

8. Не було вже тоді Січі Запорозької. Людина зосереджує в собі сили більші за ті, якими вона

розпоряджається, переборюючи найбільші життєві перешкоди. І людина, вмираючи, не віддає всіх сил для життя чи смерти, вона частину їх бере з собою в інший світ і там вона стає дією (енергією). В людині притаєне минуле, сучасне й майбутнє, їй належить світ, вона найсвідоміший і найдобірніший згусток світу. Я хочу перед тим, як пустити свої мислі в простори нових світорозумінь і світовідчужань, згадати моїх одержимих земляків. В родині козака, який був славним запорозьким гармашем, Дмитра Засядька в 1778 році народився син Олександр. Не було вже тоді Січі Запорозької, і він був забраний до москвинської армії, де став офіцером.

9. «Замислив спалити губернію». Не злюбивши бездушної муштри, Олександр Засядько вернувся на свій хутір на рідну Полтавщину. Появилася в нього думка створити таку ракету (італійське слово «ракета» означає «трубка»), яка б летіла в повітрі, штовхана газами, які з неї вилітають. І хоч ближні звали його «неуком, залюбленим у мрію», він мріяв, креслив і планував. І, сперечаючись з родиною, продав хутір і збудував кузню, накупив пороху, різних залізних матеріалів. За два роки, переборюючи глузування «всезнаючих», він створив дивовижні апарати, які літали над полтавськими луками, описуючи вогняні дуги і спалюючи купи бур'яну. Попи і жандарми, переслідуючи Олександра, рекли: «Засядько замислив спалити

губернію».

10. Хто був першим творцем ракети? На хутір на Полтавщину в пишних берлинах приїхали генерали з Петербурга до Засядька. Оглянувши його «чудо-труби», вони дали наказ, щоб винахід Засядька Олександра «прийняти на озброєння армії». І так уперше в історії полетіли Засядькові бойові ракети на турецьку фортецю Варна 16 вересня 1828 року. Турецькі історики твердять, що був жах: вогненні струмені повисли над неприступними вежами Варни, осліпили турків, заіскрилися вогняними стовпами. Оборонці Варни затуляли вуха, не витримуючи жахаючого свисту нової зброї і страшних вибухів. І тоді турецька армія підняла білі полотнища.

Несподівано для політиків Західного Світу, Московитія здобула перемогу. Московитія увінчала груди Засядькові хрестами, діамантними зірками, синіми стрічками, орденами, вона дала йому генеральські еполети, він став головнокомандуючим ракетними частинами армії Московитії, яка жорстоко поневолювала Україну, він — батько-першотворець ракетної зброї.

11. «Проект повітроплавного приладу». Микола

Кибальчич, українець, в 1853 році народжений у родині Івана Кибальчича в місті Короп. Він захоплений винаходами Олександра Засядька. Він зазначає, що людина може на ракетах літати в далекі світи. Він ненавидить московського царя (Олександра Другого), особисто готує бомбу, щоб організувати замах на деспота, який поневолює його народ. Замах здійснений. Микола Кибальчич у Петербурзі в камері смертника пише геніальну працю «Проект повітроплавного приладу», (проект космічного корабля). Москвинські жандарми в 1881 році відібрали в нього життя.

12. «Завоювання міжпланетних просторів». Юрій В. Кондратюк (українець, 1900—1942) створює, маючи вісті про діяльність Олександра Засядька і Миколи Кибальчича, першотеорію реактивного руху. Він, як зазначає вірна Москві «Українська радянська енциклопедія», «один з перших творців і дослідників ракетної техніки», він «творець схем ракетних міжпланетних подорожей», він був «запропонував створити станцію супутник місяця», він автор книги «Завоювання міжпланетних просторів».

13. Голос загубленого в пустині. Геніальні сини Оріяни (України), рясно успадкувавши велич родичів (предків — зачинателів історії культури і цивілізації

Індо-Європейської раси) сумеріян-гіттітів-скитів-русів, перші повели сміло розум людства в космічні мандри. Жандарми царя москвинського арештували їхній труд, їхні мрії, їхні хвилювання. Їхні творіння в 1917 році були передані москвинові Константинові Ціолковському (1857—1935) і москвин став проголошений «основоположником теорій міжпланетних сполучень». В західному світі по-вченому занотовано, що геніяльний Микола Кибальчич «рашен» («Енциклопедія Британіка», 1973, том 19, стор. 406), щоб в молодому українському поколінні по-вченому творився комплекс приголомшуючої меншевартости, мовляв, між мудрими українців немає. І так довго розум і душа українські будуть працювати в користь вторжників-москвинів, як довго не буде Української Держави, наші протести на Заході, що він не «рашен», а «юкреїнієн», це безпорадний голос загубленого в пустині...

14. Конструктор першого космічного корабля. 30 грудня в 1906 році в родині козака Павла Короліва народився син Сергій. Марія Миколаївна (мати Сергія) після поховання свого сина сказала: «Наші предки — українські козаки, і син мій успадкував від них, як видно, вміння, завзятість, волю, ту волю, яка допомогла йому сягнути омріяної мети. Мій син завжди зберігав любов до України» («Україна», 18 квітня, 1971 рік, Київ). Відзначаючи день «совєтської

космонавтики», «Україна» пише, що «Сергій Королів — творець космічних кораблів». На будинку (в Житомирі), в якому він народився, прибіта металева таблиця, на ній написано, що «Сергій Королів — конструктор в галузі ракетної техніки і космічних досліджень», він конструктор першого космічного корабля.

15. «Політ ракети на місяць, або — смерть». Жажлива правда — не великий, але жорстокий розум, бачимо, володіє великим, але мирним розумом українця. Заводи «СССР» (імперії Москвинської) виготовляли деталі для ракет такі, які були накреслені Сергієм Королівим. У Києві (між науковцями) відкрито мовилося, що Микита Хрущов, перед тим, як плянувати свою подорож до Америки, дав наказ Сергію Короліву: «Політ ракети на місяць, або — смерть». Сергій Королів, працюючи у лабораторіях від шести годин ранку до першої ночі, наказ деспота виконав і помер на атак серця. Так, це він «Микола Кибальчич накреслив праобраз космічного корабля, що його вперше послав у космос земляк Кибальчича Сергій Королів» («Україна», 18 квітня, 1971 рік).

16. Чи земна людина залишиться земною? Я твій син, моя Оріяно (Україно), обурений, що плоди великого розуму твого несуть славу й могутність тому

народові, який тебе так безоглядно, так жорстоко поневолює. Рвучи кайдани неволі, поведу я Тебе, Людино Українська, моя Ти душе сторозтерзана, у світі нові і незказанні, звеличу Тебе. І в дорозі ділитиму з Тобою сухар і шклянку води, Твої смутки і радощі, не кепкуй з крил мислення мого, хай вони летять! Я думаю: якщо небесне тіло залишиться небесним, прийнявши на своє подвір'я людину Землі, то чи людина залишиться земною? Уявляю: людина на космічних кораблях покинула орбіту Землі, і поселилася на іншій плянеті.

17. Неземне в земній людині. Інша плянета — інші обставини. Людині треба або перестати бути людиною (очевидно в земному розумінні), або придбати нові чуття — стати більш, ніж земною людиною. Чи може людина лишитися людиною, маючи в собі щось більше як людське? їй стануть властиві чуття космічності. І спочатку вони будуть мало розвинені, і вони: або знищать людину, або вдосконалять її, спрямують її розвиток духовний і тілесний в іншому (в неземному, досі нам незнаному) напрямку.

18. Відбудеться перебудова нейрона. В космосі придбані інстинкти передаватимуться від покоління до покоління. Вони вплинуть на будову тіла

людського, вони змінять архітекtonіку мозку. І що ж тоді буде? Ставлячи таке питання, відповідаю: виникнуть тоді не тільки нові способи мислення, а й нові шляхи появи мислі, мисль буде будуватися з якіснішого і багатограннішого матеріалу. Складніші шляхи появи мислі створять людину розумово потужнішою, її «я» їй буде краще зрозуміле. І що ж тоді буде? Тоді може відбутися (таке моє передчуття) не тільки зміна, а й досі не передбачена перебудова нейрона. Схоче нейрон перебудуватися, стати досконалішим явищем космосу?

19. Енергія збудження і гальмування. Нейрони, що не тільки розташовані в центральній нервовій системі, а й творять її суть, мають різні призначення, різні властивості і поведінку. І коли усталено, що від них залежить темперамент людини, сила її збудження, гальмування, витривалість, то значить треба вірити, що їхнє вдосконалення принесе вдосконалення людини. Людина збагатиться довшою енергією збудження і гальмування, її витривалість буде подвоєна, її відчуття світу буде вишуканіше.

20. Появиться відчуження до Землі. Комбінації нових вражень і нових хвилювань вимагатимуть від людини, яка лишила Землю і стала мешканцем іншої планети, занедбання того чи іншого створеного на

Землі органу чуття і придбання нового, необхідного для освоєння космосу. І тоді появиться в людині відчуження до Землі чи туга за Нею — можливо, що й туга, бо людина, сама ще добре не знаючи цього, вкомпонована у всі коди Землі і Зоряного Світу.

Зміст життя матиме іншу форму, іншу гармонію, і мисль матиме інший ритм. І коли б така людина знову вернулася на Землю, вона б була не придатною для життя на ній, вона б була чужою в сфері її магнітного поля, вона б мала навколо серця неземний німб. Зазначую, що я цими твердженнями не проголошую нової «аксіоми», я тільки, керуючись інтуїцією, шуканнями майбутніх шляхів людства, поширюю обрій людської уяви, людських хотінь і світовідчужань, і одні можуть на мої твердження дивитися як на мандри Гулівера, інші — як на ґрунтовні передбачення.

21. Соняшник — квітка Дажбожа. На поверхні сонця, у світі сусідніх і далеких галактик постійно відбуваються зміни. І їх (як я вже зазначував у «Світ і його таїни») відчуває кожна клітина тіла нашого, в кожній клітині тіла нашого, як у досконалій лабораторії, укомпонована суть світу, і все це ми відчуваємо несвідомо так, як несвідомо соняшник стрічає схід сонця і потім повертає свою квітучу

золоту голову за рухом сонця, щоб з ним вечором попрощатися.

22. Потрібно чотири світлових роки. Оглянемо інший хід обставин. Уявімо, що людина живе на іншій планеті й підтримує постійний зв'язок зі своїм матірнім світом — зі Землею. Підтримання зв'язку ускладнене. Щоб штучний супутник Землі міг рухатися, йому потрібна швидкість — вісім кілометрів на секунду. Ця велика швидкість замала, щоб господарювати в космосі, очевидно, маючи в космічних кораблях штучний ґрунт, на якому ростуть чудо-овочі.

Щоб увійти в орбіту зірки, яка від Землі найближче віддалена, потрібно чотири роки і то тільки при тій умові, що космічний корабель летітиме зі швидкістю триста тисяч кілометрів на секунду. Припущення це казкове, але погодьмося, що людина вміє казку перетворювати в дійсність. Може з'явитися корабель понадсвітлової швидкості? Сьогодні вчені твердять, що навіть швидкості світлової досягнути не можна.

23. Чи буде війна за атмосферу в космосі? Людина знаходить планету, яка кружляє навколо зорі і

бачить, що нововідкрита планета густо заселена людьми. Умови, в яких новоплянетні люди родяться і живуть, не придатні для людини Землі. Що робити? На нововідкритій планеті можна змінити атмосферу, наблизивши її до Земної, але така зміна принесе гибель «автохтонам». Чи буде війна за атмосферу в космосі, чи новоплянетні люди не спричинять вибух Землі нашої, щоб жити спокійно? Образ людини Зоряної планети не подібний на образ людини Земної планети. А головне те, що склад і поводження клітин білка інший.

24. Нові властивості людини. Потрібно, щоб земна людина в неземних умовах народила нові покоління. Нові покоління після довгої боротьби з оточенням, пристосуються до життя на новій планеті. Вони, наприклад, набудуть (придбають) властивість у тілі скупчувати необхідну кількість теплоенергії, що приходить від сонця їхньої сонячної системи і потім користуватися цим теплом для обігрівання тіла при надзвичайно різких коливаннях температури.

25. Людина двох сонячних систем. Людина чарівна і безмежна невгамовністю своїх хотінь. Вона хоче долати межі. Коли б не було меж, не було б людських хотінь. Нові космічні покоління, народжені на нововідкритій планеті (за декілька тисячоліть),

утратять мову людей Землі тому, що вона стане непридатною в тих умовах. Вони створять нову мову, нову метрику звукосполучень і понять. Вони збагачені інстинктами двопланетних людей, в їхньому тілі втілені властивості двох сонячних систем. Вони мають подвійну спрагу вирушати в нові мандри, щоб відкрити і за собою закріпити нові планети. Нова (вже не земна, хоч її предки і мали суто земне походження) людина залишає нашу галактику і вторгається у світ інших галактик. І тоді вона потрапляє на непереможну перешкоду.

26. Людина житиме тисячу літ. Життя людини закоротке, щоб вона могла на космічних кораблях, які мають світлову швидкість, відвідати чужу галактику і повернутися в рідну. І тоді в космічній людини появиться бунт проти себе, бунт проти сутності, яка її творить людиною, бунт проти межі, яка відділяє Буття від Небуття. І людина знову вернеться сама до себе. Вона почне сама в собі шукати відповіді на питання нових основ життя. Вона, докладно пізнавши таїни сполуки і розвитку живої клітини, продовжить своє життя на тисячу літ.

27. П'ять тисяч літ в дорозі. Людина заморозить сама себе в розквіті життя в космічному кораблі і летітиме (летітиме заморожена свідомість) п'ять тисяч літ зі

швидкістю триста тисяч кілометрів на секунду, щоб потім самовключилися машини, які б її розморозили і дали їй можливість осісти на плянеті нової сонячної системи. І розморожена людина, приклавши до серця апарат величиною в копійку, пошле в рідну сонячну систему вість, що її серце має нормальний пульс, що катастрофу галактики вдалося пережити щасливо. І її почують. Галактика має мільярд, сто мільярдів плянет... І одна галактика твориться, інша вибухає. Вибухають мільярди плянет, і, очевидно, гинуть тоді там людства нам неznані. Як ти, земна людино, почуватимешся, потрапивши в катастрофу галактики?

28. Людино, живи довго! Дажбоже мій, як хороше, що я Твій вільний внук, і Ти окрилюєш мою уяву, ведеш мої мислі в незвідані засвіття, як хороше, що я, линучи на кораблях мислі невгамовної, тримаю в руці синю волошку, яка виросла в житах Оріяни (України), а в очах моїх небо євшанове, а в серці любов — щира і полум'яна любов до людей хороших душевних якостей, вільного і правильного мислення, благородних навиків. Людино, живи довго! Коли окремі тварини живуть сотні літ, коли окремі дерева (індійська смоківниця) живуть десять тисяч літ, то чому не можеш жити ти, Людино?!

29. Чим можна покорити безмежність. В основі живої клітини лежить білок: всі істоти, що мають червону кров, властивостями живої клітини споріднені. Справді, є можливість, щоб людина жила довго. Продовження віку космічної людини ще не розв'яже перешкод під час її дальшого освоєння космосу — космос безмежний, він ніде не починається і ніде не кінчається. Тільки безмежністю можна покорити безмежність. Чи в основі безмежності панує щось вище як свідомість, щось менше як несвідомість?

30. Поза світом переконань і передбачень. Людина, живучи тисячу літ, перетворить свій мозок не тільки у джерело надпотужного космічного мислення, а й розвине нейрони (маю на увазі розгалуження дендритів і аксонів) у тому напрямку, що вони виділятимуть щось складніше як хвилі, і цей поки що невловимий «потік» матиме надсвітлову швидкість. Чому? Бо в людині вкодована таїна безмежжя, таїна вічного світового «Я».

31. Чи постане понадсвітлова швидкість? Тому, що джерело, яке родить світлову швидкість має сталі властивості і не осмислює свого діяння, воно себе не вдосконалює. А нейрони? Нейрони (осмислене джерело нейронних понадхвиль) збагачені властивостями безмежного розвитку, вони самі свої

світ поглиблюють. Телепатія? Швидкість нейронних понадхвиль людина може розвивати до безмежності. І ці хвилі будуть людиною «запряжені», вона навчиться акумулювати свої титанічні (яке ж це слово земне) можливості. Людина нейронними хвилями (підсиленими ще не винайденими машинами) почне керувати космічними кораблями і розвиватиме їхню понадсвітлову швидкість. З дії постала дія.

32. Непорочна донька зоряних Світів. Я вважаю, що на тому місці, де тепер перебуває наша Земна планета, десятки мільярдів літ тому був космічний клубок вібраційної Дії, ім'я їй хай буде Воля. Воля, ім'я їй хай буде Наддух і Надматерія (Грецьке слово «енергія» означає «дія»). З енергії (з квантів проміння космічного) постав атомний пил, із вібраційно-вихруватого пилу, який, творячи спіраль конусну, сам у себе втягувався, згущувався, стискався, створилася могутня зоря. Після мільярдів літ горіння вона почала холонути, і сьогодні в глибинах її «душі» киплять метали і діаманти, а на її корі, осяяній сонцем, цвітуть сади, пливають ріки, хвилюються моря і живе горде Людство. Земна планета — непорочна донька зоряних Світів.

33. Сонце всюдисуще. Одну двохмільярдну частину

тепла сонячного отримує наша Земна планета, і вона, маючи це сонячне щастя, стала садом життя буйного, натхненного і розумного. Сонце, посилаючи на Землю проміння свої, творить життя, сонце всюдисуще — воно у квітучому різнотрав'ї, воно в піснях солов'їних, воно в нашій крові, у клітинах нашого мозку, воно в усьому, що дихає, що має зерно життя.

34. О Дажбоже мій! У безмежних зоряних просторах, як непомітна піщинка на березі моря, загубилася наша прекрасна Земна планета. В її чарівній колиці викалисується таїна майбутнього. А, може, Вона, знесилена непередбачливим умом дітей своїх, вибухне, знову стане палаючою зорею?

І тоді в космічне горіння перетвориться дихання сучасного Людства. О Дажбоже мій, падіння і вознесіння внуків Твоїх відбувається на Твоїх невидимих безтілесних долонях! Я зачарований і натхнений таїнами Твоїми, купаний я диханням Твоїм, ласканий я волею Твоюю, проголошую нове розуміння світотворення і світовідчування. Я ніколи не побачу Тебе, ніколи не дійду до таїн Твого безмежжя, до вічності Твоїї вічності, але прагнення іти до Тебе, Дажбоже мій, моя священна одержимість, моя священна віра, і я з нею ділюся, і я з

нею тішуся і могутню з моїми побратимами і посестрами, зрідненими в Об'єднанні Синів і Дочок України.

35. Ми по-новому осмислюємо минуле. На світі немає непомильних людей тому, що милостива мати-природа їх родить не у формі зерна, а квітів — і квітує Людство у садах Життя. Квітнуть мільярди квіток, і кожна з них має в собі щось своє, щось неповторне. І кожна вона свідомо чи несвідомо вдосконалюється тільки тому, що має щастя у помилках шукати нових і нових шляхів розвитку. Ми, внуки Дажбожі, тисячу літ тому здійснили помилку, ми виступили проти милостивої матері-природи, проти природної суті «Я» людського, ми зреклися рідної духовости, яка була довершеністю нашого буття, яка була найвластивішою для нашого тіла, для нашого підсоння, для нашого темпераменту, для наших чуттів і нашого магнітного поля. Ми помилилися. І ми сьогодні не тільки помилку свою виправляємо, а й по-новому осмислюємо все минуле й сучасне, щоб відважніше, щоб кмітливіше відчинити двері Майбутнього!

ДЕНЬ 5

1. Предки, благо віщуйте мені! Предки, благо віщуйте мені! Без Вас — я сирота людства, з Вами — я мудрість, з Вами — я чуття, з Вами—я минуле, сучасне і майбутнє.

Час прийшов, визріло мислення моє, помножилися чуття мої. І я благословенний Тобою, Дажбоже мій, вирушаю в далеку дорогу.

В дорозі не шукатиму пригод, золотих скарбів, не ректиму, що ловив мене світ і не спіймав — не тікатиму від світу зла — з ним треба боротися, не тікатиму від світу добра — його треба творити. Шукатиму ключі, загублені на гураганних шляхах історії людства — шукатиму ключі вдень і вночі, щоб звільнити мій народ з духовнотілесної в'язниці.

2. Болісно заплаче душа моя. Коли знеможений дорогою і ошасливлений знахідкою, скажу натхненно: «Слава Тобі, Дажбоже мій!», і кину їм (моїм окраденим одноплемінникам-в'язням чужовір'я) ключ під ноги, вони його піднімуть і

віддадуть тим, які їх тримають у в'язниці. Чому?

Їх навчено, щоб вони самі себе путали в неволі, звучи неволю волею. І бачачи, що мої одноплемінники, народжені у в'язниці, звикли до неї так, як пташка до клітки, як рибка до акваріума, і тому не мають відваги її лишати, болісно заплаче душа моя — і затремтять на дні її серця рясні сльози великої віри моєї.

Трагічний той рятівник, що рятує тих, які попрощалися з білим світом і рятуватися не хочуть.

3. «Потопаючи, хто Ви?» «Ми калічені душі великого народу, ми не ми. Воїни-богатирі, подвижники легендарної Оріяни (України-Руси-Скитії-Кимерії (Сумерії), яртури і буйтури спочивають у степових могилах, у полум'ї маків, у пахощах чебреця, духм'яного євшан-зілля, у зоряних оселях предків, їм належить вічність. Біля них притаєна історія, воля і слава Великого Народу — Народу Богатирів людства. Між ними і нами — зірваний міст. Чому?»

4. Вони рекли: «Мук, більше мук!» «Хто не поляг у чесному бою і не хотів стати на коліна перед

чужинцями-вторжниками, той був четвертований на перехресних дорогах. Малих і великих "христосів" України не три дні, а довгі тижні катували на хрестах...»

«І одні з них казали, що померти — щастя велике, рятуюнок від мук несутвітніх. Інші на хрестах розіп'яті рекли: "Мук, більше мук! Найстрашніші муки за Тебе, Вітчизно моя, не страшні!"

Весь наш народ (споконвічний володар раю Земного) був засуджений на смерть. У нього було відібране право на продовження роду свого, тепер він повинен би бути на списку погиблих племен, держав, цивілізацій, про існування яких ми сьогодні довідуємося тільки з археологічних розкопок».

5. «Ми їм віддали свою душу "на исправление". Сталося диво, не передбачене душителями нашими, ми (найплохіші сини і дочки України) уціліли... уціліли тому, що на рідній землі поклонилися чужинцям-вторжникам. Ми їм підставили праву щоку, коли вони нас били у ліву».

«Ми осолоджували душу катів наших своєю

терпеливою покірністю. Ми їхнє насильство над нами визнали "Божою ласкою". Ми їм віддали душу "на исправление", ми їх (катів наших) визнали законними панами, а себе ми визнали законними рабами і ми погодилися: так, як панам призначено шукати щастя у панських навиках, так нам (рабам) призначено шукати щастя у рабських навиках, і ми були щасливі, що "їде, їде Зельман"».

6. «Ми не були покинуті матір'ю-природою. Ми покірні (духом і тілом спотворені) ще мали в собі інстинкт розмноження — ми пустили у світ покоління плохих (духом убогих, по-рабському бунтівливих) людей».

«Ми свідомі, що ми гірші люди, у нас низька національна температура; все, що ми тепер звемо "нашим", справді, не наше (добрий Ісус — не наш, злий Ленін — не наш, наше добро не наше, наше зло не наше). Чужі істини хитро до нас присмокталися, щоб житися соками нашими, ми порожніємо, але ми звикли до цих почувань, вони стали нашою традицією».

«Ти наш, але ми тебе ненавидимо, чужовір'я нас навчило ненавидіти тебе за те, що ти нас любиш

великою любов'ю великих предків наших. Ми відвикли від духовости, яка є істинно наша, і тому ми ненавидимо тебе, ти її носій!»

«Ти кажеш, що ми живемо у в'язниці, що ми — раби? Ні, не ображай нас! У нас на стінах всюди написано: "Спасибі за вільне щасливе життя!" Ми раби, яким заборонено звати себе рабами — ми раби рабів, отже, ми більше як раби, ми хворі, але наша хвороба нашими панами визнана здоров'ям, і ми вмираємо задушені "здоров'ям"».

«Ми віримо написаному, і віра ця прищеплена нам давно — нам рекли попи у церквах, щоб ми вірили їхнім словам, бо так... "написано"» (Іоан, гл. 24, 46).

«Десь на дні душі нашої клекоче сила великих предків наших, але ми її придушуємо. Ми її соромливо приховуємо. Ми утратили здібність її розуміти. Ми від неї відвикли, нам заборонено про неї говорити. Ми мовчимо, щоб жити аби жити».

Я думаю: значить треба не тільки дати в'язням ключ від в'язниці, не тільки будити їх словами «воля народам, воля людині», треба їх (велику батьківську

терпеливість проявляючи) навчити любити волю, навчити творити волю, треба навчити їх не вміти жити без волі — треба творити нове «Я»!

7. Коли почалася історія людства? Вважаю, що історія людства почалася тоді, коли появилася людина: де і коли вона появилася — коли «людина стала людиною»? Земна планета — колиска людини, чи може вона (людина) примандрувала з інших світів? Чи земна людина земна, чи вона зріднена (кровнодуховно) з людиною інших галактик (сонячних систем)?

Геологія, геоботаніка, зоологія, палеонтологія, антропологія та інші науки, що прагнуть читати книгу Земної планети, дають мені право твердити, що найсприятливішим місцем для народження, оформлення розвитку людини була та частина Землі, яка знаходиться на північ від Чорного моря.

8. На території, ім'я якій нині Україна. Перед виникненням гір Земна планета перебувала в рідкому стані. У часи припинення її формування (тобто, далеко перед появленням червонокровних організмів), територія, яка сьогодні зветься Україною, була покрита неглибокою водою і численними

островами.

Ніби сама мати-Природа готувала для розумних дітей своїх квітучо-пишну колиску? Час (мільйон років) звільнив її (пратериторію України) від мілководдя. І тоді на її преродючій землі (на землі безподібних на Земній плянеті перетворень і видозмін біофізичних) появилася багатюща субтропічна рослинність.

9. І був клімат такий, як тепер у Африці. Щойно народжений Дніпро (Дніпро криштальний і повноводний) і його притоки усталювали свої русла, їхні води були загачені рибою, яка пливла з морів на нерест. На гіллях дерев-велетнів гніздилися дивовижні птахи, у травах густих і соковитих, у печерах надрічкових плодилися звірі. Ніде (на жодній частині плянети Земної) так спонтанно, так буйно не торжествувало життя, як на берегах Дніпра! В часи праісторії людства на території, ім'я якій УКРАЇНА, був клімат такий, як тепер у Центральній Африці.

10. Ворогуючі поняття про походження людини. Маркс-Енгельс твердять (і їхній теорії свято вірять їхні віруючі), що «праця створила людину». Ні, мавпа

мільйони літ тяжко працює, щоб здобути собі й дітям своїм харч щоденний, в неї розвинені кінцівки, м'язи, зір, слух, нюх, але вона не придбала ознак свідомої істоти: наймудріша мавпа не створила найпримітивнішого знаряддя, при допомозі якого вона б виконувала працю і яке б свідомо носила з собою.

Коли б людина була за один день створена, як про це пише християнська Біблія, (і створена у віці дорослому), її життя було б нещасне. Перший бунт, який вона б створила, це був би оправданий виступ проти свого творця: «Чому ти мене позбавив дитинства?»

Дитинство і юність — весна людини. Що варте літо без весни!? Хіба б доросла людина чулася щасливою, не знаючи безжурних і допитливих днів дитинства, не знаючи чуттів юности?

Кажуть, що їй (людині, створеній Єговою) було дароване щастя, тобто рай, але вона його не вміла оцінити. О, благородна! Хто ніколи не пробував гіркого, не знає, що солодке. Тільки той вміє любити, хто вміє ненавидіти.

11. Початкові прояви мислі. В багатьох місцях на території України знайдені стійбища предків людини. Предки людини (мільйони літ тому) були найрозумнішими істотами свого часу. Вони володіли початковими проявами мислі. «Найрозумніші» — поняття відносне.

Початкові прояви мислі мають сьогодні коні, собаки, коти, мавпи (мавпи між ними найбільш розвинені). Іде лісом собака, з дерева впала суха гілка і вдарила його. Він відчув удар (у нього розвинені органи чуття), оглянувся. Він побачив гілку, яка впала на нього (він запам'ятав її форму), але він не може пояснити, чому ця подія сталася.

12. Потрібна переоцінка наукових тверджень. Археологи повідомили евіт (і їхнє повідомлення скорочено оголосили майже всі українські часописи), що біля міста Стеблів (Наддніпрянина) під час розкопок знайдене стародавнє селище.

В житлах лежали кам'яні знаряддя праці, речі щоденного вжитку, мистецькі вироби, на кістках зображена блискавиця, символи вогню (перехрещені

паліччя). Археологічна комісія звітує, що наші далекі предки «на кістках мамонтів робили своєрідні знаки, які служили їм для обрахування часу».

Після всебічних досліджень виявилось, що «знаки представляють свого роду місячний календар, на деяких кістках такий календар цілком відповідає періодові одного року».

Знахідки ці не мали б жодного значення, коли б не було встановлено на основі аналізу (C — 14), що цей календар створений тридцять чотири тисячі літ тому.

Календар, знайдений в Україні, треба вважати найстародавнішим на планеті Земля. Він репрезентує твердження, що розвиток мислі людей, які жили на території України, мав найінтенсивніші прояви. Всі дотеперішні «канони» науковців Західної Європи, що «гомосапієнс» появився тридцять тисяч літ тому (на мою думку) треба вважати перестарілими.

13. Коли людина стає людиною? Станиці (стоянки, селища, городища) «гомосапієнса», тобто, «людини думуючої» знайдені в багатьох областях України. Будьмо послідовними, біля Дніпра тепер розкопані

стійбища людини, яка жила двісті тисяч літ тому — чи ця людина була людиною?

Вважаю, що людина тоді стає людиною, коли вона стає творцем. Творіння її хай будуть найпримітивніші, але вони появились, як наслідок (як завершення) вищої форми мислення.

Двісті тисяч літ тому вже наш далекий предок умів з кісток, з каменя (переважно з кременя) виготовляти знаряддя праці. Оглядаючи знаряддя, ми маємо підставу твердити, що він (наш далекий предок) мав свідомість — він знав для якої мети творить кам'яний ніж. Свідомість — завершення вищої форми мислення, без пам'яті немає мислення.

14. Що таке пам'ять і які її частини? Уявімо таку просту подію: тато спіймав козу, приніс її до житла і пішов до сусідів позичити вогню. З лісу вибіг медвідь і забрав козу. Вернувся тато. Діти тривожно пояснюють йому, що трапилося під час його відсутности.

Чому дитина має здібність розповісти про подію? Що сталося у світі її емоцій, мислення? Дитина побачила

подію — медвідь забрав козу. Побачити подію здібні найпримітивніші істоти, які мають очі.

Дитина не тільки побачила подію, а й затримала її образ у пам'яті своїй, це вже другий (умовно назвемо, «вищий») щабель пам'яті і ним володіють мавпи, коні, коти, собаки. Але цієї «вищости» замало, щоб бути людиною. Дитина подію побачила, затримала її значення в пам'яті і головне — при допомозі звуків (одночленних слів) передала татові. І оцей третій (найвищий) щабель пам'яті властивий тільки людині.

Ми любимо вишневі сади. Спостережливий садовод знає, що у шпаків є вождь. Вождь володіє найрозвиненішими інстинктами самозбереження. Природа призначила його бути вождем, не радячись із зграєю шпачиною. Шпачина зграв сідає на вишню. Вождь, побачивши небезпеку, дає окриком сигнал своєму племені і воно тікає: тут також була подія побачена, затримана і передана, але її значення відчуте тільки інстинктивно, шпак не знає, чому «хижак» забороняє його доброму племені їсти смачні ягоди.

15. Шляхи самовдосконалення понять і почувань.

Людина має здатність не тільки орієнтуватися у часові і просторі, а й осмислювати їх. Вона сама визначає своє місце в світі і своє відношення до нього. Вона сама навчилася відділяти хибні думки від правильних.

Наприклад, камінь котиться з гори — думка правильна. Чому саме цей камінь котиться, а не інший? Є, мабуть, невидима сила (бо коли б вона була видимою, її можна б побачити?), яка своєю увагою штовхнула камінь? І цією невидимою силою є «Бог Ваю» (санскрит — віяння, вітер).

Камінь котиться на гору — думка неправильна. Мати любить чужу дитину більше, як свою — почування хибне, і воно насторожує матерів. Мати любить рідну дитину більше, як чужу — почування правильне. Батько любить чужу дитину більше, як свою — почування підозріле. Юнак потрапив у полон, де його примушують, щоб він чуже плем'я любив вірніше, як рідне — тут відбувається насильство над чуттями людини, ні, тут відбувається щось більше, як насильство: злі люди виступають проти матері-природи, яка пов'язала сина з його родом таїнами родинної своєрідності, без яких життя не є повноцінним.

16. Перед освоєнням вогню. Стійбища, які тепер знайдені над берегами Дніпра, дають нам можливість довідатися, що наші предки жили родинами. Вони спільно ходили на полювання і спільно споживали здобич.

Їм не було легко жити. Щоб жити, треба вчитися, щоб жити, треба боротися. Вони були постійно оточені хижою звіриною. В печерах (на яких тепер стоїть Київ) жили печерні медведі, леви, гієни, шаблезубі тигри, над берегами бродили слони, у калюжах лежали гіпопотами.

Кості давно померлих звірів знайдені, і тепер вони лежать у музеях Києва. Явище всім знане (і воно було й на нашій землі): коли блискавиця підпалювала ліс, від вогню тікали «пліч-о-пліч» кози, вовки, зайці, тигри, змії, мавпи і люди (огонь людьми тоді ще не був освоєний).

17. Їм блискавиця принесла дар сонця. Наші предки, освоївши вогонь, стали володарями світу. Вони, мандруючи з вогненними «жезлами», помітили, що їх бояться найнебезпечніші хижаки. Звірі, побачивши

«ходячий вогонь», тікали з долин, з печер.

Наші предки (біля берегів Дніпра) вибирали печери сухі, такі, що мали вигідний вхід, рівну долівку, високу стелю. У просторих печерах було зручно біля вогню здійснювати обрядові танці. Долівки, викладені медвежими шкірами, «в'язанки» сухих духм'яних квітів, знаряддя праці і полювання, мистецькі вироби творили родову своєрідність житла.

Тепер знайдені печери, у яких наші предки (без перерви) жили багато тисячоліть. Інколи траплялося — обвалювалася в печері стеля, кості, раптово привалені глиною, кам'яніли — до них не доходило повітря. Вони десятки тисячоліть пролежавши, збереглися до сьогодні і ми їх оглядаємо, щоб краще пізнати себе.

18. Смійтеся та не дуже. Ті, що сміються зі своїх далеких предків, звучи їх «вогнепоклонниками», «дикунами», «ідолопоклонниками», мають низький духовно-тілесний рівень, убоге світорозуміння. Наші предки у свій час були найпередовішими людьми на планеті Земля.

Їхні інстинкти (переважно благородні інстинкти) досі живуть у нас, і без них ми не могли б розвиватися. Між іншим, наші влюблені діти, коли ми їм даруємо ляльки, з радості підстрибують, сплескують руками і ми спільно з ними приємно хвилюємося. Бачимо — це наші діти здійснюють підсвідомо обряд радості, дарований їм їхніми дуже далекими предками?

Потомки, які житимуть тридцять тисяч літ після нас, мабуть, матимуть право сказати, що ми були дикунами: їздили автами, які рухалися смердючою рідиною, літали літаками примітивно збудованими, будучи не здібними володарями природи, затруїли її лоно, спотворили її квітуче обличчя.

19. Сучасне людство може втратити себе. Людство (сучасне людство) може втратити себе і жити так, як жили його предки мільйон років тому, ні, навіть примітивніше. З лиця Землі можуть зникнути ознаки цивілізації, може зникнути мова – найвеличніший скарб Світу.

Півлюди, які постали з високо-продуховлених людей-титанів, що були покорителями космосу,

будуть між собою спілкуватися при допомозі вигуків, рухів голови, ніг. Їхній погляд здичавіє, шкіра їхня покриється густим волоссям. І статися загублення людини може тоді, коли під впливом досі непередбачених космічних гураганів (дій новоявленої радіації) в людини на руках появляться такі короткі пальці, як на ногах. Вона житиметься корою, дикими ягодами, зерном здичавілої пшениці.

Виживатимуть тільки ті, які спритніше лазитимуть по деревах, рятуючись від хижаків. В такої півлюдини не буде розвинена мисль (змаліє і зникне «кора мозку»), тому що вона не матиме можливості свої найпростіші задуми здійснювати. В неї не може постати думка виломити лозину і створити лука: в неї немає рук, які могли б цей задум реалізувати. Мисль розвивається там, де існують можливості її втілювати в життя. Там, де мисль не можна застосувати, вона непотрібна; немає мислі — немає людини.

20. «Революція» в природі України. Сто п'ятдесят тисяч років тому на території України холоднішає. Чому? Досі відповіді немає. Є припущення, що зменшення сонячної радіації спричинило «революцію» в природі. Сумніваюся.

Коли щосекунди Сонце втрачає мільйони тонн своєї маси, викидаючи її в космічні простори, і коли воно впродовж мільярдів років не поменшало і не охолонуло, значить воно само себе насажує? А може ні? Може не можна пізнати сутності Сонця тими нормами пізнання, які створила людина Землі, може в «серці» Сонця вкодовані речовини, про атомні властивості яких досі людина Землі нічого не знає?

Сонце не зрадить Землі. Думаю — не в Сонці, а на Землі сто п'ятдесят тисяч літ тому відбулися досі нам незнані «катаклізми». Вони згустили її атмосферу, забруднили її, стримали доступ сонячного тепла і тому стало похолодіння.

Коли б (це моє припущення, і його треба доказами обґрунтувати) загорілися могутні субтропічні ліси України (через малу кількість опадів), коли б поверхню Чорного моря покрив шар нафти, яка заджерелила з надр земних і загорілася від блискавиці, чорні хмари не допустили б до Землі сонячного проміння в потрібній кількості і вона б покрилася ожеледдю. Вважаю, що зледеніння території України не було.

21. Їх я умовно назву «сварагами». Хочу вірити

(дарма, що ці мої міркування можуть насторожити науковців), що в космічних просторах існують «цвинтарища» погіблх галактик (сонячних систем), людств, цивілізацій і ми, земляни, ніколи нічого про їхнє буття не знатимемо. «Скелети» погіблх галактик складаються з речовин, які треба вважати космічними згустками: декілька кубічних сантиметрів такої «речовини» може важити стільки, як наша прекрасна Земна планета. Згустки ці створені з атомів, які мають надгустинні ядра, і їхня архітектоніка «іншосвітня»: в ній втілене витончене завершення енергії енергій, в ній зустрічаються кінець і початок Буття. Вважаю, що з декількох кубічних сантиметрів такої «речовини» може постати зоря більша як Місяць.

Чи в «серці» Сонця часом не «діє» енергія цих «речовин»? Їх умовно назву «сварагами» (санскрит, «самоопромінювачами»)? Чи наше Сонце не є воскреслим «серцем» померлих галактик? Чи не прийшов час, щоб науковці почали на Світ дивитися очима надземними і пізнавали Його суть поняттями, віддаленими від обмежених земних понять. У світі є творці досі нам незнаних цивілізацій, які, мабуть, мають зовсім інші поняття про час, простір, швидкість, зникання і виникання енергії — може при співпраці землян і неземлян в майбутньому почнеться успішніше пізнання Світу.

22. Мозок — архітектонічне завершення людського «Я». Все, що живе, реагує на світло, холод, тепло, тиск; подразливість властива навіть одноклітинним організмам. Чутливість — вища форма подразливості. Була ніч — став день, була буря — стала тиша, первісна людина, маючи розвинену чутливість, на всі ці явища несвідомо реагувала протилежними відчуттями. В неї творився «бунт» (тарасовість) чуттєвих протиріч.

Я вірю, що розвиток почування і мислення в наших предків відбувався інтенсивніше, як у їхніх сучасників, які жили на просторах Аравії, на узгір'ях Синаю, в джунглях Африки, на берегах Персіяньської затоки.

Ці міркування я вмотивовую такими твердженнями: там, де пори року (літо, осінь, зима, весна) мають різко окреслені температури, кольори, протилежні гармонії природи, людина поставлена перед іспитом життя: вона має або згинати, не витримавши надмірного тиску нових («післяльодовикових») вражень, або, вдосконалившись (увібравши в себе нову суть оточення), емоційно збагатитися, зробити великий крок вперед у напрямку духовнотілесного

самовдосконалення.

23. Жорстокість і ніжність матері-Природи.

Помиляються ті, які вважають, що епоха «льодовиків» вмертвила життя на території України. Похолодіння не злякало предків наших — воно появлялося поступово. Теплолюбні тварини і рослини, які були на нашій території, як тепер довідуємося, погинули. І очевидно загинула та частина предків наших, яка не була спроможна скласти нового іспиту життя.

Вижили вибранці, їх можна назвати надлюдьми того часу, вони були духовно-тілесно найспритніші. Вони започаткували нові покоління (покоління вибранців людства), їхні потомки швидко пішли вперед по дорозі самовдосконалення. Бачимо, що сама мати-Природа нездібних умертвила, здібних проголосила людьми, о, Вона жорстока і ніжна!

24. Віра в народження світла Дажбожого. Уміння влітку свідомо думати про холодні місяці зими — уміння свідомо сьогодні думати про завтра збагатило і поширило уяву предків наших.

Восени — прощання з літом, весною — зустріч з літом пожвавлювали і розвивали емоції, вдосконалювали нейронну діяльність. Вони (предки наші) мали виняткові умови збагачуватися новими враженнями, навиками, почуттями.

Віра в Умирання і Воскресіння «Бога» чи «сина Божого» була утверджена п'ятнадцять тисяч років тому над берегами Дніпра і поширилася вона в різні часи (десять, сім, п'ять тисяч років тому) з Оріяни (Праукраїни) в Єгипет, Азтекію, Месопотамію, Індію, Ханаан. Дванадцять тисяч років тому білої людини на територіях сучасних Марокко, Алжиру, Тунісу, Єгипту, Палестини, Синаю ще не було.

25. Руки і мозок — мозок і руки. Життя — це боротьба, такий був природою утверджений закон на світанку людства. Він існує й нині, і завжди існуватиме. Хто мріє про життя без боротьби, той мріє про свою солодку гибель — солодкої гибелі не буває.

Потреба (боротьба за життя) примушувала предків наших виготовляти з кременю ніж, сокиру, з кістки — голку, шити з шкіри одяг, будувати житло з

мамонтових кісток.

Руки — благословенні руки, які людина (наш далекий кмітливий предок) не використовувала для ходіння (вона чулася міцно на ногах) далеко відділили її від тваринного світу.

Руки і мозок — цей «механізм» так взаємно вгармонований, як вода і млинове колесо: вода й млинове колесо перетворюють зерно в борошно, руки і мозок перетворюють камінь в сокиру, лозину — в лук. Очевидно, що тут спрощення небажане — у творенні мислі і її реалізації беруть участь не тільки мозок і руки, а всі органи чуття людського, без них руки і мозок не мали б емоційного, відчуттєвого «харчу», вони між собою не могли б знайти спільної «мови».

26. Шляхи ошляхетнення душі й тіла. Наші предки п'ятнадцять тисяч років тому вже виходили за межі примітивних життєвих потреб. Вони свідомо (осмислено) вміли передбачати, яка погода буде завтра, що їм несе південний вітер, а що — північний.

Сокира, ніж, які вони виготовляли (в ці часи на Земній планеті ще не були відомі лук і стріла), допомагали їм боронитися від звірів. Вони помітили, що той, хто має гострішу і замашнішу зброю, здобуває перемогу. Вони кращі зразки зброї вдосконалювали.

Вони (предки наші), творячи знаряддя праці і мистецькі вироби, які тепер археологами зараховані до найвибагливіших у світі, ошляхетнювали свій зір. Ошляхетнюючи зір, вони ошляхетнювали руки свої, гармонійність тіла свого.

Вони, бачачи свій твір гарним (вони вміли шляхом порівняння відрізняти довершені зразки від грубих), самі душею гарнішали, їхні почування не тільки красивішали, витончувалися, а й наповнювалися жагою їх передати в слові — у перших зародках пісні.

Творячи пісню (найчарівнішу пісню в світі, в якій відображені мелодії чотирьох пір року), вони не тільки ошляхетнювали свій слух, а й вдосконалювали творення добірних звукосполучень (слів), які стали в основі санскриту (в основі всіх мов Білої раси).

27. Походження слова «свідомість». Вважаю, що кожне слово (і особливо те слово, що своїм корінням сягає у ґрунт многотисячолітньої історії нашої) має свій «життєпис» -своє «дитинство», свої «юність» і «дорослість», і подібне воно на плодоносне дерево.

Щоб слово «СВІДОМІСТЬ» не було по-різному пояснене, я тут на основі санскриту виясню його первородну сутність.

Первісноукраїнське (санскритське) слово «СВА» означає «сам», «самі», «своє», «моє», «ми самі», «вони самі», «наше багатство». «Сва» в сполучі з іншими словами творить поняття, утверджені в санскриті: «сваяна» (сваяк), «сватас» (сват, людина, що поручається своїм «я» за ближчого свого).

І далі — «сва-т» (людина, володіюча гідністю), «свадара» (своя дружина, дружина), «сва-пада» (своє місце, своя місцевість), «сва-ша» (самовибір), «сва самвід» (самоусвідомлення).

«Сва бгута» (самобуття, самобутність), «сва самведана» (бути у своєму розпорядженні, воля, незалежність), «сва дамая» (самоопанування, у

значенні — самому керувати своїми почуттями, мислями, тілом: від слова «свадамая» постало наше сьогоднішнє слово «свідомість».

28. Українські філологи, будьте відважніші. Українські філологи, раджу Вам створити переоцінку дотеперішніх поглядів на історію розвитку української мови — раджу почати всестороннє вивчення класичного санскриту. Без знання класичного санскриту українці не можуть правильно оцінити рідної мови і створити обґрунтований її семантичний словник. Благаю Вас — зверніть увагу на мої прохання! Сумно, що санскрит досі вважається «чужим світом» в Українському світі!

«СВА» шість тисяч років тому вимандрувало з Оріяни (Праукраїни). Греки перетворили «сва» в «ос», «офос», латини — у «совос», «суус», німці — в «сих», «зельбст», англійці — в «селф», французи — в «соі» (соі мемє), італійці — в «стессо» .

Перші (вічно райдужні і чарівні!) перлини мов народів Індо-Європейської раси почали творитися в Праукраїні двадцять п'ять тисяч років тому. Куди і як вони розкотилися по материках Землі, де вони досі живуть, душу людську звеличуючи, де вони

присипані пилом тисячоліть, ми довідаємося, ведучи розмову про творення і розвиток первісного санскриту — чарівної матері мов Білої раси.

29. Живий світ і його насіння. Все, що живе і думає, народжене насінням: є насіння рослинне, тваринне, людське. Насіння втілює в собі початок і кінець родичів своїх, властивості їхнього «я» внутрішні і зовнішні. Ніхто і ніколи (в найдосконаліших лябораторіях) не створить, наприклад, штучної макової насінини, яка, посаджена в землю, проросла б і розквітнула б полум'яними пелюстками.

Макова насінина мала предків, які були тільки трохи подібні на неї. Хто хоче знати її історію, повинен знати її предків, які жили сто мільйонів років тому. Шляхів, на яких були б кладовища її далеких предків, ні знайти, ні відтворити, ні уявити не можна. Макова насінина вічно триматиме в собі таїну своєї біографії.

Жолудь. В ньому покладені (в особливому порядку і в особливій пропорції) всі властивості дубового царства, всі архітектонічні притаманності дуба і його близьких і далеких родичів. Щоб жолудь проріс і забував дубовою тисячолітньою живучістю, забував

силою і красою, потрібно, щоб він мав відповідні умови.

30. Людина не родиться з готовою свідомістю. Немовля — насінина Людства. В ньому волею Дажбожою (волею всевічного і всюдисущого Дателя Буття) закодований світ -вся історія Людства, весь розвиток буття Земної плянети, всі внутрішні і зовнішні дії Сонця, дії видимих і невидимих випромінювань далеких і близьких галактик, о Дажбоже наш, незбагненна сила Твоєї вічносущої і всюдисущої сили!

Немовля — людина несвідома. Але вона могутня своїми можливостями; її можливості ждуть проявлення. Вона, маючи повітря, харч і сонячне тепло, як на дріжджах, могутніє тілесно.

В немовляти від перших тижнів життя прокидається спрага (несвідомі потягнення) пізнати себе й оточення. Спрага пізнання, спонтанно появившись, підкошеною стеблиною зів'яне, коли її не будуть розвивати немовлятині родичі.

31. Перші прояви самоусвідомлення. Немовля,

маючи зір, починає себе оглядати і одночасно відчувати рух своїх ніг, рук, шиї, пальців. Нога випадково вдарилася об візок — появився біль: площа, яка «потерпіла», сигналізує центральній нервовій системі про свій стан, тіло мобілізує свої охоронні можливості і спішить на допомогу потерпілій «території».

Щоб відчути біль, треба мати почуття болю. Почуття болю корисне — воно діє, як оборонна сигналізація. Тіло немовляти успадкувало від родичів почуття голоду, тепла, холоду, спраги, рівноваги.

Десятки різних звуків (крик птаха, шум вітру, свист потяга) летять до вух немовляти. І тривожать його «я». Немовля, несвідомо відрізняючи звук від звуку і несвідомо порівнюючи звук зі звуком, розвиває свій слух, свою слухову пам'ять.

В нього появляється уважність. Що таке «уважність», де і як вона родиться в людині, це питання жде правильної відповіді. Вважаю, що людині властиве почуття уважності. Без почуття уважності немовля не було б здібне розвивати свою пам'ять. Щоб почуте або побачене запам'ятати, треба його зручно помістити в мозкові і боронити від забуття. Я хочу,

щоб в моєму народі постала нова наука — Культура Особистої і Національної Пам'яті (КОІНП).

Перші слова матері сприймає немовля всім своїм єством і відкладає їх у пам'яті своїй, дарма, що ще не знає значення почутих слів — рідна мова (мова матері) засвоюється несвідомо. Пам'ять — основа, на якій твориться і розвивається пізнання «я» і оточення, і формується самобутня сутність племенної свідомости.

32. Коли людина визнала сама себе? Людина ні від кого не отримала право визнати себе людиною. Вона визнала сама себе тоді, коли усвідомила свої вчинки, своє місце в світі, коли почала порівнювати своє «я» з «я» одноплеменика свого.

На основі порівняння в людини постало почуття особистости. Свідоме почуття окреслимо такими термінами: «ти і я» (чому ти є ти, чому я є я?), «ми і вони» (чому вони — вони, а ми — ми?), «моє і твоє», чому моє — моє, а твоє — твоє?, «світ і я» (світ — мій друг чи ворог, світ може бути без мене, я можу бути без світу?), мені болять і тобі болять — у нас спільне почуття болю: тобі весело й мені весело — у нас

спільне почуття радості.

Ти не йди від мене, без тебе я — половина. Я тужу за тобою — частина мого «я» в тобі; ти знайди мене в собі, я знайду тебе в собі. Є в нас щось — воно нас єднає, воно вийшло з світу «я» нашого і дивиться пильно на нас, то воно нашими очима дивиться на нас, щоб ми в ньому краще пізнали себе, «ти» і «я» — «ми», і в нашому «ми» — значить ми «сва».

Дажбог і я, Дажбог в мені, я в Дажбогові, Дажбог і ми. Мудрість нашої тілеснодуховної цілісності - РУНВіра, без нас немає РУНВіри, нас немає без РУНВіри, РУНВіра -духовність, ОСІДУ — тілесне оформлення РУНВіри; ОСІДУ тіло, організоване монолітне тіло, РУНВіра -духовна сила тіла. Тіло і Духовність — цілісна Єдність. Ми Єдністю утверджуємо силу Життя, Роз'єднання — смерть, Єдність — життя. Ми, ставши рунвістами, пізнали самі себе, визнали самі себе, обезсмертили самі себе — ми, внуки Дажбожі.

33. Щаслива властивість мозку. Основна властивість мозку — об'єднання. Він працює тому, що має єдність (єдність досі мало вивчену, і я раджу науковцям її досліджувати) між собою і світом.

Мозок працює, гармонізуючи тіло людини. Рух ніг, рук, легенів, діяльність шлунку, праця очей, вух, носа перебувають у постійному зв'язку з ним (з мозком). В людини немає рухів, не контрольованих мозком. Є мудрі (тільки людям властиві) вчинки, які несвідомо здійснюються. Несвідомі вчинки — наслідки свідомости предків наших.

В мозкові записана ритміка космосу. Мозок вартісний не як мозок, а як розум. Він могутній своїми щасливими особливостями. Він — завжди голодний. Він голодує, коли не думає. Голодуючи, він худне, маліє, щупліє.

Ми щасливі — в нас є хотіння думати. Ми, рунвісти, думаємо по-рідному, бо про рідне думаємо по-рідному, жодний чужинець не має права вчити нас, як ми маємо розуміти самі себе!

Ми думаємо потужньо і повсякчасно, щоб не худнув наш мозок. Ми думаємо вільно і відважно, щоб наш мозок багатів властивостями вольовості. Ми, вільно думаючи, мислями могутніємо, душею красивішаємо. Потвори, які осміляться у нас відбирати право вільно мислити, право по-рідному жити, будуть нами знищені. Ми їх знищимо могутнім

інстинктом самооборони. Інстинкт самооборони — дар, яким ошасливила мати-природа всі недумаючі й думаючі істоти. Інстинкт самооборони — сила вища за мудрість і за всі, людьми усталені, закони моралі.

34. Ми хочемо своєю мудрістю мудріти. Мозок наш охоронений нашим тілом. Він у ньому живе. Уміймо тримати тіло в доброму стані, щоб мозок продукував доброякісні мислі; там, де могутня мисль — могутня людина. Не дозволяймо, щоб хтось (якийсь чужинець вторгся на наші землі) і «в ім'я правдивої релігії», «в ім'я соціальної справедливості») думав за нас, опікувався на нашій землі нами, «воз'єднувався» з нами, і вимагав від нас за це вдячності.

Хто думає за нас, той ослаблює діяльність мозку нашого. Хто дбає за нас, той умертвляє в нас почуття гідності, вольовості. Ми не хочемо в нашій хаті мати чужі духовні чи тілесні сили і їм свідомо чи несвідомо підпорядковуватися!

Ми культивуємо святість Самобутнього Мислення — тільки наше мислення наше. Ми любимо мудрість, і тому ми хочемо своєю мудрістю мудріти. Мудрість привезена з чужих країн і на нашу мову на нашій

землі перекладена, тільки тоді буде нам корисна, коли ми будемо нею володіти так, як нам вигідно, а не так, як їй вигідно; її вигідність нам не вигідна тому, що вона хоче нас собі підпорядкувати, хоче на нашій землі нами володіти, геть її!

Тільки та справедливість, яка створена нами для утвердження життя нашого, наша. Ми самі на себе, і на приятелів наших, і на ворогів наших хочемо дивитися очима мудрости нашої, і я прошу вас, рунвісти, цієї священної правди триматися, бо тільки вона дасть нам силу між сильними бути сильними, між праведними бути праведними!

Без нашого думання немає нас у світі — всі великі події предків наших занотовані в мозкові нашому і тому ми — ми. В нашому вільному і потужному «я» в ім'я Дажбога хай здраствує, хай звеличується, хай увіковічнюється непереривність нашого духовнотілесного «я».

35. Несвідомість і її могутня сила. Брат брата любить несвідомо — є між ними таїна, яка їх ріднить. У всіх релігіях світу не випадково осуджений братовбивець. Мати любить дитину несвідомо, її любов могутня. Вона любить дитину любов'ю всіх матерів минулих і

майбутніх поколінь, її любов помножена на любов материнської вічності і діє вона в її материнському «я», як утвердження роду людського на землі.

Вівця не знає, що вона мати, що овечення, нею народжене, продовжує її рід. Вівця керується силою несвідомого самозбереження. Ті істоти, в яких ця сила зруйнована, виходять зі строю життя.

Орел несвідомий, що він орел — цар пташиного світу, то люди його проголосили царем. Він несвідомо плекає в собі орлиність свою, могутність крил своїх, гостроту очей своїх, стрімкість лету, смак до теплої заячої крові. Все, що він має (його сутність і його явище) він здобув несвідомо. Він живе здоровими навиками, отриманими від предків своїх; їх він не може занедбати — занедбання навиків, даних йому предками, відбере в нього орлиність. Орел не вміє висміяти предків своїх, він не вміє відцуратися від них — о, священне невміння! В ньому записана мудрість орлиної особливості.

Тато, який довгі роки керує автом, передав кермо синові і сам сів поруч. Син, їдучи, спізнюється перед червоним світлом потиснути на гальма. Тато, дивлячись на світло, несвідомо тисне своєю ногою,

хоч під його ногою немає гальм — людина має властивість свідомо набутий навик записувати у книзі своєї несвідомості. У несвідомому, як у скарбниці людського буття, лежать великі (життям вивірені) досвіди предків.

В несвідомому світі сучасних людей живе свідомість минулих поколінь. Без неї (без свідомості поколінь, які жили десятки тисячоліть тому) сучасна людина не здібна була б творити поступу. Все, що сучасне людство творить свідомо, непомітно перейде в несвідомість майбутніх поколінь, і в цьому (і тільки в цьому) схована таїна розвитку тілесного і духовного «я» людства. Я так тверджу, незважаючи на те, що багато сучасних філософських течій, психологічних напрямків можуть з моїми поглядами не погоджуватися.

36. Єдність між свідомістю і несвідомістю. Покоління родить покоління не тільки тілесно, а й духовно. Воно дітям своїм передає несвідомо свої кращі досвіди, мовні скарби, морально-етичні поняття, свою самобутню віру і її життєстверджуючі обряди. Воно дітям своїм передає все, що отримало від предків своїх і все, що само придбало, і з цими скарбами виряджає їх у далеку дорогу.

Діти, отримавши від родичів скарби, не стоять на місці — хто стоїть, той іде назад — життя там, де хід вперед. Діти отримане вдосконалюють, збагачують і переважно несвідомо передають дітям своїм.

Впродовж сотень поколінь (великого і безперервного ланцюга життєвих самоутверджень) формувалася духовнотілесна окремішність племені. Плем'я, наприклад, яке має мільйон душ, живе як одна душа, як одне тіло — єдність утверджена тисячоліттями. Вона освячена молоком матері, спільним запахом поту, смертю померлих і життям народжених. Вона освячена спільною радістю, спільними смутками, спільним струмком крові, яка лилася з сердець його синів у сутичці з ворожими племенами. Вона освячена красою і любов'ю його дочок, обрядами його віри. Там, де в племені торжествує племенна духовнотілесна цілісність, існує гармонійна єдність дії між свідомістю і несвідомістю, існує ритміка духа й тіла, існує взаємостверджуюча однозначність минулого, сучасного і майбутнього.

37. Яка національна свідомість корисна? Племенна свідомість, або, як кажуть «національна свідомість», осукупнює в собі світогляд, створений поколіннями минулими і сучасними. Вона осукупнює в собі

звички, почування, духовні принципи, закони етики і естетики, темперамент, тілесні прикмети, обряд віри, богорозуміння, світорозуміння.

Національна свідомість тільки тоді приносить користь для нації (і тільки тоді вона будуюча, цілісна, рідна і квітуча), коли вона творилася і розвивалася самотійно. В ній заковані свідомі і несвідомі навики минулих поколінь. Людина, яка осяяна такою національною свідомістю, є національно свідомою, сама цього не знаючи. Вона вважає, що її особисте щастя залежить від щастя його племені, від щастя кожного зокрема одноплеменика. Очевидно, що виродки всюди і завжди були, вони (зрадники) племені рідного, вважалися душевно хворими людьми — людьми, які своє «я» ставили вище «я» племені свого, їм не було пощади, у них відбиралося право звати себе людиною, від них всі відверталися і вони тікали в ліси, і там ставали недолюдками.

Достойний одноплеменик не має в собі (у своїй світлій душі) властивостей, які б його стимулювали до зради рідного племені і перебігу до ворожого табору в ім'я особистого порятунку. Ні, в нього є почуття (почуття нашаровані безперервною боротьбою за життя), що воля рідного племені

дорожча за кров, і що він отримав життя від племені, щоб його віддати життю племені: без цих почувань він не може бути так, як не може жити тіло без серця.

38. Яка національна свідомість шкідлива?

Національна свідомість, оформлена і устійнена в неволі, просякнена духом чужого (зайшлого) племені і цим духом пригнічена і спотворена. Вона має в собі руїнницькі для нації особливості.

Плем'я вторжників нав'язало покореному племені свою систему релігійних понять, свою систему соціальних порядків, свої світоглядні поняття, які не відповідають душі покореного племені, не відповідають ні його темпераментові, ні його життєвим інтересам, і, незважаючи на те, що плем'я вторжників освіченіше, його освіта має шкідливі впливи на життя покореного племені.

Син нації, керуючись руїнницькою (набутою в неволі) національною свідомістю примиряється з ворогами нації своєї. Він примиряється з ворогами нації своєї і стає їхнім слугою «достойним» тому, що їхнє духовне «я» загіздне, як паразит, в «я» його нації.

Він, маючи скалічене і виснажене «я», особисте щастя своє не втотожнює зі щастям нації своєї. Між ним і його предками зірваний міст біофізичного і духовного єднання, між ним і його братом по крові перервані ниті племенного співпереживання — племенного співболу і племенного співщастя.

39. Співпереживання і його таїни. У великій родині горе. Один з її синів під час полювання поламав ногу, він тяжко хворий. Біля сина сидить сумна мати. Двохлітній братчик, співчуваючи, каже: «Болить». Двохлітній знає, що біль — мука. Він біг бур'яном, упав — дуже болів палець, він тепер співчуває всім, хто має біль.

Родина (здорова національна родина) — одне тіло й одна душа: її сини, її дочки, тато і мати — це пальці на одній руці — вони з'єднані єдиним нервом родинного самоутвердження, єдиним світом духовного «я».

Співпереживання — чуття людської благородної несвідомості, чуття старі, як усміх і смуток. Між родичами і їхніми дітьми постійно діють невидимі

сили (їх я умовно назву «вістами» (санскрит — вістунами), вони таємними хвилями замикають родинне коло.

Є занотовані випадки, що мати у сні прокидалася, болісно скрикнувши «ой»: у цю секунду десь далеко на полі ратного бою упав смертельно ранений її син. Певний я, що ці мало досліджені явища насторожать науковців. Я інтуїтивно відчуваю, що вони проявлені духовнотілесною цілісністю, яка існує між матір'ю і її дитиною.

Співпереживання — інстинкт, без якого нація не здібна бути нацією. Спотворити чуття співпереживання (тобто, навчити сина глузувати з мук батька, бо він «буржуазний націоналіст», навчити батька вбивати дітей своїх, бо «вони католики», навчити матір тішитися, бачучи горе дочки, бо «вона православна»), значить так майстерно духом чужовір'я скалічити народ, що він й каліцтва свого не здібний бачити, о страждання страждань! Люди, глузд у яких затруєний, вивихнутий, не знають, що вони без глузду...

Станиця ОСІДУ, в якій немає родинного співпереживання, покарана жорстоким вироком

душевної руйни. Вона осуджена перебувати у в'язниці бездіяльності, її ослабили хворі інстинкти самолюбної меншевартості.

Самолюби — люди з комплексом меншевартості. Вони не бачать себе і побратимів своїх у правильному вигляді, і тому вони не здібні себе і ближніх своїх правильно оцінити -вони себе і ближніх своїх бачать викривлено, самі цього неусвідомлюючи. Лікуватися від самолюбства, чужовір'ям прищепленого, треба чуттями співпереживання.

Співпереживання — чуття людей, у яких сприятливий розум, здорова й чутлива душа. Співпереживання — основа, на якій будується життєздатна Станиця ОСІДУ. Нездібних співпереживати ніколи не звить побратимами.

Співпереживання як сад квітне там, де єднаються люди світлої задушевності, де є спільність поглядів, де є (і це головне) почуття такту — тільки той вартий співчуття, хто на співчуття відповідає співчуттям, хто своєму ближньому говорить про його вади таємно, бо знає, що маленька вада, винесена на ярмарок

людських поговорів, стає великим злочином.

40. Людина і її відношення до дійсності. Людина не може жити, утікнувши від дійсності. Їй життям призначено бути творцем дійсності. Вона і її дійсність — цілісність буття. Вона вміє свою дійсність творити, оновлювати, переосмислювати, нею вона дорожить тому, що вона спільно з племенем своїм її оформила і дала їй свої почуття, свої вміння. Вона свою дійсність обожнює тому, що в ній занотована багатовікова творчість племені, його святощі, його племенні особливості.

Щоб могло існувати плем'я і творити свою дійсність, потрібний земельний простір, який живив би тіло й душу, і від цього земельного простору залежить формування племенної особливості. Плем'я обороняє свій земельний простір — джерело буття.

Завойоване плем'я (покорене духовно, мілітарно, економічно) не має права на своїй рідній землі творити свою дійсність, в нього відібране право бути творцем — воно поставлене в становище споживача чужих творінь; споживаючи чуже духовне твориво, воно себе від себе відзвичаює і себе очужнює, значить умертвляє, або перетворює в покірну тяглову

силу, в гарматне м'ясо, в народ лакиз, денщиків, бездумних співаків і танцюристів, віруючих у долю, у можливість «добре жити» під опікою вторжників.

Покорителі на покореній землі творять дійсність їм корисну. Вони у селищах покорених ставлять статуї своїх воєначальників, патріархів, вождів, мислителів, героїв, їх вони шанують і покореним прививають цю пошану. Покорителі і покорені спільно на врочистостях речуть: «Слава святощам нашим!»

Постає філософія рабовласника і раба. Філософія пануючої сили каже: «Святощі наші, створені нами, живуть у наших серцях, щоб ми були вільні». Філософія поневоленої сили каже: «Святощі наші, не створені нами, живуть у наших серцях, бо вони правдиві, ми їх любимо, вони творять основу нашого духовного і культурного життя». Є воля вільних і є воля невільників.

Між покореними час від часу появляються геніяльні самородки, які кидають кличі «Геть чуже! Тільки рідне — рідне!» Їхні кличі падають, як зерно на камінь — між ними і їхнім народом прірва. Покорителі таких самородків обезголовлюють і проголошують на майданах: «Він кликав вас

ненавидіти те, що ви любите, те, що стало в основі вашої культури, що стало вашою святістю».

41. Страх — оборона і страх — роззброєння. Ніколи не змішуймо страх з переляком. Людина бачить небезпеку і не може мобілізувати своїх тілеснодуховних зусиль, щоб її перемогти, її опанував переляк. Вона не здібна ні говорити, ні рухатися.

В основі військової стратегії стоїть гасло «Перелякай ворога». Покорителі, покоривши плем'я, перш за все вмертвляли нездібних лякатися. Переляканих лишали, вони їм не страшні. У переляканих немає природних здібностей розвивати свої духовно-тілесні особливості, вони у неволі родитимуть покоління, обділяючи їх чуттями переляку. Люди, які підвладні постійному перелякові, вважаються (особливо коли вони перебувають у рядах армії) шкідливими для здоров'я вільного племені і їх, наприклад, старі германи, як пише Тацит у своєму творі про германів, «топили в болоті». Почуття переляку заразливе — переляканий передає свій переляк своїм ближнім і тоді їх опановує спільна втрата самоопанування.

Почуття, яке перемагає страх, заразливе — подвижник своїм подвигом викликає у ближніх своїх

хотіння здійснювати подвиг. Хотіння — це не тільки одна з властивостей людських, це талант, великий талант! Люди, які володіють талантом великого хотіння, творять подвиги не тому, що вони безстрашні, а тому, що їм приємно здійснювати подвиг. Вони переживають в собі таке піднесення велике, таке осіяння душевне, що воно їм стає дорожче за їхнє життя. Люди великих і благородних хотінь звеличили історію людства своїми подвигами, поглибили емоційність його душі.

Немає людини, якій би не було властиве почуття страху. Є люди, які несвідомо в собі ці почуття поглиблюють — є релігії, які людині (починаючи з колиски) прививають почуття страху — показують картини жахливі, на яких майстерно зображені пекельні муки («кари Божі»). Почуття страху, коли його культивувати, переходить у переляк. Людина, яка живе, опанована постійними чуттями переляку, нездібна для достойного життя.

Плекаймо в собі (плекаймо в дітях наших, починаючи від колиски) вміння перемагати в собі почуття страху. Ті, які вміють в собі перемагати почуття страху, здібні розумно і врівноважено збагнути небезпеку, швидко відчуті її властивості, її сили і її слабості, і спритно її перемогти.

42. Рівновага дії і мислі, і їхня краса. На багатьох сторінках історії людства записано, що великі люди були проголошені богами, були щедро увітчані казковими легендами. Вони були великими тому, що володіли великими почуттями, мислями, уявою, передбаченнями. Вони вміли глибоко страждати і глибоко радіти.

Люди, які не мають розвинених почуттів, поверхово переживають сум і радість. Заборонити людині радіти і страждати — значить ослабити пульс її почуттів. Наймогутніший розум утрачає свою принаду, коли він бідний на чуття. Чуття краси, чуття радості і смутку розвиваймо, керуючись свідомими і несвідомими силами співпереживання.

Живімо так, щоб наші мислі й дії були врівноважені — уміймо красиво вимовляти слово, красиво будувати і висловлювати думку. Уміймо красиво працювати і відпочивати, красиво ходити, сидіти, їсти, сміятися, сумувати, одягатися — уміймо красиво жити. Красиве життя завжди багате чуттями, мислями, діями, подвигами. Хліб без краси несмачний. Уміймо розвивати ті обряди, які мали великі предки наші — у них був самобутній обряд запрошення гостя на хліб-сіль. Уміймо хліб оздобити

задушевним словом, квітами красивих гостинних почувань, без краси душа (добра душа) нидіє так, як квітка в темниці. Уміймо красиво спостерігати красу, витончено її відчувати, хто вміє вшляхетнювати свій зір, слух, нюх, смак, той володіє красивим умінням. Є люди, які вважають, що краса не йде в парі з розумом. Норми краси — справа умовна, відносна, не всі, дивлячись на красу, бачать її, не всі її однаково відчують, не всі розуміють, що тільки красивою душею можна відчувати красиву душу.

Уміймо свідомо плекати прикмети нашої національної краси, яка тільки нам притаманна і тільки нам любя й дорога, і не виносьмо її на інтернаціональний ярмарок — не для всіх наша дитина мила, не для всіх наша краса красива. Є такі, які прагнуть, щоб їхня національна краса була тією нормою, на яку взорувалися б красоти всіх народів. Осуджую красу, яка має імперіялістичні тенденції, вона хвора — вона самолюбна: самолюбна краса нездібна об'єктивно оцінити себе і сусідів своїх.

43. Що стоїть в основі людської поведінки? Самооборона, хотіння мати своє місце на світі, несвідоме тяготіння до розмноження, навик, придбані в несвідомій і свідомій боротьбі за життя, творять основу людської поведінки.

Світовий мандрівник, побувавши у Мехіко, Австралії, Китаї, Індії, Ірані, Еспанії та інших країнах, завітав в Україну. Він оглянув її ріки, ліси, степи і сказав: «Хочу жити тут. Все, що тут мене оточує, радує мій смак, мій нюх, врівноважує серце моє, дихання моє, не страхають мене тут ні хижі птахи, ні отруйні комахи, ні небезпечні звірі. Під цим многовіковим дубом я чуюся так, ніби весь світ — моя господа, в мене тут твориться довір'я до Землі і Неба».

Світовий мандрівник думає: «Двісті тисяч років тому почалася свідомо боротьба людини з людиною — почалася боротьба за харч і місце мешкання. Багата земля, лагідне підсоння — це простір, де прагнула жити первісна людина від тих часів, коли вона визнала сама себе. Люди, які закріпили за собою найчарівніший і найбагатший на Земній планеті простір, ім'я якому тепер Україна, мабуть, титани. Що стоїть в основі їхньої поведінки, хто вони сьогодні?»

«Сьогодні вони змаліли душею і мислями, їхня мова на їхній землі умирає, їхнє "я" в них не розвинене, у їхньому мозкові занедбаний імпульс вольовості, пошкоджені основи самооборони, племенної єдності; їхня духовнотілесна цілісність розполовинена, їхнє мислення роздвоєне.

Вольовість людська — це властивість кори великих півкуль мозку: як, хто і коли виснажив вольовість цих титанів?»

ДЕНЬ 6

1. Де родилися і якими шляхами ходили перші цивілізовані люди планети Земля. І якою мовою вони говорили? Чи є можливість сьогодні взяти у руки словник їхньої мови, мови, яка є матір'ю мов народів Європи, Індії, і яка стоїть в основі релігійної термінології зороастріянізму, буддизму, юдаїзму, християнізму, могаметанізму?

2. Що тепер говорить археологія про перших цивілізованих людей? Історик Волф Шнайдер у книзі «Вавилон є всюди», виданій в 1960 році пише, що «сумеріяни — перші цивілізовані люди на землі, вони створили культуру міського життя, письмо, торговельні відносини, і цим завоювали світ». Завойовники світу (вірніше — будителі розуму й душі світу людського), світ завоювавши, перестали жити земним життям? На пам'ять вони лишили людству

таємничі руїни міст своїх на долинах Тигру і Евфрату. Лишили вони свої чарівні бібліотеки, святині. Лишили вони свої могили, які я сьогодні під пекучим сонцем Евфрату оглядаю з священним трепетом у душі.

3. Славний сумеролог Самуел Нояг Крамер — талановитий жид, народжений в Україні. Він юнаком виїхав на Захід, маючи прізвище Крамар. Його книги перекладені майже на всі відомі мови світу. Самуел Крамер у передмовах своїх славних книг зазначає, що головна мета його праці як сумеролога — зарепрезентувати перед світом «найграційнішу і найвеличнішу цивілізацію людства, яка зветься сумеріянською».

4. У книзі «Із таблиць Сумерії» Самуел Крамер звеличує свою копітку працю такими розділами — Виховання — Перші школи. Шкільні дні. Міжнародні справи — Перша війна нервів.

Уряд — Перший двопалатний конгрес. Громадська війна в Сумерії — Перший історик. Соціальна реформа — Перша справа податкового зменшення. Збірник законів — «Перший Мойсей». Правосуддя — Перша законна передумова. Медицина — Перше

лікознавство. Аграрна культура – Перші проби
трипільської сівозміни. Філософія – Перше
світознавство. Етика – Перші ідеали моралі.
Страждання і Підкорення – Перша «праця».
Мудрість – Перші прислів'я і притчі. Логіка – Перші
літературні дебати.

Рай — Перша біблійна паралельність. Потоп —
Перший «Ной». Перше оповідання про
«воскресіння». Вбивство дракона — Перший «святий
Георгій». Повість Гельґамеша — Перша справа
літературного «запозичення». Епічна література —
Перша людська героїчна епоха. Королівське
весілля — Перша «любовна пісня». Перший
бібліотекарський каталог. Світовий мир і
гармонійність — Перша людська золота епоха.

5. Історики однозгідно стверджують, що сумеріяни —
перші люди організованого життя,
першонатхненники, перші архітектори синтетично-
аналітичного мислення, перші творці краси душі
людської. Сьогодні немає на світі такої культурної
людини, яка б з почуттям захоплення не говорила
про чарівних людей (сумеріян).

6. «Сумеріяни — перші цивілізовані люди на землі»

прийшли на родючі долини Тигру і Евфрату 5300 років тому. Вони були організованими і працювими людьми. Вони перетворили Межиріччя (Месопотамію) в Еден (в рай на землі, про який пишуть автори «П'ятикнижжя Мойсея» — натхненні рабіни Езикіел і Ездра). «Ріка виходить з Едену на поливання саду... А четверта ріка, це Евфрат» (1 кн. Мойсея, гл. 2, 8—14). Сумеріяни для поливання садів на побережжі Евфрату і Тигру мали іригаційні канали.

7. Слово «Еден» (назва юдейського і християнського раю) бібліологи вважали аккадським. Доктор Ведель у «Сумеро-Арійському словнику» довів, що слово «едін» (еден) в санскриті і в сумеріян означає «діл» (долина). Вважаю, що семіти (аккади) слово «едін» позичили в сумеріян. Від аккадів «едін» перейшло до юдеїв — «і посадив Бог сад в Едені, на сході, та й посадив там чоловіка, що створив» (1 кн. Мойсея, гл. 2, 8).

8. Справді, сумеріянське слово «едін», яке сумерологи тепер прочитали і встійнили, що воно означає «діл» (долина), в «Біблії» репрезентує те місце, де юдейський творець світу Єгова створив Адама і Єву. Ненауковцям дозволено слово «едін» (еден) пояснювати, керуючись «релігійними

переконаваннями». У «Святій Біблії», виданій у Клівленді (США) Великим Світлом Масонерії, слово «еден» значить «приємність». В українців, які прийняли віру від греків, слово «еден» означає «рай», створений Єговою.

9. Історик Константин Ірвін у книзі «Справедливі Боги і Кам'яні Лиця» пише: «Тим часом ідемо назад до днів стародавньої Сумерії в нижню Евфратську долину, де жили не семіти, а сумеріяни, цивілізація яких у ті часи була позаконкурентійна, сумеріяни в цьому можуть домінувати із найбільш старинним Єгиптом. Сумеріянська культура можливо найстаріша на землі, вона дивно чудова! Вона багата, рясна культура, вона викликала силу досі неперевершену в історії людства, та семіти прийшли і заволоділи цією країною і цією культурою».

Сумеріяни — мирні хлібороби, творці музики і пісень, людської лагідності і правдомовності. Семіти (аккади — Північна Месопотамія, халдеї — Південна Месопотамія, Гутті -узгір'я Зацрос) — кочовики, мисливці, пастухи кіз і овець.

10. У школах Азії, Європи, Америки та інших частинах Землі молоді покоління навчаються, що сумеріяни

були першими у світі астрономами, математиками, філософами, законодавцями, інженерами, агрономами, лікарями, мистцями, ювелірами, творцями доцільних культових обрядів, законів моралі і натхнених понять про Бога.

Сумеріяни перші поділили рік на 12 місяців, добу — на 24 години, коло — на 360 градусів. Вони перші відкрили закономірність сонячного і місячного затемнення. Вони започаткували основу рахунків і ваги. Вони поділили рік на 354 дні.

11. Аккади, халдеї, єгиптяни і негри, які жили над берегами Тигру і Евфрату спостерегли, що прибулі з півночі люди (сумеріяни) світлоокі, білошкірі, незрозумілі мовою, їхнє військо їде на конях і возах, їхні коні (жителі степів Північного Чорномор'я) не можуть витримати евфратської спеки і гинуть.

Доктор Роберт Гельман Боне у книзі «Стародавня Історія», виданій в 1961 році, в розділі «Месопотамські міста і держави» твердить, що «Сумеріяни в Месопотамію прибули з півночі». Сумеріяни не могли в Месопотамію прибути з якогось острова, з боліт, з лісів Фінляндії, з Альп, з гарячих долин Ґанґесу. Чому? Тому, що вони були

дітьми родючого чорнозему, на якому жили табуни диких коней і де міг котитися віз, де росли дикі коноплі, різні зернові трави, які вони (сумеріяни і їхні предки) вміли вирощувати.

12. Сер Персі Сікес у четвертому виданні «Історії Персії» (виданому в Лондоні) зазначає, що сумеріяни прибули на межиріччя Тигру і Евфрату «з побережжя Каспію». Вони сюди прибули на конях і возах.

Підтримуючи Р. В. Гатчісона («Праісторичний Крит», Кембриджський університет, 1962 рік), пише археолог О. Р. Гюрні у книзі «Гіттїти», виданій в 1964 році в Оксфорді, що «Сумеріяни володіли двома типами возів, один з двома, а другий — з чотирма колесами. Колеса були міцні, вози були тяжкі».

Археологи Г. Кларк і С. Піггот у книзі «Праісторичні Суспільства», виданій в Лондоні 1965 р., пишуть, що «Вози та колесниці відомі в протолітературі і в ранніх селищах Сумеріян, та відомі були вози вже в третьому тисячолітті до нашої ери в Україні».

13. Вози двоколісні і чотириколісні вперше були побудовані там, де вперше були присвоєні коні.

Десять літ я голосив вість, що вперше були присвоєні коні в степах Оріяни (України). Я голосив це в ім'я совісті історичної науки, а не расових, національних чи релігійних (часами засліплених) почувань гордості чи винятковості.

Сьогодні в мене на столі лежать часописи «Нью Йорк Таймс» (за 19 січня 73 року) і «Монтреаль Стар» (за 6 лютого 73 року). На сторінках цих часописів поміщена мапа Евразії і стаття Вальтера Суллівана.

Вальтер Сулліван повідомляє, що «коні вперше були присвоєні в степах України понад 4350 років перед Христом». Таке наукове відкриття здійснили на основі найновіших археологічних даних доктор Райнер Бергер і Райнер Проч (Каліфорнійський університет, Лос Анжелес). На мапі згадані часописи подали села України: Усатово, Деревка, Євмінка. Археологічні експедиції в розкопках біля цих сіл знайшли кістки коней, упряж, знайшли колеса.

14. Сумеріяни і їхні одноплемінники (гіттіти, гиксоти), прибувши з півночі на південь (на Близький схід), дотримувалися своїх предківських обрядів життя, їхні могили тепер знайдені в Сумерії, Сирії, Турції, Палестині, їхні могили, як книги, розповідають істо-

рикам — хто були ті, що в тих могилах лежать.

Наприклад, археолог Ізраеля Еммануел Анаті у книзі «Палестина перед жидами» пише, що «Поховання мертвих з кіньми і возами, почитання і поминання їх, і репрезентація їх — типічно Індо-Європейський звичай і гикоси також цей звичай мали на території Палестини, Сирії та інших землях Малої Азії».

В могилах сумеріян і їхніх одноплемеників (гіттітів — гикосів) знайдені керамічні вироби із спіральним декоруванням — де воно, те спіральне декорування почалося? «В Південній Росії, в основному, між Дніпром і Дунаєм, спіральне декорування почалося в третьому тисячолітті до нашої ери», — пише Еммануел Анаті в книзі «Палестина перед жидами». Керамічні вироби із спіральним декоруванням, знайдені Еммануелем Анаті в Ізраелі (в могилах гикосів), сьогодні перебувають в історичному музеї Тел Авів.

15. Професор археології (Кембриджський університет, Англія) Ґрегем Кларк і професор праісторичної археології (Едінбурзький університет, Англія) Стюарт Піґгот у книзі «Праісторичні Суспільства», виданій в 1965 році в Лондоні,

повідомляють, що 5500 років тому Середній і Близький Схід (Індія, Іран, Пакістан, Месопотамія, Палестина та їхні сусідні землі) був колонізований племенами, які, як автохтони, жили у багатих степах між Карпатами і Кавказом.

В цій книзі Кларк і Піггот утверджують таку нову наукову істину: «Коли ми вертаємося тепер до важливіших областей початкового раннього хліборобського поселення, ми знаходимо існування більших зв'язків з Трипіллям (Україною), ніж із Стародавнім Сходом», тобто, з Месопотамією. Вони вважають, що жителі Оріяни (Праукраїни) започаткували історію аграрної культури ще перед приходом шумеріян до Месопотамії.

16. Шумеріяни в Месопотамії побудували великі міста. Але перші століття, тобто, «перед будовою міст шумеріяни жили в хатинах-ліплянках із глини і гною, вони плели з пруття стіни і обмазували їх глиною», — пише Л. Спрагвей у книзі «Стародавні інженери», виданій в Лондоні в 1963 р. Шумеріяни будували в Месопотамії «хатини-ліплянки з глини і гною», отримавши досвід будівництва від родичів своїх (трипільців).

Сумеріяни, вивчивши «примхи» Тигру і Евфрату, творили штучні земляні насипи і на них будували міста. Назви їхніх міст тепер широко зарепрезентовані на мапах Стародавнього світу, наприклад, міста -Ур, Кіш, Ума, Кута. Кожне місто жило, як окрема держава, мало своїх ковалів, золотарів, архітектів, гончарів, ткачів, зброярів, мельників, учителів, духовних провідників.

17. У санскриті слово «кіш» («кшая») означає «постій», «таборування», «груповий перехід», а «кшаведа» — «кошові відомості», розпорядження. Людина, яка очолювала «кіш», звалася «кші», тобто «кошовий», «командир». Зі слова «кіш» постало слово «кшатрия», кшатрия — військовий провідник. В Індії військова каста зветься «кшатрия». Запорозькі козаки біля Дніпра мали «коші». На чолі коша стояв кошовий отаман. В Сумерії місто Кіш, в Україні — Запорозький кіш, в долині Панджабе (Півн. Індія), куди п'ять тисяч років тому прибули оріяни, було створене славне місто Кіш.

Очевидно, що слово «кіш» можна знайти у старовинних мовах семітських, але воно має в них інше значення, наприклад, у старогрецькому словнику слово «кіш» значить «поклін», між іншим, отець царя Саула мав ім'я Кіш, що означає

«Поклоняючий».

18. Слово «кута», «кут» в сьогоднішній українській мові і в санскриті має одне значення. Наприклад, санскритське слово «кут» («кута») відповідає англійському «пiк» (peak), тобто, пiк-гостряк. Оріяни слово «кут» також вживали в значенні «куток» (житлова місцевість, житло, відгострена частина плуга, вершина гори).

Старі русичі (українці) не казали «риба», а «урба», або «урга». Санскритське слово «вар» означає «вода» (вар, напій, узвар, сік, ріка), «вар» також вимовляється, як «уар», «ур» у значенні «вода», «океан».

Самуел Н. Крамер у творі «Історія починається в Сумерії», виданій в 1959 році, зазначає, що сумеріянське слово «га» означає «риба». В «Санскритсько-Англійському словнику» (нове видання Сір Мон'єра Мон'єра-Вільямса) зазначено, що крім слів «вар» і «сік» також слово «га» в санскриті означає «вода». В Сіва Пурана (Індія) словом Ур (Урі) названа ріка. В «Рик Ведах» слово «уру» значить -урочистість, урожайність, широчінь.

19. Сумерологи (і в тому числі найвизначніший між ними Самуел Крамер) у книзі «3 Таблиць Сумерії») вважають, що сумеріянське слово «умм» відповідає англійському слову «смайт». В «Рик Ведах» слово «ума» означає «друг», «приятель», «мудрець», «умник». В лексикографії (Амарасінга, Гемацандра) слово «ума» вживається в значенні — «місто», «селище». Рабінтранат Тагор пише, що «Великий Бог Вішну говорив до мене також як Ума».

Коли сумерологи устійнили, що сумеріянське слово «умм» відповідає англійському — «смайт», я додам — і українському — «ум».

У «Ведах» читаємо, що оріяни, прийшовши до Індії (в долину Панджабе), побудували місто Ума. Справа, очевидно, не у слові, а в тому, який воно має зміст. Слово «ума», наприклад, у японців означає «кінь», в сумеріян-оріанів-українців воно має тотожний зміст.

20. Сумеролог Нояг Крамер у книзі «3 таблиць Сумерії», виданій Пенсильванським університетом (США) пише, що «Голова сумеріянської школи звався Ума, що значить — експерт, професор».

Ума був у школі також званий «татесом» (татом). Учні звалися «синами школи».

Учні в школі перебували так довго, поки вони ставали тілесно і духовно зрілими людьми. Закінчивши школу, вони вміли ковалювати, шити одяг, робити вози, упряж, доглядати худобу, обробляти поле, передбачати погоду, молоти зерно, виховувати дітей, розуміти дружину свою, обороняти рідне городище від чужинців (аккадів, халдеїв, гуттів).

21. У «Біблії» написано, що правнук Нояга Нимрод був царем і «царювання його розпростерлось на Бабилон і Ерех, і Аккад, і Кальне у Синеар землі» (1 кн. Мойсея, гл. 10, 10). Старі юдеї Сумерію звали «Синеар».

Джан Л. Мек Кензі у «Словникові Біблії», виданому в 1965 році в Мілвокі (США) пише, що в «Біблії» згадане місто «Ерех» (або, як гебрейці кажуть «ерек») «має назву, значення якої невідоме». В «Біблії» чимало слів сумеріянських, але тому що вони вимовлені по-юдейському, їх тяжко пізнати і

їхнє значення правильно визначити. Сумеріянське городище Урук, руїни якого лежать триста кілометрів на південь від Багдада, в «Біблії» назване Ерех (Ерек).

Я був в Іраку в місті Варка, яке розташоване на березі Гілли (бурхливій притоці Евфрату). Історик М. Е. Л. Маллован у книзі «Рання Месопотамія і Іран», виданій в Нью-Йорку в 1965 році пише, що сучасне місто Варка — це сумеріянське городище Урук. Слово «урук» особливо цікаве. На чолі міста Кіш стояв могутній володар Уру — кагін (Уру-кадин).

22. Вважаю, що слово Урукадин (ім'я володаря) складається з трьох сумеріянських слів — «уру» (ору); в санскриті слово «уру» означає «орана земля», «широка земля». Слово «ка» сумеріянське (санскритське і українське) означає «яка», «який». Слово «дине» у санскриті означає «ділити», «розділювач». Отже — Уру-ка-дин — розділювач ораної землі, або — той, хто орану землю розділює.

На чолі кожного сумеріянського селища стояв старшина, якого сумеріяни звали «татес», або «патес» в значенні — тато, опікун, кормилець. В епоху творення раннього санскриту (десь 20, 15

тисяч років тому) наші далекі предки слова «я», «тя» і «жя» вживали в значенні «їжа» (їда). А також вони звали ту людину, яка приносила «я», «яя», або «тятя». З «тятя» постало слово «тато». Слово «па» вони вживали в значенні «пиття» (вода, напиток). А також людину, яка знаходила джерело пиття чи приносила пиття, звали «пата», або -«папа».

Від санскритського слова «тата», яке рівнозначне українському «тато», постало німецьке «фатер», англійське — «фадер», датське — «вадер», французьке — «пере», еспанське — «падро», перське — «підер», тохарійське — «пакар», вельське — «тед», латинське -«патер».

Народи, мова яких не походить із санскритського кореня, мають свої самобутні означення «тата». Наприклад, по-японському «тата» — «чічі», по-китайському — «чіар»

23. У бібліотеці сумеріянської святині і Бога Ен Ліля (Ін Ліля) археологи знайшли 23 тисячі таблиць (сумеріянських клинописів). В бібліотеках інших святинь Сумерії -дві тисячі, вісім тисяч, двадцять тисяч. Оглядаючи ці бібліотеки, я був зачарований вольовістю (терпеливою наполегливістю) і

святиством їхніх творців.

Ґеорґ Бертін видав у Лондоні «Скорочену ґраматикy мови клинописних текстів» (сумеро-акадську ґраматикy), в якій прийшов до висновку, що сумеріянське слово «лю», яке особливо часто стрічається на клинописах, в анґлійській мові означає «мен».

Самуел Крамер в книзі «Історія Починається в Сумерії», оповідаючи про ориґинальність і розвиток клинописного письма, твердить, що «сумеріянське слово «лю» репрезентує анґлійське «мен».

Сумеріяни у своїх святинях мали напис «ЛЮ ЛЮ РА». Сумерологи устійнили, що ці слова означають «Людина з Людиною Разом». Сумеріянське «ра» значить «разом».

Ґюстон Сміт у книзі «Реліґії Людини» вважає, що слово «лел» — це в сумеріян «богиня вірности», «приємности». В санскриті слово «лел» (лю) означає «вірність», «приємність», «любов», «чарівність». Воно просто означає характер доброї людини.

24. Санскритське слово «дана» означає те, що й в українській мові — «дана» (давати). «Людина» (особа, що проявляє вірність, любов дає) — так постало слово «людина». В нашому народі є поширений вислів «будь людиною» (тобто, будь доброю особою). «Будьте люди, бо лихо вам буде», — пише Тарас Шевченко.

Самуел Н. Крамер у книзі «Сумеріяни», виданій в 1964 році Чикагським університетом, пише, що «Лелі — так звали сумеріяни музичний інструмент». Музичний інструмент «Лелі» був знайдений археологами в руїнах міста Ур. В музеї Ірак в Багдаді я з особливою цікавістю оглядав його тому, що він оздоблений геометричною орнаментикою, яка сьогодні поширена в Україні (особливо в Гуцулії) і представлена в Київському історичному музеї культури Мізині.

Наслідуючи сумеріяньський музичний інструмент «Лелі», єгиптяни і греки створили арфу. В оріан єднання танцю, пісні і музики зветься «лі» (ля). В санскриті «ліла» — гра, чарівність, розвага, а «ліла дева» -кохана діва, принцеса. В гіндуїзмі «сад богів» (рай Бога Індри) зветься «ліла». В «Магабгараті» «лал» значить «лялька», «любов», в німців — лібе, в

англійців — лав. «Лала» — ім'я принцеси в Індії, «лаліта» — особливо чарівна дівчина.

25. Східні семіти вимовили сумеріянські слова «Ін Лил», як «Бе Ел»: така вимова їм була для їхньої мови зручніша. Згодом вони з «Бе Ела» створили «Ба Ала» чи «Баала» (Ваала) в значенні «володар», «пан», (по-грецькому — «киріус», по-латинському — «домінус»).

Вільям Сміт у «Лекціях про Семітську релігію», виданих Кембриджським університетом в 1927 році, зазначає, що «Характер почитання Ваала хліборобськими семітами запозичений з ранньої віри від хліборобських оріян». Очевидно, він тут має на увазі сумеріян і їхніх кровних братів трипільців (оріян) і їхнього Бога Ін — Лил, та семітів (стародавніх фінікійців), які від сумеріян запозичили не тільки ім'я для свого Бога «Ел», а й хліборобські релігійні обряди, про що я широко оповідаю в праці «Великдень Світла Дажбожого».

26. Семіти слово «Ба Ал» (Бе Ел) також вживали в значенні «господар», «майстер», «господь». В староюдеїв слово «Ел» поширене в значенні «Ветхий днями», «Я є», «Той, що є». В них Ел став Богом неба,

землі, дателем дощу.

У словнику «Маргунім Талмуд Беб-Ел, Єрушалмі та Мідраші», виданому в 1903 році, зазначено, що «Ел Ул» в юдеїв означений шостий місяць. Місяць Ел Ул має 29 днів (він знаходиться між 7 серпнем і 2 жовтнем).

Від «Ел» постали слова «Ілі» і «Елої». «Ілі, Ілі, лама савахтані» (Маттей, 27 46), «Елої, Елої, лама савахтані» (Марко, гл. 15, 34). Сиро-Халдеї вимовили «лел» (ліл), «елой». Сирійський Бог із Рас Шамра звався Ел. Сиріяни зображали цього Ела на пишному кріслі у вигляді людини з баранячими рогами на голові — роги мали б символізувати силу провідника стада.

27. В «Новій католицькій енциклопедії», виданій в 1967 році Католицьким університетом Америки, в п'ятому томі пояснюється, що «Ел (Бог), сингулярний (єдиний) іменник, Ел є найстаріше відоме ім'я для Бога, воно вжите в різних формах найбільше майже всіма семітськими народами, як власне ім'я для Бога. В англійському тлумаченні Ел прийнято пояснювати в значенні «Бог».

Пояснюється, що слово «Елогим, божественне ім'я найбільш часто вживане в Старому Заповіті, це форма множини Елога». «Елогим не був особливим гебрійським ім'ям Бога», «є докази, що ім'я Елогим було у Фінікії далеко перед тим, як його почали вживати ізраелитяни».

28. Отже, слово «Ел» означає «Бог», а слово «Елогим» означає «Боги». Відомий лютеранський письменник — пастор Г. Б. Віттер, творячи словник — пояснення біблійних термінів, помітив, що у старих гебрійських оригіналах «Старого Заповіту» гебреї звуть Бога двома іменами — Елогим, а в інших розділах -Ягве. Чому? Тому, що, як устійнює французький бібліолог Жан Астрюк, «П'ятикнижжя Мойсея» були писані двома рабінами. Якщо українець читає в «Біблії» такі слова: «І Господь Бог Елогим сказав», то він повинен знати, що все це в точному перекладі на мову українську означає «І Господь Бог Боги сказав».

29. У західніх семітів, наприклад, в ханаанських писаннях, зазначено, що «Ела чути з неба». В «Біблії» (1 кн. Мойсея, гл. 32) читаємо: «І каже той: Пустим мене, бо вже день зоріє. Яков же каже: Не пущу, мусиш благословити мене. Рече ж йому: Як на ім'я тебе? Він же каже: Яків. І рече йому: Відтепер буде

тобі ім'я не Яків, а ІзраЕл», далі в цій главі зазначено:
«Бачив бо я Бога лицем до лица».

Професор семітських мов Дж. Еді у словникові
«Святої Біблії» пояснює, що слово «Ізра Ел» в
сумлінному перекладі означає «Узр Ела» (Узрив Ела),
тобто, як пише Біблія, «узрив Бога лицем до лица».

30. Професор Дж. Еді має на увазі санскритське
слово «зра» («зраті»), що в українській мові означає
«зрити» (зір). Дієслово «зра» в санскриті також
вживається в значенні «варити їжу» (жарити). Є в
нашій мові слово «зріти» (в червні ягоди починають
зріти) і в значенні «бачити» — «я зрів слабість там, де
другі підлість зрятъ», — пише Іван Франко.

Знаємо ми, що наш Володар Святослав Перший
вживав слово «зри» в значенні «зір», у військовій
тактиці гіттів звучали слова «зрі, іті» (з обачністю,
вперед).

31. Велична (жодним стародавнім народом
неперевершена) самобутня історія шумеріян була
більше, як дві тисячі років викреслена з пам'яті і
розуму людини. Несправедливість таїться в тому, що

на клинописах Ассирії, Вавилону, на сторінках Біблії, Корану, в мітах Халдеї і Греції живуть мислі, почування, закони, обряди, звичаї і богорозуміння сумеріян, але вони (немеркнучі сумеріянські творіння) приписані не сумеріянам.

Щоб відчути зміст цієї «світової кривди», треба звернутися до такого прикладу: двоє людей все своє життя будували дім подивугідний, прикрасивши його чудовими оздобами, біля дому створили фонтани, квітучий сад. Старіючи, вони написали книгу про таїни будівництва; в книзі висловили свої погляди на світ, занотували свої задушевні молитви, клопоти і світлі хвилювання, і ось однієї ночі в їхній дім вторглися мисливці півдикі, жорстокі. Вони вбили власників дому, дім зруйнували і прикидали піском, а все, що було в тому домі, вони присвоїли собі.

32. Сьогодні історики в ім'я совісти історичної науки стараються «перепросити» сумеріян, віддати сумеріянам — сумеріянське. У досліджах археологів можна відчути голос сумління: «Вибачте, Перші Мудреці Людства, стався великий злочин не з нашої вини.

Східні семітські кочові племена оточили ваші квітучі

поля і мирні міста, грабували вас. Вас було небагато і ви не могли стримати многочисленні навали племен. Одні з вас полягли під оборонними мурами міст, інші пішли на північ і об'єдналися з своїми родичами гіттітами, інші вернулися в роздольні степи предків своїх (в Оріяну (Україну — Кімерію). Вторжники, заволодівши вашими градами, присвоїли собі ваші духовні і матеріальні скарби, а ваше ім'я викреслили з списку живих і мертвих людей».

33. Між нашими предками (сумеріянами) і східними кочовими семітами (аккадами, гутіями, халдеями) не було мирного життя. Але не війни вирішили кінець буття сумеріян у Месопотамії.

З родючою землею Сумерії п'ять тисяч літ тому сталося те, що й з Сахарою. Знаємо, що Сахара колись була квітучою країною і люди, які в ній жили, мали, як на той час, розвинену цивілізацію. Але в кліматі сталася «катастрофа»: вітри занесли поля Сахари пісками, її жителі пішли до берегів Нілу, в країну, яку ми тепер зовемо Ітіопією.

ДЕНЬ 7

34. Стою біля руїн міста Ур. Ур — одне з найвизначніших міст Сумерії. Воно було розташоване біля «уру» (вару, води) на березі Персіяньського заливу, біля гирла ріки Евфрат. Евфрат тепер тече іншим руслом, він майже на п'ятдесят кілометрів відійшов від руїн Уру, круто повернув на схід і з'єднався з Тигром. Тепер лежить більше як сто кілометрів суходолу між Персіяньським заливом і руїнами Ур. Суходіл — мертві піщані простори.

Сумеріяни, мабуть, були свідками зміни клімату.

Одні з них, рятуючись, ішли на північ, інші, споріднившись з семітами, втратили свою духовно-тілесну субстанцію.

35. Сто років тому дослідники, вивчаючи асирійське письмо, прийшли до висновку, що клинописну систему не можна вважати найстарішою системою письма; вона мала якесь праписьмо, з якого розвинувся клинопис.

Дослідник Жюль Опперт висловив думку, що творцями праписьма були сумеріяни (стародавні жителі Південної Месопотамії), але тому що ніхто про такий народ нічого не чув, вчені не віднесли до теорії Жюль Опперта поважно.

36. В 1877 році французький консул Ернест де Сарзек на горбі Телло (біля Басри, на Півдні Месопотамії) викопав базальтову статую. Статуя зображала круглолицю людину, яка сиділа на стільці, тримаючи грамоту. Антропологи устійнили, що на статуйі виразно відчувуються риси не семітської людини.

Дослідники, розшифрувавши грамоту, повідомили, що вона написана письмом старішим, як асиро-вавилонські клинописи. Грамоту, написану праписьмом, тримає цар Сумерії Гудея; він був володарем 4500 років тому. На грамоті цій написано: «Так, як корова, яка звертає свій погляд на телятко, так Гудея вклав усю свою любов у будову храмів».

37. Археологічні експедиції поїхали до Басри. Археолог Леонард Вуллей в піску знайшов сліди «загубленої великої культури і цивілізації»:

сумеріяни були знайдені, були знайдені їхні 1500 знаків, з яких вони розвинули своє оригінальне клинописне письмо і яке було потім у них позичене вавилонцями, асирійцями.

38. Сумеріянські клинописи (переважно глиняні таблички світлорудого кольору 10 на 20 сантиметрів) тепер хороняться, як духовна гордість Людства, в музеях Лондона, Чикаго, Філядельфії, Риму, Парижа, Багдада, Стамбула, Варшави.

«Воскресла Сумерія» створила революцію в історичній науці, її письмена, як беззастережні документи, ствердили, наприклад, що основа біблійної космології (світознавства і свіотворення) написана рабінами (авторами Першої книги Мойсея) за зразком тверджень Сумеріянської релігії.

Сумеріяни вірили, що «Боги створили Небо і Землю», «Боги Землю відділили від Неба». І в перших скриптах Біблії написано, що «Елогим створили Небо і Землю», я вже зазначував, що слово «Елогим» означає «Боги».

Сумеріяни вірили, що все, що на Землі, «народила

Адма», тобто, Мама. В українців досі живе поняття, що «мати-земля родить». Слово «врожай» постало від слова «рід» (вродай — врожай). Слова «рід», «рода» особливо поширені в санскриті, вони мають в санскриті ті значення, що й сьогодні в українській мові.

39. Георг Сміт (1840-1876 роки) — охоронитель ассирійської колекції Бритійського музею в 1872 році прочитав на клинописній таблиці (привезеній до Лондона Остеном Генрі Лейярдом з бібліотеки царя Ассурбаніпала) оповідання про «світовий потоп».

У «Світовій Історії Жидівського Народу», виданій в Ізраелі в 1967 році, на сторінці 257 (в розділі «Месопотамія і світ Біблії») пишеться, що 3-го грудня 1872 року Георг Сміт у своїй праці «Халдейський запис потопу» довів, що «Біблійне писання про потоп було базоване на клинописних джерелах».

40. На таблиці, прочитаній Георгом Смітом, написано, що «дощ ішов шість днів і шість ночей», всі грішні люди потопилися, тільки праведник Утнапиштим (улюбленець Богів), який збудував декількаповерховий ковчег, урятувався.

Коли повінь почала спадати, Утнапиштим послав зі свого ковчега голубку, але вона вернулася, бо не знайшла сухого місця. Утнапиштим потім випустив ворона. Ворон, побачивши, що вода спадає, полетів шукати собі домівку і назад не вернувся.

41. В 1914 році дослідник Арно Пебель в Історичному музеї у Філадельфії (США) прочитав на сумеріянському клинописі оповідання про «світовий потоп». В оповіданні зазначено, що «дощ ішов шість днів і шість ночей». Обґрунтовані беззастережні документи втвердили в науковому світі переконання, що «П'ятикнижжя Мойсея» скомпоноване на основі сумеріянських релігійних понять про «світовий потоп».

Сумеріянське оповідання про «світовий потоп» передавалося впродовж тисячоліть від покоління до покоління, воно хвилювало і лякало людські уми, тривожило уяву й душу, ставало невід'ємною частиною їхніх релігійних понять. Воно було в трохи зміненій формі переказане ассиріянами (Утнапиштим), греками (Девкаліон), юдеями (Ной).

Археолог Леонард Вуллей вважає (і його твердження сьогодні прийняті всіма археологами), що сумеріяни в долині Тигру і Евфрату пережили велику повінь («вода з'єдналася з небом і ніде не було видно землі»).

Леонард Коттрел в книзі «Розшуки в Сумерії», виданій в 1965 році, цитує речення з сумеріянського оповідання про «світовий потоп» і потім на сторінці 128 пише, що «далеко пізніше жидівський поет запозичив сумеріянські традиції і в Біблії написав, що «Ной випустив крука і літав той сюди і сюди, закінь посякла вода на землі» (1 кн. Мойсея, гл. 8, 7).

42. Л. Спрагвей де Кемп у книзі «Стародавні Інженери» пише, що сумеріянський «Праведник Зюдзудра побудував ковчег, він сам урятувався і його родина від великого потопу, посланого Богами. І це оповідання розвинулося від народу до народу і так Зюдзудра став ассирійським Утнапиштимом, юдейським Ноем, грецьким Девкаліоном».

Після потопу, як пише Л. Спрагвей де Кемп, «Впоперек напрямку течії (безодні, прірви) п'ять тисяч років тому ми бачимо сонцем обпалених сумеріян, що починають безконечні виснажливі

дробіння рік і різні плянування для людського вжитку». Вони хочуть забезпечити себе від нового потопу.

43. В грецьких оповіданнях (мітах) Девкаліон – син Бога Прометей. Бог Зевс, розгнівавшись на людський рід, вирішив його знищити і тому послав на землю «світовий потоп».

Бог Прометей, довідавшись про задуми Зевса, порадив своєму синові Девкаліонові побудувати ковчег. На дев'ятий день ковчег «сина Божого Девкаліона» і його дружини Пирри зупинився на горі Олімп. Від Девкаліона і Пирри після потопу постав новий рід людський.

44. Автори біблій, взоруючись на оповідання про Зюдзудру і Утнапистима, впровадили в Першу книгу Мойсея думку, що «дощ ішов сорок днів і сорок ночей». Праведник Зюдзудра після потопу «приніс в жертву богам вола і вівцю».

Праведник Ной «взяв з усякої чистої животини і з усякої чистої птиці та й приніс у всепалення на жертвник. І нюхав Господь любих пахощів» (1 кн.

Мойсея, гл. 8, 20— 21).

Біля «любих похощів» Ной «пив вино та й упився і лежав обнажившись у своєму наметі». Чому в наметі? Сумеріянин Зюдзудра був хліборобом, жив він у глиняній хаті (ліплянці). Юдеєць Ной був пастухом і тому він жив у наметі.

Самуел Н. Крамер (співавтор «Світової Історії Жидівського Народу») в книзі «Із Таблиць Сумерії», виданій в Нью Йорку в 1959 році, пише, що не Мойсей, а Ур Намму — Перший у світі законодавець.

45. Першим законодавцем на планеті Земля був володар Сумерії (лукал) Ур Намму. Ур Намму — Предтеча законів усіх законів. Кодекс Ур Намму на 3000 років старіший за кодекс римського права Юстиніана. Кодекс Юстиніана був створений 1500 років тому.

Всі сучасні кодекси державні створені на основі Кодексу Ур Намму, в якому зазначено, що злочинця не може карати потерпілий, або родина потерпілого, а тільки цар, або його суд.

Павло Бернштейн і Роберт Грін (Пенсильванський стейт університет) у книзі «Історія Цивілізації», виданій в Нью-Джерсі в 1961 році, пишуть, що «Перші цивільні закони були створені сумеріянами і вони стали в основі пізніших законів Гаммурабі». Ні закони Сумерії, ні закони Гаммурабі в часи їх постановня не вважалися «цивільними», їхні творці вважали їх божественними.

46. В музеї Іраку бачимо: сидить на священному троні Справедливості Бог Сумерії Ін Лил. Ін Лил врочисто передає своєму синові — володареві Ур Намму «Святі Божі Заповіді». Кодекс Ур Намму, викарбуваний на базальтовій стіні, сьогодні акуратно прочитаний. Ур Намму, свої закони передаючи сумеріянам, проголосив, що він їх отримав особисто від Бога Ін Лила. (Кодекс Ур Намму археологами знайдений в руїнах міста Ур).

47. В кодексі Ур Намму написано: «Не можна кривдити вдови», «Багатий не повинен кривдити бідного», «Облегшуй життя рабів», «В того, хто забрав око, має бути забране око».

Кодекс Ур Намму започаткував у Сумерії
впорядковане родинне життя. В ці часи семіти
(аккади, гуттіяни, халдеї) ще не мали упорядкованих
родинних відносин, і про це є щирий відгомін у
Біблії. Авраам (виходець з Халдеї) був одружений з
рідною сестрою Сарою, внук Іаков був одночасно
одружений з двома сестрами Лією і Рахелею
(доньками Лабана), і їхніми служницями Зелфою і
Баллою.

48. Сумеріяни любили свої рідні закони. Вони вірили,
що краще жорстокий закон, ніж свавільне
беззаконня. Вони були людьми любови. На їхніх
клинописах найбільше говориться про любов між
жінкою і чоловіком, дітьми і родичами, їхня любов
основувалася на правдомовності, взаємодопомозі і
співчутті.

«Сумеріяни любили дітей своїх і опікувалися ними,
діти любили і пильнували родичів своїх, відношення
між братами і сестрами були теплі, рідні і ніжні»
(«Світова Історія Жидівського Народу», 1967, стор.
149).

49. 3760 років тому у Вавилоні (і на всіх землях
зруйнованої Сумерії) вже господарями були семіти.

Вони вживали шумерійські терміни (особливо терміни релігійні, шумерійська мова клинописів в них була священною).

Шумерійські слова семітам були важкі для вимови і вони їх переозвучували. Наприклад, шумерійське слово «сур» (сонце, сонячний) вони вимовили, як «шамаш». Старі юдеї казали «шешаші», ім'я їхнього казкового біблійного героя «Семас» (Самсон) означає «сонечко». Араби тепер кажуть «шамс», асирійці і аморіти — «самсу».

Вавилоняни вірили, що Шамаш (Сонце) — Бог Вавилону.

В музеї Ірак стоїть статуя семітського володаря (аморитянина) Гаммурабі, слово «аморитянин» означає «західняк», (той, хто належить до племені західніх семітів). Бог Шамаш передає своєму синові Гаммурабі «Закони Божі». І разом із законами Шамаш передає також і палицю (символ володарської (владичої) влади і дії).

50. В Кодексі Гаммурабі є такі заповіді: «Коли людина вкраде річ з храму, або в царя, її треба вбити

і треба вбити того, хто ховає вкрадене», «Коли людина вдарить по щоці рівного собі, має вона заплатити штраф», «Коли людина виб'є око, виколи їй око», «Коли людина виб'є зуб рівній собі людині, вибити їй зуб». (Кодекс Гаммурабі був археологами знайдений в 1902 році). Кодекс Гаммурабі був написаний 1160 років перед написанням Кодексу Мойсеевого.

51. Археолог Леонард Вуллей у книзі «Сумеріяни», виданій в Нью Йорку в 1965 році на сторінці 192 зазначає, що «Закони Мойсея в основному збудовані на законах Сумерії» і тут же він додає, що «від сумеріян жиди отримали ідеали соціального життя і справедливості».

Юдеї на основі біографії історичних осіб Ур Намму, Гаммурабі, Саргона Першого створили надзвичайно цікаву (вигадану) постать Мойсея. Справа, очевидно, не в тому, що Мойсей — вигадана особа, а в тому, що в ній втілене стремління жидів до величної духовної незалежності, і на цих стремліннях вони достойно виховують свої покоління. І ми на вигаданій особі Тараса Бульби виховуємо свою молодь.

Коли сьогодні жидам історики доводять, що основні писання Біблії позичені в шумеріян (отже, не можна вважати, що Мойсей особисто отримав на горі Синай від Єгови «Божі заповіді»), жидівські історики відважно відповідають: «Ми тепер знаємо, як багато навчився Ізраїл від Єгипту і Месопотамії» («Світова Історія Жидівського Народу», 1967, стор. 347).

52. Володар Шумерії володів могутньою силою. В його особі втілювався великий авторитет. Наприклад, Ґудея — він був духовним, політичним і військовим провідником. Всі могутні держави світу взорувалися на шумеріянський спосіб державного життя і тому вони доходили до вершин сили і слави: Рим, Єгипет, Англія, Франція.

В шумеріян не було розходжень між релігією і політикою (між світським і духовним життям). І таке поняття духовного життя народу природне і творче. Тільки народ духовно поневолений не має цілісності в житті; в нього історія народу — справа національна, а релігія — справа приватна, або біблійна. Там, де живе вільний народ, справа національна, історична, духовна — одна монолітна справа.

53. Ур Намму (законодавець і основоположник 3-ої

Урської династії, яка була 4200 років тому) обновила Зигурат (Першу на планеті Земля Святиню, побудовану його дідами). В жовтні 72 року, оглядаючи Зигурат, я бачив туристів з різних країн світу (з Японії, Індії, Німеччини, США, Англії). Дехто з них брав з руїн Зигурату камінчики в сумочку (хотів мати сувенір).

В чому ж притаєна магнетична сила Першої в світі Святині? Справа в тому, що «Плянуння (із незначними змінами) увійшло за традицією сумеріянської святині в оформлення пляну церкви і мечеті, і прийняте воно в християнському і мусульманському світі», (Грегем Кларк і Стюарт Піггот, «Стародавні Суспільства», Англія).

Не тільки оформлення пляну церкви і мечеті — найвища в Америці будівля (стодвоповерховий «Емпаєр стейт билдінг») побудована на гранітній скалі за двадцять вісім мільйонів доларів за формою сумеріянського Зигурату.

54. Археолог Леонард Вуллей реконструював Зигурат і стало тепер всім ясно, що вавилонські святині (святиня для Бога Мардука, святиня для Богині Іштарти), а також святиня, збудована царем

Соломоном для Бога Єгови, мають тільки трохи змінену форму Зигурату. Зигурат був побудований сумеріянами сотні літ перед побудовою найстародавнішої єгипетської піраміди.

55. Зигурат мав форму вежі зі сходами. На найвищому поверсі Зигурату було святилище і обсерваційна станція астрономічна. Вчені Сумерії (перші вчені світу) ретельно спостерігали за подіями, які відбувалися на небі, їх цікавив рух Сонця, Місяця, метеорів, зірок, хмар, вітрів.

Вони свої спостереження занотували на глиняних таблицях: так були створені альманахи «Літо і Зима», «Птахи і Риба», «Худоба і Зерно». В Біблії названий Зигурат «вавилонською вежею». Справа в тому, що сумеріяни, будуючи в місті Ур Зигурат, мали під час будови робітників також семітського походження і не розуміли їхньої мови. В Біблії ця перша стріча народів (семітів і оріянів (сумеріян) названа «помішанням язиків». Єгова, побачивши «башту, що споруджують сини чоловічі» таку, що «її верх був до небес», розгнівався і «помішав їх мову, щоб не розуміли один одного» (1 кн. Мойсея, гл. 11, 4—7).

56. Історик Індії А. Калянараман у книзі

«Аріятаранджіні», виданій в Мадрасі (Індія) в 1970 році, на сторінці 110 зазначає, що слово «зигурат» вимовлене тими, які читали клинописи, не зовсім правильне. Воно, на його думку, сумеріянами вимовлялося як «сікара»; (в санскриті слово «сікара» відповідає англійському «телл», українському — «сказання», (Зигурат — дім, в якому відбувалося «сказання»-молитва).

57. У святині (Зигураті), або, як зазначає історик Індії Калянараман, в «Домі мови», предки наші (сумеріяни) славили богиню «ін Нанну». Слова «нан», «нин», «ама» вони вживали в значенні сьогоднішнього українського слова «неня» (мама).

Не можу погодитися з тими сумерологами, які зі слів (взятих з клинопису) «ін нанна», створили одне слово «Інанна», написавши його з великої літери. Немає даних (коли углибитися у суть сумеріянського письма) на те, щоб зі слів «ін нанна» творити ім'я.

58. Ясно бачимо, що на таблиці число 17 (в поемі присвяченій Нанні) написано «нан гу така». Сумеролог Вільям В. Галло доводить, що ці слова означають «пані надзвичайна», в дослівному

(спрощеному) перекладі «нена така».

Самуел Нояг Крамер у книзі «Із Таблиць Сумерії» зазначає, що Нанна це «наймогутніша сумеріянська богиня любови і війни». Сумеріяни жертвували Нанні золото, срібло, зерно, печене м'ясо, овочі, вино, пиво. Очевидно, що принесені до святині Нанни скарби в основному були розділені між воїнами (лукалами, носіями зброї — лук і стріла).

Нанна любила воїнів — хоронителів миру, скарбів, волі. Семіти, запозичивши від сумеріян обряди Нанни, створили обряд богині Іштарти (богині любови і війни), я пишу у праці «Великдень Світла Дажбожого», що від слова «Іштарта» постали слова «істер» (істер еггс).

59. Щовесни несли сумеріянки до Зигурату дари для Нанни, увіковічуючи пам'ять про предків і славлячи звиягу воїнів, полеглих у боях за честь і волю роду свого.

Благородна та людина, яка задушевним словом і щирим поклоном звеличує своїх родоначальників,

їхні імена, їхні мислі, їхнє життя.

60. Археолог Леонард Вуллей в руїнах міста Ур викопав гробницю сумеріянської цариці Шубад. Є міркування, що не Шубад, а Субад. Історики вважають, що Шубад — найстародавніша цариця Світу Людського. Вона жила 4700 років тому. Антропологи, пробуваючи «відродити» її образ, дали їй світлі очі, русі коси, адже сумеріяни прийшли в долини Тигру і Евфрату із степів Гіпербореї (Півночі).

61. Коли померла цариця Шубад, разом з нею були поховані й її служниці. Служниці (за оріянським звичаєм, який був в Оріяні шість тисяч років тому, і який був оріянами занесений і до Індії) випили напій. Напій приколював їх до «вічного сну». Вони вірили, що зі своєю влюбленою царицею відходять «у ви-рай» (у рай — безмежну небесну блакить). Вони не хотіли помиритися з думкою, що «є смерть».

62. Щойно археологи України біля села Старосілля (Олександрівського району) виявили під час розкопки кургану кам'яні гробниці. Гробниці прикрашені різьбленими геометричними орнаментами і розписані чорною і червоною

фарбами.

Біля гробниць — два дерев'яні вози, їхній вік — як визначили археологи при допомозі радіоактивного аналізу — більше як п'ять тисяч років.

Орнаментика гробниць із Старосілля і орнаментика гробниць, знайдених в Сумерії — всіх дивує своєю тотожністю.

63. Геродот у «Четвертій книзі», описуючи поховальні обряди, які були в Україні більше, як дві з половиною тисячі років тому, зазначає, що скити свого померлого володаря ховають разом з його слугами («слуги пили напій сну»).

Скити біля покійного володаря ставили віз, коней, клали зброю, зброю, їжу. Вони вірили, що володар відходить у далеку дорогу. Тепер знайдені в скитських могилах знаки обряду поховання підтверджують писання Геродота.

64. Тлінні останки першої цариці Світу Людського

перенесені до музею Ірак (в Багдад). І я бачу: її чоло
ввінчане вінком (ніжні золоті листки вінка нагадують
листки верби). Вербка — символ живучости,
самозбереження. В одрізаній вербній галузці затаєна
сила продовження роду — вткніть її у вологу землю і
вона забуде життям

65. Вінок з квітів, колосків, ягід, якими сумеріянки (і
сьогодні їхні нащадки — українки) уквітчували чоло,
не був тільки живою жіночою прикрасою. Українки у
чаді чужовір'я живучи, забули значення вінка.

Сумеріянки вірили (і вірили внучки Дажбожі —
українки тисячу років тому), що Земля —
всеплодюча Мати, сумеріяни (гіттіті) казали
«маза», що в них означало «мати-земля».

66. В дохристиянській Україні (Русі) дівчині під час
весілля (чи в час Купальських свят) вродисто клали на
голову вінок з живих степових квітів і промовляли до
неї: «Та будь же, дівонько, квітучою та будь же,
дівонько, родючою і багатою, як святая мати-Земля!»

Вінок у обрядах віри предків наших символізував
таїну продовження роду, його квітучість і багатство;

слово «жена» постало з слова «життя», «муж» (мужній, мужність, могутній), жена (життєвість, життєутвердженість).

67. Цариця Шубад любила пісню і музику. В її палаці знайдена золота «лил», «лелі» (арфа). Лил мала сім струн (сім озвучених творчих днів), сім живих кольорів. Лил оздоблена, як я вже зазначував, такими геометричними зорами, які знайдені археологами в Україні (біля села Мізинь).

Мізинські зори найстародавніші зори, зроблені людиною. Вони досі добре збереглися тому, що були карбовані на мамонтових бивнях, кістках і тому, що українці (безпосередні нащадки мізинців) досі (тобто, більше як десять тисячоліть!) плекають їх. І сьогодні їх бачимо на сорочках, рушниках.

68. На основі сучасних досконалих аналізів встановлено, що мізинські зори були створені в різні тисячоліття — чотирнадцять, особливо одинадцять, сім тисяч років тому. В них буйно проявлені перші тяготіння людини до краси, вибагливості, які започаткували напрямок і розвиток мистецтва на планеті Земля.

Стародавньоукраїнські (мізинські) взори сьогодні поширені на всіх материках. Вони (через помилку й відсталість археологічної науки) були сто років тому названі грецькими тому, що в святинях Греції ними (цими взорами, греки їх звать «меандрами») прикрашені мармурові долівки, стіни, статуї Зевса, Атени, одяг Платона, Аристотеля і керамічні вироби, створені греками дві тисячі сімсот років тому.

69. Та тепер стало відомо, що взори (меандри) були на території теперішньої Греції ще перед прибуттям до Греції грецьких (дорійсько-ахейських) племен: — греки прибули до Греції 3200 років тому.

Взори (меандри) були принесені до Пелопонесу, на побережжя Егейського моря, на Крит трипільцями (пелазгами) п'ять тисяч років тому. Пелазги — ранні оріяни, греки у них запозичили спосіб будування храмів, творіння статуй, меандрів. Геродот пише, що пелазги жили в Греції ще перед приходом греків до Греції і мова пелазгіянська була для греків не зрозумілою.

70. Оповідання про «найстародавнішу царицю Світу

Людського» я закінчу словом про стиль життя сумеріянок. Сумеріянки — перші в світі жінки, які одягнули вовняні і лляні сукні. Крій їхнього одягу був прийнятий грекинями, юдейками, римлянками, їхня одежа (одежа сумеріянок) була прикрашена дорогими каміннями, золотими оздобами. Вони носили перстені, браслети, кульчики, намисто (золоті оздоби і синє намисто — їхні влюблені кольори).

71. Втори, викарбувані на браслетах сумеріянок, і втери, викарбувані на браслетах оріянок, такі подібні, як дві краплі води. І це стверджує археолог Грегем Кларк. Він у книзі «Аспекти Праісторії», виданій в 1970 році Кембриджським університетом, на сторінці 116 ілюструє зразки Староукраїнської (Мізинської) культури — браслети, створені з мамонтових кісток, оздоблені меандрами.

72. Любов до краси, туга за красою — чуття красивої душі. Сумеріянки любили красу душі й тіла. В них був релігійний звичай щовечора купатися. Вони тіло охороняли від вітрів, сонця, холоду пахучими оліями. З рослин вони вміли робити рожевий крем, яким малювали уста. Духовні провідники вважали, що прагнення жінки бути красивою — прикмета, дарована природою.

73. У святинях збереглися на стінах викарбувані образи сумеріянок. Бачимо, що вони волосся збирали у вузол, вузол зав'язували стрічками і скріплювали золотими, мідяними, костяними шпильками. Вони любили квіти вдумливо — їх вабила гармонія кольорів. Таїни виробу квіткових пахощів вони передавали з роду в рід. Зерна, з яких вони вирощували духмяні квіти, тримали у глиняних і мідяних дзбанках. Гарячі й сухі піски Месопотамії урятували для Людства пам'ятки творів сумеріанських.

74. І сьогодні ми знаємо, що сумеріянки причепурювали свої глиняні хати квітами, долівки освіжували пахучими травами, стіни уквітчували зеленню. У святому кутку стояла статуя Нанни (Родоначальниці Лель). Біля неї лежали квіти, овочі, стояв у дзбанку навар (вар). Горів вогник. Хліб, створений із святої води і благородного зерна, лежав на найпочеснішому місці (на покуті) біля Матері-Родоначальниці.

75. Сумеріянки свої звичаї передавали дітям, як святий дар предків, як правильні почування душі своєї, як красу обрядового життя. Вони ніжно любили дітей своїх, учили їх відстоювати честь роду

свого.

Вони співали дітям пісень, граючи на «лил». Слово «лил» (ліль, лілі) в них мало багато значень. Під словом «лил» вони розуміли «віяння», «пестощі», «вітер», «коливання», «леління», у «Слові про Похід Ігоря» читаємо: «леліючи кораблі на сині морі». І, як я вже зазначував, у них був Бог Лил; зі слова «лил» семіти створили ім'я для свого Бога (Ел, Ілі, Елої, Елогим). Сумеріяни вірили, що невидимий, але всюдисущий Лил запліднює квіти життя (ниви, сади), і котить хвилі по морю.

76. Всі ми знаємо, що досі в Україні живе обряд «купування молодії». Пригадую, що під час весілля (в селі Богоявленське) я був «весільним хлопчиком», який брав у молодого «дар за молоду» (жменю цукерків), мав я тоді шість років.

І в сумеріян був звичай «купування молодії». Молодий перед весіллям давав дар для батька молодії. На сумеріянських письменах зазначено, що коли молода перед весіллям відмовлялася одружуватися, «молодому гостинно дар повертався».

Обряд дару («купування молодої») існував для перевірки почувань молодого і для піднімання вартости молодої.

77. Східні семіти сумеріянський весільний звичай прийнявши, перетворили його у звичайну торгівлю молодими дівчатами і вдовами». І в Біблії ця принизлива торгівля трактована як мораль упорядкованого життя.

Наприклад, Ісаак (Усміхнений) наказав своєму синові Іакові (Хитро-підлесливому), щоб він одружився тільки з жидівською дівчиною, але близько такої не було.

Ісаак порадив синові Іакові йти у мандри, щоб розшукати жида Лабана (Білого), Лабан — власник багатой овечої отари. Він має дві дочки -Леаг (Корова) і Рахел (Вівця). Чотирнадцять років (сім років за кожну) пас Іаков (Ізраел — Богоборець) худобу Лабанові. І за такий довголітній труд він дістав право від Лабана одружитися з Коровою (Леагою) і Вівцею (Рахелею). (Щоб не було упереджень до мого пояснення значень біблійних імен, я раджу читачеві

познайомитися з старогєбрейськими словниками, або заглянути, наприклад, до «Словника Біблії» Джана Л. Мек Кензі, виданого в 1965 році під наглядом Генерального Вікарія – Архєєпископа Чикаго Глетуса Ф.О.Доннелла).

78. Сумеріянська дівчина була зобов'язана мати придане (вона готувала з вовни і льону одяг, хатні прикраси, постіль), її придане, як зазначено на клинописах, врочисто перевозилося до родини молодого. Та коли виявлялося, що молодий не ставиться поважно до родинного життя, молода мала право забрати своє придане і повернутися до своїх родичів.

Мужчина, який спокусив дівчину, був зобов'язаний звернутися до її родичів у справі одруження і забрати її до своєї родини. Особливо докладно (на основі сумеріянських клинописів) описав сумеріянські звичаї, весільні обряди і закони славний археолог Леонард Вуллей у книзі «Сумеріяни» (в розділі «Сумеріянське Суспільство»), виданій в 1965 році Оксфордським університетом.

ДЕНЬ 8

79. Сумеріяни — перші в світі люди, які для своїх дітей створили школу. Вони на основі спостережень і життєвих досвідів знали, що людина йде туди, куди її веде думка.

Вони старалися, щоб їхні діти вміли правильно думати, вміли творити правильні родини і мали правильний погляд на життя, віру, рід. І вміли свій життєвий досвід, збагачений досвідом предків, втілювати успішно в щоденне життя. І передавати його дітям своїм.

У них був усталений закон — діти перебувають під беззастережною опікою родичів. Порада родичів, наука родичів — закон для дітей. Родичі мали право, якщо вважали, що їхні діти не шанують родинних звичаїв, не дати їм ні свого імени, ні свого маєтку. Маєток ставав власністю Зигурату, Зигурат увіковічував імена достойних родин і готував дітей бути достойними синами роду свого.

80. Сумеріяни мали переконання, що достойне ім'я родичів не може бути передане недостойним дітям. Недостойні діти, які мали нахил до злих навиків, потрапляли під вплив чужоплеменних обрядів, лишалися без імені. Вони, як безіменні люди, ставали наймитами на господарствах чужих людей, їм їхні родичі давали можливість покаятися, усвідомити свої помилки і вернутися до рідного вогнища.

Мати була особливо пошанована, вона все своє майно, що мала перед одруженням, і все майно, яке вона придбала в родинному житті, розділяла між дітьми своїми так, як хотіла; ніхто не мав права її волю осуджувати.

81. Сумеріяни мали переконання, що дітей треба вирощувати так, як із зернини вирощується колосок, їхні діти перебували в школі від сходу до заходу сонця. Дітям було заборонено без мети блукати вулицями тоді, коли їхні родичі зайняті працею на полі.

Науку, розвагу, відпочинок, харчування їм давала школа, яку втримували родичі. Голова школи в них звався «УММІЯ». Сумерологи одностайно вважають

(і про це я вже говорив), що сумеріяни широко вживали слово «уммія» в значенні англійського слова «сма́рт», або в значенні слів «професор», «доктор». Знаємо, що латинські слова «професор», «доктор» в точному перекладі на українську мову означають «учитель».

82. Уммії (тобто, учителі, умільці, умники, умні) розвивали в учнів ум. Відомо, що в молодій людини і старшої, коли вона не розвиває мислення, мозок маліє — гинуть в мозкові мільйони «клітин» тільки тому, що вони бездіяльні.

Уммії розвивали в учнів розумову вольовість (наполегливість): прагнення аналізувати, синтезувати, порівнювати, узагальнювати. Учні вчилися речі зіставляти по їхніх формах і властивостях.

Учні вивчали (уміймо відчувати, що ці школи були п'ять тисяч років тому!) математику, географію, астрономію, зоологію, мінералогію, граматику. Уміймо відчувати, що українці (християни), які виховані на юдейській (біблійній) космології вірять (і деякі вірять сліпо, хоробливо), що десь п'ять тисяч років тому «Бог Ізраеля Єгова створив сонце, землю,

місяць, Адама, Єву».

83. Сьогоднішня система шкільного навчання, яка існує у школах нашої прекрасної планети Земля, започаткована сумеріями. Справа, очевидно, не в системі шкільного навчання, а в тому, який вона має зміст.

Українські діти у школах чужих релігій і чужих (політичних і соціальних) ідеологій калічаються, їхні учителі не вчать їх рідної духовости, тобто не вчать їх бути собою. Вони їх не вчать рідної історії, а коли і вчать, то так, щоб в них (українських дітях) був погляд на історію рідну такий, який є вигідний для їхніх ворогів.

84. Діти, душі яких школою чужовір'я покалічені, ставши дорослими, не проявляють вміння логічно мислити, самостійно мислити, самостійно утверджувати свою духовно-національну сутність. Їхні мислі — безкриле і безладне нанизування слів в основному такого напрямку: «Та Україну я люблю, а хто ж її не любить? Земля багата, може її хтось зробить вільною, але українськими справами я не цікавлюся, бо знаю, що й так з того нічого не вийде. Бо католики воюють з православними, а православні

з католиками і все за віру Христову».

Ні, Україна не є повністю паралізована духом чужовір'я! Вона багата на алмази (самородки) і алмази її такі дорогоцінні, що жодні чужовірні школи не спроможні їх обшліфувати. Вони могутні, як клекіт народної душі!

Правдиві алмази – духовні аристократи, об'єднані в Об'єднанні Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри. Природа їх обдарувала спрагою до знань рідної історії, спрагою бути людьми духовної незалежності.

85. Уммії впроваджували учнів у такі обставини, щоб вони самі при звичаювалися керувати своєю поведінкою, щоб вони самі плекали між собою добровільну дисципліну, вміли врівноважувати свої почуття, вміли в ім'я досягнення мети терпіти голод, холод, болі, насмішки. І знали, що той, хто нарікає на свою долю і просить співчуття — негідник.

86. Щоб свавільні діти (діти бездіяльного, неорганізованого мислення і руїнницьких емоцій) не мали злого впливу на кращих дітей, Уммії тримали їх

окремо (вважали їх бездарними).

Відсталих дітей вони лікували кращими харчами, тілесними вправами, строгими законами дисципліни. На основі прикладів, взятих з життя, уммії показували бездарним учням хибність їхньої поведінки і хибність їхніх поглядів. І показували їм, що є корисне, а що є шкідливе, що є активне, а що є пасивне, що є достойне, і що є принизливе. І що таке воля, та як треба її боронити. І що таке неволя, та як треба з неї визволитися.

Уммії вчили учнів, що дія (дія маломовна, цілеспрямована і відважна) — єдиноправильний шлях, який веде людину у святиню життєвого успіху. Дітей вилікуваних впроваджували в коло дітей здорових тілом і душею.

87. Не без підстав історики всіх рас і релігій вважають сумеріян «людьми красивої душі, практичних обрядів, світлої людяности, вольової цілеспрямованости».

Для прикладу я згадаю деякі сумеріянські прислів'я — прислів'я, як знаємо, найкраще

віддзеркалюють мораль і характер народу. «Хто будує, як пан, живе, як раб». «Хто будує, як раб, живе, як пан». Вони, як бачимо, щастя знаходили в праці тяжкій і достойній.

«Бідній людині краще вмерти, як жити: якщо вона має хліб, то не має соли. Коли має сіль, то не має хліба. Коли має м'ясо, то не має вівці. Коли має вівцю, то не має м'яса».

«Хто посідає багато срібла — щасливий. Хто посідає багато ячменю — щасливий. Хто нічого не має — може спати».

88. Кочовики — пастухи (східні семіти, які зі всіх сторін оточували сумеріянські поля і міста) ходили, як Іоан Хреститель, перекинувши через плече шкіру, здерту зі звіря. Щоб шкіра не падала, підтримували її поясом і носили її доти, поки вона на плечах незітліла.

Сумеріяни вважали, що «Всім приємно глянути на людину добре одягнену». Їхні прислів'я досі не втратили свіжости, наприклад, «Рука з рукою і дім для людини буде збудований». «Живіт до живота і

дім буде розвалений». «Радісне серце — наречена, скорбне серце — наречений».

89. Сьогоднішня історична наука вважає, що сумеріяни дали для Людства першооснови «соціального, економічного і релігійного життя» («Світова історія Жидівського народу», Ізраель, 1961, стор. 147).

Отже, жиди вважали потрібним ствердити, що не «Біблія» (книга старих юдеїв) і не біблійні патріярхи, а сумеріяни дали Людству першооснову релігійного життя.

Між іншим, у цій же «Світовій історії Жидівського народу» на сторінці 199 пишеться, що «Сарґон був першим володарем в історії Месопотамії», який був семітом і мав він «не сумеріянське ім'я». І тут же є пояснення, що слово «сарґон» («сар-рум-кен») означає «король законний». Таке пояснення слова «сарґон» мілке, поетичне і я дивуюся, що автори монументальної книги «Світової історії Жидівського народу» не проявили глибших знань і всестороннішої вдумливості.

90. Правда, що Сарґон був семітом (аккадом), але ім'я в нього сумеріянське. Ім'я «Сарґон» означає «Сонячний король», або «Сонцекороль». Семіти (аккади — найкмітливіше в ті часи семітське плем'я) із сумеріянського слова «сар» («сар» значить «сонце») створили ім'я «Сарґон». Сьогодні сумеріянське (староукраїнське) слово «сар» українці вимовляють, як «цар».

І один із визначних володарів Сумерії мав ім'я Сар (Сарупак). Читаючи «Рик Веди», я помітив, що деякі оріянські володарі мали ім'я Сурь, брагмани словом «сурь» звали «сонце». В «Рик Ведах» ім'я дівчини «Сурка» означає «Сонячна», «принцеса», «опромінена». Ім'я юдейської родоначальниці Сарри позичене в сумеріян.

91. Яка в такому випадку історія слова «Авраам»? Історія ім'я «Авраам» подібна на історію ім'я «Сарра». Сьогодні українці вимовляють сумеріянське слово «абба» (в сумеріян воно означало «батько»), як «бать», «батько». У санскриті слово «бап» значить «батько».

Джан М. Аллегро (широко відомий знавець біблійних скриптів, знайдених біля Мертвого

моря) — викладач історії «Біблії» і гебреїзму в Манчестерському університеті (Англія) у книзі «Секрет Машрум і Крос» пише, оперуючи староарамейськими документами, що арамейці позичили у шумеріян слово «абба», вживаючи його в значенні «фадер». Від арамейців юдеї позичили слово «абба» і вимовили його, як «Абрагам» (Ебрагім).

92. Доктор Л. А. Ведделл, визначний асиріолог, вважає, що «шумеріяни ранні арійці». Слово «арійці» особливо поширене в історичній науці; я замість слова «арійці» пишу «оріяни», є такі науковці, які обвинувачують мене, що я словами «оріяни», «Оріяна», «оріянська», створюю дезорієнтацію. Ні. Санскритські літери «а» і «о» подібні не випадково; в ранньому санскриті не було чіткого звукового межування між «а» і «о». Адольф Гітлер своєю антиарійською «арійською доктриною» так спотворив слово «арієць», що мені просто не зручно його вимовляти. Слово «оріяни» впроваджую в українську мову також тому, що воно в українській мові звучить рідніше, як «арійці».

93. Доктор Л. А. Ведделл у своєму порівняльному «Шумеро-Арійському словнику» доводить спорідненість між мовою шумеріян і раннім

санскритом (ранній санскрит — мова трипільців, тобто, стародавніх українців).

Він спростовує міркування тих науковців, які припускають, що шумерійська мова «була сама в собі» і не мала вона жодного відношення до мов Індо-Європейської раси. Він обґрунтовано доводить, що шумеріяни були ранніми оріянами своєю мовою, будовою слова і самобутньою системою письма.

94. Беру декілька слів з «Шумеріано-Арійського словника», і, для порівняння значення шумеріано-оріянських слів, поясню їх сучасними українськими і англійськими словами:

95. Мова — живе древо мислі, воно постійно розкорінюється, удосконалюється і, залежно від історичної долі народу, хворіє, або пишається своєю самобутньою квітучістю. Візьмімо хоч би такий звичайний приклад. У часи Київської Русі (України) русичі (українці), а також ті, що були підвладні русичам (українцям) і власне тому вони і звалися «руськими», тобто, приналежними до русичів (українців), казали «птак», «шостак». Тепер нелегко кожному догадатися, що ці слова значенням відповідають словам «птах», «субота». Чому з

«шостака» постала «субота»?

96. (Бог Ізраеля (Іакова) Єгова, як про це написали рабіни Езикіел-Ездра у «Торі» («П'ятикнижжі Мойсея»), за шість днів «сотворив» світ — рослини, тварини і двох людей (Адама і Єву), і сьомого дня пішов на «саббатс» (спочинок).

Спочинок потрібний там, де є втома. Втома є там, де є слабкість, недосконалість.

Єгова мовою гебрейською сказав до гебреїв: «Суботу ж мою мусите держати, бо се знам'я між мною і вами в роди ваші,... і допильнуйте суботи, вона бо вам свята, хто опоганить її, того скарати смертю» (2 кн. Мойсея, гл. 31, 13—14).

Неділя — значить не ділати, відпочивати. Ті, які впроваджували латино-грецький християнізм в Русі (Україні), щоб хоч частинно оживити українські назви днів, викинули слово «шостак» і впровадили «саббатс» (суботу).

97. І ще один приклад словотворення: слово «завтра» складається з слів «за» і «утро»; слово «уміти» пошло з слова «ум»; «обережність» — від «берег».

Слова, які мають закінчення «ти», «яти» чи «ати» в основному походили із старих санскритських слів, і коли я кажу, що українська мова — сучасний санскрит, то я маю на увазі такі основи. У санскриті, наприклад, є такі слова «ліп», «лат», «ум», «жв», «бу», «спа», «да», «пас», «пак», «па», «лад», «вар», «рик», «рад», «теп», «вид», «пла», «пис», «маг», «суш», «лел»; слова ці старі, як світ мислі на планеті Земля. Вони були створені в Оріяні (Україні), тобто, в Правітчиці народів Індоевропейської раси, п'ятнадцять, десять тисяч літ тому чи й раніше. І живуть вони й сьогодні в мові українській, прийнявши таку форму: ліп-ити, лат-ати, ум-іти, жв-акати, бу-ти, спа-ти, да-ти, пас-ти, пек-ти, пи-ти, пад-ати, вар-ити, рик-ти, рад-іти, теп-літи, вид-іти, плава-ти, пис-ати, мог-ти, суш-ити, лел-іяти. Українці філологи, які необізнані з санскритом, будуть, очевидно, апелювати до парафіяльної маси і особливо до «духовних панотців», щоб вони ставилися до моєї наукової єресі упереджено, бо вона «не визнана». І так вони вже й роблять, та я живу вірою, що прийде час — на чолі української філології стануть високоосвічені і вдумливі науковці і

вони оцінять вартість моєї праці.

98. Ідемо далі. Сьогодні тяжко догадатися, що назва міста «Дрогобич» перекручена, в оригіналі (в архівах) стоїть правдива назва «Дрогобит»; закінчення «бич» звучить глумливо.

Є переконання, що в Русі (Україні) був славний піснетворець Баян. «Слово про Похід Ігоря» пише: «Боян бо віщий, аще кому хотяще піснь творити, то розтікашеть ся мисію по древу, сірим вовком по землі, шизим орлом под облаки», «Бояне, соловію старого времени: аби ти сіа полки ущекотал,... летая умом под облаки».

(Слово «облаки» сьогодні не можна знайти в українському словникові; відважуся зазначити, що коли слово «облако» означає «хмара», то значить від нього постало слово «блакить»).

99. Прізвища Баян, Троян, Стоян, Мовчан, Полян, Подолян старі й зрозумілі сьогодні нам. Наприклад, прізвище Баян постало від слова «бай». Слово «бай» в Дохристиянській Русі (Україні) означало «знахар», «волхв», «віщун», тобто, «той, що замовляє»,

«забаюкує»; з слова «бай» постали слова «байка», «байкар»; «бає» значить «рече», «каже».

Святослав Хоробрий жив тисячу років тому. Він рідний нам тілом, вірою, почуванням, мовою, дарма, що слова, якими він користувався, як рідними, сьогодні для нас звучать не зовсім зрозуміло. Він казав «мись», а ми кажемо – білка, він казав «насада», а ми кажемо – човен, він казав «ркоша», а ми – сказали; він казав «смага», а ми — спрага; він казав «успе», а ми – заснув, він казав «аркучи», а ми – кажучи.

100. Сумеріяни (п'ять тисяч років тому) казали «зразу», в санскриті -«арзи», в «Слові про Похід Ігоря» -«аркучи». Сумеріянські слова, як слова наших безпосередніх предків, рідні нам мелодією, архітектонікою, значенням.

Час (довгі тисячоліття) лежить на «мертвій мові сумеріян» загадковою печаттю, та ми її (приманливу загадковість) сьогодні вміємо відчуті і прочитати.

101. У сумеріян «ду», в нас -«іду», в сумеріян «ара», в нас — оре , в сумеріян ас, в нас — «все», в сумеріян

«гарі», в нас — «гарний», у сумеріян «дім», у нас — «дім», у сумеріян «маг», у нас — «могутній», у сумеріян «уму», в нас — «умний», у сумеріян «муду», в нас — «мудрий», у сумеріян «кашу», в нас — «кажу».

102. Коли б воскрес сумеріянин-оріянин, який жив декілька тисяч літ тому, і сказав нам слово «вів», ми б відповіли йому, що він чужинець. Справді не він, а ми — ми очужинилися (стали чужими самі для себе), ми забули рідне (прадідівське) слово «вів», вживаючи чуже (монгольське) слово «баран».

Слово рідне «вів» нам треба в сучасну мову впровадити, щоб відбудувати правильність нашої мовної архітекτονіки: лис — лисиця, вовк — вовчиця, вів — вівця.

Зі всіх слов'янських мов найбільш змонгольщеною мовою є мова москвинська («рашен»); в ній монгольські слова творять щоденний словник, наприклад, «глаз», «кремль», «москва» означають «око», «загорода», «гнила ріка».

Монгольська Орда казала, що всі покорені нею

народи повинні їй платити «товар» (монгольське слово «товар» означає «скот» (корови, коні, вівці). Юнаки, які ханові в Орду гнали «товар» звалися «товаришами».

103. Словник доктора А. Ведделля я хочу доповнити такими сумеріяно-українсько-англійськими словами, сумеріянські слова тут перераховані можна знайти в солідній бібліотеці сумерології; сумерологи тепер мають дані тішитися, що українець допоміг їм знайти ключ до «мертвої мови» легендарної Сумерії.

105. Сумеріяни святиню звали «зигурат» і «е-гал»; старі гебреї сумеріянське слово «е-гал» вимовили, як «бекгал», і Соломон побудував «бекгал»; слово «е-гал» й сьогодні живе в значенні «гал» (заля).

Сумеріяни казали «небо», вавілоняни (семіти) слово «небо» позичили від сумеріян; старі халдеї словом «небо» назвали свого Бога, халдейський «Небо» своїм характером тотожний з латинським Меркурієм. Пророк Ісаїя (гл. 46, 1) написав, що «Упав Бел, повалився Небо», у всіх англословних виданнях

«Біблії» написано «Небо».

106. Сумеріянське слово «бал» має два значення — «валити» і «балакати». Сумерологи вважають, що сумеріянське слово «бал-бал» відповідає англійському «спік», «сонґ». В українців є слова «балагура», «балакати», «баламут», у санскриті є слово «бал», від якого походять широко відомі санскритські слова «балака», «баладева», «балала», «балакая», «балакіка», «балакин», «балда», «балакара», «баламота».

Головне (корінне) значення санскритського слова «бал» (пояснюю, покликаючись на «Санскритсько-Англійський Словник» Сір Мон'єра Мон'єра-Вільямса, видання — Оксфорд), таке — «щось робити», «щось давати», «щось думати», «проявляти силу»; слово «балака» означає «приємна балакуча жінка», «мисливець»; слово «балака» широко вживане в «Магабгарата».

107. Сумеріянське слово «мана» належить до тих декількох слів, які були сумерологами найскоріше прочитані, вони визначили, що слово «мана» рівнозначне англійському слову «скейл», «бартер», «межур». І, очевидно, українському «міна» (мінба,

обмін).

Аккади слово «мана» почали вживати, як «ману», а гебреї, як «манег», а греки, як «міна». У гебреїв навіть грошова одиниця почала зватися «манег» — сто манегсів має десять тисяч шекелсів. Сумеріяни не тільки були першотворцями «ваги», а й винахідниками мистецтва «мінання» (важення); винайшовши ваги, вони на них важили золото, дорогі каміння.

108. Бібліотеки Європи постійно збагачуються книгами про історію Сумерії; в Істамбулі (Константинополі) у книгарнях лежать розкішно видані книги мовами англійською, французькою, німецькою про першотворців культури і цивілізації, сумеріян.

Будучи в Істамбулі, мені було приємно взяти у руки книгу Самуела Н. Крамера «Історія починається в Сумерії» і на сторінці 240 прочитати, що широко вживане на сумеріянських клинописах слово «ду» відповідає англійському слову «ту ґов», і подумав я тоді — і українському «іду». Фрідрік Аґастес Ванден-бурґ у книзі «Сумеріянські пісні на клинописних текстах у Бритійському музеї» повідомляє науковий

світ, що сумеріянське слово «кашу» відповідає англійському слову «спік», і подумав я тоді — і українському слову «кажу».

109. У «Санскритсько-Англійському Словникові» Сір Мон'єра Мон'єра-Вільямса (сторінка 954) пояснюється, що санскритські слова «виказ», «виказана», «виказіта» вживали оріяни п'ять тисяч років тому в значенні «пояснення» (ілюстрація), «освітлення» (ілюмінація), «роз'яснення» (експльоанація). Вільямс зазначає, що ці слова постали від корінних санскритських слів «каза», «кашу».

110. Якщо сумеріянське слово «лю» означає «мен», тобто «людина» (і про це я вже говорив), якщо речення сумеріянське «лю лю ра» сумерологи прочитали в значенні «мен ту мен туґедер», тобто, «лю(дина) (з) лю(диною) ра(зом), то вважаю, що «нам лю лю» (ці сумеріянські слова сумерологи прочитали в значенні «гуманність») перегукуються з українським словом «людяність».

«Хто у Вас викликав хотіння зацікавитися сумеріянами? Адже сумеріяни досі не впроваджені в історію України», — запитав мене слухач під час моєї

доповіді в Клівленді.

І тоді я відповів: «Слово. Одне загадкове слово викликало в мене зацікавлення сумеріянами. І сталося це так: в Мюнхені в німецькій книзі я прочитав, що таємничі сумеріяни вживали слово «руда» в значенні німецького слова «блюд».

І пригадав я, що мій дід Трохим не казав «кров людська», а «руда людська». І пригадав я, що в оповіданні «Маруся» Квітки-Основ'яненка, яке я читав у дитинстві, слово «руда» вживається в значенні «кров». «Кинувся цилюрик, і якомога поспіша, та й кинув їй руду з руки, далі розв'язав пляшку, а ж там усе п'явки, та й поприпускав їх до боку» («Маруся»).

Справді, слово «руда» торкнулося до найпотаємніших (я б сказав, інтуїтивних) глибин душі моєї, і постало в мене натхнення довідатися хто були сумеріяни. І я довідався.

Тепер ще хочу зробити таке доповнення: слово «руда» тотожне з санскритським словом «руд», яке означає «ридає», «плаче». І також з санскритським

словом «род», яке означає «рід», «рідність», «родина». Санскритське слово «родга» означає «родити», «рости» а слово «рудра», яке постало з «руд» означає «ридаючий». Вважаю, що так, як від слова «кров» постали слова «крівний», «крівняк», зі слова «руда» постали теперішні наші слова «рід», «родина», «рідня» (очевидно, в значенні «спільна кров», «спільне народження, походження»).

111. Самуел Н. Крамер вважає, що шумеріяни звали свою країну «Сумера»: у шумерійських молитвах, закарбованих на клинописах, є слова «О, Сумер, велика країно!»

Слово «сумер» (гумир), яке належить до корінних слів раннього санскриту (читай «Рик Веди»), означає «блаженство», «спокій», воно рівнозначне сучасному українському слову «сумир».

112. У санскриті є слова «сумара» і «самара». Слово «су» (наприклад у «Рик Ведах») означає «дуже», «над». «Сутапта» — дуже тепло, «судая» — приємна дань. І сьогодні ми вживаємо «су» в значенні «сузір'я», «су-в'яз», «су-мирний», «су-купний», «сутяга», «су-перник», «су-путник», «сучасник». У санскриті слово «сумара» означає «сумирний» («тиха

людина», «приємна смерть»). В буддизмі є священна гора Сумир (гора Сумир заселена небесними геніями, геніями миру, досконалости, творцями «нірвани»).

113. Ми вже знаємо, що автори «Біблії» слово «Сумер» написали як «Сінар» (Сінеар). Є припущення, що слова «гомер» і «кімер» постали з слова «сумер» на тих основах, що й слово «кераміка — сераміка».

В «Біблійному Словнику» Вільяма Смітта, виданому в 1948 році у Філадельфії—Торонті, на сторінці 221 пояснюється, що слово «гомер» означає «досконалі люди», і тут же зазначається, що «гомери — родителі ранніх кімеріян» (кімерійців).

На останніх сторінках цього «Біблійного Словника» подані мапи; на першій мапі, яка показує, як виглядали Близький Схід, Північний Єгипет і Європа у трактуванні «Генезису» (першої книги Мойсея), Західна Європа показана як край незнаний, а на території Східної Європи (там, де Україна) написано «Гомер» і «Магоґ». Знаємо, що слово «моґоґ» означає «могутні» (мужні).

114. Гог — володар країни Магогів. Езикіел пише, що прийшло до нього «слово Господнє, таке: «Сину чоловічий! наверни твій вид проти Гога в Магог-землі, проти князя Рошського...», «пророкуй, сину чоловічий, і промов до Гога: «Так говорить Господь Бог: чи так воно? того часу, як люд мій Ізраїль розживеться безжурно, ти про це дізнаєшся, і вирушиш ти й прийдеш із своєї осади, з найдалшої півночі, — ти й многі народи з тобою, сама кіннота, величезна ватага й безліч війська», «І двинеш проти мого люду Ізраїля, мов хуртовинна хмара, щоб окрити землю»... (Езикіел, гл. 38).

115. «Рош» — правдоподібно власне ім'я, яке стосується до першого з трьох Скитських племен, між якими Магог було головним плем'ям» (Вільям Сміт, «Словник Біблії», стор. 572). Геродот пише, що Сирія і Палестина були окуповані кінними арміями Скитів.

Народ Магогів (Могутніх) своєю швидкою, як буря, кінною армією створив на старих гебреїв таке незабутнє враження, що навіть в Євангелії зазначено: «...вийде зводити народи на чотирьох краях світу, Гога і Магога, і збирати їх на війну, котрих число, як пісок морський». Читаючи ці слова Іоана Богослова, створюється враження, що він писав своє

«благовістя», нажувавшись лаврового листа — забув блаженний, що Гог це не народ, а володар бистроконних Магогів.

116. Стюарт Піггот (професор Едінбурзького університету) в книзі «Стародавня Європа», виданій в 1965 році в Англії, у розділі «Раннє хліборобство» зазначає, що вже сорок тисяч років тому в Україні були людьми збудовані житла. На сторінці двадцять дев'ятій він ілюструє, як виглядало одне з таких будов, знайдених археологами в Україні біля села Молодова. Житла в Україні переважно були споруджені з мамонтових бивнів, з шкіри звірів, довжина одного житла — десять метрів.

117. Стюарт Піггот на сторінці сорок третій помішує мапу Східної Європи і зазначає, що сім тисяч років тому вже була поширена хліборобська культура в степах між Доном і Дунаєм. Між роками 62—72 в Україні відкриті сотні поселень (городища) семитисячолітньої давности, у глиняних стінах хат знайдені полова, зерно.

Стюарт Піггот, пишучи, що територія, яка тягнеться між Карпатами і Кавказом «є Вітчизною Індоевропейців», спростовує перестарілі твердження

чеського вченого Грозного.

Грозний у книзі «Стародавня Історія» на сторінці 237 пише, що сумеріяни «перед приходом до Месопотамії жили, мабуть, десь у степах Киргизії». У степах Киргизії досі вчені не знайшли жодних таких даних, які б обґрунтовували припущення Грозного — великого гіттіолога.

Киргизи — раса неєвропейська; Вілл Дурант у книзі «Історія Цивілізації» у восьмому розділі пише, що сумеріяни не були ні азіятами, ні семітами, вони були людьми «з високим прямим не семітським носом».

118. І нарешті вісті українських археологів, дії яких суворо контрольовані поліційними органами Московитії. Українські археологи обережно, мовою, сухої статистики пишуть: «Племена, які жили у степових районах України у четвертому столітті до нашої ери, приручили коня і стали першими вершниками в Європі».

«Недавно на правому березі Дніпра, в гирлі річки Омельник, виявлено одне з поселень. Встановлено,

що група людей, які жили тут, збудувала кілька жител. Це були просторі чотирикутні споруди трохи заглиблені в землю. Стіни їхні обпліталися лозою і замазувалися глиною».

119. «На місце відкритого поселення в село Дерев'яну, Кременівського району (біля Кременчука) виїхала Дніпровська експедиція Інституту Археології Академії Наук (Київ), очолена кандидатом історичних наук Д. Я. Телігіним. Близько два місяці археологи проводили дослідження важливого для науки поселення.

«Тут було розкрито руїни двох жител, знайдені господарські споруди, численні вогнища. Зібрано понад 10000 різноманітних предметів, серед них — знаряддя праці з каменя, з кісток та рогів, фрагменти глиняного посуду, зброю тощо.

Цікавими знахідками є предмети первісної пластики. Це виліплені з глини статуї жінок, що свідчать про вірування людей у культ матері-прародительки. Основним знаряддям людей Дерев'янського поселення було скотарство. Вони розводили головним чином коней. Тому і серед знайдених предметів, виготовлених з кісток, вісімдесят відсотків

належали домашньому коневі».

120. «Є ще одна характерна особливість, цікавий поховальний обряд. Своїх покійників вони ховали у скороченому стані, на спині, із відігнутими на бік ногами. В могили клали мідяні та костяні прикраси, крем'яні ножі, також глиняний посуд. Дослідження Дерев'яного поселення триває...»

«Але вже зібрані відомості свідчать, що це найповніше до цього часу розкопаний об'єкт. Тепер в науці ще більше зміцнюється думка, що саме вони (відомі високорозвинені трипільські племена) відіграли важливу роль у формуванні наших безпосередніх предків — ранніх слов'ян («Літературна Україна», Київ).

121. Не випадково на обкладинці книги Стюарта Піггота «Стародавня Європа» намальована людина, яка тримає в руках колесо: колесо — основа цивілізації людства. Все, що сьогодні створило людство, це тільки додаток до колеса.

Стюарт Піггот на 83 сторінці поміщує два малюнки, на яких ми бачимо чотири колеса. Колеса лежать

разом із залишками воза, поруч — кості людей і коней. Знайдені такі могили біля села Трибрати, Усатово, Деревка дають підставу твердити, що сумеріяни, вийшовши з Оріяни (України), вже мали добрих майстрів-колесників. Колеса, знайдені в Оріяні (Україні), були збудовані раніше, як ті колеса, що знайдені в Месопотамії, колонізованій сумеріянами (оріянами).

ДЕНЬ 9

1. Історія — книга життя, і чим старіші її сторінки, тим тяжче їх читати. Сьогодні рідна Земля наша про нас оповідає нам, щоб ми пізнали самі себе, щоб ми були самі собою, щоб між достойними людьми були ми достойними людьми.

Часопис «Нью Йорк Таймс» в п'ятницю, 19 січня 1973 року помістив мапу, на якій зображені простори Месопотамії, Єгипту, Сирії, Ізраеля, Греції, Італії, Туреччини. І України. І повідомляє народ Америки, що сьогодні історики (на основі сучасних дослідів — карбон 14) устійнили, що на території України впер-

ше на планеті Земля люди присвоїли коней, корів та інші свійські тварини.

2. Є достовірні докази: археологами в Україні розкопані первісні городища біля сіл Дерев'ївка, Лука-Врублівська, Усатово, Маяки, Євміївка. Знайдені кості людей, коней, корів. Знайдені вози були зроблені 5500 років тому. (Я вже говорив, що колесо — символ і основа цивілізації Людства).

У стінах глиняних (трипільських) хат знайдені зерно, полова, шкаралупи писанок. Знайдені первісні (старіші за сумеріянські) знаряддя хліборобської праці.

І постало нове розуміння історії. Професор археології Грегем Кларк (Кембриджський університет) і професор праісторичної археології Стюарт Піггот (Едінбурзький університет) у книзі «Праісторичні Суспільства», виданій в 1965 році в Лондоні (Англія), пишуть: «Коли ми вертаємося тепер до важливіших областей початкового раннього хліборобського поселення, ми знаходимо існування більших зв'язків із Трипіллям (Україною) ніж із Стародавнім Сходом».

3. Стародавній Схід (Сумерія, Халдея, Аккадія, Вавилон), який до сьогодні вважався Першим Вогнищем хліборобської культури і цивілізації, передає своє Першенство Оріяні (Україні). Єгипет став (після Сумерії) на третьому місці. За ним ідуть Індія, Китай, Крит, побережжя Середземного моря, Гіттія (територія сучасної Туреччини), Греція (Ахея), Ізраель, Азтеки, Перуани, Латини та інші країни Західної Європи.

4. Дійсний член Академії Наук (Київ) професор І. Підоплічко у праці «Ампір Кам'яного віку» пише: «Для багатьох вислів «первісна людина» синонім поняття «примітивної людини». Однак, відкриття останніх років показали, що в усіх місцях Земної кулі, і, особливо на території України, ще в дуже далекі епохи існували, якщо так можна висловитися, вогнища високої цивілізації кам'яного віку».

«Відкриття біля українського села Межиріччя в цьому відношенні особливо цікаві. До недавніх часів вважалося, що в ту далеку епоху люди були настільки дикими, що використовували для життя лише природні притулки, печери, віттям прикриті ями, лише пізніше будували примітивні землянки».

«При розкопках Межиріччя і других стоянок в Україні ми знайшли сліди незрівняно складних і комфортних мешкань, які мають право вже зватися домами. Для будови такого дому в Межиріччі, який мав площу двадцять три квадратних метри і який розрахований був на 10—15 осіб, були використані кістки 25 мамонтів».

5. «Досліди при допомозі сучасних засобів аналізу (радіокарбонного, колагенового і других методів), дозволили визначити час будови цих домів. Вони побудовані 10—12 тисяч років тому». Щоб було краще орієнтуватися в історичних датах, треба згадати, що перші примітивні з глини і хмизу ліплені півземлянки на території сучасного Риму появились 2750 років тому. Вперше грецькі племена (дикі кочовики Ахеї і Доріяни) появились на території Пелопонесу (Греції) 3100 років тому. Вперше жиди появились на арені історії, як кочовики Синайських пустинь, 3100 років тому. «П'ятикнижжя Мойсея», як я вже згадував, були в Ассиро-Вавилонії написані рабінами Езикіелом-Ездрую 2500 років тому. Царі Давид, Соломон нічого не чули про Ноя, Авраама, Сару, Мойсея.

6. Щоб довідатися, як почалася історія культури і цивілізації Індо-Європейської раси, треба знайти її

Батьківщину. «Вчені тепер вважають Україну найбільш правдоподібною Батьківщиною Індо-Европейців», — пише Герберт Дж. Мюллер у книзі «Воля у Стародавньому Світі», виданій в 1961 році в Нью-Йорку. Він (так як і інші історики) зве простори, які розташовані на північ від Чорного моря, «південною Росією».

«Південні степи Русі — це простори аріїв», — пише «Євангелія Заратустри», іранські «Веди» (Бгай Маніал С. Парех, Бгават-Дарма, Райкот, Індія).

Професор Р. Ґіршмен (Сорбонський університет, Париж), голова археологічних експедицій, які в 1935—36—41—49 роках робили успішні розкопки, у книзі «Іран», виданій в 1965 році в США, пише, що Материнською землею Індо-Европейських народів є «рівнини Південної Росії», тобто Україна.

7. Історик Джан Бовле в книзі «Людина у Віках» пише, що «Арії вийшли з території України».

У монументальному збірнику «Історія і Культура Індійського Народу» (у кн. «Оріяни в Індії»), виданому Кембриджським університетом, пишеться,

що «Трипільські керамічні вироби (Україна) старіші чим німецькі, на основі яких німці будують свою негативну теорію про те, що оригінальною Вітчизною аріїв є Німеччина».

8. Р. С. Маюмдар (віце-президент Декка університету — (Індія) і один з найвизначніших істориків Стародавнього Світу) і А. Д. Пузалкер (асистент директора Бгаратія Видія Бгаван) у книзі «Історія і Культура Індійського Народу» (у розділі «Ведійська епоха») пишуть: «Україна більше, як всі інші країни (країни Європи і Азії, — примітка моя) може претендувати бути землею аріїв (оріянів). Германська домашня теорія дуже популяризована в багатьох європейських школах для расового виправдання». (На основі «німецької домашньої теорії» (ірраціональної) Адольф Гітлер переконував німців, що вони є «вища раса», бо, мовляв, Німеччина є Вітчизною Індо-Європейської раси.

9. «Листи з печери Чаклуна» зачарували науковий світ. Начальник археологічної експедиції Валентин Миколайович Даниленко із зачудування (як пише «Молодь України» за 2 червня 1974 року) «аж здригнувся». Що сталося?

«Молодь України» пише, що в Україні «знайдені малюнки епохи верхнього палеоліту (приблизно 20—15 тисяч років до нашої ери)», «на робочому столі археолога — стос фотографічних репродукцій, на яких зафіксовані твори прадавніх митців України».

«Переглядаємо кілька фотографій. Ось вийшли на полювання люди. Вони обережно скрадаються, стиснувши в руках зброю. На кого вони полюють? На лань чи мамонта? Потім ми не раз зустрінемо композицію — зображення мамонта, а поруч — над головою чи тулубом — зображення каменя. Можемо уявити одразу сцену з "натури" — полювання наших Предків: мамонт ніяк не може видряпатися з пастки, а на нього сиплеться град каміння».

10. «У печері Чаклуна відкрито близько 300 гравійованих малюнків, іноді наведених вохряною фарбою. Переважають зооморфні мотиви, в яких відтворено мамонтів, бізонів, ланей, оленів, печерних левів.

Трапляються й зображення людей, зокрема Великої Матері матріархальної доби. Між силуетами мамонтів та оленів бачимо постать Великої Матері. Її струнке, дивовижно красиве тіло ніби пливе над

Землею. Виконує Вона ритуальний танок, зачакловує звірів, щоб мисливці повернулися додому з багатою здобиччю».

Що це значить? Це значить, що на території України 20—15 тисяч років тому вже був культ Великої Матері-Родоначалниці. Ми, українці, її потомки.

Ми її пізнаємо, дивлячись самі на себе, на свій національний стрій. Її льоля (первісний жіночий одяг) оздоблений меандрами (геометричними зображеннями), якими сьогодні пишаються гуцули і які ознаменовують стародавню Українську (Мізинську) культуру.

11. У світі існувало між вченими переконання, що на півночі Африки знайдені відомі “Тассілійські зображення” — найстародавніші твори рук людських. Вони були створені 12000 років тому. 12000 тисяч років тому вперше на півночі Африки появилася біла людина, прикочувавши з Східної Європи. Триста палеолітичних малюнків, знайдених в Україні (20—15 тисяч років тому створених), стали доказом того, що Україна — Первоколіска перших духовних вогнищ історії Людства. В Україні знайдені найстародавніші пам'ятки культури і цивілізації

планети Земля.

12. Щоб поневолити націю і навчити її покійно жити в неволі, треба відібрати в неї її правдиву самобутню історію і написати їй фальшиву, приголомшуючу, впокоряючу.

Вона (поневолена нація), виховуючи себе під наглядом окупанта-вторжника в школі фальшивої історії, не знатиме, хто вона є, ким вона закута і чому? Провідник поневоленої нації, вихований у школі фальшивої історії, буде фальшивим провідником народу, сам цього не знаючи. Народ, поневолений і примушений свою історію читати не по-своєму, буде сотні років боротися за волю і не зможе її здобути.

13. Німецький історик Август Шлецер пише, що малороси (українці) не здібні самостійно думати і жити. Чому? Вони не здібні самостійно думати і жити тому, що в них немає стародавньої історії, стародавньої культури. Вони... «моголи, моглоли, золотого Тамерляна онучата голі». Вони надійливо хвастаються перед чужинцями, що в 988 р. греки (візантійці) їм історію започаткували, цивілізували їх,

поробили їх культурними людьми.

Український інтелігент (митрополит Іларіон (Огієнко)) в кн. «Візантія і Україна», виданій в 1954 році у Вінніпезі, на сторінці десятій пише: «Увесь наш український дух, як народу, усю нашу духовну культуру прищепила нам Візантія. Заберіть від українців православний візантіїзм і вони стануть нагими, як мати народила», вони... «онучата голі».

14. Митрополит Іларіон (Огієнко) — одурений провідник одурених. Він з дитячих років виховувався у школі фальшивої історії. Пишучи, що «Увесь наш український дух, як народу, усю нашу духовну культуру прищепила нам Візантія», він повторює те, що греки (візантійці) сотні років писали, звеличуючи Візантію і принижуючи Україну (Русь). Українець, читаючи писання митрополита Іларіона (Огієнка), кормиться, сам цього не знаючи, меншевартісною духовною їжею — кормиться вірою православною, що греки і латини — кращі люди, а українці — гірші люди.

Греки і латини, як «кращі люди», прищепили українцям, як «гіршим людям», духовність, культуру, цивілізацію, релігію, поняття краси і етики. Якщо

так — українець меншевартісна людина.
Меншевартісна людина цурається самобутніх
духовних вартостей і обожнює чужину. Грецько-
православний українець чи грецько-католицький
українець обожнює Грецію (бо ж у Греції греки
придумали грецьке православ'є) і обожнює Рим (бо
ж у Римі римляни придумали католицизм). Українці,
будучи духовними рабами, тішться, що «Увесь наш
український дух... прищепила нам Візантія» чи
Московитія. О, нічого в світі немає огиднішого,
жорстокішого, як канонізована освячена фальш!

15. Візантія і Московія не могли нам, українцям,
прищепити того, чого вони не мали! Вони не могли
нам прищепити наше. У Західній Європі (ні, в усьому
світі!) устійнене «табу», що народ, який не має своєї
культури, своєї духовности, своєї історії, не може
звати себе вартісним народом.

Я об'їхав країни Європи, Азії, Америки, і ніде (навіть
між жителями мініятюрних країн — Коста Ріко і
Бгутану) не знаходив людей, які б казали «наше нам
прищепили чужинці і ми прищепою гордимось. У нас
нема здібностей творити свої рідні культурні й
духовні вартості, бо в нас нерозвинена уява, у нас
немає винахідливости. Ми прищепу зовемо «уже
нашою культурою і чужу релігію зовемо нашою, ми, як

гірші люди, здібні тільки на акультурацію».

16. Хто є сам собою, перед тим відчинені двері світлого майбутнього. Щасливі ті, що мають свою рідну віру, рідну правду, рідну мудрість, і на світ дивляться по-своєму і розуміють Бога по-своєму, і мають свій самобутній стиль життя. Коли ми, українці, хочемо знати самі себе, пізнаймо історію далеких Предків наших.

Є! Є свята таїна цілісності між нами і нашими далекими Предками. Ні, ми не золотого Тамерляна (монгольського хана) «онучата голі»! Ні, ні, ми не «станемо нагими, як мати народила», звільнившись з кайдан духовного грецько-юдейсько-латинського рабства!

«Триста палеолітичних малюнків. Це є рідні листи од наших далеких Предків. Скалка з їхнього життя, яку зберегла і перенесла у наше двадцяте століття "машина часу" — "Кам'яна могила"».

17. «Що ми можемо прочитати у тих листах? Дуже й дуже багато. Нові дані про первісне мислення, перші кроки мистецтва, зародок релігійних уявлень,

суспільну організацію, тогочасну фауну. Зображення прадавніх митців і сьогодні хвилюють нас, дають естетичну насолоду».

18. Є оригінальний індо-європейський дім. Історики Дж. Гавкс і Л. Вуллі у книзі «Історія Творення Культури і Проявлення Науки» (Праісторія і Початок Цивілізації), виданій в Лондоні (Англія), помістили «Мапу Мандр Народів в епоху бронзи». На мапі зазначені назви народів, які, вийшовши з Оріяни (України), через Кавказ прямують на Південь. Ідуть племена Сумеріян (Кімеріян), Мітаннів, Касситів, Персів, Гітітів. Всі вони діти Оріяни (України), їхня мова — первісний санскрит.

Історик Георг Біббі у книзі «Чотири Тисячі Років Тому», виданій у Нью Йорку (США), помістив «Мапу Правітчизни Народів» — зображена територія сучасної України. І з території сучасної України вимандровують Мітанни, Кассити, Гіттіти, Ахеї (Греки), Англо-Сакси, Тевтони, Латини.

19. «Південна Росія в Європі — це оригінальний індо-європейський дім», — пише О. Шредер у книзі «Праісторична Стародавність Арійського Народу». Арії (оріяни) вважали себе володарями

«народженими диханням Бога», — пишуть «Веди».

Л. Спраг де Кемп у книзі «Стародавні Руїни і Археологія», виданій в 1962 році, пише: «Оріяни, підкоряючи на своєму шляху племена за племенами, вважали себе пануючим народом». Вони покорили в Індії монгольські племена, на Середньому Сході — семітські.

20. Де виникла «Аристократична мова культури?»

Мова — Душа Людства. І «Напочатку було Слово, а Слово те в Бога було, і Бог було Слово», — так думає євангелист Іван, 1, 1. Є обґрунтоване питання: «Де почалося слово, там і почалися творитися перші розуміння Бога, перші релігійні поняття. Скажіть ім'я народу, на землі якого "напочатку було Слово?"»

Знаємо, що Слово — це Мисль, Слово — початок і досконалість Мудрости. Слово — перші шукання Бога.

Слово «Бог» наші Родоначальники (Мама Лель і Тато Ор) вимовили як «Бгу» (Буття, Існування). Вони вірили, що вони є тому, що є Буття (Бгу). Слово «Бог» стародавнє українське. І воно старіше як слова

«Саваот», «Єгова», «Мойсей», «Адам», «Ісус Христос», «Алах». Слово «Бог» не жидівське, не латинське, не грецьке, не християнське, не мусульманське.

21. Славний вчений А. С. Діямонт у книзі «Історія і Оригінальність Мови», виданій в 1960 році в Лондоні (Англія), пише: «У степах Східної Європи започаткувалася більше як 5000 років тому Індо-Европейська мова, її діалекти роз'єдналися на мови, які поширили багато народів світу».

У Східній Європі, на просторах багатой землі України, започаткувалася основа Індо-Европейської мови — санскрит. Санскрит — священна мати Індо-Европейських мов. Українська мова (і про це я говорив 28 січня 1975 року на Всеіндійському Санскритському симпозиумі в Делі університеті (Індія) — первородна дочка санскриту.

22. Санскрит — початкова мова білої людини. Санскрит — священна мова Індії. Санскрит — священна мова Гіндуїзму, Буддизму, Джанізму, Сикізму, священна мова, якою визначені терміни шістьох систем Гіндуської філософії.

«Санскрит означає аристократична мова культури», — пише славний європейський філософ Алберт Швайцер у книзі «Індуська Мисль», виданій в 1957 році.

23. «Широкі степи, розташовані на північ від Чорного моря, були Першою Вітчизною людей, які розмовляли Індо-Європейською мовою», — пише Г'юг Генкен у книзі «Індо-Європейські Мови і Археологія», виданій в 1955 році.

Р. Дж. Латгем у книзі «Етнологія Європи» пише, що «Санскритська мова є європейського походження, в Азії вона поширилася тому, що до Індії, далеко перед народженням Христа, прибули орії з України».

Іраніолог Річард Н. Фрий (професор Гарвардського університету, США) у книзі «Спадщина Персії» (у розділі «Іранська традиція») пише, що «Індо-Європейське слово «ар» рівнозначне англійському слову «плав». Українці кажуть «плуг».

24. Санскритське слово «Ар» чи «Ор» значить

«Орати», «Орач», «Орь». Уміти орати (знати таїну вирощування зерна) значить бути «кращою людиною», «нобелменом», «аристократом», — такі поняття про хлібороба були на початках історії ведійської (хліборобської) культури і цивілізації.

Наші предки (орії, оріяни чи арії), присвоївши коня, вола, винайшовши плуг, створивши колесо і віз, і навчивши дітей своїх орати поле і вирощувати зерно, створили віру, що вони орії світу (аристократи світу). З їхніх широких і щирих долонь хліб пішов у світ — в Індію, Месопотамію, Фінікію, до кочових монгольських і семітських племен. З їхніх уст пішла у світ «аристократична мова культури».

25. 27 січня 10.975 року Дажбожого (1975 року християнського) в Департаменті Санскриту (Делі університет, Індія) розмовляю з професором доктором Сатія Врат Шастрі. Кажу йому: «Славний Джавагарлал Неру, прем'єр-міністер Індії, в книзі "Відкриття Індії", як знаєте, пише, що "Оріянська група походить з широких просторів Дунаю, Дніпра, Дону", "Народні танці патанів (оріїв) дивотно нагадують танці українців"». «Президент Індії С. Радгакрішнан — найвизначніший мислитель сучасної Індії в книзі "Індійська Філософія", пише, що "Оріяни принесли з собою визначені поняття і вірування, які

вони продовжували розвивати в Індії"».

26. «Докторе Сатія Врат Шастрі, передаю Вам я, син "широких просторів Дунаю, Дніпра, Дону", мій скромний "Порівняльний Санскритсько-Англійсько-Український словник". Наші предки (мої і Ваші) 5000 років тому говорили однією мовою (санскритом). Сьогодні санскрит єднає нас, чарує нас своєю загадковістю, своєю первородною самобутністю і глибиною духовної енергії».

«І ще скажу. Август Карл Райшавер (професор університету Токіо, Японія) у книзі "Наукова праця про японський буддизм" пише, що "Оріянські завойовники, які вторгнулися до Індії з Північного Заходу, окремими періодами 5000 років тому, мали з собою вже готові релігійні пісні "Веди"».

27. А. Л. Башам у книзі «Індія», виданій в Лондоні в 1961 році, пише, що «Оріяни були широким і непокірним народом, народом, який мав багато святощів і понять, які успадкувала від них Індія. Оріяни любили музику, грали на сопілках, бубонах, цимбалах. Вони вже тоді вживали ваги (терези), які також мали в оригіналі сумеріяни. Оріяни були технічно добре збагачені. Вони були добрим

народом, більшість їхніх богів мали добрий характер».

Присутній брамін Патак сказав: «Ви, Київські оріяни, в 988 році відстали від віри батьків своїх (від Ведійської духовости) і підпорядкували себе юдейському християнізмові візантійської інтерпретації».

Я відповів: «Силою вогню й меча в нас була відібрана віра батьків наших. Поклонившись жидам і грекам, ми стали їхніми духовними рабами. Та і в рабстві ми зберегли характер хлібороба (характер людини великої Ведійської культури)».

28. «Українець звертається до вітру: «Повій, Вітре, в Україну, де покинув я дівчину». Він звертається до Землі: «Земле-Рідна, Кормилице наша, вмираю за славу Твою». Він славить рідні поля, ріки, гаї, і в піснях веде розмову з ними — духовність ця Ведійська і християнізм, оснований на номадському юдаїзмі, зве це «паганізмом».

Навіть той українець, який вважає себе ортодоксальним християнином, має склад душі не

християнський. Він так, як і його Предки, лишається замріяним сином Природи.

Я, обороняючи рідну духовність України (Руси), устійнюю нові основи українського монотеїзму. Бог нікого не дискримінує, українці так, як і інші народи, мають право мати рідне розуміння єдиного Бога».

29. Народ, який людству подарував «Найста-
родавніший пам'ятник людського ума» — священні
«Веди», сьогодні живе над берегами Дніпра. І має
цей народ нове ім'я — Україна тому, що північні
вторжники, брутально вторгнувшись на його степи,
украли в нього його ім'я — Русь.

Старі імена українські — орії, кімери (сумери), гіттіти
(скити-сармати), анти, призабулися. «Країна, з якої
оріяни (арійці) вийшли перед їхніми мандрями у
Південний світ (до Індії і Месопотамії, — примітка
моя), очевидно стверджує присутність народу
однорідного Індоевропейського типу, сьогодні
проживаючого на побережжі Дніпра», — пише слав-
ний історик Л. Паретті у книзі «Стародавній Світ».

30. Наші Предки — жителі побережжя Дніпра,

подарували Людству першооснови релігійних понять, першооснови культури і цивілізації. Стародавні народи (творці великих культур і цивілізацій) — сумеріяни, критяни, мікени (пелазги), не витримавши поєдинку з півдикими і жорстокими племенами (ахеями, доріями, аккадами), загинули. Українці — потомки творців Ведійської культури, досі живуть — живуть, бо є на світі чудо: там, де багата земля, в гілочці верби живе цілісність вербного царства.

«Веди є найстародавнішим пам'ятником людського ума, яким розпоряджається людство», — пише президент Індії, філософ, історик С. Радгакрішнан — у книзі «Індійська Філософія». 5 лютого 75 року я біля Ґанґесу в священному Бенаресі, оглядаючи нову величну святиню Індуської віри, яку збудував С. Радгакрішнан, думав про Дніпро. Береги Дніпра багатші й чарівніші, як береги сонливотихого Ґанґесу.

31. «Веди» народилися на побережжі Дніпра. Джавагарлал Неру в книзі «Відкриття Індії» пояснює, що санскритське слово «Веди» постало від кореня «відь». «Відь» в англійській мові значить «ноледж» (знання). В українській мові слово «відь» значить «відати», «знати».

У «Ведах» (1, 140.3) я (в архіві санскриту Бенареського університету з професором Балярाम Шастрі Бгарадва) прочитав: «Мати бога Огні — це дві дерев'яні палички. Вони, роблячись чорними, творять спільну дію -родять дитя Огні», тобто, вогонь. Огні (агні) — казали сімнадцять тисяч років тому наші Предки, розводячи вогонь (вогонь людського мислення і світорозуміння) там, де сьогодні пливе Дніпро-Славута і стоїть таємничий і чарівний град Кия.

32. У «Ведах» слово «Тата», як пояснює славетний санскритолог Сір Моньер Моньер-Вільямс у «Санскритсько-Англійському словникові» (виданому в 1964 році Оксфордським університетом) на сторінці 441-й, значить в англійській мові «фадер». Я доповнюю: санскритське слово «тата» (одне з визначних слів «Вед») означає в українській мові «тато». З слова «тата» латини створили слово «патер» (патріот, патріотизм); патріярх (батько старший), французи кажуть «пере», іспанці — «падро», італійці -«падре», литовці — «тевас», німці -«фатер». Очевидно, ті народи, мова яких не має санскритського кореня, мають самобутні слова, які означають зміст слова «тата». Я вже згадував, що японці кажуть — «чічі», китайці -«чіар», армяни —

«геир».

33. Тата — патріярх роду пракиївського, розвівши вогонь на березі Дніпра, натхненно молиться. З душі благородної, з сонця і життя родиться непорочна молитва його. «О, Огні! Прийми щиро це дерево, жертву мою. Загори ясно! І розпусти свій священний дим, доторкнися крильми до небесної Високості і з'єднайся з промінням сонця! О, Владико, віджени від нас ворогів, пошли нам з Неба Дош, подай нам звар, хліб і пашу», («Веди»). «Професоре Балярам Шастрі Бгарадва, зверніть увагу на тотожність слів санскриту і української мови, беручи до уваги цю Ведійську молитву».

Наприклад, ідуть слова санскритсько-українські: огні — вогонь, дарава — дерево, яса — ясно, сва — свій, света — святий, світлий, дама — дим, наба — небо, пада — подай, вар — звар, рота — хліб, паша — паша. Вглиблюючись в суть молитви Тата до Світла (Вогню, Тепла, Добра), відчуваємо непорочну силу емоції, окрилений розмах мислення, духовну безпосередність і самотність життєвих розумінь.

34. Ознайомимось з деякими словами «Вед». У «Ведах» слово «сата» значить «сотня», звідси

походить латинське «сентум», французьке — «сет», італійське — «сенто», іспанське — «сієнто».

У світі широко відоме слово «зенд» (філософсько-релігійний термін) походить від санскритського кореня «зан» чи «зна», що значить «знання». Є священні книги «Зенд Авести», корені «зна» і «відь» — синоніми.

Чарлс Генрі Тавн у книзі «Океан Історії» пише, що від санскритського слова «Див», яке дуже поширене у «Ведах», греки створили слово «Зевс» (Девус, Део, Тео, теологія). «О Див ладо, о Див ладо», — пишуть «Веди» в значенні «Дивотно ладний», «Бог любий», «Диво ладне». З слова «див» (дивотний) постали слова «диво», «діва», «дівчина», «день». У «Ведах» слова «Віті Да Бгу» значить «Вітаємо Дажбога».

35. «Рик Веди» — назва священної книги гіндуїзму. Слово «рик» (риг) у санскриті значить «пісня». З слова «рик» постали слова «рече», «рчить», «ркоша», «рекоша», «речник», «речення», «ректи», «рок». Слово «пророк» має два кореня — «пра» (перед) і «рок» (речник).

36. «Магатришула» — могутній тризуб, священний символ Ведійської духовости, культури і цивілізації. Магатама — могутня темнота, маганас — могутній (великий) ніс, магадунду — могутнє дудіння, магатапа — могутнє (велике) тепло, магапаса — могутнє (велике) пасовище, палана — пелена, пеленати, полон.

Пава — повітря, амріта — невмирущість, висвата — висватана, свагія — сваха, света кута — святий кут, у філософії Йоґа слово «тама» (священний термін) значить «темно» (пасивно).

Н. Р. Бенарже у книзі «Залізний Вік Індії» пише, що «Найранішою датою, як це існує твердження, Ведійська культура почалася двадцять вісім тисяч років тому. Та Тілак установив цю дату на 12—10 тисяч років тому. Історик Джакобі вірить в акуратність дати Тілака».

Історик Балганґадгар Тілак (1856— 1920) — син брагманської касті. Індуси кажуть, що Тілак — це локамания (гордість народу), борець за волю Індії, славний інтерпретатор «Бгаґаватгіта». Він вважає, що на території України 12—10 тисяч років тому започаткувалися основи Ведійської культури (основи

культури Людства).

37. Сьогодні українці звать її (Ведійську культуру) Мізинською. Щоб науково обґрунтувати, де були створені «Веди» (ведійські обряди, пісні, розуміння Бога, поняття світу і суспільних законів), учені використали такий спосіб дослідження. Вони вивчили світ (рослинний і тваринний), оспіваний у «Ведах», і потім на основі достовірних археологічних даних визначили, що цим світом (світом «Вед») є степи України (простір від Дону до Карпат).

38. Ґрегем Кларк і Стюарт Піґрот, які сьогодні вважаються найвизначнішими авторитетами у світі археології, у книзі «Праісторичні Суспільства» пишуть, що «Світ означених дерев: береза, дуб, верба, бук; і звірів: вовк, ведмідь, руси, осі, лососи і їм подібні великорічкові риби і бджоли, належать просторові, що розташований на захід від Уралу. Полоса земель на північ від Чорного моря відповідає всім цим означеним факторам». І в «Ведах» всі ці «означені фактори» широко зарепрезентовані. У «Ведах» немає згадок про пальми, оази, банани, цитрини, оливки, пустині. У «Ведах» немає згадок про крокодила, жирафу, верблюда.

У «Ведах» оспівана буйна, чарівна, багата на мед, молоко, трави, зерно, м'ясо, природа Оріяни (України). Між іншим, у Бенаресі (біля готелю Кларк, я на деревах побачив висячі бджоляні гнізда і сказав індусам: «Мед». Вони відповіли, що і по-індуському «мед» (меду). У «Ведах» згадані соловій, лелека, жайворонок. Оспівані живі соковиті кольори і властивості чотирьох пір року (Весна, Літо, Осінь, Зима). У «Ведах» слово «Васанта» значить «Весна», слово «Гима» значить «Зима».

39. Усі ті, що досліджували Рідну Віру України (Руси), пишуть, що «все покрите мрякою таємничости. Не можна визначити, яка була та віра паганської України (Руси). Є думка, що була віра в одного Бога, і є думка, що була віра в багатьох богів — яка думка правильна, дослідники ще не устійнили».

Українські дослідники (кращі люди України), маючи в душі тугу за вірою батьків своїх, ішли у світ, «покритий мрякою таємничости». І там вони знаходили немеркнучі діаманти — рідні шляхи творення свого «Я», знаходили цілющий бальзам для душі своєї (священне євшан-зілля).

40. М. Миханько у праці «Ягілки», виданій в 1922 році

в Львові, пише, ніби сповідаючись перед престолом Духа Предків: «Ягілки (гагілки, гаївки, веснянки) — це обрядові пісні українського народу. Вони сягають своєю давниною незапам'ятних часів. Є вони головною основою найбільшого свята Весни».

«Природа, її зміни й сили викликали в народі божественні почитання. Перемога Світла над Темрявою, Тепла над Зимою, весняного оживання над зимовим замиранням — була предметом найбільшого почитання, даліше — предметом радості і втіхи». «Народ тішився побідою Світла, Життя й Добра над Тьмою, Мертвотою, Злом. З обсервацій набрав він переконання, певності і віри в те, що Добро-Світло мусить побідити Зло-Тьму».

41. Невідомо, чи знав М. Миханько, що він, пояснюючи значення обрядів і свят рідної віри України (Руси), переповів дещо з духовних основ, утверджених у «Ведах». У «Ведах» «Света» (Світло) перемагає «Тама» (Тьму), «Тапа» (Тепло) перемагає «Гіма» (Зиму), «Бу» (Буття) перемагає «Мріту» (Смерть, Мару).

«Веди» пишуть, що на світі є Добро (Світло) і є Зло (Тьма) — на світанні духовности це були великі

відкриття. Веснянки, гагілки — обрядове вітання Добра (Світла). Виконавці веснянок (священнодійці) виводили свої хороводи за рухом сонця (за ходом Добра (Світла). Веснянки — духовна медитація і практичне здійснення «йоги» (шлях духовного і тілесного самопізнання і самовдосконалення).

42. Професор С. Килимник у книзі «Український рік у народних звичаях» (літній час) на сторінці 35-й пише, що «Дівчата беруться за руки, в перемішку з юнаками, у два кола, поволі ходять за сонцем і співають». Не могло постати обожнення сонця (тепла) у Єгипті, Юдеї, Месопотамії. У південних країнах сонце втомлює людей.

«Оріяни обожнювали природу, оспівували її явища», — пише Дейл Райєп у книзі «Природницькі традиції в Індуському мисленні», виданій в Сіяттл (США) в 1961 році. «Оріяни були дітьми природи», — пише Чарлс А. Мур у книзі «Індуське Мислення», виданій в Гонолюлю в 1967 році.

43. У «Ведах» і в «Слові про похід Ігоря» обожнена природа творить одну живу й незриму цілісність з людиною. Сьогодні найвизначніші вчені світу доводять, що між ритмікою космосу і ритмікою

життя людини є подивугідна гармонійність. Є єднання між діяльністю людського мозку і діяльністю сонця.

Рідна віра України (Руси) творилася тисячоліттями, опромінена вона інтуїцією народу — інтуїція народу вписана у вібраціях космічного буття. Ні, ні, рідна віра України (Руси) не була придумана чужими архиєреями на чужих землях на «нікейських вселенських соборах», диригованих кривавими візантійськими імператорами.

44. Вона (рідна віра України (Руси)) творилася в чарівнім світі природи. Вона, як проміння сонячне, була вгармонована з космічним тлом України (Руси). Вона дихала в такт з диханням народу. Вона і народ — один ритм, поєднаний з ритмом гравітаційного і магнетного поля України (Руси).

45. Тільки діти природи є здоровими людьми. Ніхто в світі не вмів і сьогодні не вміє так розмовляти з матір'ю-Природою, як ми, оріяни (українці). Ми лишилися, самі цього не знаючи, людьми Ведійської духовости. Душа наша і духовність грецько-юдейсько-латинського християнізму — два духовно протилежні світи. І щоб в цьому переконатися,

звернімо увагу на склад нашого мислення (живучи у неволі, ми ніколи над цим не задумувалися).

46. «Зареготався дід наш дужий, аж піна з вуса потекла», — пише Тарас Шевченко. Він говорить про Дніпро, як про «діда нашого дужого», який регочеться, має вуса. Дніпро — дід, дід — Дніпро. У народніх піснях українських (народня творчість українська найбагатша й наймогутніша в світі, — і з цим погоджуються наші приятелі і наші неприятели) співається, що «дівчина — тополя», «юнак — дубок», «земля — мати», «мороз — дід». «Іде до нас в гості дід Мороз», «прийшла до нас Весна красна в гості», «не світи, Місяченько, не світи нікому, тільки світи миленькому, як іде додому». «О, красне Сонечко, заглянь в моє віконечко», «іди, іди, Дощику, зварю тобі борщику».

Я уважно читав Гомера, «Біблію», «Коран» — у них немає обожнення природи, немає в них довір'я до природи. У «Ведах» пишеться, що в природі присутній Бог і тому «природа дихає». Чарівні славні в честь природи читаю у «Рик Ведах» (Мандала, I, пісня 71, версія 6), у «Рикведах» — Самгіта (Мандала, 3, пісня 1, версія 3—5).

47. Ярославна — гордість українського жіночого світу, королева наша — світла постать «Слова про Похід Ігоря», будучи християнкою, відкидає християнську молитву «іже єси на небеси».

Ярославна у молитві самовиявляє благородну красу своїх почувань, своє єднання з вірою батьків своїх.

Вона священидїствує, промовляючи: «О Вітре-Вітрило, чому Господине, Ти напроти вієш? Чому мечеш Ти хинівськії стріли на своїх легких крилах на воїв мого любого лада? Чому, Господине, Ти розвіваєш по ковилі мою веселість?»

48. «О Дніпре-Славутичу, Ти люляв єси на собі Святославові човни до Кобякового полку. Полюляй, Господине, мого любого лада до мене, щоб до нього сліз не слала на море рано!

О Світле й пресвітле Сонце, для всіх Ти тепле та красне єси! Чому, Господине, простер Ти свої гарячі проміння на воїв мого любого лада, в полі безводному їм луки постягував?»

49. Чарівна Ярославна — квітуча внучка Дажбожа,
світле серце українське, душа вірна в години
несказанного горя, не мовить: «святий Сіоне,
небесний Єрусалиме, візантійський Саваоте, мощі
римського папи Климентія, патріярхи
константинопольські, пророки юдейські, спасіть мого
лада».

Ні. Вона (наша Ярославна) бачить святість на рідній
землі. Вона, сповідуючи оріянську (рідну віру України
(Руси), випромінює з душі своєї слова молитовні.
Вона звертається до Вітру. Вона зве його
«Господином» (богом). Дніпро і Сонце в її
священнодійстві — це рідні боги України (Руси), вони
нерукотворні. Вони живі й вічні, їх Вона бачить, їх
Вона чує і з ними Вона розмовляє.

50. Різдвяні свята, свята вечере, колядки, щедрівки,
Стрітєння, Веснянки, Великдень, Вербна Неділя,
Зелені Свята, Купала, Обжинки — свята рідної віри
України (Руси), у них обрядність душі української
проявлена. У них краса емоцій, помислів, любови,
хвилювання, смутку, радости. У них притаєні скарги
нашої української самотності, не має права ні
москвинський комунізм, ні грецько-юдейсько-
латинський християнізм давати народним святам

України (Руси) шкідливий зміст двоєвір'я!

51. «Та допоможи, Боже, весну закликати, на тихе літо, на яре жито, жито і пшеницю, усяку пашницю». «А вже весна воскресла! Що ж Вона нам принесла: на жіночки робочки, на дівочок віночки, а парубкам шабельки, щоб ішли до війни». «Зароди, Боже, гори й долини, гори й долини, наші царини: наша царина преч поорана, сріблом-золотом преч засіяна». Обожнення природи є там, де народ тілом і душею здоровий і залюблений у життя, у красу й велич Білого світу. І тому, що Український народ у найтяжчих умовах життя, прагне бути собою і не хоче наслідувати чужі норми духовного життя, «Християнство не змогло й досі викорінити зовсім цього дохристиянського вірування, цебто обожнення природи, і народ ще й досі в більшості має більше розуміння й прив'язання до предківських переконань, як до християнських незрозумілих і неприступних критерій», — пише М. Миханько у книзі «Ягілки», виданій в 1922 році у Львові.

52. Дохристиянська віра України (Руси) була вірою ведичною. У «Ведах» проявлена вселюдська многогранність релігійних понять, які сьогодні існують у всіх релігіях планети Земля (в гіндуїзмі, джанізмі, буддизмі, заратустріянізмі, шінтоїзмі,

юдаїзмі, християнізмі, сикізмі, мусульманізмі). Якими я керуюся доказами, висловлюючи такі міркування?

53. У «Ведах» існує архаїчний політеїзм: віра, що богів багато. У «Ведах» існує монотеїзм: віра, що є один Бог. У «Ведах» існує генотеїзм: віра, що богів багато, але в один час діє тільки один Бог.

Ведична духовна всесвітність рідної віри України (Руси) була неправильно трактована тими дослідниками, які проявили односторонність, бачачи в Ній тільки політеїзм, або тільки монотеїзм чи тільки генотеїзм.

54. Добре підсоння, плодюча земля, солодководі ріки, розспівані гаї і духмяні степи — свята Дажбожа благодать. Вона впливала на формування життєрадісного і благородного характеру Предків наших. Життєві досвіди їх переконували, що діють на світі Дві сили. Добро (Білобог) і Зло (Чорнобог). Весна, Світло, Тепло, Любов — це Добро. Зима, Тьма, Холод, Ненависть — це Зло. Коли в душі людини діють добрі сили, вона добра. Коли в душі людини діють злі сили, вона зла. У «Ведах» ці поняття теософсько оформлені. І були вони чітко визначені Спітамою (Заратустрою), від якого і старі юдеї, і

християни, і мусульмани запозичили поняття про існування Бога (Добра) і диявола (зла).

ДЕНЬ 10

1. — Учителю Лев Силенко, я маю брата. І хочу, щоб він покинув чужу релігію. Бачу — чужа релігія робить його національно кволою людиною, загубленою. Я хочу, щоб він повернувся до віри батьків своїх — до Рідної Української Національної Віри. Та коли я йому почав говорити про ЗАПОВІДІ Лева Силенка, він обурився.

І каже: «Традицію руйнуєш! Грецька релігія православна вже стала для нас рідною, національною. Ми вже звикли до неї, в ній наша культура, історія. Звичка — сила велика. Не віриш? Ось маю листа з колхозу від двоюрідного брата. Він пише: "Колхоз вже для нас, українців, став рідною, дорогою національною справою, культурою, історією. І мій батько був колхозником. І я буду колхозником, і діти мої. Ми правдивого колхозного

життя не зрадімо!"

Тепер бачиш, чому я кажу, що не проміняю Мойсея за Лева Силенка. І мій брат двоюрідний не проміняє Леніна за Лева Силенка. Мойсей-пророк, посланник Божий. Мойсей все так робив, як йому правдивий Бог говорив. Мойсей дав заповідь "Не вбий", Мойсей бачив Бога.

Що братові відповісти?»

2. — Побратиме, не гнівайся. Твій брат правду каже, що «звичка — сила велика». Тільки він не знає, що є звичка добра і є звичка зла. Є звичка пити горілку і є звичка — не пити. Є звичка, яка скріплює вільне життя і є звичка, яка скріплює рабське життя. Перемогти злу звичку здібні тільки люди вдумливі, відважні, благородні, кращі.

Тепер про Мойсея. Мойсей — національний жидівський пророк, воєначальник, суддя і духовний провідник. «Біблія» пише, що «розмовляв Господь з Мойсеєм лицем до лица так, як говорить чоловік з чоловіком» (2 кн. Мойсея, гл. 33, 11).

І «Господь Бог Саваот» казав до Мойсея: «Як відтулю долоню мою, так побачиш мене ззаду, лиця ж мого не побачиш» (2 кн. Мойсея, гл. 33, 23). Отже, Мойсей удостоївся бачити свого племенного «Господа Бога Саваота» тільки «ззаду». І то тільки тоді, як Саваот «відтулював долоню».

3. «Помстись... за синів Ізраєлевих».

- Побратиме, Мойсей у Єгипті, обороняючи жида, убив єгиптянина. І що ж тоді варта його заповідь «не вбий»?

«Біблія» пише: «Промовляв Господь до Мойсея, кажучи: "Помстись на Мидіянах за синів Ізраєлевих: тоді прилучишся до предків своїх"» (4 кн. Мойсея, гл. 31, 1-2).

Отже, щоб прилучитися до рідних предків, треба помститися. І Мойсей, почувши таке офіційне розпорядження Саваота, промовив до люду словами: «Оружіть людей з-поміж вас на війну, щоб іти на Мидіянів, сповнити помсту Господню на

Мидіянах» (4 кн. Мойсея, гл. 31, 3).

4. І почалася війна, інспірована «Господом Богом Саваотом». Після бою «сини Ізраїля позаймали в полон все жіноцтво Мидіянське і дівчату їх і забрали здобичу, скотину їх і всі отари їх і всі достатки їх. І взяли всю здобич і все награбоване, людей і скотину. Та й привели бранців і награбоване і здобич до Мойсея» (4 кн. Мойсея, гл. 31, 9—12).

Мойсей, побачивши, що його воєначальники з війни вернулися і велику кількість полонених привели, обурився. І каже до них Мойсей: «Пощо ви залишили живими все жіноцтво?» (4 кн. Мойсея, гл. 31, 15).

5. З писань «Біблії» відомо, що жінки і дівчата Мидіянські були «принадою синам Ізраєлевим». Сини Ізраєлеві, люблячись з чужинками (мидіянками, моавитянками, гіттітками), «чинили зраду проти Господа». Ізраєльтянин не має права ласкати чужинецьких дівчат і не має права від них ласки приймати: той ізраєльтянин, який ці закони порушує, «чинить зраду проти Господа Бога». І тому він буде вбитий як боговідступник.

«Біблія» пише, що «один з-між синів Ізраїлевих привів до братії своєї мидіянку, перед очима Мойсея і перед очима всієї громади Ізраїлевої» і це «побачив Пінегас, син Елезара, сина Арона священика, і встав із між громади, та взяв списа в руку. І пішов він слідом за чоловіком Ізраїльським у середину шатра, та й пробив їх обох, чоловіка Ізраїльського і молодицю крізь животи їх» (4 кн. Мойсея, гл. 25, 6—8).

6. Живіт дівчини чи молодиці Мидіянської Кобзії і живіт солдата Ізраїльського Зимрія закривавилися — Пінегасів спис «пробив їх обох» у шатрі під час їхніх любощів. Після цього вбивства рече Господь Мойсеєві: «Ворогуйте з Мидіянами та й повбивайте їх» (4 кн. Мойсея, гл. 25, 16—17). Чуєш: «Рече Господь: Повбивайте їх»? «Господе Саваоте», а де ж твоя заповідь «не вбий»?

Щоб мидіянки (жінки і дівчата Мидіянського народу) не спокушували синів Ізраїльських, і, щоб хлопчики мидіянські, повироставши, не чинили помсти, пророк Мойсей іменем «Господа Бога Саваота» дає наказ: «Повбивайте всіх дітей мужеського пола і все жіноцтво, що знало мужчину злігшись, також повбивайте. Всіх же дітей жіночої статі, дівчат, що не пізнали ложа з чоловіком, позоставляйте живими

для себе» (4 кн. Мойсея, гл. 31, 17— 18).

7. Дівчат, до яких ще не торкалися чоловіки, «позоставляйте живими для себе». Очевидно, не для того, щоб їх, маючи у солдатських шатрах, поробити жінками. Чужинецькі дівчата (мидіянки), пізнавши ложо з солдатами Мойсеевими, також будуть повбивані: дівчина з чужого племені не може бути дружиною. Чужа кров, влившись у жили ізраельські, розслабить інстинкт самозбереження племені Ізраєлевого.

8. Є питання: чи був Мойсей?

- Учителю, але ж у наказах «повбивайте всіх дітей» немає людяности, справедливости, істини божественної. Переді мною постають винницькі могили — сатрапи Московитії зв'язували дротом дітей і матерів українських і стріляли у підвалах. Та це була жорстокість атеїстична. Чому Мойсеева жорстокість вважається біблійною святістю?

- І я так думаю. Та історія знає, що в деяких стародавніх народів був закон: чим ти більше жорстокий, тим ти більше людяний. Ти жорстокий —

значить ти своєю жорстокістю навіваєш жах на ворогів і рятуєш життя племені свого, дітей своїх.

9. Коли ти лагідний з ворогами племені свого, то ти їм (ворогам племені свого) помагаєш, і тому твоя лагідність нелюдяна. Ти лагідністю своєю несеш гибель племенові своєму і перемогу ворогам своїм. І, можливо, що всі ті люди, які вважають «П'ятикнижжя» Мойсея «святим откровенієм Господа Бога Саваота», знаходять людяність у жорстокості людській?

- Учителю, з цього (тобто, із законів моралі Людства) виходить, що українці — нелюдяні люди тому, що вони не боронять дітей своїх, яких у них їхні вороги відбирають і вивозять на рабські роботи у Сибір, у дикі степи Казахстану, в болота Ладogi, на Соловки, в Колиму, Мордовію.

10. Ми, українці, лагідні з ворогами своїми і завжди охочі з ними співпрацювати? І ми байдужі до синів наших, які гинуть за ґратами за волю нашу — значить ми «вівці», а наші вороги — «леви»? Лев справедливий, живучи законами левиного племені, і вівця справедлива, живучи законами овечого племені. Значить, мати-Природа утвердила два

справедливі закони?

Є питання: чи був Мойсей? Християни, які беззастережно вірять у «Біблію», твердять, що Мойсей був, і його накази божественні. Коли був Мойсей історичною особою і все, що «Біблія» пише про Мойсея — свята правда, то чи був він кращим за хана Батия, Адольфа Гітлера чи Йосипа Сталіна?

11. Коли Мойсей є вигаданою (мітичною) особистістю, то чому пророки — рабіни Езикіел і Ездра, які скомпонували, як твердять історики, 2500 років тому «П'ятикнижжя Мойсея» на основі вавилоно-ассирійських легенд, обдарували Мойсея такою жорстокістю?

Є багато людей, які оправдують жорстокість Мойсея.

- Учителю, бачу, що ви ні осуджуєте Мойсея, ні оправдуєте. І ставитеся байдуже до тих, які обожнюють Мойсея, і до тих, які осуджують його?

- Мойсей — патріарх, суддя, духовний провідник

Жидівського народу. І тільки жида мають право робити або не робити реформу Мойсеєвого світогляду.

Смішно було б, коли б я жида на жидівській землі чи в жидівській хаті осуджував; не моя це справа. Побратиме, згадав я тут про Мойсея тільки тому, що твій брат — чужовір присвоює собі чужого пророка. Нечесну справу чинить.

12. «А дівчаток... позоставляйте живими для себе».

- Учителю, дівчаток, що ще не пізнали ложа з чоловіком, Мойсей дозволив солдатам «позоставляти живими для себе». І думаю я: мій брат — чужовір має дружину, має семилітнього сина Тарасика, якого він дуже любить. І має дві донечки — дванадцятилітню Віру і десятилітню Любу. І каже він, що Мойсей для нього рідніший, як Лев Силенко.

І думаю я: коли б Мойсей зі своїми солдатами вторгнувся в Україну і завоював українців і дав від імени «Господа Бога Саваота» наказ: «Повбивайте всіх українських дітей мужеського пола і все

українське жіноцтво, що знало мужчину злігшись, також повбивайте, всіх же дітей українських жіночої статі, дівчат, що ще не пізнали ложа з чоловіком, позоставляйте живими для себе», щоб Ви, Учителю, робили?

13. —Я б боронив семилітнього Тарасика, дванадцятилітню Віру і десятилітню Любу. Я б боронив від Мойсея дітей твого брата, який казав, що мене, Лева Силенка, не любить, а Мойсея любить. Я б боронив його дітей тому, що вони українські і я українець.

Оборона рідної крові — справа священна, справа найбожественнішого закону — закону Матері-Природи. У Заповіді Сімнадцятій я кажу в ім'я Дажбога (Бога батьків моїх): «Люби дітей свого і чужого народу». Діти в усьому світі є дітьми. І коли б єгипетський воєначальник Садат дав наказ вирізати в Ізраелі всіх дітей чоловічого роду, а всіх дітей жіночого роду, які ще не пізнали ложа з чоловіком, залишити для себе, я б боронив ізраельських дітей не тому, що вони ізраельські, а тому, що вони діти. Моя Заповідь, дана мені Дажбогом, справедливіша, як Заповідь Мойсеева, дана йому Саваотом.

14. — Учителю, «Біблія» пише, що тільки «Господь Бог Саваот» живий, єдиноправдивий. І українці-чужовіри в Саваота свято вірять, і вони кажуть, що Лев Силенко -лжепророк, а Дажбог — неправдивий Бог.

І в Псалмі 72, 18 читаємо: «Благословен Господь, Бог Ізраїля, Єдиний що чуда він чинить».

- Побратиме, християнин зобов'язаний мати про Мойсея і про «Старий Заповіт» таку думку, яку мали євангелісти і Христос. Знаємо, що євангелісти учать християн, що «Закон через Мойсея даний був» (Іоан, гл. 1, 17).

Ісус Христос звеличував Мойсея, кажучи: «Коли б ви вірували Мойсееві, вірували б мені. Коли ж його писанням не віруєте, то як моїм словам віруватимете» (Іоан, гл. 5, 46—47).

15. Апостол Павло до коринтян говорить, що, «всі в Мойсея хрестилися в хмарі і в морі» (глава 10, 2). Євангеліст Маттей (17:1—8), євангеліст Марко (9:2—8), євангеліст Лука (9:28—36) вважають, що «Біблія» свята Трьома посланиками: Ісус —

Мойсей — Ілія.

- Учителю, не визнати святі закони і накази
Мойсея — значить не визнати Христа, і про це сам
Христос каже. Як можна погодитися з думкою, що
Саваот — Бог Ізраеля — Отець Ісуса Христа —
єдиноправдивий Бог?

16. — Бог Ізраеля — батько дітей Ізраеля, і Він для
них живий і єдиноправдивий. У жидів є жидівське
рідне національне розуміння Бога. І вони мають
право розуміти Бога по-рідному, і вони мають право
свого Бога звати живим, єдиноправдивим.

- Дажбог — Бог Руси (України), і Він для нас, дітей
України, є Рідним Батьком, Він є живим і
єдиноправдивим. Ми мудрі люди і душею світлі,
маємо право мати українське рідне розуміння Бога.
Бог Один, а релігій багато на світі тому, що є різні
розуміння і відчуття Єдиного Бога.

Обороняючи українських дітей чоловічого роду від
смерти, а українських дітей жіночого роду від
обезчещення, я готовий підняти меч над головою
кожного дітовбивця. І не буду дивитися на те, чи він є

Мойсеєм чи Могаметом, Сталіном чи Гітлером. Усе, що живе, має право боронити своє життя! Усе, що живе, має право противитися злові!

17. «А я глаголю вам: не протився злому».

- Учителю, «Господь Бог Христос», маючи на увазі накази і закони Мойсея, каже: «Не думайте, що я прийшов знівечити Закон чи пророків, не прийшов я знівечити, а сповнити» (Маттей, 5, 17).

18. «Біблія» пише, що після помордування дітей — хлопчиків і матерів, лишилося «дівчат, що не знали ложа чоловічого всіх тридцять і дві тисячі» (4 кн. Мойсея, гл. 31, 35).

Можна вважати, що кожному Мойсеевому солдатіві припала в шатро одна дівчина-полонянка. І то на основі закону «Господа Бога Саваота». І Ісус Христос не прийшов такий закон «знівечити, а сповнити»?

Я довго шукав «сповнення». І «доповнення» Христового до законів Мойсеевих. І знайшов. Ісус під

час «нагірної проповіді» сказав: «не протився злому». «Не протився злому — основа науки Ісуса Христа. «Ви чули, що сказано: око за око і зуб за зуб. Я вам глаголю: не протився злому: хто вдарить тебе у праву щоку твою, повернися до него й другою» (Маттей, 5:38-39).

19. Отже, коли б Мойсей зі своєю армією вторгнувся на землі Руси (України), яка прийняла науку його земляка Ісуса, він би легко здобув перемогу. Бо русичі (українці) навчені «не противитися злому»: наука Христова їх роззброїла.

Коли вторжник Меншіков з своїми солдатами увірвався на землі Русі (України), він українських немовлят брав з колиски за ноги і з розмахом розбивав їхні голівки об мури палацу гетьмана Мазепи.

Меншіков — найвірніший друг Петра Першого. Москвинські большевики вважають, що Меншіков і Петро Перший — великі і прогресивні сини Московитії.

20. Коли солдати государя московського вторгнулися

на землі Кавказу, вони вривалися до мешкань кавказьких і вирізували жінок і дітей. Архиєреї Москвинської грецько-православної церкви, знаючи про це душогубство, возносили ікону Христа і рекли: «Помолимося за боголюбне військо імператора — государя нашого».

- Побратиме, Мойсей сказав, що він прийшов спасти стадо синів Ізраєлевих. Ісус сказав: «Послано мене тільки до загублених овечок дому Ізраєлевого» (Маттей, 15, 24). Ісус сказав: «спасіння походить з юдеїв» (Іоан, 4, 22). Ісус сказав: «йдіть же навчайте всі народи» (Маттей, 28, 18—19). Щоб вони, народи, «не противилися злому».

21. Велика Українка (мудрочола Леся Українка) у вірші «Якби я знав, що їм нема рятунку» дає благородну відповідь архиєреям латино-грецького християнізму: «І довіку лев не втомиться ягнят покірних жерти: котре не з'їв учора, з'їсть сьогодні, помилує сьогодні, завтра з'їсть, аби його пустити до кошари. А ваша віра: не протився злому».

Коли ти не противишся злому — значить ти помагаєш, щоб ширилося зло. Коли ти не противишся злому, яке тобі на шию ярмо накладає,

не зви себе людиною.

Народ, маючи віру, основану на Христовій науці «не противлення злому», ніколи не буде здібний звільнитися з рабства. Він віру Христову матиме, а волі — ні. Москвини, поляки, римляни, греки, французи, німці, англійці, маючи віру християнську, ніколи не брали до уваги науки Христової.

22. «Пощо украв еси Боги мої?»

- Учителю, був я біля парафії. Два парафіяни ті, яких Тарас Шевченко назвав «німими рабами», почувши від мене слова «Рідна Українська Національна Віра», сказали — «у Силенка віруєш? Щось то не все гаразд було з нашими предками, що вони мали багато богів? От жиди завжди вірили в одного Бога. І тому з Жидівського роду Ісус Христос вийшов». Чи справді у жидів ніколи не було богів?

- Побратиме, «Біблія» пише, що Іаков (Ізраел) і Рахеля — родоначальники народу Жидівського, поклонялися багатьом богам-ідолам. Жиди, будучи кочовиками, возили з собою на верблюдах богів своїх. І всі жидівські боги (навіть ті боги, які покрала

Рахеля у свого батька), пошановані у «Біблії». Ніде не написано, що вони потворні, бісовські, нечистиві, бридкі.

23. Тому жиди мудрі, що вони люблять своїх богів (ідолів), їм поклоняються і не хочуть «служити іншим богам» (5 кн. Мойсея, гл. 13, 6). Всі «інші боги», тобто «боги чужих народів» для жидів є неправдивими богами, у них виявлена чужа культура, чужі закони і їх треба нищити, палити. Чому? Щоб чуже не панувало над рідним.

У всі часи всі племена вірили, що рідний Бог — рідна мати, і тому рідний Бог — правдивий. Чужий Бог — чужа мати, і тому чужий Бог — неправдивий. Рідна мати — правдива мати, чужа мати — неправдива мати.

24. У жида пастуха Лабана було дві доньки (старша Лея і молодша Рахеля). Іаков (Ізраель) одружився з цими сестрами. Щоб рід швидко множився, він (Іаков) також жив із служницями Зелфою і Баллою. І вони також йому родили дітей. Іаков, розбагатівши, забрав своїх чотирьох жінок і юрбу дітей, і отару свою, і втік від тестя Лабана.

Лабан догнав зятя Ізраеля і сказав: «Чого втікав потай від мене?», «Пощо украв єси боги мої?» (1 кн. Мойсея, гл. 31, 25—30). Діти і внуки Авраамові мали пацанську (многобожну ідолопоклонну віру). Били вони поклони багатьом богам, отже жидівсько-християнський отець Авраам був ідолопоклонником і цю віру й дітям своїм передав.

У жидів був закон: смертю карати того, хто краде ідоли (боги). Наприклад, Іаков відповів тестеві Лабанові: «У кого ж знайдеш боги твої, той не житиме на світі», «Не знав же Іаков, що Рахеля покрала боги» (1 кн. Мойсея, гл. 31, 30-32).

25. «Не плач, Рахеля», — співає темний раб-українець. Не плач, Рахеля, ти вміла богів своїх добре сховати. Лабан ретельно шукав богів своїх, та Рахеля виявилася хитрою. Вона ідолів-богів Ізраельських поховала. Просто «узяла ідоли та й положила під верблуже сідло та й сіла на них. І каже батькові своєму: «Не гнівайся, панотченько, що не можу встати перед тобою, бо звичайне женське в мене. Шукав він та й не знайшов ідолів» (1 кн. Мойсея, гл. 31, 34-35).

26. — Учителю, чому Рахеля в свого батька покрала боги?

- Боги ознаменовували право на продовження роду. І вони (боги), як святість заповітна, передавалися в Русі (Україні) з роду в рід. Вони ознаменовували маєстат родової незалежності, таїну родової слави і мудрости. І так було і в старому Ізраелі.

І не треба Ізраеля і його дружину Рахелю, і їхніх земляків осуджувати, що вони були ідолопоклонниками (благоговіли перед статуями своїх племенних богів).

27. І не треба рідних Предків наших, добродушних і мудрих русичів (українців), обкидати болотом, звучи їх ідолопоклонниками. І треба простити українцям — архиєреям релігії грецько-латинської, які брудом обмазують рідну віру Руси (України). Треба їм (архиєреям чужовір'я) простити тому, що вони духовні каліки нещасні. Утратили вони здібність по-рідному думати, утратили почуття національної гідності; чужовір'я їх деморалізувало.

28. Найчеснішими у світі ідолопоклонниками є брагмани — великі мудреці, творці високих моральних, духовних і тілесних чеснот, творці глибоких філософських істин і богорозумінь.

Брагман не їсть м'яса і не п'є жодних хмільних напитків, жодні в світі чужі релігії він не зневажає. Розмовляючи з брагманами в Бенаресі, Чандигарі, Делі, Бомбеї, я чув від них такі слова: «Так, ми, індуси, поклоняємося своїм рідним ідолам, тобто, образам. Усі індуські ідоли мають індуські риси обличчя, нашу чарівну індуську одіж. Індуські ідоли, тобто образи — то наші праотці, праматері, вони є нашими богами, ми — їхні діти. І всі ми знаємо, що образ (ідол) це тільки наша уява про Бога єдиного. Бог дає нам право уявляти Його так, як нам це дозволяє наш розум, культура наших почувань».

«Ідол — це не Бог, це тільки наша уява про Бога, ідол не творить чуд, і ми не віримо, що християнські ідоли (ікони) творять чуда».

29. Християнські ідоли. Християнські «Святі — це боги».

- Учителю, поясніть, що на Вашу думку означають слова «ідол», «бовван», «кумир», «ікона» і якого вони походження?

- Від грецького слова «еїдос», що значить «вигляд», «форма», «образ», «картина», «статуя», «ікона», «портрет», виникло слово «ідол». У англійській мові слово «ідолізує» часто вживається в значенні «обожнює». Англійці свого короля «ідолізують». В Америці молодь ідолізує великих героїв спорту, визначних співаків, артистів. Християни «ідолізують» своїх святих.

30. Турецьке слово «балван» значить «статуя», «стовп, на якому є прапам'ятний напис». У литовців слово «балвонас» значить «образ», «пам'ятник».

Дехто вважає, що слово «кумир» походить від фінського слова «кумартаа», що значить «кланятися». У осетинській мові «кумир» значить «титан», «велетень». У деяких семітів «кумра» значить «священик».

Старі греки звали старих українців «кімерами» (кімерійцями чи сумерійцями). Знаємо, що «к» часто переходить у «с» чи «ц»: ми кажемо «циклоп», а греки — «киклоп».

31. Ізраельтяни звали русичів (українців) «маґоґами» і «ґомерами». «ґомер» значить «Кімер». З слова «кімер» постало слово «кумир». Знаменитий Вільям Сміт у «Біблійному Словникові», виданому у Філядельфії в 1948 році, на сторінці 221 пише, що слово «ґомер» означає «достойний». І тут же зазначає, що «ґомер» споріднене з словом «кімер», кімерієць.

А на сторінці 375 він (Вільям Сміт) твердить, що слово «маґоґ» значить «країна Божа». І тут же пояснює, що «Маґоґ» репрезентує в «Біблії» знамениту расу Скитів. Козаки — потомки Скитів (Саків). У кінці «Біблійного Словника» подані мапи: і там, де сьогодні є Україна, зазначено «ґомер», тобто Кімерія (країна кімерійців — українців).

32. Архиєреї грецької ортодоксії, вторгнувшись в Кімерію (Русь-Україну), кожну статую, яка зображала образ того чи іншого володаря русичівського

(українського), звали «кумиром».

У Священних гаях (особливо у Священних гаях над Дніпром біля Києва) стояли кумири (постаті визначних українців-внуків Дажбожих). І біля них на підвищеннях лежали прославлені у боях списи, мечі, щити. «Поваляйте кумири на Русі», — рекли грецькі попи.

Чому пам'ятники великих синів Руси (України) треба поваляти, спопелити, болотом обкидати? Бо вони ідольські, бісовські, нечестиві, біля них весною молодь збирається, квіти їм несе, і писанки біля них кладе, веснянки біля них співає, тобто нечестиве ідолопоклонство практикує. І таким чином свою увагу відвертає від честивої грецької ортодоксії.

33. — Учителю, що ж тоді «ікона» означає?

- Грецьке слово «ікона» значить «ідол», тобто — уява, образ, портрет. Греки брали дошку і фарбу, і робили ідола (тобто, образ святого Миколая, Юрія, святої Варвари). І такі ідоли (ікони) потім вони експортували туди, де утверджувалася грецька

ортодоксія (в Болгарію і Русь).

Питаєш, як ікони робилися? Митрополит Іларіон (Огієнко) у книзі «Іконоборство», виданій у Вінніпезі в 1954 році, на сторінці 21 пояснює християнам, що «Ікони робилися звичайно чи зараз, чи по смерті. І Греція (Візантія) дала їй свою назву цим портретам: еікон (читається ікон), наше ікона (чи образ), перше значення якого — всякий портрет».

34. Слово «іконостас» значить «група портретів». Наприклад, перед іконостасом, на якому зображені стародавні жиди, стоять у церкві грецької ортодоксії українці і б'ють їм поклони. Вони (українці) ідолізують (обожнюють) жидів. Слово «іконодул» значить іконопоклонник, «іконограф» — іконописець, «іконолятрія» значить те саме, що й «ідолятрія».

Перші християни уявляли Христа у вигляді вівці і вони малювали на дошці вівцю, і ставали перед таким ідолом (образом) на коліна і били поклони, також вони уявляли Христа в образі рибини. І Шостий (Трульський) Вселенський Собор в 692 році у 82 законі наказав, щоб християни малювали «Господа Бога Христа не у вигляді вівці, а — людини». У законі

82 пишеться: «Христа Бога нашого на іконах малювати за людською природою, замість давнього образу у вигляді вівці».

35. Бідні чужовіри українські, у них богами греки, жиди, латини, москвини.

- Учителю, чому кажете, що українці, які сповідують чужі релігії, є чужопоклонниками?

- Побратиме, з особливою увагою слухай. Жиди любили Ісуса тому, що він потомок з роду славного царя Давида. І одночасно жиди не любили Ісуса тому, що він «чоловіком бувши, робив себе Богом» (Іоан, 10, 33). Вони Ісусові в очі щиро говорили: «чоловіком бувши, робиш себе Богом». Зазначую, що Ісус не робив нічого надзвичайного, уважаючи «себе Богом»: Олександр Македонський, який жив триста років перед Ісусом, «уважав себе Богом», римські імператори вірили що вони боги.

36. — Учителю, чому Ісус «Чоловіком бувши, робив себе Богом?»

- Читаємо: «Брали тоді знов каміння жида, щоб каменувати Його», «говорячи: За добре діло не каменуємо Тебе, а за хулу, і що ти, чоловіком бувши, робиш себе Богом» (Іоан, 10, 31-33).

Митрополит Іларіон (Огієнко) у богословській студії «Обожнення людини», виданій у Вінніпезі в 1954 році, на сторінці 38 пише: «Дуже важливе свідчення про людину знаходимо в Книзі Псалмів, 82, 6. Тут говорить Господь: «Я сказав був: ви Боги й сини ви Найвищого всі». Отже, «Господь Бог Саваот» жидів проголосив Богами і синами Найвищого.

37. У «Каноні Великого Четверга» в пісні Третій, в тропарі Третьому співається про Христа: «Ти прорік єси, друзям Христе: як Бог, буду з Вами, Боги».

У «Псалмі» 82 (вірш 6) «Господь Бог Саваот», звертаючись до жидів, сказав: «Ви є боги і всі ви сини Найвищого». Очевидно, Ісус на основі «Псалм» мав право, будучи жидом, вважати себе Богом чи сином Найвищого. І Він (Ісус), на «Псалми» покликаючись, дав своїм землякам оправдуючу відповідь, кажучи: «Хіба не написано в законі: Я сказав ви боги?»

38. Отже, уже ми знаємо, що Саваот — Господь Бог Ізраеля проголосив, що жиди — боги і сини Його. І з цих жидів — богів походить «Господь Бог Христос». Як же цих жидів-богів упровадити, наприклад, в дома українські, щоб вони законно над українськими душами божествували?

«Кожний православний повинен прикрашати свій дім іконами, а без цього він не є православний» — категорично заявляє митрополит Іларіон (Огієнко) у книзі «Іконоборство», виданій у Вінніпезі в 1954 році Українською Греко-Православною церквою. Діяння 610—612 в догмі патріярха Константинопольського Тарасія строго наказує: «Той, хто не цілує ікон, як зроблених в ім'я Господа і святих Його, тому анатема», тобто — прокляття.

39. Християнські святі — це боги, так «святі стають богами», — пише митрополит Іларіон (Огієнко) на сторінці 66 у богословській студії «Обожнення людини», виданій у Вінніпезі в 1954 році.

Значить, жиди, греки, латини, москвини у моїй святій Україні «стають богами?» І в українських хатах на

іконах зображені боги — грек Миколай, грек Юрій, грекиня Варвара, жид Ілія, жид Іосиф, жид Михаїл, жид Іоан, жид Ісус, жидівка Марія. Слово «жид» я тут вживаю щиро, знаючи, що великий Ісус Христос щиро любив свій жидівський нарід і гордився своїм дворянським жидівським походженням.

40. І всі грецькі святі гордилися, що вони греки. І я гордий, що я українець і мило мені чути, коли мої приятелі і мої вороги кажуть мені, що я українець.

- Учителю, українці-чужопоклонники малюють на іконах жидів, греків, латинів, оздоблюють їх золотими прикрасами, квітами. І перед ними со страхом і трепетом ставлять свічки, цілують їх і б'ють перед ними поклони. Бо, як пише митрополит Іларіон (Огієнко), церковні «святі — це боги». Греки, жиди, латини — це українські «святі — боги». О, яке приголомшуюче приниження!

41. — Ні, побратиме, тут є щось більше, ніж приголомшуюче приниження. Є обман і є самообман. Папа римський нещодавно проголосив, що в світі ніколи не було ні святого Юрія, ні святого Миколая, ні сотні інших їм подібних християнських святих чудотворців. Вони були просто придумані

грецькими попами і зроблені на дошках грецькими малярами.

Отже, грецькі чи латинські святі — це боги фальшиві: «Хто не цілує ікон... зроблених... тому анатема!», — строго наказує патріярх Константинопольський Тарасій.

42. Митрополит Іларіон (Огієнко) у книзі «Іконоборство» (на сторінці 161) намовляє православних українців, щоб вони до ікон ставилися з «почитальним поклонінням, кадінням, ставленням свічок перед ними», і на сторінці 154 зазначає, що цим «іконам треба кланятися, а не тільки побожно їх цілувати».

Коли Миколая, Юрія, Варвари та інших святих чудотворців, ікони яких стоять у церквах, ніколи не було, значить ті ікони (ідоли) фальшиві. Значить він (митрополит Іларіон (Огієнко)) учить, щоб українці поклонялися фальшивим богам. Там, де фальшиві боги — релігія фальшива, дарма, що вона зве себе правдивою, святою. Анатема тим, які на добрих людей накладають анатему за те, що вони не хочуть поклонятися фальшивим грецько-православним

богам (іконам-ідолам).

43. — Учителю, звідки ці ікони-ідоли були принесені до грецької ортодоксії?

- Митрополит Іларіон (Огієнко) пише, що пагани-греки мали ікони, ну й перетранспортували їх до грецької православної віри. Та «для паганина, — пише він на 23 сторінці в «Іконоборстві», — ікона була правдивим богом і він вклонявся їй, як своєму богові», «а тому їх поклоніння образів було ідолопоклонством. І зовсім інше для християнина: ікона — це йому тільки символ первообразу, намальованому на ній, і християнин вклоняється не дереву, не малюнкові, а тільки тому, хто на іконі намальований».

44. Це прочитавши, хочеться сказати: митрополите — архиєреє чужовір'я, не ображай розум людський! Кожна мати (мати індуська, буддистська, жидівська, мусульманська, християнська, японська, українська), яка цілує фотографію сина свого, убитого на фронті, то вона не цілує папір фотографічний, а тільки того, хто на фотографії сфотографований.

Цілюючи, вона ніби чує його серце у своїм серці, ніби чує трепет його душі у своїй душі, фотографія — святий образ її сина.

Святослав Хоробрий (Патріярх Дажбожої Руси (України) вклонявся не дереву, не малюнкові, не статуї, а тільки Тому, Хто на тій статуї був зображений. На статуї був зображений Дажбог з гордим і вольовим обличчям українця (русича).

Українці (русичі) вірили, що вони внуки Дажбожі створені на образ і подобу Дажбожу, і образ Дажбожий вони уявляли на основі свого образу, і вірили вони, що Дажбог — Творець життя.

45. — Учителю, а може б створити таку систему життя, в якій би людина не поклонялася ні рідним, ні чужим святощам, і взагалі — жодним святощам?

- Побратиме, в душі благородної людини є хотіння благоговіти перед людиною, яку вона любить. Людині хочеться обожнювати рідну землю, рідну матір, рідну вітчизну, рідних провідників, і чим у людині ця потреба більша, тим більше вона є

людиною. І в цьому краса людяности.

Створити таку систему життя, в якій би людина ні в що і нікому не вірила, ніщо і нікого не обожнювала, можна, але в такій системі життя в людини погасли б людські спонуки і стала б людина потворною. Адже навіть тварина обожнює тварину — голубка з журби за голубом умирає.

46. — Учителю, коли греки самі є ідолопоклонниками, то чому вони, прийшовши в Русь (Україну), оголосили брутальну війну українському (русичівському) ідолопоклонству?

- Уважно слухай мене: справа не в ідолопоклонстві, а в ідеології ідолопоклонства. Ідолопоклонство, принесене греками в Русь (Україну), репрезентує грецьку релігійну ідеологію. Ідолопоклонство рідної віри Руси (України) репрезентує многотисячолітню українську культурну і релігійну ідеологію, віру батьків, історію батьків.

Грецькі попи знали, що вони зможуть своїх грецьких християнських ідолів поставити на непокірній землі Руси (України) тільки тоді, коли поваляють на

непокірній землі Руси (України), гордих і
свободолюбних українських ідолів.

47. Не можуть над берегом Дніпра у священному гаї
внуків Дажбожих стояти два ідоли — ідол Христа і
ідол Дажбога тому, що українці, знаючи, що Дажбог
Бог батьків рідних, будуть весною класти квіти біля
Його статуї. Статуя чи ікона Христа, яка має образ
чужинця (жида), заросте бур'яном. Щоб цього не
сталось, статуя Дажбога в Києві була повалена,
осміяна, сплямлена і на її місці була поставлена
статуя чи ікона Христа, яку греки звеличили і святим
кадилом прославили.

Коли б у Києві стояла статуя українського гетьмана
Мазепи і поруч стояла статуя москвинського лідера
Леніна, то, очевидно, українці, маючи волю, клали б
квіти біля статуї Мазепи. Статуя Леніна, яка втілює
ідеологію москвинського шовінізму, заросла б
бур'яном. Щоб цього не трапилося, статуя Мазепи
була повалена, осміяна, Мазепа був названий
зрадником і на місці статуї Мазепи поставлена статуя
Леніна.

48. Поет Павло Тичина в «Літературній Україні» (за 16
жовтня, 1970 року) пише: «Червоний боець,

знайшовши слушний момент, тікає із полону, довго блукає в лісах, аж поки не зустрічається з окресленням статуї Леніна. Він, упавши перед Леніном, обнімає його ноги й прохає звидити й пробачити йому смертний гріх його великий — а саме те, що він військове звання своє зганьбив».

Тут бачимо широко проявлену ідеологію червоного москвинського ідолопоклонства. Перед ідолом (кам'яним образом Леніна) українець стоїть на колінах, обнімає ноги його кам'яної статуї і просить у статуї (ідола) Леніна «звидити й пробачити смертний гріх».

49. — Учителю Лев Силенко, значить справа не в ідолопоклонстві, а в тому — чи ідеологія ідолопоклонства рідна, чи чужа? Чи в РУНВірі будуть зображення Дажбога?

- Побратиме, у РУНВірі ми не малюємо образу Дажбога і статуй з Дажбога не робимо. Та ми маємо образи наших світлих родоначальників — Мами Лель і Тата Оря. І ми їх почитаємо у наших Святинях.

І статуї їхні можуть стояти у Священних гаях над

Дніпром, і поруч можуть стояти статуї великих і славних синів і дочок Руси (України). І ми біля них будемо квіти класти, писанки, пісні будемо біля них співати, звеличуючи велике життя їхнє.

50. Ми обожнюємо Дніпро, степи, гори, ріки, небо і сонце, і святі могили предків наших. Ми внуки Дажбожі; ми вільно і натхненно у Святинях молимося:

«Дажбоже наш, ми вірнії внуки Твої, в ім'я Твоє живемо і хліб Твій споживаємо, і з вірою в Тебе утверджуємо працею і борнею волю життя нашого Тобі, Єдиний і Всюдисущий Господи наш, на славу, собі на здоров'я і дітям нашим на життя достойне!

Дажбоже наш, Ти могутній, бо наша віра в Тебе могутня тому, що вона Твоїми таїнами в нашій душі народжена і освячена, і Тобою вона благословенна в ім'я волі і сили, слави і безсмертя народу нашого у Царстві Вічності Твоїї, Дажбоже наш!»

ДЕНЬ 11

1. Учителю Лев Силенко, Консисторія Української Грецько-Православної церкви видає у Банд Бруці журнал «Українське православне слово». У цьому журналі (за травень, 1971 року) Консисторія ставить обвинувачуюче питання: «Чи РУНВіра узнає людські жертви та чи практикує їх у наші дні?»

І під церквами парафіяни питають: чи то таке питання ставлять архиереї з переляку, чи, може, щоб залякати українців, мовляв, «раби Божія», не йдіть до Рідної Української Національної Віри, бо там практикуються людські жертвоприношення. Отож, «убогі духом, со страхом і трепетом» тримайтеся грецького православія і поклоняйтеся «Господу Саваоту — Богові Ізраїля». І, померши, відправляйтеся на лоно Авраама — родоначальника жидівського.

Учителю, хто, коли і чому приносив людські жертви?
І що про це говорить історія людства?

2. — Побратиме, є декілька видань «Біблії» англійською мовою. Їх солідність в тому, що в них дотримана тотожність перекладу. Немає прагнень фальшувати біблійний текст з метою викликати у християнина божественніше ставлення до «Біблії».

Працюючи в жовтні в 72 році в Лондоні у Бритійському Історичному музеї, я переконався: англійці совісно ставляться до рукописів. І немилосердні вони до тих, які пробують з тією чи іншою метою їх фальшувати.

3. Українці мають три основні переклади «Біблії». «Біблія», видана в перекладі митрополита Іларіона (Огієнка), має малу вартість для науковців, істориків, дослідників. Але для сектантів (баптистів, адвентистів, єговистів) вона найкраща тому, що її переклад неточний: порушена стилістика «Біблії», неправильно перекладені тексти. І в цьому можна переконатися, читаючи, наприклад, «Пісню Пісень». Митрополит Іларіон признається, що він свій переклад опоетизував (прикрасив, обкучерявив).

«Біблія», видана Українською католицькою церквою, має розкішне оформлення, чудові кольорові ілюстрації жидівських праотців і пророків, і гостру

католицьку цензуру. Українець-католик, беручи в руки «Біблію» католицьку (йому дозволено читати тільки католицьку «Біблію», бо всі інші неправильні), не знає, що «святі отці» зі «Святої Біблії» багато повикидали «святих писань».

«Біблія», видана в 1957 році Світовим Біблійним товариством в Лондоні в перекладі П. О. Куліша, Полюя і Левицького, має застарілий український правопис. Але її перекладачі віднесли до біблійних текстів найсовісніше. І коли їхній переклад порівняти з текстами «Біблії», виданої в англійській і німецькій мовах, то немає розбіжностей. І тому я беру цитати з цього видання.

4. «І був Абель вівчар, Каїн же хлібороб». «...Каїн приносив Господеві жертву з польового врожаю. Абель же приносив принос од перваків овечих ситеньких. І споглянув Господь на Абеля і на дар його. На Каїна ж і на його жертву не споглянув. І взлився Каїн» (1 кн. Мойсея, гл. 4, 3—5). Каїнова хліборобська жертва (зерно і овочі) не сподобалися «Господеві Саваотові». І тому «Він» на Каїна «не споглянув».

5. Старі юдеї вважали, що кров — життя. І було в них

переконання, що для Саваота-Єгови треба дарити життя, живе рідне життя, а не зерно «з польового врожаю». І вони (жорстокість це, ніжність чи дикість?) жертвували своїх улюблених дітей-первенців (синів і доньок) для свого «Господа Бога Саваота». Вони жертвували все, що було в них найдорожче. І вірили вони, що їхній «Бог Саваот» їм за таку велику любов і вірність дасть свої божественні дари. І дасть їм силу панувати над іншими народами.

6. «Галаадій Ефтай був чоловік хоробрий». Ефтай мобілізував юдеїв, щоб завоювати землю Аммоніївську. Перед походом він пообіцяв «Господеві Саваотові», що коли переможе аммоніїв і щасливо вернеться додому, то когось зі своєї рідні (жінку свою чи доньку свою) принесе в жертву: здійснить «всепалення».

«І двинув Ефтай проти Аммоніїв воювати з ними». «І побив він їх страшенно». «Як же прийшов Ефтай з Масифу додому, аж виходить на зустріч йому дочка його з музиками і танцями. Була вона в нього дитина єдина. Опріч неї не було ні сина, ні дочки. Побачивши він її, розірвав одежу на собі й промовив: Ой доненько моя»... (Кн. Суддів, гл. 11, 32-35).

7. Донька Ефтаєва відповіла: «Батеньку мій. Коли ти відкрив уста свої перед Богом, так чини зі мною, так як промовив єси». Вона (слухняна дочка Ефтаєва) «Просила тільки панотця свого: Дай мені ще два місяці пожити: піду я в гори та оплачу моє дівоцтво з подругами моїми».

Ефтай відказав: «Іди»! І пустив її на два місяці. І пішла вона з подругами своїми та й оплакувала в горах дівоцтво своє. Як уплило ж два місяці, вернулась вона до панотця свого, й він спровадив на ній обіт свій, що ним обрік себе, і вона не знала мужа. І ввійшло в звичай в Ізраїлі, що з року в рік ходили ізраїльські дівчата голосити по дочці Ефтая Галаадянина, через чотири дні в році (Кн. Суддів, гл. 11, 35-40).

Ефтай (воєначальник Ізраельського війська і суддя, народний герой) заколов свою єдину донечку і спік її на жертovníку «Господа Саваота, Бога Ізраелевого». Баптист каже, що «дрож проходить по тілі, коли читаєш у "Біблії" про надлюдську віру ізраїльтян в свого Бога ізраїльського, і думаєш — надлюдську віру може мати тільки надлюдський народ "Богом вибраний"».

8. — Учителю, а що можна сказати про Авраама, якого жиди і християни вважають праотцем своїм?

- Побратиме, вівтар — символ Божества. І тому в усіх релігіях, примітивних чи досконалих, і в усі часи жертву клали на вівтар (жертovníк). І Авраам — праотець жидівський і християнський, взявши оберемок дров і ножа, вів за руку свого сина Ісаака, щоб його принести в жертву для «Господа Бога Саваота».

Щоб син Ісаак не пручався, Авраам вирішив його обманути. Він сказав Ісаакові, щоб він не боявся — у жертву буде принесена вівця.

9. Авраам прийшов на врочище, «...розложив дрова, і, зв'язавши Ісаака, сина свого, положив його на жертovníку зверху на дровах. І простягнув Авраам руку свою, щоб узяти ножа заколотися сина свого» (1 кн. Мойсея, гл. 22, 9-10).

Не думаймо, що Авраамові хотілося колоти сина свого. Він не хотів бути убивцем сина, та «Бог спокушав Авраама», кажучи: «Візьми сина твого, єдиного твого, що його возлюбив єси, Ісаака, та йди в

Морія землю, та й принеси його там у всепалення — жертву на одній горі, що тобі речу» (1 кн. Мойсея, гл. 22, 1, 2).

10. Слово «спокусник» є синонімом слова «гріховодник», «грішник». Коли «Біблія» пише, що «Бог спокушав Авраама», то значить підохочував чинити гріх? Та в Авраама є прагнення зробити реформу у ритуалі жертвоприношення.

«Простяг Авраам руку свою, щоб узяти ножа заколоти сина свого», та прийшла в нього думка (або, як пише «Біблія» — прийшов — ангел Господній) і «Авраам взяв барана і приніс його на всепалення замість Ісаака сина свого» (1 кн. Мойсея, гл. 10, 13). Ісаак хоч і лишився живим, та пережив він не малий страх тоді, як лежав на дровах і бачив, що батько вже простягає руку свою, щоб «заколоти сина свого».

11. — Учителю, чи тільки у старих ізраел'тян був ритуал приношення людей в жертву?

- Ні, Моаби — народ семітський, сусіди Ізраельські. Під час війни «побачив цар Моабійський, що мусить

полягти в бою, і взяв зі собою сімсот чоловіків, озброєних мечами, щоб пробратися до царя Едомського, та й не вдалося їм це. І взяв він свого первенця, що мав царювати після нього, та й приніс його у всепалення на мурі. Це так роздратувало Ізраїля, що вони відступили від нього та й повернулися у свою землю» (2 кн. Царів, гл. 3, 26-27).

12. Ізраелтяни, які мали намір завоювати землю Моабійську, відступилися і «вернулися у свою землю», побачивши, що цар Моабії приносить на вівтар Моабії сина свого (престолонаслідника). Значить, моабитяни демонструють, що вони готові полягти на полі бою.

Георг Бюкенен Грей (професор гебреїзму, Оксфордський університет, Англія), дослідник «Біблії», у книзі «Жертвоприношення в Старому Заповіті», виданій в Нью Йорку в 1971 році, на сторінці тридцять шостій пише, що стародавні жиди практикували людське жертвоприношення і «Ефтаєва дочка є класичним прикладом.

...Ефтаєва дочка була вбита, (людське жертвоприношення)». У пролозі до цієї книги Барух А. Левіне (відомий жидівський діяч і професор

Гебрейського Нью-Йоркського університету) на сторінці двадцять сьомій пояснює, що «Єгова приймає кров».

13. — Учителю, чи є обгрунтовані доводи істориків, що народи Європи і Азії мали ритуали людського жертвоприношення?

- Так. Славний вчений — гордий син Британії — професор Лондонського університету Л. А. Ваделл у книзі «Фінікійська оригінальність Бритонів, Шотляндців і Англо-Саксів», виданій у Каліфорнії в 1973 році, на сторінці 183-й пише, що в старі часи на території Британії «вимагалися людські та інші криваві жертвоприношення».

14. У Британії в травні (десь на початку травня) було свято Белтей. Під час урочистостей Белтея (зазначає професор Л. А. Ваделл на сторінці 271) існував «церемоніал жертвування хлопця». І, очевидно, це практикувалося щороку. На сторінці 331 він пояснює, що у старі часи суворі ритуали «вимагали криваві і також людські жертвоприношення».

У «Початковому літописі» монах (наш земляк, який

зрадив рідну віру України (Руси) і став сповідником грецької віри), пише, що був принесений у жертву чужинець (варяг-християнин Тур). Та є міркування, що варяг-християнин не був принесений у жертву, а просто забитий кілками за те, що він висміював у Києві київські обряди (писанки, кутю і навар, які ставилися весною на могилах предків).

15. Відомо, що вдруге (в 1591 році) патріарх Царгородський Єремія Другий у Посланії наказав русичам (українцям), щоб вони викинули з віри Христової обряди Дажбожої Руси (України), у яких на Великий День (Великдень) печеться хліб у вигляді сонця, лежать у кошиках писанки, ковбаси, хрін, печене поросся — адже все це нехристиянське.

Відомий ворог Руси мусульманин Ібн-Даства писав для арабів, як зазначає Гаркавий у книзі «Сказання мусульманських пісателів», що в Україні (Русі) «узявши людину чи скотину, волхв накладає йому мотузку на шию, вішає жертву на колоду і чекає, поки вона задушиться, і каже, що це жертва Богові». Легко бачити, що мусульманин Ібн-Даства тут перекручено переповів оповідання Геродота про скитів.

16. Скити або Саки (наші далекі предки) під час

поховання вождя ховали біля нього і його вірних слуг (але не душили, накладаючи їм мотузку на шию, а давали їм напій, який їх приколихував до вічного сну).

Беззастережна віра у «потойбічне життя», віра у безсмертя душі людської була така реальна і така сильна, що дружина померлого вождя сама зголошувалася йти зі своїм мужем «у країну вічного раю». Вона пила напій і її хоронили поруч з її мужем, слугами, кіньми і казковими золотими скарбами.

17. Ми сьогодні співаємо «Смерть одна розлучить нас». Предки наші вірили, що смерть не є всесильною, вони співали «навіть смерть не розлучить нас». І в стародавній Персії, з якої черпала варварська Греція для себе основи філософії, культури і цивілізації, смерть не розлучала чоловіка з жінкою — вони йшли разом «на той світ». І такі ж поховальні звичаї були і в стародавній Індії.

Професор Михайло Грушевський, якому ми віримо більше, як монахам і мусульманам, в «Історії України — Руси» в Другому виданні в Першій книзі на сторінці 289-й пише, що стародавні русичі

(українці) не приносили людські жертви.

Грецький письменник десятого століття Константин Порфиророджений пише, що «Росси приносили в жертву живих пташок під дуже високим дубом. Окреслювали круга стрілами, а інші клали туди хліб чи що мали. Потім кидали жеребка й гадали, чи колоти їм пташок і їсти, чи випускати на волю». І ці твердження занотовані на сторінці 39 у Третьому томі — у «Вістях візантійських істориків» Штриттера.

18. У Бомбеї (Тачж Магал) 7-го лютого 75 року я розмовляв з рабіном. Ми так розмовляли, що він не знав мого прізвища, а я — його. Обмінюючись думками про парсів (визнавців науки Зороастра), я згадав, що стародавні українці не практикували кривавих жертвоприношень, (вони приносили для Бога зерно, мак, гриби і навар з овочів).

Рабін відповів: «З цим можна погодитися. Є народи-вівці і є народи-льви. Знаєте, що слово "юда" означає "лев". Лев — цар, вівця — його рабиня, яку він з'їдає на сніданок — здійснює криваве жертвоприношення. Сьогодні зі всіх релігій виключене криваве жертвоприношення, та незважаючи на це: леви

лишилися левами, а вівці — вівцями».

19. «Москвини — північні агресивні мисливці, які свій характер оформили, полюючи на ведмедів та іншу звірину. Українці-хлібороби — мирні гречкосії. Ніхто не дивується, що москвини-мисливці завоювали українців-хліборобів». Рабін, поправивши «ярмулку», взяв валізу і пішов: йому на стрічу поспішали його одновірці.

20. Побратиме, я продовжую. Джей. Джі. Фрейзер (професор Кембриджського університету, Англія) у книзі «Золота Гілка», виданій в Лондоні в 1961 році, на 576-й сторінці пише, що шотландці кров людини, яку вони приносили в жертву, мішали з зерном і по цьому дізнавалися чи буде врожайний рік чи ні.

На 517-й сторінці Фрейзер зазначає, що в Римі римляни жертвували козу, вважаючи, що це приноситься людське жертвоприношення: такі римські міркування свідчать, що вони (войовничі римляни), лагідніючи, людське жертвоприношення замінили тваринним.

21. Дравиди — монгольське плем'я в Індії. У

дравидів були ґодси, тобто архиєреї (старші жерці), які у брагманів (оріянських богомольців) викрадали синів і приносили їх у жертву під час різних свят — пише Фрейзер на 570 сторінці. На сторінці 385-й він доводить, що «між семітами Західної Азії король під час національної небезпеки інколи давав свого сина в жертву для свого народу». А на сторінці 381-й він докладно оповідає, що Аун — король Швеції пожертвував для Одина біля городища Упсала дев'ять своїх синів.

22. У Німеччині обожнювалося дерево, ялинка — символ вічного життя. Коли німець здирав з живого дерева кору і коли він був спійманий на цьому злочині, то, як пише Фрейзер на сторінці 145, німці спійманому відрізували пупа. І приколювали пупа до тієї частини дерева, де була здерта кора. І водили спійманого довкола дерева, аж поки були всі кишки з живота вимотані. Живим людським тілом забинтовувалася жива рана на дереві.

Джей. Джі. Фрейзер зазначає, що метою цього німецького ритуалу було намагання замінити здерту з живого дерева кору живою частиною тіла людського. І це було обумовлене твердженням — життя за життя: життя людини за життя дерева.

Вільям Робертсон Сміт (професор Кембриджського університету, Англія) у книзі «Лекції про Семітську релігію», виданій в США в 1969 році, пише на сторінці 366-й, покликаючись на славного філософа Платона («Республіка», 8, 15), що «Людське жертвоприношення практикувалося в Аркадії для Зевса».

23. Вірили Аркадці (греки), що той, хто їсть тіло людське, принесене в жертву, то, як пише філософ Платон, сам «може перетворитися у вовка», який є «божеством», тобто, може здійснитися «свята євхаристія».

Вільям Робертсон Сміт (також на сторінці 366-й) зазначає, що «Людське жертвоприношення в Римській імперії відбувалося до часу Гадріяна».

24. У Європі широко відомий письменник Еврипід у творі «Іфігенія» докладно описує, як грецький цар Агамемнон здійснює людське жертвоприношення — ритуально заколює свою доньку Іфігенію на жертovníку богині Артеміді.

Грецькі попи-християни, з якими я в жовтні в 72 році розмовляв у Атенах, гордяться грецькою дохристиянською релігією і в церквах її звеличують. І тішаться вони, що й сьогодні на грецьких грошах (драхмах) красується статуя Зевса. І тішаться, що й сьогодні біля будинку Грецької Академії Наук стоять могутні статуї бога Аполлона і богині Атени.

25. «Релігійна енциклопедія» Е.Ройстона Пайка, видана в 1958 році у видавництві «Меридіана» (17 Юніон сквер Вест, Нью Йорк) пише, що в Англії «Хлопець, як зазначено в публікації в 1255 році, був викрадений жидами в Лінкольні, катований і накінець розіп'ятий. Частини його тіла були дивним способом виявлені, злочин цей вийшов на поверхню, і 18 жидів було повішено за їхню участь у цьому».

«Релігійна Енциклопедія», подаючи ці твердження, зазначає, що вони висвітлені у книзі англійського письменника Часера «Кентербері Тейлс». І тут додає, що «ця історія раннього антисемітизму є сумнівна».

26. — Учителю, а що про людські жертвоприношення пише «Енциклопедія Британіка»?

- Побратиме, дивися сам. «Енциклопедія Британіка» (15 видання) в п'ятій книзі на сторінці 201-й пише: «Палення дітей, здається, траплялося в Ассирійських і Ханаанських релігіях і в різні часи між Ізраелтянами».

«Різні обряди старих греків і римлян, які включали вбивання звірят, можливо початково включали людське жертвоприношення». «Від часу середньовіччя до недавніх часів загально жиди були обвинувачені в тому, що вони приносять у жертву християнських дітей на паску».

27. У 16-й книзі (15-те видання) «Енциклопедія Британіка» на сторінці 131-й в розділі «Жертвоприношення» пише, що «Кельтський ритуал включав жертвоприношення жінки, умертвляючи її зануренням у воді, і серед народу Маїв існував ритуал: молодих дівчат топили у святих водоймищах. В Перу жінок приносили в жертву, задушуючи їх». І на цій же сторінці пишеться, що в Тибеті зникло криваве жертвоприношення «під впливом Буддизму, який забороняє всяке криваве жертвоприношення».

У Данії (у Копенгагені) в Національному музеї можна оглянути старинний мистецький твір, який

зображає ритуал: кельти приносять у жертву
«богові» жінок.

28. — Учителю, що можна сказати про Японію?
Японці мали і тепер мають Шінто (Рідну Японську
Національну Віру). Вони також практикували
людське жертвоприношення?

- «Енциклопедія Британіка» на сторінці 201-й в цій
же п'ятій книзі пише, що «В Японії людське
жертвоприношення було залишене на початку
середньовіччя».

Японці, залишивши людське жертвоприношення,
самі встійнили, що в Шінто (в рідній японській
національній вірі) «немає ніяких кривавих
жертвоприношень, навіть пташок не можна вбивати
в жертву для японського Бога». Усім відомо, що
японці, маючи рідну японську національну віру,
здобули у світі славу найбільш цивілізованої країни у
Азії. І вони достойно демонструють у світі могутність
свого вільного Японського духа.

29. Побратиме, людське жертвоприношення
практикувалося в епоху примітивного розуміння

релігії у Єгипті, Ізраелі, Греції, Римі, Японії, Азтеції, Вавилоні, Ассирії, Бенгалії, на островах Тихого океану, в Німеччині, Швеції, Англії і, можливо, в Русі (Україні).

У стародавні часи люди всіх релігій вірили в чудодійну силу жертвоприношення. Та, вдовсконаляючи духовну і матеріальну культуру і свої розуміння і відчуття Бога, вони залишили людське жертвоприношення. І сьогодні немає кривавих жертвоприношень ні в національних, ні в інтернаціональних релігіях — таке існує загальне переконання.

30. — Учителю, але є й сьогодні, як писав Іван Франко, «Попівські тортури».

У неділю, 15 вересня 1974 року отець-митрат Василь Федак у Соборі святого Володимира (у Гемільтоні, Онтаріо), після читання Євангелії про дві заповіді Ісуса, не витримав — і вийшов з рівноваги. Почав злісно говорити, що і він має «Самобутню Україну». І він знає всі ті українські родини, які залишили православ'є і почали визнавати рідну віру України (Руси). Отець-митрат, щоб підняти вартість грецького православ'я, почав українцям казати, що українці не

мали культури, культура прийшла в Україну з Греції. Українці, мовляв, були дикунами – «розпорювали себе широченними ножами і вмирали, таку паганську віру мали українці. Отож, не слухайте запродавців — проповідників паганства».

31. На підтримку отцеві Митратові не забарився прийти з Торонта сам первоієрарх Михайло Хороший. І він також у Соборі парафіянам почав ректи, що в рідній вірі України (Руси) були криваві жертвоприношення, пробував лякати українців.

Що ж це є? Тисячу років архиєреї чужовір'я ведуть жорстоку боротьбу з рідною вірою України (Руси) і досі не в силі задушити її в душі рідного народу?! Така вона живуча тому, що в ній животвориться вільний дух Українського Народу, у ній пробуджується божественна сила і воля України (Руси).

32. Учителю, а тепер скажіть, які були ритуали кривавого жертвоприношення у християнській релігії, яка так немилосердно зневажає віру Руси (України) — віру батьків наших?

- «І взяв Мойсей кров та й побризкав на людей, і рече: це кров заповіту» (2 кн. Мойсея, гл. 24, 8). Ісус рече «їжте, се єсть тіло моє», «пийте, се бо єсть кров моя нового заповіту» (Єв. Маттея, гл. 26, 26— 28). Отже, у Старому і Новому Заповітах іде мова про кров... Ісус сам себе приніс у жертву «Господеві Саваотів».

33. І тут постає питання: християнин не має права в той чи інший спосіб сам себе приносити у жертву, тобто відбирати в себе життя. Ісус же свідомо помер, щоб своєю мученицькою смертю спасти грішників. Бог Саваот, як Всемогутній, мав силу врятувати свого сина Ісуса від смерті. Та тут «Бог Саваот» сам свого сина приніс у жертву — відбулося «Авраамове» криваве людське жертвоприношення.

Дивно — ніби, щоб оправдати біблійний ритуал кривавого жертвоприношення, Річард Морган у книзі «Біблійна теологія жертвоприношення», виданій методистами в 1969 році на сторінці 16-й пише, що «Напочатку Бог включив чоловіка в теологію жертвоприношення і зробив його центральною ідеєю теології».

34. А. Р. Джі. Томпсон у книзі «Каяття і

Жертвоприношення в ранньому Ізраелі», виданій в 1963 році на 16-ій сторінці пише: «Людське жертвоприношення було спочатку наміром давати для Бога життєздатність життя жертвуючого».

У Західній Європі (особливо у країнах Скандинавії) у 12—14 століттях появляються християни-флаґелланти. Слово «флаґеллант» значить «самобичуючий». Монахи в угоду Ісусові Христові почали самі себе до крові бичувати, і цей кривавий ритуал звався «приймання хрещення кров'ю». Люди, приймаючи «хрещення кров'ю», юрбами ходили по вулицях закривавлені, і в екстазі виголошували молитви до Христа.

35. — Учителю, сьогоднішній християнин не відповідає за поведження давніх християн.

- Так. Я говорив з християнськими пасторами англійськими, німецькими, мексиканськими. І знали вони, що я ні християнин, ні мусульманин. Чуючи, що я вірю в Єдиного Бога, ім'я якому Дажбог, ніхто з них не назвав мене паганином.

Коли ми, рідновіри, звемо дикими шаманами тих

«наших» попів-архиєреїв, які нас звуть визнавцями паганської віри, то ми маємо святу слухність. Ми не пагани, ми не поклоняємося багатьом богам. Ми віруємо в Єдиного і Всюдисущого Бога. Ми не любимо тих, які нам завдають біль, і ми не любимо іншим завдавати біль.

36. Ми люди чесної релігійної толерантності — ми шануємо кожну в світі релігію, яка толерантно ставиться до Рідної Української Національної Віри. Говорячи про криваві людські жертвоприношення у вірі християнській, ми зазначаємо, що сучасні християни не відповідають за злочини давніх християн.

6-го липня 1415 року на жертovníку християнському був живцем спалений 46-літній чех (професор Іван Гус). Мудра і красива дівчина Гіпатія в Олександрії (Єгипет) була професором академії. Студенти любили її за її оповідання про астрономію. Астрономія — наука заборонена церквою Христовою.

37. Єпископ Кирило наказав монахам, щоб вони підстерегли Гіпатію, як вона вертатиметься з академії. Монахи схопили Гіпатію, оголили її і в

церкві Господа Бога Христа задушили її. І спокійно (адже це ритуал людського жертвоприношення) «Тіло її посікли на кусники, м'ясо відшкребували від костей мушлями та й кидали останки в огонь» — пише професор Нью-Йоркського університету — (славетний історик) Джон Вільям Дрепер.

У Парижі (Франція) 24 серпня 1572 року християни здійснили масову «священну різню людей». Під час людського жертвоприношення (у день святого Варфоломея) було заколено дві тисячі дітей, жінок, мужчин. У Франції це людське жертвоприношення відбувалося з гарячої любови до Ісуса Христа. Ознаменовуючи «святе варфоломеївське жертвоприношення», «Всесвятіший папа Григорій 13 наказав видати прапам'ятну медаль».

38. У березні в 62 році я перебував у Мехіканському університеті. І тут довідався, що ще й досі живе між аzteками любов до вождя Гуавтемока. Азтекський вождь, побачивши, що вторжники християни-конкістадори прийшли, щоб поневолити і вмертвити азтеків, закликав свій народ стати до самооборони. Азтеки мали примітивну зброю. Вождь Гуавтемок під час бою попав у полон. І християни-конкістадори принесли вождя Гуавтемока в жертву Ісусові Христові.

- Які були вжиті ритуали?

39. — Християни-конкістадори зв'язали вождя Гуавтемока, а потім облили його «миром» (оливковим маслом). Розвели вогонь. І коли дрова згоріли, вождь Гуавтемок був покладений на залізну сітку, під якою палахкотів жар.

Християни-конкістадори, обвішавшись хрестами, молилися і на повільному вогні пекли вождя Гуавтемока. І біля нього лежав також його вірний побратим, – який, не витримавши несусвітніх мук, почав страдницьки стогнати. Вождь Гуавтемок сказав: «Побратиме, бери приклад з мене, я ж також не лежу на квітах». І ці його слова були останніми. І було це в 1600-му році.

40. 17 лютого 1600 року архиєреї християнські живцем спалили 52-літнього мислителя Джордано Бруно. 19 лютого 1619 року архиєреї християнські живцем спалили 34-літнього мислителя Лючіліо Ваніні. 14 квітня 1682 року архиєреї Москвинської православної церкви здійснили людське жертвоприношення — живцем спалили Аввакума

Петровича.

41. — Учителю, чому думаєте, що Іван Гус та сотні йому подібних, які були живцем спалені на вогнищах, принесені в жертву для «Господа Бога Ісуса Христа»? Можливо справа Івана Гуса є справою кримінального злочину, а не священодійства?

- Іван Гус (і всі ті, які так, як і він, були живцем спалені), спалений тому, що папа римський (наступник Ісуса Христа) благословив людське жертвоприношення. Коли б він (папа римський) сказав тільки одне слово «ні», Іван Гус не був би спалений.

Маючи на увазі сучасний кримінальний кодекс, можна сказати: папа римський, благословляючи спалення професора Гуса, брав участь у кримінальному злочині. Та він (папа римський) не був покараний тому, що це було «священнодійство» (християнське людське жертвоприношення).

Католицький єпископ Фультон Шін (відома в США телевізійна зірка) за ті астрономічні твердження, які він голосить по телевізії, був би в епоху Івана Гуса

живцем спалений на вогнищі.

42. — Учителю, постає питання — чому все ж таки жиди приносили в жертву своєму «Господу Богові Саваотові» дітей своїх — не самою ж тільки дикістю вони керувалися? І не тільки вони, а й моавитяни, греки, римляни, японці, англійці та інші народи?

Ті народи, які приносили в жертву дітей своїх, вірили, що коли вони жертвують дітей своїх Богові, то їхні діти, прийшовши до Бога, будуть їх перед Богом достойно репрезентувати.

43. Ті, які приносили в жертву богові свиню, вірили, що свиня, пішовши до Бога, буде їх перед Богом репрезентувати. Ніколи не жертвувалася свиня сліпа, крива, хвора, а завжди — найкраща. У «Біблії» зазначено, що тільки найкращі овечки (ситі первісточки) треба приносити в жертву «для Господа Бога Саваота».

44. — Учителю, глибоко вдумавшись, бачимо, що й сьогодні існують жертвоприношення, тільки вони мають інші форми, інші поняття і проявлення.

- Побратиме, духовний провідник Індії Магаматга Ганді, який довгі роки проповідував філософію непротивлення злу насильством, у небезпечні часи Індії сказав, що він готовий свого сина Девадася пожертвувати для добра свого народу.

І він посилав сина Девадася в найнебезпечніші місця борні за єдність Індії. Він казав: «Я буду щасливий, пожертвувавши свого сина для справ єдності Індії. Іди, Девадасю, то нічого, що вони вб'ють тебе» («Ганді», Нараян Мурті, Карнатака Бгарат, Індія, 1974 р. стор. 36).

45. Москвинські інквізитори для тирана Сталіна принесли в жертву мільйони українських дітей, жінок, чоловіків. Тиран Сталін виконував заповіді тирана Леніна. Ленін, як зазначено на сторінках 248-ї і 762-ї у двох книгах («Твори Леніна», видані у Києві в 1947 році), дав ленінцям заповіт «Той, хто чинить опір — розстрілювати!», «Ми маємо в руках всі командні висоти, ми маємо у своїх руках землю — вона належить державі».

Зі всіх інквізицій світу Москвинська інквізиція має

найбільш кривавий жертovníк. На фінській землі на кістках українських майстри німецькі за хліб, вирваний з рук фінських і українських дітей, споруджували Пітербург. Усі жертovníки усіх релігій і сатрапій бліднуть, коли їх порівняти із кривавими жертovníками обер-інквізиторів Романових-Сталіних. І москвини-шовіністи жорстокі не тільки зі своїми ворогами, а й самі з собою. І ця жорстокість є їхньою тиранською молитвою і вірою.

46. Ми, рідновіри, бачимо, що українці примушені жертвувати дітей як м'ясо для гармат Москвинської сатрапії. І діти українські падають, заливаючись кров'ю, у болотах Фінляндії, під мурами Берліну, на сопках Манджурських. З їхніх сердець кров точать у концтаборах Соловецьких, Колимських, Мордвинських. Їхні мозки покалічені — їх навчено бути сторожами сатрапських границь у горах Тянь-Шаню, на берегах Амуру, у горах Паміру, біля мурів Берліну. Як павук, напившись крові, лопне монстер — сатрапія Москвинська. І на її руїнах розквітнуть, як сади весною, вільні держави вільних народів!

Без жертв немає віри. Ми, РІДНОВІРИ, родимо дітей і даруємо їх, як наші скарби найдорожчі, як нашу любов найсвятішу, на жертovníк святої Матері України, щоб вони, любі діти наші, були священними

воїнами народної волі – безсмертними внуками
Дажбожими.

47. Розуміння бога в Рідній Українській Національній
Вірі найдосконаліше і найсвятіше. Дажбог — Світло,
Самоутверджуюча Незнищима Енергія — Починання
духовної і тілесної субстанції народу Українського.
Дажбог Єдиносущий і Всюдисущий. Дажбог сам себе
проявляє у необмеженій кількості форм і дій, і тому
Він не має однієї форми і однієї дії, якими Він був би
обмежений. Дажбоже, Ти в народі і народ в Тобі.
Ми, внуки Твої, Тебе правильно розуміємо і Тобі
достойно поклоняємося.

Дажбоже мій, Ти Святість Духа народу мого, і чуття
мої, і мислі мої, керовані енергією божественного
світла Твого, Дажбоже мій!

- Учителю Лев Силенко, Консисторія Українсько-
Грецької Віри запитала: «Чи РУНВіра знає людські
жертви і чи практикує їх у наші дні?» Я вірю, що
Консисторія отримала задовольняючу відповідь.

ДЕНЬ 12

1. Слово «синай» значить «колючий». «Колючий» півострів, або по-жидівському «Синай». На схилах кам'яних гір, на сонцем спалених глиняно-піщаних пустинях ростуть миршаві колючі кущі. Безводдя. Хижі звірі. І тут живуть жидівські кочові племена козопасів і вівцепасів. Вони примандрували з західних берегів Персіянської затоки. Сарана, корінці, висушені на сонці кусники баранини не вливають в їхні жили войовничости. Опинившись на Синайському півострові, вони попали в єгипетський полон. Фараоновий військовий відділ примусив їх працювати у копальнях.

2. Між 1200 і 800 роках до «нашої ери» не було на світі такої могутньої імперії, яка б могла контролювати життя племен і народів на просторах між Нілом і Ганґесом.

Історики А. Г. Гордінер і Т. Е. Піт у книзі «Синайські написи» пишуть, що фараон Рамзес Шостий (1116—1090 роки до «нашої ери») був останнім фараоном, який користувався Синайськими копальнями. Що

сталося в історії Єгипту?

У Єгипті — громадянські війни. Військові частини фараона Рамзеса, не слухаючи своїх зверхників, покидають колонії і повертаються додому. І покинули вони й Синай. Так жиди звільнилися з єгипетської неволі і опинилися вони без праці і харчів, їм в очі дивиться голодна смерть. Рятуючи себе, вони вторгаються «у землю текучу молоком і медом» (1 кн. Мойсея, гл. 3, 17).

Земля мирних ханаанців справді не є така багата, щоб її можна назвати «текучою молоком і медом». Але коли порівняти її зелені долини з пісками Синаю, вона виглядає спокусливою.

3. Вони (кочові жидівські племена) 3100 років тому, вторгнувшись з Синаю на хліборобські селища країни Ханаан, вперше появились на арені історії Людства. До цього часу, як зазначають всі історики, не знайдено в історії жодних згадок про них.

Ханаанці назвали чужих людей, що прийшли і покорили їх, «ебер». Слово «ебер» значить «не наш», «прибулий», «потойбічний», «зайшлий»,

«посторонній». Від слова «ебер» виникли слова «гебер», «гебреї», «євреї». Саул став першим царем гебреїв. (Ім'я «Саул» значить «Бажан»). Та «найшов злий дух від Бога на Саула. І був він не при собі в палаті» (1 кн. Самуїлова, гл. 18, 10).

Коли в палаті юний Давид «пригравав на струнах» для Саула, «метнув Саул списа, думаючи: приб'ю Давида». Та, незважаючи на те, що походив «злий дух від Бога», Саул промахнувся. Давид відхилився і спис загруз у стіні.

4. І — потім розмилосердився Саул і сказав Давидові, що він зробить його своїм зятем, коли він принесе йому «сотню филистійських передніх шкірок, щоб помститися» (1 кн. Самуїлова, гл. 18, 25).

«Давид... пішов з людьми своїми в дорогу та й убив між филистиянами (тобто, між палестинцями, — пояснення моє) двісті чоловіка і приніс Давид їх передні шкірочки та й поклав їх повну лічбу перед царем» (1 кн. Самуїлова, гл. 18, 27).

Цар Саул, побачивши, як доказ Давидової хоробрости і порядности, двісті палестинських

шкірочок — відрізаних чутливих кінцівок, «оддав йому... свою дочку Мелхелу за жінку».

5. Войовничий цар Давид — жидівська гордість і слава. (Ім'я «Давид» значить «Добролюб»). Він царював успішно. «Як же Давид постарів і вбився у високі літа, то ніяк не міг зігрітися, хоч його і в ковдри загортають. І кажуть йому слуги його: "Нехай би пошукати добродієві нашому цареві молоду дівчину. Нехай би вона... usługувала йому й лежала на його лоні, й буде тепло нашому добродієві цареві". Шукали по всьому займищу Ізраєлевому найкращої дівчини, та й знайшли Аби-сагу з Синаму, та й привели її до царя... та цар не пригортався до неї» (1 кн. Царів, гл. 1, 1-2).

Старість не минає ні багатих, ні бідних. Жиди великі своєю великою любов'ю до царів своїх і живучі вони правильними інстинктами природи: так, як рій не може жити без матки, так правильний народ не може жити без вождя. Чим рій краще піклується маткою своєю, тим він здоровіший і сильніший.

6. Давид тяжко хворий. «І зв'язав священник Садок олійного рога з намету та й помазав Соломона. Тоді затрублено в трубу і весь люд викликнув: нехай живе

цар Соломон!» (1 кн. Царів, гл. 1, 39). (Жи́ди кажуть «Задок», що значить «Справедливий». Греки це слово вимовили як «Садок». Найближчі приятелі Садо́ка звалися садукеями).

Під час царювання Соломона (Мирного), який був сином царя Давида, жи́ди бурхливо посварилися і роз'єдналися. Одна партія підтримувала вождя Геробоама, який відкрито виступав проти Соломона і його гаремів.

(Ім'я Геробоам, Еробоам чи Джеробоам значить «Багатолюдний»; жи́дівські імена, так як і імена інших народів, різні народи вимовляють по різному і дають їм значення не завжди однакові).

І хотів Соломон стратити Геробоама, але «Геробоам зібрався і втік до Єгипту..., та й пробував у Єгипті до смерті Соломонової» (1 кн. Царів, гл. 11, 40).

Після смерті Соломона у Шехемі син Соломонів Регобоам (чи Ровоам, або Робоам) був проголошений царем. (Ім'я «Регобоам» значить «Багатолюдний»). З Єгипту швидко повернувся вождь Геробоам і з своїми однодумцями закріпився

«в Ефраїм горах».

7. У 931 році до «нашої ери» виникли дві, одна до другої вороже наставлені невеличкі жидівські держави. Держава Ізраель з столицею Самарією, очолена вождем (царем) Геробоамом, і держава Юдея з столицею Єрусалим, очолена царем Робоамом.

Місто Єрусалим заснували Гіттіти, або, конкретніше кажучи, одне з гіттітських войовничих племен, назване Єгиптянами «Гиксосами». (Єгипетське слово «гиксози» значить «володарі чужих земель»).

Гиксози більше як століття володіли Єгиптом. Вони показали Єгиптянам та іншим семітським племенам як виглядає колесниця, кінь, військова тактика. Джан А. Вільсон у книзі «Культура Стародавнього Єгипту», виданій в 1965 році Чикагським університетом, пише на сторінці 159, покликаючись на археологічні джерела, що «Гиксози, мирно вийшовши з Єгипту, побудували місто Єрусалим» деє 500 років перед вторгненням жидів до Ханаану. Ханаанці звали Гиксосів «Русами», а ними збудоване селище «Руса салем», що значить «Русів постій, мир». З слова «Руса салем» постало слово «Єрусалим». На Тел ел

Амарна таблицях, як зазначають археологи, первісна назва селища була не Єрусалим, а Руса салем.

8. Археолог Еммануел Анаті (визначний вчений сьогоденішнього Ізраеля) у книзі «Палестина перед Жидами», виданій в 1962 році в Нью-Йорку, пише, що археологічні експедиції знайшли в Палестині гиксоські могили і в них — керамічні вироби, тотожні до виробів, знайдених у Трипіллі (Україні). Він звернув увагу, що «гиксоські фортефікаційні й оборонні методи, а також оздоблення кераміки, мають походження північно-східної оригінальності». Він має на увазі простори, розташовані на північ від Чорного моря.

9. Самарія — невелике селище, віддалене тридцять миль на північ від Єрусалиму. (Слово «Самарія» значить «Вартова гора»). Самаритяни мали свій самаритянський говір. Вони не любили єрусалимців, між ними постійно точилася боротьба. «І побили юдеїв ізраельтяни, так що вони повтікали додому» (2 кн. Царів, гл. 14, 12).

Геробоам, будучи ефраїмцем (плем'я Ефраїма не любило племені Юди), бачив, що коли ефраїмці ходитимуть молитися в Юдею до Єрусалиму, то вони

можуть приєднатися до царя Юдеї Робоама. (Слово «Ефраїм» значить — «Подвійно плодючий»; ще раз зазначую, що різні словники по-різному тлумачать значення тих чи інших біблійних імен і назв).

10. Жиди так, як і всі інші тодішні племена, поклоняються багатьом богам: Зуріел (мій камінь Бог), Белзебул — Злобог, Даґиел (Рибобог), Рахіел (Вівцебог). Геробоам «виготовив два золоті бички і промовив до народу: Не треба вам ходити в Єрусалим. Ось тобі власні боги Ізраелю» (1 кн. Царів, гл. 12, 17—31). І поставив Геробоам одну статую «Ізраелевого Господа Бога» в Бетелі, а другу в Дані.

І на своїй царській печатці він (цар Ізраельський Геробоам) зобразив свого «Бога» у вигляді льва речащого. Археологи знайшли цю Геробоамову «божественну печать». Вона тепер хорониться в Лондоні в Бритійському музеї. І про неї пише докладно В. Ф. Албрайт у книзі «Археологія Палестини», виданій в США в 1961 році.

11. Геробоам, зробивши для ізраелтян «бога» у формі золотого бичка, мав добрі наміри і не був він злим царем. «Про хоробрі його дії, як воював та як вернув Ізраелеві Дамаск... прописано в книзі

літописній царів Ізраельських» (2 кн. Царів, гл. 14, 28). Бог у формі золотого бичка (особливо між жидами) ніколи не втрачав своєї вартости — власники золотих скарбів завжди мали не малий вплив на творення духовної і матеріальної історії Людства.

12. Щоб краще уявити славу біблійну державу Юдею, треба згадати, що вона мала сімсот двадцять тисяч населення. У ній жило плем'я Юди і плем'я Веняміново. Є міркування, що слово «Юда» виникло з слова «єд», що значить «лев». Слово «Веняміново» значить «Удатний». Принаймні такі дає пояснення Вільям Сміт у «Біблійному словникові».

Є племена, що носять ім'я свого священного «тотема», слово «тотем» значить «його рід». Плем'я, що обожнювало лева, звалось «Єд». Ізраель розташований на північ від Юдеї, має територію в три рази більшу і об'єднує всі інші племена Ізраельські.

13. У 722 році до «нашої ери» цар Ассирії Саргон Другий стирає з лиця землі державу Ізраель. І забирає він до ассирійського полону тридцять тисяч

ізраельтян і їхнього царя Осию (Гошею).

(Варто тут звернути увагу на принадли значення імен: Саргон значить Сонячний король, або – король Сонця, Гошея значить – Спасіння. Слово «сар» було семітами, як я вже писав у «Совісті Історичної Науки», позичене від сумеріян).

Саргон Другий поселив полонених ізраельтян у містах Медії. Країна Медия розташована на південь від Каспійського моря. На спустошеній ізраельській землі він (Саргон Другий) наказав поселити людей, привезених з Сирії і Вавилону.

14. На перелякану юдею Саргон Другий не звернув уваги. Він знав, що нещодавно в Юдеї побував єгипетський фараон Шишак. І Шишак «позабрав скарби з храму Господнього і скарби з царської палати. Забрав і золоті щити, що поробив був Соломон» (1 кн. Царів, гл. 14, 26). Історики вважають, що то цар Ізраеля Геробоам намовив фараона Шишака, щоб він заатакував царя Юдеї Робоама.

15. Цар ассирійський полонених ізраельтян «поселив при ріці Газан та по медійських городах», — (2 кн.

Царів, гл. 17, 6). 38 років томляться жиди в жахливій ассирійській неволі. Вони приречені на поступове вимирання. Не допомагають їм визволитися з неволі боги Зуріел, Рахіел, Дагіел та їхній «Бог Єгова».

Армія могутньої Ассирійської імперії озброєна мідяними і бронзовими мечами. Вона не має кінноти. Вона численна, горда, жадна і оситіла. Раби годують її. Вона не знала, що в степах Оріяни (України) вже куються залізні мечі. І шикується над берегами Дніпра численна армія вершників. Вершники русьві, безстрашні, жилаві. Коні їхні швидкі, як буревій.

16. І Вібга (Самоволодар) підняв вадар (булаву) і говорить до вершників: «Дая дада ма зам! Віті Да Бгу ана ведя сваґатура! Света карна, сваґ іті тура, синула Оря!» Чужинці, чуючи цю чудову скитську мову, пишуть, що скити були іранцями, і дехто з українців їм відповідає: «Так воно й є». Ні, не так воно є. Скити говорили стародавньою українською мовою. Вище згадані слова скитського володаря оживляю, щоб ми відчули в них красу первородну нашої рідної мови.

«Дайте дання матері землі! Вітайте Дажбога, знайте самонароджену силу свою. Світлом керуйтеся!

Самобутньо ідіть, тури, сини Оря!»

17. «Іті, свата тура!» – дав команду володар могутньої Скитії (Оріяни-України), піднявши священний символ (Триєдиність Буття – Трисуття). Трисуття (тризуб) – символ Скитії. І Кімерійці, і Скити — агресивні вершники лилися, як розбурхана течія з південних схил Кавказу», -пише Р. Гіршмен на сторінці 97 у книзі «Іран», виданій в 1965 році в США.

І отетеріла від страху могутня семітська Ассирійська імперія. Возрадувалися раби — ізраельтяни у неволі ассирійській, почувши, що скитський (староукраїнський) володар Сакандра летить, як всезмітаючий бурун — незчисленна армія вершників. І мають вони залізну зброю, якою торощать мідяні і бронзові мечі ассирійські. Сакандра іде до Ассирійської столиці Неневії.

18. Герман Шнайдер (професор філософії Ляйпцімського університету) у книзі «Історія Світової Цивілізації», виданій в Лондоні в 1931 році, пише (на сторінці 318), що «В 680 році перед Христом Скити з Кімерійцями (з північних берегів Чорного моря), вторгнувшись з гір, завоювали Ассирію». Скити мали залізну зброю і найкращу в світі кінноту. Вони були

богами світу — від них ніхто не міг втекти і їх ніхто не міг догнати. Від Нілу до Гангесу не було такої армії, яка б відважилася з ними почати бій.

19. Історик Р. Л. Отллі (Кембриджський університет, Англія) у книзі «Коротка Історія Гебреїв», виданій в 1904 році, пише, що «Скити вторгнулися в Медію, швидко забрали всю Західню Азію, спустошили Евфратську долину (Вавилон), потім зливою влетіли у Палестину. Лишили Юдею недоторканою. Ограбувавши палестинські міста, вони проникли до границь Єгипту». Їх на границі Єгипту стрінув фараон Псаметих і відкупився, давши їм казково великі дари, щоб вони не вторгалися в його царство.

Столиця Ассирії перебуває в руках українських (скитсько-кімерійських) кінних армій. На руїнах Ассирії постають дві нові держави: Медія і Ново-Вавилонська. Українці (скити-кімери), будучи господарями у Середній Азії, визволили народи з Ассирійської неволі. Вони зробили великий поштовх у розвитку цивілізації, військової техніки і оформлення духовного життя.

20. Ассирійці звали скитів ім'ям саки. Вони мали на увазі назву скитської зброї, яка звалася «сакіра».

Геродот пише (читай у книзі «Геродот», виданій в 1965 році в Балтимор (США) на сторінці 439, що «Скити були озброєні луками, кинджалами і була в них зброя «сакіра» (бойовий топір)».

«Сак» — корінь слова «сакіра». Звідси й походять слова «сікти», «січ», «січовик». І слово «сак» наші предки вживали у значенні «воїн», «січовик». Геродот і всі сучасні скитологи пишуть, що Скити самі себе звали Саками. Греки їх звали Скитами.

21. Слово «італієць», коли на нього дивитися з лінгвістичної сторони, значить «скотар», «той, що пасе скот». Не дивуймося, що старі греки, бачачи казково багаті пасовища і незчисленні отари скоту, які ходили над берегами Дніпра, звали нашу землю Скитією.

Є думка, що наше слово «скотар» (скот, скотарство) походить з санскритського слова «скут» чи «скит», з якого створені у «Рик Ведах» слова «скутіта», «скотана», що значить щось таке, що «скачується» (злуплюється). Є в нас сьогодні слово «скотити», створене з слова «котити». Слово «котитися» також значить «народжувати овець».

Дозволю собі зробити здогад, що й грецьке слово «скитос», що значить «шкіра», своїм походженням сягає санскритського «скут». Невипадково англійське слово «скін» споріднюється з українським словом «скіра» чи «шкіра».

22. Один загін скитської кінноти, промчавши дорогами Медії, розташувався на півдні Персії (Ірану), в родючій долині між рікою Галманк і притоками Шелак. Сьогодні над берегами Галманку стоять міста Сеїстан, Тапа Мир, Надалі.

У Персії слово «Саки» почало вимовлятися, як «сасси», «сеїси» чи «сакізи». Саки мали в Персії свою область Сакастан, що значить «земля Саків». Жак Дишесне Гюллемін у книзі «Символи і Цінності Зороастріянізму», виданій в 1966 році в Нью Йорку, пише (на сторінці 9), що «Сакістан сьогодні зветься Сеїстан, частина якого є в Афганістані, а частина в Балухістані».

23. Саки були добрими господарями. Вони перетворили Іран (Персію) в імперію.

«Сассанська імперія була найкращим періодом в історії Ірану», — пише на сторінці 357 Гіршмен у книзі «Іран». Сассанською вона звалася тому, що її королями були представники з Скитського роду.

24. «Так говорить Заратустра!» — сказав німець Фрідріх Ніцше, вклавши в уста великого Просвітителя малі ніцшеянські слова. «Енциклопедія Британіка» (книга 23, рік 1973) на сторінці 1011 пише: «В 19 столітті Ніцше в своїй книзі «Так говорить Заратустра!» свавільно перекрутив Заратустрову науку на свій власний смак, намалювавши його не як одного з перших великих моралістів, а як першого немораліста».

Ніцше не був людиною душевного здоров'я. Він безрозсудно вклав в уста Заратустрі світогляд заносливого німецького «супермена». Гітлер — учень Ніцше.

Совісні шукачі правди вважають, що коли б не було «Вед», створених в Оріяні (Україні), то не було б Заратустри, Будди. Коли б не було Заратустри і Будди, то юдаїзм, християнізм і мусульманізм не

мали б духовного зразка для творення монотеїзму, демонології, ангелогії і есхатології.

25. Слово «Заратустра» створене з слів «Зара» і «Устра». Загально в науці встійнено, що слово «зара» значить «жовта», а «уштра» чи «устра» значить «верблюд». Заратустра — сторож жовтих верблюдів, або Жовтоверблюдний.

Є також пояснення (і про це пише «Енциклопедія Британіка» на сторінці 820, в книзі 23), що слово «зар» значить «олд», тобто «стар», або «яр». В українській мові і в санскриті слово «яр» значить «ярий», «зрілий», «старий», «сильний». Монголи, вторгнувшись в Русь (Україну), залишили нам слово «яр» в значенні «обрив», «западина», «пропасть», і тепер в нас слово «яр» має два значення.

Слова «Заратустра», «Будда», «Конфуцій», «Христос» означають не прізвища, а титули. Знаємо, що слово «Христос» значить «Помазаний».

26. Медия — країна, в якій народився Заратустра. Старинні анали Персії (Ірану) пишуть: «Заратустра був першою мудрою людиною. Він родився в Медії

тоді, коли володарями цих земель були Скити — завойовники».

Історики, археологи Ірану не вважають Скитів Іранцями. Скити мають свою Вітчизну, розташовану на північ від Чорного моря. І Нестор-літописець пише, що землі Русі «називали Греки "великая Скитія"».

Не треба забувати, що «іранці-перси були тією самою расою, що й медіани, вони були частиною оріянської родини. Так, як і всі інші оріяни, перси поклонялися одному Богові», -пише славний англійський авторитет Вільям Сміт на сторінці 501 у «Біблійному словнику», виданому в 1948 році в Філадельфії. Вільям Сміт, тут згадуючи про віру в одного Бога, має на увазі науку Заратустри.

27. Спітама — рідне прізвище Заратустри. Слово «Спітама» значить «Світлан», «світлий», «русявий». У санскриті «світ», в українців — «світло», «світлий». У Персії (Ірані) слово «спіт» вживається в значенні «світлий».

А. В. Вільямс Джаксон (професор індо-іранських мов,

Колумбійський університет) у книзі «Зороастер», виданій в Нью Йорку (в 1901 році), пише (на сторінці 34), що «Пророк Заратустра — священик оріянської віри». На сторінках 35-36 він доводить обґрунтовано, що «Спітама — племенне ім'я Заратустри значить «Світлий».

Спітама — ім'я скитське. Відомий історик В. В. Вокс у книзі «Неневія і Персеполіс» пише, що «Заратустра був скитом». Греки слово Заратустра вимовили як Зороастер. Г. Г. Веллс у книзі «Нариси Історії», виданій в Нью Йорку в 1961 році, пише на сторінці 456, що «Заратустра, так як і Будда, був оріянином», на сторінці 243 він уточнює, «Оріянські племена — це Скити».

28. Якщо історики майже однозгідно вважають, що Заратустра був Скитом (і дехто доводить, що Він прибув з берегів Дніпра зі Скитською кіннотою в 680 році (до «нашої ери») до Медії, то в нас є велике хотіння почути Його мову.

Для прикладу тут подаю слова українсько-авестійські (заратустріянські): бій — рена (рана). Бог — Баґа, грабити (брати) — граб, булава — вадар, (той, що веде), ваакати (говорити) — вак, вдова — відава,

вітер — вата, гора — гарі, дати — да, дерево — дауру,
дощ — вар, думати — ман (манити), жінка — жані,
жовта — зар, жить — жив, знати — зна, земля — зам,
краяти — керет, могутній — маган, м'ясо — гав
(гав'ядина), небо — набаг, новий — нава, пекти — пач,
приємно — фрия, путь — паф, рана — хвара, ридати —
руд, село — віс (поселення), сонце — вар, стояти — ста,
скот — пасу, суша — гушка, темно — темаг, тепло — тап-
та, тесати — таш, умирати — мар, устати — уस्ता.

Я оживив нашу рідну мову, якою наші дорогі предки
говорили ще перед заснуванням Риму і перед
написанням «Біблії» (П'ятикнижжя Мойсея), і ті, які
не розуміють цієї значимости, будуть з мене
сміятися, а ті, що здібні думати, глибоко
задумуються; на основі джерел самі переконуються,
що мої висновки правильні.

29. Ми докладніше ознайомимось з скитською
мовою, довідуючись про науку Заратустри та Його
священні терміни. «Авести» — священні книги
заратустріянізму. Слово «Авести» зворушило душу
мою, коли я довідався, що воно тотожне з
санскритським словом «віста».

«Віста» значить «новини», «вісті», греки кажуть

«євангелії» (благі вісті). Срі Бгагват-Дгорма в книзі «Благовіщення Заратустри», виданій в Райкот (Індія), пояснює, що слово «Авести» рівнозначне англійському слову «нюс» (вісті).

Н. Р. Бенарджі у книзі «Залізний Вік Індії» пише, що «Авести» — священні зороастріянські тексти споріднені з Ведичним санскритом і вони виглядають як наріччя». Чому? Лавренс Міллс у книзі — «Роз'яснення вчення "Авест"», виданій в Бомбеї (Індія), пише, що «Мова «Авест» близька до Ведичного санскриту, який є його старшою сестрою».

30. Досліджуючи «Веди» і «Авести», я помітив, що слово «Перун» у «Ведах» вимовляється як «Варуна», а в «Авестах» як «Авура». Чому є такі мовні споріднення?

Джек Фінеген у книзі «Археологія Релігій Світу» пише, що «десь на початку чи зразу після середини другого тисячоліття перед Христом оріяни прийшли на територію Ірану». Від оріянів ця територія й почала спочатку зватися «Ар'яна», що значить «земля оріянів». З слова «Ар'яна» постало слово «Іран».

31. Заратустра, маючи двадцять років, іде від роду свого в люди — у світ широкий. Іде, щоб пізнати мудрість життя. Він вірить, що найкраще розуміє життя той, хто вільною і тяжкою працею здобуває сам собі хліб щоденний.

Він, мандруючи, помагає немічним здобувати хліб, він лікує хворих, повертає зір сліпим. Маючи 30 років життя, Він на березі ріки Дайтя (тепер священної ріки заратустріанізму) духовно осяявся і почав відважно проповідувати основи своєї науки.

32. Медияни вірили так, як і всі інші народи того часу, в багатьох богів, їхнє духовне життя було очолене маґами. Слово «маґ» (і про це я вже говорив) значить «мужній», «величний». Маґи були людьми мудрими, утаємниченими в життя. Знали вони властивості характеру людського, вміли хворих лікувати травами і добре розумілися на погоді. З слова «маґ» постали слова «маґічний», «маґія». Маґи поклонялися Богові, якого вони звали Див (Дева).

Заратустра виступив проти ритуалів маґів і осудив

їхнього Дива, назвавши його «злим духом». Він говорив, що на світі діють Дві Сили. Є дуалізм. Перша Сила Світу — Сила Добра, Правди, Любови, Світла, Мудрости. Першу Силу Світу Він назвав ім'ям Агура Мазда.

33. У «Ведах» є слово «асура», в «авестах» — «агура». Корінь цих слів «сур» (сар, сур'я) санскритсько-сумеріянський, значить «сонячний», «ясний», «опромінюючий».

Сумеріяни казали «ашіра» чи «асара» в значенні «сонце». Семіти слова «ашіра» вимовили як «сар», створивши ім'я «Саргон» і жіноче ім'я Сара, я вже згадував, що ім'я «Сара» взяте семітами від оріянів.

Слово «Мазда» дослідники визначили у значенні «мудрість». Я вважаю, що таке пояснення поверхове. «Мазда» створене з слів «маз» і «да». «Маз» значить «мозок», «мудрість», «ум». Слово «да» значить «даний», «дати», «дан». «Мазда» — Мудродатель (Мудрістю Даний). Агура Мазда — Сонячний Мудродатель.

34. Заратустра, ідучи землею Медії, проповідував,

що не Див, а Агура Мазда — Творець існування.
Він — Єдиний. Він — Абсолютний Володар Світу.
Він — Незмінність. Він однаковий тепер і завжди. І
все достойне походить від Нього. Він — Світлий Дух
Мудрости, Добра, Правди, Любови. Він — Суддя і
Законодавець. У Ньому немає зла, тьми, заздрости.
Він створив людину, землю, сонце, повітря,
розумних домашніх тварин, корисні рослини.

На світі крім Агура Мазди діє злий дух. Він зветься
Анґра Маню (злий ум) — це сила тьми, руйни, пекла,
ненависти, хвороб, заздрости, обмов. І вона творить
зло між людьми і веде непримиренну борню з Агура
Маздою.

35. Щоб зрозуміти походження науки заратустрової,
треба знати, звідки Він походить, і в якій вірі Він
родився і був вихований. Розважно пише
«Енциклопедія Британіка» в книзі 23 (на 1011
сторінці), зазначаючи: «Заратустрової реформи не
можна збагнути без знання традиційної релігії, в якій
Він був народжений і вихований».

У праці «Діаманти з Храму Світової Історії» я пишу,
що многотисячолітні життєві досвіди і
спостереження переконували наших Предків, що на

світі діють дві непримиренні сили: Добро (Білобог) і Зло (Чорнобог).

Весна, Світло, Тепло — це Біле Буття (Білобог), Зима, Тьма, Холод — це Чорне Буття (Чорнобог).

У городищах Трипільських (над берегами найжиттєтворчішої ріки Дніпро) весною наші Предки влаштовували врочисті ритуальні танки, в яких відображалася боротьба двох сил (змагання Весни і Зими) за своє утвердження на землі.

36. У південних країнах не дуже помітна межа між весною і зимою, і тому в них не могло виникнути поняття про існування двох вічно ворожих сил. В Оріяні (Україні) — Весна йде в образі юної чарівної дівчини (богині). Вона йде осяяна Сонцем і уквітчана квітами і вітана пташиними піснями. І вона, як Світла Сила Світу, перемагає холодні сутінки Зими.

Весна, ставши переможцем, не знущається над зимою. Весна — Дух Добра і Милосердя, Любови і Справедливості. У «Ведах» читаємо, що «Бог милостивий навіть до тієї людини, яка зробила гріх».

І Заратустра, натхнений вірою батьків своїх,
проповідує, що Добро є тому Добром, що Воно
завжди і всюди є Добром, і якостей своїх не міняє.

37. Чому Оріяна (Україна) — колыска народів білої
раси? Тому, що на її степах вперше люди почали їсти
хліб? Споживаючи багато зернових харчів, вони
стали плодovitішими і бадьорішими. Роди,
об'єднуючись, творили племена і починали шукати
нових земельних просторів.

«Перше Індоевропейське розселення в різних
формах, в різні країни і в різні часи відбувалося і
проходило поступово на протязі десятиліть і століть.
Воно почалося десь в кінці третього тисячоліття
перед Христом і йшло в різних напрямках з України (з
Вітчизни своєї)», — пише на 204 сторінці Жорж Ру в
книзі «Стародавній Ірак», виданій в Англії в 1966
році.

38. Малим хлопцем прибув з Оріяни (України) в 680
році до «нашої ери» Спітама Заратустра до Медії, чи
родився Він у Медії у скитській родині кшатрия
(воєначальника) Спітами — немає значення. Головне

те, що Він прагнув медиянів і всіх жителів Ірану (Персії) намовити, щоб вони залишили кочове життя і ставали хліборобами.

На питання учнів «Учителю, в чому є зерно віри в Агура Мазду?» Він (Заратустра) відповідав: «Коли добре родиться хліб» («Авести»). Він учив, що найсвітлішою людською гідністю є «орати землю і сіяти зерно» («Авести»). Він всіх пастухів заохочував до осілого життя. Він вважав, що хлібороби — люди мирні справедливі сонцелюби, достойні діти природи.

Заратустра говорив: «Людина Правди величніша як сонце. Людина брехні прямує до сатани. Нічого в світі немає огиднішого, як брехня. Вірте Агура Мазді, Він — Датель законів борні, дії і реформи!»

39. 8 лютого 75 року в Бомбеї (біля Тачмагалу, який стоїть на березі Арабського моря) до мене підійшов приємний чоловік. І: «Ви ґуру Лев Силенко? Ви щойно були в нашій колонії. Говорили з молоддю і питали про мене, я Далла».

«Достойний Далла, запрошую Вас на чай до

Тачмагалу», — сказав я. Сівши о 12 годині дня за стіл, ми чаювали до шести вечора, ведучи розмову про Заратустру, Його науку, мову і про Україну. Далла сказав: «Я співчуваю Вам, Ваша доля подібна на нашу».

«У 641 році араби вторгнулися у наш Іран. І принесли з собою віру Могамета. Коли іранець не хотів зрікатися рідної віри, він був замордований. І багато іранців вибирали смерть, не бажаючи бути духовними рабами чужої релігії. Вони, вмираючи, казали: «Слава Тобі Заратустре!» Та були й такі, які, рятуючись від смерти, приймали віру могаметанську.

«Усе, що було наше рідне (заратустріянське), араби називали ідолопоклонством, бісовством, нечестивістю. Араби палили наші рідні святині на наших очах, кидали в болото наші священні книги, наші символи. І казали: «Ми вас просвіщаємо, тепер матимете правдиву віру в правдивого Аллаха».

40. Далла говорив тихо й задумано: «І ця правдива віра нас на нашій землі поробила правдивими рабами. Знали ми, що наша іранська культура вища і старша як арабська, але ми не мали права про це

говорити дітям нашим».

«У школах могометанських наших дітей було навчено, що рідна віра Ірану (наука Заратустри) — справа диявольська, і тому її треба зневажати. Наші діти робилися нашими ворогами. Вони славили все арабське і соромилися признатися до рідного. Вони не знали, що ми, іранці, мали свою азбуку та мусіли її забути і прийняти арабську».

41. Далла говорив тихо й задумано: «У нас, персів, є така стара поговорка. Дитина плакала на руках негра-слуги, який заспокоював її, кажучи: "Не бійся, я ж з тобою". Дитина відповіла негрові: "Тому я й боюся".

Могометани, принісши нам правдиву віру в правдивого Аллаха, казали: "Не бійтеся, Аллах з вами". Ми тому й боялися, що Аллах з нами. Ми довгі століття терпіли жорстокі знущання. Тому що Аллах був з нами, нам, персам у Персії, заборонено мати рідну віру. І дозволено нам нашу рідну віру звати нечистивою, неправдивою. Ми (декілька родів) таємно залишили Персію (Іран) і прибули до Індії з наукою нашого Учителя Заратустри. Ми гіркими сльозами плакали, відчалюючи від берегів рідної

Вітчизни».

42. «У Індії ми чуємося щасливими. Ми чуємося щасливими тому, що ми є самі собою — це ж щастя найбагатріше! У нас є рідні авторитети, які ми шануємо. Адже шануючи їх, ми самі себе шануємо. У нас є рідне розуміння Бога єдиного і всюдисущого. У нас рідні святині, у святинях обожнений наш Заратустра, наші почуття. Вірю в Агура Мазду ми єднаємо самі себе».

«Ви оглядали наші святині на Ганді марґ, Янцар марґ і Шанкар. Наша молодь є нашою тому, що вона вчиться по-нашому в наших святинях, у наших школах. Учителі Заратустра учив нас, щоб ми дітям давали науку. І ми заповіт Учителя виконуємо. Наші діти мають добре виховання, рідний стиль життя. І всі ми тут в Індії живемо заможньо. Ми не гніваємося, що індуси нас звуть «жидами Індії»

43. Я сказав: «Люблю тих людей, які живуть в ім'я рідного. І при потребі готові життя віддати, щоб жило рідне. Я вчора в Делі університеті розмовляв з японцем. Він шінтоїст, отже, з погляду християн він ідолопоклонник, паганин, нечестивець. Ні, ні, так не є. Він великий науковець, астрофізик. Визначає вік і

температуру космічних тіл. Має розум глибокий, має душу врівноважену. Він сповідник рідної японської національної віри.

В моїх очах він – достойна японська людина.

44. Я не люблю релігійних вторжників-місіонерів, які тиняються по світах, кажучи, що тільки їхня віра правдива, а всі інші віри — справа диявольська, яку треба зневажати і руйнувати.

Далла сказав: «Мені студенти казали, що Ви український Заратустра. Ви звіщуєте нову концепцію у тій вірі, яку мали ваші батьки перед приходом грецьких жерців (єреїв) на Вашу любу Україну».

«Думаєте, що чужа віра, яка силою вторглася в душу народу вашого, не задушила любови до рідного богорозуміння?»

45. Я відповів: «Вірю, що в душі мого народу жевріє благородна іскра прагнень мати рідну віру (рідну духовність), мати своє незалежне духовне "Я", мати

своє почесне місце в історії людства. Я прийшов, бо така воля Дажбожа, щоб її (цю благородну іскру) перетворити у велике вогнище духовного відродження народу. І наміри ці здійснюватиму, не думаючи про те, чи я буду рідним народом люблений, чи забутий. У душі моїй є сила, яка володіє мною, і я підвладний їй».

46. «Достойний Далла, сьогодні я хочу з Вами говорити про Заратустру. Він же був скитом з роду Спітама. І мої предки були скитами.

У науці Спітами я знайшов багато такого, що було в рідній вірі Руси (України)».

Далла відповів: «Іран був заселений людьми, які прибули з України чотири, три тисячі років тому. У всіх нас колись була одна Вітчизна, одна мова, одна віра. Так, Заратустра був скитом. Індія, як знаєте, скитів зве саками. І Будда був скитом. Скити – великі люди світу».

47. У Бомбеї я уважно оглядав святині Заратустри. Знайомився зі священними книгами заратустріянськими. Вів розмови з персами

(заратустріянами). Я був захоплений їхнім єдиномислієм, їхньою родовою гордістю, їхніми почуттями окремості. Створювалося в мене враження, що вони народжені однією матір'ю. Зрідненість у них подивугідна. Не може чужинець говорити щось зле парсові про парса, бо напевно отримає таку відповідь: «Ви ж чужинець. Чому Ви проникаєте в наші заратустріянські справи? Думаєте, що ми такі духовно бідні люди, що Вам вдасться між нами створити розбрат? Помиляєтеся».

48. Заратустріяни живуть як одна родина. Вони на мої слова: «Ви дуже подібні один на одного», відповіли: «Ми всі брати і сестри — у нас одна кров і одна віра. Ми всі боронимо одного і один боронить всіх». Вони вірять, що їхня віра найкраща в світі. Вони вірять, що їхній Учитель Заратустра — найвеличніша в світі Людина.

Вони мають модерні школи, у яких вивчають життєпис і науку Заратустри. Вони з чужинцями радо говорять про Заратустру, але ніколи нікого не намовляють визнавати Заратустру. Вони ніколи нікого не запрошують до своїх святинь. Туристам вхід до їхніх святинь заборонений.

49. Шануючи рідне й чуже, вони кажуть: «Ми люди благородні, наше — нам, ваше — вам». Є і в них люди (у родині не без виродка), які чинять зраду. Наприклад, коли їхня дівчина одружується з чужинцем, всі вони однозгідно від неї відрікаються. І кажуть їй: «Полюбила чужинця, то йди від нас до чужинців». Вони вважають, що краще родина мала, але вірна й дружня, ніж родина велика, але зрадлива, невпорядкована і розсварена ворогуючими думками і характерами чужої крові.

Ідучи вулицею (в Бомбеї), я думав: не хотів би, щоб в часи формування українського державного життя десять тисяч заратустріян переїхало жити з Бомбею до Києва. Заратустріяни заволоділи б київськими банками, часописами, телевізійними станціями, торговельними установами. Вони організовані і зріднені краще, як жиди.

ДЕНЬ 13

50. У заратустріянських книгах (у «Гатах», «Авестах», «Паглави»), які, як святее святих, хороняться в Бомбеї, пишеться, що Заратустра був непорочно народжений. Він — Син Божий (Син Агура Мазди). Агура Мазда послав свого Сина з Неба на Землю, щоб Він людям показав справедливу дорогу життя.

Заратустра був одружений з чарівною дівчиною Гавова. Він їй сказав: «Гавова, я піду геть. Житиму сам. І на самоті думатиму про Добро і Зло. Є в житті якісь помилки, вони мене непокоять. Можливо я, думаючи про життя, знайду первопричину людського страждання на світі цьому».

Гавова вважала, що нерозумно тратити час на роздуми про життя. Треба доглядати і вирощувати скотину та збагачувати господарство. Заратустра, ніжно попрощавшись з Гавовою, пішов. Він оселився в печері в горах Сабалан.

51. Минали місяці. Заратустра жив у світі глибокого роздумування. Він в думці сам собі ставив хвилюючі питання і на них давав відповіді. Він сам себе пізнавав, удосконалюючи свої погляди і почування.

На світанку в горах появилось, як ніколи раніше, особливо величне Сонце, розкинувши могутні вогнисті проміння. Темнота, не маючи сил перемогти Сонце, тікала у безвість. У Заратустри цього ранку народилася думка: на світі є Світло і на світі є Тьма. Між ними немає миру. Між ними точиться вічна боротьба, яка ніколи не закінчиться миром.

52. Світло — це Добро, бо воно дає життя землі. Тьма — це Зло. Тьма стримує розвиток життя на землі і множить зло.

Я кажу у Днях «Різдво Світла Дажбожого» і «Великдень Світла Дажбожого», що такі поняття світу Добра і світу Зла були у стародавній вірі Русі (України). І вони всесторонньо проявлені у «Ведах». Заратустра поліпшує їх, духовно вдосконалює. Він каже, що Добро є завжди добром, а Зло є завжди злом. Добро ніколи не робить зла. Зло ніколи не робить добра.

53. У печері (у спокійному світі самотності), устійнивши основи своєї духовної науки, Заратустра глянув на земні простори і сказав: «А тепер,

Заратустра, виходь з гір і йди в народ. Виводь народ зі шляху Тьми на шлях Світла!»

Заратустра, йдучи від селища до селища, десять років людям проповідував свою духовну науку. І приєднав (за десять років!) тільки одного сповідника, який був його двоюрідним братом. Люди слухали Заратустру уважно. Згідливо похитували головами і відповідали: «Правду кажеш. Та лишити старе й прийняти нове не є нашою справою. Ми ж звичайні смертні люди. Коли всі підуть за тобою, то й ми підемо».

54. Двоюрідний брат заратустровий сказав:
«Заратустра, Твоя наука велика й свята. Я вірю Тобі. Та кажу, що звичайним людям тяжко твою мудрість збагнути. Ти спочатку виховай людей так, щоб вони могли Твою науку зрозуміти. Зрозумівши, вони визнають її».

Є в словах першого визнавця науки Заратустри ділова обачність. Справді, хіба можна людині, яка ніколи в руках не тримала кобзи, казати: «Бери і грай?» І я бачу, що моя наука про Духовний Світ рідної Віри Руси (України) не всіма сприймається однаково. Ті, що її збагнули поверхово, принижують

її неправильними оповіданнями про неї, самі цього не помічаючи. І потім зневірюються, бачачи, що люди до них ставляться недовірливо.

55. Заратустра сказав своєму двоюрідному братові: «Порада твоя правильна». І пішов Заратустра до королівського палацу. Біля воріт Він сказав королівському вартовому: «Іди і скажи королеві Виштаспі, що я, Заратустра Спітама, Пророк Єдиносвітлого Мудродателя (Агура Мазди), прийшов побачити його і вчити його про шляхи Добра й Зла».

Вартовий, побачивши мандрівника в убогому одязі, який сам себе зве Пророком, зареготався. І почав глузувати з Заратустри. Заратустра дав команду: «Іди і роби те, що я тобі сказав». Вартовий збентежився від несподіваного наказу. Вій почув в голосі Заратустри щось таке, чого він досі не чув від людей звичайних. І побачив він в очах Заратустри іскри вельможної вольовости. Але стояв непорушно. Заратустра взяв у руку горючу кулю, яка вогнем окутала його пальці. І сказав: «Цей знак ознаменовує, що я прийшов на світ в ім'я Єдиносвітлого Мудродателя».

56. Вартовий пішов до короля Виштаспи і сказав:

«Справді, дивовижний чоловік прийшов бачити тебе, Величносте! Він сам себе зве пророком Єдиносвітлого Мудродателя (Агура Мазди). У руці тримає вогненну кулю. І рука його не спалюється». «Пришліть його до мене», — дав наказ король Виштаспа.

Заратустра, ставши перед королівським престолом, сказав: «Я, Заратустра Спітама, Пророк Єдиносвітлого Мудродателя (Агура Мазди), прийшов до Тебе, Великий Володарю, щоб повернути Твоє серце від марних і злих зображень на шлях, який веде до Світла, Правди, Мудрости».

«Чим Ти можеш доказати, що Твої щойно сказані слова правдиві?» спитав король Виштаспа. Заратустра відповів: «Я вчу, що світ Правди не любить світу Неправди. Якщо Ти або Твої мудреці бажають дати мені питання, я радо відповідатиму, щоб Ти сам переконався, що Твій шлях ідолопоклонний, покритий темрявою. Я показую шлях новий — правдивий шлях Єдиносвітлого Мудродателя. Він світлий, як світло дня!»

57. Чуючи ці слова Заратустри, може виникнути питання: які мав основи Заратустра звати сам себе

Пророком? Які Він мав основи говорити, що Його шлях світлий, а шлях короля Виштаспи покритий темрявою?

Чи міг би кожний іранець, сам себе назвавши Пророком, казати, що його шлях світлий? Чи мав підставу Могамет сам себе звати «пророком Аллаха»? Чи були вони такими, якими самі себе звали? Вони були великими людьми. Вони були великими тому, що, йдучи на жорстокий іспит життя, не торгували своїми поглядами і не пристосовувалися до тих чи інших поглядів, щоб здобути любов і славу. Не було на світі таких сил, які б їх зневірили, залякали і ослабили. Вони не робили самі себе пророками — у їхніх душах була втілена така могутня духовна енергія, яка їх робила такими, якими вони були. Вони самі не знали, чому ця сила саме проявилася в них, а не в інших. Сучасні життєзнавці вважають, що такі люди роджені «унікальним жестом матері Природи».

58. Король Виштаспа сказав: «Мудреці мої, архиєреї, ереї й маги! Давайте питання цьому чужинцеві! Відповідаючи, Він розповість нам, хто Він є. Я сяду тут і буду судити, хто правий, а хто ні». Заратустра Спітама в королівському палаці був названий «чужинцем» тому, що Він не був корінним іранцем. З

роду скитського (староукраїнського) походив Він.

Заратустра сказав: «Величносте, якщо Ти знайдеш, що моє слово правдиве, то пообіцяєш мені, що Ти залишиш темний шлях поклоніння зображенням (ідолам) і підеш на шлях Єдиносвітлого Мудродателя (Агура Мазди)?

59. «Я обіцяю», — відповів король Виштаспа. Мудреці, архиереї і магі з прихованим глумом дивляться на мандрівника Заратустру, який звернувся на себе увагу, сам себе називаючи Пророком Агура Мазди. І дивно — звідки Він мав відвагу так безстрашно висловлювати свою науку?

Головний королівський архиерей самовпевнено питає: «Заратустра, значить Ти, чоловіче, прийшов учити нас нової релігії? Чим же вона відрізняється від релігії батьків твоїх?»

Заратустра відповів: «Ні, я не прийшов вас вчити нової релігії. Я прийшов поліпшити стару релігію. Питаєте, що я вчу? Я вчу людей Добра, проповідуючи віру в Єдиносвітлого Мудродателя (Агура Мазду)!

Ваш шлях ідолопоклонний — шлях темний».

60. Головний королівський архиєрей сказав: «Ти думаєш, що наші боги Сонце, Гори, Небо, Зорі фальшиві?» Заратустра відповів: «Ні, вони не є фальшивими богами, вони взагалі не є богами. Коли людина збудує дім, то хіба можна казати, що той дім є людиною? Сонце, гори, небо, зорі не є богами, а творінням Творця (Єдиносвітлого Мудродателя) Агура Мазди».

«А хто ж Творець?» — спитав один з єреїв.

Заратустра відповів: «Агура Мазда (Єдиносвітлий Мудродатель), — Творець і Володар Світу». Мудрець спитав: «І Ти говориш, що Творець створив все на світі цьому?»

61. Заратустра відповів: «Він — Світло. Він створив усе, що світле й добре на світі цьому. З Добра й походить добро». Один з єреїв спитав: «А хто ж тоді створив зло на світі цьому?». Заратустра відповів: «Зло на світі цьому створив Анг'ра Маню — темний дух, дух зла, ненависти. З ненависти й походить ненависть». Головний королівський архиєрей сказав:

«Ага! Тоді виходить, що на світі цьому є більше, як один Творець?» Заратустра відповів: «Так. На світі є Два Творці. І на початку світу було два духи: Добрий Дух — Світло, і Злий Дух — Тьма. І з цього й вічна Правда походить: твої дороги — не мої дороги, твоя смерть — не моя смерть, твій світ — не мій світ — роз'єднаємося: і світ роз'єднався на Світло і Тьму. І Добрий Дух створив усе, що добре на світі цьому. А Злий Дух створив усе, що зле на світі цьому».

62. На хвилину перестану оповідати про науку Заратустри. Пригадав: мандруючи в Мексиці і країнах Центральної і Південної Америки, я оглядав підземне озеро, в якому плаває сліпа риба. Там, де колись були очі, тепер — горбики.

Якось видющі предки цієї риби потрапили в озеро вічної тьми. Ішли тисячоліття за тисячоліттями. У темряві очі стали непотрібними, і вони поступово зникли. Тепер плаває сліпа риба. Я стояв і думав: світло дає очі живим створінням, а тьма — відбирає? Коли б цю сліпу рибу знову переселити у світле озеро, її далекі потомки стали б видючими. Там, де є очі, почали родитися перші проблиски мислі. Значить світло — колиска мислення! О, як це добре, що я вникнув у суть цієї простої правди! Світло — Творець Мислення, Світло — проміння Дії. Дія вічна,

незнищима, самоутверджуюча і самонаснажуюча —
Вона дає Буття, я її ознаменовую ім'ям Дажбог.

Щоб слово «дія» було ясніше відчуте, зазначу, що
воно тотожне зі словом «енергія».

63. Мудрець спитав Заратустру: «Чому ми повинні
йти за Добрим Духом? Чому ми не повинні йти за
Злим Духом, адже він такий сильний, як і Добрий
Дух?»

Заратустра відповів: «Добрий Дух накінець
переможе Злого Духа. Злий Дух назавжди щезне!
Людина повинна бути там, де світла перемога».

І спитав маґ: «Як ти знаєш, що Добрий Дух
переможе?» Заратустра відповів: «Знаю тому, що
Злий Дух не має передбачення. Злий Дух грубий. Він
живе обмеженими стимулами. Він живе сліпими
потребами, темними чуттями. Злий Дух не цікавиться
минулим. Злий Дух тому й є Злий, що він дбає тільки
про сучасні вигоди, прибутки, і живе прив'язаністю
до речей сумнівної вартости. І тому він в кінці свою
борню програє».

64. І спитав мудрець: «А хто ж тоді створив людину?» Заратустра відповів: «Єдиносвітлий Мудродатель (Агура Мазда) створив людину». Мудреці, мами, архиєреї і ереї злорадно переглянулися, їм здалося, що Заратустра суперечить сам собі. Архиєрей, глянувши на короля Виштаспу, сказав Заратустрі: «Ти щойно сказав, що Єдиносвітлий Мудродатель (Агура Мазда) творить тільки добрі творіння і тільки добрі справи. Якщо так — то Ти сам собі суперечиш. Люди (хоч би такі, як ми) створені Єдиносвітлим Мудродателем, а вибрали шлях Злого Духа. Стали, як кажеш, синами Зла».

65. Заратустра відповів: «А це тому, що Єдиносвітлий Мудродатель (Агура Мазда), створивши людину і поселивши її в країні Світла й Добра, дав їй волю вибирати шлях Добра, або шлях Зла. Справедливо вчу вас: все, що людина думає, робить і говорить, записується у книзі життя. Добрі думки, добрі дії, добрі слова записуються на одній стороні книги життя.

Злі думки, злі дії, злі слова — по другій стороні книги життя. Коли переважає добра сторона — людина йде до Неба, а коли зла — до Пекла».

66. «І йде назавжди?» — спитав король Виштаспа. Заратустра відповів: «Ні, Ваша Величносте! Судний день близько. І День днів Єдиносвітлого Мудродателя (Агура Мазди) святкуватиме свою перемогу над Злим Духом. І в Судний день всі мертві воскреснуть. І добрі душі, і злі душі будуть поставлені перед Судом. І добрі душі будуть навіки обдаровані добром. А злі душі щезнуть у темі безповоротно, бо вони сини Зла. І тоді заторжествує на світі Єдиносвітлий Мудродатель (Агура Мазда). І на світі цьому не буде Злого Духа, і так буде вічно!»

Духовні істини тут висловлені Заратустрою були проявлені в стародавній рідній вірі Руси (України). Оріянин прагнув на цьому світі бути добрим, щоб і на тому світі жити у Царстві Добра. Оріянин (скит-русич) не здавався у полон, бо вірив, що коли він на цьому світі буде рабом, то й на тому світі житиме в рабстві — в темряві Злого Духа. Я докладніше про це оповідаю в праці «Перед хрещенням Руси (України)».

67. У палаті короля Виштаспи запанувала тиша. Люди сиділи непорушно. Вони ніколи не чули таких чужих мудрих слів. Король Виштаспа порушив мовчанку, сказавши: «Чи маєте ще якісь питання до цього чоловіка?» Один з мудреців спитав: «Що треба

почати робити, щоб іти шляхом Єдиносвітлого Мудродателя (Агура Мазди)?»

Питання мудреця важливе тому, що в ньому порушується справа практичного втілення в життя науки Заратустрової. Тільки там є віруючі, де є практичне визнання віри. Хто каже, що віру визнає, але практично не втілює її в життя щоденне, нагадує сад, який цвіте, а плоду не дає. Заратустра відповів мудрецеві: «Добре мислення, добре слово і добре діяння — це і є шлях Єдиносвітлого Мудродателя».

68. Маґ спитав: «Як же людина може знати, де є добре мислення, де є добре слово, де є добра дія?» Заратустра відповів: «Це легко знати — Правда — Добро, а Неправда — Зло». Не спитали мудреці й маґи Заратустру, «що є правда — добро і що є неправда — зло»? На світі, як знаємо, є багато правд. І кожна з них прагне бути першою. Є широко пропагована кремлівська правда — неморальна, брутальна. І вона зве всі інші правди неморальними, брутальними. І жорстоко їх поборює, голосячи, що тільки вона є правдивою правдою. Отже, справа не в правді, а в моральній ідеології правди.

69. Мудрець спитав Заратустру: «Чи правда є єдиним

шляхом Єдиносвітлого Мудродателя?» Заратустра відповів: «Правда йде перша! Ті, які йдуть шляхом правди, повинні бути чисті в мисленнях. Повинні мати на устах достойні слова. Повинні допомагати усім потребуючим. Повинні працювати на полі, вирощуючи зерно. Повинні плекати дерева, вирощувати скот. І бути милосердними не тільки до людини, а й до тварини».

Король Виштаспа сказав: «Очевидно, цей чоловік говорить мудро. Ваші прагнення знесли його потерпіли поразку. Він є таким, яким він сам себе вважає. Він — Пророк Агура Мазди». І король визнав Спітаму Заратустру своїм Учителем, Учителем королівського двору.

По містах і селищах Ірану рознеслися вісті (авести), що постала нова віра, утверджена в науці Спітами Заратустри. І люди міркували: «Коли король визнав Заратустру, то й ми визнаємо».

Рідна родина Заратустрова і його ближчі сусіди, які десять років до нього ставилися з насмішками і звали його самохвалом, самолюбом, фальшивим пророком та всіляко його переслідували, тепер прибули до королівського двору, щоб поклонитися

Пророкові Заратустрі, і сказати: «Та ми ж його рідня, він з наших сторін, ми його добре знаємо».

70. Відбувається таємна нарада (синедріон архиєреїв, ереїв і маґів). Синедріон міркує: «Коли Заратустра здобув прихильність короля Виштаспа під час відповіді на питання, значить наші дні в королівському палаці пораховані». Синедріон вирішує придумати якісь свідчення, щоб убити Заратустру. Або — так його знеславити, щоб всі люди його залишили. І щоб він загинув у забутті.

«Що робити?» — спитав маґ, член синедріону. «Я маю плян, — відповів архиєрей, підтриманий єреями, — ми знаємо, що наш король не любить ворожбитів і заклинателів. Чи ж не заворожив людей Заратустра своїми словами?» Головний архиєрей сказав таємниче: «Треба мудро і всюди поширити слухи, що Заратустра ворожбит». «Думка ця правильна, але як зробити, щоб король повірив?» — сказав єрей.

Маґи, архиєреї і ереї після синедріону почали улесливо кланяючись доносити королеві Виштаспі, що «той чоловік Заратустра, що сам себе зве Пророком, не є жадним пророком, а таким собі

звичайним ворожбитом і заклинателем. І коли ти, Величносте, перевіриш його кімнату, де він тепер живе, то сам переконаєшся, що правду тобі кажемо».

71. Король Виштаспа визначив довірених людей, щоб вони зробили ретельне дослідження в кімнаті Заратустри. Маґи і єреї тоді, як Заратустра перебував у саду, таємно побували в його кімнаті, і в ній поприховували одрізані голови котів і собак, нігті з пальців померлих людей, волосся з кінських грив та інші речі, які вживають чужинці (скити) для ворожіння і заклинання.

...На королівському дворі зішлися маґи, мудреці, пишно одягнені архиєреї і єреї, щоб спільно обміркувати лікування улюбленого королівського коня. Кінь хромає. І ніби просить рятунку в свого пана — короля. Усі старання всіх не принесли успіху. Деякі слуги кажуть, що Заратустра -мудра людина. Він би допоміг коневі, та шкода, що Він — ворожбит. Заратустра довідався у в'язниці темній і жорстокій, що король Виштаспа занепокоєний хворобою свого коня — вірного бойового друга.

72. Заратустра подає вість з в'язниці, що Він хотів би

оздоровити коня. Стояли королівська родина, лікарі, мудреці, маги, архиєреї і єреї. Усі насторожені, заклопотані. Іде Заратустра. Він уважно оглянув коня і сказав: «Величносте, я поверну здоров'я твоєму улюбленому коневі, коли ти пообіцяєш, що приймеш мою науку і вже не покинеш її?»

«Я обіцяю!» — відповів король. Заратустра ще ретельніше оглянув ногу коня. І знову сказав: «Якщо я поверну здоров'я твоєму влюбленому коневі, Ти, Величносте, пообіцяєш, що твій син, принц Ірану, і твоя дружина — королева також визнають науку мою?» Король дав обіцянку.

І Заратустра почав лікувати коня. Кінь стрепенувся і добре став на ноги, побадьорішав. Заратустра походив з скитського роду Спітамів, що був відомий не тільки добрими вершниками, а й добрими лікарями. Король сів на жвавого коня — всі зраділи.

73. Учні Заратустри вивчають напам'ять вислови свого Учителя. Вони, ідучи від села до села, повідомляють людей: «Учитель Заратустра учить, що "є такі головні ангели на світі — ангел Доброго Мислення. Люди, учіться добре, ясно, мудро думати.

Перебувайте під опікою ангела Доброго Мислення".

"Є ангел Доброго Наказу. Наказодавці, учіться давати добрі, ясні, мудрі накази. Перебувайте під опікою ангела Доброго Наказу. Є ангел Доброго Розуму. Є ангел Благочестя. Є ангел Благополуччя. Є ангел Безсмертя. Вони, добрі духи — посланники Єдиносвітлого Мудродателя. Вони — приятелі й охоронці людей"».

74. Що ми бачимо в ангелології Заратустри? Ангели Заратустрової науки — це мудрі духовні поняття доброчинства.

У християн ангел «взяв кадильницю і наповнив її огнем із жертівні, і кинув на землю» (Іоан, 8, 5). Християнський ангел на землю кинув кадильницю. Дивні ангельські обов'язки. У юдаїзмі ангели мають різне оформлення і призначення. Особливо широко прославлені «святі серафими і херувими». Сотні літ талановитими басами, солов'їними сопранами з'юдаїзовані українці співають: «Світ на просвіту і славу народу Твого Ізраїла... Многоокі Херувими та шестикрилі Серафими, круг Тебе стоячи та літаючи, переймаються страхом перед неприступною славою Твою» («Требник», виданий Українською Пра-

вославною Церквою в США, в Нью-Йорку, в 1954 р., стор. 12, 29).

75. Слово «Серафим» значить «розжарення», «горіння». Ісая пише, що «коли цар Озія помер, бачив я Господа на високому й піднесеному престолі, а краї ризи його наповнили храм. Кругом його стояли серафими і кожний мав шість крил: двома закривав собі кожний лице, двома закривав собі ноги, а двома літав» (Ісая, 6, 1—2). Бачимо, що в уяві біблійного Ісаї, серафими не є духовними поняттями доброчинства, а якимись потворними птахами, які крилами самі собі прикривають обличчя і ноги, літаючи біля «Господа Бога Саваота».

Слово «херувим» (херуб, херубим) значить «крилата звірина» казкова (мітична). Переважно херувима робили у формі «рогатокрилатого бугая». І такі дерев'яні крилато-рогаті херувими стояли у храмі царя Соломона, охороняючи «святее святих» Господа Бога Саваота. Цар Соломон «зробив у Пресвятому два херувими з дерева оливного по десять локоть заввишки. П'ять локоть було одне крило херувима, а п'ять локоть друге крило херувима, то є десять локоть від кінця одного крила до кінця другого крила» (1 кн. Царів, гл. 6, 23-24).

76. Заратустра добрих оріянських богів проголосив ангелами (посланиками Єдиносвітлого Мудродателя). І так бог Вата (слово «вата» значить «вітер») став ангелом Ватою. Оріяни (скити) поклонялися до матері-землі. Обожнюючи землю, вони казали «мата зам». Мата Зам — добрий бог. І Заратустра проголосив, що є добрий ангел Зам (покровитель хліборобів).

Слово «маню» чи «ман» значить «манити»,
«проявляти розум», «ман».

Заратустра проголосив, що є «спента Маню», що значить «святий Розум» чи «святий Дух». У санскриті слово «света» значить «святий», а в «Авестах» — «спента» — святий.

Наші предки не казали «земля», а «зам» чи «зем». Закінчення «ля» виникло пізніше. І тоді постали слова — греб-ля, вір-ля, тес-ля, зем-ля. Заратустра, проголошуючи добрих богів ангелами, визначив, що Агура Мазда їхній Небесний Отець.

77. «Учителю, навіщо жити на світі?» — питали учні Заратустру. Він відповідав: «Треба жити, щоб боротися за Правду. Правда, Краса, Мудрість і Воля там, де хлібороби».

Маючи Оріяну (Україну) на увазі, як колыску зачаття аристократичної хліборобської культури і цивілізації, історик Г. Пік у книзі «Степ і Сівба» пише, що Україна — Вітчизна Індоевропейських народів. І тут же додає, що Вона є «колыскою краси, сили, таланту й волі білої людини».

Спітама Заратустра — реформатор віри ведійської. І творець нових пояснень великої ведійської духовости. Він — основоположник монотеїзму (однобожжя).

78. Лоренс Миллс у книзі «Зороастер, Филон, Ахамениди і Ізраель», виданій в 1906 році в Бомбеї, пише: «Правдивість мислення, опіки, смерті — це головна глибина Зороастри, яка стала провідною істиною всіх релігій». Провідною істиною юдаїзму, християнізму, могометанізму? Що це значить?

Хіба юдейський монотеїзм в епоху життя Заратустри

ще не був завершеним? Ні.

Не є моєю справою говорити, що юдейське розуміння Бога, висловлене в «Біблії», має малу моральну вартість. Якщо ж я говорю про біблійного «Господа Бога Саваота», то тільки тому, щоб своїх братів-чужовірів визволити з тьми блукань. І показати їм світлий шлях рідного українського розуміння Бога.

79. На основі біблійних писань устійнено, що юдеї 2600 років тому ще не мали утвердженої думки, що Бог — безкомпромісна Справедливість. У юдеїв ще не було виразних меж, які б відділяли моральне (Боже) від неморального (сатанинського). Що я хочу цим сказати?

Розуміння Бога не падає з неба. Розуміння Бога творять люди. Кожний народ розумом і душею свого пророка обділяє свого Бога тими моральними поняттями, які він (народ) сам має. У справедливих людей Бог багатий законами справедливості.

80. Якщо великий науковий авторитет (словник «Вебстера», 1966 рік видання) на сторінці 789 пише,

що слово «Івел» значить «неморальність», «злочинність», і якщо великий науковий авторитет «Енциклопедія Британіка» (на сторінці 1013, в книзі 23, рік — 1973) пише, що в «Біблії» «івел спіріт оф Єгова», стає ясно — Єгова (Саваот) — носій неморальної духовости.

Виникає питання: чому «Енциклопедія Британіка», вважаючи себе історично-науковим авторитетом і вартим релігійної толеранції, бачить у біблійному Господові Богові Саваотові «неморальність»? Тому, що сам «Господь Бог Саваот» свою неморальність демонструє, розмовляючи з Сатаною так, як розмовляють два товариші.

81. Наприклад, у «Біблії», у книзі пророка Йови читаю:

«Сталося ж одного дня, що сини Божі прийшли стати перед Господом і Сатана між ними. І поспитав Господь Сатану: "Звідкіля прийшов єси?" Відказав Господеві Сатана: "Я ходив по землі й обійшов її навкруги".

І сказав Господь Сатані: "А звернув ти увагу на слугу

мого Йова? Бо немає такого на землі, такого щирого, справедливого, богобоязливого та щоб цурався так усього лихого". І відказав Сатана Господеві та й промовив: "Чи ж то Йов даремно такий богобоязливий? Чи не ти сам обгородив навкруги його й дом його, й усе майно його? Працю рук його благословив єси й стада його ширяться все більше по країні. Простягни тільки руку твою й торкнись до всього, що він має — чи буде він благословити Тебе?"

82. І сказав Господь Сатані: "Ну, так нехай все що його, буде в руці твоїй, тільки на його самого не простягай руки свої". І пішов Сатана з перед лиця Господнього» (Кн. Йова, гл. 1, 6-12).

На основі писань «Біблії» видно, що «Господь Бог Саваот» наділяє злодія Сатану ласками Божими — чому, за які такі сатанинські доброти? Там, де сам «Господь Бог Саваот» кооперує зі злом (з Сатаною), розуміння Бога відстале.

І «Попустив Бог злому духові ввійти між Абимелеха і городян Сихемських, так що городяни Сихемські перестали Абимелехові коритися» (кн. Суддів, гл. 9, 23). Тут «Господь Бог Саваот» наділений обов'язками провокатора, який, щоб зруйнувати країну, підбурив

до бунту «городян Сихемських», щоб вони перестали своєму рідному королеві коритися, творячи руїни й роздори.

83. «І показав мені первосвященника Ісуса, що стояв перед ангелом Господнім та й Сатану, що стояв праворуч його, щоб його винуватити.

І сказав Господь через ангела до Сатани: "Нехай загрозить тебе, Сатано, Господь, нехай загрозить Господь, вибравший собі Єрусалим!"» (Кн. Захарія, гл. 3, 1-2).

У пророцтві пророка Захарія бачу, що він (пророк) вважає, що нечиста сила, тобто Сатана має почесне становище прокурора в царстві «Господа Бога Саваота».

84. Я вчу: поняття — що таке Добро і що таке Зло — ясно кристалізуються тільки тоді, коли в народі устійнені правила моральної поведінки, упорядковане відношення між чоловіком і жінкою, є домовлення, як повинна людина ставитися до людини.

Там, де таких понять не устійнено (бо плем'я ще перебуває на низькому моральному й духовному рівні), не можна шукати виразних меж між Добром (Богом) і Злом (Сатаною). Не треба обурюватися, що в «Біблії» неморальність зветься святістю — Авраам одружений з рідною сестрою Сарою: і сестра родить своєму братові Ісаака. І Авраам і Сара — високоморальні улюбленці «Господа Бога Саваота». Юдеї не могли своєму «Господеві Богові Саваотові» дати поняття вищої моральности тому, що таке поняття тоді було для них ще невідоме.

85. У 589 році до «нашої ери» Небахаднеззар (цар Вавилону) завойовує вбогу Юдею. Спалює (вже перед ним єгиптянами ограбовану Єрусалимську синагогу (храм збудований Соломоном). Грецьке слово «синагога», що значить «збори», «об'єднання», в ті часи ще юдеям було невідоме.

Мирні юдеї (ті, що займалися хліборобством) отримали від Небахаднеззара дозвіл лишитися в Юдеї. У 589 році до «нашої ери» (на десятки століть) жиди перестали бути державним народом. Очевидно, коли не мати на увазі Маккабеїв (Молотників). Від 165 року до 63 року до «нашої ери» жиди мали державне життя відроджене

Маккабеями.

(Щоб не було неясности, зазначу, що північна країна (друга жидівська держава), яка названа Ізраелем, справді 700 років до «нашої ери» звалася Самарією).

86. З Юдеї до вавилонської неволі йде з своїм чадом (народом Юдейським) і рабін Езикіел — духовний лідер (ім'я «Езикіел» значить «сила Ела»). Езикіел був спостережливою людиною, енергичною. Жив він почуттями й інтересами свого народу.

Прибувши до Вавилону, Езикіел побачив «чудо світу» — «висячі вавилонські сади». Він вперше побачив храми, споруджені на славу Бога Таммуза. У храмах — пишні обряди, релігійні весняні й осінні врочистості. У храмах — казкові золоті багатства. У вавилонян устійнені закони поведінки людини, відношення чоловіка до жінки, жінки — до чоловіка. Проповідується милосердне ставлення багатого до бідного.

87. Вавилоняни-семіти (аккади і халдеї) запозичили могутню шумеріянську культуру, цивілізацію, законодавчі основи, богословські концепції,

оповідання про світовий потоп і праведника
Зюдзюду чи Зюдзудру.

Праведник Зюдзудра урятувався від світового потопу тому, що «Боги порадили йому збудувати ковчег». Поширені між вавилонянами оповідання про «праведного володаря Сарґона Першого». «Немовля Сарґон був мамою пущений в кошику на ріку Евфрат. І врятувався». Виріши, він підняв семітські племена (аккадів) на борню проти завойовників сумеріян. Він став (дві тисячі років до «нашої ери») легендарним засновником Вавилону.

88. Езикіел на основі сумеріано-вавилоно-ассирійських релігійних оповідань пише гебрейською мовою книги. Він сумеріано-вавилоно-ассирійські події, поняття, закони і терміни пристосовує інтересам розсіяного по світі стада Юдейського.

Наприклад, на вавилонських клинописах написано, що мати аккадка зробила скриньку, обмазала її, поклала у скриньку немовля (Сарґона). І поставила на ріку Евфрат. Езикіел пише: «зробила скриньку... з рогожини та обмазала її... та й поставила між сет уз берега ріки» (Ніл) (2 Кн. Мойсея, гл. 2, 3).

89. Є сьогодні у Вавилоні (у музеї «Вавилон») чорна кам'яна стіна. На ній викарбувані «Божі заповіді Гаммурабі». «Володар Гаммурабі від Бога Шамаша отримує святі заповіді».

Аморитянський (Східний) володар Гаммурабі (1728—1686 роки до «нашої ери») на основі сумеріянських законів Ур Намму оголосив закони родинних справ, охорони власности, безпеки особи. Устійнив систему податків та військового обов'язку. Я докладніше про Гаммурабі говорю у праці «Совість Історичної Науки».

Езикіел на заповіді Гаммурабі взоруючись, скомпонував «Божі заповіді Мойсея», перенісши подію на гору Синай. Езикіел на оповідання про Зюдзудру взоруючись, створив принаadne оповідання про Ноя.

Не має потреби тут перечислювати десятки сумеріянських релігійних понять і оповідань, що в перелицьованій формі ввійшли до «Біблії». Точніше кажучи, до «Тораг» (П'ятикнижжя Мойсея). Слово «Тораг» значить «Показання шляху»,

«Спрямування», «Умова».

90. Езикіел, живучи у Вавилоні, підтримує зв'язок з жидами, що перебувають у Персії (Ірані) ще з часів жахливої Ассирійської неволі. Тепер (після падіння Ассирії) жиди живуть у Персії заможньо. Вони об'єднані в громади. І мають своїх духовних майстрів (рабів).

Цар Персії дозволив жидам мати торговельні підприємства. Езикіел, бачачи, що Персія має велику кінну армію, пророкує вавилонським жидам, що Вавилон упаде. І вони (жиди) повернуться до Юдеї. Він радить жидам жити об'єднано. І не захоплюватися вавилонським розкішним життям. Є згадки, що Езикіел, не дочекавшись падіння Вавилону, помер на березі Евфрату. І є згадки, що він вернувся до Юдеї.

91. У 538 році до «нашої ери» цар Персії (Ірану) розгромлює Вавилон. Біля вавилонських тріумфальних воріт він славить Заратустру. Він (Кир, Цар) бачить, що вавилонські жиди йому відкрили «брами Вавилону». Вони вітають іранських воїнів як своїх визволителів.

Духовним лідером юдеїв (після смерти Езикієла) став пророк-рабін Ездра. Або, як греки пишуть — Ездрас. Ім'я Ездра значить «Допомога». Ездра походив з касти рабів садукеев (членів рабінського ордену рабіна Садока).

Сорок тисяч юдеїв (під проводом вождя Зарубабела) виявили бажання вернутися з Вавилону до Юдеї, отримавши дозвіл від царя Персії. Ім'я Зарубабел значить «Народжений у Вавилоні».

Третя частина жидів не виявила бажання вертатися до «обітованої землі». Їм у Вавилоні стало жити добре. Живучи добре, вони на ріках вавилонських асимілювалися. І щезли. Та в основному в Вавилоні лишилися ті жиди, які вже були кровно змішані з вавилонянами. (Жиди перебували у вавилонській неволі п'ятдесят років).

92. Цар Персії, захопившись тим, що юдеї визнають Заратустрове поняття про існування єдиного і всюдисущого Бога (Агура Мазди), дає їм гроші, щоб вони в Юдеї побудували «гекал». І в «гекалі» щоб славили Агура Мазду і володаря Персії. Не знає Кир

(Цар) Персії, що не так воно станеться, як він міркує.

Кир Персії умирає. За дозволом царя Персії Артаксеркса пророк-рабін Ездра в 456 році прибуває до Юдеї. Ім'я «Негемия» значить «утіха Ягве». Коли в Єрусалимі під наглядом Негемії (виночерпая царя Персії) була закінчена будова гекала, сталася в історії юдеїв велика подія. Перед тим, як про неї оповісти, я хочу сказати, що слово «гекал» має також свою цікаву історію.

У сумеріян слово «лукал» (від слова «лук», зброя) означало «авторитетність», «святість», «провідник», «світла сила». Семіти вавилоняни слово «лукал» вимовили як «гекал» в значенні «святинність», «храм». Юдеї від вавилонян, позичивши слово «гекал», впровадили його до мови гебрейської. Сьогодні в Тель-Авіві рабін зве синагогу «гебрейським» словом «гекал».

93. Зарубабел і Негемия скликали юдеїв до новозбудованого Єрусалимського гекала. І Ездра в 444 році перед входом до гекалу проголосив найзнаменнішу в історії юдеїв вість.

Він до зібраних юдеїв сказав: «Ви провинилися, побравши собі жінок чужоплеменних, і через те збільшили провину Ізраїла» (Ездра, гл. 10, 10— 11). Юдеї, які жили в Юдеї в часи вавилонської неволі, провинилися. Вони одружувалися з гоями (чужинцями), створюючи юдейсько-гойські родини.

Там, де «мішана кров», немає єдності. Немає міцних почуттів зрідненості. З таких людей не можна створити духовно-тілесного моноліту, здібного проявити енергію і витривалість в борні за утвердження свого «я». І цю мудрість на основі життєвого досвіду знав Ездра.

Він говорив: «Так, покайтеся перед Господом, Богом батьків ваших і вволіть його волю, і відлучіться від народів краєвих і від чужоземних жінок». І юдеї, каючись, говорили Ездрі: «Ми відпустимо всіх жінок і дітей, народжених із них, щоб було по закону» (Ездра, глава 10, 3).

Юдеєць, що був одружений з гойкою, відрікався від такої жінки і від дітей нею народжених. Юдейка, що була одружена з гоєм, відрікалася від такого мужа і від дітей, що були від нього народжені. Адольф Гітлер, знаючи мудрість Ездри, забороняв німкеням

одружуватися з чужинцями.

94. «Енциклопедія Британіка» (у книзі 9, видання 1973 року) на сторінці 18 зазначає, що «Ездра — основоположник модерного юдаїзму», «він відбудував Жидівський закон». Він тільки тим юдеям, які мали чисту жидівську кров, повідомив у Єрусалимі біля воріт гекалу, що в юдеїв був Авраам, були Ісаак, Іаков (Ізраель). І був Мойсей, який водив племена гібрейські по Синаю. І дав їм «Закони Господа Бога Єгови».

Не сказав Ездра юдеям, що «Тораг» почав писати у Вавилоні Езикіел. А він (Ездра) закінчив писати. І ось тепер ці важливі святі писання, привізши з собою з Вавилону, читає. Юдеї думали, що писання Мойсея «ось знайдені в руїнах Соломонового храму. І тепер їх читає Ездра».

Мудрий той, хто вміє не тільки мудро думати, а й вміє мудро мудрість народів передати. Не про все мудре й правдиве говорить мати дитині своїй, щоб її (дитину свою) щасливою зробити. Мати знає — дитині потрібна чарівна казка, яка б її почуття облагороднювала, розвивала її уяву і вчила її відваги

і розсудливості.

95. Щасливий жидівський народ, що має таких великих синів як Езикіел-Ездра. Вони свій народ поставили у центрі світу. Вони звеличили національного Жидівського Бога Єгову-Саваота, проголосивши його світовим Богом. І головне те, що вони для підсилення авторитетності своїх писань, усюди вживали магічний спосіб впливу на людей, мовляв, не я говорю, то «Так говорить Господь Бог Саваот».

Гекал збудований в епоху життя Ездри був більший, як Єрусалимський гекал — храм збудований Соломоном. Архиєреї і єреї чужовір'я співають, виспівують і промовляють з'юдаїзованим українцям про чудо на світі цьому. Про синагогу-храм Соломоновий. Архиєрейська солодка оповідь — справа одна, а дійсність — справа друга.

96. У часи царя Соломона юдеї ще не мали ґрунтовних житлових будинків. Жили вони у шкіряних наметах так, як і пастухи сусідніх народів. І тому не дивно, що для них Соломонів храм виглядав як велетенська світова будова.

Справді ж «храм, що його спорудив цар Соломон Господеві, шістдесят локтів завдовжки, двадцять локтів завширшки і тридцять локтів заввишки» (1 кн. Царів, гл. 6, 2).

На основі писань «Біблії» бачимо, що славний Соломонів храм був такий великий, як велика крита соломою глиняна сільська українська хата. Та справа не в величині храму, а у великій священній вірності, яку мали юдеї до храму своєї рідної віри. І в цьому сила їхня. І в цьому слава їхня. Ездра бачив, що тільки той народ, в якого є почуття вибраности, винятковости, здібний здійснювати справи вибрані, виняткові. По-релігійному ось це почуття вибраности він прагнув привити чадові своєму.

97. «Світова Біблія», видана в Нью Йорку в 1973 році, на 165 сторінці пише, що «Є міркування, що Ягве був одним з багатьох богів». І тільки пізніше «Ягве став Єговою, якого назвали єдиним Богом-Творцем неба й землі». Щоб ці слова були зрозуміліші, я розповім про історію переходу Ягве з позиції бога-громовика на позицію універсального Господа Бога Єгови.

Шадай — оригінальна аккадсько-халдейська назва Бога. Гибреї (потомки Халдеїв), перебуваючи на просторах Синаю, поклонялися багатьом богам. Та Шадай був головним їхнім божеством. (Слово «Шадай» значить «Бог-гора»). Гибрейський Шадай жив на горі Синай так, як грецький Зевс на горі Олімп.

98. Рабіни знають, що «Є підстава твердити, що між стародавніми Гибрейськими племенами практикувалося поклоніння місяцеві. Перший день нового місяця (Годеш) відзначався як свято», пише на сторінці 238 в Першій книзі Жидівська енциклопедія «Жидівський Народ», видана в Нью Йорку в 1955 році. І тут же (на 237 сторінці) пояснює, що є «Факт, що ім'я Ягве (Єгова) було абсолютно незнане ізраельтянам».

Виникає питання: якщо Гибрейським племенам «Господь Бог Ягве (Єгова), який 7000 разів згадується в «Біблії», був абсолютно незраним Божеством для ізраельтян, то коли і при яких обставинах вони (гибреї-ізраельтяни) з ним познайомилися? Тобто, як сталося, що бог-громовик Ягве став «Господом Богом Ізраеля». Досліджуючи ім'я біблійного «Господа Бога Ягве» (Єгови), я глибоко відчув (відчув інтуїтивно і на основі довгих дослідів), що в українському слові

«ява» зачаровані таїни історії Людства.

99. У музеї «Вавилон» (біля Багдаду, Ірак) я оглядав печать царя Сумерії Гудеї. Цар Гудея жив 4350 років тому. В музейному поясненні читаю, що на печатці зображена подія: сумеріянський Бог Я (Бог Громовик) передає для царя Гудеї «глек з небесною водою».

Санскритське слово «явана» значить «явлення», слово «айя» значить «поклоніння», «обожнення», «палка любов», а слово «я» має значення «іти», «хто», «явлення», «рух».

Санскритське слово «ва» значить «вода». Сучасне українське слово «вода» створене з двох санскритських слів «ва» і «да»; у санскриті слово «да» чи «дар», як ми вже знаємо, означає «дати», «дарити». «Ва да» (пиття дається) — вода. І гітійське слово — «вадар» значить «вода».

100. Первооріянський бог Варуна, якого необачно переіменували на Перуна, має (у «Ведах») ім'я Ва. У «Ведах» слово «ва» значить «вода», «океан», «дощ».

Варуна — небесний Володар.

Гіттїти (орїянське плем'я) говорили санскритом, або — санскритським діалектом. Вони вживали слова «я ва» в значенні «являється вада», їхній релігійний термін «я ва» пояснюючи, кажу — «Той, хто ва дає» (Ява).

Професор Б. Грозний (мудрий син Чехії) найвизначніший у світі дослідник гіттїтських гієрогліфів, символів і клинописів. Не зі всіма його твердженнями хочеться погодитися. Та я звернув увагу, що й він пояснює, що гіттїтський гієрогліф, зображений у формі стріли, гіттїти називали словом «я» в значенні «дія», «рух», «явище».

101. Недалеко на Захід від Анкари розкопане гіттїтське місто, яке 4200 років тому було гомінким і могутнім. Оглядаючи руїни цього міста, я довго задумано стояв біля статуї гіттїтського Бога. Гіттїтський Бог зображений з тризубом в руці (лінії тризуба енергічні, нагадують блискавицю). Цьому Богові гіттїти поклонялися, прибувши 5000 років тому з Орїяни (П्राукраїни) на територію сучасної Туреччини і Палестини. У Палестині місто Геброн

було заселене гіттітами.

Професор Б. Грозний на гіттітській печатці в 1915 році прочитав слова «Чотири кам'яні глеки для Бога Яї» (Ява) чи Яяш. Обряд цей ознаменовує символічне звернення до Яви, щоб Він (Ява) послав дощ, напоїв людей (дітей своїх) і напоїв «маза»; гіттітське слово «ма за» значить «мати земля».

102. У Індії є спокійні й неупереджені історики. У бібліотеці Делі університету, шукаючи довідок потрібних для «Мага Віри», я звернув увагу на книги Аясвамі Калянараман. У «Ар'ятаранджіні» (Сага Індо-Оріянів) у Першому томі (репрезентованому вступним словом президента Індії Радгакрішнана), виданому в Індії в 1968 році, Калянараман на 288 сторінці пише, що «Біблійний Ягве споріднений з Ява (Яяш) в дослідженні Грозного».

Калянараман пояснює, що оріянський (гіттітський) Бог Яяш (Ява) чи Яї був не тільки дате́лем дощу, а й охоронителем людей від диких звірів, про що й свідчать знайдені 300 невеликих амулетів.

Уточнюю: між південною Палестиною і Синаєм жило

невелике семітське плем'я Кенітів. На північ від Кенітів і на захід від Мертвого моря в городищі Геброн жили Гіттїті. Кеніти запозичили від Гіттїтів поклоніння Яві.

Славнозвісний історик Річард фон дер Алм в 1862 році (і про це пише «Енциклопедія Британіка» на сторінці 106, в книзі 13, видання 1973 року) визначив, що «Ягве був Кенітським божеством, богом-громовиком».

В ім'я історичної правди Жидівська енциклопедія «Жидівський Народ» (у книзі Першій, на 250 сторінці) пояснює, що громовик «Ягве (Єгова) посилав дощ в передлітній час, благословив землю, щоб вона родила плоди і брав під опіку все, що хліборобові потрібне». Тобто, Ягве (Ягова) був Гіттїтським Богом Перуном (Варуном).

103. Твердження, що ім'я біблійного Ягве (Єгова) походить з староукраїнського (сумеріано-санскритського) слова «ява» (явність, буття, існування, присутність), доповнюю повідомленням «Енциклопедії Британіка».

«Енциклопедія Британіка» (у книзі 23, виданій 1973 р.) на сторінці 867 пише, що «Не треба відкидати походження Ягве з дієслова "явитися", "бути"». Що це є так — існує виправдання, підкріплене даними з Вавилонського тексту, мовного кореня «яву», «еву», що значить «явитися», «бути».

Відомо, що Сумеріяни — основоположники сумеріянської культури і цивілізації — говорили мовою спорідненою з санскритом. У санскриті (у «Ведах») слово «ява» значить «їжа», «ячмінь», «бути», «явитися».

104. У Шінто (в Рідній Японській Національній Вірі) є Богиня Аматерасу. Імператор Японії — Син Богині Аматерасу. Він (наприклад, імператор Гірогіто) — японське живе божество. Він живий божественний символ вільної японської духовости, єдності, зріднености.

Та немає в Шінто понять, що Богиня Аматерасу з-поміж всіх народів вибрала Японський народ, щоб Японці були народом, Богом вибраним. Аматерасу — Мати Японська. Хіба мати вибирає дітей? Хіба діти вибирають матір?

В жодній історії релігій світу я не знайшов поняття, що є «вибраний Богом народ» і є «невибраний Богом народ». Виникає питання: чому в жидів появилось переконання, що вони «вибраний Богом народ?»»

105. Гибрейські племена, вторгнувшись в Ханаан (Палестину), покорили Ханаанців, Кенітів. Між Гебреями виникло переконання, що Ел (головний Бог Ханаану) і Ява (головний Бог Кенітії) відвернулися від Ханаанців і Кенітів. Ел-Ява сподобав Гибреїв. Гибреї тому отримали військову перемогу, що на їхню сторону перейшов Ел-Ява, тобто вибрав їх «своїм народом».

Є в «Біблії» речення, що Ел-Ява (Ягве) не тільки вибрав Гебреїв поміж всіх народів, які були сусідами Гебреїв, а й полюбив їх (Гебреїв). І поклявся, що буде їхнім Богом (5 кн. Мойсея, 7, 7—8).

Читаючи про те, що «Ягве клявся», я подумав: рідна мати ніколи не клянеться рідним дітям, що вона їх вибирає своїми дітьми. І не клянеться вона бути їхньою матір'ю.

106. Чужа мати, адаптовуючи чужих дітей, може клястися їм, що буде їхньою доброю матір'ю, бо їх вибрала поміж всіх сиріток, як найкращих дітей.

Так (через успішне вторгнення гебреїв у Ханаан) Яве (Ягве) в буйній уяві гебрейських левітів (священнослужителів) став національним Богом Ізраеля. І левітами було встійнене поняття, що «Ягве — Бог Ізраеля, Ізраель — народ Ягве».

Уявімо таку подію: 1200 років тому плем'я мордвинів завоювало Русь. І мордвини, зачудовані перемогою, сказали русичам: «Дажбог нам, мордвинам, дав перемогу над вами тому, що вас залишив, а нас Він вибрав своїм народом. Тепер немає на Русі Русі, а є Мордвинія. І Дажбог — Господь Мордвинії, і мордвини — народ Дажбожий».

Жидівська енциклопедія «Жидівський Народ» (у книзі Першій на сторінці 239) ставить горде й правильне питання: «Діти Ізраеля не були єдиним народом в стародавні часи, що мав національного Бога. В чому ж є різниця між Ягвою (Єговою) і Шемошем, який є Богом Моабії? Чому Бог інших

народів не досягнув позиції універсального Бога?»

107. Питання жидівські аристократи ставлять правильне: «Чому Бог інших народів не досягнув позиції універсального Бога, а Бог юдейський такої позиції досягнув?»

На це питання є така відповідь: гої звеличили і спопуляризували жидівського національного Бога, давши йому універсальне становище заслужено чи не заслужено. Десятки мільйонів примірників «Біблії» видали гої (секти християнські), славлячи Єгову і душу свою настроюючи неприхильно до жидів, мовляв, «убили Бога Ісуса».

Між тими народами, які не є християнами, національний жидівський Бог Ягве не піднятий на становище універсального Бога. Буддистів, конфуціоністів, мусульман, шінтоїстів, індусів на світі більше як християн.

108. Левіти у своїх натхненних біблійних писаннях свого жидівського національного Бога Ягве проголосили світовим Богом. Вони Мойсея проголосили христосом (помазаником) Бога. Вони

призначили для свого національного Бога (Ягве) ангелів. І вони визначили, що є такі істоти, як демони. Звідки вони почерпнули ці ангельські і демонські поняття?

«Стандарт Жидівська Енциклопедія» (видана в Гарден Ситі в Нью Йорку в 1959 році) на сторінці 1476 пояснює, що «Парсизм (також відомий, як Маздизм) — це Зороастріянська релігія. Є впливи Зороастріянізму на Юдаїзм, особливо в концепції ангелів і демонів».

109. Джан А. Аллегро (професор Манчестерського університету) у книзі «Священний Гриб і Хрест», виданій в Канаді в 1970 році, на 24 сторінці пише, що сумеріянське слово «Сіпа» значить «розтягнений ріг», «пеніс». І тут же він зазначає: «В Старому Заповіті ім'я, яке нам відоме як Йосип, значить «Єгововий пеніс», «ім'я Саваот створене з сумеріянського слова «Сіпаад», що значить «пеніс приступу», «зливи».

Гебрейська мова була невиспичаючою для оформлення нових, гебреям незнаних духовних і ритуальних понять. І тому Езикіел і Езра радо впроваджували в життя гебреїв широко відомі в

Вавилоні сумеріянські слова. Особливо імена Абба (Батько) — Абраам, Сар (Сур'я, Сар'я) — Сара (Сонячна), Ліл (Лель) — Ел (Елогим), Зрі (Зір, зорити), Зрі Ел (Ізраел).

Вчені, високо оцінюючи книги Джана А. Аллеґро «Сувії Мертвого моря», «Люди сувіїв Мертвого моря», «Скарби мідяних сувіїв», «Досліди в пустині», вважають, що етимологічні висновки Аллеґра правильні.

110. Люди, які щонеділі в церкві співають «Свят, свят, свят Господь Бог Саваот», довідавшись про історію значення слова «Саваот», можуть оправдано огірчитися.

Джан А. Аллеґро, довівши, що слово «Саваот» означає «пеніс», нікого не огірчує. Усі частини тіла людського гарні. Людина — найгарніше в світі створіння. Все на світі, що живе, має свою красу, свою притаманну неповторність.

Є в «Біблії» вислови, що «Авраам народив Ісаака, Ісаак народив Іакова (Ізраеля). Ці вислови не випадкові. Вони обумовлені тим, що у стародавні

часи вважалося, що «насіння дароване людині Богом».

Єгова тяжко карає ту людину, яка насіння («дар Божий») не шанує. Наприклад, «Онан, як увіходив до братової жінки, проливав насіння на землю, щоб не дати насіння братові своєму», і це «Ледарство, погань була в очах Бога, що він (Онан) коїв», тому вбив і цього» (1 кн. Мойсея, гл. 38, 9).

111. Іван Франко — богатир українського народу. Він хоч ніде й не висловив думки про потребу мати українську монотеїстичну релігію, та дав народові науку, як Він (Український Народ) повинен ставитися до «Біблії».

Іван Франко у книзі «Сотворення світу», виданій в 1918 році, пише: «Наші поборники правовірности, а властиво темноти та безмисности серед народа, дуже сердяться на нас, що ми силкуємося не лише осьвіченим верствам, але й простому народови подавати здобутки новочасної науки.

Про сотворення світа і початки людського роду оповідає перша книга Мойсея, і для того поки

говорити про саме те оповідання, треба нам хоч коротко сказати про Мойсея та його писання».

112. «Наша церков учить, що Мойсей був великий пророк і чудотворець жидівський, що він з наказу божого вивів Жидів із єгипетської неволі, що в Синайській пустині Бог покликав його на гору і там дав йому закон для Жидів, що Мойсей потім сорок літ водив Жидів по пустині, простуючи до обіцяної землі Палестини, але сам умер не дійшовши до неї. Все се вчить наша церков на підставі жидівських книг, званих Мойсеєвими, в яких оповідається про діла і промови Мойсея і подається закони, дані ним із божого наказу жидівському народови. Та не досить того: наша церков, ідучи за оповіданнями жидівських рабів, стоїть на тім, що ті книги написав сам Мойсей, значить, найперший і наочний свідок усього того, що робилося; те, чого він не бачив (отже про сотворення та потопа світа, про патріархів і т. и.), він написав із оповідання самого Бога, що являвся йому лицем до лица».

113. «Перечитуючи пильно ті Мойсеєві книги, вчені люди швидко переконалися, що признавати їх написання Мойсеєви нема ніякої підстави. Раз те, що в самих книгах ніде не кається, буцім то їх написав Мойсей; навпаки, скрізь у них говориться про

Мойсея в третій особі, як про чоловіка постороннього, а в останній книзі оповідаєть ся навіть про смерть і похорон Мойсея; значить, сього вже певно не міг написати сам Мойсей».

114. «Поперед усього законодавство. В книгах говорить ся, що Бог через Мойсея дав Жидам закон у пустині; в тих частях книг, де оповідається про різні пригоди, все видно так, що Жиди живуть у пустині як народ кочовий, який мандрує з місця на місце. Тимчасом законодавство відносить ся зовсім не до кочового, а до осілого народа, такого, що жиє по селах і містах, займаєть ся рільництвом, садівництвом та плеканнєм худоби; що більше, майже скрізь у тих законах проводить ся думка, що всі Жиди повинні сповняти свої релігійні потреби в однім місці, давати данини одному храмови, яким був єрусалимський храм не в початках державного житя Жидів, але аж по їх повороті з вавилонської неволі!

Виходить так, що Мойсей, пробуваючи в пустині, давав Жидам закони не такі, які були відповідні для їх тодішного житя, але такі, що мали вийти в жите за 100 чи навіть 500 літ, і Жиди буцім то тутже заприсягли сьвято виконувати те, чого в їх положенню не то не могли виконувати, але навіть не

могли гаразд розуміти!

115. «Ось чому вчені люди догадувалися, що ті закони не могли бути писані в пустині для кочовників, а мусіли бути зложені тоді, коли Жиди вже осілися в Палестині, і що невідомі нам законодавці тільки підсунули їх під ім'я Мойсея, щоб надати їм більше поваги. Та нині наука ствердила вже зовсім певно, що законодавство жидівського народу розвинуло ся під впливом законодавства вавилонського. Ба що більше: недавно віднайдений (1902 р.) звід законів вавилонського царя Гаммурабі, що панував 2000 літ до Христового різдвя, свідчить проречисто, що так звані Мойсеєві закони взяті нераз живцем з того ж вавилонського зводу! І якжеж супроти сього вірити в жидівські казки про божє обявленнє їхньому "пророкови" Мойсеєви»...

«І ще одно: в тих гебрейських книгах, бодай у значній їх часті, Бог виступає як Бог самих тільки Жидів; він велить їм без пощади вбивати людий иншої національности і дуже остро остерігає їх, щоб не піддавали ся богам тих інших народів. Виходить так, що той жидівський Бог, хоч раз у раз говорить про себе, що він сотворив небо і землю, все таки бачить обік себе якихось інших богів і дуже не любить, аби хто з того вибраного народу кланяв ся їм. Усе те були

річи, які собі хочете, але певно не вияви найвисшої мудрости і найвисшої правди».

116. «Вчитуючися пильно в ті "Святі" жидівські книги, люди побачили далі між ними численні суперечности. В одній книзі про якусь річ говорить ся так, а в другій про ту саму річ інакше. Де ж властиво та Богом обявлена правда? Що більше, показало ся, що дуже часто в одній і тій самій книзі про одну й ту саму річ на одній стороні говорить ся так, а на другій інакше. Побільшували лихого ще жидівські і християнські богослови, які вже з давен-давня бачили ті суперечности і силкували ся позамазувати та повирівнювати їх».

117. «Енциклопедія Британіка» (книга 12, видання 1973 року) на сторінці 1056 пише, що «В Мойсеєві було бачено основоположника Ізраельської релігії і законности».

Так. «Було бачено» в часи чорного середньовіччя, «священної папської інквізиції» в Мойсеєві справжнього (реального) чудотворця, якому на горі Колючій (Синай) особисто сам Ягве продиктував заповіді.

«Енциклопедія Британіка» пише, що «Сучасне наукознавство дає належне пізнання особистості Мойсея», «Його вже не вважають затемненою і нереальною фігурою, що історично було сумнівним».

Жидівська енциклопедія «Жидівський Народ» в ім'я справедливості пише на сторінці 240, що «Едвард Меєр, широко відомий історик стародавності, не бачить в Мойсееві жодної історичної особи. Мойсей — це, звичайно, ідеал, змайстрований (зображений) левітами».

І тут же (на сторінці 279) жидівські авторитети юдаїзму пишуть, що «В кінці 4 століття перед Христом заснований жидівський монотеїзм (віра в одного Бога) був твердо устійнений». Хіба можна не шанувати таких жидівських тверджень?

118. І в цей час, коли я пояснюю ці, усім передовим умам Евразії відомі істини, мої рідні люди обдурені й окрадені стоять на колінах перед образами старих біблійних (уявою рабів придуманих) героїв-юдеїв. І моляться до них. Вони (чужовіри-українці) просять

спасіння в юдеїв. Благають в юдеїв, щоб вони їм (українцям) єдність подали і Україну хранили.

Жид, ідучи мимо моїх рідних обдурених і окрадених людей, думає «мешігене гой». Тяжко доказати жидові, що українці мудрі люди тому, що поклоняються зображенням біблійних жидів.

Соромно стає на душі, коли я бачу моїх рідних людей під час обряду православного жидопоклонства. І кажу я: «Люди, мої рідні люди, ідіте до мене, я посланий душею Предків великих, я виведу вас з дому неволі. Звеличу вас. Терплячи від вас приниження, обмови й нарікання, поведу вас на шлях священного духовного відродження, щоб на землі батьків своїх ви були господарями. Щоб були ви кращими людьми між кращими людьми. Щоб у вас було рідне розуміння Бога, рідне розуміння свого "Я"».

ДЕНЬ 14

119. Час від часу появляються спритні майстри сенсацій, які, маючи науковий ступінь, продають за гроші своє ім'я. Вони пишуть: «На березі Мертвого моря знайдений череп людини. Є докази твердити, що це череп Мойсея знайдений. Бо, згідно з писанням «Біблії», в цій місцевості мав би бути похований великий законодавець».

Біблійники, різні сектантські пропагандисти, почувши про це «нове відкриття», счиняють великий шум, ширять листівки. Мовляв, «Череп Мойсея знайдений!» Вірити, що «череп Мойсея» знайдений, це те саме, що вірити, що на березі Дніпра знайдена могила Тараса Бульби, в якій навіть люлька ще тепла, бо з неї йде пахучий дим.

120. Виникає питання: коли Мойсей — особа вигадана рабінами (левітами), то тоді стає сумнівною віра милосердного Ісуса Христа? Ісус вірив у Мойсея, як у реальну (історичну) особу, з якою на горі Синай розмовляв «Господь Бог лицем до лиця». Коли Мойсей — особа вигадана рабінами — значить Ісус

вірив у рабінську вигадку, і в цей же час нарікав на рабінів? Хто може бути впевненим, що коли б Ісус жив сьогодні, то не зробив би перегляду своєї духовної науки?

121. Мойсей — принц Єгипту, володар життя Єгипетського народу, син Бога Ра. Та коли він довідався, що він є жидом, вигодованим в палаці фараона, він своє жидівське походження поставив вище всіх земних розкошів і титулів. Він повернувся до свого народу приниженого, поневоленого, бездомного, щоб з ним ділити його долю.

Діти жидівські, виховуючись у школах юдаїзму на прикладах Мойсеєвого життя, самі в собі створюють почуття вищої гідності, національної свідомості, яка в них вважається справою божественною. Юдаїзм формує національну свідомість юдейця.

Славний (особливо в Америці) Зігмунд Фрейд у книзі «Мойсей і монотеїзм», виданій в Нью-Йорку в 1939 році, доводить (на сторінці 13), що «Мойсей був єгиптянином», який устійнив між жидами віру в одного Бога. Я вважаю, що Мойсей був таким єгиптянином, як японський імператор Гірогіто

запорозьським козаком.

122. І немає сьогодні для архиєреїв жодного значення, що Христос — мітичне божество. Головне основи духовної науки, які пов'язані з іменем Ісуса Христа. І ось цими аргументами архиєреї (старші жерці християнізму) роззброюють майстрів християнського атеїзму. Майстри християнського атеїзму: внук рабіна Карл Маркс і учень греко-православної семінарії Йосип Джугашвілі (Сталін) в уяві своїх сповідників також вже напівмітичні боввани.

123. Не без підстав Езра вважається основоположником юдаїзму. Він також (крім «Торагу») є автором книг «Паралепоменон» (Хроніка). Він є автором Книг Негемії, Даниїла, Естер. Він оформив книги Езикієла. (Після смерті Езикієла писання Езикієла були передані Ездрі).

Історики Павло Бернштейн і Роберт Грін у книзі «Історія Цивілізації», виданій в Нью-Йорку в 1961 році, на сторінці 23 пишуть, що «Ездрі належить похвала за те, що він дав «Торагу» (П'ятикнижжю Мойсея) важливе становище».

124. І так — знову продовжую розмову про Заратустру. Є три найбільш відомі дати життя Спітами Заратустри: 630-553, 628-551, 618-541. Іранці вважають, що їхній рідний Учитель Заратустра помер в 583 році до «нашої ери».

У «Гатах» — священних піснях Заратустри, Заратустра — історична особа. Його поведінка й мислення обумовлені обставинами земного життя. Він — великий мудрець, релігійний реформатор, сила й краса глибоких почувань.

Він має вірних приятелів, які вивчають напам'ять його промови і передають людям. Він має хитропідступних ворогів, які його принижують, переслідують і ширять про нього глумливі оповідання.

125. У «Авестах» — священних книгах Заратустріянізму, Він (Заратустра) осяяний божественним ореолом. Діє Він, як Надлюдина, божество. Між Ним і Богом (Агура Маздою) ведуться розмови про світ і людей.

Є загальне переконання, що Заратустра не був збагнений Його сучасниками тому, що Його розум і Його почування були ознаменовані зовсім новими (незвичними) розуміннями Бога і моральних вартостей життя.

Усе нове (навіть тоді, коли воно має найблагородніші основи) сприймається звичайними людьми з недовір'ям. Або — з ненавистю чи заздрістю. Мовляв, така проста й зрозуміла справа, чому не міг її хтось інший почати, більш поважний, чому почав Заратустра! Усі великі справи тому й є великими, що вони прості й викликають подив.

126. У «Паглавах» (священних писаннях учнів Заратустри) Учитель Заратустра проголошений Богом. Він — син Божий (син Агура Мазди). Він веде розмову з Небесним Отцем. Чому учні Заратустри проголосили свого Учителя божеством? Вони, звеличуючи Заратустру, звеличили самі себе. Святий Павло, звеличуючи Ісуса, звеличив сам себе, ставши вождем християнських громад. Католик, звеличуючи папу римського, звеличує сам себе.

Істина вічна й мудра: діти, звеличуючи свого батька, звеличують самі себе, і в очах людей вважаються порядними дітьми. «Та тяжко звеличувати непривітного батька». Краще звеличувати непривітного батька, ніж принижувати доброго.

127. Впродовж століть навколо історичної особи Спітами Заратустри постав чарівний божественний міт. Міт — зворушлива легенда хвилювала, єднала одновірів і вела їх на священні подвиги.

Іранці вірили, що Заратустра божество, а вони — діти божества. Вони вірили, що коли Заратустра народився, то Він усміхнувся. Всі добрі сили світу раділи, що Він народився. Усі злі сили світу, які вільно мандрували по землі у формі людини, тікали у підземелля, почувши, що народився Заратустра.

Є міркування, що Заратустра був чужими воїнами вбитий у святині. Є міркування, що Він, маючи 77 років, помер. Він був за оріянським обрядом осяяний священним вогнем Вічності. Є міркування, що Заратустра воскрес і вознісся на Небо.

128. Могутній цар Персії Дарій Перший (522—486) —

син царя Гиштаспи. Він — правовірний сповідник Заратустри. Він визначив зміст свого духовного «я», проголосивши такі відомі в історії слова: «Я — Дарій. Агура Мазда дав мені допомогу тому, що я не був злим, не був неправдивим, не був тираном. Я володію згідно з справедливістю». Ім'я Дарій значить «Даруючий», санскритський корінь цього імени «да» значить «дати», «дарити».

129. Менандер Давсон у книзі «Моральна релігія Заратустри», виданій в 1969 р. в Нью Йорку, (на сторінці 139) пише, що «Перші послідовники Заратустри великовпливові в світовій історії. Вони спричинилися до того, що визволили жидів з полону і допомогли їм побудувати храм» у Єрусалимі. Що це значить?

Українська (або, як у стародавній історії зазначено, Кімерійсько-Скитська) кіннота, спаливши Ниневію (столицю Ассирії), дала можливість, як я вже згадував, поневоленим народам відновити свої держави на руїнах Ассирійської імперії.

Медия, у містах і селах якої перебували невольники-ізраельтяни, стала вільною. Персія виросла в могутню державу, маючи віру Заратустри.

Ізраел'тяни не виявили бажання масово вертатися з Персії до Ізраелю. Вони (Ізраел'тяни) почали в Персії творити своє окремішне життя. Вони проявили практичну мудрість. Що це значить?

130. Відомо, що поневолене плем'я, опинившись на чужій землі, швидко потрапляє під вплив чужої мови, чужої культури, чужої духовності, чужих способів життя. І гине безслідно в чужому житейському морі.

Поневолені Ізраел'тяни, перебуваючи в Персії (Ірані), уважно вивчають чужу могутню культуру. Вони уважно вивчають науку Заратустри. І заратустріяни, бачачи це зацікавлення, вважали, що Ізраел'тяни стають сповідниками Заратустри.

131. Ізраел'тяни все чуже вивчаючи, живуть законом: чужа мудрість повинна служити інтересам ізраельської мудрости, а не ізраельська мудрість — чужій мудрості. Справа ізраельська стане світовою справою тільки тоді, коли вона викликатиме в світі подив вірністю самій собі.

Плем'я, яке вивчаючи чужу мудрість, підпорядковує само себе чужій мудрості, щезає, як окремішна

племенна спільнота. Тобто, плем'я, відійшовши від своєї племенної духовної самостійності (від оригінальної притаманності свого духовного «я») і підпорядкувавши себе чужій духовній силі (чужій релігії, ідеології), щезає як самостійна спільнота.

К. Ф. Кент (визначний знавець жидівської історії) у книзі «Жидівський народ» на сторінці 257 пише, що «Зародки, які сховані в юдаїзмі, були запліднені (під час перебування юдеїв у Персії, Медії, примітка моя) в контакт з релігією Персії». Тобто, з наукою Заратустри.

В історичній науці існує загальне переконання, що коли б жида не перебували в Ассиро-Вавилонській неволі, то вони б не мали «П'ятикнижжя Мойсея». І християни не мали б «Євангелій».

132. Шонфіл (професор-теолог Лідського університету) в книзі «Історичне тло Біблії» пише, що «Юдейські символи і обряди, їхні оповідання-міти і легенди, а також їхні традиції були взяті від інших народів. І таким спритним способом перероблені, що навіть не легко пізнати джерело, звідки прийшло запозичення і коли. І в цьому виявлявся колись і

тепер геній юдаїзму, а не в творенні нового».

Очевидно, Шонфіл тут має на увазі «Приповідки Соломонові». У 1923 році єгиптологи розшифрували стародавню єгипетську книгу «Поучення Аменхотепа». У «Поученні Аменхотепа» пишеться: «Прихили твоє вухо, слухай слова мої, поверни своє серце до розуміння їх».

У книзі «Приповісток Соломонових» пишеться: «Прихили ухо твоє до слів премудрого й оберни серце твоє до знання мого» («Приповідки Соломонові», гл. 22, 17).

У «Поученні Аменхотепа» пишеться: «Остерігайся грабувати бідного і не проявляй своєї сили проти слабого». У «Приповідках Соломонових» пишеться: «Не граб убогого за те, що він убогий і не тісни злиденного».

133. Гіттіті (наші предки-трипільці, які мали свої колонії на території сучасної Туреччини) були хліборобами. У Анкарі в музеї сьогодні хороняться Гіттітські клинописи, які я з зачудуванням восени в

1972 році оглядав.

Гіттітологи прочитали в клинописному Гіттітському кодексі: «Коли хто на своєму полі розкладе вогонь і пустить вогонь на поле сусіда і підпалить сусіднє поле, то повинен спалене поле взяти собі, а сусідові віддати добре поле».

У Другій Книзі Мойсея читаємо: «Коли хто чуже поле випасуватиме..., так мусить він віддати за се найлучче з поля свого. Коли загориться багаття і обійме тернину, а при тому погорять копи, чи на пні стояче колосся, чи усе поле вигорить, так мусить той, що через нього сталася пожежа, за попалене заплатити» (2 кн. Мойсея, гл. 22, 5—6).

Теолог Шонфіл, пишучи, що «геній юдаїзму виявлявся не в творенні нового, а в запозиченні чужого», повинен був знати, що юдеї тисячоліттями жили на чужих землях, і були вони тяжко переслідувані. У таких умовах бути творцем нових великих самобутніх істин тяжко.

134. Рабіни, чуючи, що сповідники Заратустри кажуть: «Агура Мазда — Господь Бог Ірану і Творець і

Володар Світу», увели й у «П'ятикнижжя Мойсея» поняття, що «Ягве -Господь Бог Ізраеля, Творець і Володар Світу».

Немає значення — правдиві розуміння Бога в Авраама чи ні, головне те, що жид вірний Богові свого предка Авраама. У праці «Дай мені пожити ще два місяці» я кажу, що в Авраама жорстокі поняття релігії, Бога, моралі. Він вважав, що сина Ісаака треба зв'язати і заколоти на жертovníку.

Він не винуватий, що ще не знав чіткої межі між поняттями добра і зла. Та він — батько, і жиди (його діти) не цураються його, не глузують з його півдикого кочового життя, і не зраджують його безпорадних релігійних шукань. Ні, вони звеличують його. І в цьому їхнє синівське духовне благородство.

Князь Володимир (жорстокий хреститель України (Руси) зрадив віру рідного батька Святослава Завойовника (Великого Лицаря). І за зраду рідної батьківської духовности чужинці (архиєреї християнізму) проголосили його святим. Там, де зрада віри батьківської зветься святістю, немає ні правдивої віри, ні правдивої моралі, а що є — є

ритуальна християнська торгівля душами.

135. Сірас Н. Ґордон (відомий дослідник біблійних скриптів) у книзі «Перед Біблією» пише (на сторінці 190), що поняття справедливості в значенні «Бог» і поняття зла в значенні «Сатана» були жидам неznані. Коли жида почали про ці духовні поняття писати, то їх «Звичайно позичили від заратустріянізму».

Професор Ґанс Ґутнер у книзі «Релігія і Постава Індоевропейців», виданій в 1966 році в Лондоні на сторінці 71 пише, що «На основі Індоевропейської віри у старих богів Спітама Заратустра в історії релігій створив десь в 9 столітті перед Христом першу науку і віру в єдиного Бога».

Тут бачимо, що славний Ґанс Ґутнер дату життя Заратустри (орієнтуючись на застарілі джерела) подає ще ранішу: ця дата тепер дослідниками не береться до уваги.

136. Він (Ґутнер) доводить, що ідея віри в одного Бога позичена семітами в оріяні. Тим, які б хотіли спростувати твердження Ґутнера, згадуючи фараона Аменхотепа Четвертого, який хотів у Єгипті встійнити

віру в одного Бога, хочу сказати: проголосити віру в одного Бога — справа одна, а теософічно її обґрунтувати — справа друга. Релігійна реформа Аменхотепа Четвертого потерпіла невдачу, не отримавши підтримки від жерців Єгипту.

137. Юдейський цар Йошия (ім'я «Йошия» значить «гоєний Єговою»), сучасник пророка Єремії. Йошия прагнув строгим царським указом проголосити між жидами монотеїзм (віру в одного Бога).

Цар Йошия «повідставляв ідольські жерці, що понаставляли були царі юдейські, щоб кадили по висотах у городах Юдиних» (2 кн. Царів, 23, 5).

Цар Йошия прагнув, щоб жиди перестали бути ідолопоклонниками, перестали вірити багатьом богам. Та сам він ще необізнаний був з моральними основами однобожжя.

Георг Вілльям Картер у книзі «Зороастріянізм і Юдаїзм» (на сторінках 53, 54, 106) пише, що «Жидівський дуалізм не був довершеним», «Єгова був творцем усіх явищ — усіх добрих і всіх диявольських явищ», «Та після екзилу (у часи

перебування юдеїв у Персії), юдеї пробудилися і усвідомили вони, що існують духовні ворожі сили Диявола, про які вони перед тим не знали».

138. «Енциклопедія Британіка» (у книзі 23, видання 1973 року) на 1013 сторінці пише, що «Зороастріянізм, спеціально в демонології, ангеології і есхатології, вплинув на юдаїзм від часу перебування жидів на вигнанні».

Георг Вілльям Картер на сторінці 65 (у книзі «Зороастріянізм і Юдаїзм», виданій в 1970 році в Нью Йорку) пише, що «Для жидів була приманливою концепція Агура Мазди, концепція ангелознавства, імена біблійних ангелів — жидівські (Михаел, Гавриел та інші). Та жиди, взявши головну концепцію ангелознавства від зороастріян, оформили її згідно з поняттями своїх звичок і обрядів. У проявленні ідей ангелознавства юдаїзм був глибоко зобов'язаний Персії. Ми знаходимо, між іншим, ім'я перського дева (злого духа) Асмодева, описаного в "Біблії"».

Щоб ці твердження Картера були чіткішими, я скажу, що диявол Асмодев увійшов у свідомість юдеїв тоді, коли вони перебували в Медії, Персії. Асмодев описаний у біблійній «Книзі Тобі», яка визнана

католицизмом канонічною, а протестантизмом — відкинена.

139. Ездра залишає Єрусалим. Він на верблюді їде до Ірану (Персії), до столичного міста Сузи. (Слово «сузи» значить «лілії»). Він тішиться, що Юдея (колонія Персії) дізналася, що юдейка Гадасса стала королевою Персії. Як це сталося?

Юдеї почули, що для царя Артаксеркса (Великого воїна) шукають гарних дівчат, щоб жили вони «в столиці Сузи». Мудрий юдеєць Мардохей мав красиву двоюрідну сестру Гадассу (дочку Абиґайла). Він їй порадив, щоб вона приховала своє юдейське походження.

140. Він (Мардохей) учив Гадассу, як і що вона має робити, щоб цареві Персії догодити.

Коли Гадасса потрапила «до Артаксеркса в царський дім», то вона вже там так догоджала цареві, що цар її «вподобав більше за всіх дівчат і надів він царський вінець їй на голову і поставив її царицею замість Астини» (Кн. Естер, гл. 2, 17).

(Ім'я «Гадасса» створене з назви пахучого дерева «мирт»). Є українське ім'я дівчини Калина і є назва дерева калина. Гадасса, ставши королевою, отримала персіянське ім'я Естер (Зоря).

У відповідний час Гадасса признається цареві Артаксерксові, що вона юдейка. І хоче допомогти своєму народові. І тоді «вийшов Мардохей від царя в царських ризах жовтої і білої барви й в великому золотому вінці і в висоновій та пурпуровій мантиї» (Кн. Естер, гл. 8, 15).

І так тепло любив цар Артаксеркс свою Гадассу (Естер), що дозволив юдеям, щоб вони як хотіли, так і мстилися над тими людьми, які їх не люблять. І, маючи таке право, у Персії (Ірані) «вбивали юдеї всіх ворогів своїх, витинаючи мечем, вигублюючи й викорінюючи й чинили з ворогами своїми, що хотіли. У Сузах, престольнім місті, вбили юдеї й вигубили п'ятсот душ», і «десятьох синів Гаманових повішено», «юдеї... повбивали поміж ворогів своїх сімдесят п'ять тисяч» (Кн. Естер, гл. 9, 5, 14, 16).

141. Погромивши у Персії немилих персів, юдеї

влаштували радісне свято, яке особливо докладно описане в «Біблії» (у Книзі Естер), маю на увазі «свято Пурім».

Ненависник юдеїв Гаман (прем'єр-міністр, права рука царя Артаксеркса) «кидав пур, то є жеребок, щоб їх (юдеїв у Персії) занапастити і вигубити» (Кн. Естер, гл. 9, 24). Гаман (Пишновеличний) не знав, що королева Естер (Гадасса) — юдейка, і тому втратив голову. І так утратив, що «його і синів його повісили на дереві» (Кн. Естер, гл. 9, 25).

З слова «пур» юдеї створили назву свята Пурім, яке вони весело і врочисто святкують, як день Перемоги. Дбають юдеї, «щоб сі дні Пурім не були визаконені в Юдеїв і спомин про них не зник у дітей їх» (Кн. Естер, гл. 9, 28).

142. Щороку взимку (в кінці лютого і на початку березня) вже більше як дві тисячі років жиди відзначають свято Пурім. У юдеїв справи юдейські вважаються справами їхньої рідної правдивої релігії.

Вечором і ранком (під час свята Пурім) рабіни у синагогах читають «Книгу Естер». І читають

натхненно, зворушливо. І під час читання у синагозі зобов'язані бути жінки, особливо молоді дівчата.

143. Вдома вірна жидівська родина у свята Пурім їсть печиво, п'є вино. Там, де є жидівське об'єднання, вибирається молода красива дівчина. Вона символічно виконує роль королеви Гадасси (Естер). Жиди її вітають. П'ючи вино, благословляють Мардохея, Естер, і проклинають Гамана.

144. «Енциклопедія Британіка» (у книзі 9, видання 1973 року) на сторінці 18 пише, що біблійну «Книгу Естер» написав пророк-рабін Ездра.

Він, прибувши з Єрусалиму до Персії, «був офіційним секретарем юдейських справ при Персіяньському суді чи дворі», і був він «рабіном-письменником».

Юдейка Гадасса (Естер) тільки трохи нагадує українку Роксолян (дружину султана Сулеймана Другого, володаря Турецької імперії).

145. Згадав про Гадассу (Естер) тому, що жінка не

тільки в історії народу, а й в історії релігій світу стоїть поруч з чоловіком, її місце в духовному житті людства священне.

Продовжую розповідь про Заратустру. Заратустра сказав, що Бог (Агура Мазда) — Дух. І це поняття високо оцінили рабіни, написавши в «Біблії», що Бог (Ягве) — Дух.

У заратустріянізмі визначено, що Бог сам себе освітив для Заратустри. Езикіел-Ездра знаючи про це, написали в «Біблії», що Бог сам себе освітив для Мойсея.

146. У вірі Заратустри визначено, що Бог (Агура Мазда) за шість днів створив світ, чоловік і жінка були вигнані з раю за гріхи. І згодом ці поняття були впроваджені до «Біблії»: Ягве створив світ за шість днів, чоловік і жінка були вигнані з раю за непослушність.

У заратустріянізмі втілене слово — Заратустра. У заратустріянізмі є пекло, є воскресіння мертвих, є останній суд, є безсмертність душі, є поняття, що

накінець злий дух (Анґра Маню) буде знищений.

І юдеї (архітектори християнізму), що жваво на ослах і верблюдах подорожували між Юдеєю і Персією (Іраном), впровадили поняття заратустріянські в християнізм. Вони проголосили, що втілене слово — це Ісус, і в християнізмі є пекло, є воскресіння мертвих, є останній суд, є безсмертність душі і є поняття, що злий дух (Сатана) буде знищений в останній день.

147. У священних писаннях «Ясна» (45,11) Заратустра каже, що Він, Спаситель, буде другом, братом і батьком для того, хто не любить зла і для того, хто принижує Його (Заратустру).

І Христос, шануючи слова Заратустри, каже: «Мати моя та брати мої ті, хто слово Боже слухає й чинить його» (Лука, 8, 21).

Джералд Л. Беррі у книзі «Релігії Світу» (виданій в Нью Йорку в 1961 році) на сторінках 70—71 пише, що «Ісус завжди лишався жидом. Де Ісус був пророком і мрійником, там Павло був державним діячем, будівником і організатором. Павло був справжнім

основоположником християнської релігії».

«Він (Павло) проявив — устійнив ідею Христа як боголюдини (божества і людини) і накреслив паралельність між Христом і старим культом спасіння, внісши нову мораль у стару форму». Митрадисти (заратустріяни) святкували Різдво Митри, святкували Великдень і Епіфанію (Богоявлення), і Павло й це впровадив до християнізму, — пише Джералд Л. Беррі.

148. Євангелисти мудрість Заратустри впровадили до Євангелії. На юдейський спосіб її перелицювали. Вірили, що про це ніхто ніколи не довідається.

Людський розум не всебічно передбачливий. Не передбачали євангелисти 1850 років тому, що Земля кругла, що постануть нові цивілізації і будуть відкопані старі цивілізації, що загинули п'ять чи чотири тисячі років тому.

ВИНИКАЄ ПИТАННЯ: ЧОМУ ПРИНАЙМНІ ТИСЯЧУ чи п'ятсот років тому ніхто в Європі не виявив впливу Заратустри на «Старий і Новий Заповіти»?

Тому, що триста років тому ніхто в світі не чув про Сумеріян, Гіттітів і їхню релігію. Ніхто не знав, що собою являє «Біблія». Ніхто не знав справжнього походження християнізму — все було покрите темрявою таїн і охоронене догмами, і папською інквізицією.

І щойно в 18 столітті вперше європейці довідалися, що у персів (сповідників науки Заратустри) у Бомбеї (в Індії) збереглися, пролежавши тисячоліття, священні заратустріянські письмена.

149. І з Індії в 1723 році були вперше привезені до Англії (до Оксфорду) «Євангелії» Заратустри. Та ніхто в Європі не міг їх читати. І француз Анкетиль Дюперрон в 1754 році прибув до Індії, щоб навчитися читати таємні книги заратустріянізму.

У 1771 році вперше в Європі появились «Авести» французькою мовою — і так передові мислителі Європи довідалися, звідки творці юдаїзму і християнізму черпали богознавчі істини. Це й витворило в Європі прагнення зробити переоцінку євангельської ангеології, сатанології, есхатології.

«Гати» вперше на англійську мову були перекладені професором Мультонем і видані в 1913 році. Дослідник історії релігій світу Гестінґс після видання «Авест» і «Гат», написав, що нарешті розум Європи довідався, що «Заратустріянська релігія була релігією життя в аристократичному значенні цього слова» («Енциклопедія Релігії і Етики»).

150. І стало відомо, що християнська релігія не створена з оригінальних чуд Ісусових і з оригінальної науки Ісусової. «Ввійшовши в жидівські доктрини і через цей фільтр пройшовши, заратустріянізм вплинув на християнську теологію», — пише на 205 сторінці Р. Гіршмен у книзі «Іран», виданій в США в 1965 році. Заратустріянізм, пройшовши через фільтр юдаїзму, втілювався у християнізмі в той спосіб, що легенди, створені персами про Заратустру, були приписані Ісусові, очевидно пристосовуючи їх до юдейських обставин і надаючи їм юдейське біографічне оформлення.

151. Якщо безупереджені дослідники історії релігій світу устійнили, що християнізм збудований на духовних основах Заратустри, Крішні, Будди, то виникає питання: був Ісус історичною особою чи ні? На це питання я даю відповідь у праці «Будда, Бог і

християнізм».

Заратустра перший визначив, що перед престолом Бога (Агура Мазди) є сім добрих духів. Іоанові Богословові це поняття Заратустри сподобалося. І він нічого про Заратустру не згадуючи, написав: «благодать вам і спокій від того, що є, що був і що прийде, і від семи духів, що перед престолом його» (Откритіє Івана Богослова, 1, 4).

152. Заратустра на основі староукраїнської (Оріянської) віри учив, що «Праведне Сонце — син Отця Небесного».

Русич-ратай під час сходу сонця молився на полі: «Святе праведне Сонце, милий Боже, любе світло наше».

Маттей, позичивши від Заратустри міркування про Сонце — сина Бога Отця, написав: «Тоді праведні сіятимуть, як сонце в царстві Отця свого» (Маттей, 13, 43). У Євангеліях Маттей написав, що перебуває «Сонце в царстві Отця свого». У Євангеліях Сонце є Божеством? Євангельське обожнене сонце не є

євангельським.

153. Заратустра на основі Оріянської віри учив, що на світі є сини Світла і є сини Тьми, сини Тьми підуть у тьму. Ці поняття у дохристиянській Русі (Україні) визначені словами «Білобог» і «Чорнобог».

Маттей, позичивши від Заратустри привабливе поняття про діяння двох сил протилежних (ворожих), переосмислив їх майже до непізнання. Він написав: «сядуть з Авраамом, Ісааком, Яковом у царстві небесному, а сини царства будуть повикидані в темряву надвірню: там буде плач і скреготіння зубів» (Маттей 8, 11—12).

154. Наші предки (Святослав і його правдоносні воїни — достойні сповідники віри батьків своїх) вірили, що є рай (вирай, порай) у значенні «світ вічної квітучої приємности».

В часи Заратустри в Ірані слово «порай» чи «вирай» вимовлялося як «пайридася». Сьогодні вчені визначили, що іранське (персіянське) слово «пайридася» вживається європейцями як

«парадайс».

«Християнське слово «парадайс» було взяте від персіянського слова «пайридася», — пояснює на 172 сторінці «Світова Біблія», видана в 1973 році в США.

155. Заратустра на основі Оріянської віри учив, що та людина, яка тримає зв'язок з злим духом (і про це визначено у «Авестах»), піде до злого духа (до сатани Ангра Маню) на загибель, щоб дух її врятувався від покарання в часи приходу Священнослужителя.

Апостол Павло (архітект християнізму), сподобавши міркування Заратустри, написав, що людину злу треба «видати ... сатані на погибель тіла, щоб дух спасся в день Господа Христа» (1 до Коринтян, 5, 5).

У слові «До Коринтян» апостол Павло мислення Заратустри спрощує: «Заратустра казав, що зла людина сама піде до зла і там її тіло загине. Апостол Павло вважав, що не треба ждати поки вона «сама піде», її треба «видати ... сатані».

Людину «видати... сатані» (репатріювати її, не питавши в неї згоди). «Видати... сатані на погибель тіла». Жах огортає людину українську, коли вона пригадує часи «видачі сатані на погибель тіла» в обійми інквізиторів Москвинської тиранії.

Апостол Павло вважає, що людину треба видати, тобто вбити, щоб врятувати її духа. Маючи поради апостола Павла на увазі, папські інквізитори живцем спалили чеха Івана Гуса, тобто «видали сатані... на погибель тіла». Щоб дух Івана Гуса «спасся в день Ісуса Христа».

156. З Могаметом я «познайомився» біля Ляґору (на границі Пакистану й Індії), ведучи біля мечеті розмову з мусульманським діячем Алі Абу. Алі Абу, довідавшись, що я українець, який не вважає себе християнином, подарував мені «Коран».

Запросивши на каву до своєї господи, Алі Абу сказав: «Було б добре, щоб ви стали мусульманином. У ваших очах є вогонь віри, я бачу. Я допоможу вам ширити науку Могамета між вашими людьми. За грішми жодної затримки не буде, я нафтовий

промисловець». Я сказав: «Алі Абу, ви араб і віра ваша арабська. Я живу, щоб відродити і поліпшити віру батьків моїх, щоб в українця була віра українська».

157. У літаку, прямуючи з Бомбею до Цюріху, я читав «Коран». І пригадував мою розмову з студентами парсами (персами, сповідниками науки Заратустри). Вони (люди Заратустри) живуть окремою «державою», що знаходиться біля славного Тачмагалу.

І думав я: в чому сила віри? Справді, коли б справу християнізму взяли б в свої руки шістнадцять століть тому не римляни, а якийсь інший народ (народ недисциплінований і без організаційних навиків), лежали б писання євангелістів припалі пилом. І щезла б християнська релігія так, як і всі інші тогочасні релігійні рухи Римської імперії.

158. Римляни — творці могутньої імперії, їх можна любити і їх можна ненавидіти. Та вони люди сталюї дисципліни, витривалости, подвиг вони вважали ознакою людської гідности.

Вони — люди великих організаційних навиків і священного культу понтифіків (верховних жерців Риму). Вони з тих чи інших імперських міркувань проголосили християнізм імперською релігією.

Вони створили могутню високодисципліновану християнську організацію на непорушних основах — латинська мова — мова священна, архієпископ Риму (папа римський-понтифік) — намісник Бога на землі.

Там, де дисципліна добровільна чи вимушена, і там, де священний авторитет, тріюмфує успіх і перемога. Усі буремні сили протестантизму вміла витримати імперська (католицька, тобто універсальна) церква Риму.

159. Стало чудо — католицизм посвіжішав і поліберальнішав у борні з протестантизмом. Протестантизм став мужнішим і відважнішим. Католицизм не міг заволодіти душею людства і протестантизм не міг заволодіти душею людства тому, що вони, самі себе прив'язуючи до стовпа ганьби, розбудили розум Європи і створили самі до себе насторожене ставлення.

Протестантизм, знеславляючи авторитет папи, не створив свого єдиного протестантського авторитету. І тому подробилося на десятки ворожих сект, які самі себе знесилюють і знеславляють. У них багато авторитетів, які в ім'я Христа самі між собою не здібні знайти спільної мови.

160. Слово «протест» не належить до словника людей будуючих, творчих. Протест лишається протестом. Архієпископ Риму (папа римський) лишився найбільшим у світі лідером християнізму: католицизм сильний своїм беззастережним авторитетом, хоч майбутнє нічого доброго для християнізму не пророкує. Іде духовне відродження народів Європи, Азії, Африки, творячи нову Духовну Весну Людства.

161. Так, є в трагічній долі людства щось комічне. Пророк Могамет щиро вірив, що «Тораг» (П'ятикнижжя Мойсея) — святість дана Богом особисто Мойсею на горі Синай. Він щиро вірив, що «Євангелії» — святість юдеїв — творців реформованого юдаїзму.

Могамет — чарівна дитина колоритного Арабського світу. У 570 році у селищі Мекка в заможній родині

народився хлопчик. Маючи шість років, Він став круглим сиротою. І жив без опіки, за Меккою на вбогих долинах пас вівці. І вчився. Він до школи ніколи не ходив. Вдень — сонце, в погідні ночі — місяць і зорі були Його учителями. Підрісши, почав на хліб заробляти, прислугуючись купцям-мандрівникам, які на верблюдах возили крам на ярмарки Єгипту, Персії, Сирії.

162. Могамет, мандруючи, бачив, що араби поділені на численні роди і племена. І мають вони 360 богів, хоч і є міркування, що є один Аллах (Бог) — найголовніше їхнє божество.

У Могамета (є думка, що під впливом християн-несторіян) виникло натхненне переконання, що є тільки один Аллах. Немає значення чи вірять араби, що Аллах головний Бог чи один з числа головних Богів.

Могамет почав свою науку проповідувати, кажучи «Ла ілага ілла Аллаг, Могаммед расул Алл». Що значить «То не бог, Аллах — Бог, а Могамет — пророк Аллаха!» Нестерпні глузування, приниження і переслідування терпів Могамет.

163. Рідні люди при різних нагодах піднімали Могамета на глум, мовляв, «самозваний пророк Аллаха появився!» Він рятував своє життя втечею у селища, віддалені від Мекки. Він в душі своїй відчував покликання. Він знав, що Він тій силі, яка хвилює душу Його, готовий життя віддати, Він вірив, що Він — пророк.

Тепер у США проповідує свою науку індус Магаріші. Він має волосся довге як у жінки, тримає в руках квітку, завжди спокійний і усміхнений. І люди, захоплюючись його наукою, кажуть: «Який скромний наш Учитель Магаріші, не величає себе ні пророком, ні Великим Майстром». Вони не знають, що слово «Магаріші» це не ім'я, не прізвище, а духовний титул. Санскритське слово «Магаріші» значить «Великий Пророк».

164. У Бейруті (на аеродромі), ведучи розмову з могометанами, які прямували на прощу до Мекки, я був зачудований їхньою відданістю Могометові. Між християнами такої відданості Христові тепер вже рідко де можна побачити.

Вони (могаметанські прочани) сиділи у білосніжних одіннях. Настрій у них врочистий. Вечером вони тут же (на аеродромі) прослали свої похідні килими і, ставши на коліна, моляться. Віра їхня їх єднає. Ніщо в світі (ні наука, ні техніка, ні чуда цивілізації) не спроможні так хвилювати і єднати людські душі, як рідна віра.

165. Коли в сьомому столітті араби, піднявши криву шаблю Могамета, вторгнулися в Персію (Іран) і почали персіянів, які визнавали науку Заратустри, навертати на правдиву віру в правдивого Аллаха, вони (араби) натхненно рекли: «Мусульманізм — найправдивіша віра! У нас, мусульман, є ал — Сірат!» (Душа померлої людини йде до Неба і коли вона праведна, то залишається на небі, а коли ні — її скидають у пекло). Заратустріяни відповіли релігійним вторжникам: «Заратустра тисячу років перед народженням Могамета ішов по Іранській землі від селища до селища. І проповідував Він, що "душа померлої людини йде до Неба, і коли вона праведна, то залишається на Небі, а коли ні — скидають її в пекло". І що це справді так є — ми маємо священні книги "Авести", читайте, не ганьте нас, ми і животину любимо».

166. Сповідники науки Заратустри (правдиві

сповідники) чотири рази на місяць (2, 12, 14, 21) влаштовують Свято Животини. Вони для кожної скотини (корови, коня, вівці, собаки та іншої свійської животини) готують святкові обіди. Очевидно, обряд цей стародавній оріанський.

Він бере свої початки з епохи раннього Трипілля.

Наші предки хлібороби взимку (під час перемоги Світла над Тьмою — маю на увазі скорочення Ночі і продовження Дня) особливо були доброзичливі до животини, їй також надокучили холодні довгі зимові ночі і вона також відчуває прихід Різдва Світла Дажбожого. І люди (її вірні приятелі) несли їй вечерю — щирішу мірку зерна, сіна, хліба.

167. Могаметани, вогнем і мечем утверджуючи науку Могамета в Ірані, рекли іранцям, що є Добрий Дух (Аллах) і є злий дух (Ебліс). (Є міркування, що Могамет, оформлюючи будову своєї науки, з арабського слова «балас», що значить «зло», створив слово «Іблас»).

Заратустріяни відповіли релігійним вторжникам: «І Заратустра, пророк наш рідний, учив нас, що є

Добрий Дух (Агура Мазда) і є злий дух (Ангра Маню).

Могаметани відповіли: «Коли Могамет сказав все те, що й Заратустра, значить Заратустри не треба!»
Іранці покорені арабською військовою силою, не мали права відповісти: «Коли в Заратустри є все те, що й в Могамета, нам Могамета не треба!»

Віра переможців (незалежно від того правдива вона чи неправдива) панує над вірою переможених.

168. Історик Клавд Філд у книзі «Персіяньська література» (на сторінці 33), виданій в Англії, пише: «Коли персіянин — сповідник Заратустри вперше почав студіювати «Коран», то він в «Корані» знайшов багато своїх (заратустріянських) вірувань, які були в «Корані» (Читанні) тонко замасковані — Агура Мазда і Ангра Маню названі Аллахом і Іблісом».

Так, є в трагічній долі людства щось комічне. «Коли в «Корані» ви знайшли багато іранських вірувань, значить вірте Могаметові, а не Заратустрі. Вірте переможцеві — Могамет переміг Заратустру!» Хіба це не трагедія!?

Заратустріянин, ідучи на смерть (він не хоче бути мусульманином), відповідає: «Наше від нас чужинцями взяте і на чужий спосіб перелицьоване, і тепер принесене до нас, і ми повинні за такі святощі, до нас принесені чужинцями, стояти перед чужинцями на колінах і їх обожнювати, а себе проклинати, звати паґанами, нечистивими. О краще достойна смерть, ніж недостойне життя!»

169. «Проповідуєте, що і Заратустра і Будда були скитами? Проповідуєте, що скити — то предки русичів, бо скити мали головний національний символ — тризуб? Не проповідуйте цього, скити — то перси (іранці), тобто, дикуни, кочовики!» — так каже український інтелігент, вихований у школі грецько-латинського християнізму, опанованого апостолами європоцентризму.

Апостоли європоцентризму речуть: «Греки — учителі людства, греки — перші мислячі люди, греки — майстри грецької ортодоксії, греки — батьки культури і цивілізації. Схід Європи — місце диких варварів (кимерів та скитів)».

«І єдине, що греки зробили зле для українців (старих русичів), це те, що понаписували у своїх архівах, нібито українці (русичі) — це скити і нібито сучасна Україна в старі часи звалася Скитією».

170. Український інтелігент грецької ортодоксії обурливо каже: «Ми ж сповідники грецької ортодоксії, відхрещуємося від всього скитського! Нестор-літописець написав, що греки Русь звали "Велика Скитія", ми спростовуємо це!» Не спішіть самі себе спростовувати, «підніжки, грязь Москви, Варшавське сміття!»

171. Коли історики устійнили, що Спітама Заратустра був скитом, треба почути, що стародавні греки говорять про нього. І що пишуть сьогодні про скитів історики Скитії.

Доктор Р. Гіршмен (археолог, учасник археологічних експедицій в Ірані, Іраку, Афганістані, почесний доктор Тегеранського університету), як працю свого життя, подарував науці книгу «Іран», видану у Великій Британії в 1961 році.

І в цій книзі (у розділі «Кімеріяни і Скити») на 97

сторінці Він (Гіршмен) пише, що «Кімеріяни і скити принесли лихо для Малої Азії, Сирії, Палестини. Їхні вторгнення відрізнялися від малих проникнень персів (іранців) і медиянів, роблених три чи чотири століття раніше. Агресивні вершники (скити і кімери) войовничими ордами, як розбурхана течія, лилися з південних схилів Кавказу». «Геродот зберіг у пам'яті цей епізод і асирійські аннали також дають деталі про це велике історичне значення. Кімери і Скити відомі в анналах, як Кімераї і Ішкузаї, і це ім'я також стрічається в «Біблії». Твердження Геродота, що Кімери ішли вперед, гнані Скитами, цілком не відповідає дійсності. Ці два народи (Кімери і Скити) були міцно споріднені, вони говорили однією мовою і жили вони воєнними звичаями».

172. Доктор Р. Гіршмен передав для Тегеранського музею Кімерійсько-Скитські скарби, знайдені археологічними експедиціями. Він свої твердження всесторонньо умотивував. Іранці знають, що скити — це чужинці, які в древні часи вторгалися до Ірану.

Скити — це гітїти, які колонізували простори сучасної Туреччини і 2900 років тому (під час розбишацьких мандр ахейсько-дорійсько-семітських племен) вернулися в Оріану (Правкраїну), на простори предків своїх, де жили їхні одноплемінники

кімери (кімерійці).

173. Філософ-історик Мілес Менандер Давсон — у книзі «Моральна Релігія Заратустри», виданій в Нью Йорку в 1969 році (на сторінці 16), пише: «Заратустра був високо оцінений грецькими і римськими письменниками. І доказом цього є те, що велике число справок про нього і життя його знайдено у стародавніх книгах. Пітагор відвідував Заратустру. І про час цього відвідування стало відомо пізніше. Платон задумував їхати на Схід студіювати з маґами. Та війна з Персією йому перешкодила здійснити цю подорож».

174. Ні, не грек Пітагор (основоположник грецької філософської мислі) учив скита, а скит учив грека. Учні Продікуса, сучасника Сократового, повідомляють, що в Греції є копії рукописів Заратустри, «Гати», Греки ці рукописи довго приховували: у Греції все, що не грецьке, повинне без розголосу служити інтересам Греції.

Славний А. В. Вілліамс Джаксон у книзі «Зороастер» (на сторінці 142) пише, що «Неоплатонівська школа не була без впливу зороастріянізму». «Платінус, великий неоплатонівський філософ, був у Персії під

час раннього періоду Сассанії», — пише М. Н. Далла на 358 сторінці у книзі «Зороастріяньська теологія».

175. «Енциклопедія Британіка» (на сторінці 1011, у книзі 23, видання 1973 року) пише: «На Заході престиж Зороастра завжди був високо проникливий. Зороастер був учителем грецького філософа і математика Пітагора. Незчисленна кількість книжок в грецькій мові була розповсюджена під ім'ям Зороастри, в яких порушувалися теми природи, астрології, магії. Жиди і християни ототожнили Зороастру з своїми пророками, включаючи і таких, як Езикіел і Барух».

176. Греки формували своє філософське мислення, орієнтуючись на скита Заратустру. Освіченим людям відомо, що «Полігістер (десь в першому столітті перед Христом), Плутарх (46—120 роки до «нашої ери»), Апуліус з Мадари (124—170 роки «нашої ери»), Климент Александрійський (150—211 роки до «нашої ери»), Діодорус з Еритреї (60 років до «нашої ери») і Арістоксенус (учень Аристотеля) пишуть, що Пітагор був учнем Заратустри», — пише на 143 сторінці М. Н. Далла в книзі «Історія Зороастріянізму», виданій в Бомбеї в 1963 році. Знаємо, що Платон в 390 році до «нашої ери» широко писав про Заратустру. Гордий Ціцерон

звеличував Заратустру.

177. Олександр Македонський (336—323), учень Аристотеля, зненацька, розбивши іранську (перську) армію біля Арбели в 330 році, довершив справді дикий варварський подвиг: «вкинув заратустріянські рукописи у вогонь», — пише на сторінці 293 М. Н. Далла в книзі «Історія Зороастріянізму».

Вони (греки Олександра Македонського) були не кращими, як дикі варвари, очолені ханом Батиєм. Вони нищили в Персії перське скульптурне мистецтво, клинописні письмена. Підпалюючи будинки, вони грабили золото, срібло. І що справді це так було, пише сам грек Діодорус (17, 72).

178. Палення в Персії рукописів, здійснене греками, це «факт Олександрового розпусного вандалізму», — пише на 184 сторінці М. Н. Далла у книзі «Зороастріянська Теологія».

Олександр Македонський, вторгнувшись у Персію (Іран), почав персів силою вогню і меча навертати на грецьку православну віру в Зевса, Атену, Деонісія, Артеміду та інших грецьких богів і боженят. Греки в

Персії руйнували святині Заратустри. І в цей час були греками спалені першорукосписи «Авест». І такий (ні, ще потворніший!) «факт Олександрового розпусного вандалізму» довершують грецькі єреї і архиєреї в Русі (Україні) в 988 році.

179. Коли греки були з Персії вигнані, перси (заратустріяни) радісно зітхнули, ожили. Персіяни вигнали з Персії до Греції чорноризних грецьких жерців (єреїв). І відновили в Персії рідну національну персіанську віру, втверджену в науці Заратустри.

Та тільки чотириста років персіяни втішалися духовною волею, розбудовуючи своє державне життя. На їхні землі вторгнулися орди арабські, наvertsаючи силою вогню і меча персіанів на віру мусульманську.

Незважаючи на багатовікові переслідування, є й сьогодні в Персії невелике число сповідників Заратустри. Але вони поставлені поза законом. Вони таємно сходяться, щоб читати «Авести». Мусульмани звуть їх «гебри», що значить «невіри», «неправдиво-віруючі». Невелика частина безстрашних і войовничих курдів сьогодні сповідує науку Заратустри.

180. Роберт О. Баллу, Фрідріх Спігельберг і Горес Л. Фріс (видатні історики розвитку релігій світу, професори Колумбійського університету) у книзі «Світова Біблія», виданій в Нью-Йорку в 1973 році, на сторінці 163 пишуть, що «Зороастріянізм більше ніж юдо-християнізм безперечно-безсумнівно міг би бути привілейованою релігією Європи і Америки», їхня книга є важливим підручником для студентів Канадських і Американських університетів.

Рідну Українську Національну Віру проповідуючи, я вчу: в світі не треба ділити релігії на привілейовані і непривілейовані. Кожний народ (підполюсний Ескімоський народ чи екваторіяльний Угандський народ) має право по-своєму відчувати і любити сонце!

ДЕНЬ 15

1. Оріяна — вибрана земля Дателя Буття. Чому вона вибрана? На це питання я даю відповідь в об'явленнях «Різдво Світла Дажбожого» і «Великдень Світла Дажбожого».

Оріяна — земля першолюдини оріянської, або, як пишуть археологи, арійської. Над Дніпром самонародилася і самоутвердилася першооснова Ведійської (Мізинської) духовости, яка зачарувала світ і яка сьогодні панує у навиках, стимулах, почуваннях і помислах білої людини.

Оріяна — це, як казали старі перси (іранці), Мага Сакия, або, як казали старі юдеї епохи Езикієла-Ездри, Гомерія, тобто — Кімерія (Сумерія). Чи — Скитія.

2. 3 Оріяни (Праукраїни) — з Мага Сакиї «В п'ятому столітті перед Христом оріянські завойовники знову вторгнулися до Індії і створили державу на узбережжі Гангесу. І одне з цих оріянських племен Саки осілося в Капілавасту, десть сто миль на північ від Бенаресу і тридцять чи сорок миль від Гімалаїв. Вони були людьми хліборобськими, але також

плекали стада скоту. На чолі нової держави Сакиї став володар Суддгодан, який був одружений з двома доньками магараджі сусіднього племені Калинів», — пише Неведіта-Рамаркрішна-Вівекенанда у книзі «Мітольогія Індуїзму і Буддизму», виданій в 1913 році в Лондоні (Англія).

3. Володар Суддгодан з своїм войовничим плем'ям на конях і возах прибув з Оріяни (Праукраїни) в Індію і заснував біля Ґангесу нове царство Сакия. Українець, який прибув з Галичини до Канади і поселився у степу (в Манітобі біля Давфину), назвав своє нове місце побуту рідним словом «Україна». Тепер ми розуміємо, чому оріянський вождь Суддгодан, прибувши з Оріяни (Мага Сакиї), назвав царство, яке він в Індії заснував, ім'ям Сакия.

Суддгодан — тато Ґаутама Будди. Суддгодан говорив мовою тата Оря і мами Лель, і хоч це було 2500 років тому, ми розумом душі нашої відчуємо дух мови предків наших. Санскритське прізвище Суддгодан складається з слова «судд», що значить «правдивий», «розсудливий», «судливий», «ясний» і слова «дан» чи «дана», що значить «даний». Є в нас ім'я Богдан (Богом даний), Суддгодан -Судженням даний.

4. Суддгодан — цар Сакиї. «Саки — це Скити», — так говорять всі без винятку історики Індії, Європи. «Скити відомі як Саки», — пише історик Б. Лендштром у книзі «Розшуки для Індії», виданій в 1964 році; немає потреби тут згадувати число сторінки — іде ж бо мова про істини загально всім знані і всіма освіченими людьми визнані. І коли я, пишучи про скитське походження Будди, згадую імена істориків і назви їхніх книг, то роблю це тільки тому, щоб українська спільнота, яка перебуває під впливом чужовірної інтелігенції, бачила, що Лев Силенко не творить казки. Він оповідає про істини широко відомі та спритно відгороджені від життя українця-чужовіра.

5. Історик-дослідник Д. Гаттапададгая у книзі «Історія індуської філософії» пише, що «Будда належав до племені скитів. Він ніколи не переставав гордитися своїм походженням». У скитів (оріянів) — тризуб — священний символ. Тризуб — святий символ Будди.

Ми, українці, сьогодні в хатах на почесному місці тримаємо Трисуття (Тризуб) — святий символ Мага Скитії (Праукраїни-Руси). І ми, українці-рідновіри, внуки Дажбожі, сумуємо, що наші рідні брати-чужовіри (сповідники християнізму грецько-

латинської інтерпретації) не мають права рідний символ — святий Тризуб поставити вище хреста. Хрест — символ інтернаціонального християнства, очоленого запеклими ворогами українського самостійного життя.

6. Сьогодні в Індії (на святинях індуської національної релігії) сяє золотий тризуб так, як на святинях грецької ортодоксії — хрест, або на святинях мусульманської релігії — півмісяць. Сьогодні індус в Індії каже «трисула» в значенні «тризуб», трисула — свята небесна зброя Бога Шіви, як про це пише індуська біблія «Магабгарата» (222, 5009).

7. «Будда був скитом», — пише Кшиті Маган Ген у книзі «Індуїзм». Щоб не було неясностей, зазначую: слово «гінду» персіянське, і значить «інду» (індус). Суфікс (від латинського «суфіксус», прикріплений, частина слова між коренем і закінченням) «їзм» призначений для оформлення ім'я народу, наприклад «юдаїзм», що значить «Юдейська дорога життя», «суспільство юдейського закону».

Доктор Сарвепалі Радгакрішнан (президент Індії) у книзі «Гіндуська Дорога Життя» пише, що гіндуїзм не означає тільки гіндуську релігію, а шлях життя,

характерний для всього народу Індії.

8. Так, як у «Євангеліях» виразно відзначено, що Христос був жидом, так у «Трипітаках» виразно відзначено, що Будда був скитом (оріянином).

Німецькі, французькі, англійські, індуські, китайські, японські, італійські історики й всі освічені люди знають, що «Будда був скитом». У Чикаго 4 квітня 1970 року в залі «Леви» (2352 Чикаго авеню) під час промови я сказав, що Будда був скитом, скити — наші предки, скити — наше стародавнє ім'я; не всі німці знають, що слово «тевтон» стародавнє ім'я німця, не всі українці знають, що слово «скит» стародавнє ім'я українця. І ці мої твердження огречені й юдаїзовані українці підняли на глум. Присутній добродій Іван Дейчак тоді сказав: «Чого глузуєте? Глузуйте не з промовця, а з своїх обмежених знань. Справді, Будда був скитом, справді, ми, українці, колись звалися скитами».

9. Виникає питання: коли історики і сповідники буддизму вважають, що Будда був скитом, і коли скити є нашими безпосередніми предками, то якою мовою говорив Будда? І які Він мав звичаї, і чи був Він козаком — так, так — чи був Він козаком

(косаком)?

Сьогодні я перебуваю у Бенаресі — святому місті буддизму. Говорю з буддистами на березі Ґанґесу. Буддист Ананда каже мені, що у «Вишіста і Віссамітра» (у славних легендах Індії) оповідається, що саки (скити), прибувши до Індії, «були білошкірими людьми». «Вони були білошкірим хоробрим плем'ям кіннотників».

10. Сьогодні Капілавасту (столиця Сакиї) зветься Падарія. «Кажеш, що ти українець, родився біля Дніпра? Будда був таким білошкірим, як ти сьогодні. Він був русявим, світлооким, струнким. Він не був таким, як Він тепер зображений на скульптурах. Китайці зображають Будду з китайським обличчям; на Цейлоні Будда має обличчя смуглявого цейлонця»,— сказав Ананда.

Я відповів: «Історик Б. Лендштром ось в цій книзі "Розшуки для Індії" пише, що "Скити відомі як саки". Поділяючи твердження історика Магастенаса, історик Б. Лендштром зазначає тут, що "Скитія — це Україна"».

11. Буддист Ананда, побачивши на моєму вбранні трисуття, сказав: «О трисула — свята емблема великої Скитії, знак оріянський. Ми, буддисти, шануємо тризуб так, як християни хрест. Трисула в оріянських духовних поняттях значить триєдиність — три першооснови світу (творіння світу, світ і нірвана)».

«Хто ви є?» — спитав мене буддист (паломник з Японії) доктор Кіічі Уеда — професор Токіо університету. Він обідає зі мною в ресторані Кларк в Бенаресі. Ми обмінялися візитками.

Я відповів: «Я сакия, або, як тепер кажуть, українець, турист з Канади. Ці книжки я купив у Індії. Ось Крисмас Гумпрейс у книзі "Мудрість Буддизму" виданій в 1960 році пише, Будда "Суддгартга Гаутама народився в родині короля Скитського племені, що належала до касты кшатриїв".

Слово санскритське «кша», з якого походить слово «кшатрия», ми, українці, вимовляємо, як «кіш»; у нас той, хто очолює кіш, зветься кошовим».

12. Чарівний життєпис Будди. І людство вічно буде

душею красивішати, вивчаючи життя Будди. Володар Суддгодан, маючи 50 років, став татом. І утішився.

У багатій і квітучій Сакиї, чарівній піснями і танцями, над побережжям тихого-тихого Гангесу народився принц. Аніл де Сілва-Віджіл у книзі «Життя Будди», виданій в 1955 році, пише, що «Королева Мая, дружина короля Суддгодана, який був скитської національності, спородила сина».

Мая, відчуючи, що має родити дитину, сказала своєму чоловікові, що піде до палацу свого тата в Калинів. І там родитиме. Чоловік Суддгодан погодився. Та в дорозі (у квітучому селянському гаю біля Лумбини), що є на території сьогоденішнього Непалю, Мая спородила сина.

13. Буддисти уквітчують свого великого Учителя Будду в чарівні священні оповідання. Вони вірять, що Будда народився непорочно. «Священне дитя вийшло з лона Маї через бік». «Будда народив сам себе в Оленячому гаю біля Бенаресу», — сказав буддист (паломник з Китаю), місце народження Будди оглядаючи, — Маїн тато (володар держави Калинів) привіз її до Кашлавасту з святим дитям».

14. Священні оповідання про Будду говорять, що Він (Будда) перед своїм народженням жив на Небі. Щоб звільнити людей від страждань, смерти, клопотів, заздростей, вад, Він втілювався, придбавши тіло людини.

Він (Будда), з Неба оглянувши вселенну, вибрав непорочну діву Маю. Він з Неба спустився на Землю у вигляді веселки (сонячного спектру).

Читаючи священні оповідання про Будду, знаємо, що «Євангелії» пишуть, що «Ягве-Господь Бог Ізраеля», «Отець небесний» вибрав ніжну милу доню Марію, щоб вона Йому народила Сина (Боголюдину). Греки спотворили правдиве ім'я Міріам (Гірка), вимовивши його як Марія.

15. Буддисти, обожнюючи Буддину маму, звать її ім'ям Магамая, що значить (з мовного погляду) «Могутнє маїння», «Велика Мрія», та з погляду буддистської віри — Велика Мати.

Рис-Дейвидс у книзі «Буддизм» пише, що «Будда не

родився так, як родяться звичайні люди. У Будди не було земного отця. Будда з власного бажання сам зійшов зі свого Небесного Престолу в лоно матері».

«Зразу після народження Він проявив знак свого високого духа і своєї могутньої святої величності. Земля і Небо з'єдналися під час Його народження, щоб віддати Йому хвалу».

«Квітучі дерева добровільно схилилися над Його матір'ю, ангели і архангели були присутні й принесли Йому свою допомогу. Його мати була найкращою і найнепорочнішою з жінок. І опікун-отець Його був з царського роду, він був багатим і могутнім царем».

16. Почувши про народження принца Сакиї, прибув з Гімалайських гір славний мудрець — святий чоловік Асіта. Він побачив на тілі новонародженого риси величності. І сказав «Я сміюся з радости, що Спаситель світу народився, явився на Землю. І плачу, що вже не маю часу жити довго, щоб побачити здійснені ним подвиги».

І прибули духовники (браміні), які помітили, що новонароджений принц Сакиї має 32 знаки

величності на тілі своєму, має гарну досконалу будову всіх частин тіла свого».

Святий чоловік Асіта сказав: «Така прекрасна дитина ще ніколи в світі не була народжена».

17. Під час народження Будди на Небі появилася зоря. І цю зорю перші побачили Боги. Три Боги, ідучи за рухом зорі, прийшли з дарами до новонародженого Спасителя.

Сім святих, що також прибули, сказали: «Народилася Велика Людина». Цар Суддгодан, звеличуючи народження сина, роздавав бідним людям щедрі дари. Історик Бравн у книзі «Пишний Похід Індії» пише, що «Тоді, коли народився Гаутама Будда (в 563 році до «нашої ери»), оріяни в Індії жили у глиняних ліплених хатах. Хати були з плетеного хворосту».

18. Новонародженому принцеві дали ім'я Суддгартга чи Сиддгарга. Слово «судд», як вже знаємо, означає «суджений», «судьбовий». Слово «гатга» (гатха) значить «натхненний», «успішний», «переможний».

Долею (судьбою) натхнений.

Гаутама (Гаутама), (так, як у Заратустри — Спітама), родинне прізвище Будди. Вдумливі дослідники Буддиного життєпису вважають, що далекі предки Будди мали стада темних корів. Тато Буддин і дід Буддин були воєначальниками (кшатриями), і такими вони прибули з Оріяни (Праукраїни).

Санскритське слово «тама», як я вже говорив, значить «темно», «темний». І спочатку рід Буддин мав прізвище Кутама, що значить «Ті, котрі мають темних корів».

19. Буддин тато Суддгодан мріяв, що його син виросте і стане могутнім володарем багатой Сакиї. Щоб син призвичаювався до володарського життя, Він оточив його свободолюбною молоддю, чарівними дівчатами. Збудував для нього три палаци — Зимовий палац, Літній і Осінній. Все, що могло зажурити молодого принца і створити на його душі неприємний настрій, було забрано з палаців.

Будду оточували талановиті вчителі. Він студював санскритську граматику, астрономію, літературу,

математику і особливо священні книги «Веди».

20. Будда знав обов'язки ведійських (оріянських) Богів Сварга, Дабгу (Дажбога), Дива, Варуна (Перуна), Ваю (Віяння, Вітер), Морени (Бога тьми, смерті), Мокші (Богині заспокоєння, плачу), тобто Макоші, Агні (Огню). Усі ці Боги Ведійські були Богами дохристиянської України (Руси), і Вони знані нам не тільки своїми іменами, а й обов'язками. Оріяна (Праукраїна) — свята Вітчизна Ведійських (оріянських) Богів.

Юний Будда дивував свого учителя Вишмамитру великим знанням «Вед» і вмінням ясно висловлювати думку. В оріян було устійнене переконання (і воно, переживши тисячоліття, залишилося сучасним), що тільки та людина, яка вміє ясно висловлювати думку усно або писемно, може здійснювати ясні правильні справи. В оповіді «Закони Правильного Життя» я визначив десять основ Правильного Думання, Правильного Хотіння і Правильного Виконання, без втілення в життя цих основ людина не може бути творцем життєвих успіхів.

21. Будда, як син царя — воєначальника (Кшатрії),

любив військові звичаї. Він улаштовував військові забави. І легко в бою перемагав своїх суперників. Коли Йому виповнилось п'ятнадцять років, Він поруч з іншою аристократичною молоддю Сакиї був обрядово переведений у стан косаків.

Що це значить? У скитів (саків), так як і в гіттиїв, був звичай, що цар і всі воєначальники та їхні діти (юнаки) переважно носять косу (чуб). Голова поголена, а на тім'ї — коса, або, як українці кажуть, чуб, а дехто глумливо — оселедець.

Юний Будда, отримуючи бойову зброю, став носити військове звання «косак», що значить — той, хто удостоєний правом носити косу. Звичайні хлібороби Сакиї не були косаками.

Коса — символ приналежності до касты воєначальників (кшатриїв). Святослав Завойовник мав на голові косу, і таким правом користувалися також воєводи. З скитського (санскритського) слова «коса» чи «косака» постало (через мовну невпорядкованість) слово «козака», а потім — козак.

Літера «з», яка замінила літеру «с» створила слово

«козак» загадковим: це дало привід етимологам доводити, що слово «козак» неукраїнське.

22. Звичай носити косу виник в Оріяні (Україні) більше, як чотири тисячі років тому. Гіттіти (оріянське плем'я) (і про це я вже говорив), перейшовши Босфор (коров'ячу стежку), заснували на території сучасної Туреччини Гіттію.

На єгипетських монументах можна й сьогодні бачити зображення гіттітів, яких єгиптяни взяли в полон. Стоять два воїни гіттіти, а один з них гіттітський воєначальник з чубом (косою) на голові. Варто взяти в руки книгу професора Оксфордського університету О. Р. Гюрні «Гіттіти», видану в США в 1964 році, і в ній (між сторінками 28—29) оглянути щойно мною згаданий монумент.

Є загальне твердження істориків, що в оріян (трипільців-українців) 3700 років тому єгипетські фараони запозичили коня і колесницю (перед цим єгиптяни ні коня, ні колесниці не бачили. І вони (фараони) запозичили в оріян звичай носити косу.

23. Косака (або, як ми тепер кажемо, козак) Будда,

маючи шістнадцять років, одружився з принцесою Ясодгарою. Українці, ставши жебраками грецької ортодоксії, принизили самі себе, називаючи своїх чарівних дочок грецькими іменами Параска, Палажка, Горпина, Феська. Ім'я жіноче Ясодгара скитське (староукраїнське), ім'я миле, рідне. Слово «Яса» значить «ясна», «ясочка». Слово «дгара» значить «горіння». У санскриті є пояснення, що ім'я Ясодгара значить Ясногорюча, Ясно-опромінююча. Пригадаймо, що у п'єсі «Назар Стодоля», косак Стодоля до своєї коханої каже: «Моя ти ясочка».

24. Будда живе щасливо. Та одного погідного ранку Він зі своїм слугою Чанною пішов на ярмарок, не спитавши у тата дозволу. На ярмарку Він побачив нещасну людину. І з нею почав вести розмову.

І на другий день Будда не пішов на забавне полювання в гаю. Він знову з слугою Чанною пішов на ярмарок і стрів жебрака в старому подертому одінні. Біля жебрака лежала торбина з харчами, які йому тут на ярмарку подарили люди.

Обличчя жебрака було спокійне. Безтурботне. З очей випромінювалося щастя. Він живе в горах, а на ярмарок навідується, щоб свою торбину наповнити

харчами.

Будда сказав своєму слугі Чаннові: «Колись і я стану одним з таких жебраків. Віддам спогляданню життя моє. І може й я таким чином навчуся правди. Довідаюся, звідки походить страждання і як люди повинні з ним боротися. Коли цього не знатиму, я напевно буду нещасною людиною».

25. Будда одного разу стрів на вулиці дуже стару людину і спитав слугу Чанну: «Чому та людина така нещасна?» Слуга Чанна відповів: «О мій мудросердний принце! Ця людина стара. Вона переживає шлях старіння. І це нічого не є. Це звичайний шлях кожної людини, незалежно від того — жебрак вона чи цар.

Будда задуманий вернувся до палацу. Він бачив, що Його чарівна Ясочка (Ясодгара) влаштувала гомінке свято радості: грає музика, танцюють дівчата, чути сміх, жарти. Будда сам сидить у кімнаті задумано. Він думає про все, що бачив на ярмарку.

Він приходить до переконання, що життя людське має якусь хибу: люди хоріють, гніваються, старіють,

умирають. Він бачить, що люди у Його багатій і щасливій Сакиї не всі багаті, не всі щасливі. У Його палацах розкіш, золото, перли, діаманти, вибагливі харчі, музика, напої, квіти, щаслива безжурна молодь. А за палацом — життя людське, обтяжене терпінням, щоденною борнею за хліб. Де є щастя? Що таке щастя? Є щастя?

26. Будда думає: коли все походить від бога, то чому є бідні й багаті? Бідність — нещастя. Нещастя дане людині Богом? Багатство — щастя. Багатство дане людині Богом?

І чим більше Будда думав над цими справами життя, тим більше почував себе нещасною людиною. Що є? Принц Будда, маючи золоті палаци, чарівну дружину, славу й здоров'я, відчуває себе нещасною людиною? О чарівний Будда, світла й божественна в Тебе душа скитська, багата, як Оріяна (Праукраїна), і чиста, як її жайворонкове Небо.

27. Ясодгара (після десятирічного родинного життя) породила сина. Цар Суддгодан утішився, побачивши внука. Він думав, що його син (Суддгартга), ставши батьком, змінить думку. Не говоритиме, що

залишить палац і піде в люди.

Та принц Суддгартга Будда вирішив залишити палац і чарівне молоде оточення перед тим, як Його любов до сина не стане великою прив'язаністю. Він тихої місячної травневої ночі зайшов до кімнати, в якій солодко спала Його дружина Ясодгара. І ніжно вона пригорнула до себе сина.

Будда дивився мило на тих, яких Він щиро й вірно любить. Він почав вагатися у своїх намірах. Звичайні сили тягнули Його до сина і любої дружини, яка спала, маючи рум'янці на звабному ніжному лиці.

28. «Мій син Рагула», — подумав Будда. (Ім'я Рагула походить з санскритського коріння «раг» чи «руг», або, як тепер українці кажуть «ріг»). Рагула — Перешкоджувач (Ріг затримки).

Будда ступив крок і зупинився. Він не вірить сам собі — підійшовши попрощатися, знесилиться чуттям і продовжить своє перебування в палаці. Він у мислях цілує дружину і сина. І тихо залишає кімнату.

29. Будда, ідучи палацом, стрів розспівану юну красуню. Він зняв з себе перлини і дав їй. Красуня, подумавши, що чарівний принц жде від неї любови, стає перед ним на коліна.

Принц, не затримавшись, пішов. Він дав красуні перлини, щоб вона співом не порушувала в палаці нічного спокою. Він дав слугі Чаннові розпорядження приготувати коня.

Принц сідає на свого улюбленого коня Кантаку і разом зі слугою залишає палац. Місячна тиха ніч. «Видно, хоч голки збирай». Збруя на коні золота і щедро (за скитським звичаєм) оздоблена дорогоцінними перлинами. Корона на голові принца Сакиї сяє, як сонце. Він має на шиї, на руках і ногах золоті кільця, оздоблені діамантами. Він має володарське пурпурове одіння. Він їде в напрямку королівства Магатга.

30. Немає в світі такого буддиста, який би не чув слова Мара і не вживав його при злих обставинах. У священних книгах буддизму пишеться, що в дорозі стрів Будду злий дух (спокусник Мара).

Мара вмовляв Будду, щоб Він відрікся від своїх задумів. І Мара влесливо обіцяв, що зробить Будду «королем над королями». Будда відхилив усі привабливі обіцянки Мари, сказавши такі скитські (санскритські) слова: «Іті Мара».

Слово «іті» вживали скити (гіттіти) в щоденному житті. І в санскриті слово «іті» значить «іди», «йдуть». У санскриті (у «Ведах») слово «мара» значить «мрі» (смерть, епідемія, любовні страждання). І божество любовних страждань має ім'я Мара. З слова «мара» походять слова «Морена», «Марана». «Морена» значить «стомлена», «зморена», «закохана». Той, хто був охоплений божеством любовного страждання Марою, був також званий словом «Марія», що значить «приналежний до Мари».

31. У дорозі Будда вирішив спочити. Він, як вже знаємо, мав за старим оріянським (скитським) звичаєм ознаку воїна-аристократа — чуб на голові, тобто, косу (хохол). І подорожні люди, стрічаючи Його, кланялися Йому, як достойному лицареві (косакові). Жебраки і невільники не мали права мати на голові косу (своєрідну ознаку благородства,

духовної волі і ратньої відваги).

Будда вийняв меча (і так, як пишуть книги буддистського катехизису) сам собі відрізав косу. Слуга Чанна, побачивши, що принц Будда утратив чуба і так став подібним на простих звичайних людей, мандруючих жебраків, гірко заплакав.

(Варто тут згадати, що государі Московитії — християнські архиізверги, підступним способом розгромивши храм волі — Запорозьку січ, були видали гістєричний «государственный указ». «Государственный указ» строго забороняв малоросам в Малоросії носити на головах хохли. Хохол на голові юнака — ознака лицарської самостійности, нескоримости Руси (України)).

Слово «хохол», наприклад, латвійці й тепер вимовляють, як «кекулс» в значенні «чуб» та й між монголоїдами, які живуть на північ і на схід від Москви, слово «хохол» значить «чуб» (коса).

Латини, греки не носили хохлів. Я щойно згадував, що носили косу на голові оріянські (гіттїтські імператори), і в тому числі й Святослав

Завойовник — внук Дажбожий. Володимир (син Святослава), зрадивши віру батька свого, одягнувся в грецькі ризи і почав носити довге волосся, як у грецького афонського монаха. Він (Володимир) був русичем в чужому пір'ї.

32. Будда сказав до свого вірного слуги: «Вірний слуга мій, тепер ти вертайся до мого палацу. І коня бери мого. Я сам ітиму в світ. У мене мета — хочу вивчити правду життя. Я більше не є твоїм принцом. Я не хочу бути володарем народу. Я хочу бути таким, як мої найбідніші земляки, щоб зрозуміти їхнє життя і показати їм правильний шлях спасіння, щастя, справедливості».

Слуга Чанна повернувся до палацу. Вірний кінь Кантака, зажурившись за своїм добрим господарем, відмовився їсти. І помер.

33. Будда, ідучи пішки по довгих і курних шляхах, стрів виснаженого жебрака, який був одягнений у старе порване вбрання. «Хочеш, обміняємося одягом?» — сказав Будда.

Будда віддав жебракові одяг принца, а сам

одягнувся в одяг жебрака. Одяг жебрака був жовтого кольору: в ті часи був устійнений закон, що люди бездомні, забуті світом сироти, тобто люди найнижчої касты, носять одяг жовтого кольору.

Ідучи від грама до грама, Будда казав: «Так, як річки єднаються в морі, так бідні й багаті повинні єднатися в морі житейському. І повинні любити один одного, винуватцям своїм прощати. Усе, що живе, жити хоче, і людині не вільно в жодних живих істот життя відбирати».

34. Будда в дорозі стрів п'ять жебраків. І від них Він довідався, що від вдосконалення тіла вдосконалюється душа. Голод — тілесне вдосконалення. Будда сказав: «Коли при допомозі голоду можна пізнати мудрість життя, я вибираю цей шлях і йду з вами».

І Будда в джунглях Урувели з жебраками голодом умертвляв своє тіло. Він так довго й чесно голодував, що вже не мав сил ходити. Є в буддистських святинях статуя «Голодуючий Будда». Будда подібний був на скелета, обтягненого шкірою.

Переставши голодувати, Будда сказав, що не треба шукати правди життя в свідомому чи несвідомому чернечому тілесному самобичуванні, а в житті праведному. Святі ченці (жебраки), почувши таку «єресь», відсахнулися від Будди і пішли геть.

35. Будда сів в тіні могутнього старого дерева, щоб іти у царство глибоких помислів. І знову Мара (Сатана) підійшов до Нього. І сказав Йому, щоб Він віддав йому своє місце. Будда відмовився.

Мара, бачачи голодом стомленого Будду, почав погрожувати, що кине каміння і знищить Його страшними видіннями. Будда відповів, що Його місце є Його місцем. І Мара не може це місце зайняти тому, що він (Мара) не має наміру жертвувати своє життя для спасіння людей.

Мара покликав свідків своїх, щоб доказати, що він (Мара) має великі заслуги. І сказав Мара: «Ти ж свідків не маєш?! Ти сам. Кого можеш поставити у свідки?» Будда відповів Марі: «Мати-Земля — свідок мій». І, кажучи слова ці, Будда за старим українським звичаєм торкнувся рукою до матері-Землі, потім руку поклав на серце.

36. У літописах ми читаємо, що Святослав Завойовник (Завойовник Слави і Волі), коли присягався на віру батьків своїх, то рукою торкався землі і казав: «Мати-Земля є моїм свідком». Земля — святее святих, бо в Ній спочивають кості Предків. І вважалося, що найтяжче заклинання є те, в якому чуються слова «Щоб тебе мати-Земля не прийняла».

І буддисти (жителі Бурми, Цейлону, Тібету, Бутану) обожнюють обряди Буддиного оріанського роду. Знають, що Будда, присягаючись, пучками руки своєї торкався до Землі. І, звеличуючи обряд Святослава Завойовника, я віродив між рідновірами складання присяги, торкаючись рукою до матері-Землі рідної. Українці-чужовіри, відійшовши від віри батьків своїх, прийняли обряди греко-латино-юдейські. І вони клянуться, рукою доторкаючись до греко-латино-юдейських портретів (ікон).

37. А. В. Вільямс у книзі «Історія Індії», виданій в Лондоні в 1906 році, пише, що «Будда був спокушений Марою, духовним дияволом». Не випадково й до «Євангелій» потрапило оповідання, що Сатана (духовний диявол) спокушував Ісуса. Біблійні словники пояснюють, що гебрейське слово

«сатана» значить «ворог», «противник».

Ісус, будучи жидом, відповів Сатані, що покликається на «Отця Небесного». У звичаях семітів не було понять, що Земля-мати свята, жили вони на спалених сонцем пустинях, які їм постійно віщували нещастя, і вірили вони, що тільки на вершині гори Синай є святість і — в «Отця Небесного».

38. Будда в одязі жебрака, змучений довгою дорогою, прибув до міста Магадги. І почав Він на вулицях вести розмову з людьми звичайними. І слухали вони Його та своїм звичайним розумом не могли Його ні високо оцінити, ні ясно зрозуміти. І підійшов Бімбасара — цар Магадги.

Бімбасара був людиною талановитою, тактовною, з нахилом до філософського мислення. (Варто сказати, що хоч ім'я Бімбасара для нас, українців, сьогодні звучить як чуже, воно було рідним ім'ям на устах далеких Предків наших. Ім'я «Бімбасара», як говорить санскрит, складене з слів «бімба», що значить «булька», «бульба», «куля», і «сара», що значить «озорення», «осонячнення»).

39. Цар Бімбасара звернув увагу, що прибулий жебрак середніх років говорить вишуканою мовою, у словах відчувається почуття гідності, душевної краси. І має жебрак високоякісну будову речення, глибокі й свіжі мислі. Звичайні щирі й милі люди були неспроможні цих якостей в жебракові побачити. Та цар Бімбасара — мудрець Магадги зразу в жебракові відчув велику людину. І сказав: «Твої слова мудрі. Іди до мого палацу і ставай моїм головним радником».

У буддистських письменах зазначено, що цар Бімбасара мав чарівну чотирнадцятилітню донечку і, високо оцінюючи мудрість жебрака, хотів, щоб він став його зятем. Жило в ті часи поширене повір'я, що тільки з добірного насіння, посіяного в добру землю, виростають високоякісні плоди. І цар Бімбасара вважав, як батько, який свою донечку обожує, що його донечка повинна зачати нову людину, отримавши насіння з благородного дерева.

40. І в наші часи ці погляди наука (маю на увазі генетику) визнала правильними, але застосовує їх тільки під час плекання расових псів, овець, коней, корів. Щоб не оправдувалася теорія дарвінізму, партійно-політична соціологія, цензуруючи генеалогію, осуджує плекання кращої людини чи

кращої родини. Усі люди рівні й однакові (пігмей повинен одружуватися з голівудською зіркою чи з донькою англійського лорда) — говорять пропагандисти інтернаціонального (християнсько-кремлівського) синедріону, та самі про своїх дітей думають так, як цар-філософ Бімбасара.

41. Будда відповів Бімбасарі: «Коли б я був ласий на багатство, я був би царем у царстві Ґанґесу. Та я не шукаю речей, за які я міг би придбати становище чи тілесну розкіш. Я шукаю правдивого знання життя».

Цар Бімбасара зачудований відповіддю, сказав: «Пообіцяй мені, що коли ти знайдеш правдиве знання життя, то прийдеш до мене й навчиш мене». І Будда пообіцяв.

42. На святій горі Пандава Будда, маючи 35 років життя, 2558 років тому, самовдосконалився. Шлях самовдосконалення — шлях самопізнання. Буддисти цю ніч (ніч самопізнання на горі Пандава) звать священною. І врочисто у своїх святинях її відзначають молитвами й піснями.

2558 років тому Він (принц Сакиї Сидгартга Ґаутама)

став Буддою. Слово «будда» має санскритський корінь «буд», що значить «будження», «пробудження», «освітлення». Він, ставши Буддою, сказав: «Від Бога походить Бог. Від Мари походить Мара». Він щиро дивувався, що не міг раніше прийти до цієї простої думки — святої вічної правди.

Тоді коли Будда проповідував, що від Бога походить Бог (добро, любов, правда), а від Мари походить Мара (зло, ненависть, жадність, неправда), між юдеями (а це було перед Вавилонською неволею) жило переконання, що від Бога походить все — добро і зло, любов і ненависть.

43. Залишивши гору Пандава (слово Пандава значить «П'ять див»), Будда вернувся до Бенаресу, Сьогодні індуси, ставши народом незалежним, повернули цьому містові стару рідну назву Варанасі. По індуському слово «вара» значить «вода», «ріка», тут же тече вара (вара Ґанґес). У Бенаресі Будда зустрів тих п'ятьох жебраків, з якими голодував у джунглях Урувели. Ведучи з ними розмову, Він сказав:

«Вода завжди падає вниз. Вогонь завжди гарячий. Лід завжди холодний. І скільки б ви не молилися до Богів Індії, вони не зроблять, щоб вогонь був

холодний, а лід — гарячий. І це тому, що закони життя зробили ці речі такими, якими вони є».

44. «Правда» — відповіли жебраки. Будда зробив на них своїми мислями велике враження. Він ніби зачарував їх відважною мовою, що «Веди» не є священними книгами. Ніхто перед Ним не мав відваги так сказати.

Будда говорить, що «закони життя зробили ті речі такими, якими вони є». Я погоджуюся з цими твердженнями Будди. І кажу, що «Боги Індії» і «люди Індії», і «мудрість Будди» — діти, які виколихалися в колисці плянети Земля. Вони між собою сперечаються і любляться.

Боги Індії — ідеали, створені уявою народу і освячені душею народу. І коли б не було «Богів Індії», то не було б Будди. «Боги Індії», які визначені у «Ведах», дали Будді право, щоб Він їх поборював і не був за це покараний, відправлений до пекла чи спалений, як Іван Гус живцем на вогнищі віри Христової.

45. Будда, говорячи про безпорадність «Богів Індії», сам же також проявляє безпорадність. «Боги Індії» —

успіхи і помилки, радощі й смутки, величність і хибність уяви оріянських племен. Вони ніжні й безстрашні. Вони закохані й розгнівані. Вони такі, як ті, хто їх любить, і як ті, хто їх поборює.

І їм всім байдуже, чи Будда до Них молиться, чи ні. Їм байдуже, так як сьогодні байдуже для Будди: чи всі буддисти вважають Його Божеством, чи ні.

Я вважаю, що молитва не призначена для того, щоб при її допомозі гріти лід чи холодити вогонь. Молитва — старий випробуваний засіб, при допомозі якого людина цілеспрямовує свою духовність і ошляхетнює чи вдосконалює свої почування.

І віруючі й атеїсти устійнили на основі модерних аналізів (дослідів), що йоги при допомозі молитовних медитацій можуть рецувувати працю свого серця, своїх легень і мозку.

Йоги можуть при допомозі молитви (духовних медитацій) зменшувати або збільшувати тиснення крові. У примітивних людей примітивне розуміння молитви — і вони або моляться, кажучи: «Пресвятая

Богородице, Царице Небесна, спаси нас!», або кажуть — «Не визнаю молитв».

46. На священних годинах самопізнання, духовно і тілесно самовдосконалюючись, відходьмо від примітивних розумінь молитви. Є тілесні дуже для людини потрібні вправи (прохід на свіжому повітрі, плавання, біг, веслування) і є духовні дуже для людини потрібні вправи (молитви, які використовуємо мудро, як лік цілющий проти негативних емоцій).

Негативні емоції (злотворні зворушення, настрої) викликають шкідливе звуження кровоносних судин і тому вони хоробливо впливають на працю серця, шлунка і творять в тілі людини отруйні хімічні сполуки, які можуть назавжди в людини відібрати здоров'я.

Будьмо любомудрими: навчаймося використовувати молитву як духовну вправу мислі і почувань. Мудреці, правильно освічені люди, вміють при допомозі молитви світлої, наснажуючої, рідної, нищити вегетативний компонент. І тоді судини, які шлють кров до серця і мозку, ширшають і цим прискорюється кровообіг, і людина свіжішає духовно

й тілесно. У РУНВірі молитва — це вільна й бадьора пісня душі, і той, хто каже, що для життя пісня-молитва не потрібна, не знає таїн мудрого життя.

47. Святі жебраки, ставши визнавцями науки Будди, спитали: «Будда, скажи, хто створив світ?» Будда відповів: «Я вірю, що світ існував завжди і світові ніколи не буде кінця. Все, що не має кінця, не має початку. Світ ніким не був створений. Світ завжди був світом. Якби цей світ був створений Богом, то не було б ні змін, ні розрухів. І не було б на світі таких явищ, як сум, нещастя, справедливість, несправедливість, чисте, нечисте — тому, що все походить від Бога».

Будда, не визнаючи думки, що Бог брав участь у творенні світу, казав: «Бог щось таке величне і досконале, і від Нього не повинні походити речі дрібні, нещасні, ревниві, хворі». Він вважав, що той Бог, якому поклоняються браміні, має хиби.

У юдейській Книзі (Біблії) читаємо, що Бог Ізраїлів рече: «Я ревнивий Бог», «Мій бо всякий первенець: того дня, як повбивав я усі первенці в Єгипетській землі, присвятив я собі всі первенці в Ізраелі, від людини до скотини, мені будуть вони, мені,

Господеві» (4 кн. Мойсея, гл. 3, 13).

48. Я вже говорив у праці «Дай мені пожити ще два місяці», що старі ізраелтяни кололи і на жертовниках пекли своїх дітей (тільки первенців) для Господа Бога Саваота. Убивання дітей для Бога Саваота (після злагіднення характеру ізраелтянського) було замінене викупом: первенця приносять для Бога Саваота в жертву та, щоб первенець жив, його треба викупити. І так «первородне дитя мусить бути викуплене», і гроші (секлі) передані святині, — сказав Бог Саваот Аронові (4 кн. Мойсея, гл. 18, 15—16). Не може благородній людині подобатися той Бог, який убиває дітей (первенців), та все ж таке розуміння Бога існує. Ісус — Син Ізраельського Бога Саваота у своїх проповідях проявляє обережність до вимог свого Бога-Отця Саваота.

49. Будда говорив учням: «Коли б все на світі було створене Богом, то, очевидна річ, що Він (Бог) сам би мусів відчувати печаль і радість, любов і ненависть, а коли в Бога все це є, то як можна казати, що Він досконалий?»

Ні, величний Будда, то люди звуть Бога досконалим,

обділяючи Його недосконалими властивостями (ревністю, жорстокістю). У милостивих людей Бог має характер милостивий. У жорстоких людей Бог має характер жорстокий. Отже, справа не в Богові, а в людському розумінні Бога.

У християн архиєреї і єреї ширять міркування, що «все від Бога. Усяка влада Богом дана». Влада злочинна (влада хана Батия, імператора Петра Першого, секретаря Сталіна, фюрера Гітлера) Богом дана. Якщо так -значить єреї християнізму вважають, що Бог — датель влади злої, або — доброї. «А може й ти на небесах смієшся, Батечку, над нами, та радишся з панами, як править миром?» питає Тарас Шевченко, вкладаючи у слово «пан» значення «експлуататор». У наших предків слово «пан» означало людину досконалу тілесно й духовно, і про це я оповідаю у праці «Титули і їхня історія».

50. Філософ Люї Рено у книзі «Природа гіндуїзму» пише, що «Будда створив єретичну релігію зовсім протилежну гіндуїзмові».

Будда казав: «Коли Бог є Творцем світу і коли всім доводиться підпорядковуватися владі їх Творця, яка б була тоді користь від добрих вчинків? Коли все

керування є Божим твором і перед ним всі рівні, тоді праведне й несправедне означало б те саме».

«А коли сказати, що печаль і радість обумовлені другою причиною, то тоді доведеться признати існування таких речей, причиною яких не є Бог. Коли так, то чому й всі інші речі не можуть бути безпричинні? Коли Бог є Творцем, хай буде дозволено спитати, мається мета в усього створеного чи в нього немає ніякої мети? Якщо Бог діє з метою, Його не можна назвати досконалим».

51. На основі Буддиних міркувань про Бога виникає питання. Рабіни вважають, що Саваот дав людині властивості своєї досконалості і поселив її в раю. Дівиця не послухала Саваота і в раю з'їла кисличку, стала грішною (її спокусив мешканець божественного раю Сатана).

Я вважаю, що не винувата ложка, що має незграбний вигляд: винуватий той, хто її створив. Саваот покарав дівицю Єву, вигнавши її з раю. Він дав Єві біль, смуток, дав їй властивості старіння. Він їй дав те, що сам мав: він їй дав недосконалість. Датель не може дати того, чого сам не має.

Єва, будучи недосконало створеною, не мала сил протиставити себе намовам Сатани. Я оправдую Єву: винуватий той, хто сам, будучи недосконалим, створив її недосконалою -нездійбною протиставитися Сатані. Ісус, як пише «Євангелія», здібний був відкинути намову Сатани.

52. Будда, проголошуючи реформу гіндуїзму, мало що додає. Знаємо, що в «Рик Ведах» є твердження, що світ існує сам по собі. Світ не мав творця. Сам світ у собі є творцем. У світі є творчі сили. Вони, живлячись світом, з світу творять світ свідомих і несвідомих явищ.

Філософ Капіла (основоположник філософії Санк'я) сто літ перед Буддою, голосив в Індії, що «світ не був створений». (Між іншим, слово «санк'я» виникло з санскритського слова «зна» чи «зан», що значить «знання», «пізнання»).

Капіла казав, що на світі нічого немає вічного. Я

вважаю, що велике вчення Капіли хибує
односторонністю, і зазначую, що вічність у світі є — є
в світі вічність змін, переоформлень, є вічність
надвічна, тобто, та вічність, яка все вічне робить
невічним.

53. Не «Біблія», не Аристотель, не Платон, не Маркс
дали людству першооснову, на якій розвинулося
діалектичне міркування. Ті вчені, які перебувають у
тенетах європоцентризму, вважають, що першим
творцем діалектики був грек Гераклит,
проголосивши, що «ми є і нас немає», «кожний має
світ у середині свого я», «хотіння — це те саме, що й
спання». Гераклит твердив, що на світі немає нічого
вічного, нерухомого. Він вірив, що душа складається
з вогню і води. Він вірив у грецьких богів і їхні чуда.
Маркс, поверхово орієнтуючись в історії світової
філософії (Індія для нього була мало знаною), писав,
що «діалектику винайшов Гераклит». Той, хто
ознайомлений з проповідями Буддгадеви, знає, що
Гераклит нічого не сказав нового. Він повторив те,
що вже було давно сказане.

54. Будда, ідучи від селища до селища, про-
повідував: «Людино, достойно трактуй людину. Не
май великої прихильності до однієї людини чи річі.
Не протистався злему. Прощай боржникам своїм.

Прощай тим, які тобі роблять кривду. Справедливий той, хто любить бездіяльне».

«Я — пристань беззахисних, провідник заблукалих.
Я — правда й життя, для мене немає ні високого, ні низького, ні касти, ні племені».

Між істориками релігій світу поширене обґрунтоване переконання, що ця духовна наука Будди була принесена з Індії і впроваджена (приспосовуючи до юдейських обставин) в євангельські писання.

55. І досі в Індії й Ірані живуть легенди, що юдеєць Яшуа (Ісус) від 20 до 28 років свого життя жив у Індії й Ірані, вивчаючи науку Заратустри, науку Будди і брагманські оповідання про Крішну.

Євангелисти Маттей, Марко, Лука, Іван нічого не написали, де жив і що робив Ісус від 20 до 30 років життя. Якщо вони (євангелисти) докладно знали про Ісусове дитинство і про останні три роки Його життя, то треба вірити, що їм також було добре відомо, де перебував Ісус до 30 років. Чому тоді вони в Євангеліях й словом про це не згадали? Згадати, що був Ісус в Індії, значить признатися, що моральна

правда Євангелій має нежидівське походження; хіба можна позиченим гордитися? Моральна наука Будди передана Ісусові в Юдеї, чи була вона особисто Ісусом засвоєна в Індії — справа другорядна.

56. І юдеї, які найкраще знали Ісуса, слухали ним голошену нову правду, «дивувалися і казали: Звідкіля в Нього така премудрість і сила? Хіба Він не син теслі? Хіба не Його мати зветься Марія? А брати Його Яков, та Йосій, та Симон, та Юда? Звідкіля ж се все в Нього?» (Маттей, 13, 54-56).

57. Крішна — син індійського бога Вішни. Крішна — інкарнація Вішни. Христос — син Ізраельського Бога Саваота. Христос — інкарнація Саваота. Жиди, довгі століття перебуваючи в розсіянні (діяспорі), не дармували, вони на ослах і верблюдах возили крам: мали жваві торговельні зв'язки між Юдеєю, Іраном, Вавилоном, Індією. Оповідання про Крішну і Будду були юдеями використані для оформлення захоплюючих оповідань про Христа.

58. Дослідник Ананда Кумарасвали у книзі «Будда і святині буддизму» пише, що «Існє дуже очевидна

тотожність між буддизмом і християнством».

Сьогодні кожна правильно освічена людина знає, що наука Ісуса не є оригінальною, і особливо там, де говориться про вселюдські істини добра й любови. Так, «Є велика тотожність між легендами про Будду і легендами про Христа», — пише Ф. Г. Гіллард у книзі «Будда, Пророк і Христос», виданій в Лондоні в 1956 році.

59. Будда, будучи скитом (оріянником), добре знав духовний шлях життя оріян. Він говорив: «Оріянська правда про страждання така: народження — страждання. Старі роки — страждання. Смерть — страждання. Розставання з дорогою людиною — страждання. Жити з нелюбом — страждання». Він (Будда) зазначував, що ці життєві поняття не ним створені, вони стародавньооріянські. Говорячи про «Оріянську Правду Страждання», Він перш за все звертався до людей бідних, покривджених, осміяних. І знали люди, що принц Гаутама (Будда) добровільно став жебраком, щоб звеличити принижених, щоб грішникам показати шлях праведного життя, щоб боронити покривджених.

60. У священних письменах буддизму читаємо:

«Гамуй вуха, ніс, язик, тіло. Гамуй розум, гамуй все.
Коли гамуються органи чуттів, постають повага і
поміркованість, спогади і мудрість».

«Тіло гамується, коли не перелюбствуєш, не
займаєшся крадіжкою і не вбиваєш живих істот.
Мова вгамованою вважається, коли в ній немає
грубости, нарікань, погроз, докорів».

«Розум контролюється, коли відсутня жадність,
ненависть і помилкове розуміння справи. Коли ти
досягнув вгамування цих джерел, можна вважати,
що ти є людиною, яка звільнилася від страждань»
(«Дгаммапада», Гатги, 360—361).

«Коли людина звільниться від минулих, сучасних і
майбутніх пристрастей, то таким способом, вона
звільниться від страждань» («Дгаммапада», Гатга,
348).

61. Будда учив, що «любити треба бездіяльно».
Чому? Бо активне хотіння любити спричинює
страждання. Людина не повинна робити те, що їй
несе страждання.

Буддина філософія любови мені нагадує сад, який має чарівну квітучість, але не дає плодів. Я вчу: хотіння не треба гамувати чи занедбувати, хотіння треба ошляхетнювати.

Бездіяльна любов (любов без хотіння) подібна на бездіяльну мудрість. Любов повинна не тільки квітнути, а й давати плоди. З шляхетної любови родяться шляхетні плоди.

62. Є між людьми поширена думка, що зло не люблене людьми. Ні, так не є. Зло існує тому, що в людей існує любов до зла. З злих плодів любови родиться зло. І тому — є добра радість і є зла радість.

Є люди, які люблять будувати, і, будуючи, вони відчують творчу радість. Вони люди творчої радості — люди творчого інстинкту.

Є люди, які люблять руйнувати, і вони, руйнуючи, відчують радість, їм на душі приємно, що вони руйнують те, що хтось будував, вони люди руйніницького інстинкту. Є дух творіння і є дух руїни.

Та треба не забувати, що дух руїни також творчий, він творить руїну: є талановиті творці руїн.

63. Щоб краще збагнути многосторонність життєвої мудрости, зверну увагу на односторонність Марксових міркувань. Маркс учить, що «історія всіх суспільств — це історія боротьби класів». Якщо справді так, як пише Маркс, значить хід історії людства був би стриманий, коли б не було класової боротьби.

Комунізм — безкласове суспільство, в безкласовому суспільстві немає класової боротьби, тобто немає історії суспільства, суспільство без історії — кладовище або концентраційний табір, в якому сидять поруч з антимарксистами і марксистами, тероризовані марксистами, маю на увазі тюм народів — СССР.

64. Маркс учить, що між паном (гнобителем) і його слугою (гнобленим) немає любови, «є вічний антагонізм один до одного». Слуга мріє ограбити пана і таке грабування на думку Маркса є вищою формою справедливости: слуга грабує награблене і втврджує «диктатуру пролетаріату».

«Диктатура пролетаріату» — хитрий обман пролетаріату. Чому? Тому, що Маркс учить, що гнобителі становлять тільки незначну меншість суспільства. «Дев'ять десятих — це гноблені, пролетарі», пише Маркс в «Комуністичному маніфесті».

Пролетарі, щоб звільнитися від експлуататорів, повинні, на думку Маркса, створити «диктатуру пролетаріату». Якщо «диктатура пролетаріату» є диктатурою народу (бо ж пролетарі становлять 90 відсотків суспільства), то виходить, що народ прагне диктатури? Народ-диктатор? Кого він (народ-диктатор) має тримати в пазурах диктатури? Сам себе чи десять відсотків суспільства?

65. Ні, термін «диктатура пролетаріату» вигідний тільки для тих, хто прагне свою особисту (або групову) диктатуру для обману пролетаріату називати «диктатурою пролетаріату».

Диктатура — це влада (влада однієї особи або групи людей) оперта на насильстві. Немає насильства — немає диктатури.

Брежнєв каже, що «СССР — країна Маркса». Якщо в СССР концентраційні табори наповнені політичними в'язнями тому, що «СССР — країна Маркса», значить марксизм по-москвинському реалізований стає фашизмом.

66. Істина так, як і краса, пізнається при допомозі порівняння. І я тут згадую науку Маркса, щоб була краще пізнана наука Будди.

Аніла де Силва-Вігер у книзі «Життя Будди», виданій в Лондоні в 1955 році, пише: «Коли слуга Чанна почув, що Будда сідлає коня, він сказав: «Куди хочеш їхати, о, принце з широкими бровами, з очима ніжними, як лотос. Ти лев між королями».

«Ти прекрасний, як місяць, і білий, як лілея в місячну ніч. Твоє обличчя, як свіжі пелюстки лотосу, як проміння сонця».

«О найбільш величний між принцями, хіба не твоє тут царство багате, величне, квітуче? Хіба не твої тут сади подібні на палаці Бога Індри? Ти маєш красую

опромінену дружину, а в палацах музика і танці.
Бери, насолоджуйся життям, мій любий принце! Не
від'їздай, мій улюблений пане!»

67. Будда-пан відповів слугі Чанні: «Мій мозок
освітлений не такими речами, Чанна. Подай мені
мого коня Кантаку. І попону, оздоблену прикрасами.
А ці дорогі перли передай татові моєму. Скажи йому,
що я не бажаю нагород. Я від всього мого серця
прагну робити добро для людей».

«Я хочу дати світло тим, які живуть у темноті і
помилках. І в ім'я цієї справи я тепер залишаю палац і
мого любого тата. Попроси його, щоб він не плакав».

68. Українцям широко відома дохристиянська рідна
пісня «Ой, див ладо, а ми просо сіяли». Мовники, не
орієнтуючись у вірі батьків своїх, пишуть через ризик
«Див-Ладо». Вони не знають, що в цій пісні слово
«ладо» значить «ладний», «любий».

У буддистських катехизисах вважається, що Див —
стародавній світлосайний Бог оріанський (скитський).
Я вже зазначував, що з слова «Див» старі греки
створили слово «Део». Ім'я «Деонісій» значить «Бог

Ніси», Ніса — назва виноградної гори.

Латини з слова «Див» (слово «Див» санскритське) створили слово «Деус»; папа римський, виголошуючи молитву, каже: «Доміне Деус», що значить «Пан Бог». Італійці кажуть «Діо», іспанці — «Діос», французи -«Дьіо».

Ім'я грецького Зевса було створено з слова «Див», літеру «д» замінено на літеру «з». Українець не кожний знає, що слово «теологія» виникло з слова «деологія»; Тео — Бог, дор — даний, Теодор-Богдан. Немає підстав пишатися, що ім'я Федір чи Хведір, створене з імени «Теодор», суто українське.

69. На світанні творення першомови білої людини наші предки (ми назвемо їх умовно мізинцями — творцями брильянтної Мізинської культури) вживали слово «дара» в значенні «дитина жіночого роду».

Дара, стаючи дорослою, робилася дивовижною, тобто, осяйною, чарівною, привабною, світлою, як Див. Звідси й походять слова «діва», «дівця», «дівчина», «день». Юна оріянка — світлокоса і світлоока — синонім дивотности, чарівности,

погідного дня.

70. Ведійський (оріянський) бог Див (один з богів України (Руси) сказав Будді: «Святий принце, вже час іти. Вже час іти шукати Великого Закону. Трать все і йди в Життя шляхами пустельника».

Є в цих словах містерійна велич внуків Дажбожих: весь Буддистський світ слово «Див» (Дев) вимовляє з почуттям поваги.

Українця хитро запряжено в ярмо догм понурих — в ярмо гойського християнізму грецько-латинської інтерпретації, і навчено вірити, що Див, як пише митрополит Іларіон (Огієнко), це «лісовий божок».

71. У книжці «Слово про Ігорів похід», виданій у Вінніпезі в 1949 році, на сторінці 184 він (Іларіон (Огієнко)) своїм парахвіянам пояснює, що «Див — прихильний до половців лісовий божок, лісовик, мара, Лихо», «діва — якесь неприхильне русичам божество». Одним словом — лихо, що ми по-лихому навчені розуміти самі себе. Половці — це ж монгольське плем'я. Див між монголами не був знаний.

Монахи, професійні єреї і архиєреї інтернаціонального християнізму, щоб міцніше тримати Український народ в неволі, натворили багато неправд про історію давньої України (Руси). Вони навмисне зневажають духовне життя дохристиянської України (Руси). Вони вірять, що чим більше зневажливо будуть українці ставитися до своєї рідної самобутної духовости, тим покірнішими вони будуть парохвіянами грецько-латинського християнізму.

72. Будда, натхненний Дивом, пішов шукати Великого Закону. Пішов сам. Він знав, що його слуга Чанна призвичаєний до життя в розкішному палаці і він не має бажань іти в далекі й невідомі мандри, щоб збагнути мудрість життя. Слуга хотів лишитися слугою.

Маркс вважає, що слуга Чанна не вбив принца Будду тому, що не орієнтувався в марксівській теорії класової боротьби. Відповідаючи Марксові, кажу: історія суспільства не є історією класової боротьби, а історією боротьби ідеалів.

Принц Будда, рабовласник, став жебраком добровільно, тобто, без кривавої клясової боротьби. Ідеали любови до людини родяться і в душі принца, і в душі слуги, ідеали ненависти до людини родяться і в душі принца, і в душі слуги. Сіґанук — принц Камбоджії став «вождем Камбоджського» пролетаріату, ніби доводячи, що Будда правий, а Маркс — ні.

73. Будда вчить, що все, що народилося—помре. Все, що створене — загине. Частина буддистів вірять, що душа людини гине разом зі смертю людини.

Будда вчить, що немає ні душі, ні Бога, ні потойбічного життя. На питання «А що ж є?», Будда відповідає: «Є вічна течія змін. Є вічна течія перетворень. Основна мета людини — пізнання природньої закономірности». Пізнання Великого Закону.

Виникає питання. Будда, проповідуючи, що «Бога немає» і, маючи між брагманами репутацію безбожника, став Божеством? Ні, не всі буддисти вважають Будду Божеством. Є поширене твердження, що Будда — це Дарма. Санскритське слово «дарма» таїть в собі корінь «дар» чи «дер», що

значить «держати» «держава» (закон, правило, порядок, устійнена норма моралі, поведінки).

74. Етнограф Штернберг, дивлячись на суть релігії з погляду юдейсько-християнської теології, у книзі «Первісна релігія у світі етнографій», виданій в 1936 році, пише, що «в основі буддизму лежить повний атеїзм».

Мовляв, як можна вважати Будду Божеством чи Найвищою Святістю, коли брагмани вважають Будду безбожником?

Треба пригадати Штернберцові, що рабіни (фарисеї і садукееї) звали Ісуса безбожником, розпусником і бунтарем. І безбожник Ісус став Богом? Як?

Усі ж бо знаємо, що в 325 році в селищі Нікея з'їхалися архиєреї (на Нікейський собор) і під час дискусій голосуванням (та наказом імператора Константина) вибрали Ісуса на Бога; очевидно, частина архиєреїв, очолених єреєм Аріусом, на цьому ж таки Нікейському соборі створили опозицію, зазначуючи, що вони не можуть погодитися з думкою, що батько (Бог-Отець) і син (Бог-Син) є

однолітками.

75. Наука Конфуція — наука достойної китайської етики (моралі). Наука про правила життя об'єдналася з культом предків і стала великою релігією. Конфуціонізм — національна релігія Китайського народу.

Релігія — поняття відносне. Одні релігійне звуть нерелігійним, світським, другі — нерелігійне, світське звуть релігійним. Той, хто прагне робити чітку межу між релігійним і нерелігійним, має обмежені знання історії релігій світу. Той, хто каже, що тільки в його релігії є втілена правдива релігійність, демонструє односторонність мислення.

76. Епоха, в якій жив Будда, була опанована поглядом (особливо в північній Індії, де переважно жили оріяни), що життя людини — шлях страждання, поразок, хвороб, невдач, зрад, терпінь, зневірень.

Оріяни, прибувши з бадьорих і ніжних, багатих і радісних степів Оріяни (Праукраїни) на простори Індії, зажурилися. Пекуче сонце, безліч отруйних змій, південні, досі оріянам незнані хвороби,

обумовлювали в основі життя поставити питання: коли життя — це вічність, значить існує вічність страждань? Страждання — неприємність. Людина, живучи між людьми, постійно має справу з неприємностями.

77. Ті, що хотіли самі себе відмежувати від неприємностей, ішли в ліси і гори. Жили на самоті, їм хотілося бути з собою. Вони, віддалившись від людей, пороку, обмов, заздростей, нарікань, поразок, пошестей, сварок, входили у світ духовних споглядань. Вони прагнули з'єднатися з світом чистим (небесним), з безсмертністю і красою «світової душі».

«Світова душа», «містична душа», «найвище світло», «найвища святість», «світла досконалість», «вічне небесне життя без болю і зітхань» — уявні чари теософської містики. Містик вважав, що «світова душа», як реальна сила, живе у світах позасвітніх, у «третіх небесах».

78. У індуській філософії «Санк'я-Карики» зазначено, що є Три Види Страждань: тілесне, розумове, духовне.

Будда, маючи на увазі ці Три Види Страждань, не казав, що Він хоче людину визволити від страждань. Він тільки радив, щоб людина сама (а не при допомозі Будди) визволилася від чуттєвих і моральних страждань.

Я, науку Рідної Української Національної Віри проповідуючи, вчу, що людина не може визволитися від страждань ні сама, ні при допомозі інших. Чому? Тому, що страждання — властивість життя людини. Людину мучить страх перед стражданням, людину мучить страждання і людину мучить спогад про страждання.

Чи є спосіб, щоб зменшити тягар страждання? Є. Страждаючи, не думай про страждання, думай про Священність, в ім'я Якої ти готовий жити і вмерти. Є в тебе мета, яку ти ставиш вище свого життя, значить є в тебе вміння в стражданні не страждати.

Якщо є приємне життя, то є й приємна смерть: приємно вмирає той, хто вмирає, щоб жив його народ — щоб славився його рід. Людина — це зернина; зернина, лягаючи в землю, гине, щоб знову

себе відродити в новому колоску.

79. Наука Будди про Страждання творить одну з головних основ Буддизму. Вона людяна, мила, але не завжди обґрунтована. Чому?

Будда прагне показати шлях, який звільняє людину від страждання. Хочеш не страждати, загальмуй хотіння — джерело всіх страждань.

Щоб загальмувати хотіння, треба хотіти — хотіти загальмувати хотіння. Там, де хотіння, там страждання. І тому я вважаю, що хотіння треба не гальмувати — хотіння треба ошляхетнювати, хотіння треба добротню цілеспрямовувати.

Хотіння — особливо хотіння благородне — це рушій життєстверджуючого поступу. Там, де немає хотіння, немає людини. На світі не було б життя, коли б зникло несвідоме чи свідоме хотіння жити.

Хотіння жити, хотіння свідомо боротися за життя і за місце для життя, хотіння вмерти, щоб жили

потомки — у цих хотіннях проявлені найвищі Закони Життя. У благородних людей благородні хотіння. Хотіння треба виховувати і звеличувати осяянням людської духовної звияги.

80. Є в Будди мислі такі, яких не можна розумом людським спростувати. Будда каже: «Все, що ми є, це результат того, про що ми думаємо».

Справді так є: українець, маючи чужу віру, думає про справи чужі, і в результаті цього думання він стає чужовіром, він ставить чуже на перше місце життя свого, а рідне — на друге. Не думаючи про Рідну Віру (про рідний шлях свого народу), українець сам себе свідомо чи підсвідомо віддаляє від рідних властивостей свого «я», від почувань духовної незалежності, і так стає духовним рабом, не усвідомлюючи свого рабства.

81. Будда — досконалість. Чому? Він вміє сам себе звільняти від страждань. Він байдужіє — входить у світ повного спокою. Там, де повний спокій, немає хотіння. Немає хотіння — значить немає збуджуючої сили, яка спонукає людину любити, або — ненавидіти.

Людина повинна обминати ненависть!? Ні, я вважаю, що в деяких обставинах ненависть благородніша за любов. Ненависть, народжена любов'ю до народу свого, благородніша за любов до катів народу свого.

Я ненавиджу, бо люблю: я ненавиджу ворогів народу мого, бо люблю народ мій. Любов ворога — отрута, ненависть ворога — честь ворога. Північні вторжники, які вторгалися на землі мого мирного народу, казали: «Да, ми любім малоросов», ця любов — жорстоке знаряддя поневолення.

Християнська любов — гірше ненависти, християни польські і християни москвинські українців мучили християнською любов'ю. Тарас Шевченко, пишучи про християнську любов, достойно гнівається, що «іменем Христа прийшли ксьонзи і запалили наш тихий рай, і розлили широке море сльоз і крові, а сиріт іменем Христовим замордували, розп'яли». Прийшли християни-москалики і «сина закували». Замучили брата браття во Христі!

82. «Життя — це тягар», кажуть Буддисти. Архиєреї християнізму, наслідуючи буддистів, визначили, що

життя — це носіння хреста.

Про те, що життя — справа тяжка, знали наші предки більше як п'ять тисяч літ тому. І «Веди» є свідченням цього. Гуцули зуміли ведійські поняття життя зберегти впродовж тисячоліть.

Вітчизною гуцулів є простори сьогоднішньої Мадярщини, мадьяри — монгольське плем'я, яке, прикочувавши з Сибіру, осілося на землі Гуцульській, і гуцули примушені були скупчитися на біднішій частиш своєї землі, на території сучасної Гуцулії.

У гуцулів був звичай журитися, коли родиться дитина: народження дитини — початок страждань. Умирає людина, грає безжурна музика. Безжурна музика повідомляє, що прийшов кінець стражданню на ниві житейській і спочилий переселюється у вирай — у Царство Духа Предків, де живуть амріти (невмирущі).

Несумний обряд поховання переконував людину, що смерті немає — є тільки перехід людини з одного стану буття в інший. Людина, померши, знову відроджується в світі неба, у красі квітів, у помислах,

навигах і почуваннях потомків своїх, у вічнооновлюючому колі роду свого.

83. Спочатку слово «мрі» або, як ми тепер кажемо, «смерть», було синонімом слів — «мрія», «спокій», «заникнення хотінь».

Є в живої людини (і про це зазначають буддистські діячі) «живий душевний спокій», він не має гніву, ненависти, жаги, нарікань, заздрости. Він — велич благородности. Він -володар великих знань. Він — досконалість. Він іде шляхом, який веде до нірвани.

84. Санскритське слово «нірвана» значить «недіяння», «невіяння». Воно створене з слів «нір» і «ванна», «нір» значить «ні», а «ванна» — «віяння», або, як зазначено у «Рик Ведах», «ваго» чи «вая». У буддизмі є два поняття нірвани.

Ранній буддизм устійнював, що нірвана — стан вічного спокою (невіяння, тиші), погаснення пристрастей, сумнівів, хотінь.

Є повір'я, що нірвана — Царство Високого Світу, де не існують жодні зміни, де немає хвилювання сил, де немає тілесного переоформлення. Вникаючи в суть цієї «другої нірвани», бачу, що вона є там, де відсутнє ніщо в нічому.

85. У буддистів є переконання, що Будда ходив до нірвани. Побувавши в нірвані, Він не раз добровільно від неї відмовлявся, щоб на землі жити для ближніх своїх, щоб світ спасти від гріхів і ненависти. Він в житті досягав всебачення. Він звільнявся від гріхів. Він знав найкоротший шлях до нірвани. Він знав всі перешкоди, які трапляються на шляху до нірвани і вмів їх перемогати.

Ті жиди, які оформлювали релігійний світогляд «Євангелій», слово «нірвана» замінили на «дім небесний»: вони багато Буддиних істин подарили Христові, глаголячи, що «Христос прийшов спасти грішників», «страждати за грішників».

І християнин, наслідуючи Христа, повинен відрікатися від земних благ, заздростей, гніву, пристрастей, хотінь, щоб здобути найкоротший шлях до «королівства небесного», тобто до нірвани.

86. Українці, які при парахвіях навчені з дитячих літ вірити, що юдеєць Ісус є їхнім всюдисущим і єдиним правдивим Богом, вживають в щоденному житті слова «парахвія», «парахвіянин», «парох».

Чужі слова (греко-латинські) «парохе», «паросше», «паріше» «паррохе», «парохія». Слово «парахвія» (від «параікос») значить «чужинецький дім», або — дім чужинців». Слово «парахвіянин», значить «чужинець».

Тертуліан у 200 році в «Апології» написав в Римі до магістратських урядників, що християни вважають себе «парахвіянами на землі», тобто, чужинцями.

87. Християни в перші століття вважали себе чужинцями (парахвіянами) на Землі. Парахвіянин зневажливо ставився до всього земного, земне життя — справа чужа для нього. Він жде того часу, коли буде перетранспортований у свій рідний дім (у дім небесний — в царство небесне), в обійми Саваота — Бога Ізраєлевого. Ісус — Син Бога Ізраєлевого в домі небесному опікується парахвіянами, бо Він добрий і милосердний.

І тому, що Саваот — Господь Бог Ізраелів є також і Господом Богом для паравіян (християн), які творять велику й могутню секту юдаїзму, померлий християнин так, як і померлий жид, відправляється на лоно предків жидівських (на лоно Авраама).

88. Цар Бімбасара, вдруге стрінувшись з Буддою, сказав: «Якщо я Тебе правильно розумію, Ти навчаєш великих змін у старій вірі — у вірі індусів».

Будда відповів: «Воно так є, як Ти кажеш».

Є в буддизмі важлива особа Рудрака. Рудрака — предтеча. Він людям сповіщав про прихід Спасителя (Будди). Ім'я «Рудрака» походить від санскритського кореня «руд», що має декілька значень: «ректи», «родити», «ридати», «повідомляти».

Юдеям (архітекам гойського християнізму) і ця важлива особа буддизму заїмпонувала і вони її впровадили в євангельські оповідання під іменем Іван Хреститель.

Ім'я «Іоан» створили греки, неправильно вимовивши жидівське ім'я «Ягванан», «Ягванан» значить «Ягвою даний», або «Єговою дарований». Українці спотворене греками жидівське ім'я «Ягванан» (Іоан) вимовляють, як Іван, Івась, Йван, Ваня, Ванька, Ванько.

Є в українців світле прагнення бути народом незалежної духовости, та прагнення ці жорстоко переслідуються єреями чужовір'я. Щоб сьак-так проявити свою окремішність, вони (українці) перетоплюють чужі правди на свій лад та користи з цього мало. Наприклад, ім'я «Іван» в народі звучить тільки, як звук без змісту: адже українські маси не знають (їхній дух поневолений), що в цьому імені приховані творіння жидівської національної самобутности.

89. Будда, проповідуючи свою науку, казав:
“Людино, ніколи ненависть не перемагай ненавистю.
Зло перемагай добром. Не пий хмільних напоїв. Не
вбивай жодної живої істоти. Вночі не споживай

харчів”.

«Людино, іди по правильній дорозі життя, на ній є Правильне Бачення, Правильний Намір, Правильна Мова, Правильне Керування, Правильні Засоби Існування, Правильне Намагання, Правильна Уважність, Правильне Споглядання».

Жителі країн Колинів, Мала, Вайї, Каси уважно сприймали нову велику науку Будди. Будда — світлий Титан планети Земля, такі міркування висловлюють буддисти, маючи на увазі факт, що Будда жив у шостому столітті перед Христом і вчив людей святої правди тоді, коли ще не були написані рабіном Ездрую «П'ятикнижжя Мойсея».

90. У дорозі стріли Будду послі від батька (царя Суддгодана) і сказали Йому: «Ми прийшли з землі Сакия від славного царя Суддгодана, від Твого тата, який запрошує Тебе завітати до Капілавасту і відвідати родину».

Будда вирішив зі своїми учнями (апостолами) відвідати рідний дім. Він (Будда) до столиці Сакиї до Капілавасту в'їжджає на білому коні. Жителі

Капілавасту вийшли стрічати Його як принца свого (престолонаслідника). Вони стрічали квітами і піснями. «Світися, новий Капілавасту!»

Між стрічаючими стояв син Будди Рагула. Рагула став вірним проповідником науки свого тата. Ясодгара (дружина Будди) стріла Будду велично й світло. Стріла без пристрастей — з почуттям душевного спокою. Скити (саки) — жителі Капілавасту дізналися, що принц Будда не прийшов, щоб бути земним царем.

91. Девадатта (друг Будди ще з часів юнацьких) людина розумна, діяльна, він став одним з апостолів Будди і приєднався до родини (Священного Об'єднання Буддистів). Але потім він (Девадатта) почав між буддистами ширити зневажливі оповідання про Будду.

Девадатта нарікав на Будду, звучи Його самолюбом, самозвеличником, нечесною людиною, яка не рахується з поглядами інших. Девадатта казав: «Я краще всіх знаю, хто такий Будда, я ж двоюрідний брат його, він не вартий того, щоб його шанувати, він все моє присвоював собі».

Девадатта вважав, що він, нарікаючи на Будду і ширячи між буддистами зневажливі оповідання про Будду та роблячи різні докори Будді, стане таким великим, як Будда і здобуде між буддистами пошану й силу впливу.

На питання буддистів «Що ж ти, Девадатта хочеш»? Девадатта відповідав: «Справедливости хочу, законности. Будда повинен бути совісною, чесною, порядною людиною, а він такою не є. Він одне проповідує, а друге робить. Наприклад, він незаконно присвоїв собі мого голуба, він нечесний».

У юнацькі часи Будда і Девадатта ішли лісом. Девадатта вистрелив у голуба. Будда взяв раненого голуба і, побачивши, що голуб може літати, пустив його, і голуб зник у небесній блакиті.

Девадатта розгнівано сказав: «Не ти, а я підстрелив голуба. Голуб мій, а не твій. Ти не мав права так поводитися з моїм голубом, явну нечесність чиниш».

Будда відповів: «Ні, голуб мій. Ти хотів голуба мати,

щоб в нього життя відібрати, а я хотів голуба мати, щоб йому життя врятувати. Голуб належить не тому, хто життя відбирає, а тому, хто життя спасає».

92. Буддисти (найвірніші учні Будди) бачили, що Девадатта наріканням на Будду псує між буддистами добрий настрій і спокій. Апостол Девадатта — зрадник, він таємно пробує убити Будду — таку бо велику лють він в душі має. Опанований люттю Девадатта гине, він всіма забутий.

Дослідники історії християнізму вважають, що апостол-зрадник Девадатта був упроваджений в життєпис Христа і названий апостолом-зрадником Юдою.

Тесть Буддин старався перегородити дорогу Будді, хотів при людях помститися за свою доньку Ясодгару. Будда, щоб повністю своє життя присвятити людям бідним, скривдженим і нещасним, відрікся не тільки від престолу, а й від всіх приємностей родинного життя. Тесть Буддин не був здібний зрозуміти духовної величі Буддиної і вважав його розпусником і дихав на нього почуттями ненависти.

93. Ананда (вірний учень Будди) сказав, що він чув, що Будда промовив: «Людина, опанована люттю, знедолює сама себе. І ця людина своїми наріканнями на мене змучила себе, знесилила. Вона помре». І так сталося, як говорив Будда.

Оріянський в'їзд Будди на білому коні до Капілавасту особливо заімпонував тим юдеям, які оформлювали принадну біографію милостивого Ісуса. Та у семітів — кінь — скотина рідкісна, не властива стилю життя семітського. І тому принц Ісус (з роду царя Давида) в'їжджає до Єрусалиму на ослі. І жителі Єрусалиму пальмовими віттями вітають його, як принца Юдеї. «Світися, новий Єрусалиме». І довідуються, що Ісус не плянує бути земним царем Юдеї.

94. Будда, творячи священне об'єднання буддистів, казав, що до Об'єднання не можуть належати солдати, раби, змовники, нарікайли та особи нестійких переконань.

Особи нестійких переконань небезпечні. Вони, ставши буддистами, завтра можуть обмовляти те, що сьогодні обожнюють. Низьким душам, як відомо,

властива нестійкість переконань.

Священне Об'єднання Буддистів творилося на принципі волі. Принцип волі є там, де є вільний прихід до Об'єднання і вільний вихід з Об'єднання. Особа, яка перебуваючи в Об'єднанні, нарікала на порядки Об'єднання і на Будду, вважалася небажаною, їй буддисти казали: «Іди від нас туди, де буде тобі приємно, не псуй нам настрою, ми вільно втілюємо в життя науку Будди. Щоб не було рабства, у нас є закон: з Буддою іде той, хто шанує Будду. З Буддою не може бути той, хто не шанує Будди. Є воля бути з Буддою і є воля бути без Будди. На світі багато правд, багато воль, багато шляхів».

95. Ті, що належали до священного об'єднання буддистів, не мали права мати приватної власності. Чому? Будда вважав, що коли в Об'єднанні будуть люди без приватної власності і будуть люди з великими маєтками, постане несправедливість.

Маєткові люди в Об'єднанні будуть впливати на побратимів (особливо на побратимів невисоких душевних якостей) силою маєтковості. Маєткова людина може на Об'єднання дарити п'ять рупів, а немаєткова — десять рупів. Злий приклад

деморалізує членів Об'єднання.

Маєткова людина, щоб оправдати свою скупість, почне говорити: «Я дав би більше на Об'єднання та мої поради не беруться до уваги». Бачимо, є прагнення при допомозі маєтку здобувати вплив на життя Об'єднання. Маєтковій людині відповідає немаєткова людина: «Я біднію маєтком, та багатію душевною добротою. А ти черевом багатієш, а душею біднієш». Священне Об'єднання Буддистів тільки тоді буде могутнє єдністю, коли в ньому гуртуватимуться люди, бажаючи багатіти душевною добротою.

96. Буддисти, живучи як монахи в Священному Об'єднанні Буддистів, опікувалися сиротами, каліками, немічними старими людьми, хворими. Вони дітей учили грамоти. Вони людям робили добро і за свою працю не брали винагород, їли раз на день. Вони своїм чеснотливим життям зворушували серця людські, і люди їх любили, і радо запрошували їх в гості. Молодь, яка хотіла бути люблена людьми, ішла до них. Старі добрі люди їм дарили свої маєтки і вони будували святині, училища, доми спочинку для старих людей.

Буддисти, зустрічаючись з хліборобами, військовиками, жебраками, казали: «Будда учить: не бери чужої власності, не чіпай чужої жінки, не звикай до розкошів, не будь лінивим, не будь неправдивим свідком, не обмовляй, не будь заздрисним, не будь жадним. Ми, буддисти, впроваджуємо в щоденне життя науку Будди».

97. Перші Буддисти були індуськими протестантами. Вони виступали проти порядків брагманської касты. Будда говорив, що брагманом не є той, хто родився в родині брагмана, а той, хто живе праведно, має світлі знання, вміє праведність втілювати в життя щоденне.

Подорожуючи взимку в 1975 році по просторах Індії, я бачив у Чандігарі, Бенаресі, Делі, Бомбеї, що в святині біля брагмана сидить хлопчик. Хлопчик є сином або внуком брагмана. Хлопчик молиться з татом чи з дідом, слухає промови, засвоює святинні обряди. Ставши дорослим, він стає діючим брагманом не тому, що закінчив брагманську школу (такої школи немає), а тому, що він докладно брагманські таїни священнодійства отримав від тата брагмана. Не всі сини брагманів виконують у святинях обов'язки брагманські. Вони є професорами університетів, редакторами, політиками, ученими,

винахідниками, культурними діячами Індії. Але всі вони (при потребі) в родині своїй чи у святині можуть здійснювати священнодійства.

ДЕНЬ 16

98. Слова «жінка», «жена», «життя» виникли з санскритського коріня «жа», що значить «життя», «народження». Слово «жая» у «Рик Ведах» значить «жінка». Брагман каже «жанака», тобто «жінка». Санскритське слово «жата» значить «життя», «появлення життя».

Слово «муж» виникло з санскритського коріня «маг», що значить «могутній», «мужній». А «чоловік» значить «перший», «чоловий».

Будда вважав, що чоловік — творіння мужніше, як жінка; жінка — це мати, мати дає життя. Жінка живе чуттями, які не завжди керовані врівноваженим розумом. Він (Будда) не радив приймати жінок до

Об'єднання Буддистів. Він (може тому, що походив з роду кошових (кшатриїв) казав, що жінка, перебуваючи між чоловіками, творитиме балакучість і заздрість. Подібні переконання були й між козаками на Запорозькій Січі.

На прохання учнів Будда погодився, щоб було створене окреме Об'єднання Буддисток. Час показав, що там, де чуттєвість володіє над глуздом, згоди не буває.

99. Будда досконало знав себе. Відчувши, що приходить кінець Його земному життю, Він сказав: «Час відмовитися від тіла і йти у світ нірвани».

Учні, почувши ці слова, сказали: «Учителю, рано покидаєш світ. Рано заходить сонце». Будда спокійно відповів: «Все, що було вам потрібне, я вже передав. Я все віддавав, і не маю стиснутого кулака, щоб щось затримати для себе».

Незважаючи на те, що Будда, будучи багатим принцом, відмовився від земних скарбів (навіть свій одяг віддав жебракові) і жив, отримуючи від людей кусень хліба, знаходилися такі, що нарікали на Нього.

Нарікали, що Він не бере до уваги добрих порад. «А що таке добра порада?» Для однієї людини добра порада є доброю, а для другої — ні.

«Нарікайли — малі люди, які хотіли наріканням на Будду звернути на себе увагу, — говорив Ананда. — Є на світі воля: є воля давати поради і є воля брати поради, або — ні».

Той, хто дає раду і злиться, що його рада не береться до уваги, вважається невихованою людиною. Не треба втотожнювати раду з вказівкою, яку дає учитель учням і яку учні зобов'язані виконувати.

100. Буддині апостоли говорили: той, кому наука Будди подобається, іде до Будди і стає буддистом. Той, кому наука Будди не подобається, не йде до Будди і не стає буддистом. У цих твердженнях немає нічого нового: на таких добровільних віровизнаннях побудовані всі в світі релігійні, духовні й теософські рухи.

В Об'єднанні Буддистів панує строгий Закон Порядку. Став буддистом — виконуй накази наставників, живи

так, як учить Будда. І той, хто хоче належати до Об'єднання Буддистів, повинен без нарікань, без балакучости і без лінивства виконувати накази.

Варто зазначити, що в Об'єднанні Буддистів, як у війську, суворо визначена кожна година. Усі встають на поклик дзвінка, всі купаються, всі одночасно моляться і славлять Будду, і всі мають один харч і один одяг.

Той, хто не бажає підпорядковуватися наказам буддистських провідників, позбавляється прав звати себе буддистом, і йому повідомляють, що в Об'єднанні Буддистів він пошани немає. Чому така суворість? Дисципліна — священний шлях духовного і тілесного самовдосконалення. Хто проти дисципліни, той проти правильного мислення, проти правильних почувань і хвилювань.

Мудрий народ той, який сам вільно творить закони дисципліни і їх з гідністю виконує — так утверджує успіх, віру і силу свого національного «Я».

101. Учні уважно слухали оповіді Будди. Вони ніколи злим словом не принижували слух свого Учителя.

Вони боронили Його від злих людей. Вони ніколи наріканням не тривожили душі Його. Вони знали, що Будда слухає тільки мудрі слова. Злих слів (навіть коли вони голосно й погрозово сказані) Будда не чує. Він не сперечається з злом і не приятелює з тими, які не вміють самоконтролем ошляхетнювати свої почування. Той, хто злився на Будду, сам ставив себе в становище неврівноваженої людини.

102. Будда, повідомивши, що вже відмовляється від свого тіла, сказав учням: «Я вже старий. Мені 80. Вже померли мої влюблені учні Шарипутра і Мутаголяна. Час і мені».

Будда попросив учнів (учні мали ті самі роки, що й Будда), щоб вони приготували Йому ліжко. Він змучений спрагою, просить води. Він каже: «Я спраглий, о Ананда, пити хочу».

Будда, чуючи, що Його серце сповільнює хід, сказав: «Сьогодні, мої учні-побратими, я прощаюся з вами. Моє тіло, як і всі складові частини життя, проминаюче. Усердно трудіться для свого спасіння. Утілюйте в життя науку, яку я вам дав».

103. У Буддистів є оповідання, що смерть Будди супроводжувалася здриганням землі. Він лежав мертвий у селі Кусинара. Вісім селищ, в яких Він любив перебувати, сперечалися між собою — хто має ховати Учителя?

Будду (за оріянським звичаєм) вогонь возніс до небесної високості. Вогонь охоронив Його тіло від темряви і розкладу. У всіх релігіях (і про це я кажу в оповіді «Різдво Світла Дажбожого») живе закон, що великі пророки, сини Божі возносяться на небо.

Буддисти ніколи не кажуть «помер Будда». Вони кажуть, що «Будда прийшов з Вічності і Будда пішов у Вічність». Вони вірять, що Будда — Мудрість Світу, Будда — Таїна Світу, Будда — Закон Світу, Будда — Шлях Світу.

Вони не кажуть, що Будда є Богом. Але їхні пояснення, хто такий Будда, створюють враження, що (в розумінні, наприклад, християнізму або ісламізму) Будда має всі властивості Бога. Буддисти поклоняються Будді майже так, як християни Христові. Є та різниця, що християни зуть Христа Богом, а буддисти зуть Будду Законом Світу.

104. На статуях Будди (на грудях Будди) зображена свастика. Я вже говорив, що санскритське слово «свастика» походить з слова «свастя», що відповідає сьогоdnішньому українському «щастя». «Свастя» значить «світло», і звідси походить слово «свято», «святість»; «святий» значить «світлий». «Святий Боже» значить «світлий Боже», і такими словами українець (русич) починав молитву в передхристиянській Україні (Русі), маючи світлу віру в світлого Бога.

105. Будда вважав, що він ішов оріанським шляхом життя. У «Ведах» («Рик Ведах») визначено, що оріанський шлях життя ознаменований світлом (свастям). Свастика в оріан є символом вогню і світла. Усі ведійські святині в Індії біля вівтарів мають свастику.

Магаматга Ґанді, ім'я якого шанує Європа, вважав, що його життя — шлях свастики. Будучи в Делі, я звернув увагу, що музеї Ґанді ознаменовані свастикою. Діти в школах Індії навчаються, що п'ять тисяч років тому прибули оріяни до Індії, тримаючи в руках символ світла (свастику). Свастикою (меандрами) прикрашені палаци Іраку, Криту, Греції,

Англиї, США (навіть головна бібліотека Нью Йорку).

106. Сьогодні археологи устійнили, що не Індія, не Греція, не Крит, не Німеччина, не Мехіко, а Україна — Вітчизна свастики. На багатих просторах України запалало світло перших проявів культури і цивілізації народів Білої раси.

Відомо, що перші християни вважали свастику своїм релігійним символом, але вони не називали її свастикою. В їхній уяві це був хрест з загнутими кінцями. Гітлер, побачивши хрест із загнутими кінцями на стіні в монастирі, вирішив його намалювати на прапорі Німецької націонал-соціалістичної робітничої партії. Він казав, що «гакенкройц» — знак динамізму. Гітлер тільки пізніше дізнався, що «гакенкройц» є символом індуської релігії, символом джанізму і буддизму, і має оригінальну назву «свастика».

107. Історик Дж. Кембел у книзі «Маски Богів», виданій в Нью Йорку в 1959 році, пише, що «Найкращий зразок свастики, що нам відомо, знайдено (біля Києва) біля селища Мізинь, свастика знайдена біля Мізині, викарбувана на фігурі летючої птиці, яка зроблена з мамонтової кістки. І цей символ

ототожнюється у буддистському мистецтві з летом Будди».

Будда (статуя Будди) з свастикою втілює, в розумінні буддистів, Жалість і Співчуття. Варто, щоб українець, завітавши до Чикаго, відвідав історичний музей (біля озера) і оглянув цю статую Будди.

Не винувата свастика, що її причепив собі на груди тиран Гітлер. Не винувате слово «Русь», що його собі присвоїли хани Москвинського государства. Не винуваті серп і молот, що їх причепили собі на груди тирані — сталінці, які закатували мільйони селян і робітників. Серп (звідси й походить слово серпень) вживали наші предки (трипільці) як священне знаряддя хліборобської культури шість тисяч років тому.

108. Фігура летючої птиці, про яку пише історик Дж. Кембел, це блискавиця — знамено Дажбоже, або, як я вже говорив, «жар-птиця» (тризуб). Через непорядкованість знань історії рідної ми вживаємо слово «тризуб». Герб України (і про це я вже говорив) не має нічого спільного з зубами.

Герб України — це триєдине знамено Скитії (Оріяни) Трисуття. Про те, що оріяни вірили, що світ створений з Трьох Основ (Народження, Життя і Небуття), і це поняття особливо виразно проявлене у «Ведах», я говоритиму при іншій нагоді.

109. Узявши в руки «Ля Розе енциклопедію», видану в Лондоні в 1953 році, читаємо: «Будда вічно був», «Будда мав різні втілення на Небі й на Землі», «І нарешті сталося Його останнє перевтілення. Він інкарнувався в родині короля Сакиї, який володарював у Капілавасту на границі Непалу».

Історики релігій світу, вивчаючи буддизм, дізналися, звідки походить устійнена в християнізмі догма, що «Христос вічно був», «Христос з волі Бога Саваота прийшов на землю, щоб у вигляді Боголюдини маніфестувати силу і волю Господню і страждати за грішників».

110. Будда нічого не написав. І тому після Його смерті між учнями появилися протилежні тлумачення Його науки. Щоб устійнити одне поняття науки Будди (а там, де одне поняття, панує духовна єдність одновірів), учні скликали Буддистський З'їзд. На Буддистський З'їзд прибув вірний учень Будди

славний Ананда.

111. Учасники Буддистського з'їзду знали, що учень Ананда найкраще вмів дотримуватися науки Будди, і він найкраще вмів виконувати Його розпорядження, і був світлим прикладом порядку для інших учнів.

Ананда постійно мандрував з Буддою і записував Його думки. І тепер він (Ананда) на Буддистському З'їзді читає «Вислови Будди».

«Вислови Будди» були видані у формі книжки під назвою «Сутранитгана». І досі буддисти з благоговінням оглядають печеру Раджагрихе, де відбувався Перший Буддистський З'їзд.

112. Кашяпа — учень Будди був славний тим, що науку Будди проповідував особливо відважно. Він був людиною непідкупною, відданою, стійкою. Він умів відважно боронити Будду від обмовників і знеславлювачів. Обмова — зброя брудна, якою користуються люди нечесного розуму.

Кашяпа своєю вірністю Будді дивував навіть ворогів. Він носив на собі тільки полотнину, щоб нею прикривати тіло, і не звикав до жодних земних речей і тілесних приємностей. Він обминав тих, які душу свою (свої мислі й почуття) запрягають, як вола в ярмо, в справи маєткові і, живучи для маєтку, не мають ні духовної радості, ні життєвого спокою, ні світлої пошани між людьми.

113. Кашяпа тим людям, які знеславлювали Будду, говорив: «Будда — Світло. Коли ти сліпий, я поверну тобі зір, щоб ти побачив Світло. Коли ти сліпий і обминаєш Світло тому, що ти його не бачиш, ти і зір маючи, лишишся сліпим. Не всі сліпі є сліпими, не всі зрячі є зрячими». Люди, чуючи, що Кашяпа такий вірний Будді, стрічали його як Будду.

Головні учні Будди: Ананда — кшатрия, з роду військовиків. Васумитра і Будгаргош — мислителі. Яшан і Упасак — торговці, з роду торговців. Шарапутра і Магалаян — брагмани, з роду брагманів.

Вони знали закони організаційного життя: звеличуючи Будду, вони звеличували Його працю. Звеличуючи Буддину працю, вони звеличували Його і самі себе — свій розум і свої серця. Вони — світлі

постаті в історії буддизму.

114. Будда учням говорив: «Так довго, як ви будете вдосконалюватися Вищими Мудростями Життя — Розумовою Силою, Шуканням Правди, Радістю, Душевним Спокоєм, Чесною Поведінкою і Достойними Ділами у приватному й суспільному житті, так довго ви житимете в піднесенні і не матимете занепаду».

Ті, які приходили до Об'єднання Буддистів і пробували учити Будду, щоб цим себе звеличити, мовляв такий я великий, що самого Будду вчу буддизму та доброї поведінки, щезли в забутті, їхні імена не залишилися в пам'яті Буддистських Об'єднань. Є життям обумовлений порядок, який ніколи не старіє: в училищі є учні і є учитель. Ті учні, які уважно засвоюють науку учителя, здобувають успіх і славу в житті. А ті учні, які прагнуть в училищі учити учителя, не є в училищі бажаними. Вони повинні собі шукати іншого учителя, або себе проголосити учителями і творити свої училища.

115. 3 династії Мавра вийшов найславніший володар Індії Асока. Володар Асока офіційно проголосив науку Будди державною релігією. Я помітив, що в

Чандігарі, Бенаресі, Делі, Бомбеї крамниці,
ресторани, книгарні, школи, підприємства названі (в
честь володаря Асоки) ім'ям Асока.

Слово «асока» санскритське. Мені було приємно
довідатися, що воно живе в сучасній українській
мові. Є в нас слова «сік», «соковитий». «Асока»
значить «несоковитий», «нерозквашений».

116. Буддисти вірять, що «хід великого Будди
святий». Вони вірять, що там, де стояла стопа Будди,
появляється світло. Ми, українці, сьогодні кажемо
«ступати» в значенні «іти». У санскриті слово «ступа»
значить «стопа», звідси ідуть слова «по стопах»,
«двом стопам», «без двох стіп», «дві стопи». Стопа
Будди — місце священне, і буддистська святиня
зветься «стопа», або — «ступа».

117. Є повір'я, що на горі Шрі Пада (в Цейлоні, Срі
Ланка) є відтиски стопи Буддиної. І це повір'я
(очевидно кероване культом Будди) особливо
єднаюче: з буддистських країн їдуть і йдуть буддисти
на прощу на святую гору Шрі Пада. І тут біля стопи
Буддиної квіти складають — обрядовий вислів
духовної молитви. Мудро зробили архітекти
християнізму, що й це мобілізуюче буддистське

повір'я використали, устійнивши, що й «Відтиск стопи Ісуса Христа на вершині гори Оливної оглядають подорожні до нинішнього часу».

118. Нагарджуна (колишній брагман, виходець з Південної Індії) — знавець властивостей душі народної. Він почав правовірних буддистів переконувати, що буддизм не пошириться, коли не матиме культу Будди.

Він казав, що велика наука Будди без Бога і без обрядів та молитв широким колам суспільства тяжка для сприйняття.

Є споглядання: так, як бджоли не можуть жити без матки, так люди не можуть жити без Бога. Бджоли, годуючи матку і обороняючи її, боронять справді самі себе, свій рід. Вони боронять матку від різних ворогів не тому, що так matka хоче, а тому, що оборона матки — це порятунок рою бджолиного. Бджоли люблять матку несвідомою любов'ю. У них любов до матки керована впорядкованими законами матері-Природи. Чим сильніша в бджіл любов до матки, тим сильніші в них інстинкти самозбереження.

119. Образ божий людина творить, бачачи свій образ, і в цьому творінні немає нічого забобонного, злого. Образ Бога, створений людиною, повинен чарувати людину своєю красою, святістю, натхненною надзвичайністю. Людина самоошляхетнюється, бачачи себе в образі Бога. Людина, бачачи, що вона має образ Бога, ніби сама себе зобов'язує бути благородною.

120. Православні Буддисти (тобто, правильно сповідуючі науку Будди) виступили проти міркувань брагмана Нагарджуну, кажучи, що він не поступає так, як учив Будда.

Нагарджун сказав: «Будда — моє божество», ці натхненні слова поширилися між буддистами. Виявилося, що в них була закодована таїна успішного поширення в світі буддизму.

Люди прислухалися до слів Нагарджуну. Вони сказали: коли брагман Нагарджун каже, що Будда — божество, значить Будда — божество. Коли Будда — божество, тоді діва Богородиця — свята Покровителька материнства. Виникло врочисте

буддистське свято «Вознесіння Богородиці Маї».

«Енциклопедія Релігій і Етики» (Дж. Гестінгс), видана в 1909 році, пише, що історія буддистської непорочної діви Маї була пізніше позичена (від буддистів) христологами для оформлення християнського оповідання про непорочність діви Марії.

У буддистів навколо голови Будди зображене святе сяйво. І цей атрибут христологи успішно позичили в буддистів, обвівши на іконах голову Христову святим сяйвом, німбом.

121. Нагарджун, проголосивши культ Будди, став найвизначнішим архітектором буддизму. На твердженнях Нагарджуна оформився рух буддистів, відомий як Магаяна. Магаяна значить Велике Поширення (Великий Віз).

Будда був проти обрядів, проти молитв і поклонінь. Та буддисти побачили, що без обрядів і без поклонінь Будді не можна створити між буддистами єдиномудшя і єдиномислення.

Вони (буддисти-магаяністи) устійнили таїну свого успіху: чим з більшою пошаною вони ставляться до Будди, тим з більшою пошаною люди ставляться до них. Дивувалися — звідки Нагарджун знав таїну цієї духовної мудрости?

Значить брагман Нагарджун правильно думає: тільки той рій міцний, який шанує свою матку. Тільки та родина міцна, яка шанує свого батька. Тільки та духовна громада міцна, яка шанує свого духовного опікуна.

122. Мудра та родина, яка шанує свого батька навіть тоді, коли він на таку пошану не заслуговує. Мудра та духовна громада, яка славить свого духовного опікуна навіть тоді, коли він на таку славу не заслуговує.

«Ні, не погоджуюся! Мій батько був п'яницею, він не вартий пошани і так говорю всім, щоб знали мої почуття справедливости!» — вигукне розхвильована самолюбна мала душа. Їй треба сказати, що жиди вірять, що вони походять з роду Сема, вони семіти.

Біблійний Ной мав трьох синів — Сема, Хама, Яфета. Батько Ной, напившись вина, лежав оголений. Необачний Хам почав знеславлювати батька. Сем прикрив тіло батькове, мовляв, батька треба шанувати навіть тоді, коли він на пошану не заслуговує.

Жиди тому й є успішним народом, що вони славлять рідне не тому, що воно славне, а тому, що воно рідне — рідне треба славити. Вони здібні неславне зробити славним. Інший народ (народ з рабською ментальністю) славне предків своїх знеславлює в ім'я законів позиченої справедливості.

Мудрість тому й є мудрістю, що вона порядок в родині, в громаді, в народі ставить вище всіх справ — вище свого «я», і про це я ширше говорю в оповіді «Що вище мудрости?»

123. Віра в бога є там, де є хотіння обожнювати красу, правду, волю, любов. Там, де вільна людина не обожнює вільну людину, немає людяности. А що є? Є жорстокість, зверхні погляди на життя, чуттєве зубожіння.

Наприклад: юнак, закохавшись у юнку, обожнює її. Вона для нього є вимріяною богинею життя. Він, як бачимо, творить сам собі богиню з мрій своїх, з найсвітліших натхненних почувань своїх. Він благоговіє перед чаром богині своєї, їй дарує квіти. І там, де це благоговіння щире, твориться щира людська віра.

124. Юнак, юнку проголошуючи своєю богинею, ніжнішає душою. Він їй співає пісень і їй догоджає — що це є? Це є обряд віри. Я беру цей приклад з життя, щоб ствердити, що людина сама творить віру, сама творить поняття Бога, сама творить обряди віри і сама їх удосконалює.

Я вважаю, що буддисти-магаяністи, знаючи властивості душі людської, правильно зробили, упроваджуючи обожнення Будди.

Буддисти-магаяністи є в Кореї, Японії, Індії, Тибеті, Китаї, Малазії та інших країнах світу.

125. Є Буддисти-гінаяністи. Гінаяна значить «Мале

Поширення» (Малий Віз). Буддисти-гінаяністи благоговіють перед Буддою. Вони вважають Будду наймудрішою в світі людиною, а не божеством.

Гінаяна поширена в Цейлоні, Сіямі, Бурмі. У Гінаяні у святинях стоять статуї Будди. Вони (гінаяністи) вірять, що Будда — Великий Учитель Основної Правди. Вони вважають себе правдивими буддистами (ортодоксами). Та треба відзначити, що вони самі бачать, що принципи Магаяни краще людьми сприймаються, як принципи Гінаяни.

126. Китайці переклали з санскриту на китайську мову «Вислови Будди». Тібетці створили багатий «Тібетсько-Санскритський Словник», щоб краще орієнтуватися в науці Будди. Престол Далай Лами ознаменований свастикою (символом Будди). І так, як християнізм приніс в українську мову чимало жидівських і грецьких слів (наприклад, субота, парохвія), так буддизм упровадив у мову тібетців чимало українських (санскритських) слів. Наприклад, тама (темно), вар (навар, вода), піті (пити).

127. Є в науці Будди твердження, що раб не може бути буддистом. Хочеш бути буддистом, стань вільною людиною. А коли твій народ завойований

чужинцями, борися за волю народу. Буддист ніколи не визнає чужої влади. Чужа влада — рабство. Там, де рабство, немає місця для буддистів.

Тільки вільна людина може збагнути правильно сутність науки Будди. І тому Буддистські Об'єднання перш за все дбають про національну волю народу.

Твердити, що всяка влада Богом дана і їй треба коритися, значить ширити в народі релігію рабства. Буддисти-місіонери, наприклад, прибувши до Малазії, ніколи не зневажали національної рідної малазійської віри, а старалися її збагатити наукою Будди.

Християни-місіонери, прибувши в ту чи іншу країну, прагнуть знеславити, очорнити і знищити національну рідну віру народу того чи іншого, знищити віками творені народні культурні вартості і на їхніх руїнах утвердити науку Христа і культуру християнської ритуалістики.

128. У Буддистських святинях лежать священні книги «ТриПітака», що значить «Три Путні» (три кошики

мудрости). Слово «путня» значить «посудина».

Є традиційний звичай: буддист іде до святині, щоб покласти квітку біля образу Будди. Атеїст, бачачи цей обряд, каже: «Хіба це Будді помагає? Забобонність, створену темнотою людською, треба поборювати. Не кладу квітки біля статуї Будди!»

Атеїст не знає, що буддист, кладучи квітку біля статуї Будди, сам себе уквітчує — сам свої почуття звеличує. Атеїст, висміюючи забобонність, не знає, що большевицькі архиєреї кладуть квіти біля статуї Леніна, щоб демонструвати, що вони також шляхетні люди — обожнюють своє червоне божество. Коли б вони цього не робили, в їхньому большевицькому королівстві постав би хаос. Безавторитетність руйнує країни деспотії і країни волі.

129. У Буддистів є поняття про існування пекла. Знаємо, що слово «пекло» походить з санскритського слова «пака», що значить «пекти». Християнське пекло безвихідне, жахливе, як большевицька в'язниця епохи Сталіна: попав за ґрати в'язничні, то хоч найсправедливішими сльозами очі заливай, немає значення — «Москва сльозам не

вірить», і тому вона є Москвою.

Закони буддистського пекла дають право грішникові в пеклі позбутися кари. Грішник може в пеклі самовдосконалюючись облагороднитися і стати достойною людиною. Буддист ніде й ніколи не повинен губити надію на покращення свого духовного життя.

130. Буддисти вірять у нове пришествя Будди. І це поняття встійнене й у християнізмі: християни вірять у нове пришествя Христа.

Роблю таке довільне припущення: коли б справді знову прибув Христос, то про це перші б дізналися жиди, особливо рабіни. Христос, вдруге прийшовши на землю, говорив би гебрейською мовою або її діалектом.

Коли б справді вдруге прийшов Будда, то українці краще Його зрозуміли б як японці, китайці чи інші буддистські народи.

Коли б Будда, ідучи над берегом Дніпра, темної зимової ночі постукав до селянської хати, Він би сказав мовою свого роду, мовою Саків (Скитів): «Іті тама, ваю гіма. Да тапа двара сва брат. Іті васанта, дая тапа».

Я тут написав санскритські речення (Будда говорив санскритським діалектом). Вдумуючись у ці речення, ми пізнаємо мову, якою говорив Будда і пізнаємо мову, якою говорили наші рідні предки в Оріяні (Праукраїні) чотири чи три тисячі років тому.

Перекладаю на сучасну мову щойно згадані вислови Будди. «Іде темнота, віє зима. Дають тепло двері свого брата. Іде (прийде) весна, дасть тепло».

131. Коли б зустрілися Заратустра і Будда (могутні й світлі титани Людства, їм би не був потрібний перекладач. Вони (Заратустра і Будда) були скитами (саками). Вони говорили мовою їм обом зрозумілою.

Щоб в цьому ґрунтовно пересвідчитися, я в праці «Заратустра, Бог і Біблія» подаю (для прикладу) «заратустро-український» словник. І тут тепер (для прикладу) подаю «буддистсько-український»

словник, вживаючи (і це головне) ті самі українсько-скитські (заратустріянські) слова.

132. Бій — Рена (Рана), Бог — Бама, грабити (брати) — граб, булава — вадар (той, що веде), ваакати (говорити) — вак, вдова — відава, вітер — вата, гора — гарі, дати — да, дерево — дауру, дощ — вар, думати — ман (манити), жінка — жані, жовте — зар, жить — жив, знати — зна, земля — зам, краяти — керет, могутній — маган, м'ясо — гав (гав'ядина), небо — набаг, новий — нава, пекти — пач, приємно — фрия, путь — паф, рана — хвара, ридати — руд, село — віс (поселення), сонце — вар, стояти — ста, скот — пасу, суша — сушка, темно — темаг, тепло — тапта, тесати — таш, умирати — мар, устати — уста.

Якщо мова Заратустри і Будди нам, українцям, відчутно зрозуміла і якщо історики вважають, що Заратустра і Будда були скитами, і якщо Скитія — стара назва України (а про це пише й Нестор-літописець), то тоді горде Людство має підставу гордитися українською мовою і її вивчати, щоб пізнати своє славне минуле.

133. Українська мова є старішою за мову гебрейську,

якою написана «Тора» («П'ятикнижжя Мойсея») і толмуди «Бебел» і «Єрушалмі». Українська мова є старішою за мову грецьку чи латинську. Чому? Тому, що вчення Заратустри і Будди були проявлені перед написанням «Тори» («П'ятикнижжя Мойсея») і перед народженням Сократа, Аристотеля, Платона і перед постанням історії латинського світу.

134. І якщо вона (українська мова) самими християнами-українцями не пошанована, то тільки тому, що в 988 році грецькі архиєреї зірвали священний міст цілісності — міст, який єднав нові покоління України (Руси) з їхніми великими предками. І щоб українці (русичі) не знали, ким вони закуті, і щоб українці (русичі) не знали самі себе і не гордилися самі собою, а смиренно стояли на колінах перед Богом-юдейцем, вони (архиєреї чужовір'я) навчили українців-християн не по-українському розуміти історію України (Руси).

У священних термінах буддизму (і про це я говорив в Делі університеті на Всеіндійському Санскритському Симпозіумі) є слова й сьогодні зрозумілі українцям і тим племенам, які свою історію починають з історії Антської України (Руси).

135. Наприклад, Дагара — догора. Двая — двоє. На ну — ні ні, дася — десять. Мася — місяць. Сва — сам, свій, мій. Свабгу — самобуття. Дана — дана.

Сатва — сутність. Сат — суть. Дарав'я — субстанція. Паривартан — Перетворення. Джара — стара, яра. Четана — читана, усвідомлена.

Карма — кермо, поведінка. Даяя — будь даючий, будь добрий. Авид'я — невидіння, Калюша — калюжа.

Прагати — прагнути, розвивати. Гати — гатити, рухати. Стхити — стихати, утихомирюватися. Лила — леліти, грати. Рик — рече, рче. Крия — криє, діє.

Знана — знання. Кала — коло, родинне коло. Мадгу — мед, солодощі. Сакти — сікти, творити силу.

Не буду робити дальшого переліку слів — адже й цих слів досить, щоб відчувати глибину й силу коріння чарівного мовного дерева Оріяни (Трипільської України).

136. У чужовір'ї вихована українська інтелігенція мало знає сама себе. Шукає відповіді на складні проблеми життя в анналах чужої мудрости. Присвячує життя своє справам малої вартости — на якому чужому соборі, які чужинці та які дали права церковні тим українцям, які стали юніятами. Живучи для справ малої вартости, вона (чужовір'ям по-неволена українська інтелігенція) маліє розумом і душею, іде собі на шкоду по неправильній дорозі науки і релігійних понять — несвідомо тримає в неволі сама себе і свій добрий працьовитий обманутий народ.

Я кажу: прийшов час опромінити розум народу рідного рідними знаннями рідної історії.

Я кажу: прийшов час опромінити душу народу рідного світлом правдивої віри України (Руси) — РУНВіри, щоб він (наш народ) мав свій самобутній шлях життя, мав свою самобутню філософію етики, мав свої самобутні розуміння Бога.

137. Горе моє: мій народ, в ім'я якого я живу і в ім'я якого я помру — поклоняється чужим богам. І йде по

шляху життя, який йому обманливі чужинці показали. І з рабським недовір'ям дивиться на мене, і каже: «Де він взявся? Традиції наші церковні розхитує, колесо історії назад повертає, ми ж грецькі ортодокси, ми ж грецькі католики. Ми раби Саваотові, який є Богом Ізраельтян. Ми паравіян, жиди — це наші церковні святощі. Ми, упокоївшись, відправляємося на лоно жидівського отця Авраама, бо ми християни, правдиву віру маємо!»

138. Наука Будди народилася в Індії, а розвинулася і утвердилася поза її межами. Індуїзм — національна віра Індії. Ніхто не прагнув віру Індії ширити між чужими народами. Індуїзм — стиль життя індуса, духовна ідентичність індуського «я».

Будда, проголошуючи реформу індуїзму, устійнив інтернаціональні поняття моралі, волі, добра. Він став інтернаціональним божеством, маючи характер оріянина (скита).

Евангелисти, будучи юдеями, реформували юдаїзм і обожнили Ісуса — потомка з роду юдейського царя Давида. Люди Європи (такі були історичні обставини Римської імперії), мають віру Христову. Не всі вони усвідомлюють, що перебувають під впливом

домінації жидівської ментальности, і в цьому їхня духовна слабкість, і в цьому духовна велич жидів.

139. Українець, який каже: «Тому, що Заратустра і Будда були оріянами і тому, що їхні духовні й моральні істини виразно проявлені в науці Христа, мені наука Христа не є чужою», отримує таку відповідь: «Той, хто від нас взяв наше і на свій лад наше перелицював і приніс нам, як блага вість, не може бути нашим учителем чи братом».

І москвини кровно зріднившись з монгольськими аристократами (Тімірязєвими, Карамзініми, Бібіковими, Наришкініми, Булганініми) присвоїли собі наше рідне ім'я Русь (Україна) і чинять злочини на Русі (Україні), переслідують нашу рідну мову, нашу любов до Вітчизни, переслідують і примушують нас звати їх братами і вчать, щоб ми свою рідну історію інтерпретували по-москвинському.

140. Вартість віри не вимірюється кількістю її визнавців. Віра Будди велика не тільки великою кількістю визнавців, а й безсмертністю її законів життя.

Дорогі мої Побратими і Посестри! Обоженний
песимізм Будди, освячене хотіння відійти від
хвилюючих справ життя і ввійти у стан
самовгамовуючого споглядання, не відповідає
основам тієї науки, яку я проповідую.

Я маю оріянську (ведійську) прив'язаність до життя,
до природи. Радощі і страждання, успіхи і невдачі,
любов і ненависть, юність, старість і смерть — явища,
які творять шлях життя людського.

Я вічний, бо мій народ вічний — я був у сподіваннях
предків моїх і я є в почуваннях сьогоденного
покоління мого, і я буду в помислах і в тілесній
енергії нових поколінь. Мій народ безсмертний і я
безсмертний в безсмертності народу мого, і той, хто
йде зі мною, в тому є я і той є в мені.

Українець-чужовір, не орієнтуючись у моїй науці,
принижує сам себе, кажучи ближнім своїм: «Ага, Лев
Силенко не проявляє ненависти до буддизму,
значить він буддист, ненавидьте його!»

Ні, я не буддист. Я проповідую шанобливе ставлення
до всіх релігій світу, які не вороже наставлені до

Рідної Української Національної Віри.

Достойна та віра (і я постійно це голошу), яка толерантно ставиться до інакшевіруючих, і не зве їх паганями, бовванами, нечестивими ідолопоклонниками та іншими образливими словами.

141. «Ага, Лев Силенко, проти Христа, бийте, ненавидьте його!» Ні, я не проти Христа. Я кажу, що Христос — чарівна особистість в історії релігій світу.

Ми, рунвісти, маємо свою (рідну національну) чарівність і не хочемо, щоб над нашою рідною національною чарівністю домінувала чужа, наприклад, Христова юдейська чарівність.

Ми достойні люди планети Земля і хочемо бути по-своєму чарівними, щоб багатіла духовною багатогранністю велика чарівність Людства.

142. «А якщо наша рідна національна чарівність не добра, то треба в чужинців позичити». Ні. Якщо наша

рідна національна чарівність недобра, то ми її з
крови душі нашої і з вогню розуму нашого, зробимо
доброю, і так переконуємо приятелів і неприятелів,
що ми здібні бути по-своєму чарівними людьми.

«А коли ми не здібні зробити свою рідну національну
чарівність доброю — що тоді?» Тоді треба
погодитися з думкою наших ворогів, що ми
меншевартісна нація (маса другорядних християн і
другорядних комуністів), яка живе в ярмі чужої
духовності тому, що не здібна творити свої духовні
вартості.

143. Суддгартга (Сиддгарта) Гаутама Будда —
індуський «брагман», який не погоджувався з
кастовими поглядами брагманськими. Брагмани
вважають, що Бог (Браhma) спільноту людську
поділив на чотири касты.

Перша каста — брагманы (творці духовних вартостей
народу). Друга каста — кшатрії (кошові, військовики,
оборонці духовних і матеріальних вартостей народу).
Третя каста — васю, (хлібороби, ремісники). Четверта
каста — дасю, (слуги, які помагають брагманам,
кшатриям і хліборобам).

Кастовий поділ суспільства почав формуватися в Оріяні (Праукраїні) сім, шість тисяч років тому, не тому, що були люди кращі і були люди гірші, а тому, що саме життя їх створило так, як саме життя створило бджолині «касти». Є бджоли-робітники, є бджоли-санітари, є бджоли-трутні і є бджоли-військовики, вартіві.

Щоб пересвідчитися, що слова «брагман», «кшатрія», «васю» і «дасю» староукраїнські (трипільські), заглянемо в їхній корінь.

Санскритське слово «браг» чи «бріг» значить «брати», «брати силу», «берегти». Син чи внук Бога (Брагми), як пише «Магабгарата», звався «Бріг ятіс», що значить «Бережена ясність», «Беруче опромінення».

144. З слів «браг» і «ман» створене слово «Брагман». Слово «ман» сховане в українській мові в словах «манити», «ман», «обман», «маньба», «манишка», «атіман», «гетман».

Є в нас вислови «він мене манить до себе», «вона заманює», «манять нас оповідання про предків великих». Манити — значить вабити, притягати, захоплювати, кликати, переконливо викликати бажання. «Ман» значить «ум», «сила глузду», «брагман» — беручий розум, той, хто володіє розумом, манливістю.

Брагман значить «Бережена людина», «одухотворена думка», «Богом охоронене думання». І нині в Індії живуть легенди, що письменник Ману був першою людиною, яку народив Бог (Браhma). Ману передав людям Божі заповіді.

145. Білоруси (вродливий і благородний народ) зберегли санскритське слово «васю», вимовляючи його, як «вьоска» в значенні «село».

Поет Янка Купала в 1905 році написав вірш «Вьоска», талановито змальовуючи «хати нашай вьоскі». Білоруське слово «вясковец» значить «селянин». Наприклад, «вяскови настаунік» (сільський учитель).

З слова «васю» виникло слово «весь». Слово «весь»

в часи Святослава Першого означало «село», «житло». У «Авестах» (священних книгах заратустріянізму), тобто в мові саків (скитів), слово «віс» значить «житло», «село». Не випадково Святослав Перший звав себе скитом, розуміючи, що скит — значить русич.

146. У днях «Совість історичної науки», «Діаманти з Храму Світової Історії», «Заратустра, Бог і Біблія» оповідаю, що слово «кшатрия» живе й сьогодні в українській мові (маю на увазі слова «кіш», «кошовий», «кошовий атіман»).

Слово «ваака» в санскриті значить «той, хто говорить», «ваакає». Слово «ваа» в наших предків означало «людина нашої родини», «людина, що по-нашому ваакає».

Таїну родинного співпереживання виражало слово «вай» (окликом «вай» висловлювалося горе родинне і співчуття — коли тобі болять, то й мені болять, бо я і ти — ми). Слово «вай-сія» чи «васю» (вай-сю) значить «людина нашого роду».

147. Українці (трипільці-оріяни) вживали (і про це ми

вже знаємо) слово «да» в значенні «дати», «дарити». У «Магабгараті» слово «дана» значить «віддана» (одружена). А слово «дая» значить «давати», «даючий», «давання».

Три касты-волільники (тобто волхви-брагмани), кшатрії і васю творили основу суспільного життя в Оріяні (Трипільській Україні). Ті особи, які порушували усталені порядки суспільства, були названі «дасю». Дасю зобов'язаний був за порушення суспільного ладу платити відшкодування (данину).

Оріяни, прибувши з Оріяни (Праукраїни) до Північної Індії, назвали чуже плем'я (монгольське плем'я) «дасю» в значенні «наші раби», «ті, що нам дають данину».

148. Ісус Христос — юдейський «брагман», тобто «рабай» (рабін). Він не погоджувався з поглядами рабінів. Він рабінам казав, що і в суботу (в заборонений день) можна здійснювати добру працю, мовляв, «зробив Давид, як зголоднів він» (Лука, 6, 3).

Слово «раббоні» значить «мій великий учитель», «раббі» — учитель, майстер, професор. Арамейці слово «раб» вживали в значенні «майстер».

Марія Магдалина (слово «магдалина» походить від гебрейського слова «мацдалаг», або «мегадделег», що значить «та, що робить кучері», «звабниця»), повернувшись, каже Ісусові: «Раббуні», чи то б сказати: «Учителю» (Іоан, 20, 16).

Марія титулувала Ісуса рабіном не тому, що їй так хотілося, а тому, що Він справді був у жидівській спільноті рабіном.

Євангелист Іван, звертаючись до Ісуса Христа, казав: «Рабіне, коли прибув еси сюди» (Іоан, 6, 25).

Рабін Ісус — Бог України (Руси)? Рабін Ісус став Богом України (Руси) не тому, що українці (русичі) хотіли зрадити віру батьків своїх і визнати віру чужих батьків. Ні, українці (русичі) не хотіли, щоб рабін Ісус (син з роду жидівського царя Давида) був їхнім Богом. Та їх (волелюбних українців-русичів) брутальною силою меча і брутальною силою вогню було примушено стати на коліна перед рабіном

Христом Ісусом.

149. Ми, українці, ображаємося, коли чуємо, що ім'я Святослав грек вимовляє (і так написано в грецьких анналах) як «Свинтослаф». Зрозуміймо, що жиди ніколи своєму синові не давали ім'я Ісус. У Вифліємі народжений хлопчик був названий ім'ям Яшуя (Джашуя). Або точніше кажучи, «Ягвешуя». Так, як від імени Богдан створене зніжене ім'я Богданко, так від імени Ягвешуя створилося ім'я Яшуя. Ім'ям «Джашуя» й сьогодні жидівські родини називають своїх синів, їм їхнє ім'я рідне, бо воно означає «Той, кому Єгова помагає» і освічений жид, кажучи ім'я «Ягвешуя» (Джашуя) асоціює свої мислі з Єговою.

Греки жидівське ім'я Яшуя вимовили (на грецький спосіб) «Ісус».

І так жидівське ім'я греками спотворене стало догматичною святістю у свідомості українського (по-грецькому) християнізованого люду. Коли б Ісус справді знову воскрес, Він би можливо з почуттям незадоволення сказав: «Архиєреї, істинно кажу, не спотворюйте ім'я мого, я не Ісус, а Яшуя, не вимовляйте моє жидівське ім'я по-грецькому».

150. Марія — євангельська мати Яшуїна — чарівна дівчина, сирота, її виховали рабіни. Тарас Шевченко, звеличуючи чотирнадцятилітню Марію (у поемі «Марія»), щиро їй співчуває. Він пише, що вона була обманута мандрівником (благовістителем), від якого й народила сина Яшую (Ісуса).

Тарас Шевченко пише, що «Марія встала та й пішла з глемом по воду до криниці. І гость за нею, і в ярочку догнав Марію... Холодочком до сходу сонця провели до самої Тіверіади благовістителя. Жде його Марія, і ждучи, плаче, молодії ланіти, очі й уста марніють зримо». «Ти не та, не та тепер, Маріє, стала! Цвіт зельний, наша красота!» — промовив Йосип. -Диво сталось з тобою, доненько моя! Ходім, Маріє, повінчаймось. А то... -Й не вимовив: уб'ють на улиці». І в путь Марія нашвидку збиралась та тяжко плакала, ридала».

151. Марія (ніжна й чарівна) за строгим жидівським законом мала бути каменована (убита на вулиці, як покрітка), їй життя спас добрий виrozumілий старий Йосип. Він пішов з нею до Вифлієму і в уряді офіційно вони записалися, як законні муж і жена.

О, Маріє, «тесляр убогий тебе повінчану веде в свою убогую хатину. Молися й дякуй, що не кинув, що на розпуття не прогнав. А то б цеглиною убили, якби не вкрив, не заховав», — пише пророк Тарас Шевченко. Так ніжно, так співчутливо про чарівну дівчиноньку Марію міг написати тільки великодушний Тарас Шевченко — приятель безсмертної «Катерини». Сумно, що архиєреї чужовір'я досі достойно не оцінили великого Шевченкового твору «Марія».

152. Тесляр Йосип вкрив Марію, заховав і взяв до себе Марію, «жінку свою, і не знав її, аж поки вона вродила свого сина перворідня і дав йому ім'я Ісус» — пише Маттей, 1, 24-25.

«Не знав її аж поки вона вродила свого сина перворідня». А потім? Потім Марія народила Йосипові чотирьох синів, отже Господь Бог Ісус Христос мав братів, бо «хіба не Його мати зветься Марія, а брати Його Яков та Йосій, та Симон та Юда» (Маттей, 13, 55).

153. Ісусові брати Яків, Йосій, Симон та Юда не захоплювалися його наукою. І Він (Ісус), бачачи таке

ставлення братів до Нього, сказав: «Не є пророк без чести, хіба що в своїй вітчизні та в своїй домівці». І через недовірство братів до Ісуса, так Ісус «І не зробив там многих чудес» (Маттей, 13, 57, 58).

Пророк у своїй домівці (у своїй родині) вважається людиною без чести тому, що свої люди (переважно люди заздрісні, духовно обмежені) вважають, що він (пророк) такий, як і всі вони, або ще й гірший, бо не думає так, як всі і не захоплюється тими розкошами, що всі, і між людьми чується самотнім, і клясичним прикладом цього й є рідні брати Ісусові, які тільки тоді почали поважати Його, коли побачили, що люди перед Ним низько чола свої склоняють.

154. Рідні брати Ісусові, побачивши, що їхній брат Ісус чарує і веде людей, почали Ним гордитися.
«Прийшла ж тоді до Него мати й брати Його, та й не могли зійтись із Ним за народом. І сповістили Його, кажучи: Мати Твоя та брати Твої стоять надворі: хочуть Тебе бачити» (Лука, 8, 19, 20).

Ісус відданий своїй науці. Він духовні справи ставить (так, як і Будда) вище родинних сентиментів. Він, почувши, що брати прийшли і стоять на подвір'ї, сказав, що Його матір'ю і Його братами є ті, які

духовно об'єднані з Ним, а не ті, що тільки кровно відчувають себе братами. Істинними братами є «ті, хто слово Боже слухає і чинить його» (Лука, 8, 21).

155. Церковні історики вірять, що Ісус Христос народився 1976 років тому у Вифлеємі. І вшановуючи рік Його народження, церква (дім Христовий) і веде своє християнське літочислення.

Тепер дослідники довели (і з цим погодилися й церковні історики), що Ісус Христос народився в 4 році до Христа, отже, церквою голошена дата народження Христа неправильна.

Постає питання — хто був Ісус Христос? Дослідники християнізму сьогодні мають три твердження про історію життя Ісусового. І варто принаймні коротко з цими твердженнями познайомитися.

156. Перше твердження: Ісус від 20 до 30 років свого життя перебував у Індії й Ірані. В Ірані Він належав до розбагатілої жидівської громади.

Жиди живуть і досі в Ірані, ще з часів Ассирійської неволі, про яку я оповідаю в праці «Заратустра, Бог і Біблія».

Ісус, перебуваючи в Індії й Ірані, був обізнаний з наукою брагманів і магів. Маги вірили у воскресіння Бога Митри, вони вмili гіпнотизувати людей, перетворюючи воду в кров, кисле — в солодке.

Воскресіння — поняття чуже для юдаїзму, воно виникло і розвинулося в Оріяні (Праукраїні) і про його ведійське походження я оповідаю в праці «Діаманти з Храму Світової Історії».

Ісус, знаючи науку Заратустри і Будди, почав в Юдеї проповідувати реформу юдаїзму і своїми новими поняттями розгнівив провідну юдейську еліту (садукеїв і фарисеїв).

157. Друге твердження: Ісус був визначним жидівським національним провідником. Він був підтриманий юдейськими сектами зелотів і ессенів. Марія (Магдалина) була Його дружиною, а Варава був Його сином. Ісус, маючи 70 років, загинув у Масаді з зелотами, які були оточені римськими

солдатами.

Дановен Джойс — гордий і вдумливий англосаксонець. Він в 1972 році в Аделаїді (в Австралії) видав книгу «Ісусовий сувій», тобто «Ісусовий рукопис».

Він (Дановен Джойс) ретельно (в Ізраелі) вивчав сувої, знайдені біля Мертвого моря. І в книзі (щойно згаданій) він пише, що археологічна експедиція, яка діяла в 1963—1965 роках, очолена археологом і генералом Ідаєлем Ядіним (в його експедиції брало участь п'ять тисяч робітників), відкрила на західному побережжі Мертвого моря (біля Масади) не тільки руїни палацу короля Ірода, а й сувої, на основі яких тепер для світу стає яснішою дійсна історія життя Ісуса Христа.

158. У розділі «Чи Ісус був одружений?» Дановен Джойс пише, що весілля в Кані Галилейським справді було весіллям Ісусовим.

Іоан (2, 1—3) благовістить, що «Третього дня було весілля в Кані Галилейським, і була мати Ісусова там і покликано й Ісуса, й учеників Його на весілля. І як не

стало вина, каже мати Ісусова до Нього: "Вина не мають"».

У жидів був старий звичай, що не хтось інший, а тільки і тільки жених (прибулий чи покликаний на весілля) зобов'язаний дбати, щоб на весіллі було вино.

159. Мати Ісусова прибула з синами (молодшими братами Ісусовими (Іоан 1, 2) не тому, що її запрошено, а тому, що це було весілля її сина Яшуї (Ісуса). Вона, бачачи, що вина немає, вважала своїм материнським обов'язком пригадати, що «Вина не мають».

Ісус, як жених, чудодійним способом забезпечив весілля вином. Дановен Джойс (на сторінці 86) пише, що на весіллі в Кані Галилейським «нареченим був не хтось інший, а сам Ісус», і «абсолютно очевидно, що Ісус був одруженим чоловіком».

160. І Вільям Е. Фиппс у книзі «Чи був Ісус одружений?» (виданій в 1970 році) на основі археологічних відкриттів доводить, що Ісус був одружений. Добрий, але невдумливий християнин,

почувши вислів «одружений Бог Ісус Христос», скаже, що такі поняття ображають його релігійні почування.

Ні, одруження не є образою, а святою тайною, Богом благословенною. Заратустра, який в переконанні заратустріян був «Сином Бога» (Агура Мазди), одружений.

Будда, який в переконанні буддистів є Божеством, одружений. Мойсей, який, як пише «Біблія», бачив «Господа Бога Саваота — Творця неба й землі» «лицем до лица», одружений. Могамет, який в переконанні мусульман є більшим пророком як Ісус Христос, одружений.

161. Дановен Джойс, подаючи низку обґрунтованих тверджень, на сторінці 93-й пише, що «Магдалина була жінкою Ісусовою». Марія з селища Маґдала.

Марія з Маґдали — єдина євангельська жінка, яка найщиріше і найвідданіше розкалася у своїх жіночих гріхах. Вона була світлим зразком відданости Ісусові й Ісус до неї ставився

найсердечніше.

Не треба звертати уваги на те, що фарисеї звали її грішницею — найпоряднішу жінку можна назвати непорядною. А хіба фарисеї не звали грішником Ісуса?

Головне не те, що кажуть фарисеї і садукеї, а те, що каже Ісус про Марію Магдалину. «Ця слізьми обмила ноги мої і волоссям голови своєї обтерла», «відколи ввійшов я, не перестала цілувати ноги мої» (Лука, 7, 44—45). Коли мати на увазі стримане семітське ставлення жінки до чоловіка, то обряд миття ніг і цілування ніг не є тільки виявом пошани. У дохристиянській Україні (Русі), наприклад, був звичай, що на весіллі жінка роззуває мужа, Рогніда не хотіла роззути Володимира, «бо він раб».

162. Виникає питання: чому євангелісти у своїх благих вістях не написали, що Марія Магдалина — дружина Ісусова? Вони не написали тому, що вони були творцями євангелій (благих вістей), а не звичайних звітів про життя Ісуса. У них була свята мета створити божественний культ Ісуса — Сина Божого.

Не реалістичний переказ життєпису, а божественний (відхилений від світськості), чарівно діє на почуття й уяву віруючих і єднає їх в релігійну громаду. І про це добре знали євангелісти Маттей, Марко, Лука, Іоан, і знає про це сьогодні кожний вдумливий історик релігій світу.

Ісус ставився до своєї дружини Марії безпристрасно так, як безпристрасно ставився Будда до своєї дружини Ясодгари. Будда своїм учням ніколи не казав, що Ясодгара -дружина Його, й учні Його не звали Ясодгару дружиною Буддиною. Чому?

Учні Буддині, яким Він передавав науку свою і які несли в світ науку Його, були Його Дружиною й дітьми. І Ісус так, як і Будда, жив для вічних ідеалів. Він ставив родинні справи на друге місце, і тому Він, коли Йому було повідомлено, що «мати й брати Його стояли надворі, бажаючи говорити з Ним» (Маттей, 12, 46), відповів, «протягаючи руку свою на учеників своїх: "Ось мати моя й брати мої!"» Цими словами Ісус дав усім відчути, що Він живе не для справ приватних, а для справ добра вірних своїх і в цьому є священна Ісусова одержимість, одержимість ця властива тільки світлим великим людям.

163. Марії Магдалині присвячена найвизначніша увага в євангельських писаннях. «Марія Магдалина, та Марія Яковова, та Соломия купили пахощів, щоб, прийшовши, намастити Його» (Марко, 16, 1). «Марія Магдалина і Марія Йосіїна дивились, де Його положено» (Марко, 15, 47). «Між ними була й Марія Магдалина і Марія Яковова та Йосіїна і мати синів Заведеевих» (Маттей, 27, 56). Євангелист Іоан (19, 25) повідомляє, що непорочна Марія мала сестру Марію. Що означає ця Іоанова блага вість? Родина має двох доньок, які мають одне ім'я Марія? Ні, не написано, що діва Марія має кузинку Марію.

«Стояла коло хреста Ісусового мати Його та сестра матері Його, Марія Клеопова та Марія Магдалина» (Іоан, 19, 25). Марія (дружина Клеопова) мала синів, які звалися Яков та Йосій. І ось тут же я читаю: «Хіба не Його мати зветься Марія, а брати Його Яков та Йосій» (Маттей, 13, 55).

Ісусова мати зветься Марія, а брати Ісусові зветься Яков та Йосій, а в цієї матері Марії є чоловік Клеопас і є сини Ісус, Яков, Йосій. Якщо євангелисти про цей родинний стан Ісусовий написали правду, то тоді Ісус є сином Марії і Клеопаса?

164. Дановен Джойс у розділі «Ісусовий дійсний батько» (на сторінці 46) пише, що юдеєць Клеоп (Клеопас-Алфеус) справді був батьком Ісусовим, а Варава (правильніше пишучи, бар Аббас) був сином Ісусовим. «Не можна відійти від факту, що Ісус бар Аббас був сином Ісуса і Марії (з Бетані), яка названа Магдалиною», — пише Джойс на 109-й сторінці.

А непорочна Марія хто була? Вона була матір'ю Христовою. «Що це значить?» Я вважаю на основі моїх ретельних досліджень «Старого Заповіту» і «Нового Заповіту», що в жидів було декілька христосів, і я ці мої твердження висловлю у третьому твердженні.

Тепер кінчу оповідь про бар Аббаса (Вараву). Варава був повстанцем, і за участь в антиримському бурхливому здвизі, був він «вкинтий у темницю» (Лука, 23, 19). Він в уяві жидів був палким оборонцем волі жидівської. Римляни провідних повстанців (так, як і в часи Спартака) карали — розпінанням на хресті.

У ці часи був закон, що невинуватий батько має

право добровільно йти сам на розп'яття за сина, щоб син був звільнений. Жиди, маючи на увазі цей закон, вважали, що хай краще стара людина гине, ніж молода, і вони кричали: «Відпусти нам Вараву» (Лука, 23, 18). Ісус ішов на розп'яття, щоб спасти грішника, щоб смертю смерть подолати.

165. Євангелисти, перетворюючи життєпис Ісуса на життєпис Христа, все так переінакшили і обожествили, що не легко визначити — де дійсність, а де видумана блага вість для поучення вірних. Не дивуймося. Нещодавно сам папа римський повідомив, що ні святого Юрія, ні святого Миколая, ні святої Варвари справді ніколи не було. Вони були видумані благочинними отцями для поучення вірних церкви Христової.

Дановен Джойс вважає, що нові археологічні відкриття про життєпис Ісуса «є годинниковою бомбою для християнізму», та жиди хочуть цю «годинникову бомбу» притаїти. Жиди переконані, що Ісус — великий жид — ґоями визнаний Богом, їм Він особливо корисний.

166. Я вважаю, що немає значення — був одружений Ісус з Марією Магдалиною чи ні, був Клеоп (Клеопас-

Алфеюс) батьком Ісусовим чи ні, була Марія Клеопова, яка була матір'ю синів Якова, Йосії, які були братами Ісусовими, матір'ю Ісусовою чи ні, був Варава (бар Аббас) сином Ісусовим чи ні, було весілля в Кані Галилейським Ісусовим весіллям чи ні. Головне — Ісус був, є і буде чарівним сином жидівського народу, патріотом стада синів Ізраєлевих і правдивим Богом великої родини християнської. Ми, українці Рідної Української Національної Віри, не хочемо розплутувати благі вісті Маттея, Марка, Луки, Іоана — не про нас вони написані і не для нас. Ми знаємо, що з плутанини також твориться історія: хіба назва землі «Вест Індія» на Карабінським морі не є плутаниною? Хіба назва «індіяни», дана автохтонам США, Канади, Мехіки, не є плутаниною? І чи корисно тепер ці заплутані справи розплутувати? Ні. Але корисно їх знати, щоб дійсність була дійсністю, а плутанина — плутаниною.

167. Третє твердження. Ісус до 29 років жив у Назареті і працював як тесляр. Теслярської професії навчився від свого батька Йосипа. Маючи 30 років, Він стрівся з Іваном (Хрестителем).

Іван Хреститель ходив між жидами, прикривши «грішне тіло» ряднинкою «з верблужого волосу», а «їдою його була сарана» (Маттей, 3, 4). Сарана —

щоденний харч юдейських злидарів.

Він (Іван Хреститель) на гамірних жидівських базарах речав, що король Ірод — чинитель зла. Він живе в розкошах, бенкетує, об'їдається, з римлянами приятелює. Іван Хреститель вважав, що тільки жидівська секта ессенів, яку він звеличує, живе праведним життям. Ессени живуть комунією, мають спільну власність і спільні мешкання.

168. Латинське слово «комуна» значить «спільнота», «об'єднання, «спільнотність». Наприклад, слово «коммонвельт» значить «спільний добробут». Слово «комуніст» мало первісне значення «спільник», а тепер — той, хто вірить у комунізм.

І християнські монастирі — це комуни. Комуна (чи колгосп) ім. Леніна або монастир ім. Йосафата створені на комунівських основах. Книжки «Таїни монастирських мурів» і «Таїни енкаведівських мурів» оповідають переконливо, що в цих комунах є кати і є катовані, є експлуататори і є експлуатовані.

169. У слідуючих днях я говорю, що в Москві є червоні барони, червоні графи і червоні дворяни.

Вони (москвинські большевицькі експлуататори) сидять у кріслах білих баронів, графів, дворян. Учораšní кріпаки названі колхозними людьми: колхозники творять артіль. Ленін вважав, що селяни — гірша кляса людей. Татарське (монгольське) слово «артіль» в отатарщеній Московитії особливо популярне. Були артіль в ханстві Золотої орди. Є артіль в ханстві Ленінської Московитії.

Слово «артіль» складене з слова «арт», що значить по-татарському «зад», «робоча сила», підпорядкована ханові тилова резерва, і з слова «іл», що значить у татарській мові «люди». «Артіль» значить «другорядні люди», «люди, які є тягловою силою»; вони не мають права лишити свого намету. І українець, який прикріплений до артілі, не має права лишити артілі і переїхати жити в іншу місцевість. Українці, уярмлені отатарщеною Московитією (так, як і в часи Татарської орди) названі по-монгольському артільними людьми.

170. Є поширене міркування, що Ісус Христос — предтеча Карла Маркса. І навіть у книжці «Розмова з Леонідом Плющем», виданій «Діялогом» в 1976 році (на сторінці 6-й) Леонід Плющ каже, що «Марксизм і комуністична ідеологія виникли з християнських ідей».

Наприклад, Ісус-Бог християнський і цар Юдейський. Він (Богоцар чи Боголюдина) єднав біля себе пролетарів (бідняків), і казав їм потішливо солодкаві слова: «Легше верблюдові крізь вухо голки пройти, ніж багатому в царство Боже увійти» (Марко, 10, 25). Ісус в цьому випадку викликає клясову ненависть між багатими і бідними.

І Маркс у своїх заповідях, ніби маючи на увазі ненависне ставлення Ісусове до багатих, утвердив ненависну теорію «диктатури пролетаріату» і «знищення приватної власності»; християнсько-марксистська ідеологія створена месіянською жидівською уявою.

171. У «Сувоях Мертвого моря» описаний спосіб життя ессенів. Жиди-ессени вірили, що вони найправильніше розуміють Ісаакового Бога Саваота; секта жидівська «зелоти» мало чим відрізнялася від секти «ессенів».

Іван Хреститель на березі річки Йордань (слово «Йордань» значить «Спускач», «Стікач») зустрівся з рабіном Ісусом не як рівний з рівним, а як воїн з

генералом. У старій Юдеї на базарах кожний десятий жид вважав себе пророком, тобто передбачником, і вірив, що все, що він говорить і все, що він робить не є його справою, а є дією Бога Саваота. І коли такий пророк щось хотів сказати, то він не казав: «Я кажу», а казав «Так говорить Господь Бог Ізраелів».

Іван Хреститель — пророк, а Ісус — принц Юдеї, син з роду славного царя Давида. Жиди сьогодні (так, як і дві тисячі років тому) ждуть Масаю, тобто Мошіягву (Месію). Іван Хреститель за старим жидівським звичаєм (так, як це робив пророк Самуїл, висвятивши Саула на царя), висвятив принца Ісуса, і проголосив Його Масаєю, тобто Христосом — Спасителем Юдеї.

172. Ессени і зелоти з нетерпінням ждали приходу Масая, який (на їхню думку) стане Спасителем Юдеї. Слово «Масая», або, точніше кажучи, «Мошіягве» значить «Помазаний Єговою».

Греки з слова «Масая» створили (пристосувавши до фонетичних особливостей грецької мови) слово «Месія». Євангелисти, будучи огреченими жидами, Ісуса звали Христосом. Є відомо, що грецьке слово «Христос» значить «Помазаник».

Ті українці, що чують у церкві Христовій вислів «Месія Христос» (а цей вислів вживає і професор І. Власовський у «Нарисах до Історії Української православної церкви») може знають, а може й не знають, що ці два слова в перекладі на українську мову означають «Помазаник Помазаник». Казати паравіям «Месія Христос» це все одно, що казати «Бог Гад» для тих, які не знають англійської мови.

173. Єгова-бог (духовний ідеал жидівської нації) часто жидам посилав масаїв (христосів). І Бог християнський (Ісус Масая) є тільки одним з багатьох ізраельських масаїв. Чому я так пишу? Тому, що я до таких переконань прийшов, читаючи «Біблію», (Старий Заповіт і Новий Заповіт).

Наприклад, я читаю в Євангелії Івана (17, 1—4), що Єгова-Саваот «послав Сина» Ісуса, щоб Ісус (Єгововий Син) прославив Єгову.

Чому потрібна для Ізраельського Бога Єгови слава? Тому, що Бог без слави якщо й є Богом, то безславним. У безславних людей безславний Бог. У безславних воїнів безславний генерал. Мудрий

народ, славлячи Бога рідних батьків своїх, славить себе, тобто свій рідний Духовний Ідеал.

174. Там, де слава, родиться віра; без слави немає віри. Усі релігії, всі племена, всі держави, партії славлять своїх лідерів. Чим славніший лідер партії, тим більше він має відданих людей і тим славніша його партія. І тому апостоли всюди славили Ісуса. Мудрість цієї істини особливо правильно збагнули англійці, славлячи у піснях короля свого. Москвинські большевики-імперіялісти мають цілу армію найманих поетів, співаків, композиторів, малярів, які по-професійному славлять Леніна, Брежнєва. У США кожний кандидат на президента, маючи мільйони доларів, створює штаб платних пропагандистів, які його славлять, кажучи народові, що він найкращий буде президент.

175. Бог Єгова (на думку євангелістів) не тільки зробив Ісуса своїм Помазаником (Христосом), а й дав Йому «владу над усяким тілом» (Іоан, 17, 2). Значить самої слави мало, треба мати ще й владу, і не тільки над якоюсь групою людей, а «над усяким тілом».

У «Старому Заповіті» я читаю, що славний пророк Ісая каже: «Дух Господа Бога (спочив) на мені, бо

Господь помазав мене на те, щоб принести благу вість убогим. Послав мене сціляти сокрушених серцем, вістити невольникам визволення, а ув'язненим — відчинення в'язниці. Проповідувати рік примирення Господнього й день помсти Бога нашого, потішити всіх засмучених» (Ісаїя, 61, 1-2).

176. Слова «Господь помазав мене» означають «Господь зробив Христосом (помазаником) мене», і одні можуть вірити в таку євангелію (благу вість) Ісаї, а інші — ні. Ісаїя вірить в те, що говорить, і в цьому його духовна наснага.

Ісаїя Христос такий величний чудами, що ним однаково захоплені жиди і християни. І я звернув увагу, що Павло каже, що тоді, як жиди мандрували по Синайській пустині, то за ними... ішов Христос.

Так — попереду ішов Мойсей, а позаду — Христос. Ніби в пісні «Попереду Дорошенко, а позаду — Сагайдачний». Сорок років бідні жиди мандрували по бідних пустинях Синаю, і «йшла за ними, скеля ж була Христос» (1 кн. до Коринтян, 10, 4). «Скеля ж була Христос?», — думаю я. Якщо так є, як пише Павло, то значить Христос — інкарнація жидівського національного Бога (Єгови-Саваота). І ця інкарнація

здійснюється то в особі Ісая Христоса, то у формі духовної скелі пустинної, то в особі рабіна Ісуса Христоса — принца Юдейського, то в особі воєначальника Ісуса Навина.

177. Ісус Навин (воєначальник), ведучи жидів до мілітарної перемоги, дав наказ: «Сонце, стій над Габаоном!» (Ісус Навин, 10, 12). Сонце (могутня космічна сила!), почувши у небесах, що жидівський воєначальник Ісус дає команду стояти, стало.

«І зупинилося тоді сонце, докіль Божий люд помстився над своїми ворогами» (Ісус Навин, 10, 13). І непорушно стояло сонце в небі аж поки жидівські солдати біля Габаона не повбивали «аморіїв». Убивання «аморіїв», як пише «Біблія», було успішне, бо сам Бог (Єгова-Саваот) «повбивав їх» (Ісус Навин, 10, 11).

178. Сонце, довідавшись, що над Габаоном вже лежать повбивані «Аморії», почало продовжувати свою вічну космічну дорогу. Ті біблійники, які беззастережно вірять писанням «Біблії», певні, що

сонце зупинилося над Габаоном (над гірським селищем); слово «Гібеон» (Габаон) значить «гірське селище».

Я тут звертаю увагу не на справу віри, а на крилатий розвиток уяви рабів Езикієла-Ездри, які ці біблійні оповідання писали. І я звертаю увагу на їхню велику любов до рідного народу. Все (сонце, місяць, вітер, небо, земля, ріки і Бог Саваот) служать національним інтересам жидівського народу і тільки жидівського народу, і в цьому мобілізуюча й будуюча вартість юдаїзму (рідної жидівської національної віри).

179. Професор І. Власовський (істинно православний українець — пристрасний пропагатор старо-жидівського месіанізму) учить православних українців, пишучи у книзі «Нарис до Історії Української православної церкви», виданої в 1955 році, на сторінці 9—10, що «Щоб заховати посеред людства правдиву віру в Єдиного Бога, Господь вибирає і обдаровує своєю особливою опікою єдиний зі всіх народів — народ Ізраельський, дає йому на Синаї Закон Божий, і його підготовляє до пришествия в ньому Сина Божого, Христа. Старозавітня національна релігія Ізраеля була таким чином Богооб'явленою релігією». Так пише українець-чужовір.

180. Очевидно, ці слова майже без змін списав українець — православний професор І. Власовський з толмуду «Єрушалмі». І митрополитові Мстиславові (Скрипникові) такі толмудські писання рабівів подобалися, і тому він, маючи між православними українцями зібрані гроші, благословив видання жидопоклонного «Нарису до Історії Української православної церкви». Про історію розвитку «стародавньої релігії Ізраеля» я оповідав в інших Днях і тут повторяти не буду. (Я вживаю повторення тільки тоді, коли хочу, щоб на подію чи на мислення була звернена особлива увага).

Я тільки скажу: українці-християни більше, ніж будь-які інші християни, звеличують і обожують національну жидівську релігію і більше, ніж будь-які інші християни, придушують і знеславляють Рідну Віру батьків своїх (Рідну Віру святої України-Руси).

181. «Енциклопедія Британіка» не написала, що Ісус Христос — історична особистість. Але на сторінці 36 (у книзі 10, видання 1973 року) зазначила, що «Гаутама Будда — історичний основоположник релігії, відомої як буддизм. Він жив, учив і помер в північній Індії».

Більшість істориків християнізму вважають, що Ісус Христос — особа не історична. Я їм кажу: і так, і ні. Я впроваджую нове міркування (досі в історію християнізму не впроваджене), я тверджу, що Ісус — особа історична, а Христос — особа мітична.

Марія Яковова (дружина Клеопаса-Алфеюса) — особа історична, вона є матір'ю Ісусовою.
Богородиця Марія — особа мітична, вона є матір'ю Христосовою і своєю непорочністю і світлістю подібна на Єгипетську Богородицю Ізиду і на Вавилонську Богородицю Іштарту.

182. Я щойно говорив (на основі Старого і Нового Заповітів), що жиди мали декілька христосів (масаїв). Скеля Христос, Ісус Навин Христос, Ісая Христос й Ісус Христос.

Якщо філологи й християнські богослови устійнили, що слово «Христос» значить «Помазаник», тобто Масая (Помазаник Єгови — Бога синів Ізраєлевих), то тоді, як я бачу, в християнській релігії є такі святі непорушні догми, які дискредитують християнську релігію.

Наприклад, українець (архиєрей чужовір'я), стоячи в церкві біля жидівського кивота, врочисто рече: «Ісус Христос — Бог наш, вірмо і поклоняймося Йому».

183. Якщо визначено, що ім'я Ісус (Яшуя) значить «той, кому Єгова помагає», і якщо слово-титул Христос (Масая) значить «Помазаник Ягвовий», то тоді виходить, що той жид, якому Єгова-Бог ізраельський помагає і якого Він помазав, є помічником Божим, а не Богом.

Я вважаю, що Бог — Одна Суть, а Помазаник Божий — Друга Суть. Вірити, що Помазаник, тобто Христос є Богом, значить давати привід до виникнення атеїзму. Розум людський не хоче погодитися з тим, що дівчина Марія народила Бога-Творця Неба й Землі та інших космічних могутностей. Архітекти християнізму винуваті, що на древні християнізму визрівають найрясніші плоди атеїзму.

184. Українець — глибоковіруючий християнин, кажучи, що «Бог створив світ», має на увазі Ісуса-Господа Бога. Ісус — жид, значить «Жид створив світ?» Значить світ (сонячна система, близькі й далекі

галактики і метagalaktики) є власністю
жидівською — бо жид Ісус створив світ?

«Ні, ні! Ісус, як жид, то людина, а не Бог; Ісус добра,
мила, свята жидівська людина, а Христос — то Бог
істинний, і тому Ісус Христос — то Боголюдина. Отже,
не треба сплутувати людину з Богом, а Бога з
людиною».

Так воно чи ні, але Халкедонський закон, прийнятий
католицизмом і протестантизмом, довгі століття
учить християн, що таки «Ісус Христос має дві
природи без сплутання, без зміни, без поділу, без
роз'єднання».

І звідси й догма християнська, що жид Ісус є Богом
тілом і є Богом духом — Богом «без роз'єднання». І
коли б я був жидом, то я б гордився, що мій земляк в
уяві деяких чужинців вважається Богом.

185. Відомий жидівський поет Ірвінг Лейтон у
журналі «Кенедієн», (Вінніпег Трибюн) за березень
1976 року, пише у вірші «Мій брат Ісус», що
«християни вибрали собі одного з жидів, вибрали
мого брата жида Джашую і назвали його Ісусом, і

б'ють до нього поклони як до Бога».

Я вже казав, що кожний віруючий вірить, що його віра правдива, й Ісус для християн є правдивим Богом, і ніхто не має права нікого за таку чи подібну віру переслідувати. Віриш — вір.

Для мусульман, буддистів, індусів, шінтоїстів, конфуціоністів, жидів, заратустріян Ісус не є Богом. І не всі християни вірять, що Ісус є Богом.

186. Історики християнізму згідні з думкою, що святий Павло — архітект християнізму. І тому я Павлові присвячую тут особливу увагу.

У городищі Тарзус, яке розташоване на південному березі сучасної Туреччини, була невелика жидівська громада. І в ній (в 10 чи 12 році «ери Христової») народився Савл, або (правильніше кажучи) Шаул.

Жиди були переслідувані римлянами так, як українці москвинами; між українцями знаходилися люди, які здобували у москвинів довір'я і ставали їхніми

довіреними людьми. І Шаул зумів між римлянами здобути довір'я і стати вільним римським громадянином під ім'ям Павел, ім'я «Павел» (Павло) значить «малий», «дрібний».

(Є міркування, що батько Павловий, прислуговуючись римлянам, дістав чи купив у них право римського громадянина).

187. Павло мав сестру, син якої жив у Єрусалимі, про що й пише («Діяння Апостолів», 23, 16) і мав він брата, про якого він пише в 2-му Посланні до Коринтян (12, 18). Та він (Павло) більше, як будь-хто інший з його роду, жорстоко переслідував християн. І був він пошанований римською магістратурою і провідною юдейською кастою.

Як виглядав Павло? Християнські діячі Малала і Никифор прагнули зображати Павла красивим чоловіком. Очевидно, в цих їхніх намірах немає нічого злого, адже кожна мудра релігійна чи партійна громада ідеалізує свого лідера, щоб, звеличуючи його, себе скріпити і звеличити.

Але в «Акта Павел ет Теклає», 3, (Тишендорф,

Ляйпціг, 1851 рік) на сторінці 41 зазначено (на основі староримських анналів і документів магістратури), що «Павло був малого росту, на його широких плечах була досить дивно посаджена мала лиса голова. Бліде його лице ніби втонуло в густій бороді, біля вух звисали довгі пейси, мав він великого горбатого носа, пронизливі очі, чорні брови, зрослі на лобі, і виглядав німецько».

188. Він (Павло) знав, що має вигляд німецького рабіна, та мудрість його практичного розуму дивна тим, що він умів навіть свою німецькість використати під час проповідницької діяльності.

Він казав: «Коли хвалитися треба, то хвалитимуся тим, що від немочі моєї» (2, До Коринтян, 11, 30).

Павло в'язав християн і «віддавав до темниці чоловіків і жінок» (Діяння Апостолів, 22, 4). Він не тільки наповняв тюрми (темниці) християнами пов'язаними, а й особисто брав участь у вбивстві християн.

Наприклад, Павло був співучасником у вбивстві проповідника-християнина Стефана. Тоді, коли

Павлові приятелі вбивали Стефана, то Павло це вбивство похвалював і стеріг «одежу вбивців» (Діяння Апостолів, 22, 20). На основі сучасних законів Павло, як співучасник у жорстокому вбивстві людини невинної, мав би бути засуджений на 20 років в'язниці. Але коли апостола Павла посадити до в'язниці за кримінальні злочини, то не можна тоді поминути й святого апостола Петра. Чому?

189. Апостол Петро (улюбленець бога Христа) умуштровував тих християн, які пробували сховати від нього гроші — християнин Ананій не мав права свої гроші сховати від апостола Петра.

У «Діяннях святих Апостолів» (глава 1, 1—11) читаємо, що чоловік Ананій з своєю жінкою продав свій маєток, очевидно, вирішивши приєднатися до громади християн. І гроші християнин Ананій «положив у ногах у апостолів».

Апостол Петро (мабуть мав донощиків), дізнавшись, що чоловік Ананій приховав деяку частину грошей, отриманих під час продажу свого маєтку, так покарав цього сердегу Ананія, що він, «Ананій... упав без духу» і «молодці взяли його, і винісши, поховали»

(Діяння Апостолів, 5, 5-6).

190. Апостол Петро не задовольнився тим, що убив християнина Ананія, він, побачивши його жінку Сафиру, сказав, що Ананія вже винесли, «то й тебе винесуть. Упала ж зараз у ноги йому та й зітхнула духа. І ввійшовши молодці, знайшли її мертво, й винісши, поховали коло чоловіка її» (Діяння Апостолів, 5, 9—10).

Був в Україні (після колективізації) убитий хлібороб Іван Макогоненко за те, що на своєму рідному полі зібрав зерно і приховав від «апостола Лазаря Кагановича». Апостол Лазар, убиваючи хлібороба Івана, казав: «Ти обманув не людей, а комунізм». Апостол Петро, убивши християнина Ананія, казав: «Ти обманув не людей, а Бога».

191. У Сирії (в Дамаску) Павло несподівано побачив профіль Ісуса, який йому сказав: «Савле, чого мене гониш?» (Діяння Апостолів, 9, 4). Очевидно, голос цей був навіяний пробудженим сумлінням, або може примарою — приходили до Павла ті християни, яких він на смерть закатовував.

Не тільки до Павла, а й до кожного убивці (у години душевного потрясіння) приходять тіні чи профілі убитих, і психіатри звуть це галюцинаціями, а деякі релігійні екзальтатори бачать в цьому «чудесне знамено», «пророче видіння».

192. Павло, побачивши «видіння», перейнявся наукою Ісуса Христа. Він (Павло), як бачимо, був людиною буйної пристрасти — він вмів полюбити те, що ненавидів. Він був талановитим промовцем, освіченою людиною. Він володів фанатизмом (священною одержимістю), розумовою цілеспрямованістю.

Павло постійно мандрував. Він спочатку ширив науку Христову між жидами, кажучи їм: «З коліна Юдового вийшов Господь наш» (До Жидів, 7, 14). І «Я справді чоловік жидовин, роджений у Тарсі Киликійському, навчений добре отцівського закону, бувши ревнителем Бога, як і всі ви тепер» (Діяння Апостолів, 22, 3). «Я фарисей, син фарисеїв» (Діяння Апостолів, 23, 6).

Жида (горді люди, практичні і передбачливі) бачили, що Шаул (Павло) своїми проповідями здеморалізовує боротьбу за визволення юдеїв з

римської неволі, і вони перестали його шанувати. Є міркування, що вони порадили йому йти до гоїв і між гоями ширити науку юдейської секти.

193. І Павло подався до гоїв (чужинців). Він, як вільний римський громадянин, мав привілегію вільно подорожувати.

На півдні Греції є місцевість Коринф. І до греків-коринфів (коринтян) причалив Павло, і їм почав (грецькою мовою, маючи жидівський акцент) речати: «Через Христа до Бога, бо ми не в силі самі від себе думати» (2 кн. до Коринтян, 3, 4—5).

Звернімо увагу на слова «Через Христа до Бога»: коли Христос це Бог, значить — через Бога до Бога? Через річку в річку?

194. Коринтяни, почувши слова «ми не в силі самі від себе думати», почали дивуватися, що пан-римлянин Павло так зворушливо говорить до рабів-коринтян. «Але, де ж той Христос?»

І Павло відповідав: «Ісус Христос у вас є, хіба тільки що ви недостойні» (2 кн. до Коринтян, 13, 5). «Як знати, що Христос у нас є і що ми недостойні?» І Павло відповідав, що «всякому чоловікові головою є Христос» (1 кн. до Коринтян, 11, 3). «Бути у Христі, ну й що з того?» І Павло відповідав: «Коли хто в Христі, той нове створіння» (2 кн. до Коринтян, 5, 17).

195. «Нове створіння» — значить паракліти. Паракліти — людина, яка не думає про земне життя і час проводить у молитві, щоб душу спасти і прийти праведником у царство небесне, де є все, що людина сама собі бажає.

Живучи на землі в рабстві, в голоді й приниженні, людині хочеться бути параклітином — хочеться збадужити до всіх справ земних і муки прийняти за Ісуса, ідучи до Нього (в царство небесне).

Чому параклітином (чужинцем на землі), а не спартаківцем? Раби (очолені Спартаксом) повісили на хрестах від Капуї до Риму. Були вони людьми малої організаційної дисципліни, перед боєм сперечалися і роз'єднувалися, не слухаючи наказів Спартакса. І були між ними зрадники, які самі себе продавали римським патриціям. Раби не вірять, що раби,

озброївшись, можуть перемогти римських легіонерів — спартаківці народили християн, людей пасивного спротиву.

196. І тому тепер створюються нові, досі не знані форми борні за волю. Раби, відрікаючись від земних благ, стають безстрашними; вони самі ставляться збайдужіло до свого життя. Вони зброї не беруть, римських авторитетів не визнають і їхніх розпоряджень не виконують. І залякати смертю таких рабів не можна: вони смерті не бояться. Вони співають, умираючи — вірять, що йдуть у царство небесне, щоб там мати вічне життя. Пасивний спротив людей, які не бояться смерті, страшніший як збройний, але успішний він буває тільки тоді, коли стає масовим, тобто тоді, коли він охоплює широкі кола суспільства.

197. Її (гнані й голодні раби-коринтяни), чуючи, що до них натхненно промовляє не грек-раб зрадливий, не жид-мандрівник торгівець і не втікач-раб з Картагенії, а вільний і відважний римський громадянин, насторожували вуха. Вони бачили в «римлянинові» Павлові свого оборонця і він їх тішив вірою в краще завтра... «на тому світі».

Павло говорив: «Любо мені в немочах, докорах, нуждах, гоніннях, тіснотах за Христа, коли бо я немочний, тоді я сильний. Я зробився безумним, хвалячись, ви мене примусили, бо треба, щоб я був хвалений од вас» (1 кн. до Коринтян, 12, 10—11).

198. У Павла (і це я бачу по стилю його мислення) розум практичніший, як в Ісуса Христа. Павло — подивугідний психолог; він майстер християнських громад.

Він знає, що треба, щоб він «був хвалений»; хвалячись, він вже «зробився безумним». Чому? Бо той, хто хвалить себе, поневолює себе: тримає себе на висоті хвалення, не має тієї волі, що всі мають. Хвалячи себе, Павло знає, що не йому ця хвала потрібна, ні, він радо хотів би жити у спокої невідомости.

Та знає він, що хвала — це містика єднання людей. Бо коли Ісус не хвалений, бо коли Павло не хвалений — значить віра християнська не хвалена. Хвалити Христа — значить хвалити християн, знеславлювати Христа — значить знеславлювати християн.

199. І Павло (талановитий організатор) хоче бути хвалений, щоб цю хвалу використовувати як випробуване знаряддя впливу на людей. Він хоче бути хвалений, щоб ним створені християнські громади були хвалені: люди йдуть до тих людей, які хвалені.

Архиєреї збудували християнізм на хваленні — цей метод будови організаційної сили правильний і старий, як перші на землі об'єднання людей. Архиєреї віри Христової, знаючи могутню силу хвалення, дають християнам-рабам деморалізуючу науку: «Не шукай хвалення, слави, будь смиренним, тихим, хвали святих угодників церкви Христової».

«Чому не шукай хвалення?» Коли б раби вибрали між собою мудрого раба і почали його хвалити і слухати його, він би став могутнім вождем і мав би силу повести рабів на великі визвольні подвиги. Хвалення — натхненна єднаюча сила.

200. Раби повинні вірити, що вони всі однакові і між ними ніхто не вартий ні похвали, ні авторитетности, ні обожнення: таку сіру отару рабів можна тримати у

рабстві, не вживаючи кайдан. Між ними (смиреними рабами) треба мати донощиків і биченосців, і вони будуть самі на себе доносити і самі себе бичувати то в ім'я віри Христової, то в ім'я Марксової «диктатури пролетаріату».

Рабам тяжко стати вільними людьми, бо вони, бачачи, що чужинець (славний авторитет) гнобить їх, не хочуть мати й рідного авторитету. Вони (раби) самі себе розслаблюють кличами рабського бунту: «Усі ми рівні, ні генерала, ні царя, ні гетьмана, ні вождя, ні жодних авторитетів нам не треба!»

Раби нещасні не знають, що в рабстві захворіли в них інстинкти правильного життя. Вони не здібні спостерегти, що й зграя лебедина має свого вождя (лебединий авторитет ім даний матір'ю-Природою), і лебеді летять туди, куди їх веде вождь. Лебідь, який не слухає вождя, гине, гине тому, що втратив інстинкт правильного життя. Закон еволюції можна визнавати і можна не визнавати, але знищити його не можна.

201. Ісус Христос також знав, що між Його апостолами почнеться сварка і роз'єднання, коли в них не буде авторитету. Ісус, маючи на меті порядок

в апостольській громаді, каже: «Учень не старший від учителя свого» (Маттей 10, 24).

Цими словами Ісус Христос сам утверджує свій авторитет у громаді своїх учнів (апостолів). Звертаючись до люду, він (Ісус) каже: «Хто любить батька або матір більше, як мене, не достоїн мене. І хто любить сина або дочку більше, як мене, не достоїн мене» (Маттей 10, 37).

Ісус Христос, вимагаючи беззастережної любови до себе, знає, що тільки і тільки ті, які його люблять великою любов'ю, виконуватимуть Його вказівки і будуть здібні творити могутню релігійну громаду, ведучи її на подвиги безсмертні.

202. Ісус Христос знав, що коли Він матиме таких учнів, які хотітимуть Його вчити, то між людьми, ні Він, ні учні Його не будуть хвалені. І тому Він рече ученикам своїм: «Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого» (Маттей, 16, 24). Тобто, хай інтереси свого особистого «я» підпорядкує справам науки Ісусової — тільки такі апостоли здібні своїми подвигами (самозреченням і саможертвенністю) чарувати людей, і бути

священним взірцем для віруючих.

І учні казали Ісусові, що і вмруть з Ісусом, але не відречуться від Нього (Маттей, 26, 35).

Петрові, який був душевно не стійкою людиною (то вірний був Ісусові, то нарікав на Нього), Ісус казав строго: «Іди геть, сатано» (Марко, 8, 33).

203. Тим, які беззастережно вірили Ісусові, Ісус казав: «Я хліб життя, хто приходить до мене, не голодуватиме і хто вірує в мене, не жаждуватиме ніколи» (Іоан, 6, 35) і «Я воскресіння і життя. Хто вірує в мене, коли й умре, житиме» (Іоан, 11, 25).

Й Ісус так, як і всі інші жидівські пророки, не казав, що Його думки є Його думками — такий підхід до справи був би мало авторитетним. Він казав, що глаголить те, що чув від Бога: «І я, що чув від Него, це глаголю в світі» (Іоан, 8, 26).

204. Ісус Христос, щоб урятувати своїх учнів-апостолів від ганьби, і, щоб утвердити між віруючими їхній

авторитет, казав їм: «Ви ж не зовіться учителями, один бо ваш учитель — Христос, усі ж ви брати», «І не звіться наставниками, один бо в вас наставник — Христос», а коли між вами, учениками, буде більший, то «більший між вами нехай буде вам слугою» (Маттей, 23, 8, 10, 11).

Чи Христос так казав тому, що Він був самолюбом, диктатором, самозвеличником, титуломаном? Ні. Він знав, що релігійна громада, в якій кожний зве себе учителем, учителя не має. Учні без учителя — бджоли без матки.

205. Армія, в якій кожний солдат зве себе генералом, не має ні генерала, ні солдатів. У тій родині, в якій кожний вважає себе головою родини, голови родини немає — є безладдям створене родинне нещастя. І коли б кожний католик (чи кожний кардинал) вважав себе папою римським, папи римського не було б, і католицизм, самоздегенерувавшись, щез би.

Павло, плакаючи у своїх парохвіях культ дисципліни і культ Ісуса, речав: «Коли ж ви гризете й заїдаєте один одного, то глядіть, щоб не були пожерті один від одного» (До Галат, 5, 15). Павлова мова, як бачимо, низька, простакувата, але по ній можна

пізнати, що він (Павло) весь свій проповідницький хист використовував, щоб у його паравіях була єдність і любов.

206. На території сучасної Туреччини (десь на південь від міста Анкара) була колись область Галатія. І до Галатянського селища Іконіум Павло, прибувши, речав: «Я розп'ятий з Христом. Живу вже не я, а живе Христос у мені» (До Галат, 2, 20). Що мають означати ці слова з погляду сучасного психоаналізу?

Павло, прославляючи Христа, сам став «інкарнацією Христа». «Живе Христос у мені» — і тому, коли ти проти мене, значить ти проти Христа, б'єш мене — б'єш Христа, Христос — син Божий.

Цілісність почування, цілісність мислення і цілісність віри — ось та всемогутня сила, перед якою валяться трони, монархії, імперії, армії.

Павло — геній жидівської релігійної архітектоніки. Генії світяться на океані життя людського тільки там, де є люди, здібні в генієві бачити генія: для бездарної юрби людської найбільший геній вартий

шибениці тому, що він не такий, як всі.

207. Галатяни, чуючи, що римський громадянин Павло відважно йде на розп'яття за Христа, чудувалися ним, чудувалися його великою вірою в Христа, його беззастережною самопоświęтою.

Павло, проголошуючи Ісуса Сином Божим, сам ставав таким способом подібним на Ісуса, і перші християни, бачачи, що ніхто так не хвалить Ісуса, як Павло, хвалили Павла, як Ісуса, і гостили його, як Ісуса.

І Павло речав: «Як ангела Божого приймали мене, як Христа Ісуса» (До Галат, 4, 14). Очевидно, не можна порівняти життя Павла з життям Сталіна — але я хочу сказати, що Сталін, будучи студентом православної духовної семінарії, вивчав організаторську тактику Павла.

208. Ніхто з лєнінців так не звеличив Лєніна, як Сосо Джугашвілі (Сталін). І тому москвинам, вихованим на культі імператора-самодержця, Сталін сподобався, вони в ньому побачили «государственного

строїтеля».

Сталін, почувши, що Ленін лежить паралізований, не почав ширити злі вістки, що «Ленін сякий такий розпусник, венерично хвора людина». Ні, Сталін ішов до влади, започатковуючи культ Леніна. Він над труною Леніна голосить клятву: «Ленін заповідав нам берегти єдність партії, як зіницю ока. Клянемося тобі, товаришу Ленін, що ми з честю виконаємо і цю твою заповідь».

«Ленін заповідав нам берегти і зміцнювати диктатуру пролетаріату. Клянемося тобі, товаришу Ленін, що не пошкодуємо своїх сил для того, щоб виконати з честю і цю твою заповідь».

«Ленін заповідав нам зміцнювати і розширювати Союз Республік. Клянемося тобі, товаришу Ленін, що виконаємо з честю і цю твою заповідь» (Ленін, Твори, К, 1947 р., стор. 5—8). «Розширювати Союз Республік» — значить розширювати границі Москвинської імперії.

209. «Слава Сталінові, слава!»- заречали сини і дочки червоної москвинської імперії, бачачи в особі Сталіна

«Государственного строителя». І тут я хочу сказати про трагедію поневоленої української ментальності. Українці кричали: «Геть царя! Геть гетьмана, атамана, геть панів! Геть дворян! Хай живе любий Ленін». Не всі українці кричали так, але так кричало чимало, не знаючи, що Ленін — також цар.

О раби сліпії! Пізнайте мудрість волі. Візьміть свого косака (хоч би такого як атаман Сірко), а коли немає такого — візьміть розумного пастуха. Адже цар Давид перед тим, як стати царем, був козопасом.

Проголосіть косака (сина свого) вождем, царем чи президентом, склоніть перед ним чола свої, щоб показати, що ви вмієте самі вільно будувати славу свого рідного авторитету. І коронуйте його, і славте його піснями і кобзами, і дайте йому мудрих радників і вірних вартових. І обороняйте його — він ваш живий прапор волі, сили і слави, він — це ви!

І почувши його команду «Вперед!», риньте лавиною, риньте, як безстрашні фанатики святої України (Руси), щоб людство було зачароване вашою дисциплінованістю і відвагою. І зробіть так, щоб на вашій рідній землі християнізм, комунізм, мусульманізм і всі інші «ізми» служили тільки і тільки

інтересам державної України.

І пам'ятайте щодня: громада, яка не виконує розпоряджень свого провідника, сама себе розсварює і сама себе розслаблює, і в такому випадку найгеніяльніший провідник вважається бездарним. Громада, яка не виконує розпоряджень свого провідника, стає рабом тієї чужої громади, яка вміє виконувати розпорядження свого провідника, і так сама себе звеличує і сама множить свої сили.

210. Трагедія українського раба в тому, що він, довгі століття живучи в рабстві, має хворі погляди, кажучи: «То що ж це є? Були пани польські — слухав їх. Були пани московські -слухав їх. А тепер появляються пани українські — слухай їх!? О ні! Чужого пана слухав, бо мусів, а свого пана уб'ю, як гадюку, а слухати не буду». І вбив — і потім став і думає: «То що ж це є?» Він убив сина свого, який вів військову частину проти поляків і москвинів, і військовики звали його сина паном провідником, хоч він і походив з бідного селянського роду та мав талант воєначальника, і достойні воїни корилися йому. Де ж тоді воля? Воля там, де є вільне бажання стояти струнко перед рідним провідником (ні, немає значення, який у нього титул — цар він чи гетман, голова народної ради чи маршал). Воля там, де є вільне хотіння

виконувати накази свого вільного провідника незалежного від чужих духовних, мілітарних чи політичних авторитетів.

211. У книзі творів Леніна (на стор. 8), про яку я щойно згадував, зазначено, що Сталін у Кремлі голосив, що «Ленін найгеніяльніший з геніяльних людей! Ви побачите паломництво представників мільйонів трудящих до могили Леніна, паломництво усього трудящого світу земної кулі!»

«Побачите паломництво?» У буддизмі є паломники, які йдуть зі всього світу до Бенаресу. У християн є паломники, які йдуть зі всього світу до Єрусалиму. У могаметан є паломники, які йдуть зі всього світу до Мекки. Сталін перший заговорив, що і в москвинському большевизмі є паломники, які зі всього світу йдуть до Москви. Сталіном запроваджене паломництво — ритуал москвинської релігії.

212. 28 січня 1924 року Сталін, промовляючи до еліти червоної Москвинської імперії, в Кремлі урочисто проголошує, що «лице Леніна освітилося якимсь незвичайним світлом» (Ленін, Твори, К., 1947 р., стор. 21). Місіонери католицизму кажуть, що коли Йосафата Кунцевича поляки витягнули з болота, то

його «лице освітилося якимсь незвичайним світлом». Що ж це є — для чого це все твориться? Щоб утвердити, що в переможців вожді надзвичайні, а в рабів вожді бридкі — раби самі своїх вождів знеславляють, роблять їх слабими і тому з рабськими слабими провідниками ніхто в світі не рахується.

213. Сталін зібрав всі слова хвали, якими були хвалені імператори Риму, сини Божі, і ними звеличив Леніна. Звеличуючи Леніна, Сталін звеличив себе, і на десятки років сів на престол кривавої імперії.

«Культ особи!», — вигукнув у Кремлі сталінець Микита Хрущов, сідаючи на престол Сталіна. «Той, хто очолює боротьбу проти «культу особи», сам упроваджує культ своєї особи», — сказав Леонід Брежнєв; культ Брежнєва має ритуали культу Сталіна.

Справа не в «культурі особи», а в особі — є «культ особи», яка є борцем за волю народу (Гарібальді), і є «культ особи», яка є тираном народу (Сталін).

214. Сила Павла в тому, що він зумів створити

могутній культ Христа, кажучи: «Я, Павло, в'язень Ісус-Христів» (До Ефесян, 3, 1), «вселилася в мене сила Христова» (2 кн. до Коринтян, 12, 9). Жиди, звертаючись до Павла, обурливо йому казали: «Дурієш Павле, великі науки до дурощів тебе приводять» (Діяння Апостолів, 26, 24).

Ні, не можна сказати, що Павло не гордився своїм жидівським походженням. Він там, де треба було звеличити себе як жида, речав: «Я обрізаний восьмого дня, з роду Ізраєлевого, з коліна Веняминового, я єврей з євреїв, по закону фарисей» (До Филип'ян, 3, 5).

Добрим був фарисеем Павло чи ні, але в його характері є багато фарисейського. Наприклад, проповідуючи віру Христову, він не був щирим ні сам з собою, ні з тими, яких навертав на віру Христову. Він був хамелеоном: між жидами він грав роль відданого жида, між беззаконними він поводився як беззаконний, між недужими він також прикидався недужим.

215. «Я стався жидам як жидовин, щоб жидів придбати. Тим, що під законом, був я, як під законом, щоб тих, що під законом придбати. Для

недужих я був недужим, щоб недужих придбати, між беззаконними, я поводився як беззаконний, щоб придбати беззаконних» (1 кн. до Коринтян, 9, 20—22). Одним словом — мудрував Павло так, як тільки міг, щоб більше моїв придбати для Христа і щоб гоїв-паган навчити жити по-жидівському. Павло вважав, що жиди — кращі люди, і він, живучи між чужинцями, не хотів бути таким, як всі, ні, він хотів, щоб всі чужинці, приймаючи від нього жидівську віру, були такі, як він. Він казав: «Бажаю, щоб усі люди були такі, як я сам» (1 кн. до Коринтян, 7, 7). Не можуть — кожний має «свій дар».

Павло казав Петрові: «Коли ти, бівши жидом, живеш по-папанському, а не по-жидівському, то нащо примушуєш паган жити по-жидівському? Ми по природі жиди, а не грішники з поган» (До Галат, 2, 14— 15). Павло вважав, що жиди — вища раса, раса вибранців, а нежиди — це пагани, грішники. Навертаючи паган (грішників) на віру Христову, він їх робив добрими людьми — учив їх «жити по-жидівському», був певний він, що віра Христова — віра жидівська, по-новому інтерпретована.

216. Павло бачив, що ортодоксальні жиди з неприхованим презирством дивляться на його відважні реформи віри Мойсеєвої і не хочуть ставати

християнами, тобто визнавцями реформованого юдаїзму.

Він (Павло) боявся, щоб вони (жиди) не судили його за ортодоксальним жидівським законом. Він був «вільно народжений». Що це значить? Жиди ті, що мали гроші, могли у римлян купити собі права римського громадянина, тобто бути вільним римським громадянином. І Павло, як знаємо, себе вважав римським громадянином (жидівського походження). «Відказав тисячник: За велику суму здобув я се горожанство. Павел же рече: Я ж і родився у ньому» (Діяння Апостолів, 22, 28). Павло родився римським «горожанином» тому, що його батько за велику суму «здобув се горожанство».

Ортодоксальні жиди дивилися на Павла як на зрадника Жидівського народу.

217. Щоб українці могли правильно зрозуміти жидівську ненависть до Павла, я наведу такий приклад: українські партизани схопили в Карпатах большевика Олександра Корнійчука і хочуть його судити, бо він українець, а поводить, як слуга Московитії.

Корнійчук партизанам каже: «Я українець з українців, з роду козацького походжу, пишу драми по-українському, звеличуючи Леніна і його товаришів. Ви не маєте права мене судити, я громадянин красної Росії, мене може судити тільки російський суд!» Павло був кращим жидом, як Корнійчук українцем, бо Павло не поклонявся чужим авторитетам. Він, творячи реформу юдаїзму, хотів, щоб цю реформу визнали не тільки жиди, а й всі гої (римляни, греки, єгиптяни). Він хотів, щоб реформована жидівська духовність (очолена Ісусом Христом) домінувала над духовним життям народів.

218. У Римі Павло відважно говорив римлянам: «Життя вічне в Христі Ісусі, Господі нашім» (До Римлян, 6, 23). «Правда ж Бога через віру в Ісуса Христа» (До Римлян, 3, 22). Що це значить? Павло — римський громадянин, валить духовні основи Риму, не визнає ні римської державної релігії, ні римських державних авторитетів. Він, маючи римське право, руйнує римське право.

219. Римляни дозволяли в Римі усім релігійним громадянам (єгипетським, персіяньським, жидівським та іншим) вільно практикувати свої національні вірування і мати свої святині. Та вони (горді римляни)

не могли прихильно ставитися до жидівської секти (до християн), які з ненавистю ставляться до інакшевіруючих, і вірять, що тільки вони варті Божої ласки. Ще таких самолюбних і нетолерантних віруючих досі не було на території Римської імперії.

Та і з цим міг би Рим погодитися, але християни, живучи в Римі, не визнають авторитету римського імператора і кажуть, що їхнім авторитетом є Ісус Христос. Павло речав: «Коли хто не любить Господа Ісуса Христа, нехай буде проклятий, маран ата!» (1 кн. до Коринтян, 16, 22).

220. Японці, китайці, індуси, араби та інші народи, які щиро вірять у Бога і вважають, що вони не зобов'язані любити чи не любити Христа, на думку Павла, «нехай будуть прокляті»? Чи не з цих зерен Павлової християнської ненависти поширилася на світі релігійна ненависть між людьми? Хіба достойна людина буде проклинати людину за те, що вона щиро й віддано любить Бога батьків своїх — Бога, який є Правдою, Любов'ю, Мудрістю?

Слова «маран ата!», які вживає Павло (для ефективності) мають арамейське походження і

означають вони «наш Господь іде!»

Ваш «Господь іде?» І наш Господь іде! І ми любимо нашого Господа Дажбога, і ми не ширимо ненависти між людьми, бо ми не голосимо слів: «Коли хто не любить Господа Дажбога, нехай буде проклятий!» Ми, Українці Рідної Української Національної Віри, люди благородні, ми інакшевіруючих не жахаємо прокляттями.

221. Є міркування, що Павло був арештований у Римі, і Нерон в Римі в 67 році відрубав йому голову за те, що він (п'ятдесяти семилітній Павло — римський громадянин жидівського походження) організовував рабів, настроюючи їх проти законів Риму і проти авторитету імператора.

Чому Павло це робив? Він знав: щоб деморалізувати армію, треба знеславлювати авторитет її генерала. Щоб ослабити державу, треба знеславлювати авторитет короля, царя, гетьмана чи президента. Мудрі римляни знали, що Рим так довго буде могутнім, як довго в Римі буде існувати культ імператора.

222. Павло творив культ Христа, щоб християни мали свій християнський авторитет і не визнавали жодного іншого авторитету. Павло рече: що він «все втеряв і вважає все за сміття, аби придбати Христа» (До Филип'ян, 3, 8).

Бачимо, що Павлова тактика правильна: не Господь Ісус боронить Павла, а Павло боронить Господа Ісуса: в цьому таїна не тільки Павлової мудрости, а всієї жидівської творчої ментальности. Жиди живуть законом: чим буде в світі славніший Саваот (Бог Ізраельський), тим в світі будуть славнішими людьми жиди (ізраел'тяни), бо Саваот — це Ідеал жидівської духовости, це жидівське розуміння Бога.

223. Без Павла християнська релігія, як секта юдаїзму, не була б поширена між гоями і пропала б вона так, як і всі інші стародавні (внутрішньо жидівські) секти. Він (Павло) є найвеличнішим співавтором «Нового Заповіту». Він написав книги «До Римлян», «До Коринтян, 1», «До Коринтян, 2», «До Галат», «До Ефесян», «До Филип'ян», «До Колосян», «До Сулян, 1», «До Сулян, 2», «До Тимотея, 1», «До Тимотея, 2», «До Тита», «До Филимона», «До Жидів». Євангелія — Новий Заповіт має 27 книг, і з них 14 книжок, написаних Павлом.

224. Сила Павла не в тому, що він написав 14 євангельських книг, а в тому, що він успішно збагнув таїни творення нової віри, таїни впливу на маси людські, таїни релігійної архітекτονіки.

Він (Павло) ніколи не мав думок «а може то не так, як каже Ісус?»,

«А може справді Ісус знався з неморальними жінками, як кажуть фарисеї?», «А може не треба проповідувати, що Ісус — Син Божий?», «А може Ісус був тільки самолюбним мрійником, який без підстави сам себе звав Сином Божим?», «А може треба проповідувати, що Ісус деякі справи помилково пояснював, і так, критикуючи Ісуса, себе звеличу?» Якщо б Павло, проповідуючи Христову віру, ширив такі хиткі міркування про Христа, він би знеславив себе й Христа, і деморалізувалися б його парахвії.

225. Павло вмів мислі й почування людей зосереджувати біля імені Ісуса. Він динамізмом свого темпераменту одягнув Ісуса в мантию найправдивішого Господа, і сказав: «Віруючі, хочете

мати життя вічне? Життя вічне в Христі Ісусі!»

Павло знав, що той, хто йому псує докорами і наріканнями настрої, той ослаблює силу його мислення, бо журба — початок хвороби і кволого думання. «Нехай ніхто не завдає мені журби, бо я рани Господа Ісуса на тілі моїм ношу» (До Галат, 6, 17). Цими словами Павло пояснює, що той, кому віра Христова дорога, не буде присікуванням, докорами і обмовами його журити.

226. «Енциклопедія Британіка», (у книзі 13, видання 1973 року) на сторінці 106 пише, що «Ягве (Єгова) є національним Богом, зв'язаним з Його народом частиною своєї натури, своїми зобов'язаннями, і стоїть Він в такому відношенні до Ізраеля, як Шемош до Моабії».

Отже, Ягве (або, вживаючи Його друге ім'я, Саваот) — це національний Бог Ізраеля. Мудрі ізраельтяни втілили в ідеал Саваота частину своєї національної натури, їм хотілося, щоб їхній національний Бог Саваот їм давав обіцянки, їм служив і помагав. І вони (жиди) будуть Йому служити і, славлячи Його, себе славитимуть.

227. Жиди, проголосивши Саваота (свій національний духовний ідеал) Світовим богом, проголосили свій духовний жидівський ідеал Світовою Справою, знаючи, що творці Світової Справи мають право звати себе кращими людьми.

Українець (князь Володимир), послухавши улесливих греків, на Русі (Україні) принизив Дажбога, який був національним українським духовним Ідеалом, і таким чином він (князь Володимир) свідомо чи несвідомо принизив себе, свого тата Святослава, і принизив душу й розум свого народу.

Чи знав князь Володимир, що рабін Ісус, який сідає в Україні (Русі) на духовний престол Дажбога (Господа України-Руси), був обрізаний за нехристиянським (жидівським) релігійним ритуалом? Так, справа не в обрізанні кінцівки статевого органу, а в тому, що Бог Ісус обрізав свою статеву кінцівку, щоб не бути зрадником віри батьків своїх, щоб «ствердити обітовання отців» (До Римлян, 15, 8). Отже, Бог Ісус вважав, що не можна зраджувати віри батьків своїх, її треба вдосконалювати. Князь Володимир, послухавши гречинів, зрадив віру батьків своїх (зрадив Дажбога — Ідеал Духовної України (Руси): це найстрашніша зрада, бо вона поневолює душу

народу.

228. Українці-чужовіри, співаючи щонеділі у церквах «Свят, свят, свят Господь Бог Саваот!», славлять жидівський національний духовний ідеал, славлять, поклоняючись образам біблійних жидів.

Плем'я Моабів, яке жило на вбогих гірських просторах, розташованих на схід від Мертвого моря, там, де сьогодні південна Йорданія, мало свої вірування і звичаї, Бог Шемош був їхнім моабським національним Богом. Шемош був таким Богом, як в єгиптян Амон, у жидів Ягве (Саваот), в українців — Дажбог, в індусів Браhma.

229. Дажбог — господь Руси (України) зв'язаний з українським народом своєю природою, своїм добрим характером. Дажбог — національний Духовний Ідеал українця. Що це значить? Між українцями і українськими піснями є зв'язок — українці живуть у своїх піснях, і їхні пісні живуть у їхніх серцях, і українці живуть у Дажбогові і Дажбог живе в них.

Між Дажбогом і українцем є такий зв'язок, як між

землею України (Руси) і сонцем України (Руси). Між Дажбогом і українцем є такий зв'язок, як є зв'язок між природою України (Руси) і природою українця. Відібрати від українців Дажбога (національний Духовний Ідеал), це те саме, що відібрати у Тараса Шевченка «Кобзар» і сказати Йому: «Все, що ти написав — на смітник, твоє писання бридке, сатанинське, поганське, ідолське, визнай писання євангелиста Маттея і будеш чесною людиною, правдиву віру матимеш».

230. Вірю, що Шевченко сказав би: «Я — Тарас Шевченко, "Кобзар" це Ідеал моєї душі, це моє розуміння Бога, це шлях життя мого, моя любов і моя правда! Що я буду вартий і кому я буду потрібний, коли я сплю "Кобзаря", визнавши писання євангелиста Маттея? Я ж тоді стану духовним рабом жида Маттея, раб — людина низька, бо вона не здібна творити свої духовні національні вартості».

Українці, які кажуть, що вони є християнами, не усвідомлюють, що біблійний (старозавітний чи новозавітний) Бог Саваот не може бути їхнім правдивим рідним Богом тому, що Він (Бог Ізраеля) зобов'язаний бути Богом Ізраеля — і це зобов'язання висловлене в розмові між Саваотом і Авраамом, і має Саваот натуру жидівську, та інакше й бути не

може. Він же Бог Ізраеля!

231. Чому тоді в християн є богом жидівський національний бог Ягве-Саваот? На це питання дає відповідь «Стандарт Жидівська Енциклопедія», (видання 1959 року, Гарден Ситі, Нью Йорк) на сторінці 439, пишучи, що «Християнська релігія виросла з юдаїзму. Ісус і всі його послідовники були жидами. І жидом був Павло — архітект ґойського християнізму».

І тут же (на стор. 1360) написано, що «Ізраель — свята нація, і є зразком для інших націй».

Хто проти жидів — той проти святої нації: так жиди розуміють своє місце на землі і вони мають право самі себе славити. Жиди правильно розуміють самі себе, бо вони в найтяжчі лихоліття масово не зраджували самі себе — свої національні духовні ідеали (віру батьків своїх).

232. Жиди дали моєм своїх синів (євангелістів, апостолів), жиди дали моєм свою милу дівчину Міріям (Марію), щоб вона для ґоїв була Богородицею, жиди дали ґоєм Бога Ісуса, Ісаю,

Єримію, Ілію, Даниїла.

І «Християни дивляться на гебрейські писання як на авторитетність і приймають багато традиційних тлумачень. І церква була природнім паростком (пасинком) синагоги», — пише на сторінці 439 «Стандарт Жидівська Енциклопедія».

Рабін у синагозі, тримаючи чашу з вином, співає. Біля рабіна стоять діти. Він їх причащає вином, наприклад, під час свята Рош Годешу. Не можна вважати, що вживання чари — обряд самобутній жидівський. Жиди постійно вдосконалюють світогляд і ритуалістику віри жидівської.

233. Немає на світі такої віри, в якій би не було чаші (чари). Чара була в Оріяні (Праукраїні) шість тисяч років тому і вона вживалася під час родинного свята. Я вже говорив, що з слова «чара» постали слова «чарівник», «чарування». У чарі були навари з цілющих трав. Чарівник, даючи пити вар з трав, зачаровував злі сили, щоб вони покинули людину і «йшли на болота, на очерета».

Рабін з жидами у синагозі співає, «Алилуя, Ізраел!

Алилуя Ізраел! Алилуя Ізраел!», що значить в перекладі на українську мову «Хай живе Ягве-Бог Ізраеля!», слово «алилуя» створене з слів «Галил Ягве».

Під час співання «Алилуя Ізраел» рабін врочисто несе на звітку виписи з «Тори» («П'ятикнижжя Мойсея»). Жиди, співаючи, торкаються пучками до «Тори» і потім пучки підносять до уст своїх — символічно цілують святощі народу Ізраельського.

І далі рабін співає мовою гебрейською «Елоге га Елогим» (Псальми, 95, 3). Що це значить? Жиди, бажаючи, щоб їхній національний Бог панував над всіма іншими національними Богами, написали в Псальмах, що їхній Бог є «Богом Богів».

Саваот — Бог Ізраеля не є єдиним Богом, і про це пише «Біблія». Слова гебрейські «Елоге га Елогим» в україномовній «Біблії» перекладені навмисне фальшиво, і тому звучать так: «Господь Бог великий і великий цар над всіма Богами» (Псальми, 95, 3).

234. Українець-християнин навчений вірити, що

тільки Ягве — Бог ізраельський є правдивим Богом.

Дитину українську можна привезти в Уганду і можна її навчити не тільки угандської мови, а й віри, що чорношкірі угандці справедливіші як білошкірі жиди. Мислення українця так, як і мислення кожної людини, можна спрямовувати на той чи інший шлях розуміння життя, Бога, моралі, світу.

Індус дає в Індії християнським місіонерам правильну відповідь: «Живімо мирно. Я вірю, що Браhma — Бог Індії є правдивим Богом. Ти віриш, що Ягве — Бог Ізраеля є правдивим Богом; тішмося, що всі ми маємо правдивого Бога і з пошаною ставимося до релігійних переконань».

235. Українці, які вчаться в Канадських і Американських університетах, обізнані з підручником «Світова Біблія». У цій книзі історії релігій світу українець читає (на стор. 233-й), що є «Факт, що Ісус був одним з довгої черги великих жидівських спірітуальних лідерів» і «Спочатку ті, які визнавали науку Ісуса (жида з Назарету) були тільки репрезентантами нової жидівської секти так, як і перші буддисти спочатку були репрезентантами

нової секти індуїзму» (стор. 231).

Ісус Христос — жидівський спірітуальний лідер, як я вже говорив, був на з'їзді єпископів в селищі Нікея в 325 році проголошений Богом. Ті єпископи, які на цьому з'їзді (соборі) виступили проти того, щоб жиди Ісуса вважати Богом, були покарані Константином — кривавим імператором Візантії. «Ісус-Бог, а Константин — Заступник Бога», — рекли єпископи, отримуючи великі дарунки від Константина і маючи в святій Софії ікону Бога Ісуса і біля Нього ікону деспота (імператора Константина) — представника Божого на землі.

236. Духовна справа, для якої Ісус Христос себе присвятив, не відрізняється від тієї духовної справи, для якої жили Ісая, Амос, Єримия, Ілія та інші їм подібні великі жидівські духовні лідери.

І кожний з них (і в тому числі й Ісус Христос) пробували нести порозуміння і справедливість своєму народові так щиро і так віддано, як це робив Заратустра в Ірані, Будда в Індії, Конфуцій і Лао-Тзи в Китаї.

«Світова Біблія», про яку я щойно згадував, на сторінці 233-й пише, що християнин не може зрозуміти своєї християнської віри, відділивши Христа від Його попередників (Ісаї, Єримиї, Езикієла, Ілії та інших провідних жидівських лідерів. Тільки пізнавши розум, духовні пориви і характер жидівських провідних лідерів, «християнин зрозуміє жида, якого він зве своїм Спасителем», — пише на сторінці 233 «Світова Біблія».

237. Ісус здійснив віковічні мрії своїх земляків. Він прославив юдейського національного Бога Саваота (Єгову) так велично, як жодний в світі інший жид. У березні (року 1975-го), живучи у скромній кімнаті готелю «Кларк» (у Бенаресі), я звернув увагу, що на столі лежать дві книги: «Бгаґавадґіта» (святе письмо Індії) і «Біблія» (святе письмо Ізраеля поширене християнськими сектами на всіх материках).

238. Змучений мандрюванням «свідок Єгови» (єговіст) в «Кларку» (в ресторані готелю) підсів до мене. Він почав говорити: «Бачите, які бідні індуси. То їхня віра в багатьох Богів доводить їх до такої бідноти».

Я відповів: «Був я в Мехіко, Гондурасі, Нікарагві, де є

віра в одного Бога Ісуса, і бачив я, що ці християни живуть ще бідніше як індуси».

«Чи помітили ви, що в Індії немає на вулиці п'яних людей? Алкоголь — джерело розпусти, хвороб і душевної порожнечі, найбільш поширений між християнами. Ви були в Багдаді? Я був, не стрічав я на вулицях Багдаду п'яних людей.

«Чи помітили ви, що в Індії на вулицях, на аеродромі немає озброєних поліцаїв? Уявіть — віра в багатьох Богів доводить індусів до того, що вони, живучи в бідності (їх же 600 мільйонів!), майже не мають душоубств чи самоубств. У світі ніде немає стільки вбивств, насильств і самоубств, як у містах віри Христової? Скажіть: який такий чорт просив вас, щоб ви прибули з Чикаго і тинялися по Індії, вторгаючись в душі цих мирних індусів?»

239. Єговіст відповів: «Єгова один на світі Бог для всіх. Тільки ті, які служать Єгові будуть спасенні. Дивуюся, ви біла людина, повинні мене тут, як християнин християнина, підтримувати».

Я сказав: «Єгова — Бог Ізраельський. Ісус — Син

народу Ізраельського й Ісус — Син Єгови. Ісус зв'язаний земним життям з жидами (з любим народом своїм) і зв'язаний Він з Єговою, тобто з Небом жидівської духовности. Так? Так».

«Але ви тільки подумайте? В трагічну хвилину життя свого Ісус лишився тільки земною людиною. І доказом цього є Його останні слова «Ілі, Ілі, лама савахтані!», що значить «Боже, Боже, чому ж Ти покинув мене?»

«Бачите, Єгова (Ілі чи Елог) покинув свого сина Ісуса в найтрагічнішу хвилину його життя. Жак! Рідний батько покинув свого рідного сина, прицвяхованого на дереві. Так? Так. Чим же ви, свідок Єгови, можете мене переконати, що Єгова не залишить вас? Хіба ви кращий як Ісус? Ісус — це Любов, так? Так. Єгова покинув Любов? Ісус — це Правда, так? Так. Єгова покинув Правду? Єгова покинув Правду, щоб спасти несправедних? Так? Так. Ні, ніхто (навіть Єгова!) не повинен при жодних обставинах покидати Правду і Любов! Бо що вартий Бог без Правди і Любови?!

240. Єговіст мовчить, я бачу на його обличчі розгубленість. Я кажу: «Бог Один і Він має багато імен (Дажбог, Брагма, Агура Мазда, Єгова, Аллах,

Гад, Део) і Він (я так вірю) проявляє свою дійсність через людей хоч би таких як Заратустра, Крішна, Будда, Конфуцій, Ісус, Могамет та їм подібних.

І ці натхненні люди великі по-своєму. І вони правдиві по-своєму. Говорити, що тільки хтось один з них великий і правдивий, значить бути людиною малої духовної культури, яка каже, що тільки вона одна красива, а всі інші люди — погані, тільки одна її віра правдива, а всі інші віри — погані.

241. Єговіст, усміхнувшись, глумливо сказав: «Хто ви — один із індуських Богів? Білий пророк Індії?» Я сказав: «Ви чули слово «Україна»? Я — промінь Українського Сонця. Чому — Українського Сонця?»

«Пояснюю: для всіх людей плянети Земля є одне Сонце. Так? Так. І воно (одне Сонце) проявляє свою сонячну дійсність на різних землях плянети Земля по-різному. Наприклад, під Сонцем Арктики живуть ескімоси, лежать вічні сніги і в снігах родяться білі ведмеді — пожива для людей».

«Під Сонцем екватора живуть бразилійці, шумлять джунглі, зріють банани, і в болотах родяться

крокодили і всяка звірина — пожива для людей».

«Під Сонцем України живуть українці, цвітуть вишневі сади, шумлять налиті сонцем хлібні зерна, пасеться скот — пожива для людей.

Бачите, Сонце одне, та люди відчують і розуміють дійсність Сонця по-різному. І тому я всюди кажу, що є Бог один так, як одне є Сонце в небі, але кожний народ має право розуміти єдиного Бога по-рідному, і в ім'я Правди і Любови на світі так має бути ще й тому, що кожний народ має право бути собою і має право мати свою мову, свій національний характер. У мене немає ворожого ставлення до релігій — я бачу у всіх релігіях світу проявлення невгамовного генія людства!»

242. Єговіст сказав: «Ми, свідки Єгови, не віримо, що Ісус є богом, ми найправильніше розуміємо «Євангелію». Ви не дивіться на нас так, як на католиків».

Я сказав: «П'ять століть християнізм переживав духовну кризу. На сході Римської імперії було багато

християнських (між собою ворогуючих) сект.

Наприклад, єноностики (Симон Маґус і Марсіон) голосили, що «Святий Дух вищий за Бога і за Христа тому, що вони (Бог і Христос) також пов'язані були з цим світом». Монописити голосили, що Ісус — самостійне незалежне Божество, а не вічна цілісність з Богом-Отцем.

Аріус (архиєрей) виступив проти запровадження в християнській релігії пацанської концепції Святої Тройці (Бог-Отець, Бог-Син і Бог-Дух Святий). Він казав, що ця концепція тисячоліттями існує в старій єгипетській релігії (Озиріс, Ізида і Бог Син Гор).

Аріус казав, що не може бути (бо це суперечить розуму), щоб Бог-Отець і Бог-Син були ровесниками.

243. Несторіяни (від імени архиєпископа Нестора) вважали, що Ісус є Христосом (Помазаником Божим), а не Богом, а діва Марія є Христородицею, а не Богородицею. Могамет спочатку був захоплений поглядами несторіян, і Могамета вважали творцем нової (несторіянської) християнської секти. Він проповідував, що Ісус не є Богом, «Ісус — син Марії,

пророк» («Коран»).

Розмовляючи з єговістом, я не хотів його переконати, щоб він не був єговістом, я тільки хотів йому сказати, що не тільки він красивий своєю вірою в Єгову, є також красивий індус своєю вірою в Брагму. Є красивий японець своєю вірою в Шінто. Є красивий українець своєю вірою в Дажбога.

244. Інший єговіст підійшов до нашого столу з індусом і натхненно сказав: «Цей увірував». І єговісти з індусом, що «увірував», пішли геть. Я сказав індусові, який поставив на стіл горнятко чаю і «чапату» (прісний корж): «Інтернаціональні душохвати схопили нову індуську душу?»

Індус сказав: «Ми цього індуса знаємо, він підтримує всіх місіонерів, які приходять і вгощають його обідом. Індуса створила індусом індуська віра. У нас є індуси — атеїсти, але вони знають, що без індуської віри немає індуського атеїзму.

Індус, глянувши на себе в дзеркало і глянувши у святині на Богів Індії, пізнає себе в Богах Індії, він по вірі лишається індусом, навіть тоді, коли зве себе

християнином. Він фігуру Бога Ісуса ставить в хаті біля фігури Бога Шіви, і каже: "Коли ви є Богами, сваритися не будете"».

245. У літаку (прямуючи з Бомбею до Цюріху) починаю розмовляти з сусідом, він — ксьонз, летить з В'єтнаму, має дбайливо поголене масне обличчя, елегантно він одягнений, хвалить Го-Чі-Міна.

«Мораль одна — немає рідної моралі і немає чужої моралі», — сказав мені ксьонз, довідавшись, що я українець Рідної Української Національної Віри.

Ніч. Літак спокійно летить над гористими просторами Ірану. Я після довгої мовчанки кажу: «Ви католик, бачу, людина з однобічним розумінням справи. Так, мораль — одна, але на світі панує не одне розуміння моралі. Я вважаю, що католицька мораль для мене є чужою. І я з нею не погоджуюся, наприклад, тому, що вона основана на прибутках. Не кажу, що це зле, але й не кажу, що це добре».

246. Ксьонз (папський тактовний дипломат) сказав: «Чим можете доказати, що католицька мораль

мінлива й пристосувальна?»

Я сказав: «Мені неприємно, що ви примушуєте мене засоромити вас. Знаєте ви, що в 1864 році Папа Пій 9 в енциклиці "Кванта Кура" осудив "соціалізм, комунізм, біблійні об'єднання та об'єднання ліберальних священиків". Так? Так».

«У 1891 році Папа Лев 13 в енциклиці "Де Рерум Новарум" проголосив, що соціалізм — це грабіжництво, і той католик, який буде підтримувати зв'язок з соціалізмом, відлучається від церкви». Так? Так.

«Папа Павло 6 підтримує зв'язок з соціалізмом, обмінюючись дипломатами з соціалістами кривавого Кремля. Так? Так. Отже, згідно з енцикліками "Кванта Кура" і "Де Рерум Новарум" Папа Павло 6 має бути відлучений від церкви, або, скажімо чесно — католицька мораль мінлива й пристосувальна, бізнесова. Ватикан має дві моралі, а ви щойно сказали, що мораль одна?»

247. І москвинські царські і ленінські шовіністи кажуть, що «мораль одна», і на їхню думку ця їхня

«мораль одна», оперта на револьвері МГБ, має домінувати над всіма моральми в світі. Ватиканські дипломати вважають, що їхня «мораль одна» має домінувати над всіма моральми в світі. Бачимо, що мораль одна, але є не одне розуміння моралі.

Я вважаю, що мораль агресивна, імперіялістична (оперта на мілітарній силі чи на духовній агресії) ніколи не була моральною. Мораль українців Рідної Української Національної Віри моральна тому, що вона не призначена на експорт і тому, що вважає, що кожний народ має право плекати мирний сад своєї національної моралі. Тільки ті люди, які не прагнуть силою один одного моралізувати, вважаються моральними духовними аристократами людства.

248. Папський дипломат тихо, з почуттям самоопанування, сказав: «Обітер діктум» (Неофіційна думка). Я відповів: «Еппуре сі муове» (А все таки вона крутиться).

«Силенко поборює християнізм», — чую, що так кажуть невдумливі люди. Ні, я, Лев Силенко, не поборюю християнізму, я поборюю тих християнських архиєреїв, які, хрести піднявши, благословляли злочинців — злочинці з півночі і

півдня вторгалися в степи України, і живцем палили козацьких дітей на вогнищах в Батурині, Києві, Львові.

Правдивих християн (тих християн, які здібні респектувати нашу правдиву віру в єдиного правдивого Дажбога), я вітаю — вітаю так, як вітає достойна людина достойну людину.

Оповідав я про Будду і Христа не тому, щоб між українцями ширити нелюбов чи любов до Будди і Христа, а тому, щоб ми, українці Рідної Української Національної Віри, мали рідне українське розуміння Будди і Христа, і шанобливо ставилися до всіх інакшевіруючих людей, які шанобливо ставляться до Рідної Української Національної Віри.

ДЕНЬ 17

1. Історія Риму і Візантії вже давно написана. Я перегляну декілька сторінок римо-візантійських анналів, ми, українці Рідної Української Національної Віри, повинні знати характер тих чужих людей, які в 988 році хрестили Україну (Русь).

2. Ідуть Етруски? Хто вони? Є міркування, що етруски були пелазгами. Пелазги кровно і мовно споріднені з гітитами. Пелазги п'ять тисяч років тому, вийшовши з Оріяни (Трипільської України), жили осілим життям на території сучасної Греції.

Історик Геродот знав, що Греція перед приходом греків звалася Пелазгією. У його «Другій Книзі» читаємо: «Греція чи Пелазгія, як вона тоді звалася». І старі фінікійці догрецьку Грецію звали Пелазгією.

3. Що значить слово «Пелазгія»? Професор Маллован доводить, що перші жителі Греції і Криту, які не були греками, вживали в щоденному житті слово «пелаку» у значенні знаряддя, що «рубає», «пиляє». Греки вимовили пелазгіянське слово «пелаку» як «пелакізо». Гомер казав «пелекус», аркадці — пілаττ. З слова «пелаку» чи «пілашу»

походять слова «пилка», «пиляр», «пиляння», «пелазги».

4. З слова «пелазги» постали слова «пилисти», «Палестина», «филисти», «Филистина». Українська — «Трипільська культура поширилася на Балкани по Егейському морю і причинилася до постання Егейської та Мікенської культури, що стала основою античної культури Греції», — пише В. Січинський у книзі «Історія Української Культури». В. Січинський написав так тому, що був ознайомлений з твердженнями археологів, які, оглядаючи руїни палаців Мікенії і Криту, визначили, що палаци не були поставлені греками.

5. Англійський історик Ц. Тірва у своїх працях довів, що народ, який заселявав Грецію перед вторгненням греків, звався пелазгіянами, «і в ці часи Греція звалася Пелазгією». «Пелазгіяни прийшли у Грецію з Русі», — пише Дж. Поттер (Кантерборійський архієпископ) у праці «Археологія Греції».

6. Сьогодні устійнено, що перші грекомовні племена появилися на території Греції в 11 столітті до «нашої ери», і вони знищили брильянтну пелазгіянську

(мікенську) культуру. «Ахейці (греки) вторгнулися на Крит і завдали брильянтній культурі катастрофічне знищення», — пишуть Георг Штайндорф і Кейс С. Сіл у книзі «Коли Єгипет володів Сходом».

7. Греки (ахеї, доріяни) вторгнулися з Альп. Вони були мисливцями дикими, жорстокими, загартованими суворим життям. Вони палили, нищили мирні селища пелазгіян. Нищення брильянтної пелазгіянської (мікено-егейської) культури дикими грецькими племенами історики назвали «Темною епохою», і особливо Роберт Г. Боне (Іллінойський університет) у книзі «Стародавня Греція» виданій в 1961 році, оперуючи археологічними даними, визначає, що греки (доріяни і ахеї) спалили і знищили чарівні скарби культури людства.

Я, перебуваючи на Криті і в Мікенах, оглядав руїни палаців і могил пелазгіянських, які були зруйновані дикими грецькими племенами і які тепер приписані греками грецькій історії, хоч освіченіші греки мені казали: «Наші предки знищили велику культуру, дещо з неї присвоїли собі, сьогодні ми не завжди відважуємося казати, що палац Міноса, палаці Мікенії були греками збудовані».

8. На возах і конях (обминаючи греків) пелазгіяни пробралися на територію сучасної Албанії. І пройшли вони по північних берегах Адріатичного моря. Прибувши на землі Апенінського півострова, вони поселилися між ріками По і Тибр. Вони (пелазги, які в історії також відомі як етруски) були людьми войовничими і винахідливими. У старих етруських могилах над Тибром знайдені ковані вози, зброя, збруя, знайдені шкаралупи писанок (вони і на нових землях плекали весняні (трипільські-староукраїнські) обрядові звичаї).

9. Етруски побудували селище, назвавши його — Русела. І вони також заснували селище Рама. Санскритське (староукраїнське) слово «рама», «румена» значить «приємне місце», а «Рамила» в санскриті значить «рум'яний», «гарний», «милий». Сьогодні українці кажуть «рум'яна» в значенні «гарна».

Легенда, що Ромула (Бог кохання) заснував Рим, виникла тоді, коли Рим вже став славним містом, і треба було надзвичайним способом вияснити значення слова «Ром». У санскриті слово «ром» також значить «гарне місце», «рама»,

«обрамлення», «рам'я», «рамено».

10. Етруски, так як і їхні одноплеменники гітти, носили шапки з гривою. І латини від етрусків запозичили цю військову шапку. Довгі століття велися (і досі ведуться) дослідження, щоб переконливо визначити походження етрусків. Німецькі історики намагалися й етрусків оголосити німцями (тевтонами). Та виявилось (на основі писань Таціта), що тевтони тоді, як етруски прибули на землі Апенінського півострова, жили у лісах Пруссії, як мисливці, мали низький рівень цивілізації, і тоді ще не були вони вершниками.

11. Європоцентристи хотіли б не відділяти етрусків від греків і латинян. Не завжди хотіння має силу: нещодавно на світло денне вийшла мова етрусків. Мова етрусків викликала переоцінку етруської історії.

Етрускознавець З. Маяні у книзі «Етруски починають говорити» (виданій в 1962 році) подає етруський словник. Він хотів би знати, якого народу мова нагадує мову етрусків. Я (для прикладу) тут подаю декілька слів з етруського словника З. Маяні. Подаю

слово українське, а потім — етруське.

Пити — пева. Солоний — сла. Сон — сну. Вовк — вк.
Воліти — волоте. Вразити — враз. Жар — зар. Іти —
уті. Тулити — тул. Сутінки — сутіна. Соска — ссе.
Рука — ру. Ретельний — ртеле. Кібець — капець.
Сопілка — сопіл. Пекти — пікун. Торгівля — тергітіо.
Багатий — багеті. Дух — дукем. Живий — живас.
Дошка — душку. Ціна — цена. Кусок — кате. Лити —
лвас. Маєтний — мату. Мла — млусна. Птах —
патакс. Піяк — піяре. Лиск — лосхне. І при цій нагоді
згадую пару етруських імен: Порсана, Пасана, Сісена.
Етруське слово «сес» чи «секс», що в них означало
«донька», тепер в англійському світі вживається в
трохи зміненому значенні.

12. Німець Г. Ерліх у книзі «Пелазги і етруски»
(виданій в Марбурзі в 1913 році) пише, що «Пелазги
мають багато спільного з етрусками». Я звернув
увагу, що етруски слово «нуна» вживали в значенні
«мати». Знаємо, що сумеріяни слово «нана» також
вживали в значенні «мати». Українці й сьогодні вжи-
вають слово «неня» як синонім слова «мати».

13. У 610 році до «нашої ери» етруски розбудовують
селище Ром (Рим). 25 кілометрів від ріки Тибр на

горбах починають будуватися ліплянки (хатини).
Племена сабеллські, волські, оски, япиги жили на території сьогоднішньої центральної Скотарії (Італії); слово «італієць» значить «скотар», «пастух».

На південній території сьогоднішньої Італії жили зайди (греки). Вони на побережжях Сицилії і Південної Італії мали селища Метапонт, Сибарис, Кротон, Локри, Сиракузи, Гела, Накс.

14. Етруски жили в селищах. Селище мало свого царя, який не залежав від царя іншого етрусського селища. Цар був одягнений в тогу з пурпуровою каймою. Сидів він у золотому кріслі, тримав у руках булаву (бойовий топір). Його родина жила в розкошах і ніжностях.

Під час свят слуги ішли попереду царя, несучи його символи. Військо етруске славилося металевою зброєю, строгим порядком і обожненням царя.

15. Етруски, так як і трипільці — українці в Оріяні (Україні-Русі), неохоче будували святині. Вони вважали, що найвеличнішою Божою святиною є природа. Вони на відкритих місцях (переважно під

величним деревом) молилися. Їхні жерці (віщуні) по напрямку вітру, по зорях і по заході сонця передбачали погоду.

Етруски вірили, що є три головні божества (Танія, Уна і Манрва). Міста їхні Капуя і Адрія славилися багатствами і пишнотою. Коли греки-купці наближалися до їхніх міст, вони їх не пускали. Греки — їхні найлютіші вороги. Очевидно, коли етруски були пелазгіянами, то їхнє вороже ставлення до греків оправдане.

Етруски вважали, що греки завжди голодні і завжди жорстокі. Греки кожного, хто не був греком, ненавиділи, їм здавалося, що не грек хоче в грека з'їсти вівцю. Вони жорстоко ставилися не тільки до ворогів своїх, а й самі до себе. Наприклад, коли в 425 році (до «нашої ери») прибув з Єгипту транспорт з пшеницею до Атен, атенські провідники склали список атенців. 14.400 атенців отримали по міху пшениці. 5000 атенців у цей час було закуто і продано в рабство, бо вони (як пише Плутарх) хотіли незаконно отримати міх пшениці. Картагенці, які також не любили греків, прихильно ставилися до етрусків. І прагнули не з греками, а з етрусками торгувати.

16. Життя етрусків не було спокійне. Вони вели постійні війни з кельтськими племенами. Латини (плем'я низької цивілізації) талановито сприймало етруські способи життя, їхні релігійні поняття і обряди (покони). Пишу «талановито» тому, що латини, від етрусків запозичуючи культуру, не поклонялися їй, а переосмислювали її і підпорядковували її своїм племенним інтересам. Наприклад, латини з етруської трійці (Тания, Уна, Манрва) створили латинську трійцю (Юпітер, Юнона, Мінерва).

17. Етруски постійно ослаблювали самі себе, ведучи між собою війни: цар одного селища вів війну з царем іншого селища. Латини ослаблених етрусків покорили. І вже в першому столітті до «нашої ери» етруски втратили своє значення. Вони поріднилися з многочисленным латинським плем'ям, яке мало грубі первісні способи життя, але було спрагле своєю волею накидати іншим. Етруски (покорені латинами) стояли у проводі латинського життя, і мовою латинською почали вони говорити, свою забувши.

18. Латини розбудовують Рим. На сімох горбах (Капітолій, Авентин, Квиринал, Винимал, Палатин, Есквелин і Целій), особливо в епоху імперську,

постають нові доми. Пишно розбагатів Рим в часи Гая Юлія Цезаря (100—44 роки до «нашої ери»). Цезар славив себе своїми подвигами. Його воїни, ограбувавши святині Лютеції (Парижу), привезли до Риму великі золоті скарби.

Цезар, розгромивши військо Помпея (свого суперника), стає імператором Риму. Він сідає в крісло з золота і слонової кості. Його статуї стоять поруч з статуями (ідолами) богів Риму. Його образ викарбуваний на монетах. Він — імператор.

19. При вході в Курію Цезареві було вручено листа. У листі повідомлялося, що є змова убити його. Цезар, отримавши листа, поклав його в кишеню, щоб прочитати при іншій нагоді. Він загинув, листа не прочитавши... Коли він ішов, змовники оточили його і вбили мечами.

Він (шістдесятилітній Цезар) упав мертвим перед статуєю Помпея. Він був славним мудрецем і великим розпусником. Найвірніші його воїни відкрито говорили про розпусне життя Цезаря, і в цей же час вони обожнювали його, виконуючи його накази.

20. Патриції, убивши Цезаря, самі власною кров'ю окривалилися, змагаючись за владу. Патрицій Октавіян (свояк Цезаря), перемігши Антонія (вірного Цезаревого приятеля), став імператором. Сенат проголошує Октавіана августом (святійшим). Раби (греки — скульптори) дають статуям Октавіана позу Посейдона, або — Юпітера.

Варто сказати, що слово «ю», «дю» походить від слова «див», а «пітер» — від слова «пата» (тата). Санскритське «Дивтата» перетворилося на «Юпітер». Юпітер значить «Небесний Батько». Юпітер «оптімус Максимус», Люцетиус — (Світлодайний). Поети Вергілій і Ґорацій пишуть, що повелителі Риму Цезар і Октавіян — нащадки Енея. Еней — син богині і зять Латина (родоначальника латинів). Пісні, писані цими поетами, вважалися священними, римляни їх співали у святинях.

21. У Римі панує культ воїна, культ дисципліни і слави. Шрами на обличчі воїна — гордість і честь. Полководець, отримавши перемогу над тим чи іншим племенем, вимагав тріумфу. Його чоло вінком увітчує богиня Вікторія (Перемога). Він прямує до тріумфальної арки (за етруським звичаєм) в червоному одінні на колесниці. Він у піднятій руці

тримає палицю, на якій зображена золота фігура орла (тотем племені латинів).

За полководцем їдуть його воїни. Позаду воїнів запряжені в ярма раби тягнуть вози, навантажені трофеями (золотом, сріблом, тканинами, вином). Раби (жінки, діти, царські родини, жерці, воєначальники) їдуть до Риму в рабство. Вони несуть з собою статуї своїх домашніх богів, свої святі письмена.

22. Римляни звуть раба «говірливим знаряддям», — яке ходить постійно з залізним нашійником. На нашійнику викарбувані слова «держі мене, щоб я не втік». Раб б'є раба, щоб догодити римлянинові, і щоб отримати повнішу миску каші. Раб працює на плантації, в копальні, в конюшні, на подвір'ї римлянина. Раб не довіряє рабові. Раб не має права говорити про любов, волю, мудрість. Він зобов'язаний дивитися в землю, мати зігнуту спину.

Національна релігія Риму — релігія порядку (дисципліни). Жерці римські точно визначають, що римлянин може робити, а що — ні. Наприклад, під час вшанування Сильвана (Бога лісів) жінки не мають права бути присутніми. Під час вшанування Богині

Добра (Бона Деа) чоловіки не мають права бути присутніми. І цей звичай так міцно ввійшов у життя латинів, що вони і в латинську (римо-католицьку) церкву впровадили окремі «реколекції» для жінок.

23. Рим, вогнем і мечем покоряючи народи, культурніші за себе, починає, сам цього не відчуваючи, духовно капітулювати перед їхньою культурою. Грецькі боги (незважаючи на те, що вони є богами греків-рабів), починають входити в національний пантеон Риму. Пантеон (тобто «всіх Богів» святиня) римський огречується. Знатні римляни беруть участь у єгипетських святах в честь Богородиці Ізиди. І їй поклоняються.

24. Римлянин (письменник Апулей), захопившись національною Єгипетською вірою, пише, що «Божя Мати Ізида непорочна достойна щирого поклоніння». Апулей, так як і інші патриції (і воєначальники) не знав, що він у Римі, звеличуючи духовність рабів-єгиптян, поширює між римською молоддю двоєвір'я (двоєсвятість).

Раби приносять на носилках знатних римлян (на поклін) до єгипетської святині в Римі. Римляни тоді не розуміли, що чужі боги — чужа духовність, і нею

можна захоплюватися, нею можна володіти, але не можна їй підпорядковуватися.

25. У Римі в єгипетській святині жерці (єреї) одягнені в блакитні епітрахилі. (Я вже говорив, що грецьке слово «епітрахиль» значить «нашийник», епітрахилі носили єреї Зевса, Деонісія, Посейдона).

Блакить — колір, який ознаменовує духовну й тілесну чистоту. Жерці (єреї) у святині натхненно оповідають, що «Божя Мати Ізида з Божим Дитятком Гором скитається у хащах і пустинях. Жорстокий цар Сет переслідує її, Спасительку Блаженну». На іншому святі цей єрей оповідає про страсті Бога Озиріса. Після страстей — Спаситель Озиріс воскресає.

Єгиптяни (раби в Римі) обнімають самі себе, прощають провини один одному, цілються, вітаються окликом — «Озиріс Воскрес» (Є, значить, надія, що воскресне воля їхньої вітчизни, тепер поневоленої Римом).

26. Римські воїни, живучи на завойованих землях, занедбують свою римську національну віру, їм хочеться бути з людьми, які мають свої віри, свята,

обряди. Вони (римські воїни) у Сирії — Фінікії святкують 25 грудня різдво Спасителя Адониса.

І потім — страсті Адониса (адонаї). Вони (і в малій Азії) спільно з рабами 25 грудня святкують різдво Спасителя Аттиса, якого непорочно народила Богородиця Нана.

І 25 грудня у Римі святкується Різдво Спасителя Митри. Світлий Митра народився у яслах, і «бидлята тряслися» з радости. І перші пастухи новонародженому «Божому Дитяті Митрі» поклонилися.

27. На драматичних містеріях чужих релігій людно, є дивне те, що чужими «містеріями» захоплюється вільна римська молодь. Вона вже переконана (переконання — сила велика), що Боги Таммуз, Адонис, Озиріс, Деонісій непорочно зачаті. Вони (ці Боги) переживали страсті і воскресли з мертвих, маніфестуючи могутню силу життя.

Занепад римської духовності перші помітили жерці Бога Юпітера. Вони почали вільній римській молоді доводити, що Римська імперія має божественне

походження, і в цьому її сила і вічність. У храмах Юпітера померлий імператор був зачислений (при великій врочистості) до родини Богів Риму. Римський імператор (живий і мертвий) вважався божеством. Поцілувати перстень імператора — честь римлянина. (Обряд цілування перстень латини опісля перенесуть у римо-католицьку церкву).

28. Римське військо складене з римлян-хліборобів. Вони воюють, скарби, награвані на завойованих землях, перетранспортовують до Риму на свої господарства, де працюють раби. Та тепер у римській армії є чимало найманих воїнів.

І таким найманим солдатом стає житель Фракії. Фракія переважно заселена людьми сіроокими і біловолосими — прибулими з північних земель Чорного моря. Житель Фракії Спартак, хто він? Сюди засланий воїн гордої Картагенії, грек чи українець (скит) входить в історію під ім'ям Спартак?

29. Очевидно, ім'я Спартак не має нічого спільного з країною Спартою. Рабовласник, купуючи раба, давав йому ім'я. І той, хто ставав воїном в римській армії, не будучи римлянином, отримував ім'я в армії. Звичай давати ім'я, не питаючи ні родини, ні людини,

якій ім'я дається, пізніше був також запроваджений грецькими єреями у грецькій ортодоксії.

Спартак тікає з римського війська, його ловлять, заковують і віддають у гладіатори. Римляни оцінюють його відвагу і спритність, і дарують йому волю. Він стає учителем фехтування в школі гладіаторів Лептули Батиата.

30. Спартак очолює повстання рабів. Незважаючи на те, що на світі всі люди рівні, раби довели, що вони таки раби, а римляни — володарі. Раби не були спроможні за кілька днів звільнити себе від рабських навиків.

Рабські навики (свідомо і несвідомо набуті в рабських обставинах життя) обезкрилюють мислення, почуття, волю. Усе, що раби роблять, не приносить їм радості, і тому їхня праця не чепурна, без натхнення зроблена. Вони шукають рятунку в неточності (спізнився, забув, помилився, обдурив, захворів), щоб ухилитися від примусової праці. Вони не вірять самі собі, між ними немає взаємодовір'я.

Вони (повсталі раби, очолені Спартаком) вважали, що воля — це повне непідкорення владі. Вони не знали, що воля є там і тільки там, де є стальна дисципліна, добровільне підкорення старшині. Вони, ставши воїнами Спартака, почали займатися торгівлею. У них була жага до збагачення. У них не було бажання стояти струнко перед Спартаком, бо ж він такий раб, як і всі. Вони стояли струнко перед римським воїном, тепер — воля, є воля розгнуздана, невпорядкована, дика.

31. Спартак проголошує наказ — забороняє своїм воїнам торгувати золотом і сріблом, яке вони дістали, розгромлюючи садиби патриціїв. Воїни вважають, що Спартак хоче їх наказами поневолити, і тому вони з нього починають кепкувати.

Найвірніші друзі Спартака, які були з ним ще в школі гладіаторів, полководці Ганник і Каст, стають зрадниками. Вони вважають, що маючи свої військові частини, можуть відійти від Спартака.

Красс (римський полководець), дізнавшись, що військо Спартака вже роз'єдналося, утішився. Він відчув, що римське гасло «діли і пануй» повсталі

раби своєю рабською поведінкою оправдують.

Красс розгромив збунтованих полководців Ганника і Каста. Під час бою згинуло 12 тисяч рабів, і між ними — Ганник і Каст.

32. Спартак має 60 тисяч воїнів. Дехто з істориків пише, що — 120 тисяч. Армія Красса менша кількістю воїнів, але вона міцна дисципліною, єдністю, цілеспрямованістю, вірою. Спартак — геніяльний полководець, але його рабська армія не здібна його оцінити.

Плутарх, описуючи епоху Спартак, пише, що «раби, сильні своїм числом і горді успіхами, перестали слухати Спартак, і ділилися на окремі загони, бродили по Італії, спустошуючи її». Вони — раби, вони не знали, що вінком перемоги увітчається тільки і тільки та армія, яка керується законами сталеної дисципліни, яка гордо й охоче виконує накази свого полководця.

33. Перед боєм (в Апулії) приятелі привели Спартаків баского коня: це мало б означати, що він (Спартак), як головнокомандуючий, повинен на коні

бути в безпечному місці. І керувати боєм — такий порядок був у римській армії.

Спартак знав, що раби по-сліпому заздрісні і з законами військового порядку не обізнані, керуються настроями. У них може появитися міркування, що він (Спартак) воювати на передовій лінії не хоче, а їх — посиляє.

34. Спартак убив мечем приведеного баского коня. І сказав: «Коли бій виграю, коней матимемо багато. Коли бій програємо — кінь цей буде мені непотрібний». І ринув Спартак у шал бою. Він пробирався туди, де стояв Красс, дивлячись на хід бою. Він хотів мати поєдинок з Крассом.

І сталося те, що передбачали римляни. Коли Спартак (мозок і прапор повсталих рабів) упав у бою, раби (ті раби, які нарікали на Спартака) розгубилися і почали тікати. Військо Помпея, яке прибуло з Іспанії на допомогу Крассові, по дорогах ловило рабів-спартаківців, і голови їм відрубувало.

35. Щоб раби не відважувалися брати в руки меча, було (напострах) розп'ято шість тисяч спартаківців.

Вони, висячи на хрестах (по дорозі від Капуї до Риму), умирали в нестерпних муках.

Мудрих воїнів учить історія людства: військо, яке боронить волю Вітчизни, повинно берегти як зіницю ока свого полководця, при жодних обставинах не виснажувати його тілесної і духовної енергії, звеличувати його треба, щоб він мав настрій добрий і міг давати врівноважені мудрі накази, і міг спокійно стрінути перемогу війська свого чи особисту гибель свою.

Ворожі сили, щоб духовно роззброїти військо, старатимуться, засобами не перебираючи, знеславлювати полководця. Воїни! Немає на світі такого полководця, який би хотів, щоб його військо програло бій. Знаючи це, життям і смертю славте полководця свого: він — ваша слава, ви — його слава.

36. Рим відзначає перемогу над повсталими рабами. І живе законом — там, де римський багнет, там і римська земля. Не можна казати, що ніхто не відважувався порушити межі римських володінь.

Рим має небезпечного ворога, який на своїх безмежних степах має численні кінні армії. Кіннотники озброєні стрілами небезпечними (отруйними), мечами, сила їхня невичерпна і таємнича. І тому оборонні вали імперії в часи імператора Марка Ульпія Траяна (98—117 роки до «нашої ери») стояли на березі східного Дунаю.

«Римський вал» охороняв Рим від армій Скитії (Руси-України). У 8-му році римський поет — аристократ Овидій був обвинувачений за нетактовне ставлення до молодії Юлії (внучки імператора Августа) і висланий у місто Томи. (Місто Томи розташоване на північно-західному березі Чорного моря), там, де проходив «римський вал», і тут Овидій і помер в 17 році. Імператор Август, щоб бути справедливим, караючи Овидія, покарав і молоду Юлію, вважаючи, що вони обоє чинили розпусту, порушуючи строги родинні закони Августа.

Август — найвищий головнокомандуючий (імперіум) і головний духовний провідник (понтифікс максимум), і батько (патер патрія) уславився строгими законами етики.

37. Овидій у «Трістія, епістуле екс понто», поетично

(можливо, щоб на римлян створити враження і викликати до себе співчуття) описуючи вигляд скита (українця), зазначає, що житель північних берегів Чорного моря має «страшне обличчя, дикий голос, волосся і борода непідстрижені, усі вони носять зброю (мають луки і сині від гадючої отрути стріли). Права рука завжди готова нанести рану мечем, у кожного варвара меч прив'язаний до пояса».

«Лютий ворог на задиханому коні, він озброєний луком і стрілами, насиченими отрутою, оглядає стіни міста Томи. І, як дикий хижий звір, що тягне і несе по пасовищах овечку, яка не встигла сховатися у вівчарні, так ворог-варвар захоплює кожного, кого знайде на полях, якщо він не встигне сховатися під захист мурів міста». Овидій вважав, що чим жвавіше він опише ту місцевість, де він перебуває на засланні, тим більші викличе в римлян співчуття до себе. Очевидно, такі вислови, як «страшне обличчя», «дикий голос», «лютий ворог» можуть відноситися не тільки до скитів (українців), а й до римлян і греків. Римляни і греки своїм «страшним обличчям, диким голосом і жорстоким виглядом» навівали жах на юдеїв, сирійців, британів.

38. Греки вже 150 років перебувають у римській неволі: в 146 році до нашої ери Рим окупував Грецію.

Жителі Атен і Спарти користувалися відносною свободою. Греки (коринфи) на ярмарках продавалися в неволю поруч з скотиною. Очевидно, греки не звали себе греками і не любили тих, які їх так називали.

В Італії, над берегами ріки (ґрік) жили греки в селищах, і римляни їх тому почали звати не коринфами, гелленами, а греками.

39. Раби (на провінціях імперії) бунтувалися. Вони убивали патриція і тікали. Ховаючись у лісах і горах, вони пробиралися на рідні землі. Імператор Октавіян Август в 10 році «нашої ери» видав закон, що коли буде убитий патрицій, то всі раби, які знаходяться у домі убитого, мають бути обезголовлені. Раби, живучи у страхі, обороняли патриція від його двірцевих ворогів. І доносили патрицію на того чи іншого непокірного раба.

40. Щоб в імперії був порядок, спокій, піднесений настрій, жерці Бога Юпітера творять культ імператора. Вони проголошують священну буллу, що імператор Октавіян Август «Син Божий», «Спаситель світу». Хто проти імператора Августа, той проти Бога.

Хто проти Бога, той проти життя, людей, світу.

Навіть ті люди, яких карає імператор Август, ідучи на смерть «славлять його» («слава цареві-диктаторові, приречені на смерть вітають тебе»).

Поет Овидій, перебуваючи на засланні, славив у піснях Октавіана Августа і плакав у Томах, що він (Август) позбавив його волі. Не дозволив йому чарувати віршами дівиць римської знаті. Овидій писав, що померлий Юлій Цезар перевтілювався (інкарнувався) у небесну зорю, яка яскраво горить над вічним Римом, і ця пісня врочисто співалася жерцями у храмах Юпітера.

41. Імператор Август стає понтифіком (папою римським). Маючи необмежену військову і духовну владу, він проголошує нові накази. Він, наприклад, забороняє єгиптянам ставити у Римі єгипетські святині. Єгиптяни у своїх святинях єдналися. Маючи рідну віру, вони творили міцну родину, леліяли про поворот на сонячні береги священного Нілу.

Імператор Август проголошує, що жидівські громади, які є в Римі, неблагонадійні. Юдеї, очолені рабінами,

тримаються старих законів мудрости: жид, який перестає визнавати жидівську віру, умиротворює сам себе, гине в морі бездомних, безіменних і безвітчизняних рабів, народжених у Римі.

Жид має право убити того жида, який намовляє жидів зрадити рідну віру (юдаїзм) і прийняти чужу, щоб служити чужим законам, обрядам, звичаям. «Ти, жиде, живучи в Сирії, зобов'язаний стати сирійцем; живучи в Єгипті, зобов'язаний стати єгиптянином!» На такі «зобов'язання» є готова відповідь: якщо корова зобов'язана стати конем, вона скаже: «Я корова, тепер є конем, але скажіть, хто в це може повірити?» «Коли брат твій буде намовляти тебе служити іншим богам, богам народів, що навкруги вас, ти повинен убити його» (5 кн. Мойсея, гл. 13, 6—10). І керуючись вірністю вірі батьків своїх, жиди відмовилися у Єрусалимській святині (синагозі) поставити статую імператора Калигули, незважаючи на строгі накази римлян.

42. Римські імператори приходять до переконання, що світовий (тобто католицький) Рим повинен мати світову (католицьку) релігію, яка б всіх рабів єднала в одне покірне стадо і вчила їх вірити у святощі вічного Риму.

І так — у Римі Бог Серапис офіційно був проголошений «Богом для всіх». Відтепер немає Бога, який опікується тільки римлянами чи тільки рабами, Серапис опікується всіми людьми.

Створюється теологічне визначення, чому Серапис є Богом для всіх. Він (Серапис) мучиться за людські гріхи, покірно переносить страсті, умирає, воскресає. Фригійська Богородиця Кибела проголошується Божою Матір'ю. Вона у святинях зображається як «Небесна цариця», яка сидить на троні, благословляє людей і потішає бідних і багатих.

43. Імператор Клавдій (41—54 роки), щоб у Римі був спокій, вигнав з Риму жидів. Але це не принесло спокою. Раби убили римлянина Педанія Секунду. Імператор Нерон (54— 68) дає наказ покарати 400 рабів, щоб іншим відхотілося бунтуватися.

На ярмарках Риму вештаються пророки, віщуни, екстазисти, проповідники різних релігій. Появляється секта визнаєвців «Мошіягве» (вибранця Ягвового). Римляни вважають, що «мошіягвісти» (по-грецькому «християни») нова забобонна юдейська секта.

Раби-шпигуни доносять римській магістратурі, що на таємних зібраннях мошіягвісти (християни) говорять, що прийде месія з роду царя Давида. «І дасть йому Господь Бог престол Давида» і він «повік царюватиме в домі Якова і царюванню Його не буде кінця» (Лука, 1, 31— 33).

44. Імператор Домітіан (81—96) бачить, що християнська секта має виразну політичну програму, в якій є відновлення трону юдейського царя. Він (Домітіан) є пан (домінус) і він — бог (девус) римський, наказує розшукати в Палестині нащадків царя Давида і привезти їх в баржах до Риму, як «політично неблагонадійних».

Домітіан, особисто оглянувши «політично неблагонадійних», переконався, що вони (привезені в баржах до Риму), нащадки Давидові, є людьми неосвіченими, переляканими, духовно вбогими і тяжко працюючими. І в розмові з ними він виявив, що вони ждуть не земного царства, а небесного, і відпустив їх додому: вони належали до секти есенів.

45. Жиди вважали, що не тільки римляни, а й жиди

мають своїх масаїв (оборонців): почалася борня за духовну волю. Імператор Адріян (117—138) вирішив, що буде велично, коли в Єрусалимі там, де є храм юдейського Єгови, буде споруджений храм римського Юпітера, і в цьому храмі буде запроваджене обрядове поклоніння Адріанові.

Імператор Антоній Пій (138—161) проголошений у Римі «Спасителем» (Сотером), Зевсом Елевферієм (слово «Пій» (Піус) значить «Благочестивий»). Римляни (архітекти імперії), вважали, що імперія буде тоді міцною, коли буде устійнене обоження імператора. Занепаде в Римі авторитет імператора, упаде Рим.

46. Немає значення — добрий імператор Адріян чи ні, світлий Бог Юпітер чи ні, головне те, що в римлян є римські святощі, а в юдеїв — юдейські. Коли б юдеї в Єрусалимі поклонялися Юпітерові, значить вони б на землі батьків своїх зрадили Бога батьків своїх. Зрада святощів рідних — шлях рабський, раб (духовний раб) — людина низька, їй не можна довіряти. Той, хто зрадив рідні святощі, зрадить всіх і все.

47. Жид Симон (132-135 роках) в Юдеї очолив

повстання юдеїв проти римлян. Він проголосив себе «Сином Зорі» (Бар-Кохбою) і масаєм Єгови. Він переконував юдеїв, що краще смерть прийняти за святощі рідної віри, ніж жити зрадником, поклоняючись римському Юпітерові і його наставникові Адріанові. Римляни жорстоко придушили повстання юдеїв.

На римських ярмарках римляни продавали рабів-жидів по тій самій ціні, що й ослів, і заборонили їм жити в Юдеї. Ярмарок в Теревинті (біля Хеврона) був місцем, звідки проданий раб-жид їхав в ту чи іншу країну. Він їхав з почуттям гордості, що він карається-мучиться за віру батьків своїх.

48. У Римі провідники християнських громад учили своїх вірних, що вони є параклітами (кращими людьми Неба), і тому на землю дивляться як на місце грішне і для них чуже, тимчасове. Християнам (їхні проповідники) забороняли брати участь у торжествах (святах, церемоніях, процесіях), організованих римлянами. Римляни, довідавшись про це, почали на християн дивитись неприхильно.

49. У Римі не втихають розмови, що християни на таємному зібранні обрядово умертвили дитину: з неї

вицідили кров і пили її. Християни, причащаючись, казали, що п'ють кров Христову і споживають тіло Христове. І потім вони (християни) гасять світильник, і в темноті любляться, кажучи, що єднаючись тілами, зріднюються душами.

Римляни почали звати християнином кожну людину, яка була неприхильно наставлена до Риму. Християни, уміло використовуючи такі римські помилки, казали, що впливи християн міцнішають. Нерон, дізнавшись, що були звичайні бунтівники, які нічого спільного з християнами не мали, названі християнами і покарані, обурився. Він видав наказ карати смертю того, хто зве людину християнином, не маючи на це доказів. Цей наказ Неронів занотував історик Тацит (Анн, 15, 44).

50. Светоній (Сует, Нерон, 16) пише, що «Були покарані християни, люди, які трималися нового злочинного марновірства». Римляни переважно карали християн за атеїзм (безбожжя), бо вони (християни) не хотіли брати участі у римських релігійних святах.

Пасивний спротив (неприсутність на римських

святих) учив рабів нових методів борні за волю.

У часи імператора Марка Аврелія було почате широке переслідування християн. У Ліоні (в 177 році), як пише Евсевій, було убито 48 християн. За що було їх убито? Прихильники науки Епікура (епікурейці) і прихильники науки Христа (християни) виступали проти вівтарів, святинь, ритуалів, святих образів, статуй. Вони своїм виступом принижували римську релігію і були карані як безбожники.

51. Християни вірили, — що той християнин, який убитий римлянами, іде в царство небесне. Прибувши у Царство Небесне, він сидить поруч з Ісусом Христом і оповідає про страждання християн на землі грішній.

Християни пізнавали себе при допомозі рибини намальованої, або з глини чи металу зробленої. У грецькій мові слово «рибина» складене з п'яти літер, мало б означати «Ісус Христос — Син Божий, Спаситель».

52. Імператор-філософ Луціус Авреліанус (270—275) захопився стоїцизмом. Він (імператор) в золототканій

тозі, пишнотами ніжений, каже: «Солодко бути бідним». Чому? Тому, що бідний має душевний спокій — він не прив'язаний до скарбів, не боїться їх втратити. Філософ Сенека (учитель імператора Нерона) у творі «Потіха» проповідує, що «є тільки один Бог», «всі люди (вільні і раби) рівні». Очевидно, ці погляди Сенека запозичив від митрадистів.

У Римі є святиня іранського Бога Митри. Жерці Бога Митри носять митри, вони митрофорні єреї, «браття во Митрі». Під гул дзвонів вони причащаються вином і хлібом, весною обмінюються вітальним окликом «Митра воскрес!»

53. Інтернаціональні раби (ті, що вже народжені в Римі) забули свої рідні мови і свої рідні віри, вони утратили самі себе, не знають хто вони є, чиїх батьків і чиї діти. Де їм подітися? Вони ішли до християнських громад, де є віра, що християнський Бог був римлянами розп'ятий за те, що він обороняв рабів. Він воскрес, на небо вознісся і рабам обіцяє волю.

Щоб у християнській громаді не було впливів національних релігій, провідники приймали до громад тільки тих рабів, які не знали хто вони є, або,

які відрікалися від будь-яких зв'язків з рідною вірою батьків своїх. Раб, який був запідозрений у прихильному ставленні до рідної віри, був вигнаний з громади християнської, він вважався людиною, яка «знається з Сатаною».

54. Римляни в 41 році вторглися в Британію. Вони жорстоко переслідували рідну британську віру, очолену волхвами. Вони бачили, що рідна духовність є тією силою, яка кличе до борні за волю Вітчизни.

Римляни, звучи неримлян варварами, були найпотворнішими варварами. Вони ножами наносили рани британській королеві Бовдиці, її доньок збезчещували на її очах. Британці поневолені, але не покорені. Вони повстали проти римлян-варварів. Їхнє повстання в 61 році жорстоко придушив римський воєначальник Павлин. 70 тисяч римлян, захопившись красою землі Британії, поселилося переважно над берегами Темзи. Рим для римлян ставав непривабним.

55. У римських колоніях нові повстання. Рим утомився, та ще є між римлянами міцне переконання, що люди природою поділені на дві категорії. Люди — раби є рабами по складу свого

рабського характеру. Люди — вільні є вільними по складу свого вільного (володарського, упорядкованого) характеру.

Раб примиряється з рабством, щоб тільки якось жити. Вільна людина гине на полі бою, дивлячись з погордою на життя в рабстві. Донька патриція, бачачи, що збунтовані раби убили її батька і можуть її взяти в полон, бере меч і сама собі проколює черево своє, падаючи на вістря. Є віра, що тільки той уміє достойно жити, хто вміє достойно вмирати.

56. Римлянин у Римі з погордою дивиться на римлянина-втікача, який прибув з колонії, врятувався від збунтованих рабів. Не міг він оборонити свого маєтку, свою родину, свої земельні володіння, які сто років тому були завойовані римським військом. Римлянин, який утік від раба, недостойний звати себе римлянином.

Римляни-втікачі знаходять для себе притулок у християнських громадах, їх тут радо вітають, звеличують. Римляни-втікачі явно і неявно тримають зв'язок з родичами своїми, які є чиновниками і воєначальниками в Римі. Вони, гніваючись на імператора за ті чи інші справи, таємно дають

християнам великі пожертви (годують римлян-втікачів). Римлянин починає ставитися з недовірям до римлянина, виникає втрата віри в силу римської духовності.

57. У 264 році могутнім буревієм пролітає кінна армія України (Руси-Скитії) просторами Малої Азії. Українці (скити) вторгаються в Галатію, Каппадокію, в'їжджають у місто Антиохію (біля Сирії).

Українці (скити) в селищах Никомедії і Візантії визволяють своїх братів, пійманих на берегах Чорного моря і в Ольвії проданих у рабство. Траянів вал (оборонні споруди Риму) на Дунаї українці (скити) зруйнували. Римські військові частини, не прийнявши бою, втекли на захід.

Християнські громади в Римі від римлян-утікачів дізнаються, що українці (скити) потрясли основами Риму, пророки на ярмарках у Римі пророкують «падіння Риму».

58. Імператор Діоклектиан (268— 305), почувши, що в його війську є солдати-християни, які проповідують «падіння Риму», видає в 303 році наказ виявляти християн і карати їх. Їх стало тяжко виявляти, бо ті римляни, які творять таємну опозицію проти імператора, допомагають християнам.

Вісті, які приносили до Риму втікачі з сходу (з Нікомедії, Візантії, Антиохії, Каппадокиї) підтверджували слова поета Овідія, що скит (житель Скітії-України) «має вигляд римського Бога Марса». Скит літає на коні, як буревій, жодний римський вершник не може його догнати і не може від нього втекти. Скит має могутні м'язи, впевнений в собі, погляд у нього рішучий, безстрашний, володарський. Римські легіонери бояться з скитами приймати бій. Кажуть, що скит в бою так шаліє, що для нього немає таких почуттів, як страх, обережність, роздумування. Він летить на коні так, ніби весь світ вже склав зброю йому до ніг.

59. Діоклектиан — житель Нікомедії (місто розташоване на азійському березі напроти міста Візантія, яке знаходиться на європейському березі). Він особисто знає, що значить воїн Скітії (України). Він стривожений наступом скитської кінноти, він

утратив віру в себе, утратив силу волі, захворів і помер. Персіяни (іранці) займають Армянію, вторгаються в Месопотамію.

60. Після смерти імператора Діоклектіяна почалася точитися боротьба за імператорську владу. Константин (син полководця Констанція Хлора, Хлор був правою рукою Діоклектіяна, він загинув під час бою з скитською кіннотою, рятуючи життя Діоклектіяна) має підтримку у війську. Він прагне стати імператором.

У Римі військова частина проголосила імператором Максентія (сина Максиміанового). Максиміан — славний полководець, який в 285 році розгромив Галлію, відігнав німецькі племена за Рейн, обдарив своїх воїнів великими скарбами. Рід Максиміана має великі впливи на життя міста Риму.

61. П'ять років точиться боротьба між імператорами Константином і Максентієм. Максентія підтримує римська знать — представники латинських родів, оборонці римської національної віри.

Константин, бачучи, що знать міста Риму діє проти

нього, таємно контактується з рабами-християнами, які живуть у Римі. Раби-християни, які перебували в тилу військ Максентієвих, дізнавшись, що Константин є їхнім оборонцем, таємно повідомляли йому про рух військ Максентія, і відмовилися довозити харчі, тікали в ліси і гори.

62. Біля стін Риму (коло Мувльвійського мосту) 28 жовтня 312 року Константин, підтриманий численними ватагами озброєних рабів-християн, які робили несподівані напади з засідок, перемагає Максентія.

Максентій потонув, переправляючись через Тибр. (Грецькі попи в майбутньому складуть легенду церковну, ознаменовану словами «Товтоніка», що значить «Цим переможеш»). На небі, кажуть попи, показався хрест. Константин вирішив орієнтуватися на хрест (на численні юрби рабів-християн). І бій виграв. Коли сонячне проміння пробивається через хмари, можна побачити на небі різні знаки — хрест, дивовижні пучки проміння, зірку та інші знаки, і той, хто бажає для створення легенди ними користуватися, має на це волю.

63. У місті Мілан в 313 році (Медіолан — місто в

північній Італії) імператор Константин і Ліциній видали «Міланський едикт», у якому зазначалося, що відтепер християни мають ті самі права, що й визнавці всіх інших релігій. (Валерій Ліциніан Ліциній — полководець, який поміг Константинові перемогти Максентія, права рука Константина).

64. Між християнами постає незадоволення, розчарування. Християнські провідники мали на християн великий вплив тоді, коли їм казали, що Рим — ворог їхній впаде, імператор — ворог їхній недостойний, щоб християни його шанували.

Християни вірили, що при допомозі віри Христової вони звільняться з рабства, стануть багатими і сильними як римляни, і, маючи щасливе життя на землі, щасливо переселяться в Царство Небесне. Тільки невелика частина вірила, що для парафіянина земне життя не має жодної вартости.

65. Імператор Константин і християнські провідники (єреї) проголосили, що християни мають волю — мають волю вірити в Христа. Але з римського рабства ніхто не думає їх звільняти. Тільки той християнин є добрим християнином, який щасливо почуває себе в

рабстві і смиренно служить римлянам-володарям.

66. Християни мають волю вірити в Христа і мають волю бути такими рабами, як і були раніше. У них тепер багато клопотів — гарячих сварок. Наприклад, у 313 році до імператора Константина звертаються заклопотані єгипетські християнські діячі. Вони хочуть, щоб він розсудив, хто має бути їхнім єпископом.

67. Єпископ Цециліян і єпископ Донант поділили християн на два ворожі табори. Прихильники Донанта обвинувачують єпископа Цециліяна, що він в часи імператора Діоклектіяна був шпигуном — видав римським легіонерам (за гроші) святі християнські книги, які переховувала громада. І в цей час були арештовані видатні християни: ті, які тікали, рятувалися від ударів біля статуї Діоклектіяна.

У «вічному Римі» стояли статуї Діоклектіяна, а також — на провінціях. Біля статуй імператора відбувалися урочисті свята. Не тільки римляни, а й раби шанували ці статуї — є святий закон, що біля статуї Діоклектіяна римлянин не має права бити раба.

68. Прихильники єпископа Цециліяна доносили імператорові Константинові, що єпископ Донант — самозванець, ставить свої справи вище справ римських. Константин визнав Цециліяна канонічним єпископом, керуючись правилом: служив таємно Цециліян Діоклектиянові, мені ж служитиме явно, навчаючи рабів-християн обожнювати владу імператора.

69. Константин переміг Максентія, але він відчув, що римляни в Римі тримаються старих римських звичаїв і вважають, що віра Христова — віра рабська, і вона не підходить характерові вільного римлянина. Римляни (особливо представники римської знаті) ставляться вороже до імператора Константина — прихильника рабської релігії.

Константин лишає місто Рим, починає шукати (якнайдалше від Риму) зручне місце, де б він міг почати будувати нову імператорську столицю. Селище Никомедия розташоване там, де й селище Візантія. Никомедия — влюблене місто осідку імператора Діоклектияна, і тут своє дитинство провів Константин.

Воєначальники радять Константинові осістися в

Никомедії. Але Константин вважав, що селище Візантія, розташоване на європейському березі Босфору, зручніше тому, що можна данину транспортувати з Македонії, Фракії, Іллірику і Далмації суходільними шляхами.

70. До Никомедії йдуть шляхи з Каппадокії, Трапезунду, Арменії. Він (Константин) вважав, що місто Рим, яке дихає прихованою ненавистю до нього, не може бути його столицею. І крім того Рим для нього не має ні стратегічних, ні економічних, ні політичних зручностей. Він хоче наблизитися до багатих земель Скітії (України) і Кавказу, і їх перетворити у свої нові колонії, або — мати з ними вигідну торгівлю. Він рішив: там, де селище Візантіус, ставити нове місто.

71. У грецькій мітології згадано, що Бізант (Візант) — син Посейдона. Візант — посланик морського бога. У селищі Візантія (правильніше Бізант) жили греки-риболови, був ярмарок, на якому продавалися раби, коні, хутра, мед, зерно, шкіра, віск.

На невеликому гіподромі щороку прибулі з Скітії (України) вершники дивували жителів Візантії спритною їздою. Скити тут чулися як вдома: оподаль

були селища, в яких жили гітти (люди, що говорять тією мовою, що й жителі Дніпра).

72. З різних провінцій римської імперії ішли колонами раби ставити Новий Рим. Було привезено сорок тисяч «цотів». Ті раби, які в дорозі відважувалися бунтуватися, обезголовлювалися.

Смиренним рабам-християнам рекли єпископи, що тепер вільно визнавати науку Христову, і за таку святу волю вони повинні смиренно працювати, коритися урядовцям імператора Константина. Смиренні й покірні за свої терпіння отримають винагороду на «тому світі».

«Новий Рим! Ставимо Новий Рим!», — рекли архітекти нової столиці. «Раби-християни, ставте Новий Рим, радійте, християнська віра тепер є "релігіо ліціта", "дозволеною вірою"», — натхненно співали єреї.

73. У 330 році перестало існувати селище Візантія. Там, де були землянки, невеликі ліплені з глини і хворосту ліплянки, біля яких висіли рибальські сіті, тепер стоять нові палаци. У палацах живе імператор

Константин і його знать.

Навколо палаців стоять мури (оборонні вали). Замість назви «Новий Рим» постала назва «Константинополіс», грецьке слово «поліс» значить «град», «місто». Не римляни (латини), а греки (атени) стали довіреними людьми в палацах імператора Константина, де й мова грецька вже запанувала, і звичай. Атенські скульптори прикрасили палаці, атенські кравці і шевці шиють одіння для родини імператора за грецькими зразками.

Греки знають, що латини і імператор Константин — два ворожі світи, і ця ворожість особливо корисна для греків.

74. Ще імператор Діоклектиан був поділив імперію на дієцезії (округи). На чолі кожної дієцезії стояли імперські вікарії — довірені люди (наглядачі). Тепер імператор Константин поділив імперію на чотири префектури — Схід, Іллірія, Італія, Галлія. Так Італія стала префектурою, очоленою префектом.

Імператор Константин, давши вірі Христовій вигідні умови для розвитку, відчув, що «люди Христові»

темні, зневажливо ставляться до науки, у них немає спільного погляду на головні справи віри. Скільки громад, стільки й понять про Ісуса Христа. Одні вірять, що Ісус-пророк такий, як Ілія, Ісая. Інші вірять, що Ісус — незалежний Бог. Ще інші вважають, що Ісус є «Демібог» (пів-бог), бо ж народжений звичайною жінкою. Є такі, що вірять, що Ісус — Син єврейського Бога Єгови.

75. Імператор Константин прагне християнські громади об'єднати і їх заставити служити інтересам імперії. І тому, що в місті Константинополісі (Візантії) ще повністю незакінчені будови палаців і тому, що є тут сильні нехристиянські громади (громади грецької національної віри і громади римської національної віри), вирішено в невеликому селі Нікея, яке розташоване 150 кілометрів на південь від Константинополісу, скликати архиєреїв громад християнських, щоб устійнити одне розуміння «хто такий Ісус Христос».

76. У селище Нікея приїхало 318 єреїв (жерців). І цей Перший Собор Нікейський очолив імператор Константин, який не вважав себе християнином; ще були сильно устійнені поняття, що християнин — значить раб.

Константин на соборі в Нікеї побачив, що єреї (жерці-єпископи), проповідуючи смиренність і любов, дихають самі на себе ненавистю і готові свої аргументи доводити не силою віри і розуму, а криком і кулаками.

Єрей Аріус (кандидат на єпископа) почав на соборі переконливо доводити, що «Бог-Отець» старіший за «Бога-Сина». Єпископ Миколай (Мерлікійський) почав переконливо доводити, що «Бог-Отець» і «Бог-Син» ровесники (однолітки).

77. Аріус твердив, що немає потреби у віру Христову впроваджувати поняття про «Святу Трійцю», бо це є явне повернення до паганізму.

Єпископ Миколай, настирливо пропагуючи запровадження у вірі Христовій твердження про «Святу Трійцю», вирішив вжити силу, на Соборі він жбурнув цеглину на Аріуса. Коли закривавлений Аріус оговтався, Миколай зі своїми колегами зірвав з нього ризи і вирвав з його рук «Євангелію».

78. Прихильники єпископа Миколая переконали імператора Константина, що узаконення поняття про «Святу Тройцю» особливо вигідне не так для віри Христової, як для імператора. Чому? Тому, що коли буде тепер на Соборі проголошено, що Ісус є Богом, то влада імператора в церквах вважатиметься «Божою установою»: Константин буде у вірі Христовій проголошений заступником Бога на землі.

Не проголосити Ісуса Богом, значить применшити велич імператорської сили. Єпископи-греки вважали, що проголошення Ісуса Богом є справою вигідною й тому, що вона відповідає стилеві грецької ментальности.

У Атенах греки, як пише Плутарх, були проголосили царя Олександра Богом. І коли це проголошення в Атенах відбувалося на зборах, то оратори Демосфен, Дінарх і Геперіод не тільки підняли руки, а й палкими промовами доводили атенцям, що вигідно, щоб Олександр був Богом. Це не тільки збільшить родину грецьких богів, а й помножить славу Греції: грек — бог. Варвари хай знають, що греки — люди надзвичайні, між ними родяться боги.

79. І єгипетські учні Платона щиро вірили (і їм

хотілося вірити), що їхній учитель (філософ Платон) не є звичайною людиною. Бог сказав мужові Платонові матері, що його наречена «зачала від Бога», і так Платон — син Божий, непорочно народила його мати.

Імператор Константин (274—337) в Нікеї на Соборі підтримав погляди єпископа Миколая і його приятелів. І сказав суворо: «Хто не спалить книги Аріуса, той буде нами спалений». Після цих слів учасники Нікейського Собору зрозуміли, що відтепер треба вважати Ісуса Христа Богом.

80. 11 травня 330 року відбувається освячення нової столиці Римської імперії. В освяченні Константинополісу беруть участь архиєреї Бога Марса, Бога Зевса і Бога Ісуса. Архиєреї Бога Ісуса під час освячення полісу Константина не виглядали велично.

У євангелістів Маттея, Луки, Марка, Іоана ніде не згадано, що новий дім треба освячувати. Християни вважають, що кадило, кропило, епітрахиль — сатанинські знаряддя віри фальшиві. І на ці знаряддя треба дивитися з відразою. Так чи ні, але під час освячення полісу архиєреї Бога Ісуса відчули,

що в них немає таких ритуалів, які б діяли на почування віруючих.

81. З Єгипту прибувають посланці і повідомляють, що прихильники єрея Аріуса бунтуються. Кораблі, навантажені пшеницею, відмовляються плисти до Константинополісу. Прихильники єпископа Миколая вважають: чим відданіше вони будуть славити імператора Константина, тим зручніше їм буде впливати на життя людей Константинополісу.

З чого почати славити Константина? Появляються золоті гроші, на яких викарбувана голова Константина і напис «Бог Константин». Статуя Бога Аполлона, яка два роки тому була поставлена біля палацу імператорського, тепер огорожена дошками. «Щось там роблять грецькі майстри?» Виявилося: вони перепиляли шию Аполлонові і на неї насадили голову імператора Константина. На статуй величній зробили напис: «Константин — філо Крістус», що значить «Константин — Друг Христа», «тринадцятий апостол».

82. Палац, в якому живе Константин, архиєреї віри Христової проголосили «святою палатою». У «святій палаті» «Константин — філо Крістус» перерізує горло

рідному синові Кріпсові. Зв'язує «філо Крістус» свою жінку Фаусту і зварює її живцем у киплячій воді. Коли тіло відстало від кісток, Фауста була похована з почестями.

Грецькі талановиті іконописці малюють нову ікону — ікону Бога Христа; Христос одягнений в одяг грецького царя. Жителі Константинополіса, цій іконі поклоняючись, бачили, що Бог Христос має обличчя імператора Константина: Константин спеціально позував малярам.

83. Єпископи церкви Христової, славлячи ікону Христа-Константина, речуть: «Раби, зі страхом коряться панам не тільки добрим і лагідним, а й також підступним» (Апостол Петро, 2, 18). Раби-християни слухають і дивуються: вчора їм архиєреї казали, щоб вони панам-римлянам не корилися, а сьогодні — навпаки.

Константин знав, що рабським Богом рабів присмирити — найвеличніша мудрість володаря. Щоб раби не відважувалися думати, що рабство — справа злих імператорів, їм святий Августин (354—430), славлячи Ісуса Христа, рік: «Рабство встановлене Богом, і той, хто хоче його знищити,

протривитьсѧ Бoгoвi».

84. 22 тpавнѧ 337 рoкy Кoнcтaнтин (cвѧтий iмпepaтop) yмирae. Тpи Кoнcтaнтинoвi сини пoчинaють мiж coбoю кpивaвy вiйну зa iмпepcький пpecтoл. В 351 рoцi Кoнcтaнцiй (cepeднiй син Кoнcтaнтинoвий) cтae iмпepaтopoм. Вiн звiльняє єpeѧ Аpiуca з нeвoлi.

Вiн (iмпepaтop Кoнcтaнцiй) пpoѧвляє пpихильнiсть дo нaцioнaльнoї римcькoї релiгiї, дae бaгaтi дaри нa cвѧтиню Бoгинi Фopтуни, ѧкa oсь щoйнo збyдoвaнa y Кoнcтaнтинoпoлiсi. Вiн вiднoвлює cвѧтo в чeсть нeпepeмoжнoгo Сoнцѧ («Дiec нaтaлiс coлiс»).

85. Чoмy iмпepaтop Кoнcтaнцiй (337—361) cтae пpихильникoм єpeѧ Аpiуca? Тoмy, щo ѧгo бaтькo Кoнcтaнтин, yмираючи, тpимaв бiлѧ ceбe єпиcкoпa-apiуcѧнинa, ввѧжaючи ѧгo мyдрeцeм.

Кoнcтaнцiй лyбив cвoю мaтiр Фaуcтy, знaв її тpaгiчнy кoнчинy. I знaв, щo Фaуcтa бyлa дoчкoю Мaкcимiанa i cectpoю тoгo Мaкceнтiѧ, ѧкий пoтoнyв y Тибpi пiд чac бoю з Кoнcтaнтинoм.

Констанцій їде до Риму, щоб оглянути місто свого діда Максиміана.

86. Римляни, знаючи, що імператор Констанцій не визнає Ісуса богом Римської імперії, і тому прихильно ставиться до єрея Аріуса, щиро привітали його. Він (Констанцій) у Римі заборонив християнам (людям не латинського походження) переслідувати латинян, які тримаються віри батьків своїх, зберігають традиції старих родів своїх.

87. Папа римський Яній бачить, що віра християнська в Римі гасне, немає в ній таких обрядів, які б вабили людей. І він в 368 році переносить прикраси з храму Бога Юпітера у храм Бога Ісуса. І він радіє, що звичайні люди пішли за прикрасами...

Греки, довідавшись про відважні дії папи Янія, проголошують, що замість Бога Аполлона у вірі грецькій християнській діє Святий Юрій (особа, видумана єреями). Бог Посейдон примушений був свої функції передати Святому Миколаєві (особа, придумана єреями). Бог Гермес стає християнським святим Гермесом. Бог Деонісій стає християнським

святим Деонісієм. І появилися колоритні християнські процесії, драматизовані свята, мелодії, які були у храмах Зевса, тепер маючи інші слова, лунають у храмах Христа.

88. Іран (Персія) насторожився. Що є? Агенти імператора Констанція при допомозі християнської релігії міцно утверджують римську владу в Армянії. Ось де таїна — при допомозі римської національної віри армянів поневолити не можна, при допомозі віри християнської (інтернаціональної) поневолення здійснюється успішно.

Армянин (вірменин) Аршака (наставленик Констанція) заподливо здійснює хрещення Армянії. І христосівці (агенти Констанція) проникають до Ірану, щоб намовити іранців прийняти від Константинополісу релігію інтернаціональну.

89. Володар Ірану Шапура 2-й зрозумів, що наплив до Ірану місіонерів римських означає дії розвідні. Шапура 2-й вигнав з Ірану місіонерів-христосівців. І з своїм військом іде на Новий Рим (Константинополіс). Шапура ображений, що Констанцій вмішується в духовні справи Ірану.

Переляканий Констанцій звертається до свого полководця Юліана, щоб він з Галлії прибув на допомогу з військом. Юліан умів у своєму війську високо тримати свій авторитет, офіцери звали його «августом» (святою особою), щоб між воїнами була бадьорість і віра в велич Юліанову.

Юліан, маючи авторитет «святійшого», входить з військом в Константинополь не щоб допомогти Констанцію, а щоб взяти його в полон. Констанцій в 361 році вмирає у Киликії (Киликією звалася місцевість, розташована на південь від сучасного турецького міста Анкара).

90. Юліан (361-363), ставши імператором, уважав, що «Миланський едикт», виданий Константином, дає завеликі привілеї християнським єпископам, які дуже розбагатіли і на своїх дієцезіях поведуться як сатрапи. Юліан заборонив єпископам (людям невиразного національного походження) глумитися з національної римської віри.

Єпископи, дізнавшись, що Юліан не оправдує зневажливого ставлення до римської національної

віри, проголосили його «відступником» («апостота»). Юліян був достойним воїном, філософом, високо освіченою людиною. Аристократія Атен і Риму (та аристократія, яка трималася віри батьків своїх) шанувала Юліяна.

91. Християнські єпископи (люди різних рас і народів) вважали, що прихильне ставлення до національних релігій ослабить їхній вплив на віруючих. Їм не треба було лякатися. Константинополь — місто, в якому є багато людей без національного «я»: це модерний християнський Вавилон. Сюди прибули греки, латини, армяни, слов'яни, єгиптяни, сирійці, лебанонці, всі вони кровно змішуються, мають віру Христову. Вони вважають, що для них будь-яка національна віра шкідлива — вони грецькою мовою розмовляють, вони є візантійцями.

І військо Юліанове — люди без почувань національної гордості, вони є християнами, які не знають, хто були їхні родичі і звідки походять, і їм не подобається імператор Юліян — явний прихильник національних вір Риму і Атен.

92. На березі ріки Тигр імператор Юліян оточив столицю Ірану (Персії) Ктесифон. І під час бою він був

тяжко ранений. Вірні приятелі гірко плакали над ним. Він, умираючи, казав: «Не плачте. Не треба оплакувати володаря, який відходить до небесних зірок». Воїни (персіани), дізнавшись, що Юліян помер, сказали: «Заратустра переміг Христа».

Військо Юліянове вертається до Константинополісу. Армянія (колонія Константинополіса) стає незалежною державою. Землі, завойовані Діоклектианом, Римська імперія втратила. Грек Орібазій був головним лікарем імператора Юліяна. Коли Юліян помер, Орібазій утік в Україну (Скитію), де перебував п'ятнадцять років, знання свої поліпшуючи. Він у своєму славному «Медичному збірникові» оповідає про чудодійні лікувальні трави України (Скитії).

93. Полководець Феодосій (379— 395) іспанець. Він стає імператором Східної і Західної імперії. Феодосій бачив, що він, як іспанець, не може бути підтриманий ні римською, ні атенською аристократією. Живучи на чужинах, він не має жодних понять про іспанську національну віру. Він бачить, що римська біднота (інтернаціональні многочисленні раби) тримаються християнської релігії, він їх кличе до свого війська. Він вирішив міцно впроваджувати в життя постанови Нікейського

собору, щоб таким чином при допомозі єпископів скріплювати в імперії свою владу.

94. Євгеній (знаний представник старого латинського роду), визначний промовець, впливовий римлянин, стає в 392 році імператором Західної імперії. Він бачить, що Рим (місто Рим) поділений на два ворожі табори: римська аристократія тримається рідної римської релігії, не визнає Ісуса Богом Риму. Римська біднота (народжені в Римі раби, які говорять латинською мовою, але самі не є латинського походження, таких у Римі більше як справжніх латинів) тримаються християнської релігії. Ці два табори не можна помирити.

Євгеній дає наказ поставити у Палаці Сенату статую богині Вікторії і відновити свята римської національної віри.

95. Агенти християнських громад римських повідомили у Константинополісі імператора Феодосія, що імператор Євгеній відроджує римську національну релігію, не визнає Ісуса своїм Богом.

У Константинополісі ті жителі, які трималися

національної віри грецької чи римської, стали підозрілими людьми, і Феодосій на них дивився як на прихильників Євгенія. І він (Феодосій) в 393 році проголошує закон, що всякі спортові (олімпійські) ігрища є справою сатанинською. Архиєреї церкви Христової тішаться, бачачи в Феодосієві свого вірного оборонця.

96. Імператор Феодосій, знаючи, що раби-християни, які живуть у «вічному Римі», підтримають його, іде з військом проти імператора Євгенія. Євгеній відважно б'ється, з ним останні залишки латинів (родовитих римлян), їх мало, вони здійснюють великі подвиги та їхні сили слабнуть. Феодосій стає переможцем. Він в 394 році стає імператором Східної і Західної Римської імперії. Яка дивна історія Риму? Імператором Риму тепер є не римлянин, а іспанець Феодосій, який ненавидить в Римі все римське, біля нього воєначальники, чиновники не римського походження. У Римі лишилася мова латинська, руїни латинських споруд, слава латинська — і майже немає латинів.

97. У 395 році імператор Феодосій умирає. Його старший син Аркадій, маючи 18 років, стає імператором Східної Римської імперії. А молодший син Гонорій, маючи 11 років, стає імператором Західної Римської імперії: так почався розподіл

імперії і її падіння.

Євдокія (жінка імператора Аркадія (395—408) посварилася у Константинополі у святій Софії з патріархом Іоаном (Злотоустим). Іван Злотоустий був людиною жорстокою; голосячи «Не вбий», він одночасно благословляв убивство. На проповідях у святій Софії він казав, що і Мойсей був убивцею, і Бог Саваот любив Його.

98. Патріарх Іван (Злотоустий) — найвеличніший святий грецької ортодоксії, боронив єпископів, які були власниками багатих земель, мали дома (лаври), у яких жили монахині і монахи. Єпископи, маючи великі багатства і впливи на душі людські, часто відважувалися не слухати урядників імператора Аркадія.

Іван (Злотоустий) був темпераментним промовцем, талановитим письменником, актором і розкошолобом. Він прагнув творити в церкві державу, а не в державі церкву. Імператор Аркадій наказав зняти з патріарха Івана (Злотоустого) золоті ризи і посадити його на старого воза купецького і прив'язати до воза, щоб не втік, і, як звичайну людину (без титулів і влади), вивезти на заслання в

Армянію. У 404 році Іван (Злотоустий) прибув до Арменії, де й загинув у забутті. Греко-ортодоксальна церква здійснює до цього часу церковну театральну (за стилем грецького театру часів Софокля) службу Божу, оформлену Іваном (Злотоустим).

99. Аларіх (історики вважають, що він був вождем «визиготів») в 406 році перейшов Рейн, завоював Галлію (Францію). У 408 році він перейшов Дунай, завоював Норик і Паннонію (землі сучасної Австрії). Вторгнувшись на територію Італії, він (Аларіх чи Аларіх) почав переговори з Стилихоном (управителем Риму). Стилихон був заступником малолітнього імператора Гонорія. Стилихон хотів дати Аларіху золоті дари, щоб він не руйнував Риму. Та змовники, які були при дворі Гонорія, зв'язали Стилихона і в 408 році відрубали йому голову.

100. У 408 році в Константинополісі голод. На провінціях Римської імперії заворушення, не доставляється хліб до «Нового Риму». Християни-паганці крадькома вторгаються на західні береги південного Дніпра, убивають безборонних мирних жителів, молодь хапають на продаж в неволю, грабують селища; везуть зерно і скотину та полонених до Константинополісу.

24 серпня 410 року Аларіх, маючи в Римі рабів «визиготських», які йому відчинили «врата», ввійшов у Рим. Аларіх (християнин-аріусянин) щадив церкви і тих переляканих, що в них ховалися. Знатні римляни, які трималися віри батьків своїх і були вірними оборонцями Риму, полягли в нерівному бою. Згинули потомки тих, які творили історію імператорського Риму. Римлянами тепер звуться люди не римського походження; потомки рабів, привезених з Іспанії, Картагенії, Коринфії, Галлатії, Сирії, Криту живуть у Римі, говорять мовою латинською (бо свої рідні мови забули), вони тепер — новітні латині-християни, і Аларіх їх вважає своїми вірними союзниками.

101. Ті справжні римляни, які лишилися живими, жили в приниженні. Вони казали, що Рим упав тому, що зрадив свою рідну віру (зрадив віру Юлія Цезаря, Октавіана Августа) і поклонився чужим привезеним Богам.

Письменник Ритилій Намациан і історик Зосим писали, що упала слава, воля і сила Риму тому, що Рим відійшов від віри батьків своїх і попав під вплив грецьких, юдейських, єгипетських, фригійських,

іранських божеств і ритуалів.

З Африки єпископ Августин (людина малого розуму, але гарячого і немилосердного серця) злорадствував. Він писав, що Рим упав і оплакує свою паганську віру. Він учив римлян у своєму творі «Про місто Боже», що Рим упав тому, що римляни щирою душею не горнулися до святої «Євангелії», і за таку нещирість тепер покарані.

У 427 році імператор Феодосій 2-й (408—450) назначає антіохійського єпископа Нестора Константинопольським патріархом. Щоб слово «антіохійський» було зрозуміліше, варто згадати, що на південно-західному березі сучасної Туреччини було селище Антіохія, де була християнська громада, очолена єпископом Нестором. Нестор був людиною освіченою, ознайомленою з наукою Заратустри.

102. У цей час в Олександрії (у Єгипті) був єпископом Кирило, людина безмежно віддана вірі християнській, людина малого розуму і жорстокого серця. Він зі своїми помічниками (і про це я вже писав у праці «Дай мені пожити ще два місяці») на вулиці спіймав дівчину Гіпатію. Зірвав з Гіпатії одержу і зтягнув її до церкви Бога Христа і біля вівтаря її

замордував.

Чому? Гіпатія була учителькою, і вона відважилася, маючи телескоп, в місячну ніч дивитися на зорі, отже втручалася (без дозволу єпископа Кирила) у таїни «царства небесного». За таке жахливе «богохульство» було в неї відібране життя.

103. Єпископ Кирило бачив, що єгиптяни хоч і вважають себе християнами, але вони так, як і учителька Гіпатія, поклоняються єгипетській «Божій Матері Ізиді», і щиро люблять її. Сто років тому римляни переслідували того, хто був християнином, тепер переслідують того, хто не є християнином. Християнином добрим є той єгиптянин, який молиться за здоров'я імператора Римського, ката народу Єгипетського.

Єпископ Кирило знав, що єгиптян не можна переконати, що в християнській вірі немає Богородиці. Щоб єгиптян повернути до істинної віри Христової, їм треба дати Богородицю, і сказати, що «Богородиця є, але її ім'я не Ізида, а Марія». Між єпископом Кирилом і патріархом Нестором почалися суперечки «у справі Богородиці», і поширилися ці

суперечки між християнами.

104. Імператор Феодосій 2-й, щоб припинити сварку у справі Богородиці, дав наказ у селищі Ефес (на північ від Константинополісу) скликати в 438 році Ефеський собор єпископів, на який прибуло 200 наглядачів (єпископів).

Єпископ Кирило прибув з Єгипту з діамантами і золотом. Він у Константинополісі довідався, що для імператора Феодосія 2-го немає значення — буде юдейка Марія проголошена Богородицею чи ні, головне, щоб зникла виснажуюча сварка. Кирило стрінувся в імператорському палаці з головним євнухом, який був довіреною людиною сестри імператора Феодосія 2-го. І цей євнух передав сестрі імператора дорогі (привезені з Єгипту) дари.

Що вирішило справу — дорогі дари чи жіночі почуття? Діви імператорського двору від єпископа Кирила довідалися, що коли юдейка Марія буде проголошена Богородицею, то жінка імператора Феодосія і сестра імператора Феодосія звеличатися як доньки Богородиці Марії, і їх буде він славити так, як Божих преподобниць. Жінки імператорського

двору стали по стороні єпископа Кирила.

105. Він (єпископ Кирило) з групою монахів і єреїв зайняв на Ефеському соборі перші почесні місця. І він присутнім прочитав, що з веління імператора Феодосія 2-го відтепер треба по церквах християнських голосити, що діва Марія є Богородицею.

Патріярх Нестор, підтриманий сирійськими єреями, хотів на соборі прочитати свою заяву, в якій він твердив, що юдейка Марія є Христородицею, бо вона народила Христа, а не Бога. Єпископ Кирило і його браття во Христі на соборі підняли такий крик, що патріярх Нестор не міг говорити.

Єреї, прибулі з Сирії, казали, що у «Євангеліях» зазначено, що діва Марія, крім Ісуса, мала ще декілька синів, і проголосити їй Богородицею значить відійти від писань «Євангелії». Але там, де вживаються крики і кулаки, як аргументи, розум і правда мовчать. Діва Марія (під час голосування) отримала титул Богородиці.

106. Виникає питання: чому такі важливі

християнські собори не відбуваються у Римі, Константинополісі, Атенах, а в невеликих селищах? У Римі і Атенах «протести», менше стає грамотних людей, справа освіти перебуває під строгою контролею церкви Христової. І в цих містах ще діють сильні прояви рідної грецької і латинської віри.

Хто хотів навчитися писати і читати, ішов до монастиря, де молоді люди спрямовували свої мислення і почування так, як це було вигідно для церкви Христової. У храмах Бога Сераписа (у Єгипті) жили монахи (браття во Сераписі), вони училися читати і писати; мудріші з них ставали єреями (жерцями), їх наслідуючи, в Єгипті почали творитися при храмах Бога Христа монаші об'єднання, їх наслідуючи, виникали християнські монаші об'єднання в Сирії, Палестині, Константинополісі. Усі вони були підлеглі місцевим єпископам. «Браття во Христі», так як і «браття во Сераписі» чи «браття во Будді», ходили по селищах, учили дітей грамоти.

107. У римських колоніях повстання. У Іспанії, Галлії, в північній Італії римські полководці, які з походження не є римлянами, роззброєні. Ні їм, ні їхнім воїнам не хочеться їхати до міста Риму. Вони в римській армії служили за гроші.

Римський патрицій Орест садовить на престол свого сина Ромула Авґустула. Та проти імператора Ромула Авґустула виступають воєначальники римської армії, які не вважають себе вихідцями з латинського племені.

Полководець Одоакер (Одинакар) іде на Рим. Історики вважають, що Одинакар був українцем (русичем) і військо його було оформлене в степах України (Руси). Одинакар в 476 році завойовує Рим, під час бою гине патрицій Орест. Одинакар забирає з рук імператора Ромула Авґустула імперський жезл (символ влади), і залишає Рим.

Є твердження, що в 476 році перестає існувати Західна Римська імперія. Рим (місто Рим) стало невеликим забутим селищем, у якому живе шість тисяч мешканців. І не можна сказати, що вони є родовитими римлянами. Римляни, живучи в колоніях, не хочуть вертатися до зруйнованого Риму. Вони стають у проводі правління нових держав в Західній Європі і кровно змішуються з місцевим населенням.

108. Анастасіян (491-518) імператор Східної Римської імперії, яку греки тепер називають в честь грецького селища Візантією, дістає вістку, що на північних просторах Понту Евксинського (Чорного моря) неспокій: могутні загони озброєних вершників (прибулих з берегів Бористену — Дніпра) виганяють ромейські застави. І небезпечно те, що ці скити-сармати-анти, які є одним народом, хоч і різні народи їх називають по-різному, дуже численні, вони войовничі, мають віру таку, яка їх робить безстрашними воїнами. Вони в полон не здаються, під час безвихідного становища самі в себе мечем життя відбирають, їхні волхви (жерці) їм кажуть, що той, хто є вільним на землі, буде вільним і на небі. Той, хто є невільником на землі, на небі буде невільником. Вони (скити-русичі, сірооки й русяві бористени) навівають жах на легіонерів Візантії.

109. Імператор Юстиніан (527— 565) посилає військові частини, очолені полководцем Асвадом, який загартований у боях з «визиготами», щоб він стримав кінні армії Скитії (України-Руси). Асвад — гордість армії Візантійської. Він побачив, що скитські (українські) дві кінні частини (1800 вершників і 1700 вершників) хочуть оточити його, не починає бою. Він тікає, рятуючи своє життя. Він ще в житті не бачив, щоб вершники летіли з такою буремною швидкістю, з таким свистом, з такими могутніми криками, по

яких можна відчути надлюдську відвагу і силу.

Асвад у Константинополісі повідомляє імператора Юстиніяна, що Скитія (Україна-Русь) — страшний і небезпечний ворог Візантії. Архиєреї віри Христової у святій Софії речуть, що скити (українці-русичі) «це моги і Мамоги», «це не такі люди, як всі люди», це страшні дикі варвари, які мають звірячі обличчя, ростом вони вищі за ромеїв, мають вони дикі бридкі очі, налиті від люті кров'ю, замість нігтів у них звірячі пазури на руках і ногах, зуби у них, як ікла у вовка, і християнин не повинен їх вважати людьми.

У анналах Візантії навмисне найчорнішими фарбами греки малювали жителів Скитії (України-Руси), щоб візантійців навчити зневажливо (і з бридкістю) ставитися до «варварів» (чужинців), і нищити їх при кожній нагоді.

110. Восени (року 551-го) кінна армія України (Руси), переправившись через Дунай, ввійшла в Іллирик. Іллирик — територія, на якій тепер розміщена Мадярщина і Австрія. Війська імператора Юліяна, не прийнявши бою, відступили на південь. Українці (русичі) з великою здобиччю повернулися на північні

придунайські долини.

Перепочивши на придунайських долинах, кінні загони українців (русичів), входять у Фракію (сучасну Болгарію), населення Фракії радо вітає їх як своїх одноплемеників. Військові загони Юстиніанові тікають до Константинополісу.

111. І хоч греки і латини писали і говорили, що скити (українці-русичі) дикі, потворні, брудні, жажливі варвари (чужинці), вони знали, що скити (українці-русичі) люди високої культури, гостинності, людяності, красиві вони виглядом, глибокодумні і мають вони віру світлу, бадьору таку, як і характер їхній.

Ф. Ф. Фаррер у книзі «Життя Христа» пише, що не грек і не латинянин, а скит (русич-українець мудрий) «устійнив початок нашого літочислення». Скит (русич-українець) вчений Деонисій, який попав як проданий раб до Риму і став він ігуменом у Римі, і вмер він у Римі в 525 році. Він для латинів і греків устійнив дату народження Бога Ісуса Христа, яка була радо прийнята Римом і Грецією.

112. Святий Колумбан чимало німців навернув на Віру Христову. Слово «навернув» вживаю як термін, поширений між християнськими місіонерами. Вважаю, що можна скот навернути з одного пасовища на інше. «Навернути» людину на віру значить її обманути: віра — це особливі почування душі, між душею людини і її рідною вірою є гармонійність, є таїни, записані в інстинктах дідів і передані вони внукам. Можна «навернути» вівцю на віру вовчу, і вона скаже, що в неї тепер віра вовча, і яка трагедія — вона по походженню вівця, а по вірі — вовк?

Архиєреї церкви Христової сказали Колумбанові, що коли він поїде до людей Дніпра (Бористену) і намовить їх відректися від віри батьків своїх і наверне їх на віру Христову, то буде високо шанований Римом і Візантією.

І він поїхав до бористенів. І почав їх на віру Христову наvertати, і переляканий повернувся і сказав: «Їх легше умертвити, ніж переконати, що їхня рідна батьківська віра недостойна. Вони сміялися з мене».

Вони (бористени) добре обізнані з релігією Христової Візантії. Вони навіть знали, що в 590 році в Єрусалимі

християнські архиєреї встійнили свято осяче: свято в честь осла, на якому Бог приїхав до Єрусалиму.

113. У місті Едессі (місто знаходиться на північ від Сирії) під час осячого свята єпископ сідав на осла. Тримав хрест у руці, він пишно їхав вулицею. І християни бігли стрічати його як Бога Ісуса. Вони кидали під ноги ослові галузки.

З церковними піснями єпископ в'їзджав на ослі до церкви Христової. У церкві Христовій осел не поводився смиренно — бекав і, махаючи хвостом, гасив свічки і бруднив підлогу, і тому цей новий обряд християнський був занедбаний.

114. Щоб церкву Христову пожвавити (адже євангелисти про свята і ритуали мало написали), папа римський (Григорій 1-й) в 590 році придумує свято «Сиропусної неділі». І в ці часи було придумане свято обрізання статевого тіла Господа Бога Христа. Обрізання (ритуал старо-юдейський) грає священну роль у церкві християнській. Християни щороку (14 січня) врочисто вшановують «свято обрізанія».

115. У 590 році принц Ірану (Персії) Хозроес звернувся до Маврикія (імператора Візантії), щоб він допоміг йому втихомирити бунтівників, які діють в його країні. Маврикій допоміг Хозроесові сісти на іранський престол.

Вони (визнавець віри Заратустрової Хозроес і визнавець віри Ісусової Маврикій) стали приятелями. Імператор Маврикій, ознайомившись з святинами Заратустри і його наукою, відчув у душі, що заратустріянські вчення краще промовляють до його розуму, як християнські. Він, прибувши до Константинополісу, сказав, як людина вільна і достойна, що не вважає себе ворогом Заратустри.

Архиєреї церкви Христової — люди вороже наставлені до всіх релігій на світі, і люблять вони тільки самі себе, почувши, що Маврикій не вважає себе ворогом Заратустри, почали таємно діяти. Вони намовили воєначальника (щирого християнина Фокаса), щоб він мечем заколов імператора Маврикія.

116. У Константинополісі юрбами ходять монахи — тверезі і збуджені діянням «Деонісовим». Вони викрикують зневажливі слова на адресу імператора

Маврикія, і їх піймати тяжко: щезають, як згряя горобців.

Імператор Маврикій пішов з своєю родиною до святої Софії, щоб вияснити патріярхові, що справа віри — справа совісти, і імператор має право мати свої погляди на ті чи інші справи релігійні. Маврикій — людина спокійної і толерантної вдачі, не хоче силою зброї говорити з людьми інакшесдумаючими.

Патріярх похитує головою, улесливими словами затримує біля себе Маврикія і його родину і жде здійснення таємної змови. Фокас з групою воїнів вривається до святої Софії. І він біля кивоту накидає мотузку на шию імператора Маврикія і, як осла, тягне по підлозі. Патріярх — святий христолюбєць, невинний, як голуб, молиться.

117. І приведено п'ятьох синів Маврикієвих. Імператор Маврикій мав право (він був прив'язаний) дивитися, як Фокас по черзі відрубє голови його синам. Маврикій, бачачи одрубані голови синів своїх, знепритомнів, і йому (непритомному) тут же була відрубана голова.

Жінка імператора Маврикія, яка з трьома молоденькими доньками притаїлася у святій Софії, молилася до Бога Ісуса, благала порятунку від озвірілих жорстоких християн-паганців. Фокас, маючи святе благословення від патріарха Константинопольського, поводився з доньками імператора Маврикія так, як йому підказували варварські дикі жадання. Задовольнивши тілесну жагу, він на очах їхньої матері повідрубував їм голови, і потім їхній матері голову тут же відрубав.

Очевидно, таких благочестивих подвигів християнських, які здійснює християнин Фокас з патріархом Візантії, немає у Скитії (Україні-Русі), бо в них ще не утверджена віра візантійська, в них ще немає християнської культури...

118. Фокас вважав, що замордована родина імператора Маврикія має рідних і приятелів. Вони можуть боронитися. І тому він їх ловив по Константинополісі, виколював їм (за атенським звичаєм) очі, викидав їм язика, живцем палив. У анналах Візантії з найменшими деталями описані подвиги Фокаса, обгородженого вірою Христовою.

Патріарх Константинополісу, дізнавшись, що Фокас вже вимордував рід Маврикія, який заразився наукою Заратустри, перехрестився і християнина Фокаса освятив на імператора Візантії. Папа римський (Григорій) підняв руки перед іконою Бога Ісуса Христа і (як твердять аннали) проречав: «Аби рука Фокасова скріпилася проти всіх його ворогів. І Фокас за таке святе благословення подарував папі римському титул «вселенського єпископа».

Брудні, огидні варвари, вони не говорять, а гавкають, живуть, як скотина, без віри Христової над берегами Бористену (Дніпра), вірять духам Предків своїх, обожнюють сонце, ріки свої, цілують землю рідну, звать її матір'ю-Кормилицю, їх би повернути на правдиву віру Христову і їх би передати під опіку патріарха візантійського, або — папи римського, їх би просвітити чудами нового імператора Фокаса, їх би навчити візантійського милосердя.

119. Фокас — імператор Візантії (602—610) — людина вихована на високій культурі і цивілізації Візантії Христової. Він, ставши імператором, здійснює новий ритуал: він поклав у коробку голову імператора Маврикія і голови п'ятьох синів, обгорнув їх шкірою і відіслав, як дарунок, до нечестивого

визнавця віри Заратустрової, до Хозроеса (імператора Ірану). Ось, мовляв, маєш нового визнавця-заратустріянина, тішся!

Хозроес, нічого злого не підозріваючи, розгорнув дари, прислані Візантією до Ірану, і жахнувся, відвернувся від страшних спотворених голів. І сказав своїм дворянам, щоб вони подивилися і самі переконалися, що значить культура, цивілізація і християнська ортодоксія імперії Візантійської.

120. Гераклій (полководець імператора Маврикія) залишає зі своїм військом Картаґени і прибуває до стін Константинополісу. Він вважає, що Фокас має менше прав як він, і тому він (Фокас) повинен йому відпустити престол імператора.

Патріарх Константинопольський, маючи спритних шпигунів, дізнався, що Гераклій має військо сильне, і імператор Фокас не відважується починати бій. Гераклій входить в Константинополіс, його вітає патріарх. Імператор Фокас молиться у палаці, вірить, що він є під духовною опікою патріарха. Ні. «Всяка бо влада від Бога». Воїни Гераклієві зв'язують імператора Фокаса і вбивають.

121. Священники (духовні провідники святинь Заратустрових) оглянули «дар», присланий Іранові з Візантії, сказали імператорові Хозроєсові, що архиєреї церкви Христової є людьми Ангра Маню (синами Сатани). Вони жорстокіші за диких звірів і хитрі та підступні як змії. Честь (звичайна людська гідність) вимагає, щоб цар (імператор) Хозроєс помстився за свого приятеля-імператора Маврикія, який бачив світло в науці Заратустри.

Хозроєс, очоливши своє військо, перейшов ріку Евфрат. Сирійці радо вітали його армію: сирійці вірили, що прийшов час — вони будуть визволені з жорстокої візантійської деспотії. Візантійська деспотія була жорстокішою за всі досі відомі деспотії тому, що її наймане військо складалося з різних злочинців. Злочинці не мали почуттів національної гордості, їм були неznані сентименти. Вони розважалися, бачачи муки катованих людей, і в цьому знаходили насолоду життя, і тішилися, що їхні вчинки оправдані архиєреями церкви Христової.

122. Селища Антіохія, Дамаск, Цезарія (місто біля Єрусалима) радо привітали військові частини Хозроєса. Єрусалимський загін (загін найманих військовиків візантійських) чинив опір, але —

примушений був здатися. Є дивні настрої — населення байдуже ставиться до святощів церкви Христової. Іранські воїни винесли з церкви «мітичний гріб Христовий» і «хрест Христовий» і, як військові трофеї, навантажили на віз і відправили до Ірану.

Святі мощі-кості, які так ретельно зносили єпископи церкви Христової, були викинуті на смітник псам. Згоріла в Єрусалимі церква імператора — святого Константина і його матері святої Гелени.

Хозроес, отримавши вістку від єгипетських патріотів, вигнав з Єгипту візантійців. Єгипетський (олександрійський) патріарх утік з своїми ближніми «браттями во Христі» на острів Кипр, ближче до Константинополісу. Іранське військо, окупувавши Малу Азію (візантійські колонії), отаборюється на березі Босфору, біля «врат» Візантії. Свята Софія б'є в дзвони — просить у Христа порятунку.

123. Імператор Гераклій шле з Константинополісу (через Босфор) човни з послами — просить миру в Хозроеса. Хозроес відповідає: «Не дам я миру імператорові Римському до того часу, поки він не відречеться від розп'ятого Бога. Жорстокість не є

релігією».

Рятуючи Константинополь, імператор Гераклій і патріарх вирішили купити мир у Хозроеса, пославши йому як дарунок «тисячу коней, тисячу талантів золота, тисячу талантів срібла, тисячу шовкових суконь і тисячу дівчат». І мир — здобуто. Тисячу дівчат треба було негайно мати таких, які б були миловидні, молоді, непорочні. Єпископи зібрали їх по парафіях і сказали їм, що «Господу Богу Христу вгодно», щоб вони з кіньми були відправлені до воїнів Хозроесових.

Дехто може шкодує, що вже в ці часи Україна (Русь) не була осяяна Христовою вірою імперії Візантійської, миловидні, русяві і світлоокі українки (русички) були б з більшою приємністю стрінуті воїнами Хозроеса, ніж чорняві, смуглощокі візантійські християнки.

124. Так — «Мир для Константинополісу здобуто» ціною «людського товару», юні християнки тілами своїми рятують грецьку ортодоксію. Єреї і архиєреї тішаться, що «мир здобуто», і трохи вони зажурилися, бо бачать, що християни вже не ті, що були. Християни повідважнішали, чуда перестали їх

чудувати.

Як же тими чудами чудуватися і як можна їм вірити, що вони всесильні? На Голготі, у Вифлиємі, у Гетсиманії вже немає «всесильних спасаючих» мощів. Іранці, назвавши ікони християнською ідольською гидотою, забобонністю темних людей, викинули їх на смітник. Та справа не в тому, що вони їх викинули, а в тому, що викинули відважно, кари не бояться, і мощі чудотворні не творять чуд, нікого не карають і не спасають, «і земля не розступається, і небеса не розчиняються». Значить, єпископи у церквах говорили неправду?

125. У Константинополісі появилися бурхливі сварки між християнами: є секти аріусіанів, гностиків, маркіонітів, євтихіан, несторіан, василідіан. Маркіоніти доводять, що Тройця складається з Бога-Отця, Бога-Діви Марії і Бога-Сина Ісуса. Ті, що таку тройцю осуджують, кажуть, що нібито виходить, що для Бога-Отця його доня Діва Марія народила йому Сина Ісуса?

Несторіани доводять, що Бог — це Дух. Хіба Бог-Дух може мати матір? Коллідіани голосили, що діва Марія є Богинею і вони до її образу били поклони і їй

в жертву приносили коржі. І тепер прийшла до Константинополісу вістка, що араб Галібі (Могамет), зріднений з воротарем арабської святині Кааби, ширить вчення Нестора. Галібі (Могамет) каже, що «Ісус син Марії», і каже, щоб араби не вірили християнам, бо вони мають богів-ідолів.

126. Константин Порхвирородний журиться, що «русичі вторгаються на землі і земля стає варварською». У 616 році русичі (українці) оточили град (поліс) Фессалонику з моря і суходолу. І їхній полководець Ходан хоче іти на Константинополіс. У нещасливому випадку гине Ходан. І русичі (українці), утративши полководця, залишають береги Егейського моря, ідуть на північ.

Імператор Гераклій довідується, що українці (русичі) є дуже відважними тому, що вони є «дикими варварами», вірять у силу зброї своєї, вірять у себе, немає між ними смиренних христіянів. Вони не подібні на арабів, греків, іранців, єгиптян. Вони воюють поруч з жінками своїми, жінки їхні на конях, озброєні луками, стрілами, щитами, жінки їхні в шоломах і виглядають як воїни. Вони в 626 році оточили Константинополіс. І відійшли тоді, як їм були принесені дари.

127. Могамет — гордий син арабського світу. Ніхто і ніколи для арабів не приніс стільки сили, натхнення і слави, як Могамет. Араби, натхненні і об'єднані наукою Могамета, в 637 році скуповують Єрусалим. Єрусалимці, зневірені і змучені роздорами між християнськими єпископами, полегшено зітхають: може воно краще, що появилася віра, що Бог один, не буде сварок чи Ісус є Богом Христосом, чи Марія є Богородицею чи Христородицею.

Мусульмани входять в Олександрію (в Єгипет), беруть острови Кипр, Родес, і вони в 673 році починають наступ на Константинополіс.

128. Імператор Константин 4-й (668—685) відганяє арабів від Константинополісу «грецьким вогнем» — горючі кулі, завбільшки як гарбуз, почали летіти на голови арабські. Не так діяла на арабів сила цього вогню, як переляк — вогонь летить з неба на них...

Араби в 677 році відійшли від Константинополісу і пішли на простори сучасної Туреччини.

Україна (Русь) дізнається, що пацанці-християни візантійські виснажені борнею з арабами, вторгаються у степи південнодніпрянські, хапають дівчат і хлопців, везуть їх на ярмарки у Константинополь, продають у рабство, в гареми, або тримають їх у монастирях.

Українці (русичі) спільно з болгарами в 679 році почали бій з військом імператора Константина 4-го. Він, рятуючись, дає данину Україні (Русі).

129. Імператор Лев Третій (717— 741) був людиною вдумливою, мав практичний розум. Він прагнув скріпити ослаблену імперію, створивши боєздатнішу армію. Він має найманих (прибулих з Антії (України-Руси), з Дакії, з Вестготії, з Швеції) воїнів, але їх мало, і між ними є люди ненадійні.

Архиєреї святої Софії закликають юнаків і юнок іти в монастирі, не дбати про земні блага, молитвами просити у пресвятої Богородиці Діви Марії спасіння душі. Араби з окликами «Слава Аллахові!» підійшли до селища Нікея (до міста Нікейських соборів). І тут (майже перед дверима Константинополісу) греки (оборонці Нікеї), перебуваючи в облозі, усердно просили-благали у Богородиці Діви Марії спасіння,

кадили до її чудотворного образу, цілували її чудотворний образ. Не діждавшись чуда-спасіння, греки (оборонці Нікеї) камінням в церкві розбили образ (ікону) Богородиці Діви Марії, зірвали Богородицю зі стіни і почали по ній топтатися ногами. Чому?

130. У християн виникає огида до ікон (ідолів) Ісуса, Марії, Іоана. Єреї копітливо виховували християн, щоб вони беззастережно поклонялися іконам і ждали від них чуда, спасіння, не надіялися на мечі: бо той, хто меч візьме, від меча загине.

Монахи писали книги, в яких переказували свої сни, видіння, роздуми, з особливою точністю у книгах зазначували: коли і хто освятив мощі чудотворні. У книгах почесне місце займали описи життя того чи іншого єпископа. І таких книг назбиралося не одна тисяча у церквах і монастирях Константинополісу, і слава йшла по світі, що Візантія -світоч мудрости, знань, Божих чуд.

Імператор Лев Третій вважав, що монахи — люди безкорисні, книги, які вони написали, не мають вартости; він дав наказ спалити попами і монахами

написані книги і спалити тих, які такі книги пишуть.

131. Лев Третій бачить, що імперія його переживає час падіння, потрібне військо, потрібна зброя. Молодь, перебуваючи під впливом архиєреїв церкви святої Софії, не йде до війська, молодь юрбами збирається біля монастирів, біля статуй Господа Бога Христа, молиться, співає церковні пісні.

Лев Третій дає наказ своєму урядовцеві, щоб він взяв сокиру і тій найвищій статуї Господа Бога Христа, яка стоїть біля Халкопратійських воріт, відрубав голову. Урядовець Ювинон взяв драбину, поставив біля статуї і, голову відрубуючи Господеві Богові Христові, почав казати: «Якщо ти живий і всемогутній, а не мертвий ідол, то спасай себе! Як же ти можеш нас спасати, коли ти звичайний мертвий ідол!» Юрба монахів, під'юджена єреями святої Софії, потягнула драбину. Раненого Ювинона монахи порізали на кусники.

132. Лев Третій посилає військову частину: легіонери, очолені єпархом (начальником міста), мечами порубали монахів і єреїв біля обезголовленої статуї Бога Ісуса Христа. Церква Христова зміцніла, придбавши нових святих: 9 серпня церква Христова

відзначає свято святих мучеників «убиєних» імператором Левом Третім.

Єреї святої Софії, незважаючи на те, що Лев Третій є наставником Бога, чорною злобою дихають на нього. Але що він має робити? Араби незчисленною силою підходять до мурів Константинополісу, в колоніях повстання, з північних берегів понту Евксинського наступають скити (анти-русичі-українці), вимагають данини, і їм треба давати дібаджі (римські оксамити), обояр (перський шовк), адамашку (дамаські тканини), а в Константинополісі єреї церкви Христової живуть у лінощах, ходять у золотих ризах, ставлять жіночі монастирі і чоловічі, розбещують молодь, хто ж боронитиме Візантію?

133. Лев Третій, щоб хоч невеликого помічника мати, одружує свого сина Константина з дочкою хана Хазарії і заохочує хазарів іти спільно з візантійцями проти арабів, які (і це було 718 року) знову підходять до оборонних валів Константинополісу. Що ж це є? Константин (принц Візантії) одружується з «брудною» варваркою-хазариною? Немає значення: імператор Візантії ставить інтереси свого трону вище всіх релігійних переконань.

134. У Константинополісі живе розбагатіла жидівська громада. Жиди міцно тримаються віри батьків своїх, живуть, визнаючи закони Мойсея.

Константинопольська знать їх шанує тому, що в них можна купити різний крам, привезений з Єгипту, Криту, Кипру, Коринфу. І одночасно ця знать ненавидить жидів тому, що вони знаходять швидко спільну мову з арабами, персами, русичами (українцями). Знаходять спільну мову з людьми різних релігій тому, що вони (жиди) кажуть: «твоя віра для тебе добра, а моя віра для мене добра, ну і живімо мирно».

Коли з Херсонесу греки-пірати (християнські паганці) привезли на торг в Константинополіс юнаків і юнок, наловлених на берегах Бористену (Дніпра), жиди купили їх. Біляві, світловолосі, сіроокі, міцно збудовані будуть перепродані на торзі в Єрусалимі, юнаки будуть рабами-веслярами, а юнки житимуть у гаремах Єгипту, Арабії.

135. Єреї Святої Софії, на торзі оглядаючи скитів (українців-русичів), сказали їм: «Хрестіться, віру Христову визнайте, ми вас купимо, житимете у монастирях, потім підете додому, навертатимете свої племена на віру святої Візантії».

Єреї повісили на торзі закутим юнакам і юнкам дерев'яні хрести і почали до їхніх уст підносити ікону Господа Христа. «Цілуйте, віру правдиву приймаючи! Христос визволить вас з неволі, з гріхів вільних і невольних, підете на землі батьків своїх».

136. Перелякані юнаки і юнки готові були найбільші муки прийняти, щоб тільки повернутися додому (до родин своїх, на степи квітучі, в діброви співучі). Єрей ікону Господа Бога Христа підносячи до уст юнаків і юнок, речав: «Уже палає вірою Христовою Скитія (земля Гоґа і Маґоґа), схрещується Русь варварська в ім'я Отця і Сина і Святого Духа».

Один з юнаків скинув з шиї дерев'яного хреста і сказав голосно: «То мій Бог! Він мені дає Світло і Тепло. Усе, що родиться на землі, клониться до Бога, якому я вірю». І він показав рукою на Сонце. Монахи зв'язали «нечестивого ідолопоклонника», «пагануса-варвара». І почали бити. Його друзі почали його боронити.

Жиди-купці почали боронити юнаків, кажучи, що вони є куплені і закон імператора Візантії забороняє

бити раба без причини. І коли підійшов рабін, то він монахам пригадав, що у щасливі часи був виданий імператором Веленсом (364—378) «едикт», що монахи не мають права жити у містах імперії, бо вони дармоїди, ведуть неморальне життя, на вулицях чинять бійки. І сказав рабін монахам, що сонце не є ідол (рукотворний образ), і тому ту людину, яка поклоняється Сонцеві, не можна вважати ідолопоклонником.

137. Імператор Лев Третій, коли перед ним постало питання: бути по стороні архиєреїв святої Софії чи жидівської громади, підтримав архиєреїв. І дав наказ хрестити жидів вогнем і мечем, і було це в 722 році.

Жид, який не хотів зраджувати віри батьків своїх, був покладений головою до пня. Монахи, перехрестившись, відділяли голову від тулуба. У Константинополісі в ці часи жила громада християн (монтаністів). Вони, визнаючи науку свого учителя Монтана, вірили, що справжній християнин не повинен брати в руки меча. Монтаністи ждали приходу Христа і «нового Єрусалиму». Монтаністи були зібрані на площі гіподрому (біля святої Софії), їм було сказано, що прийдуть єреї з святої Софії і будуть їх хрестити, бо хоч вони (монтаністи) і вірять у Христа, та їхня віра не є правильна, бо не приносить користи

візантійській ортодоксії. Монтаністи знали, що Візантія має закон: той, хто приймає віру Візантії, стає духовним рабом Візантії.

Єреї, ідучи з святої Софії з кропилами і кадилами, побачили чудо: монтаністи самі себе облили оливою і спалили.

138. Константинопольський патріарх Анастасій (730—754) вважав, що араби (мусульмани) мають військовий успіх тому, що християни починають вірити так, як і мусульмани: ікони в церкві не потрібні. Коли ж є такі християни, які поклоняються і цілують ідолів християнських, то тільки тому, що перелякані й не хочуть, щоб єрей у церкві їх проклинав. Патріарх Анастасій вважав, що імператор Лев Третій правильно робив, даючи накази сокирою розбивати ікони християнські. Патріарх Анастасій вважав, що поклоніння іконам — справа ідолопоклонна.

Щоб духовність християн скріпити і їх мобілізувати проти мусульман, він (патріарх Анастасій) виніс з своєї палати ікони Господа Бога Христа, Богородиці Марії та всіх інших святих угодників і викинув їх на смітник. І дав наказ, щоб всі архиєреї і єреї

наслідували його благочестивий подвиг.

139. Імператор Константин 5-й (741—775) обурився, що патріярх Анастасій, не порадившись з ним, викинув на смітник ікону Ісуса Христа — Бога імперії Візантійської. Адже він (імператор Константин) заступник Бога Христа. Є правда, що між християнами (під впливом дій мусульманських) існує зневажливе ставлення до ідолів релігії християнської, і патріярх Анастасій вважав, що його вчинок корисний для Візантії.

Архиєреї святої Софії, які вислужувалися перед імператором Константином, сказали, що патріярх Анастасій, викинувши на смітник ікони (ідоли) Бога Христа, скріпив почування мусульман, які жодних ікон не визнають, бо бачать у них вияв паганізму, многобожжя, ідолопочитання.

140. Імператор Константин 5-й наказав зірвати ризи з патріярха Анастасія і посадити його голого на осла обличчям до хвоста, і возити його біля святої Софії, а потім по гіподромі.

Патріярх Анастасій — людина освічена, стара,

глибокодумна, їде на ослі, тримається за хвоста, щоб не впасти, рукою прикриває «грішне тіло». Жителі Константинополісу стоять на гіподромі, регочуться, бачачи надзвичайне видовище. Що ж це є? Тріумф висококультурної Візантії — святині ортодоксального християнзму? Візантія вірить, що вона — духовна краса світу, учитель краси і моралі, колиска, в якій виколихуються святі догми, канони, ритуали. Візантія вірить, що вона має диких варварів учити правдивої віри, правдивої любови людини до людини, правдивої моралі, правдивих законів.

141. Архиєрей Константин, який посадив патріярха Анастасія на осла, стає патріярхом Константинопольським. Він має завдання велике — вибрати між монахами найздібніших, які знають мову жителів Бористену (Дніпра) і їх підготувати для великої справи. Вони, як агенти двору імператорського і як місіонери, підуть на північ, щоб навернути русичів (українців) на православну віру Христової Візантії і підпорядкувати їх Візантійському патріярхові.

Імператор Константин 5-й дає новому патріярхові Константинові великі дари, надіючись, що він довершить для Візантії велику корисну справу — наверне Скитію (Україну-Русь) на Христову віру

візантійську, і це відчине для Візантії врата на північ. Та ідуть місяці — монахи не охоче ідуть на північ, а ті, що ходили, вернулися і кажуть, що люди Бористену (Дніпра) хитрі, живуть в достатках, усе в них є. Їм кажеш про Бога Христа, а вони відповідають: «Пощо нам чужого Бога, рідний Бог коло порога!»

142. Імператор Константин ножиком перерізав горло патріярхові Константинові і дав наказ паракимоменові (першому міністрові), щоб кров, випущена з горла патріярха Константина, була передана псам, які живуть у гінекеї (в жіночому палаці). Архиєреї святої Софії кажуть, що русичі (українці) — дикі варвари-маґоги не тільки мають бридкі обличчя, собачу мову, а й склад мислення у них скотинячий, чому?

Бо русичі (українці) християнам (єреям Візантії) кажуть: «Ісуса-Бога ромеї до дерев'яного стовбура прицвяхували. Бога вбили? Щось не в порядку з вами, або з Богом вашим, ідіть геть з землі нашої, не псуйте нам настрою!» Хіба ж таких варварів можна охрестити? Хіба їх можна заставити стати на коліна перед патріярхом Візантії?! Вони Сонце люблять, а не патріярха!

143. Імператор Константин 5-й 24 серпня 767 року дає наказ єпархові Константинополісу і курапалатові (міністрові), щоб вони при допомозі легіонерів попарно пов'язали монаха з монашкою і водили їх по вулицях Константинополісу. І, щоб били голих монахів і монашок по голові іконами Богородиці і Бога Ісуса. Чому? Святі ікони для тих, які їх цілують, повинні бути приємними навіть тоді, коли вони стукають їх по голові.

Імператор Константин 5-й вважав, що поклоніння іконам (ідолам) перетворилося у явище душевної хвороби. Єрей у святій Софії ножиком зішкрібає фарбу з ікони, мішає цю фарбу з тістом і вином, пече — і причащається, щоб приподобитися Богові Христові. Так є, що «Пресвітери і клирики зшкрібали фарбу з образів, змішували її з проскурками й вином, і роздавали після Причастя» (Митрополит Іларіон (Огієнко), «Іконоборство», стор. 34, Вінніпег, 1954).

144. Мусульманський письменник Мансі (13, 110), оглянувши церкви візантійські, пише: «Християни хваляться, ніби поклоняються правдивому Богові. Та ж вони дали світові більше ідолів, ніж вони зруйнували їх по храмах Греції. Християни (визнавці духовної науки) не соромляться прилюдно кланятися фігурам, зробленим з металу, каменю, глини,

дерева, малюнкам, намальованим на полотні, незграбним подобам різних незчисленних чудотворців».

«Християнство зробилося культом ідолів. У цей час наші мечеті та синагоги прикрашені тільки присутністю Духа правдивого, єдиного Бога і законами Пророка».

Усі на світі ідолопоклонники знають, що образ (ідол) не є Бог, а тільки ікона (образ, ідол, портрет) Бога, і вони не поклоняються ідолові (образові), а тому, хто на іконі (на образі) зображений і вірять вони, що Той, хто є на образі, живе на небі, Він — Отець небесний, і в християн є це іконопочитання (ідолопочитання) — і одні люди можуть його оправдувати, інші — осуджувати, і кожний з них буде по-своєму праведний.

145. Імператор Ірина (780-802) в 787 році скликала 7-й Вселенський Собор, на який прибуло 375 архиєреїв. Архиєреї (переважно грецького походження) вирішили, що віра Христова буде більш привабною, коли буде збагачена ритуалами тими, що були у храмах Богів Зевса, Аполлона, Посейдона,

Атени, Деонісія.

У храмах Деонісія (Бога виноградників) була свята євхаристія: греки у храмі причащалися виноградним вином (кров'ю Бога Деонісія), і п'яніння вони пояснювали як прояви святої євхаристії. Грецьке слово «євхаристія» значить «благодарність», «вдячність».

146. І на 7-му Вселенському Соборі архиєреї постановили впровадити і в церкву Христову «Тайну святої євхаристії». Імператор Ірина (дружина імператора Лева 4-го) була грекинею, виросла вона в Атонах під опікою монахів. Ставши імператором, вона дозволила тим монахам, які втекли з Константинополісу, повернутися до монастирів. Наприклад, в Константинопольському Студитському монастирі було тільки 12 монахів. Вони розбіглися тоді, як імператор Константин 5-й був дав наказ роздягненого монаха зв'язувати з роздягненою монашкою, і водити їх по вулицях.

Тепер у Студитському монастирі знову живе тисяча монахів, вони славлять імператора Ірину.

147. Ритуали старогрецької релігії, які були на 7-му Вселенському Соборі звеличені патріархом Тарасієм, імператором Іриною і її сином, та архиєреями (греками), розгнівили Рим. Папа Лев Третій (795—816), щоб відрізнити себе і латинську церкву від константинопольської, поголив бороду. Архітекам церкви Христової стало зрозуміло, що звичайний народ ніколи не вникав у глибини богословської науки. Він змучений борнею за хліб насущний, шукає спочинку і розваги, і знали про це давні імператори Риму. Потрібні церкві Христовій колоритні зворушливі свята, які б нагадували старі римські карнавали, обходи з свічками храму Юпітерового.

148. Андрій Лихеринський, живучи в постійному недоїданні, має багато видінь — явище галюцинаційне. Є в його видіннях зворушливі образи, на основі його видінь церква Христова утвердила свято Покрови.

У 813 році було придумане врочисте свято Богоявлення. Папа Григорій Четвертий придумує «свято всіх святих».

149. Імператор Лев 5-й (813-820) відмовився цілувати

ікону Бога Христа, яку йому підніс у святій Софії патріарх Никифор. Імператор сказав, що християни поділилися на дві ворожі групи — одна група християн цілує ікону Бога Христа, а інша — кидає її в болото, топчеться по ній, зве її ідолом. Хіба може бути Візантія міцною, маючи таку віру?

Патріарх Никифор в 814 році у своїй палаті зібрав архиєреїв, щоб осудити імператора Лева 5-го. У 815 році архиєреї організували обхід навколо святої Софії, несучи в руках сотні різних ікон. Монах (архимандрит Феодор Студит) також улаштував шумне свято в честь ікон. Імператор Лев 5-й отримує в палаті дари, йому привезені з Києва греками-купцями.

150. Греки-купці кажуть імператорові, що Київ — град дуже багатий, має великий торг. На торзі купці з Ірану продають шовк, купці з Риму продають оксамит, а купці-греки продають паволоки, аравійці продають мечі, привезені з Дамаску. Українці (русичі) кажуть, що в них є все, вони від чужинців нічого не хочуть, є в них бажання, щоб чужинці були їхніми приятелями. Вони вгощають чужинців хмільним медовим узваром, страва у них смачна і дуже поживна. У них є золоті миски. У них дуже пошановані їхні воїни, і особливо ті, які мають шрам

на обличчі.

На питання імператора Лева 5-го греки-купці відповіли, що кияни кажуть: «Ви на полотні і на дошках намалювали юдейця Ісуса в грецькій одежі. Привозите такі ікони до Києва на торг, хочете від нас круг воску чи міх пшона за ікону Бога? Дай міх пшона, матимеш Бога Христа, правдиву віру матимеш, рай на небі матимеш». Вони (кияни) такі слова кажучи, голосно з нас, греків, сміються, дурними людьми нас називають, обманцями, жебраками. Вони нам дають міх пшениці, а ікону Бога Христа не хочуть брати, кажуть, що вони не захоплюються привезеними з Візантії божествами.

151. Імператор Лев 5-й оглядав дари, привезені з Києва: горючий камінь (чудодійний янтар) — мрія для принцес Візантії, білі, як перший сніг, і легкі, як вовна, хутра горностаєві, хутра соболеві, хутра лисячі. Яка розкіш? Киянки одягаються пишно, у вухах мають усерязі (сережки) золоті, діямантові, рубінові, закаблуки окуті золотом. Що зробити, щоб Київ повернути на віру візантійську, щоб у Києві був грек-митрополит — наставленик Візантії?

Греки-купці сказали, що в Києві є купці-араби, які, так

як і юдеї і кияни, сміються з візантійських ікон-ідолів.

152. Імператор Лев 5-й наказав арештувати патріярха Феодора, який поклоніння іконам ставить вище справ Візантії, і дати патріярхові сто ударів ремінням.

Архиєреї святої Софії відчули, що й вони будуть биті, і організували змову — вранці 25 грудня (на різдво Христове) 820 року імператор Лев 5-й умер — ніж стримів у його спині.

Імператор Михаїл (820—830) випустив патріярха Никифора і архимандрита Феодора Студита з в'язниці і сказав, що він не карає тих, які б'ють поклони до ікони Бога Ісуса і не карає тих, які викидають ікони Бога Ісуса на смітник. Він журився, бачачи, що Візантія сама себе виснажує церковними суперечками. Він пробує християн мирити, та бачить, що вони самі на себе дихають такою ненавистю, що при кожній сварці на вулицях Константинополісу зчиняються бійки. Купці (прибулі з Києва), приглядаючись до бійок, кажуть: «Греки, маючи правдиву віру, правдиво один одному голови розбивають і всіх порядних людей дикими варварами називають. У нас, у Києві, ніхто за справи віри не сперечається, земля — мати наша, небо —

батько наш, ми — їхні діти, Дажбог нам дає світло, тепло, ми в Дажбога нічого не просимо, усе, що Дажбог дає, приймаємо і хвалимо Дажбога за дари святі.

153. Імператор Феодил (830— 842) дав наказ, щоб монахи ставали військовиками, Візантія має таке мале військо, що не спроможна боронити себе. Монахи, почувши про наказ імператора, порозбігалися. Розгніваний імператор Феодил наказав поруйнувати монастирі 20 січня 842 року він умирає загадковою смертю.

І стало ясно, що Феодора (жінка Феодила) була таємною приятелькою монахів і при їхній допомозі тепер вона сіла на престіл імператора Візантії, біля неї її малолітній син Михаїл. У грецьких анналах зазначено, що в ці часи русичі (українці), дізнавшись, що Візантія не має імператора, «завоювали Константинополь». Оглянувши місто, вони повернулися до Києва.

154. 18 червня 860 року воїни України (Руси) на 20 кораблях причалили до Константинополісу. Імператор Михаїл 3-й (842—867), син імператора Феодила, кволий і переляканий, відкупився,

пообіцяв давати Києву данину і кращі місця на торзі в Константинополісі для купців-киян.

Архиереї винесли з святої Софії ікони Бога Христа, архистратига Михаїла, Богородиці Діви Марії і просили українців (русичів) прийняти віру візантійську.

Константин Багрянородний (внук імператора Василя Першого) у «Життєписі Василя Першого» пише, що українці (народ скитський) не хочуть приймати візантійської віри.

ДЕНЬ 18

1. О заклопотані діти плянети Земля — які ви багаті: і святощі, і гріхи ваші — це природа безпосереднього життя вашого. Так є: люди стають богами, боги

стають людьми. Дійсність стає легендою, легенда стає дійсністю.

Орь і Лель — дійсність і легенда. Заратустра і Будда, Крішна і Конфуцій, Христос і Могомет — дійсність і легенда. Сонцеград (град Кия), Бенарес, Єрусалим, Рим, Константинополь, Мекка — дійсність і легенда.

Є в легенді дійсність, і є в дійсності легенда. У жорстоких людей жорстока дійсність і жорстока легенда. У благородних людей — благородна дійсність і благородна легенда. Народ без легенди — значить народ без уяви. Народ поневолений чужою уявою не має права розвивати свою уяву.

2. Мати-Земле моя, я твій син. Так є: коли притулю вухом до грудей Твоїх, чую гомін віків — чую легенду Первосинів і Перводочок України (Руси).

І в легенді цій я бачу своє переднародження, я з Орем стрічаю сонце на березі Дніпра, веду задушевні розмови з волхвами у Київському Священному Гаю, де біля Врат Слави вдень і вночі горить Вічний Вогонь Духа Предків.

З вершниками я лечу росяними духмяними степами,
щоб стримати хід вторжників-romeїв. У ратньому
бою мені під ноги падає сонце — з моїх грудей пливе
кров у груди Твої, мати-Земле моя. І я в Тобі стаю
Тобою. І Ти, мати-Земле моя, з сонця і крові свого
«я» знову родиш мене.

І я, перевтілившись, живу у світлих очах потомків
моїх — я — вони, вони — я. І інтуїцією мого «я» я чую
(чую не розумом і не чуттями), чую навиками, які
мені, як скарб надмудрости, мої предки передали —
благословення Дажбоже чую. І благословенням
осяяний дарую внукам легенду віків.

3. «Варварська Україна (Русь) підняла меч над
двоголовим орлом Візантії! Три тижні тому до
Константинополя привезені з Атен вино, масло, мідь,
з Колхиди — золото, тканини і раби, з Гераклеї —
хліб і бавовна та фініки з Месопотамії, з Нікеї —
срібло, з Кипру — папірус, з Лесбосу — вино, з
Ольвії — риба і хліб, пірати привезли ладан, миро,
дорогоцінні каміння, янтар.

І, о непорочна Діво Маріє, суворі, як римський ідол

Марс, мечоносці України (Руси) оточили кораблі. І ні дзвони святої Софії, ні армія нашого імператора їм не страшні. Вони навантажили скарби на свої кораблі. І сказали: «Ромеї, не вторгайтеся на наші землі, не примушуйте нас бути месниками». І попливли вони до земель своїх» у град Кия, де вічний холод, де вічна тьма північна. З снігу гоги і магоги — русі аборигени родяться, нескоримі скитські епігони!» — сказав Візантійський патріарх Фотій, читаючи Езикіела у святій Софії 860 року.

4. Оріяна (Україна-Русь) квітуча долина плянети Земля. Вона осяяна лагідним сонцем — влітку немає великої спеки, взимку немає великого холоду.

«Діти Дажбожої України (Руси) поставили на коліна христовірну Візантію, щоб шанувала сусідів своїх», — сказали воїни-кияни. І Візантія їм дала данину. І вони (внуки Дажбожі) з великими скарбами прибули до Києграда.

Кияни слово «внук» (від ведійського «анука») вживали в значенні «помічник», «залежний». І коли вони казали «внук Дажбожий», то розуміли «помічник Дажбожий», «залежний від Дажбога».

І коли дід казав «мій внук», то він розумів «мій помічник», «той, хто йде після сина мого», «заопікований мною», «Ми внуки Дажбожі» значить «Ми помічники Дажбожі».

5. Воєначальники (атімени) стрілися у київському Священному Гаю. (Там, де тепер стоїть Києво-Печерська лавра, був Священний Гай). У Києві Священним Гаєм називався той Гай, в якому були Могили Предків. Біля Могили Предків у Великодні дні сходилися кияни, несучи писанки, квіти, печиво і вар. (Грецьке слово «лавра» значить «вузький прохід», «сліпа вулиця». Греки на сліпих вулицях будували кам'яниці з напівтемними комірками для монахів. І така кам'яниця звалася лаврою).

У Священному Гаю біля Врат Слави велелюдно. Стоять у шоломах атімени, знаменоносці ставлять бойові знамена. (Врата Слави — це врочисте місце, де цар звичайних воїнів, у боях прославлених, обдаровував золотими мечами і наіменовував їх десятниками і сотниками).

Коли святато Божедар, пророк віщий, підняв

Знамено (триєдину блискавицю — тризуб), у Гаю стало тихо. Божедар сказав: «Синули мої, мужні, богатирі землі Дажбожої, яр-тури і буй-тури! Славлячи Дажбога, ви з славою і скарбами повертаєтеся до рідних вогнищ».

6. «І стрінуть вас чада ваші, роди ваші. І племена ваші вийдуть з піснями на доли і подоли. І лелі світлоокі вклоняться вам, хліб-вар даючи. І рани ваші поцілують старшини вогнищанські.

Буй-тури і яр-тури, славна знать багатой землі нашої! Воїстину кажу вам: "Живіть мирно з Богами рідними (з ріками, лісами, джерелами, полями). І славте їх. І щодня пам'ятайте — ви і Боги ваші зріднені з Духом Предків і з диханням матері-Землі.

Дбаючи про мир, куйте мечі. Земля, яку нам навіки-вічні передали родителі Орь, Кімер, Скит, Сармат, Радогост, Мисокій, Бож, Рус і Кий, багата медами і молоками. Багата зерном і м'ясивом"».

7. «І риб сила-силенна в наших ріках солодководих, лебединих. Качки в очеретах своїх дітей виколихують, з вираю до нас прилітаючи. На степах

наших стійла усякого скоту. Щоб жити у таких розкошах, треба мати великий розум. Люди з малим розумом у розкошах стають лінивими. І слабнуть. Хворіють, як вода стояча.

Щоднини пам'ятаймо — навколо земель Вітчизни нашої живуть чужі голодні язики. На півдні, де живуть ромеї, які з білого каменю богів роблять, або на дошці їх малюють, лежать горби, спалені сонцем. І влітку там річки висихають, скотина гине. І гибнуть люди від голоду і спраги, є земля Сицилія, де ціле літо люди дощу не бачать.

8. Заповітно кажу вам — щоб наші небесні й земні скарби були нашими, щоб наші Боги були нашими, щодня тримаймо мечі напоготові. Коли, на пребагатій землі живучи, розніжимося і обростуть салом наші м'язи і серця, зайти будуть вас бити нашими мечами у наших домах.

Вторгнуться до нас ромеї — ромеї хліб щоденний здобувають мечем. Араби з пустинь прийдуть, прийдуть перси і тевтони. І сядуть вони на наших землях і синів наших запряжуть як скотину в ярма. І непокірних синів наших продаватимуть у рабство. І, щоб вони не тікали, їм очі за ромейським звичаєм

повиколують, сліпі раби молотитимуть зерно їм.

І з домів наших виводитимуть наших доньок і на наших очах соромитимуть. І ми ридма ридатимемо та сил не матимемо боронити їх. І везимуть доньок наших на ярмарки. У гаремах арабських, у монастирях християнських високо цінються миловидні київські дівиці.

9. «О Сонце — святилище неба нашого! Освічуй і грій наші поля і ріки, наші душі і наші серця, ми твої діти. Так, як життя дитини-сисулі пуповиною з'єднане з життям матері, так і ми, внуки Дажбожі, кров'ю нашою і пуповиною нашою, і диханням нашим, і животом нашим з'єднані з Сонцем, Небом і Землею нашими. Слава вовеки і віки Богові батьків наших!»

Святато (священний тато) Божедар від атіманів отримав дари (срібло, золото, папірус і шовкові тканини). Дари приймаючи, він виголошував імена воїнів, які прославилися у ратніх походах: Дибач, Лілат, Слава, Крит, Полян, Криlach, Карпан, Злотодан, Дубар, Пітан, Свадан, Хвала, Ростун, Триріг, Страдач, Свара, Пложан, Яма, Радогош, Магавар, Літун, Двавар, Родан, Горун, Сила, Сват, Вогнедар, Водотрав, Громовик, Листвич, Живорід, Білотур,

Ладомир, Магавідь, Світокол, Ростичар, Косака,
Вишезор, Колодій, Трисад, Каспаса, Орімир, Кий,
Славутич, Листвич, Дарава, Тапа, Ліпак, Пава, Снага,
Ман, Сушка, Сарпа, Кривуля, Дівер, Рава, Ус, Скол,
Мольба, Варан, Коласа, Чара, Колодій, Татомир, Дан,
Паликоп, Стоян.

10. В Оріяні (Україні-Русі) двадцять сім вогнищ
(царств). І ці царства очолені царями. І сини і внуки
знають: життя їхнє почалося від Тата Оря і Мами
Лель. Три тисячі п'ятсот літ перед вторгненням Дарія
(царя іранського) вже на землі Оріяни (України-Руси)
потомки Оря і Лель мали самостійні царства.

І кожне царство мало гради і храми (храми-селища) і
ріки, і ліси, і гори. І на пасовищах — незчисленна
кількість корів, овець. Біля селищ — пшеничні поля,
оподаль — паслися мирно дикі коні.

На берегах густі росли коноплі. На городах — просо,
сочевиця, часник, цибуля. У тінистих лісах земля була
покрита грибами, ягодами.

І кожне царство (плем'я) жило як одна родина. Усі
юнаки — то брати, усі юнки — то сестри, і всі вони

були дітьми в очах старих людей. Старі люди щиро поважалися, бо вони все знали — великий життєвий досвід вони передавали з роду в рід.

Велике селище — один рід, селище має лікарів, повитух, піснярів, казкарів, гопарів, погодників, зброярів. І має славних ткаць і вишивальниць.

11. Сьогодні ми кажемо «брат», у древні часи слово «одноплемінник» було синонімом слова «брат». Слово «плем'я» постало від слова «плід». Одноплемінники — значить одно-плідники. Колосок, який має п'ятнадцять зернин, народжений з однієї зернини — з одного плоду.

Усі жителі вогнища вірили (і рідна віра їхня була життєвими досвідами освячена), що вони походять з одного плоду. І тому в них була розвинена кровна єдність — підсвідома спонука самозбереження. Усі жили однією радістю і одним боєм — усі за одного і один — за всіх. І єдність їхня була властива характерові їхньому — і тому вони були об'єднані, нічого про єдність не говорячи.

12. І сьогодні археологи знайшли оборонні вали

оріянських племен. Знайдені житла — знайдені зброя, керамічні вироби, жіночі прикраси, стріли, зброя, вози. Знайдені жертovníки. Де знайдені?

Знайдені руїни оріянських царств біля Черкас, біля Трипілля, біля таких сьгоднішніх міст і сіл: Савран, Нова Чортория, Моства, Красногірка, Райки, Городське, Паволоч, Колодяжне, Шипинці, Стара Будда, Усатове, Кріпець. Залісся, Поливанів Яр, Віталівка, Гринівка, Лука — Врублівська, Красноперівці, Криничка, Студениця, Волинцеве, Озаринці, Кам'яний Бід, Високе, Варковичі, Велика Мокша, Дубляни, Гатне, Стрітівка, Чаплі, Середній Стіг.

Сміла, Потік, Скеля, Перун, Колодисте. Ступки, Млинище, Комарники, Грушка, Перешори, Кремінна, Завадинці, Запоріжжя, Вишеньки, Ставищани, Народичі, Хотянівка, Кам'янка, Дзвонецька Балка, Борислав, Вовниги, Львів, Ужгород, Станіслав, Тернопіль, Роксолянське Городище, Білозерське Городище, Суми, Богоявленське, Сваром'я, Рівне, Попельнасте, Недогарки, Журавлівка, Сватове, Лихачівка, Любимівка, Вербівка, Трояни, Цвітне, Пересечень.

13. Геродот (485—425 роки «до нашої ери») у своїй «Історії» пише, що ніякий ворог, що вторгався у Скитію (Україну-Русь), не міг погордитися успіхом. І знали про це греки.

І він (Геродот) пише, що наймогутніший у свій час імператор Дарій (володар Ірану) і покоритель земель грецьких, вторгнувшись на землі Скитії (України-Руси), потерпів поразку і рятував своє життя втечею через Босфор. Сучасник Гіппократа (460—372 роки «до нашої ери») історик Фукидит пише, що скити (українці-русичі) найчисленніший народ, і царство їхнє таке могутнє і велике, що з ними не може зрівнятися жодний народ не тільки Європи, а й Азії, і ні один народ сам не в силі перемогти скитів (українців-русичів).

14. Київ — найстаріший град людей білої раси, двадцять тисяч літ тому тут жили світлоокі роди. І Київ спочатку звався Сур'яградом, що значить — Сонцеград, або — град Сонця.

Тато Орь заснував град з синами Гатусилом, Атівірою, Сумером, Гудеем, Критом, Горинем, Парсом, Медеем, Ліпаком, Сакиєм, Сарматом і

Каспасом.

І потомки назвали град Оря Сур'яградом тому, що коли вийти на світанні на гори Дніпрові, то з гір найкраще видно схід сонця. І весною тут найраніше воскресає земля — на горбах тане сніг і чорнозем покривається квітами і травами.

15. І був Сур'яград славний домами, дома стояли на горбах у дубових гаях. Вони були покриті соломою, очеретом, стіни були з глини і лози. І були з дубових балок.

Оріяни (першотворці і першожителі Сур'яграду) не любили каменя. Камінь — тяжкий і холодний. І непривітний, не життям народжений. Дерево тепліше й привітніше, і рідніше, і тому вони (оріяни) свої дома ставили з дерева. Дуб — священне дерево, і дома дубові звалися священними (світлими).

У домах були печі, які ми зовемо «трипільськими», вони й тепер є в наших хатах.

На лежанках лежали шерстяні покривала, соболеві хутра, на долівках — рогожані ковдри або — ведмежі хутра.

16. Біля стін у шкіряних міхах стояли сушені горіхи, просо, пшениця. На жертках і на стінах висіла (літом на сонці сушена) риба, висіли на шнурках гриби, у вінки заплетений часник, цибуля. І тут же — сушений полин, подорожник, мак, ганус, липовий цвіт, кмін, горицвіт, ромашка, льон, безсмертник.

У дзбанах стояв мед з степових квітів, мед липовий, мед з вовчегідника — отруйний, але й лікувальний він. На підвищенні, там, де були зерна пахучих квітів (у домі, де жив волхв), стояв дзбаночок з бобровою струменою дорогоцінною. І, щоб струмена зберегла якість, дзбанок був щільно облитий воском. З Риму й Атен прибували посли, щоб дістати боброву струмену — цілющий лік для патриціїв.

17. У домах, де жили воїни, на стінах висіли мечі, щити, наконечники стріл, бойові сокири. Мечі були зроблені рідними ковалями. І були привезені з чужих земель. Атенці, сирійці і ромеї привозили мечі і вина до Сур'яграду та золоті прикраси, щоб дістати воску, соболеві хутра, ліки. Ромеї, які хотіли жити у Сур'я-

граді, і мати свої золотарні, платили данину цареві Кію. І Кий, маючи скарби, ставив нові доми. І в них селилися купці. І по рідних, і по чужих землях ішла слава про град Кия.

Кий — Потомок Оря, і рід Його великий: над Дніпром численні селища огорожені високим частоколом. У селищах є зброярі, теслярі, золотарі, ткачі, гончарі. Є й дружини зброєносців — усі вони кровно зріднені з Києм. Кий — цар (вогнищанин).

858 рік. Атімани (воеводи царств оріяньських) з скарбами тепер з'їхалися, розташувались на Хрещатій долині. І тут коні лишили, а самі пішли до Священного Гаю.

Атімани у Священному Гаю обмірковували, що ромеї, які живуть у Константинополі, набігають на наші степи і ловлять юнаків і юнок. Зв'язують їх і відправляють у Херсонес на продаж (у рабство).

І втікачі, які прибули з країни Болгар, оповідають, що ромейський цар Михаїл вторгнувся на землі болгарські. Болгари не мали сил боронитися і з горя мусили стати християнами — ромейські єреї їх

хрестили. І казали їм: «Ви болгари, а віра у вас Київська, тепер ви маєте віру християнську, і тому ви є людьми ромейськими».

18. У Священному Гаю атімени вирішили, що треба споруджувати всюдихідні лад'ї, (шестиколесні невеликі кораблі). Кораблі можуть їхати по суші, їх тягнутимуть воли або коні. А прибувши до ріки чи моря, кораблі пливтимуть — колеса їм даватимуть рівновагу.

У кожному кораблі сидітиме тридцять чи сорок воїнів. Щити будуть прикріплені до зовнішніх стін, спереду стоятиме знамено Дажбоже (тризуб мідяний або зроблений з товстих просмолених мотузів).

19. 882-го року прибув з Новгороду до Києва воєвода Олег. Він у Священному Гаю почоломкався з святатом Божедаром. І поцілував знак Дажбожий. Атімени, знаючи, що Олег — воєвода смілий і мудрий, пообіцяли нові лад'ї спорудити і військо підсилити новими воїнами.

І пише літописець, що не сотні, а «тисячі кораблів»

було споруджено. І частина їх стояла на колесах у селищах, а частина вже була спущена на воду — лад'ї погойдувалися на березі Дніпра. Олег з царевичем Ігорем оглядав мечі, які навантажувалися на кораблі (лад'ї).

20. Атімани вели воїнів з Древлянїї, Радимичїї, Полянїї, Сїверянїї, Дулібїї і степових царств Дону і Кубані. Греки усі ці царства називали Великою Скитією.

У Священному Гаю до атіманів і воїнів промовляв святато Божедар:

«Мечоносці — помічники Дажбожі! Сила наша тільки тоді буде сильною, коли ми утихомирюватимемо ворогів наших. І будемо вчити їх коритися нашій правді. Покажіть Небові й Землі, що наша правда усім людям на Землі потрібна.

Не зганьбіть зброї, не зганьбіть свого родинного вогнища. Не зганьбіть могил Предків своїх. Триєдина святість Первотата Оря і Первоматері Лель у ваших руках. Безстрашним чином помагайте Дажбогові

тримати на Землі Правду і Волю».

21. «І бийтеся так, щоб після кожного бою сила ваша сильнішала, зброя ваша славнішала, життя ваше багатшало. Усі на світі люди добрі славитимуть перемогу вашу. Ваша перемога — це перемога тих, які хочуть на волі родитися і на волі умирати!

Ви, внуки Дажбожі, ростом вищі як ромеї, кров ваша бадьоріша тому, що ви родитеся і живете на бадьорішій землі, де сонце не змучує спекою, де води джерельні і трави соковиті, де поля багаті повноколоссям, де могутні тури гуляють, де красою і швидкістю буйногриві коні уяву людську хвилюють.

Життя — це час і дія, прогайнований час — значить прогайноване життя. І той, хто життя прогайнував, бо нічого доброго для рідних людей не зробив, щезає безслідно — кому потрібний порожній колосок?

Дійте, дійте, дійте! У дії сила прибуває і розум багатіє. І ніколи не захоплюйтеся чужими законами, чужими обрядами, чужими вірами, чужими богами, чужою красою. Орел красивий, має він орлину красу.

Лев красивий, має він левину красу».

22. «Мудрі народи тому є мудрими, що звеличують віру батьків своїх. У вірі батьківській є совість батьківська, мудрість батьківська, любов батьківська. У жолудеві живе дуб могутній, у вірі батьківській живе наша сила могутня.

І греки-ромеї знають, що віра батьківська — сила велика. І щоб ви сили великої не мали, вони казатимуть вам, щоб ви вірили юдейцеві Ісусові, бо Він є добрим, правдивим Богом, розп'ятим на деревині.

Воістину кажу вам — там, де люди людей на деревині розпинають, там, де люди людей, як скотину, на торзі продають, розп'яті люди і Бог у них розп'ятій.

Бог є там, де люди добрі, правдиві, мирні. Бог України (Руси) — правдивий Бог, бо і земля в нас є правдивою землею, і небо наше є правдивим небом, і люди наші є правдивими людьми. Світло бо від Світла походить!»

23. «Треба не серце, а камінь в грудях мати, щоб рідного брата купцям у неволю єгипетську продати», — так я вчора сказав грекові, який у Києві людей наших на віру юдейця Ісуса улесливо навертав, кажучи, що Бог один, а кияни багатьом Богам вірять і їм вони поклоняються, і тому вони неправдиві люди.

Так, у нас в Києві є наші рідні Боги, а ми є їхніми рідними дітьми. Наші Боги — вірні приятелі наші, і з ними ми живемо як одна дружня велика родина. Безсовісний той чужинець, який загощує у наш гостинний дім, і при наших дітях наші порядки і наші звичаї обмовляє.

Богами нашими є Сили Землі нашої, Богами нашими є Ріки, Гори, Ліси, Вітри наші. Богами нашими є Весна, Літо, Зима, Осінь наші. І без них ми не хочемо жити, Бог значить Датель Буття, є Буття — є Життя. Є життя — є люди.

Греки-ромей на дощині намалюють юдейця Ісуса з образом на дереві замученого чоловіка напівголого і кажуть: «Це Бог правдивий, раби зі страхом і

трепетом підступіте, віру правдиву матимете!» А я кажу: «Там, де страх і трепет, то не тільки правдивої віри немає, а й думання страхом затьмарене. Закони юдейські — правдиві чи неправдиві — нам не потрібні, бо ми люди мудрі, а мудрі люди тому й є мудримися, що в них є свої закони — свій шлях життя».

24. «Благословляю правдоносні мечі ваші! Без перемоги не вертайтеся. Хто вмирає в бою за Бога України (Руси), той смертю смерть перемагає і знову народжується, і безсмертніє у безсмертності Роду свого.

Хто в бою з переляку меч з рук випускає і здається в полон, стає рабом. Хто є рабом на цьому світі, той буде рабом і на тому світі.

Внуки-помічники Дажбожі, поцілуйте мечі свої і мечами поміняйтеся, поцілунок — любов. І землю-Матір поцілуйте. І матерів поцілуйте. І муж жену хай поцілує. І наречений наречену хай поцілує, життя нове з нею починаючи.

Ідіть, прийдіть і поставте гречинів-ромеїв на коліна, щоб вони не вторгалися на святую землю України

(Руси)! Дажбог, праведний Бог батьків наших, іде з вами, ви переможете!»

25. 2000 кораблів (лад'їв) стоять біля Києва на берегах Дніпра. Літописець пише, що «в кожному кораблі було тридцять або сорок воїнів».

Після промови святата Божедара, а це вже була передвечірня пора, воїни ішли до берега, де стояли кораблі, навантажені щитами, стрілами, мечами, печеним м'ясивом, солоним салом, медом, зерном, сушеною рибою.

На березі рядами стояли коні. І ходили озброєні воїни. І на горбах, де стояли жінки, діти, діди, горіли смолоскипи. Горіли ясно і врочисто — був тихий вечір. І далеко у степах було видно Київські вогнища. І люди прибували на човнах і на возах з сусідніх селищ до Києва, щоб ранком проваджати в ратню дорогу воїнів.

26. Скандинавці-варяги були охоронцями при дворі імператора в Константинополі. І мандрівні озброєні купці (прибулі з Скандинавії до Києва) також звалися

варягами.

Варяги і греки, які були купцями, і крам свій продаючи, намовляли киян зрадити віру батьківську і прийняти віру грецьку, стривожилися. Вони побачили у Києві багато тисяч воїнів прибулих з володінь (царств) України (Руси).

Володіння (царства) України (Руси) жили незалежним життям. І простори у них не були великі, бо розміром рівнялися таким країнам, як теперішні держави Ліванон, Коста Ріко, Гватемала, Ізраель.

Українська (Оріянська) імперія ніколи і ніким не була покорена. Ні Іран (Персія) Дарія, ні Греція Олександра Македонського, ні Рим Траяна не мали сил заволодіти землями внуків Дажбожих. Вони (чужинці) постійно вторгалися на південні береги Української імперії та, мечі свої поламавши, верталися безславно додому.

27. Варяг Хведір і його брат Аскольд та грек Афанасій (він казав, що є купцем, та справді був архиєреєм-шпигуном з Константинополя) насвітанку сіли на

коней, укравши їх у атімана Улеба.

Вони галопом летіли на південь. Та їх стримали атіманські ратаї, і привели до Києва. І атіман Улеб спитав царя Олега, що робити з спійманими варягами і греком?

Олег сказав, що атіман Улеб може їх покарати. Улеб відібрав мечі у варягів та коли хотів у Афанасія взяти книгу, то Афанасій сказав: «Святу Євангелію християнин не дає варвару на зневагу».

Атіман Улеб покликав волхва (віщуна Магадара), щоб він пояснив, що в тій «Євангелії» написано? Волхв Магадар умів читати по-ромейському, бо дванадцять літ перебував у неволі в Константинополі. Він сказав: «Варваре Афанасіє, ти спішив повідомити патріярха Візантії, що Україна (Русь) Дажбожа іде, щоб бити ромеїв? А чому, скажи, варваре-христовіре, ромеї крадуть на наших полях скот наш? І крадуть синів і доньок наших, і продають їх у рабство? Варваре-христовіре Афанасіє, у нас на Дажбожій землі скотина більше пошанована ніж у вашій Христовій землі людина. У нас є свята, і коли ми святкуємо, то і коні, і корови, і вівці святкують —

ми і їх годуємо у святкові дні свяtkовою їжею».

28. І волхв Магадар, тримаючи «Євангелію», говорив: «Хто вдарить тебе у праву щоку, підстав йому й ліву. Чуєш, христовіре Афанасіє, ти цієї низької рабської правди учив киян на ярмарку в Києві. Ти киян обдурював, бо учив їх тієї віри, яку ні ти, ні твої імператори, ні твої патріярхи не практикують. Ти киянам казав, що юдеєць Ісус — Бог правдивий учить: «Любіть ворогів ваших, робіть добро тим, хто ненавидить вас. Усяка бо влада Богом дана». Чуєш, ромее-чолобитнику розп'ятого Бога Ісуса, «усяка бо влада Богом дана?» Влада, яка є в Україні (Русі), Богом дана. Чому ти нашу владу, Богом нам дану, хочеш на нашій землі зневажати, сатанинська твоя віра!»

29. Улеб сказав архиєрею Афанасію: «Підеш з нами, Афанасіє. І коли ми наблизимся до пишного війська ромейського, ти підеш вперед. І ти, «Євангелію» піднявши, скажеш: «Ромеї-варвари, усяка бо влада Богом дана! Не беріть мечів у руки, хто бо меч візьме, від меча погине — так говорить благий Ісус Христос!»

Архиєрей перехрестився, поцілував «Євангелію» і

сказав, що перед боєм кликатиме ромеїв до покори. Варяги (християни) були приведені до царя Олега і він сказав їм: «Живете на землі нашій, їсте хліб з рук наших гостинних, і християнську змову чините проти нас. Хай підступні ноги ваші більше не торкаються до святої землі нашої».

І варяги (ромейські шпигуни) були пов'язані і вкинуті в корито, корито пливло по Дніпрі, а коли причалювало до берега, то люди відштовхували його.

30. Туман котиться по воді. Тихо похитуються кораблі. І коли у Дніпрянських дібровах на світанні защебетали птахи і небосхил почав горіти, ніби з незвіданих глибин Дніпра (Славути) виринуло світило (Сонце) Дажбоже. І засіяли Київські гори. І в граді Кия озвалися мідяні сурми, і заграли гуслі, і загули бубни.

І тисячі людей, святково одягнених, спішили до Дніпра. Ішли столітні діди, ішли матері, ішла молодь. І рядами ішли у білосніжних льолях, уквітчані росяними степовими вінками, дівчата ясні, як ранок. І сонце золотило їхні русі коси, їхні рум'яні лиця. Усі вони вийшли на гору і перед сходячим сонцем стали

на коліна і молилися до Бога батьків своїх.

І коли святато Божедар поцілував землю, всі поцілували. Воїни брали жменю землі з собою, щоб носити її біля грудей, і щоб вона (рідна землиця) лягла на груди воїна поляглого в бою. І коли він прийде у Царство Духа Предків, то Мати Лель і Тато Орь, оглянуть землю біля рани його і пізнають по землі кров'ю окроплений, що він потомок їхній і приймуть його в Духовне Царство своє.

31. І коли на київській горі цар Олег підняв меч, то меч почав горіти, підпалений сонцем, волею Божою благословлялася зброя. І атімени підняли мечі, стоячи на лівому і правому берегах Дніпра. І заgrimіли сурми, і громом озвалися бубони.

Воїни сідали на баскі коні. Матері, жінки і наречені благословляли їх, долоні перед серцем складаючи і чоло склоняючи. І кидали коням під ноги квіти духмяні.

Воїни, ті, що сидять на кораблях, уже відчалюють від берега. І чи то груди у них богатирські, чи серця у них левині, чи жили у них турські — їхня пісня лунала

могутня, розлога, як світ. І пісню їхню почули люди і Небо й Земля. І на хмарах громом озвалася пісня їхня і по степах різнотравних вітри понесли їхню пісню ратню, пісню, Богом вітану.

І наречені знімали з голів своїх вінки і кидали їх на хвилі Дніпрові. Пливли вінки, і воїни списками з води брали і тримали їх на грудях своїх. І шум Дніпрових хвиль, і щебет древніх гаїв Дніпрянських, і слова прощальні, і пісні, і збуджене биття сердець, і сльози, і трепет уст дівочих, і молитви волхвів, і сурми голосні, і баских коней іржання — усе творило між Небом і Землею нескориму торжественну симфонію життя.

32. Ішли дні. І коли ромеї (хитроуслесливі греки-ортодокси) ранком у тумані побачили біля мурів Константинополя могутню флотилію Великої Скітії (воїнів Української імперії), вони вийшли, взявши у святій Софії ікону Ісуса, ікону Марії та Варвари.

Атіман Улеб, побачивши ікони і озброєних ромеїв, і чорноризних константинопольських архиєреїв, сказав архиєрею Афанасію, що стояв біля нього, щоб він підняв «Євангелію» і рік слова євангельські.

Архиєрей Афанасій сказав, що вийде на сушу і на суші скаже ромеям, щоб вони мечі склали. Та коли він вийшов на сушу, то перехрестився і, піднявши поли, почав кричати, що варвари у жертву своїм ідолам принесли варягів Хведора і Аскольда. Атіман Улеб пустив стрілу і Афанасій упокоївся.

33. 907 рік. Константинополь. Архистратиги візантійські стрілися з атіманами України (Руси). І підійшовши до Олега, поклонилися Йому і сказали: «Від імени імператора Лева просимо, не бери столиці, полісу Константинового. Візьми від нас дань, яку хочеш».

І ромеї принесли печених овець, маслини, оливки. І тут же поставили дзбанки, наповнені винами, і видно, що дзбанки були принесені з святої Софії, бо на них були намальовані хрести і образи Богородиці Марії.

І цар Олег дав наказ трьом воїнам-ромеям і трьом єреям, які стояли з хрестами, щоб вони пили вино. І вони (може для них таїна була незнаною) охоче пили вино, і на них пильно дивився Олег. Напившись вина,

нешасні ромеї в муках умирали.

Єреї тут же їх сповідали і притуляли до посинілих губ їхніх ікону правдивого Бога Ісуса Христа.

34. Перелякані греки (ромеї) сказали: «Це не Олег, а святий Димитрій посланий на нас Богом». І слова ці навіки застигли на сторінках старих анналів.

І почалися мирні переговори. Візантія дала Україні (Русі) данину: золото, срібло, мечі, дорогі тканини, вітрила, дорогі каміння, жіночі прикраси. І цар Олег узяв щита, на якому був зображений знак Дажбожий і прибив на вратах Константинополя.

Цар Олег і імператор Лев підписали договір. Імператор Лев поцілував ікону Бога Ісуса. Олег поцілував знамено Дажбоже. Лев пообіцяв платити данину Києву, Чернігову, Любечу, Новгороду та іншим царствам України (Руси).

І імператор Лев пообіцяв, що купці, прибулі з Києва до Константинополя, будуть достойно трактовані, їм

будуть відпущені кращі доми і кращі місця на
пристані для кораблів їхніх.

35. І тішилися візантійці, і били поклони перед
образами Бога Ісуса, Богородиці Марії, святого
Миколая і святого Георгія, що воїни царя Олега не
приєднали град Константина до України (Руси). І в
договорі Олега — Лева зазначено: «Коли хто вб'є —
русич християнина чи християнин русича — то
убивець має умерти на місці злочину».

Тому, що в Константинополі (христовірному
Вавилоні) жили люди різних рас і племен (були
греки, єгиптяни, фінікійці, вірмени, сирійці,
римляни), і тому, що вони вже були між собою
кровно змішані, існувала для всіх одна назва —
християни. Тому, що в Києві жили люди однієї раси
(оріянської) і всі вони були людьми однієї віри, всіх їх
звали русичами (українцями).

36. Коли кораблі військ Олегових зі скарбами і
піснями відчаливали від Константинополя, атенські
купці підійшли до атімана Улеба. Видно, що вони
знали звичаї України (Руси), бо хоч мали на шиї
хрести, підійшли до знамена Дажбожого і низько
вклонилися. І атіман Улеб дозволив їм їхати на торг

до Києва.

З золото-блакитними знаменами примчали на баских конях перші вершники до Києва. І вони принесли вість, що рать помічників Дажбожих з перемогою вертається. Атімани, які були з Дону і Кубані, на кораблях поїхали сушею на схід.

Цар Олег з атіманами Улебом, Ліпаком, Братаном, Сурмою, Косаком і Сарматом їдуть до Києва. Олег і атімани, прибувши до Києва, скупалися у Дніпрі. І був даний наказ, щоб всі воїни купалися.

У Київському Священному Гаю було велелюдно. Олег і атімани стали на коліна перед Жертовником Духа Предків, де горів Вічний Вогонь Життя. І поцілували вони матір-Землю. І знамена Дажбожі.

37. На хрещатій долині були розстелені полотна, на яких лежала їжа. І сиділи тут же кияни. За столами оподаль сидів цар Олег, біля нього атімани, їхні родини і славні богатирі (буй-тури і яр-тури). Не тільки Київ, а й Чернігів, і всі гради і селища України (Руси) три дні святкували День Перемоги.

Святато Божедар на дереві мідним (на вогні розпеченим) пером робить карби (самскрути). Він написав ім'я Олег. Перед ім'ям Олег стояли імена древніх царів і атіманів. Їхні імена читатиме святато Божедар на святі Купала.

І тут же (у підземеллі Священного Гаю) у скринях хороняться святі письмена України (Руси), договори і описи походів українців (русичів) на ворогів (на ромеїв, тевтонів).

38. У Києві великий торг, є купці з країн Азії і Європи. І купці між собою говорять, що Візантія вже чотири роки платить данину велику Україні (Русі). І Київ багатіє. У Києві жінки одягнені у шовках і злототканих одіннях; взуття підкуте золотом, на золотих діядемах — дорогоцінні діаманти, і соболеві хутра майже в кожної.

У Константинополі жінки мовчазні і одягнені непривабливо. Усі вони мають чорне одіння і всі вони чорняві, смуглі. І настрій у них чернечий тому, що у святій Софії щонеділі архиєреї речать, що араби грабують Константинополь, — відібрали багаті

колонії у ромеїв. Дівчина, яка хоче бути модною і шанованою, повинна йти жити у монастир або вдома проводити час у молитвах. І щонеділі у церкві бити поклони до Богородиці Марії, і просити у Неї спасіння на небі, де немає ні спокус, ні вболівань.

39. У Києві кияни люблять веселі кольори, квітуче вбрання, гаптовані і вишиті сорочки, і ставляться неприхильно до чорного грецького жіночого вбрання. А щодо пахощів, то молоді киянки вважають, що одяг і пахощі — справа одна, і старші кияни не хвалять їх за такий стиль життя. Найдорожчі пахощі вірменські купці тепер везуть не до Риму й Константинополя, а до Києва, де дістають дорогі янтарні намиста.

40. Мороз міцно скував води Дніпрові. І на санях по засніженому льоду повільно возять коні сухі дрова. Київський Священний Гай -могутня лісова площа. І сотні літ тут шумлять дуби; дуб, що вже свій вік прожив, стоїть без листя.

Сухе гілля можна у Священному Гаю збирати. Дерево (і особливо те дерево, що росте над Могилами Предків) поєднане з Духом Предків. І сокирою не можна до такого дерева торкатися — воно

затремтить і затривожиться корінь його, де лежать,
вічний спокій маючи, Предки — Древні Кияни.

І тому в Священному Гаю ніколи не чути гупання
сокири. Усе дихає спокоєм і непорочністю,
загадковою святістю. І квіти, і гриби, і ягоди, і трави, і
гнізда пташині звеличують цей рай земний.

І щороку на Великий День сюди приходять кияни в
гості до Предків, несучи з собою писанки, вар,
печиво, квіти. А в Клечальну (Зелену) неділю
приносять з Священного Гаю (з Могил Предків) віття
додому, і цим віттям завітчують дім, ворота, двері. Є
повір'я, що Дух Предків, який на віттях надмогильних
витає, з віттям у дім прибуває, і в домі дітей, внуків і
правнуків благословляє миром і любов'ю.

41. Оподаль від Священного Гаю, там, де Хрещата
долина, протікає джерельний струмок — чиста
холодна вода. І тут, на узгір'ї, стоять дубові лазні і
парильні.

У кожній лазні в скалі видовбане велике корито, у
яке влітку і взимку струмиться вода джерельна. Є тут
великі мідяні казани, у яких гріється вода. І є широкі

печі, у яких гріються каміння. Гаряче каміння зсувають у кам'яні корита, творячи пару і теплу воду.

На дубових і кам'яних лавах є лико, є пахуче зілля. Є парні і лазні окремо для жінок — киянки люблять плекати чистоту тіла. І вони тут в зимові вечори паряться, наваром з пахучого зілля коси миють. Купання у Києві для всіх безкоштовне тому, що купання вважається частиною обрядів існуючих у вірі київській.

42. І кияни помітили, що купці (сирійці, араби, юдейці, вірмени, персіяни, греки) люблять купатися у київських лазнях. Вони сюди на відпочинок приходять у довгі зимові вечори. Приймаючи київську купіль (ликом до червоного кольору тіло натирають), вони стають бадьорими і свіжими як кияни.

У Києві зайди-греки говорили, що тіла не треба мити, бо тіло — пристань гріха. Тіло треба бичувати, морити голодом. І так ділом доводити, що тіло — ніщо, дух — животворний. І такі греки не брали до рук мідяних гребінців, які на торзі продавалися. Юдеї і персіяни доводили, що хоч греки-ромеї і звуть Україну (Русь) варварською, нечестивою, але

мандрівник може легко помітити, що в домах града Кия запах приємніший і свіжіший, ніж у домах в Константинополі, де жителі живуть, не бажаючи білити стіни. І часто замість води тіло миють святим оливковим маслом, і так чепуряться. Масло на тілі старіючи, виділяє тяжкий запах, і той, хто не звик до такого запаху, не легко його переносить.

«А що таке добре, а що таке зле? — сказав вірменин. — Те, що грекам пахне, киянам смердить. Те, що киянам пахне — грекам смердить. Запах — справа, яка на кожній землі по-різному нюхається».

43. Вранці баский кінь мчав по Хрещатій Долині, вискочив на узгір'я. Біля дуба вершник Ростун прив'язав коня. І пішов до віщуна — пророка Гугула, який ось вже п'ятий день нічого (крім молока) не п'є і не їсть: ушановує пам'ять святата Божедара, який тиждень тому помер.

Пророк Гугул, ставши лицем до небосхилу, який вже благословився, волю свою в мольбі висловлював: «Сонце — святий і теплий усміх Дажбожий, освіти і освяти землю Оря і Лелі. І поклін мій від мене і чада Київського прийми. І душу святата Божедара сяйвом приголуб, і в Царстві Духа Предків осіни. Дажбоже,

Ти бадьориш коріння, що п'ють соки Земні. Ти зерно снагою наливаєш. Твоїми божественними дарами живиться родина помічників (внуків) Твоїх, їм Ти дав рай земний і небесний, добрий Ти».

44. Після молитви вершник Ростун підійшов до пророка Гугула і сказав: «Світлий віщуне Гугуле, вчора грек Ардаґастас прибув з купцями. Він одяг має чорний, на грудях — золотий хрест. І греки, прибулі з Атен, цілують йому руку.

Ардаґастас підійшов до Дніпра, де я коня напував, і заговорив до мене по-нашому. Він сказав, щоб я повів його до Священного Гаю. І я прийшов сказати вам про це».

І сказав пророк Гугул: «Не хочу бачити єрея у Священному Гаю. Неправдомовні вони люди. Наші предки не любили їх». І сказав Ростун: «Але Ардаґастас має коси русі, як у мене. І світлі очі має». І він, упевнившись, що ніхто його не бачить, сказав: «Слава Дажбогу!»

«Скажи, щоб він прийшов до мене», — сказав Гугул і пішов до своїх одноплемінців гугулів, що прибули з

Карпат, дари принісни.

І Гугул сказав гугулам: «Любі мої гугули, гордість чада Дажбожого, ви гугулите (на сурмах закликаєте) до бою ратнього. І гул трембіт душу зворушує. І тоді й кров по жилах жвавіше пливе».

«Кланяйтеся від мене атіманам Гугулії Радимові, Браздові, Сколеві, Ужеві, Мукачеві, Кривулі і Сварукові. І моїм сестрам Предславі, Семирі і Родославі кланяйтеся». І гугули, дари передавши, пішли на Хрещату долину.

45. Віщий Гугул їв варену пшеницю. І пив вар (настій з лісових ягід і корінців). Ардагастас підійшов до Врат Слави, поклонився і поцілував знамено Бога України (Руси) — Трисуття.

Віщий Гугул побачив сльози на очах грецького архиєрея Ардагастаса. І сказав: «Сльози — молитва душі. Якщо ти читтна (чесна) людина, то ти не справжній ромей (гречин). Знати хочу, чого волієш?»

«Так, правду речеш, ми, кияни, люди багаті. У нас все є. Людині чужого язика, що приходить до граду нашого, ми зерно даємо, м'ясиво, мед. І — добре слово. Без доброго слова мед недобрий, доброта наша щира й весела».

«Але ми нікому не даємо віри нашої і ми ні від кого віри не беремо. Наша віра — це наша борня за життя. Ми боремося, щоб жити. Ардаґастасе, чому твоя душа в сльозах?»

46. І сказав архиєрей Ардаґастас: «У релігії України (Руси) є ритуал — коли в дім приходить гість дорогий, то йому ноги миють і дають йому свіжу сорочку. І потім його запрошують до столу на місце почесне, стравою вгощають. І кажуть: "Чим багаті, тим і раді"».

«Пані дому пере одержу, на сонці сушить, рублем-качалкою її зм'якшує. Щоб людина чужого язика у свіжій сорочці в путь вирушала. І дають подорожньому на дорогу хліба, меду, сала. І кажуть: "Ідіть з Богом". Я прибув до града Кия і бачу — мене ніхто по-київському не стрічає».

47. Віщий Гугул сказав: «Покони міняються, життя — вічний рух змін, перетворень, старінь і молодінь. Так було — ми хліб святий давали зайдам (ромеям — гречинам — германам). І вони брали хліб з рук наших, пили мед і чинили блуд. А в нас є покон строгий — за блуд тато виганяє доню з дому, доня без чести — сором для всього роду її».

Архиєрей Ардагастас спитав: «Чому Київ не любить ромеїв (гречинів)?» Віщий Гугул відповів: «Бо ромеї (гречини) чинять зло в ім'я Бога — юдейця Христа милосердного. Знають усі язики, які на сусідніх і далеких землях живуть, що ми, потомки царя Кия, багаті. Є в нас золото, срібло, залізо, мідь, дерево, ріг, віск, хутро, шкіра».

«І є в нас краса наша ненаглядна — Небо святе, звемо його Сваргою, а то значить дивною силою Самородженою і Саморуководною. І є в нас життя наше — Земля рідна, в якій є соки для крові нашої. Береш землю нашу — значить відбираєш у нас життя».

48. «Ми поклоняємося Матері — Землі святій, а ромеї (гречини) це бачать і за це зневажають нас, звуть нас дикунами, барбарами чи варварами,

паганусами. І ми не гніваємося, зневажаєш — зневажай, тільки Священний Гай, де могили Праотців наших, не засмічуй, не тривож лісу, Праотцям потрібний вічний спокій».

«Не гніваємося на ромея (гречина), він бідний як жебрак. І коли б я був греком, то і я б у Греції не кланявся землі. Чому, питаєш? Земля у Греції не варта, щоб до неї молитися -на ній немає життя, на ній немає пшеничних ланів. Земля Греції — мертва глина, безводдя, нещастя, суховії, голод. Щоб жити, треба красти, обманювати — тяжке життя гречини мають і мені, як людині, шкода їх, хоч і знаю — прикрі вони люди».

49. «Наші праотці казали "за", "жя", "зем", що значить "життя". І слово земля у нас значить "життя". Ми поклоняємося життю, розумієш? Ти, Ардаґастасе, коли є правильною людиною, то видиш, що в Україні (Русі) живуть люди правильні, а не барбари. Ромеї (гречини) вузькодумні, їм треба сказати, що кожний плід має інший смак. Є плід гіркий, а є солодкий чи кислий. Не можна казати, що тільки кислий плід добрий. Якщо ромей (грек) кислий, то це не значить, що кислий смак найкращий. Вони кислі, а ми гіркі, а інший язик — солодкий, не треба ці смаки змішувати, усі вони по-своєму смачні, і хай

благословиться життя їхнє».

50. Архиєрей Ардаґастас сказав: «Жив я в Атенах чотири роки. Бачите, я світловолосий і сіроокий, як богиня Атена. Ще перед приходом гречинів до Греції, жили на землі, яка тепер зветься Грецією, пелазги — люди світловолосі і сіроокі, і була в них богиня Атама, що значить "Нетемна", "Світла". Пелазги бачили, що єгиптяни і фінікії темноокі і темноволосі, і боги у них такі, як і вони».

«Греки (а тоді вони звалися доріями і ахеями) прибули, як дикі ватаги, з Альп, вони грабували пелазгів, убивали їх, і їхні селища палили, а богиню їхню Атаму собі взяли. Атама гречинами названа як Атена».

«Атама стала Атеною, а місто Любеч, яке стоїть на північ від Києва, — Телюце. Слово "Любеч" грекам вимовити тяжко, вони "Лю" вимовляли як "Те", а "че" як "це". І вони кажуть не Смоленськ, а — Мілініцке, не Чернігів, а — Чернігога. І такими назвами вони називають у анналах своїх гради Скитії (Руси)».

«І грекам тепер відомо, що Скитія (Бористенія) має

молодого кира (царя) Ікмара. Вони не пишуть Ігор, а — Ікмар. Мені в Атенах здавалося, що в Україні (Русі) вже немає українців (русичів), а живуть якісь люди, прибулі з Ірану, Месопотамії, і їхнім царем є Ікмар».

51. «Є в нас багато імен і всі вони відносяться до нас, — сказав Віщий Гугул, — ми сумери (кімери), ми гаттити (гіттїти), ми скотани (скити). Ми скотани тому, що наші предки розводили найславніший у світі скот (швидких лошат, молочних корів, тонкорунних овець). І тому й гречини (ромеї) нас звуть скитами (скотанами, скотарями)».

«А прочитай, що тут пишеться? "Русь — це скитський брутальний народ многочисленный", — ці слова взяті з книги "Омїліях" (51—52), яку написав константинопольський патріарх Фотій. Ми тут все про нас написане збираємо».

52. Віщий Гугул сидів на медвежому хутрі біля дуба многовікового, ноги підібгавши під себе. Він торкнувся пучкою до землі і цією ж пучкою торкнувся до серця свого, і молитовно (долоня до долоні) склав руки і глянув на Ардагастаса. Архиєрей Ардагастас пучкою торкнувся до землі і цією ж пучкою торкнувся

до серця свого і молитовно (долоня до долоні) склав руки. Вони, як рідні брати, обнялися.

53. Архирей Ардаґастас сказав: «Ні, брате мій, я не забув хто я є, не забув я віри батьків моїх. Я син атімана-воеводи Любеча, моя родина певна, що я мертвий. Мав я дванадцять літ, як мене гречини спіймали на березі Дунаю, біля Доростоля, де воїни тата мого сутичку мали. І тато не знав, що зі мною сталося: лад'я, в якій я був, плавала порожня».

«Я був проданий на торзі в Константинополі. Єрей Георгій сподобав мене, чотири роки у святій Софії я тримав кадилицю. Коли мене хрестили у святій Софії і дали мені святе ім'я Акакій, я заплавав. Архирей, не знаючи чому я плачу, заречав натхненно, що «Скитія (Русь) плаче з радості, що піддається під покров Христової Візантії».

«Ім'я Акакій мені нагадувало смрад, і тому я плавав, і казав, що я Радогост, а не Акакій. Ім'я Радогост гречини вимовили, як Ардаґастас. Монахи у монастирі святого Мамонта вчили мене по-грецькому писати і читати. І знаю я латину, три роки жив у Венеції. Грецькі єреї мені на шию повісили хреста, латинам мене показували. І рекли, що

«варварська Скитія (Русь) вже горить вірою Христовою, Ардагастас — базилевс Київський грецьке хрещення прийняв».

54. І спитав Віщий Гугул: «Чому ромеї (гречини) хочуть нам свою віру дати? Чи тому, що їм вона не потрібна, чи якісь інші є причини?» Радогост відповів: «17 літ я прожив між ромеями (гречинами). І знаю: той, хто від гречина віру приймає, стає його рабом. Гречини хочуть, щоб Київ мав віру грецьку ортодоксальну, тобто, хочуть, щоб Київ став підлеглим Візантії: чия віра, того й град». «Ти від нас віру прийняв, значить ти став нашим рабом, і по закону віри святої ставай на коліна перед нами, молися нашим святощам, душею твоєю ми опікуємося, ти в поті чола працєю і нам на Боже дай», — з такими мислями гречини приходять до града Кия.

55. «Гречини спочатку мене охороняли. Тепер вони певні, що я віру грецьку маю і гречином себе вважаю. І так воно й було. Я хрестив у Константинополі людей племені мого, котрі були заповнені і продані в рабство до Єгипту».

«У Константинополі я мав стрічу з імператором, він

послав мене з купцями-греками до Києва. І сказав, щоб я дослідив чи є можливість при допомозі хрещення приєднати Київ під закони патріярха Константинопольського. Коли я приїхав до Києва, глянув на Дніпро, на рідних людей, на степи і діброви, усе пригадав, і стояв біля Дніпра і плакав. Це все, що можу сказати. Тепер хочу бачити царя Олега».

56. У царському дворці Радогост побачив атіманів, вони сиділи у стравниці, пили хмільний мед. Попід стінами горіли світильники, під стелею — свічадо, біля столу стояли крісла, обікладені сріблом, золотом.

Воїн розмовляє з царем Олегом. Цар Олег вже ждав Радогоста, стрів його зворушливо, взяв за руку, як сина, і підвів до стіни, де на кілках висіли шолом, меч, щит, куті сріблом-золотом і всипані дорогими каміннями. Цар Олег сказав: «Кланяйся, твій тато умираючи сказав: "Зброю мою передайте Радогостові", і кияни знають про це. Я кажу: "Скидай чуже пір'я, не личить воно тобі, ти син знатного атімана, іди до атімана Улеба, будеш мені потрібний"».

«Атімани Дарава, скажи, щоб греки-купці забрали з торгу 20 бочок вина. Є вістка — Константинополь ограбував наших купців».

57. У Священному Гаю Віщий Гугул сказав: «Вино — блуд. Коли ж хочете веселитися, то веселіться, п'ючи мед». Атімани-воєводи Коса, Сила, Сар'я, Парса, Скотана, Лукал, Сумир, Кіш, Бож і старий (бо вже має 87 літ) атіман Ум слухали правду Віщого Гугула.

Віщий Гугул не є тільки богумил (священнодієць, волільник), він знає таїни древніх времен, знає, що діється на землях чужих язиків. Він каже: «Радогост у бочці, призначеній для вина, привіз книги гречинські і латинські».

«Є написано, що в гречинів був мудрець Платон, який навчав, що душа в людині подвійна — одна частина душі людської вічна, а друга — смертна, вічна душа живе в голові, а смертна — в серці».

58. «Я кажу глупоту Платон говорить, бо немає голови без серця і немає серця без голови, в серці і голові — одна душа, і єднає вона чуття серця з чуттям голови. Тепер ти, Радогосте, говори, що бачив

і що чув, атімени прийшли слухати».

І Радогост сказав: «Ми, українці (русичі), живемо тими законами, що й природа, і тому наші закони правильні, і ми люди правильні. Гречини відійшли від природи, спотворили характер свій, і стали людьми жорстокими. Я бачив, як у Атенах греки-купці купляли в греків молодих доньок. Без сорому (по-купецькому) питали доню чи вона порочна, чи ні. Продана дівчина-християнка відправлялася на кораблі до Єгипту, Арабії».

«У греків жінка не має права їсти страву разом з чоловіком. Вона їсть те, що не доїв чоловік — може це й добре, грекиня обожує мужа свого. Письменник Аристофан (у «Ахарнехах», 729) описує ритуал продажу греком доньок своїх у чужі країни, у вічне рабство. Не з розкошів продає, а щоб рятуватися від смерти — голод умертвляє в людині благородні почування».

«У нас в Україні (Русі) слово «земля» і слово «жена» походить з слова «життя», закони моралі в нас вищі, як у гречинів тому, що ми живемо на багатій землі, немає в нас потреби обманом здобувати зерно і питво, всього в нас вдосталь, і тому легко нам жити

на світі, і тому ми з довір'ям ставимосся до зайдів-чужинців, які нас легко обманюють.

59. «Коли я був у Фльоренції, я з анналів списав таку думку анналаста Плінія про Україну (Русь): "Земля там хлібородна, повітря чисте й живодайне. І бористени живуть довше. І щасливіші вони від інших народів, бо не знають ні хвороб, ні злоби".

І дні свої проводять у невинних безпечних розвагах і спокої. Житлом їхнім є ліси й діброви, а плоди дерев є їхньою їжею. Вони вмирають спокійно, і тільки тоді, коли життя втрачає для них усяку цінність.

А ті, що вже є дуже старими і життя вже приємного не мають, бо чуття вже завмерли, влаштовують бенкети для дітей і внуків своїх, вінками прикрашують голови свої і кидаються у хвилі морські».

60. 911 рік. Військові кораблі України (Руси) оточили Константинополь. Імператор Леон 6-й (886— 912) посилає послів, просить миру. Архиєреї святої Софії дізнаються від монахів-утікачів, що українці-русичі спалили селища біля Халкедону і Никомедії. Дорога,

яка йде від Константинополя до Адріанополя і
Филиппи, в руках царя Олега.

Корабель, в якому пливли золоті скарби з Амфіполя
Македонського, схоплений воїнами України (Руси).
Три кораблі, навантажені зерном, з Лариси, а також
корабель, який віз залізо з Спарти — здалися без
бою, їм наказано відчалити від Константинополя, іти
Босфором, увійти в понт Евксинський (в Чорне море).

61. Біля царя Олега стоїть атіман Радогост (архиєрей
Ардагастас), атімени (вогнищани) з Любеча,
Чернігова, Новгороду, Дону, Туріва, Овруча, Дрегова.
Посли імператора Леона 6-го ідуть від святої Софії,
несуть ікони Ісуса Христа, монахи підняли хрести,
єпарх тримає в руках символ Константинополя
(мідяний двоголовий орел).

На кораблях України (Руси) лопотять стяги, виблискуює
на сонці знамено Дажбоже (Трисуття), стоять в
шоломах воїни, тримають у лівій руці щити, у
правій — списи, меч у кожного воїна на поясі при
боці. Коли загули сурми і загриміли бубони на
кораблях царя Олега, візантійські послы передали
письмо Україні (Русі). Візантія хоче відкупитися.

62. Цар Олег сказав послам і архиєреям Святої Софії: «Візантія хоче Україну (Русь) хрестити, а це значить — поневолити її розум, її душу, її жили і навчити її бути рабинею Візантії. Стоїть біля мене атіман Радогост (архиєрей Ардамастас), знає він ці таємні замисли імператора Леона».

«Сила Дажбожа, яка тримає землю, рухає води по ріках, хвилює моря, рухає кров по жилах, всесильна! Христос і Могомет, якщо ще не знають, що без Сонця (світила Дажбожого) вони б не мали сил ходити по землі, то їм ми можемо сказати. Знамено Дажбоже я утверджую на вратах Візантії, хай бачать Христос, Могомет і Босфор, що Україна (Русь) — земля миру, світла і сили, не хоче від Візантії хліба, оливи, архиєреїв, овець, верблюдів, вина, рабів, свиней, хоче щирости і чести! Хоче, щоб Візантія знала, що Україна (Русь) велика, багата, сильна і щира! Ми, українці-русичі, не барбари — звірообразні гіпербореї, ми люди правдоносних мечів!»

63. Цар Олег і імператор Леон підписали договір. 1. Київські купці, які живуть у Константинополі, мають при собі печать града Кия і є недоторканими людьми.

2. Київські купці мають право на торгах купляти товари в необмеженій кількості, і їхні товари тримає під охороною єпарх Константинополя.

3. Єпарх Константинополя дає київським купцям добірний харч, зручний нічліг, охороняє їх від піратів та інших грабіжників, які є на Босфорі і на берегах моря (від Константинополя до Херсонесу).

Договір скріплений печаттями града Кия і града Константина, і затверджений клятвами візантійців, які вірять у Христа, і клятвами українців (русичів), які вірять у Дажбога.

64. Цар Олег, прибувши до Києва, дав царевичеві Ігореві золотий меч. І сказав атіманам-воєводам: «Україна (Русь) іде на Іран (Персію). Іранці (перси) не люблять нас, скитів, з прадавніх часів. Чули, що говорив Віщий Гугул про Дарія, про Неневію, про Вавилон?»

Військо України (Руси), стомлене довгою дорогою, відпочивало на берегах тихого Дону (Танаїсу). 600

кораблів (лад'їв) стоять на колесах. Степами цар Олег пройшов до повноводої ріки Ра (до Волги), Волгою звійшов у море Каспасів. Каспаси (плем'я скитське) говорять мовою зрозумілою.

65. 913 рік. 600 кораблів (на кораблях по 20 і по 40 воїнів) причалили до південних берегів Каспійського (Каспаського) моря, до Гирканії, Атропатени. Місто Раги, в якому живуть персіяни, стріло воїнів України (Руси) на верблюдах, ослах. Персіянські килими навантажувалися на кораблі царя Олега. Персіянські маги проголосили, що шах Олег — вибранець Неба і Землі. Волхв Сварг їм сказав: «Цар Олег Віщий, він завжди під стрілами ворожими, він болісти лихої не знає, він ворогів усмиряє, світлу правду на землях утверждає».

Київ. Цар Олег занедужав. Віста, Полява, Мирна і Предслава (доньки атімана-вогнищанина Гаттусили) помили ноги цареві, вони вночі і вдень біля нього. Олег любить, щоб Віста сиділа біля нього. Краса її ніжна, душа в неї мила, очі її, як небо сині й спокійні, тіло її — васанта (весна) землі Дажбожої.

Він (цар Олег) покликав Радогоста і сказав: «Хай Віста буде твоєю женою. Поклич атіманів, почекай. Віста,

Полява, Мирна, Предслава, ось ключі! Оксамити, золоті вінці візьміть собі».

Коли прийшли атімени, їм сказав Олег: «Слухайте віщих волхвів — хранителів віри України (Руси), слухайте, що рчить вам Небо і Земля, бороніть богів, які є ріками, полями, лісами нашими, бороніть знамено Дажбоже».

66. «Безвідмовно виконуйте накази Ігоря. Коли ж почнете думати: чи наказ його, даний вам, мудрий, чи глупий, земна черв пожере вас і потомків ваших. Перемога і слава там, де сильний володар. Сильний володар там, де наказ володаря є наказом життя. Бережіть Ігоря так, як бджоли бережуть матку свою».

«Ноги мої холонуть, серце хоче спочинку, заходить сонце життя мого, іду я в Зоряне Царство Предків. Не плаче. Плач розслаблює серце».

67. Царевич Ігор, як вітер, пролетів по Хрещатій долині — жахнулися воїни, побачивши, що його кінь перескочив рів глибокий і помчав між дубами. Що є? Віщий Гугул у Священному Гаю розвів духмянний

запах сосновий.

Ідуть атімани-воєводи, у руках щити. У білосніжному одінні шовковому, підперезана золотим поясом, на якому іскряться дорогі каміння, привезені з Персії, у віночку, з білими квітами в руці, в золотих сап'янах іде Віста, поруч з нею ідуть її сестри, несуть світильники, вар у мисі золотій.

Ігор скочив з коня, скинув шолом і став на коліна перед Священним Вогнем біля Врат Слави.

68. 914 рік. Град Кия плаче — помер цар Олег. Дослідник А. Я. Гаркавий у книзі «Оповідання мусульманських письменників про русичів» на сторінці 272-й пише, що араби обряд поховання в Русі (Україні) змалювали так: «Коли вмирає хтось із знатних, то викопують йому могилу у вигляді великого дому, кладуть в домі покійника і разом з ним кладуть одяг його, зброю, золоті браслети, які він носив. І потім опускають у дім цей багато харчів, посудину з напیتками і карбовану монету. Нарешті кладуть у могилу (у дім) живою і влюблену жінку покійника. Потім отвір могили закладається і жінка вмирає ув'язнена».

69. Мусульманські (чи, як кажуть українці, бусурманські) письменники, щоб жахнути своїх одновірців-мусульман навмисне (або через непоінформованість), не зовсім правильно описали обряд поховання.

Ніхто в Україні (Русі) ніколи в могилі живу жінку не замурував — є загально відомі оріянські обряди поховання, і про них я говорю в оповіді «Поховання». Є правда, що дружина вірна і люба (жінка володаря), яка не мала малих дітей, казала: «Служила мужу своєму вірно на світі цьому, піду служити йому й на тому світі».

70. Християни знають, що в їхній вірі багато говориться про «позагробне життя», але одна справа говорити про «позагробне життя», а друга справа — вірити. Оріяни вірили щиро і поступали так, як вірили — віра була їхньою дійсністю і дійсність була їхньою вірою.

Муж помер у ратньому поєдинку чи на полі працюючи. Його жінка не хоче з ним розлучатися ні на цьому, ні на тому світі. І в анналах Риму, Арабії

занотовано, що в Україні (Русі) жінки «на диво чесні», їхня чесність дивна тому, що жінка українка (русичка) прагне бути чесною сама перед собою, а не перед людьми. Вона честь свою береже тому, що честь робить її веселою, бадьорою, щасливою і гордою, і дає для її душі світлий спокій.

71. Є й сьогодні в характері жінки українки почування, які проявлені в таких словах (риданнях): «Муже мій, життя ти моє, пощо ж покинув мене самую і сам в далеку дорогу відходиш, візьми й мене з собою, і що ж я без тебе робитиму, з ким життя ділитиму, з ким ділитимуся і горем, і достатками».

І люди тримають жену під руки: умовляють її лишитися з родиною. Жінка, сльозами очі заливаючи, нахиляється над могилою, до мужа руки простягає, каже: «Бери й мене з собою». Ромеї, араби мають інший склад душі, помер араб — не треба копати могили, поклали покійника, прикидали камінцями — у спеку тіло їдять мухи, хробаки. Кістки згортають, і тут же кладуть нового покійника.

72. У древні часи (в часи Трипільської України), деś п'ять тисяч років тому, жена пила напій, який її приколихував до вічного сну. І її ховали поруч з її

мужем: така була заповітна воля чесної жінки. Греки і латини вважають, що ця жінка так поступає тому, що вона варварка-дикунка. Я хочу сказати, що греки і латини мають свої поняття духовної культури, а ми — свої.

У п'єсі Вільяма Шекспіра «Ромео і Джульєта» (і про це я ще буду згадувати) описана вірна любов — кохана хоче вмерти з коханим своїм: вона вважає, що її життя без коханого вартости не має. Що це — прояви дикого варварства, принесеного з України (Руси) до Італії?

73. Царевич Ігор після поховальної тризни пішов з атіманами до Київського Священного Гаю, де стоять знамена з Вишгорода, Межибожжя, Брягина, Тихомеля, Турова, Береста, Воїна, Деревича, Білої Річиці, Новгорода, Остера та з володінь приєднаних до Києва — з Мері і Чуді. І тут стоять знамена послів з Хозарії, Угрії, Болгарії.

Віщий Гугул поклонився матері-Землі. Він, тримаючи меч у руці, став обличчям на Схід, і воїни мечі спрямували на Схід. Потім він став на Південь і воїни мечі спрямували на Південь, і так зробили, ставши на Захід і Північ, що означало: світ видимо (бачимо),

землі рідні від вражих сил бережемо; мечами сла-
вимо себе, віру і правду України (Руси).

74. Віщий Гугул, меч царя Олега передаючи цареві
Ігореві, сказав: «Дажбоже, ім'ям Твоїм і в ім'я Твоє
благословляю Ігоря, знамено царя України (Руси)
вручаючи йому. Царе Ігоре, ти сонце наше, ти тато
наш, ти наша правда, правдою суди нас, правдою
карай нас і правдою слав і ошасливлуй нас, ми вірне
чадо твоє».

Атімани підходили (по черзі), складали клятву.
Атіман Сварг сказав: «Клянуся, що життям і смертю
славитиму віру України (Руси). І ні Тебе, царю Ігоре,
ні друга свого не покину на полі брані. Житиму, щоб
жила Україна (Русь). Учитиму воїнів коритися
наказам. Учитиму дітей, що слава, воля і скарби там,
де йде мечоносець царя Ігоря».

75. І цар Ігор (учень віщого Гугула) сказав: «Люди
України (Руси)! Знамена наші під час ратньої брані
вищі за життя наше і святіші за богів наших! Тільки
Дажбог, який освітлює дорогу богам і володарям,
усім племенам нашим, володіє нами, і більше —
ніхто! І Небо (Свар'я) і дім Сваржий (Сваргаоко), де
душі Предків царюють, благословляють знамена

України (Руси)!»

76. На Хрещатій долині і хрещатно, і велелюдно —
Київ святкує. Розстелені білі полотна, рядами горять
смолоскипи, стоять квіти у дзбанках. Жінки варять
страву. Купами лежать приготовлені до смаження і
варення кури, гуси, качки, голуби, свині, кози, вівці та
інша свіжа й ситна гав'ядина.

На сковородах смажиться риба (сом, щука, лящ,
осетер), і тут же стоїть у бочках свіжа (ще жива) риба,
щойно привезена риболовами. Дівчата всі одягнені в
довгі білі льолі, і всі вони подібні на себе, ніби
доньки матері однієї, вони у вінках, сережках,
золотих поясах, це доні знатних родів Київських.
Вони носять мисі, і рядами їх ставлять на полотнах,
які тягнуться по Хрещатій долині аж до Дніпра, де
рибаки з воїнами вивантажують з лад'їв бочки з
медом — дар Чернігова і Любеча.

Кияни перед тим, як сісти до страви, миють ноги і
руки в джерельних струмках: хто має руки непомиті,
той ображає око людське, до їжі святої потрібні чисті
руки.

77. Біля царя Ігоря за дубовим столом сидять
атімени-воєводи Палаза, Лукал, Скотана, Сармат,
Бужан, Ревун і Грива. Вони ведуть розмову про
бистру ріку Кура, яка тече з гір Кавказьких у море
Каспаське, в ній коні напував цар Олег.

Атіман Гаттусила і атіман Бразд оповідають про
країну Табарістан та гради Сарі і Амуль, де персіяни
(іранці) силу мають.

Цар Ігор сказав, що, Дон перепливши, він прийде до
Семендару і Дербенту, і потім приборкає Табарістан,
де на торгах хозари продають спійманих на берегах
Дону українців (русичів). Хозари — смрадні люди, не
хочуть жити з праці рук своїх, ловлять мирних людей
і їх продають персіянам, або — грабують орачів.

78. 941 рік. Радогост повідомив царя Ігоря, що греки-
ромеї в Константинополі біля святої Софії пов'язали
киян — полонених, які відмовилися веслувати на
каторзі (на кораблі), що курсував між
Константинополем і Херсонесом, усім їм
повідрубували голови.

Купці-кияни, які пробували боронити людей своїї

крови і свого язика, ув'язнені, і в них відібрані
скарби, сидять вони у підземеллі, занурені по пояс у
воді — сидять у темноті.

Візантійський хроніст Семеон Логотета у хроніці
«Ліютиранда», описуючи життя святого ромея
Василія, зазначає, що в 941 році цар Ігор бив
Візантію. Бій не був успішний: греки-християни, які
торгували у Києві, таємно повідомили про похід царя
Ігоря. Візантія зібрала військові сили з Фракії і
Македонії, і зробила засідку: 1700 українців
(русичів), які плавали на водах Босфору, були «взяті з
води» і на гіподромі (перед святою Софією) їх ка-
рали — відрубували їм голови; ті, що мали могутні
м'язи, спаслися, їм ромеї (гречини) повиколювали очі
і вони стали веслярами.

79. Візантія тріумфувала, що вдосконалила зброю —
кидала горючі іскристі кулі на лад'ї: воїни, рятуючись
від вогню, скакали у воду, їх ловили і карали. Цар
Ігор, не мігши увійти в Константинополь, зруйнував
Вифинію (Клавдіополіс) та інші міста Іраклії і
Пафлагонії, і безжалісно сік ромеїв (гречинів) —
мстився за 1700 покараних на гіподромі.

«Варвар Ікмар, тебе переміг Христос!» — речали

ромеї (греки), голови відрубуючи українцям (русичам), — такі вісті приніс до Києва щойно прибулий купець. «Я ще буду говорити з ромеями», — сказав цар Ігор. Він відвідував київських ковалів, оглядав ковадла, молоти, приглядався до нового способу гартування мечів.

80. У царському дворці видюща мати (знатна повитуха-пупов'язка Празна) сказала цариці Ользі: «Синула!» І пішла з Двірця, біля дуба священного молитву говорила, оглянулася — ніхто не бачить, у землі заховала пуповину. «Боги мої, є на світі радість неслася — я перша стріла прихід нового царя України (Руси)», — сказала вона, і про це знала тільки вона і Боги її.

81. 942 рік. У кожному домі — радість, з Києва неслася з уст до уст, від дому до дому вість — цариця Ольга сина породила. У кожній київській хатині на покуті (там, де образ Мами Лель — Родоначальниці святої) зайнялися світильники — цар народився. Киянки квітами свіжими і сушеними (хатніми і польовими) завітчали дорогу від Царського Двору до Дніпра.

Віщий Гугул натхненний, пламенючий, як живе

божество. Він має бороду білу, як сніг, борода груди закриває. Він має полотняний білий одяг. Він несе в руках біля серця — несе новонародженого царя (саря). Поруч іде бліда й спокійновелична цариця Ольга, ідуть цар Ігор, знатні люди града Кия, атімени, градники, купці, волхви.

82. На березі Дніпра священного лунають сурми бойові, кияни співають славень новонародженому цареві. Дівчата і косаки стали на коліна. Віщий Гугул підніс дитя до всепереможнього Сонця! І сказав: «Дажбоже, Твоє Небо і Твоя Земля радіють! Сар (помічник-внук) Дажбожий воплотився, Небом осінився, Землею скріпився, Волею і Славою освятився!» І Віщий Гугул занурив новонародженого царя у хвилі Дніпрові і вийняв з Дніпрової води святої, і сказав: «Царюй і безсмертноюся, Свята Слава наша!» (І всі кияни повторили: «Царюй і безсмертноюся, Свята Слава наша!»).

83. І загули гудці, і зарокотали гусларі. Пісня, як степ широка і вільна, полинула, озвалася на хвилях Дніпрових. У Київському Священному Гаю, де стоять у боях прославлені знамена царств (вогнищ) України (Руси), біля завітчаних Врат Слави, на горностаєвих хуторах білосніжних у повиточку лежав новонароджений цар Святослав. Підходили атімени-

воеводи, щит ставили до колін своїх і кидали золоті гривні (один фунт золота — один гривень). Гривні золоті і срібні біля новонародженого царя колом лежали, освітлені смолоскипами, вони блищали, як живі.

Ольга-цариця (мати) бачила: Київ має велике свято, і це свято є вірою, святістю, древньою природою киян — свято народження нового царя.

84. 944 рік. Цар Ігор знову в Константинополі. Ведуться переговори. Численні кораблі щороку причалюють з купцями київськими, і навівають жах на візантійців: тепер київські купці повинні наперед повідомляти єпархові Константинополя, що кораблі не військові, і мають вони грамоту від царя Ігоря.

Гречини (ромеї) випросили в царя Ігоря право мати в Києві біля торгу кирікон. З грецького слова «киріон», що значить «майстер», «вельможа», «пан», постало слово «кирякон». «Кирякон» в Києві спочатку вимовлялося як «цирякон», а потім — як «церква»; «церква» значить «майстерня», «дім вельможі», «дім молитви».

85. Ілля-пророк юдейський пошанований юдеями і хозарами, які віру юдейську мають, і пошанований Ілля християнами, і в Києві на Подолі церква була названа в честь пророка Іллії. «Хто такий Ілля?» — питали кияни. «У вас у Києві є Пар'яна (Перуна), який дає дощ, гримить, у нас цю небесну функцію виконує Ілля, на колесниці літаючи по небі», — таку чули кияни відповідь, і їм не подобалося, що по Київському царстві небесному їздить на возі юдеєць Ілля: але коли цар Ігор дозволив, то хай цим царським дозволом Ілля користується.

86. Станеш на задиханому коні, прикладеш руку до шолома, глянеш навколо — степи безмежні, широкі; замріяна і загадкова Україна (Русь) вічна: не зміряти земель її, не зважити сил її, не перелічити скарбів її.

Іде спокійно степами військо царя Ігоря. Кіннотники милуються красою людей своїх, усі вони діти плоду (племени) одного, працьовиті, як бджоли — праця, то радість їхня; співають, працюючи. Молодь туга, соковита, не така як в Аравії чи Персії, де люди змучені на пекучому сонці, худі і кволі.

87. Жінки на нивах серпами жнуть пшеницю, дівчата, під червоні пояси попідтикавши кінці білих спідниць,

носять снопи, при дорозі сидять діти; їм грає на сопілці дід старий, як світ Божий. Під білим нап'яттям стоять бокаті глеки з кислим молоком, хлібним квасом, варом у мисях, накритих полотниною, масло, у міхах — сало, на столику похідному — великі паляниці.

Оподаль видніються села: у дібровах (бо село, як діброва) стоять білі глиняні хати; на долинах ходять стада корів, овець, під ліском стоять круглі вулики, біля яких вештаються діди у білих одіннях. На озерах — качки, гуси, з озера (після дощу, що з громом пролетів по степах) райдуга воду п'є. Ген, де хвилюється на вітрі шовкова волосиста ковила, пасуться дикі коні й тури.

88. На роздоріжжі, біля розлогої балки, стоїть журавель. Діви русокосі, високогруді, зарум'янені щедрим степовим сонцем, дерев'яними відрами воду беруть, наповняють глеки, несуть на ниви, де вариться пшоняна каша. Воїни зняли шоломи, дівчата налили в шоломи чистої і холодної, як лід, води; тисячі, тисячі кіннотників їдуть, і кінця їм не видно, попереду бубонники, сурмачі, гуслярі, співаки.

89. При дорозі стоять люди — щойно прибули з села, що біля балки, діди стали на коліна, руки на груди склали — вітають царя України (Руси), дівчата у вінках з пшеничного колосся, ромашків і маку. Цар Ігор їде на білому коні, горить на сонці його золотий шолом, вітер розвіває його вогнистий убір.

Дід Чардар підніс дзбан, наповнений липовим медом, і сказав: «Цар! Чар дарую тобі цілющий, животворний! Веди синів наших, щоб жили ми вічно на землі отців наших!» Біля царя їдуть на баских конях буйтури і яртури (ратня знать). Вони гартували мечі свої під оборонними валами Гераклеї, Синопу, Трапезунду, Амису, Нікомедії. Шрами на їхніх обличчях, мідяні латки на щитах і шоломах — свідки смертних поєдинків. Слава — їхнє багатство, меч — їхня воля, перемога — їхня віра.

90. 944 рік. Цар Ігор без бою ввійшов у Дагестанію, у місто Дербент. Лад'ями по ріці Кура знову вийшов у море Каспійське, взяв град Бердав. Жителі Бердави (славного Азербайджану) вітали українців (воїнів) морелями, яблуками, кавунами, кумисом.

Цар Ігор пройшов південними берегами Каспійського моря: перед ним прослалася дорога,

яка вела до Персії (Ірану), Індії. Він взяв данину від володарів Табарістану, визволив з неволі дві тисячі юнаків і юнок, і вони тепер їдуть з його воїнами.

Волхв Дивозор сказав, щоб цар вертався — у Табарістані лютує пошесть, є воїни, які тяжко хворіють. Воїни всі почали свій одяг мити у солоній воді і сушити в густому димові.

91. Хозари (хазари) в Ітилі і Саркелі дізнавшись, що військо царя України (Руси) ослаблене пошестю, почали зненацька робити напади. Боючись почати відкритий бій, вони після кожного наскоку зникали у степах.

Військо царя Ігоря, вийшовши на рідні степи, швидко почало видужувати. Воїнів лікували видющі мами (відьми). Видюща мати Ярна з доньками Малунею, Світанною і Мирною у дзбанку мідяному товкачиком товкли листя подорожника і слизисту мазь клала на рани. У горнятка наливала настій з насіння подорожника і давала пити хворим воїнам.

Видюща мати Ярна казала: «Воїни — подорожники мої, земля — матінка поблизу доріг, та на луках, та

на пустирях чар-зілля родить для нас, ці
семижильники-подорожники сцілять вас од всякої
черевної недуги. Воїни-синочки мої, до ран ваших ці
листочки покладуть мої дочки, тримайте примочки
чисті, як струмочки, хвороби — отари, ідіть на
хозари, бо вони погани, нанесли вам рани, рани
заживайте; дівоньки співайте, де радість багата, там
чекайте свата».

92. Видюща мати Ярна зібрала вродливих дівчаток,
чепурних і смілих. І сказала, щоб вони співали, колом
ходили, на воїв моргали, здоров'я бажали. І казала
вона, що від цього рани у воїв краще заживають.

Є в Табарістані страшні мухи, мухами покусаний воїн
лежить — мучиться. Видюща мати Ярна видушувала
свіжий сок із макових головок і з листя, і клала на
гнійні ранки. Дівчата в полі рвали макові пелюстки,
терли їх, а видюща мати Ярна їх заливала медом і
сметаною: напували тих, що страждали від безсоння
і були дуже сумними.

«У тебе, синочку, гарячка, подай мені, доню, вару з
горицвітом. Боже, як рана набрякла, не журися,
усміхнися, будь здоров чорнобров, зри — дівки, як
маківки. Доню Світанно, поклади руку воїнові на

чоло, щоб лихо пропало-загуло, усміхнися.
Всесильна любов, де молода кров».

93. Цар Ігор подарив видющій мамі Ярні золоті
сережки, скриню, окуту сріблом, і килим. Вона взяла,
царя в руку поцілувала, і сказала: «Я ж мати,
любов'ю лікую синочків моїх, і сльозою, і росою, і
мудрістю древніх мам видющих і всюдисущих».

Вона рани поливала густим настоєм полину: полин
гамує кров, затягує рану і знезаражує її. Старі діди
ослаблених воїнів уводили в ліс, і казали, що воїнам,
які пережили смертні поєдинки, спокій потрібний. Їх
клали під дубами (сила дубова переходить у юнака-
дуба молодого), обкладали їх полином, щоб блохи
не чіпали.

94. Цар Ігор, підіклавши сідло під голову, лежав на
попоні: є між його воїнами і людьми, що живуть у
селищах України (Руси), кровна мова, є зрідненість —
усі вони, як брати і сестри. Що їх єднає? Їх, мабуть,
єднає їхній (їм властивий) запах поту.

У Табарістані люди смагли, чорноокі, і всі вони мають
їхній (їм властивий) запах поту. Воїни мої не любили

їхнього поту і тому не никли до їхніх дів. Запах поту моїх людей подібний на запах проса, пшениці, полину; табарістанці пахнуть як лошата, або — як смажене овече м'ясиво, їм такий запах поту милий, рідний, як кумис.

95. Цариця Ольга стріла мужа за звичаями древніми, київськими. Вона роззула його і в любистку помила ноги. Є дворянок много молодих і моторних, цариця Ольга мие ноги цареві Ігореві, її наслідуючи, усі жони київські миють ноги мужам своїм, які прибули з далеких ратних походів.

Миття ніг — предківський обряд завітної любови людини до людини. Коли жона мужові ноги мие, то вона сама себе ошасливорює — щастя, яке вона мужові дає, вертається до неї з серця мужа її. Муж, ошасливлений ласками жони своєї, стає бадьорим, мудромислячим, кмітливим на праці і відважним на полі брані.

ДЕНЬ 19

96. «Віщий» значить «передбачливий», «Віщуючий» — «Той, хто осяяний інтуїцією відчуття прийдешнього», «Ясновидець», «Пророк», «Проникливий». І таким був волхв Гугул — легендарний мудрець Гугулії.

Віщий Гугул сказав: «Єреє Макаріусе, ви прибули з купцями з Константинополя. Живете на Подолі в кириконі пророка юдейця Іллії. Так, я знаю, кияни сміються, що греки сваряться з хозарами, сваряться за Іллію».

«Хозари по вірі юдейці, вони вірять в пророка Юдеї Іллію. Греки по вірі також юдейці, греки віру мають, оснований на писаннях пророків юдейських, греки вірять в Іллію. Учора був у мене юдеєць Соломон. Він сказав, що юдейське ім'я Іллія (Еліягв) значить "мій бог Ягве". Ягве — Бог Ізраеля. Пророк Іллія прославився, славлячи свого рідного юдейського Ягве».

«Єреє Макаріусе, греки не люблять юдеїв, тому що

юдеї не вважають себе християнами. І в цей же час греки люблять юдейських пророків Мойсея, Ісаю, Езикієла, Ездру, Іллію, які не є християнами. Греки почитають нехристиянських пророків, а нехристиянських людей зневажають. Виходить так: жолуді люблю і під дубом коріння підгризаю».

97. Єрей Макаріус сказав: «Богумоле Гугуле, я прийшов спитати: чи є можливість, щоб Київ проголосив, що грецька віра правдивіша за віру латинську чи юдейську? Ми люди закону, і хочемо, щоб наша віра в Києві була оголошена правдивою вірою».

І відповів Віщий Гугул: «Коли я зажену вовка в овече стадо і оголошу його вівцею, скажіть мені: чи вовк, почувши моє оголошення, перестане бути вовком? Ми, кияни, віротерпимі. Коли ви, греки, вважаєте, що ваша грецька віра правдива, то й ми її вважаємо правдивою — усі віри правдиві. Коли ви вважаєте свою віру правдивою, а нашу віру чи іншу — ні, значить ви проповідник нетерпимої віри. Де нетерпимість, там між людьми любови немає».

«Єреє, віра — це любов. Ми, кияни, нікого не переслідуюмо за любов. Ніхто не повинен казати, що

тільки він має право любити і тільки йому належить любов, а іншим — ненависть».

98. На берестових тесах (дощечках) волхви-писарі вістрями роблять самскрути. (З слова «самскрут» постало слово «санскрит»). Писарі на вогні розігрівають мідяні вістря, і роблять карби-самскрути. Учні Немир, Гута, Межамир з старим волхвом Ратомиром переписують договір, підписаний між Києвом і Константинополем.

Два араби (купці) зацікавлено приглядаються до самскруту. І один з них (Ібрагім) сказав: «Напишіть: араби безпечно перепливли море Русі. По морю тепер (крім русів) майже ніхто не плаває. Скажіть, Київ любить море?»

І сказав волхв Ратомир: «Ми люди степові. Наші пратати казали, що велика вода людину морить. І тому вони велику воду назвали морем. Ми володіємо морем, а жити любимо в степах і лісах.

99. 945 рік. Цариця Ольга в стравниці сказала Віщому Гугулові: «Боги України (Русі) розгніваються на мене, коли я за мужа свого не мститимуся». І сказав Віщий

Гугул: «Світла мати наша, на твій призив прибув я.
Хочеш знати, що думаю — кажу: карай винуватців.
Будеш карати невинуватих, щоб мститися,
робитимеш дві рідні ворогуючі правди.

Там, де дві рідні правди сваряться, постає
роз'єднання, і плем'я гине. Є правда — два рази
данини не можна брати. Деревляни, обороняючи
правду, вбили світлого царя Ігоря. Знаєш, світла мати
наша, я не радив царю Ігорю їхати до Коростеня.

Ти, обороняючи правду царя — мужа Ігоря, вбиваєш
деревлян. Там, де брат з братом б'ється за правду,
правди немає. Мати-земля плакатиме гіркими
сльозами, бачачи на грудях своїх кровавицю,
пролиту її синами розсвареними».

100. Сказала цариця Ольга: «Віщий, не була б я
доброю женою, коли б за мужа не мстилася». І
Віщий Гугул відповів: «Убила вожа Деревлянії Мала і
синів його вбила — досить, досить, не чіпай невинної
крови.

О світла царице, ти не тільки жена, а й мати. Коли в
руках твоїх знамено володаря Дажбожої України

(Руси), і коли біля тебе трьохлітній Святослав, керуйся почуттями не жени, а матері».

Літописці написали: «Ольга живцем закопала деревлянських мужів-послів. Вона гостей — знатних людей Деревлянії послала митися до лазні — і наказала замкнути, і підпалити лазню, щоб в ній вони згоріли».

«І послала Ольга до деревлян кажучи: "Ось я йду до вас, приготуйте багато меду біля місця, там, де ви вбили мужа мого, щоб мені поплакати над гробом його, і я справлю тризну по моєму мужові". Почувши це, вони звезли дуже багато меду. І люди насипали високу могилу, і Ольга наказала творити тризну. За тризною деревляни сильно випили меду, і Ольга наказала їх перебити».

101. І сказала цариця Ольга, що хоче мати легку данину — з кожного двору по три голуби і по три горобці. І деревляни виконали її устав, і вона сказала воїнам прив'язати до ніг пташиних запалені трути. Птахи полетіли під стріхи — град Коростінь (Іскоростінь) почав горіти. Люди тікали з палаючих домів. Воїни, наказ цариці Ольги виконуючи, ловили

їх і вбивали.

Щоб у справах збирання данини був порядок, мудра цариця Ольга запровадила «устави і уроки»: постали строго встійнені розміри повинностей. Коли б такий «устав» був у часи царя Ігоря, він (цар Ігор) не став би жертвою деревлянського повстання, очоленого вожем Малом.

102. Єрей Макаріус подарив цариці Ользі золотий хрест, оздоблений дорогими каміннями. І солодкаво сказав: «У славному полісі Константина буде вість добра, коли стане відомо, що цариця Ольга хрест віри грецької поцілувала».

І цариця Ольга відповіла: «З язика України (Руси) походжу я. І віра в мене українська (русичівська). Береза родилася березою, пощо їй відступати від роду свого, щоб бути сосною? Мій муж Ігор, а не (так як кажете) Ікмарг. Два роки минуло як я помстилася за нього, та й досі бачу — і кияни, і деревляни вважають, що я твердосердна. Не мститися — жорстокість, помститися — жорстокість, душа моя спокою не має».

103. І сказав єрей Макаріус, показною доброзичливістю темну хитрість прикриваючи: «Світла й мудра царице Ольга, дай мені душу свою і я заспокою її». Цариця Ольга відповіла: «Єреє, коли я душу тобі віддам, то що ж без душі робитиму?»

Єрей, на грудях руки хрестом тримаючи, сказав молитовно: «Є на світі віра правдива — грішників за гріхи не карає. Господь Бог Ісус Христос муки прийняв, щоб визволити тебе, вінценосна царице, від твоїх гріхів винних і невинних. Возлюби, без вагань возлюби Христа сладосердного — гріхи простяться тобі, і в душі твоїй буде благодать Христова, і будеш ти у царстві небесному між праведними праведна».

104. Цариця Ольга довідалася, що у Візантії є такий юдеєць Христос (Богом єдиним названий), що за гріхи не карає. Людину можна вбити і в Христа милосердного прощення попросити, і єрея дарами угостити, або храм Христовий спорудити, і гріхи будуть відпущені. (Кияни в Києві казали так, як і греки — «Бізантіус», «Бузантія»; пізніше замість «Б» (для зручності) почали вимовляти «В»).

Єрей Макаріус торжествує — цариця Ольга шукає

такого Бога, який би оправдав її жорстоку розправу над деревлянами. Він їй сказав: «Вінценосна, не маю я в запасі потрібної кількості слів київських, щоб все сказати про Владику Господа Христа, Сина Бога із Сіону, і про рівноапостольного Константина. Єрей Григорій добре розуміє мову київську. Він буде щасливий бачити світлу царицю Ольгу».

105. Воїн Добриня з сестрою Малунею (на лад'ї припливши з Любеча до Києва), пішов на торг. На торзі чує Малуня слова «сва на сва». Що це значить? Дізналася: пшениця віддається за паволоки, а дібаджі (римські оксамити) — за хутра. Лоли (рубіни) — за мед, шкіру; є всюди обмін -«сва на сва».

Малуня вперше в Києві на торзі. Бачить: кияни ходять у барвистому одінні з обояру (персіянського шовку), на одінні золоті запони. І шовкові шапочки з горностаєвими оторочками, і золоті пояси, і шкіряні сап'яни червоні, жовті, зелені вабили Малуню.

Киянки усміхнені, чарівні, чистосердні стоять з матерями біля аравійців і вірменів — купують у них золоті оздоби, пахощі. У кожної (через плече сумочка), в якій є «різи» і «карби» золоті. (З слова

«карб» постало слово «карбованець»). Воїн Добриня купив Малуні саян (одяг), і пішов з нею на Гору. Він має приятелів між дворянами.

106. 957 рік. Травень. Цариця Ольга, купці, посли, три атіamani-воеводи, знатні дворяни-слуги ранком вийшли з Царського Двірця. Ідуть до Дніпра, де рядами стоять ладі, навантажені хутрами, їством, мечами.

Єрей Григорій (чоловік високого росту, красивий, як позолочений святий Георг) тримає в руках «Євангелії», писані такими словесами київськими, якими пишуть волхви у Київському Священному Гаю «битіє града Кия».

У садах — селища над Дніпром. Люди працюють на городах. Рибаки сітями рибу ловлять. На березі гупають праники, на зеленій траві вибілюються взимку виткані полотна. Тихо пливуть лад'ї.

Єрей Григорій говорить цариці Ользі, що світло віри правдивої сяє в Константинополі. І тепер вона «їде в світло». Ольга, не відводячи очей від берега, біля якого стояли сотні людей (селище вийшло вітати

царицю Ольгу), сказала: «Україна (Русь) має своє світло, чуже їй не потрібне».

Єрей Григорій, почувши такі «паганські слова», подумав: віру Ольга має грецьку, а каже, що грецьке світло їй не потрібне: значить в її душі ще віра Христова не утвердилася.

107. «Пливуть скити. Гельга — цариця Скитії, володарка понту Евксинського пливе з града Кия, з землі гіперборейської, з диких степів Божа, Варуна, Коляна, Кия, Олега. У граді Кия лишила Сфентослафа», — говорять у Константинополі патрикії.

Імператор Константин 7-й стрінувся з патріархом Полієвктом у ґаґіа — святій Софії. І сказав: «Гельга їде. Що Скитія хоче від нас?» І відповів Полієвкт: «Імператоре Константане, світло віри Христової, істинно кажу: Троя — древня Троя часів стратега Аґамемнона — град гіттїтський, кияни і гіттїти — плід скитський».

«Кияни знають, що Константинополіс стоїть на гіттїтській землі. І на їхню думку, ми злі голодні

вторжники. Сцитія (Україна-Русь) в 519 році перейшла Дунай і вторглася на землі Візантії».

108. «Наш славний полководець Герман стримав наступ ворогів (антів), які ввійшли у Фракію, спалили Филипполіс, оточили Адріанополіс. І лавами підходили до врат Константинополя. І нас врятував христолюбний архистратиг Хилбудіус. Він в бою з варварами (українцями-русичами) загинув. І з ним загинули всі його безсмертні легіонери. Бій був такий безпощадний, що кров від жаху холонула в жилах наших».

«І в 551 році знову Сцитія (Україна-Русь) переходить Дунай, падають оборонні споруди нашої імперії. І поліс Наїс падає. У Фракії ми взяли в полон трьох розвідників — двом викололи очі, третій признався, що є плян поділити Візантію на незалежні держави. І цей плян Сцитії (України-Руси) підтримує Македонія, Фракія, Дакія, Мезія».

109. «О блаженний імператоре, ми можемо лишитися без данини. Константинополіс, не отримуючи заліза, зброї, тканин, зерна, вина, м'яса, заросте бур'яном, як руїни храму Соломонового. Ми, архиєреї гaгiа Софії, благословляли легіонерів —

казали їм безпощадно сокрушати варварів».

«Легіонери — наймані воїни біля ріки Гевр були розгромлені вщент. Дзвони ґаґія Софії тривожно гули, коли прийшла вість, що скити (українці-русичі) оточили передову військову імператорську частину, очолену стратегом Асбадом, і знищили, і патріярх Мина прокляв кінноту Маґогії».

«І військо Візантії, очолене стратегами Аратієм, Назаресом, Юстіном, Іоаном, Константином, тікало. І дикі скити (українці-русичі) стали володарями Балканського півострова. Та милосердний Господь Христос пощадив нас — послав з Азії в Скитію (Україну-Русь) кровожадних аварів-кочовиків, і їхнє вторгнення врятувало нас. Питаєш, де авари (обри)? Щезли, скити (українці-русичі) зім'яли їх, як кіт мишу».

110. «Досить! Патріярше Полієвкте, не говори мені про Олега, Ігоря, я все знаю. Вогнем і мечем ми не можемо знищити Києва. Київ — сила багатолюдна, там у лісах, в печерах і норах живуть незчисленні племена, десь на краю світу межі їхні. Єдина радість, що вони хлібороби».

«Хлібороби — люди плодючі і сильні в тілі, та душа в них, як у дітей, довірлива. І хай буде так, як ти кажеш: Скитію (Україну-Русь) можна усмирити тільки духом релігії грецької. І перемога хилиться на нашу сторону: єрей Григорій вже тримає душу цариці Гельги під опікою Христовою. І це вперше Київ їде до нас без війська».

111. Місяць липень. Цариця Ольга причалила до Константинополя. І вона, і всі, хто її проводить, занепокоїлися — імператора Константина немає дома, ніхто не знає, коли він прибуде. Обман — Імператор Константин вдома. Він радиться з патрікіями, як і чим заповнити розум цариці Ольги.

Паракимомен (перший міністер Візантії) вважає, що греки-ромеї покликані Небом «усі народи учити, як на землі жити». І дику, горду, непокірну царицю Ольгу вчить єрей Григорій віри правдивої, щоб вона (Ольга) думала так, як вигідно для Візантії.

112. «Бачу, Константинополь не такий багатий, не такий красивий, не такий величний, як ти, єреє Григоріє, мені в Києві говорив. Бачу святу Софію —

кам'яниця велика, біля неї бачу юрби галасливих
жебраків, обвішаних хрестами. І чую рев ослів, чую
сморд, дзвони, крик торгівців, які копітливо
продають хрести, ікони, камінці і воду з Йорданю. І
не бачу квітів, веселощів не чую. І моторошно
мені», — сказала цариця Ольга.

(Латини кажуть «саїнт Сопіа», а греки — «ῥαῖα
Сопіа», а українці — свята Софія).

9 вересня. Стоїть цариця Ольга з послами, купцями,
атіманами-воєводами, слугами у Золотій палаті
імператора Візантії. У Золотій палаті (в Магнаврі)
порожній трон. У сінях (в Орології) стоять виструнчені
кувіклії (охоронці). Оподаль від трону — висить
велика, як дзбан, кадильниця — іде пахучий дим.
Біля порожнього трону стоять пишно одягнені пат-
рикії, заслужені євнухи, чиновники.

113. Відчинилися окуті сріблом двері — у червоному
дивитисії іде імператор Візантії. На плечах —
хламида, черево, підперезане широким червоним
поясом — блищить золото. Хор співає славу
«всесвітньому імператорові». Папій (начальник
Магнаври) з архиєреями обкурює образ Бога —
Володаря Небесних Сил Ісуса Христа і обкурює образ

володаря Земних Сил Константина.

Цариця Ольга одягнена без крикливої вибагливості: біла довга шовкова сукня, оздоблена золотими vzорами, шовковий (вогнистого кольору) пояс, на грудях знамено царя Дажбожої України (Руси) — на сонячному диску викарбувано Трисуття (Тризуб), колти іскряться дорогими перлинами.

114. «Варварка... Дика епігонка русих гіпербореїв. Вона не знає законів», — стоїть мовчазно імператорська знать. Цариця Ольга порушила закон Христової Візантії — вона не стала на коліна перед імператором. Вона відмовилася від тих послуг, з якими до неї підхлібно підбігали євнухи.

Тиша. І раптом — у Магнаврі склався несамолюбий «тріюмфальний рев»: на декоративних деревах (і про це свідчить літописець) заспівали, як у джунцлях, штучні птахи. Птахи різноколірні, широкохвості.

Гарчать несправжні леви, пащі розкривають, очі світаються, хвости ворухаються. Артисти-греки стараються, наслідуючи крик птахів і рев левів, творити чудо. Але чудо тільки тоді є чудом, коли

люди ним чудуються. Греки були певні, що цариця Ольга, побачивши таке видовище (чудо чудес), розгубиться, прилюдно виявить зворушливе захоплення, здивування, признається, що зачудувалася. Ні, вона стоїть так, ніби в Магнавірі чуда немає.

115. Біля трону (біля ніг імператора Константина) посли поклали дари від цариці Ольги. Виросла гора найдорожчого у світі хутра — хутра на світлі іскриться, як сніг на сліпучому сонці, м'які, як пух, легкі, теплі, міцні — є чим звеличити одіння імператора, патріярха, архиєреїв, папія, патрикіїв і їхніх христолюбних жон.

Імператор через «логофета» висловив благодарність за дари, привезені з града Кия. І запросив царицю Ольгу на обід. І світло біля трону погасло. Імператор зник — містерійним ритуалом (не для всіх зрозумілим) оточений імператор — намісник Христа на землі.

116. Обід в честь цариці Ольги. На стінах сотні свічок — у залі душно, затхле повітря, іскриться на одіннях золоті бляшки, каміння-самоцвіти. Гелена (дружина імператора Константина) сидить біля своєї

невістки Феофанії і питає царицю Ольгу: «Скитія (Україна-Русь) дика, живе у темі, землі покриті вічними снігами, люди сидять у норах, їдять зерно з диких трав. Влітку — всі ходять голі, звісно — віри Христової не мають, почуття сорому в них ще нерозвинене. Вони ріжуть людину в жертву богам однооким, п'ють кров. Справді, тяжко царювати над таким варварським народом?»

117. Слово «язик» (і про це я вже говорив) значить «народ»; «віра язичеська» — значить віра народна. Християни-літописці написали, що цариця Ольга в Константинополі, стрінувшись з імператором Константином, сказала: «Я язичниця. Коли хочеш мене хрестити, то хрести сам, інакше — не хрещуся».

Імператор, бачачи перед собою мудру і красиву царицю — вдовицю Ольгу, охрестив її, і хотів з нею оженитися. Вона відповіла: «Хрещений батько не може з хрещеницею женитися». І весілля не відбулося. Імператор Константин і патріарх Полієвкт дивувалися: Ольга краще знає канони грецької ортодоксії, як вони.

118. Імператор Константин, маючи жінку Гелену, сина Романа, невістку Феофанію, захотів оженитися з

царицею Ольгою? Що думали монахи-літописці, описуючи перебування цариці Ольги в Константинополі? Так чи інакше — їхні писання стали історією, на якій виховувалися десятки поколінь.

Є твердження, що цариці Ользі було шістдесят років тоді, як імператор Константин хотів з нею женитися. І з цим тяжко погодитися. Коли їй шістдесят, а Святославові п'ятнадцять, значить Ольга стала матір'ю, маючи сорок п'ять літ?

(Сотні літ між дослідниками не затихають суперечки — тяжко визначити точні дати життєпису того чи іншого володаря України (Руси), дати, подані в літописах, суперечливі. Наприклад, раз чи два рази Ольга була в Константинополі? Якщо раз — то в 955 році чи в 957-му?).

Сумно стає потомкам, що мудра цариця Ольга (в осінні роки життя свого) вступає (може під впливом хитрого єрея Григорія) в переговори «із всесвітніми хитрунами і крутіями царгородськими греками», — пише Михайло Грушевський. М. Чубатий (у книзі «Історія Української церкви», на сторінці 21-й) потішливо зазначає, що «Ольга прийняла хрещення від католицького патріярха, отже, вона була

католичкою». І тут же (на сторінці 22-й) він додає, що «Вислання посольства до Оттона свідчить, що Ользі було все одно — приймати грецький чи латинський обряд, а це є свідоцтвом для її католицизму». Ользі було «все одно», але католикові М. Чубатому не все одно. Сваряться, розтрачають духовну енергію раби німії, темнії раби — чим же пір'я латинське краще за грецьке?

119. Київ. Грек-купець Димитріус сидить біля Богумола (віщого Радогоста), п'є хмільний мед і каже: «Моя жена киянка. І знаю я мову київську, і дивлюсь я на вашу співучу молодь, на квітучу Хрещату долину, на ритуали ваші.

І думаю: ми, гречини, нечесно ставимося до себе. Ми все наше дике, потворне приписуємо вам, а все ваше світле, достойне приписуємо собі, і ми звемо себе аристократами богоугодними, а вас ми називаємо зневажливими грецькими словами - "варвари", "ідолопоклонники", "дияволи"».

«Віра київська радісна, бадьора, природня. І розпусти у вашій вірі немає. І ви не є ідолопоклонниками. Сонце, небо, грім, вітер — це не ідоли, створені уявою людською. Ви

природопоклонники. Ви кажете, що Сонце — обличчя Бога України (Руси). Ви обожуєте вітер — і я не знав чому? Кияни мені сказали, що вітер — добродій. Вітер запліднює ниви, сади, ліси, вітер — співтворець життя».

120. «Наша віра, грецька дохристиянська віра так, як і єгипетська, була вірою ідолопоклонною. І в багатьох випадках вірою бридкою, створеною хворобливою уявою, або — п'яною. Чому? Ми своїх богів робили з рогами, з кінськими копитами, або — спокусливими, голими, і так тілесну хіть славили».

«Ми вірили, що бог Крон проковтнув своїх дітей, а потім примушений був виригати їх. Ми вірили, що всевладний бог Зевс витягнув бога Деонісія з чрева матері, і зашив його у своєму стегні».

«Наші грецькі дівчата, щоб піддобритися богині Афродиті, за гроші продавали свою невинність подорожнім. Гроші (здобуті під час такого святого ритуалу) дівчата віддавали на храм Афродити. Мораль наша покращала тоді, як ми прийняли писання юдейських пророків. Правильно, богумоле Радогосте, зробив, що грецьку ортодоксію залишив і

вернувся до віри батьків своїх».

121. Волхви (богумоли-поконники) Триглав, Спас, Ява оглядають врата, завітчані барвінком, квітами. Мага врата — могутній хід безстрашних — обряд Купальського свята. Михайло Грушевський в «Історії Української Літератури» (том 1, стор. 191) пише, що «Найбільш інтригувала дослідників загадкова й дуже неясна, в нинішніх остатках, містерія Купала і Морени: дві символічні фігури робляться парубками і дівчатами, й потім топляться, або іншим способом нищаться».

Митрополит Іларіон (Огієнко) пише, що був «божок Купайло, що вліті мав гучне свято» («Дохристиянські вірування Українського народу», стор. 112). Виходить, що гучне свято мали не українці-русичі, а «божок Купайло»?

С. Килимник в «Українському році в народніх звичаях в історичному насліді» (том 4, стор. 116) пише, що «Збереглася в Україні також нерозгадана містерія Купала й Морени». «Жартуючись та пісенно перекликуючись з дівчатами, хлопці роблять хлоп'ячу подобу з соломи і називають цю подобу Купалом. Це велика лялька, у ріст людини, зроблена вона з соломи, їй

надягають штани, сорочку, бриля». «Дівчата роблять Морену. Це також постать у зріст людини, але вже жіночої статі». «Купальська тема ще належно не досліджена і ще далеко належно нез'ясовано багато моментів, чимало є такого, що нам цілком незрозуміле».

122. Яка жахлива доля народу — народ так безжалісно християнізований, що вже цілком не розуміє сам себе, не знає значень своїх обрядів, свят, звичаїв (поконів). Народ не знає, хто він є, ким і чому закутий? Він обманутий. У нього відібрана метрика його народження — він не живе, а нидіє в чаді чужовір'я. І тому рідне свято для нього стало «загадковою і дуже неясною містерією», «темою, належно не дослідженою», «незрозумілою».

Біля Мага врат стоїть царевич Святослав — він має п'ятнадцять років. Він мало цікавиться поїздкою матері до Константинополя. Він живе життям града Кия. Атіман Яр (замість тата-царя Ігоря) поголить йому голову — залишить на маківці косу, яка ознаменуватиме, що він (царевич Святослав) вже є косаком.

Вогонь і вода — очищаючі святі сили життя. Вони

очищують людину від неспілости, втоми, боязні, лінивства, неохайности. Сини атіманів, купців, волхвів, визначних киян рядами стоять на Хрещатій долині біля Мага врат, усім їм по п'ятнадцять, їх переводитимуть зі стану дітей у стан косаків (у стан косацької раті).

123. І монахи-літописці, і дослідники-етнографи пишуть, що «юнака стрижуть на козака». М. В. Довнар-Запільський у книзі «Етнографічний огляд» (виданій в 1894 році) в томі 4-му (на стор. 38-й), пише, що «юнака стрижуть на козака» перед тим, як йому вручити коня, щита, лука, стрілу, меча.

Стоять біля Мага врат поголені юнаки — вітер розвіває їхні чуприни (коси), їхні лиця вродисті, обвітрені, їхні м'язи тугі, їхні погляди рішучі. І царевич Святослав стоїть між ними в першому ряді. Як він виглядає? Середній ріст, широкі високі груди, короткий ніс, світлі очі, волосся — торішня солома.

124. Заграли мідяні сурми. Загули бубони. Зарокотали гуслі. Дівчата (від 13 до 15 років) у вінках — вінки означають, що дівоньки цвітуть так, як цвіте весною всеплодючая земля. І біля них матері,

бабуні, молодші і старші сестри.

Тати підходять до своїх синів — синам, які перед татами стоять на колінах, вручають мечі і щити. І ведуть тати синів своїх через Мага врата — по боках Мага врат горять смолоскипи, і стоїть у великих дзбанах вода. (Перемога належить тому косакові, який на полі брані не боїться ні вогню, ні води, ні врага). Безстрашні стають звитяжцями.

(Слово «врата» означає не тільки «ворота», «прохід», «двері», а й «закони родинного звичаю», «родинні порядки, присягу родині», «вірність родинним манерам». Слово «кулау» означало «родинне коло», «родинне вогнище», кулач, або, як тепер кажуть «калач», був хлібом родинного свята. Син вернувся з війни переможцем, родина в честь сина-переможця пече калач, запрошує весь рід до калача. У санскриті слово «кулая» значить «народжений в достойній родині»). Нові косаки, щити біля колін тримаючи, цілують матір-Землю. Вони клянуться, що ніколи зрадою, втечею, лінивством не зажурять рід свій і не оганьблять могил, в яких лежать кості Предків. Після клятви косаки біля Священного Вогню запалюють смолисті наконечники стріл. Вогненні стріли летять у небо: зорі небесні, ріки, вітри, поля, ліси, доли і подоли — усі скарби світу Дажбожого оповіщаються,

що в ратні ряди України (Руси) нові косацькі сили
вливаються.

125. Коли перед Мага Вратами став віщий Гугул і
молитовно підніс руки до неба, всі люди на Хрещатій
долині стали на коліна. «Ми внуки (помічники)
Дажбожі, і Схід, і Захід, і Південь, і Північ охоронені
мечами нашими, і озорені Світовидом. І живемо ми,
щоб відрікатися від злих діянь наших і чинити добрі
діяння наші, і дітей ми учимо своїх, щоб розум їхній
ширшав і душа відважнішала, і такі ми є, і се тайна
великая єсть».

«Прародителе Орь, Прародителько Лель, ми — діти
Ваші, маємо кості ваші, маємо кров вашу. Маємо віру
вашу і покони ваші, і ми не хочемо мішатися з
гречинами і варягами, щоб не загубилася вдача
наша, і се тайна великая єсть. Косаки, ви є на світі
раттю нескоримою, бо той, хто смерті не боїться,
стає володарем Неба і Землі, і смерть на полі брані
миліша, як неволя, і се тайна великая єсть».

«Між Небом і Землею стоїмо ми, внуки Дажбожі,
відважно. Ми вміємо вмирати, щоб во віки і віки
жила Україна (Русь)! Слава Дажбогові!» — сказав

Віщий Гугул.

126. Юнаки, які мають по чотирнадцять літ, ще не є косаками — їх ждуть військові вправи. Сьогодні вони при допомозі двох патиків «ру огонь» (родять огонь). І йдуть з смолоскипами по Хрещатій долині. Грають сурми. Лунають пісні. Посередині колони на дрюкові юнаки несуть Купалу.

І чути співомовки: «Не бійся Купало — не все пропало! До твоїх долонь хай торкнеться вогонь. Вогонь нищить тьму, проганя зиму. Купала, не будь, як пала!» Купало мовчить -він, як лісова звірина, боїться вогню. Він зі страху слова сказати не може.

Юнаки кидають Купала в вогонь. Показують йому, через вогонь скакаючи, що вогонь для відважних не страшний. Купало смалиться. Одна дівчина вдає, що їй жаль Купала: «Купало-Купалонько, нечепурний сонько, з біди тікай до води! Сам собі поможи, мене бідну бережи! Ой, Купало, глухий, як рало, ось так роби так, як звияжець-косак!»

127. Інша дівчина вдає, що плаче: «Ой, Купала пощадіте, йому вушка не паліте, пальчики горять —

ніженьки болять! Ні, з Купала не глузуймо, лякливого порятуймо! Понесімо, дівиці, Купалонька до водиці. Понесімо до ріки, нехай знають парубки, що Купало, як косак, пливе мужньо — ось так, так!»

Юнаки вихоплюють осмаленого Купала з вогню, несуть Хрещатою долиною під співи, крики, гудіння бубонів. Дівчата приспівують: «Купало, чистая вода, не бійся, врода молода! Схаменися-бадьорися, літня вода — не горе, тебе обадьоре, пливи — виринай, силу здобувай».

Старші люди розжалілися, і просять косаків не ганити Купалу, а славити, славою обадьорений він стане косаком — ознаменує себе звияжною вдачею. І йдуть косаки, співаючи: «Іде Купало, несе немало, меди і жито, прирост, присип. Славим Купала, не спим до рана, не спи дівчино, косак — не спить!»

І дівчата, вінки тримаючи, ідуть назустріч косакам, співають: «Ой, ладо Ладо, лелечко Лель, сплетемо квіти в один вінок. Ой, ладо Ладо, славимо радо, ми лелі Лель, сплетемо квіти в один вінок!» (Слова «ладо Ладо» значать «ладний Ладо», «лелечко Лель» — «ніжна Любов», «лелі Лель — «діти Лелі»).

128. Юнаки вкинули Купала у Хрещатий струмок —
хай сам себе відвагою славить. Купало пливе по
Хрещатому струмкові до Дніпра, пливе, як колода. І
молодь іде за ним — лунають пісні.

На березі Дніпра горять багаття. Грають у ріг дударі.
Коли Купало вплив з Хрещатого струмка в Дніпро,
косаки перелітали через вогонь і скакали у хвилі
Дніпрові. Вони плывуть, у лівій руці тримаючи лук і
стрілу. Дівчата пускають вінки на воду і співають,
залицяльно тримаючи руки в боки: «Хто віночка
пойме, той дівоньку возьме. Хто вінка дістане, то той
моїм стане».

129. Як тільки сонце починає до вираю іти, зникаючи
у водах Дніпрових, киянки мовчазно ідуть з
кошиками до Дніпра. У кошиках степові вінки і
світильники. Вони пускають кошики на хвилі —
звеличують немеркнучу пам'ять про тих воїнів-
косаків, що на полі брані життя віддали за славу роду
свого, і пішли у вирай, де стріли їх діди і бабуні, і
зраділи, що внуки їхні достойними людьми
приходять у Царство Духа Предків.

По Дніпрі пливуть сотні кошиків-світильників —
божественна Містерія Купальської ночі. По зорях
небесних, які мерехтять на Дніпрі, пливуть до вираю
вогні Купальської ночі.

130. У Купальську ніч серця славляться любов'ю до
життя. Людині хочеться любити людину. І волхви
кажуть, що все, що живе, прагне любови,
розмноження, прагне краси, ніжності і вічності.

Видющі матері дівонькам, що вже вінки мають,
кажуть, щоб ніхто з них не був Мореною. Морена
дівчина закохана, але нечепурна, лінива, не вміє
шити, прясти, їжу варити, хату білити. Любить косака,
а до праці не швидка.

З придніпрянських селищ ідуть люди до берега —
беруть причалені кошики, ставлять нові світильники,
і знову пускають їх на хвилі Дніпрові. Світильники
пливуть — таємну розмову ведуть з живою землею, з
ранньою зорею, і чують усі в Україні (Русі), що ті, що
вмирають — зорями сіяють, і в серцях дівочих і
словах пророчих і в роді-родині, і в росі-сльозині, і в
маковім цвіті, і в ласці-привіті, хто умів за волю життя
своє дати, той сонцем сіяє на покуті хати, і славлять
такого бога молодого у Купальські свята найкращі

дівчата.

131. Греки (єреї), на Подолі, біля кирикону Іллії, приглядаючись до Купальського свята, речуть: «Бесовство! Ідолопоклонники хочуть Дніпро підпалити. Скакає Україна (Русь) через вогонь — з дияволами спрягається!» І колись вихований єреями духовний раб повернеться з печери, з Афону, повернеться із зламанною душею, з прополосканим розумом, і, як безпорадний блудний син, зарече: «Купала на Крестителя утопіте і огненное скаканіє отсечіте» (Іван Вишенський).

132. Купало — свято молодости, спорту, краси, любови, сподівань, родичання, свято вибуялої волі, молодечої вигадливости, народної бадьорости, духовної нескоримости. Молоді радіють славою батьків своїх, батьки радіють, бачучи парування-квітування синів і доньок своїх. Волхви (як завжди таємничі і щирі, як дитяча безпосередність) оповідають про цвіт ліщини, про два колоски на одному стеблі жита, про «цвіт папороті».

133. Видюща мати Хвала, узривши Малуню (ключницю цариці Ольги), сказала: «Малуньо, усе ти так робила, як я казала? І отож — щодня купайся у

зіллі пахучому. І в житлі тримай м'яту. І — любисток,
він же тепер цвіте! І коси мий у пахощах не
іноземних, а рідних — рідне з рідним і потом
рідниться, і сльозою, ось тобі зернята у вузлику».

«І не забувай — душа жінки живе в любові, а тіло
жінки живе в чистоті. Немає любови — жінки немає,
немає чистоти — чару жіночого немає. Життя —
квіти, з яких мед збирати -мужа кохати. Вірністю і
ніжністю мужнього косака покоряй. Він, дари дівочі
маючи, гради покорятиме, в злоточари ясочку свою
одягатиме, і рід свій прославлятиме».

134. Малуня побігла на Хрещату долину — там грає
сопілка, рокотять гуслі, співи чути. І не думала — не
гадала Малуня, що її жде царевич Святослав. Ідуть
косаки з дівчатами у гай — усі співають. І царевич
Святослав іде, і з ним іде Малуня — миловидна
славна дівчина (ключниця).

І чи то Купала такий боязкий — лихо робить, чи зорі
розморгані душу причарували, чи шепіт вікових дубів
серце сп'янив — є на світі щось віще, загадкове.
Святослав сів під дубом, і біля нього сіла Малуня. І
він їй подарив золоті усерезі (серги). І сказав: «Ти
моя милостниця, не бійся. Тут, ближче сідай,

дворянко русокоса».

Малуня тримала золоті усерезі, і не знала, що має робити — плакати чи радіти, отримавши від царевича дар зоряної Купальської ночі. І... — все сталося так, як гаї, зорі, квіти хотіли. І чув Святослав, тримаючи у своїй руці руку Малунину, як біля Дніпра співали його ровесники-косаки: «Пустимо стрілу, як грім по небі. Пустимось кіньми, як дрібен дощ. Блиснемо мечами, як сонце в хмарі».

135. Цариця Ольга, вертаючись з Константинополя, в дорозі зимувала. Тепер (весною) вона везе до Києва малярку (принцесу Ілдико). Знаючи, що кияни — люди горді, вміють свої творіння цінувати і їх звеличувати, вона дала малярці ім'я київське, сказала: «Не Ілдико ти, а Предслава. Стаєш женою Святослава, стаєш першою (передньою) славою града Кия».

«Матінко, царице світлая, сумували, ждали-виглядали тебе. Таємно скажу, що ключниця Малуня», — почала говорити дворянка Ласа. Спізнилася — дворянка Ярна вже про все оповіла. Цариця Ольга позвала Малуню, і тихо сказала: «Служницею будши, відважилася сидіти біля

Святослава. Ні! Не плач, не жадай кари!

І вмертвитися не маєш права. Під твоїм серцем росте мій внук. Ні, ти не поїдеш до Любеча! Дарую тобі село Будутинь. Не пара ти Святославові. Приїхала княжна, і вона є його женою».

136. Увійшов Святослав — глянув на матір, на старих атіманів-воєводів, і сказав: «Я проваджатиму Малуню до Будутиня. Вона вже залишила Двірець». Він вийшов з Двірця і сів на коня. Він знає — є строгий у Києві порядок: інколи родичі одружують молодих тоді, коли їм тільки по п'ять-сім років. І одружені діти виростають разом — стають мужем і женою, і родичі передають їм свої достатки, поучення, наставлення.

Він (Святослав) не має сил виступити проти волі матері, атіманів-воєводів, дворян. Волхви з ним, їм Малуня рідніша, як Ілдико. Вони кажуть: «Дажбог хоче, щоб українці (русичі) були українцями (русичами) всюди і вічно, їм належить їхня кров і їхня слава, їхня вдача і їхня віра. З Дажбожої волі сосна не рідниться з дубом, корова не рідниться з конем — усе, що живе має свій шлях, свою вроду і свою красу. Мадяри хай будуть мадярами, кияни хай будуть

киянами».

137. Сім днів жив у селі Будутинь царевич Святослав.
У глиняній білій хаті Малуня народила сина.
Повитуха Дарава сказала: «Синула жвавий».
Прибулим з Києва послам сказав Святослав, щоб
вони лишилися до ранку.

І прибув волхв Свадар, і прибула з Любеча видюща
мати Берегиня, зілля сушене (торішне) принесла. І,
дитя оглянувши, усміхнулася — досконале дитя.
Стала вона біля покуті, де горів світильник, і сказала:
«Дажбоже, сонце святее, бережи свого помічника
Володимира. Він виросте, змужніє, стане косаком,
ім'я Твоє прославить, і землю Твою, і внуків Твоїх, і
небо, і ріки, і поля, і ліси, і пасовища, слався
Дажбоже і нині, і завжди».

138. Волхв Свадар освятив Володимира у воді
цілющій. І сказав: «Будь багатий, як земля, і
здоровий, як вода. І так, як земна вода єднається з
водою небесною, єднайся новонароджений з родом
своїм». І він занурив дитя у воду, і поклав на кожух
розстелений посеред хати. І закутав його в біле
хутро.

Не було в хаті ні золота, ні срібла, і тому (за звичаєм предківським) обсипали повиточок зерном пшеничним. Щоб був багатим, щоб був завзятим, щоб ділився хлібом-сіллю з ближніми своїми. Волхв Свадар в супроводі кумів і гостей три рази обніс дитя навколо хати, ознаменовуючи Триєдиність вічну — народження, життя і будуччина. І співав він: «Родимось, щоб жити, живемо, щоб бути сьогодні і вічно на землі й на небі, предки і потомки, вітайте обновки і душі, і тіла. Мати, ти будеш в дитяті себе пізнавати. Тато, передай дитяті обряди багаті. І лади, і лелі — ідіть до оселі, мед будемо пити, Дажбога хвалити, життя даруй гоже, великий Дажбоже!»

139. Видюща мати Берегиня, коли всі в хату з дитям зайшли, стала на порозі, рушником себе перев'язавши. І сказала: «Світ внука Дажбожого починається від рідного порога. Хорони його, владичице Перемога. А ви, злії духи, злії люди, житло наше обминайте. Ідіть на болота, на очерета, дитя не чіпайте. А ти, Дажбоже, Спасителю наш, освіти віконце, дитя любить сонце, і огрій колиску, і ошчедри миску, щоб ріс Володимир, як з води — без хороб і без біди».

Волхв Свадар поклав Володимира у сповиточку біля

образу Первоматері Лель, біля світильника, де стоїть сніп-дідух, і вар, і калач. Сніп-дід затаює в собі вічність роду: обжинковий сніп стоїть на покуті у Різдвяні Свята, під час освячення дитини і в дні весілля. Весною беруть три колоски з обжинкового снопа — виминається з них зерно, і це зерно змішується з зерном, яке весною на ниві розсівається — і так щороку, від покоління до покоління, від віку до віку. Є таїна вічна в снопові дідухові: щороку дідух оновлюється, єднаючи древні покоління з сучасними.

140. Київ. Волхв Радим сидить на Кий-горі: стрічає він народження божественного Сонця, і так щоранку — в погоду і негоду. Сидить на ряднині з рогози, ноги, як дитина, підібгав під себе, на грудях руки складені молитовно.

Початок квітня — трави соковиті. Вітри мінливі. Квіти на сонячній стороні Кий — гори сині, як небо і жовті, як сонце золоте. У лісі, що росте в глибокій балі, ще лежить сніг під торішнім листям. З бали йде сира прохолодь.

141. Усе, що перше пробуджується після зимового сну (і бджілка, і комашка-сонечко, і паросток, і

брось) шукає сонця, так як дитя сонливе шукає материнських грудей. Хлібороби (славні орачі-оріяни) прибули до Києва на конях, щоб стрінутися з волхвом Радимом. Їх непокоїть, що весняна повінь залила долини, пасовище, густі тяжкі хмари облягли ниви — сіяти чи ждати?

Волхв Радим сидить непорушно проти сходячого сонця — душа п'є сонячну снагу, єднається з вічністю, звільняє себе від справ копіткої буденщини, щоранку відновлюється так, як щоранку відновлюється в сонці білий світ.

142. Тримаючи під рукою ряднину-рогозину, ішов волхв Радим до Священного Гаю. Гості, прибулі з селища Берестове, дають йому дари: залізне кресало, срібну гривну, вістря до письма, ситечко, три голки і золоту пряжку. І кажуть: «Віщий, жажно нам, прийшли спитати — буде цей рік врожайний чи ні. Орати-сіяти чи ждати, чи торішню пашницю зберігати?»

І сказав волхв Радим: «Ваші дари приймаю, маю я — люди мають. Мені нічого непотрібно, я найбагатший у світі — маю сонце, маю небо, маю ріки і поля, і вас маю — любі внуки мої! Слухайте уважно — віщую

літо врожайне. Цього року сокорух у березах був багатий».

«Перший тиждень квітня — балки і вибалки лежать у густих туманах, на травах великі роси, земля парує. У лісах цілюща сон-трава жвавіша, як торік, дарма, що її пелюстки ранком довго закриті — сплять, ждуть сходу сонця, боряться з крижинками, що лежать біля їхнього ніжного стебла».

«Я цього року настій маю цілющий. Лікую коклюш, душевний неспокій, задуху. Ще скажу — лелека вже знесла яйце, ластівки розспівані й моторні. Слухав я вчора дихання землі — по її жилах течуть життєтворні соки; оглядав верболіз і березу — все, все мені каже, що буде багатий урожай. Візьміть від мене колоданих — тут на колі цьому дані дванадцять місяців. Є зазначено, коли дощ, а коли — суховії. Ідіть, благословляю труд ваш. З піснею ниву засівайте. І про свята не забувайте, будьте благовірними. Свята душу звеселяють, піднімають в жилах бадьорість. Без свят життя негоже, охляле. Чолом вам, внуки мої. З Дажбогом в дорогу!»

143. 961 рік. У Києві на Подолі на торзі гамірно, гомінко. Чути мови арабську, вірменську, хозарську,

грецьку, персіянську. Біля торгу зупинився віз — приїхали тевтони (німці) «з Трієру». Німецький цісар Оттон прислав до Києва єпископа Адалберта. Єпископ Адалберт буде вмовляти українців (русичів), щоб вони «від царя Оттона Христа прийняли.

Єрей Григорій, стурбований прибуттям єпископа Адалберта, прибіг до цариці Ольги і сказав їй, щоб вона слухала тільки греків, бо латини — люди лживі. Святослав, почувши цю розмову, сказав: «Я стріну Адалберта. Віщий Радогосте, підеш зі мною. Ти, матінко, нездужаєш. Ти, єрее Григоріє, не маєш права учити нас, кого ми маємо слухати, а кого — ні. У Києві кияни роблять правду».

144. Єпископ Адалберт розкішно одягнений. Розмовляючи з киянами, він правою рукою підтримує срібний хрест. Царевич Святослав і Віщий Радогост стріли гостя за київським поконом: стояли дівчата у білому одінні, в діядемах з дорогих брильянтів, усміхнені, як весняний ранок, тримали на злотом отороченому рушникові хліб-сіль.

Гості цісаря Оттона сіли у стравниці. Оглядають стіни, де висять щити, позолочені шоломи, мечі. Два мечоносці (трієрські охоронці єпископа Адалберта)

оглядають одяг косака, що стоїть на сторожі біля дверей: м'які шкіряні сап'яни (чоботи), штани, шиті з м'якої тонкої шкіри, короткий сачок, оторочений соболевым хутром і підперезаний жовтим шкіряним поясом, пояс має велику золоту пряжку.

145. Косак щедротно наливає гостям хмільного меду в чари золоті. У срібних мисях лежать смажені голуби. Бачачи людей гостинних, спокійних, радісних і багатих, повідважнішав єпископ Адалберт. Чару піднімаючи, він сказав: «Золота Україна (Русь)! Її груди окуті сріблом-золотом. Її мечі обікладені діамантами. Її гради славні косаками, амазонками, мужністю. Візантія — царство зухвалих пройдисвітів, хитрих скоробрехів, гречини — люди лживі. Візантія не живе з праці рук своїх. Візантія, меч до горла підіклавши, тримає в неволі покорені племена, їх візантіїзує, і від них бере вино, хліб, оливу, людський скот (дівиць і юнаків), золото, тканини, зброю і зброю».

«Візантія заздрісними очима дивиться на Київ. Єдиний Київ їй поклони не складає і завжди її врата сміло відчиняє. Остерігайтеся гостей з Візантії — остерігайтеся троянського коня. Вони хочуть, щоб ви від них прийняли Христа, щоб потім вас, як волів, запрягти у віз константинопольського патріярха. Щоб

золоті скарби з Києва до Константинополя
перетранспортувати, дівиць ваших білявих у
монастирях тримати — знаємо ми розпусту
константинопольських монастирів, у них живе дух
афродитових доньок. Приймете Христа від царя
Оттона — римське право матимете і римську опіку».

146. І віщий Радогост сказав: «Не кажіть, що для киян
римське право краще як київське. Там, за стіною,
сидить біля цариці Ольги єрей Григорій, і каже їй, що
латини — люди лживі, лживо Христа трактують».

«Є в нас переконання, що і грекам, і латинам не
залежить на тому, чи має Україна (Русь) Христа, чи не
має. Греки і латини сваряться між собою не за
Христа, а за латинізацію чи візантізацію України
(Руси)».

«Ви хочете, щоб ми лишили рідного Бога і почали
вірити в чужого Бога. Ви хочете, щоб ми робили так,
як вам хочеться. Чужий Бог зроблений з глини,
дерева, каменю, міді чи на дошці зображений з
образом грека в одінні грецькому».

«Рідний Бог з таких самих основ зроблений з

образом українця (русича). Люди мої, скажіть, який вам Бог рідніший — рідний чи чужий? Чуєте, єрєє Адалберте, мої люди кажуть, що воліють мати рідного Бога».

147. І сказав єпископ Адалберт: «Бога не можна зробити, на дошці намалювати, з глини зліпити. Християни не вірять у мертвого Бога. Бог-Отець небесний, і ніхто не бачив Його. І віра Київська тому й неправильна, що кияни самі собі Бога роблять; і біля образу світильники ставлять». Царевич Святослав сказав: «Не так речеш, чужинце! Моя мати привезла з Константинополя, як дар від гречинів, на дошці намальованого старого діда в одязі грецького купця, і повісила цього чужоземного Бога на стіні, і каже: "Бог Саваот". На дошці не сам же себе намалював Бог Саваот. Ви речете, що Бога Саваота ніколи ніхто не бачив. Бога Саваота, якого ніхто ніколи не бачив, намалювали вороги мої, гречини. Вони зробили Бога Саваота з грецькими щоками — з грецьким видом, з видом врага мого! І хотять гречини, щоб Київ став на коліна перед грекообразним Богом. Нечистою силою вони налоскотані! Радогосте-волхве Віщий, волай, сильно говори про Бога України (Руси)! Добрий птах не дасть гнізда свого скривдити!»

148. І віщий Радогост сказав: «Світлий госте

Адалберте, світ не вимірюється зором очей людських. Світ більший, многообразніший, як вчення твоє. Ми, кияни, не робимо Бога України (Руси). Але тому, що ми люди давні і світлодумні, у нас розвинена уява. Ми Бога України (Руси) уявляємо. Уявляємо, що наш Бог має наш образ, а не грецький, арабський чи юдейський».

«Так — ми маємо у Київському Священному Гаю образ Дажбога. Він зображений з срібла, а вус — злат. Біля Нього квіти, сніп пшениці зажинковий, писанки, і наше святе знамено. Так — слово "образ" значить "ідол". Тут, в нас на Подолі, в кириконі Іллії гречини-християни ідолові поклоняються. На стіні повісили на дереві намальований ідол Саваота, тобто, вони самі для себе зробили ідола, і стоять перед ідолом на колінах, свічки перед ідолом ставлять, вимахують перед ідолом кадильницею, кажуть: "свят, свят, свят Бог Саваот!" Вони поклоняються своїй уяві. Вони христолюбні ідолопоклонники».

149: «Дівонько Славуня, підійди до мене. Гляньте на неї, єпископе Адалберте. Її тата (атімана Сварука) вночі біля монастиря святого Мамонта в Константинополі ограбували і вбили злії люди. Трилітня Славуня виросла в Константинополі. Вона плакала, що всі мають тата, а в неї немає».

«Бачачи чужих татів у Константинополі, Славуня почала уявляти, який повинен бути образ її тата? У смуглих, темнокосих, чорнооких гречанок тато такий, як і вони. Славуня в Константинополі на дошці намалювала образ тата свого (на основі своєї уяви) з світлими очима, з довгими вусами, з білим лицем, світлим волоссям. Вона обожує образ тата. Біля нього квіти кладе, світильник ставить. Вона сама творить свою віру. Її я шаную за її добру душу. Ось з таких Славунь складається плем'я наше».

150. І єпископ Адалберт сказав: «Христос народжений во Юдеї — це любов, правда, мудрість. Кияни стануть праведними, прийнявши Христа». Царевич Святослав відповів: «Ми віримо, що Христос має правду, любов, мудрість. Але хто вам сказав, що ми, українці (русичі), живемо без правди, любови і мудрости?»

Єпископ Адалберт сказав: «Так, так, у вас все своє, та віра в Бога в вас неправильна, і тому Бог ваш не є правдивим Богом». Віщий Радогост розсміявся. Сміх вибухнув дивний - усі сміялися. Сміх був такий щирий і глибокий, що й єпископ Адалберт почав сміятися — розсміяні розсміяних розсмішували.

151. Віщий Радогост сказав: «Світлий христолюбє Адалберте, скажи щиро — хліб, який ти щойно їв, був правдивим хлібом? Небо, що ти в Києві бачиш, земля, на якій ми родимося і хліб родиться наш, правдиві? Кажеш, що в Києві все правдиве — і небо, і земля, і плоди землі, і люди — отже так все, як ти казав — правдивість там, де правдивий Бог».

Єпископ відчув, що теологи варварської України (Руси) глибококітливі, з ними говорити про справи Божі — справа нелегка. Віщий Радогост, щоб допомогти гостеві Адалбертові вийти з невеселого настрою, сказав: «Правдивий госте, говори нам про правдивих людей, а не про правдиву віру. До нас приходять гречини, говорять про віру правдиву, а чинять — зло».

Царевич Святослав сказав: «Правдиве походить від правдивого Бога — таке віровчення в Україні (Русі). Прощай, чужинце! Правдиві мої дворяни, наповніть міхи хлібом правдивим, медом правдивим, салом правдивим, щоб чужинець, лишаючи наш град прав-

дивий, не був голодний. І проводжайте його до меж землі нашої, щоб він ніким не був скривджений».

152. Царевич Святослав біля двірця сів на коня і помчав до Дніпра: він готує нові лад'ї. По Дніпрі ліс пливе: колоди взимку зрубані, шириною в лікоть, довжина — п'ятнадцять, двадцять кроків, багата на дерево Деревлянія. На березі купці вивантажують нові вітрила.

Віщий Радогост і єпископ Адалберт ідуть вулицею. Дівчата біля домів квіти саджають — вже тепер думають про свята Купальські. Весь град Кия влітку квітами завітчаний і різнотрав'ям, гаями озеленений.

Біля Хрещатого струмка, за руки взявшись, ідуть колом дівчата. Співають: «Весна, Весна, днем красна. Що ти нам, Весна, принесла?» Інші дівчата ідуть квітами закосичені, піснею відповідають: «Принесла я вам Літечко, ще й зеленее зіллячко. А вам, дівоньки, по вінку з хрещатого барвінку. А вам, парубочки, по кийку — гоніте скотину на гірку. А вам, бабуні, по ціпку, під хатами ходити, малих діток водити».

Одні дівчата квіти саджають, а інші в буденний день веснянок співають, чому? Дівоньки, які мають по десять, дванадцять літ, учаться Весну стрічати, їхні старші сестри — квіти саджають. Квіти краще приймаються, як з піснею саджаються.

153. Іде єпископ Адалберт і бачить — білі доми, стара бабуня з внучатами колом ходить на зеленому горбку. «Вже весна воскресла. Що ти нам принесла?» Веснянка сидить на пеньку з квітами, відповідає: «Ой, я вам принесла цілющу росу, дівочьку красу. Весну зустрічайте, квітами вітайте».

І знову дівчата. І пісня: «Дівчата-вороб'ята, радьмося! Та виходьмо на травицю, граймося! Та виходьмо на травицю в добрий час, нема таких весняночок, як у нас».

«Що той бородатий дід тій дівчині робить на обличчі, там, біля дуба?» — спитав Адалберт. Віщий Радогост відповів: «Лікує. Вона має ураження на шкірі. Свіжим настоєм з квітів проліскових лице змазує. Дбає про внуччину красу».

«Чому ті діти співають, молитовно руки тримаючи?» — спитав Адалберт. Біляві малі діти в довгих полотняних сорочинах благально співають: «Ой, ти Сонечко, засвіти, засвіти. Землю нашу Матінку, пригорни, пригорни». У дитячій молитві свята безпосередність. Співають вони за своїм внутрішнім потягом. Співають задушевною дитячою невинністю — певні вони, що Сонечко чує їхню пісню, і на їхнє прохання землю-Матінку теплом пригортає, квітами вкриває. Між дітьми і Сонечком є розмова.

154. «Що там сталося?» — спитав Адалберт, бачачи, що жінка, вимахуючи качалкою, біжить за чоловіком в чорному довгому вбранні. Він задкується, хрест перед собою тримає. Та, почувши, що повнолиця молодиця потягнула його качалкою, закричав: «Во ім'я Христа! Варвари, пагануси, диявольське ополчення!»

Віщий Радогост відповів: «Грек (монах з Константинополя) ходить по хатах. Він у скриньці носить кісточки з пальців святих угодників. Каже, що ті кісточки лікують від жовтяниці і кашлю, коли християнин носить їх на шиї».

«Він оповідає, що хто прийме Христа — житиме в раю, а хто ні — горітиме в пеклі. Він показує малюнок, як то люди-християни в раю щасливим життям живуть, а кияни — в пеклі печуться. По жіночому галасі довідуюся, що цей монах добре пообідавши і медівки випивши, сам забув про рай, і хіть проявляв до молодиці. За сміле виявлення почувань, вона його частує качалкою».

155. Віщий Радогост і єпископ Адалберт стали на Кий-горі: лежать степи широкі і безмежні, як світ, видніються білі хатини.

Щороку Україна (Русь) перед Великоднем має Білий тиждень. У Білий тиждень Україна (Русь) білує свої житла — білує внутрі і зовні, причепурює. Матері з доньками квітами розмальовують печі, лежанки, припічки, сволюки. Тати з синами вимітають сміття з подвір'я, чистять стайні, чепурять скотину, на городі вигрібають огудиння, обкопують дерева. Є повір'я, що «чисте подвір'я — до господаря довір'я».

156. І сказав єпископ Адалберт: «Греки, які гостювали у царя Оттона, казали, що Україна (Русь) — брудна,

живе в печерах. Поклоняється божеству з образом птаха, який у небесах кричить, як осел, і під хмарами тремтить, просить крови. Дівчата на своїх грудях роблять рани, і кров'ю годують кровожадне божество. І роблять вони з тіста ідола цього — печуть його на вогні, і з'їдають. З'ївши таке божество, вони сходяться біля річки і вербною гілкою б'ють самі себе до крови — криваву жертву божеству приносять, а потім розбігаються — хто куди».

157. І відповів віщий Радогост: «У березні (на початку останнього тижня) у нас є свято Жайворонків. Жайворонок — вістун весни. Слово "жайворонок" у нас значить "зугарне воркотання". "Жайворонки летять — теплінь вістять, вітайте гостей біля кожних дверей", — кажуть люди наші. І вітають: тримають біля порога в мисці хліб, спечений у вигляді птаха, приказують: "У кожній хатині радісно людині, жайворонок-маля, славить наші поля. Йдіть у поле орачі, дітям треба калачі"».

«Дівчата з тіста печуть зображення жайворонка. Є такі дівчата, що вміють їх красиво зображати, з машинок очі роблять. Печуть сорок жайворонків тому, що волхви устійнили, що під час прилету жайворонків, сорока вже встигла сорок прутиків покласти — гніздо виє. Отже, не бійтеся жайворонки,

летіте, піснею небеса хваліте, і гнізда вийте, щоб сорока білобока та не була одинока».

158. «Дівчата зображення жайворонків ставлять на підвіконні. Світильники світять на покутях, юнаки приходять, і дівчата їх обдаровують жайворонками, веселяться. Це прадавній, споконвічний звичай: людина висловлює радість, що після Зими прийшла Весна. Є в нас і "Пісня про Жайворонка": "Чом ти, жайворонку, рано з вир'я вилетів? Ще по горах сніженьки лежали. Ще по долах криженьки стояли. — А я тії сніженьки крильцями розвію. — А я тії доли піснями зігрію"».

Орач іде по ниві, рівномірно зерно розсіває.
Жайворон у високості його труд оспівує: з піснею
краще працюється.

159. «Є в нас віра, що верба втілює в собі велику силу життя. Вітер вербну гілочку відломив. Гілочка, гнана вітром, заплакала за життям, відламаним кінцем до сирієй землі припала, і матінка-земля їй життя врятувала. Вербна гілка пустила корінь. З гілочки виростала велика верба — ми, люди природи, зачаровані великою спонудою життя! І святу таїну життя у вербі бачачи, ми перед Великоднем вітально, обов'язково

радісно торкаємося самі до себе гілочками. І кажемо: "Не я б'ю, верба б'є, за тиждень Великдень, недалечко — червоне яєчко"».

«Що значить — не я турбую тебе, а — сила життя, що є в мені, виявляє торжество своє. І як не радіти — у яєчкові вже є червона цяточка — є кров, народжена червоним весняним сонцем, кров — життя. Життя незнищиме!»

«Бачите — кожне подвір'я має своє повір'я. Греки ніколи не зрозуміють складу нашої душі, для них дорога життя нашого дивна, незбагненна, неосяжна. Невторопавши що і до чого, вони ширять про віру нашу, як стерв'ятники, жажні оповіді».

160. У селі Ладж'є Адалберт побачив богомольця. Віщий Радогост сказав: «Це наш волхв Чара, чарівна людина». Діти, що сидять біля нього, учаться молитися. Вони кажуть: «Милостивий Боже, Сонце праведне, зорі красні, місяцю ясний, вітри буйні, дощику рясний, погода красна, діди — любі лади наші, ідете до нас, гостимо вас, з літом вітаємо! Роди, Боже, жито, пшеницю, всяку пашницю!»

«Бачите, в християн є віра, що Бог людину зробив — Єву зробив з ребра, так, як і землю. І зробив зорі, і скотину зробив. Ми кажемо: "Роди, Дажбоже, жито, пшеницю". Ми люди не зроблені, а народжені».

161. А що та сива жінка дітям каже?» — спитав Адалберт. Віщий Гугул сказав, що то видюща (повитуха Рум'янка). Вона тут, в селі й лікаркою, і вчителькою. Тих дівоньок вона водила на зорі до гаю. У гаю їхні лиця вмивала росою з цвіту черемшини. Роса та цілющі сили має. А тепер їх вчить співати. «Десь тут була Подоляночка, десь тут була молодесенька. Тут вона упала, до землі припала. Устань, устань подоляночко, умий личко, як ту шкляночку»: по-різному в нас цю пісню співають.

І сказав єпископ Адалберт: «У вас розвинена любов до краси, чепурности. Тіло ваше й душа ваша вгармоновані природою. Не кожний народ збагачений такими скарбами. Помітив я, що ваші дівчата виводять веснянки за ходом Сонця, і квіти голівки повертають за ходом Сонця».

162. «І тому я думаю, що гречинам не вдасться створити у Києві темні монастирські мури, в яких практикувалося б зневажливе ставлення до природи,

до радісного життя. Ви вмієте жити з Сонцем. У найтяжчі хвилини життя ви не втрачаєте почуття гумору. Ви вмієте з лиха сміятися, склад душі вашої високий і світлий.

Ваша віра — це діяння вашої вдачі, і, щоб вас повернути на віру грецьку чи латинську, треба вашу вдачу змінити, або — ув'язнити вас. Ваша удача може змінитися тільки тоді, коли клімат на землі вашій зміниться — перетвориться в пустині сонцем спалені, як у Греції, Арабії.

Ваша удача і ваш клімат (літо, осінь, зима, весна) поєднані між собою. У вас є чотири характери — зимовий, весняний, літній, осінній, і тому ви є народом колоритним. Мені не хотілося б, щоб такі люди, як кияни, зіпсували свій спосіб життя».

163. «Незлічима кількість поколінь формувала вашу удачу, вашу мову. У вашій мові я чую — «вже стало на світ благословитися», «іде дощ», «Земля-мати». Ваша мова — це поезія. Ваша віра — це пісня душі вашої.

«Гречини звуть вас варварами тому, що ніби у вас

законів немає — кожний святкує, коли йому захочеться. У вас немає визначених святкових днів».

164. І відповів волхв Чара: «Той, хто святкує тоді, коли йому зажадається, на нашій землі не живе. Є в нас закон Дажбожий, закон не видуманий волхвами, атіманами, царями, я волхв — оборонець законів Дажбожих».

«І тепер (і завжди — від віку до віку) ми щороку починаємо пісневоди весняні з того дня, коли вперше зозуля закує. Повідомляю вас, що зозуля-чубатенька в нашому селі щороку кує в ті самі дні. Її лагідне "Ку-ку" озивається в хатах».

«Ми вже й без зозулі точно знаємо дні наших веснянок. Є в нас свої колодаї — описи свят. Та все ж воно якось приємніше жити з піснею природи. На вершечку тієї високої тополі щороку кує зозуля — повідомляє, що час веснянки починати».

«Зозуля прилітає тоді, коли вже більшість пташок гнізда має. Спізнюється чубатенька, і тому лиху долю має, свої яйця в чужі гнізда підкидає. Не нам її судити. На десяту добу зозулення прокльовується,

годує його, як своє, інша пташина. Там кує зозуля, а там тьохкає соловейко, а тут співаємо ми, діти Землі і Неба, і так уся земля славить Дажбога».

165. Єпископ Адалберт спитав: «А що означає та купа попелу край села? Там була принесена жертва?» І відповів волхв Чара: «Чув я, що гречини кажуть, що ми чоловікожерці. Ні, в жертву богам ми не приносимо кров людську. Наша віра не потребує чоловічеських жертв. Ми богам даємо жертви польові. І од трудів наших — просо, молоко, вар.

Перед оранкою село (весь рід) йде в степ, і так щороку — від віку до віку. На траві край села розкладається вогнище. Біля вогнища батьки раду радять: де і що починати сіяти. Біля вогнища не можна сваритися, гніватися, кричати, лихословити.

Біля вогнища йде суд — розважливе думання, утверджуються постанови. І волхви віщують — чи не прилетить посланик Чорноба, принісши на вітряних крилах сніг і холод. Посланик Білоба — то теплий промінь Сонця. І цей попіл край села свідчить, що рада старшин вже відбулася. А чому в полі, на землі нічий? Шоб заздри не було».

166. Набігла хмара. На порохнявий шлях пішов
рясний тихий дощ. Єпископ Адалберт і Віщий
Радогост стали під стріхою. З хати (кати), як горобці з-
під стріхи, випурхнули босі хлопчики. Руки піднявши
до неба, вони кружлялися, співали: «Ой, дощичу-
поливачику, поливай, поливай! Косаченько до
Вістуні, прибувай, прибувай!»

У хаті живе дівчина Вістуня з мамою і цими трьома
братиками, що тепер славлять дощ. Їхній тато поліг
на полі брані тоді, коли цар Ігор воював з хозарами.
Мати вийшла з хати і сказала до подорожніх:
«Заходьте, не минайте світку нашого. З Богом
заходьте, з Богом стрінемо».

У хаті пахне степом — глиняна долівка заслана
свіжою соломою білою, чистою. Мати світильник
засвітила на покуті біля образу Первоматері Лель.
Вістуня з погребу принесла молока. Хліб житній
лежить на столі під білою скатертиною. На лаві, біля
помийниці стоїть відро з водою, і тут же велика
дерев'яна миска, на кілку — свіжий рушник.

Єпископ Адалберт перехрестився, підніс до рота

скибку пахучого хліба, та, побачивши, що Віщий Радогост миє руки, поклав скибку, і також помив руки. Мати до гостей: «Угощайтесь, їжте на здоров'я, тут мед, тут сир. Чуйтеся як вдома. Не гнівайтесь, що в нас світлиці вітальної немає, ми звичайні люди. Чим багаті, тим і раді. Та сідайте на покуті, щоб старости сідали. Вістуне, витри порох з лави».

167. Брати Вістунині сиділи тихо. Мати їм сказала: «Розгнівити гостя — це те саме, що й Бога розгнівити». У хату зайшов косак Бразд, тримаючи на руці орла. Хлопчики раділи — вони були певні, що Бразд почув їхню пісню зазивну, і тому на коні примчав з Києва. Орел був свійським, спокійно дрімав.

Єпископ Адалберт глянув у вікно: біля берези стояв прив'язаний кінь. Збруя прикрашена золотими бляшками. Сідло окуте міддю і сріблом. Кінь гризе вудила. Гребе землю під собою. Всі вийшли з хати оглянути баского коня. Косак Бразд сказав, що він завтра з володарем Святославом поїде на полювання. І коли спіймає тура, їхатиме в поході поруч з володарем.

168. Єпископ Адалберт глянув на сусідню хату

спалену — спитав, чому була пожежа? Мати-господиня відповіла: «Батько спалив синову хату. Було так: син сам жив у хаті. Посварився за дівицю красну з суперником, і вбив його. Суд дав йому меча, щоб він сам себе покарав. А він утік. Пішов у ліси, в далекі північні землі, де річки Ока, Москва, Клязьма, там чимало злодіїв наших живе. З дівицями чужої крові вони женяться, і стають чужими для нас. Батько, щоб все село знало, що він від сина-вбивці відрікається, спалив хату. Не думайте, що всі ми люди добрі. Є і в нас злодії, бродники, віровідступники, насильники. Та їх ніхто до хати не пускає — зникають вони у північних лісах».

169. Залишаючи Київ, єпископ Адалберт сказав: «Живете ви на пребагатій землі — лежать поля: бери, ори, сій, жни. Ви маєте натуру добру не тому, що ви зліплені з ангельського тіста, а тому, що життя не примушує вас обманом, насильством їжу для дітей здобувати. Ідучи до вас, я боявся: думав, що ви, ако варвари, стрінете мене, заколете, спечете на вогнищі і з'їсте, славлячи многих богів своїх. Тепер я маю право сказати, що ваші боги мають таку добру вдачу, як і ви».

«Віра в одного Бога всюдисущого, думаю, буде сама вами утверджена — коли не тепер, то колись. Ні

греки, ні латини не будуть розпоряджатися душами вашими. Оповім цісареві Оттону, що Україна (Русь) гордо сказала мені: «Пощо нам чужого Бога, свій Бог стоїть біля порога!»

Віщий Радогост подарив єпископові Адалбертові десять гривенів (десять фунтів срібла). І два фунти золота.

170. Михайло Грушевський в «Історії України-Русі» в розділі «Вдача, звичаї, віра» пише, що українська (русичівська) «вдача привітна й ясна відбилася і в звичаях та постановах. У старім праві нашім не було смертної кари на провинників, а також нікого не калічили за провини, відрубуючи руки, ріжучи вуха, носа, як то робили по законам візантійським або старинним німецьким.

Духовні (єреї і архиєреї), прийнявши разом з церковними книгами також і книги законів візантійських, пробували на грецький взірець, і в нас завести такі кари на смерть та калічення, але того люди не приймали. Карали грошима, саджали до в'язниці, а в найгіршому разі віддавали в неволю, щоб працюю відробив свою провину, але крови

проливати, життя в чоловіка відбирати, не любили.

Ясними і веселими очима дивилися на світ Божий.
Не знали вони темних суворих богів, що
напосідалися на щастя чоловіка. Вище всього
славили й шанували світло й тепло світове, що дає
себе знати в Сонці, в теплі, в буйній рослинності, в
житті природи».

ДЕНЬ 20

171. 964 рік. Двадцятидворічний Святослав стає
володарем (царем) Дажбожої України (Руси). Він
головний суддя, він тато народу. Він «імператор
Великої Скитії». Скитія старе ім'я України (Руси).

Віщий Радогост — вірний дорадник царя Святослава.
Він сказав: «Вельможний царю мій, є дані — греки

(ромеї) тепер тримають поважний зв'язок з Хозарією. Вони хочуть з хозарами поділитися нашими землями, нашою кров'ю. Вони морями дістаються до Дону. Розбудовують гради Хозарії — Саркель на Дону, Іттиль на Волзі».

«Хозари відвикли жити з праці рук своїх. В'ятичі, мешчери, мери везуть їм багату данину з берегів ріки Ока та з лісів, де ріка Волга починає води збирати. Тепер ти йдеш, царю мій, щоб звільнити в'ятичів з хозарської неволі. В'ятичі принесли дари до Києва. Вони кажуть: "Не хочемо бути хозарськими, хочемо бути руськими, просимо українців (русичів) боронити нас" ».

172. Степ, як світ безмежний. У лісах і горах безпечно жити. Щоб жити на найродючіших у світі степах, треба бути народом безстрашної крові, вольової вдачі, треба мати силу богів, які вміють жити і вміють вмирати.

Цар Святослав веде степовим безмежжям косяцьку рать. Косаки на конях. Коні люблять степ, їх вабить простір, на якому їхній біг змагається з буйними вітрами. Берегами тихого Дону ідучи, прийшли косаки на землі північного Передкавказзя. Вони на

східних берегах Чорного моря роззброїли аланів, чорних болгар, касогів. Їхнім ханам сказав Віщий Радогост: "Пощо вторгнулися на землі внуків Дажбожих? На схід від Волги є степи, ліси, гори, ріки, озера — чому ви свою вітчизну лишили, на чужу вторгнулися?"

Косаки взяли в полон греків (ромейів), які везли мечі з Константинополя до Саркеля.

173. Перепливши Дон, цар Святослав дав наказ — на північному березі Сурозького моря перепочинок. (У 13-14 століттях монголи полюбили рівні береги Сурозького моря. Вони сказали "азав", що значить "низина", "долина". Є сором, що українці своє море Сурозьке тепер звуть по-монгольському — Азовським).

Пасуться попутані коні на долині Сурож'я. Горять вогнища. Тихо на степовому морі. Цар Святослав і атіamani-воєводи після вечері відпочивають, слухають оповіді волхва.

174. Волхв Чара каже: "І град Кия у часи тата Оря мав назву Сур'яград, а то значить — Сонцеград. З

Сур'яграду первоотці наші їздили по сіль до Сур'я моря. І ми, внуки їхні, тепер біля Сурозького моря сліди первоотцівські славимо".

"Гречини (ромеї) пливуть з Атен, з берегів Егеї до наших воріт. Вилазять на береги наших морів, ставлять житла на нашій землі, і нам чиняти зло. Бога нашого зневажають, імен наших не визнають. У них Сурозьке море — Меотійське, у них Дон — Танаїс. Ми кажемо Дніпро, Дунай, Дністер, Прут, а вони — Бористен, Істер Тирас, Перет. І зуть нас бористенітами. Ми кажемо Сумери, а вони — Кімери, Гомери. Ми кажемо Туранія, бо багато сильних турів плодиться на степах, що лежать на захід від Сур'я моря, а вони кажуть Таврика, Таврія. Бачите, з слова "тур" зробили "тавр". Не поважають вони мови нашої. Єдину мову, яку вони визнають — іржання коней і брязкіт мечів".

175. Слово "тур" давнє (ведійське), значить "лякати", "наступати", "турляти". Слово "буй" значить "великий", "смілий", "буйний". "Буй-тур" — "великий подвижник", "сміливий звияжець", той хто має життя прославлене на полі брані. У "Рик Ведах" слово "тур" значить "понадсильний", "завойовник", а слово "буй" значить "буйний", а "трибуй" — "тризвивистий".

Хозари в Саркелі й Іттілі довідалися, що буй-турська
рать царя Святослава обминула їх і степами
повертається до Києва.

З напольованими оленями, турами, зайцями,
козами, вепрами, лебедями, гусами, качками,
перепелами, тетервою прибули косаки до Києва,
почали в Дніпрі купатися. Ждучи царя Святослава,
знатні люди града Кия меду наварили, напекли
калачів. Пиріг з ягодами спечений такий великий, що
везуть його на возі на білому полотні. За возом ідуть
пекарі. І дівчата з квітами. Пиріг — святковий хліб,
призначений для пиру. Пиріг їсти — пирувати, мед
пити, піснями звияжців хвалити.

176. Віщий Гугул, якого єрей Григорій (духовний
учитель цариці Ольги) зве "диявольським патріархом
града Кия", стоїть величний, як світ. Довге біле
полотняне вбрання підперезане синім широким
поясом. На поясі вишиті золоті лінії, подібні на
небесну блискавицю.

Віщий Гугул промовляє до киян. Пломеніють його
задушевні слова: "Перший грім — будитель Весни.

Перший внук Дажбожий — Святослав — спаситель України (Руси). Маємо віру свою, і тому маємо свій шлях життя. Свій шлях життя ми освячуємо щоденною працею, ратними походами, чуттями душі нашої, творінням розуму нашого".

177. "І пам'ятаймо: коли утратимо рідний шлях життя і почнемо ходити по чужих шляхах, станемо блудними синами, віровідступниками. Ми — внуки Дажбожі, нам дане Небо і нам дана Земля, і, щоб на світі була любов, ми поднесь поважаємо всі віри на світі. І за рідну віру ми завжди готові життя віддати. Життя за рідну віру віддати значить вічно в житті народу царювати".

"Рідна віра України (Руси) — свята віра народного безсмертя, свята віра народної душі, свята віра народної природи. Ми, внуки Дажбожі, не любимо думати про кров, сльози, пожежі. А коли воюємо, то тільки тому, щоб боронити дітей наших, боронити дорогу життя нашого, боронити наші криниці, ріки, поля, пасовища, ліси. Боронити святі могили Предків наших. Греки (ромей) з своїх злиднених земель лізуть на наші степи, приходять у гради наші, ширять незгоду між нами, розсварюють сина з матір'ю, лякають небесними карами тих, які не хочуть грецької віри приймати".

178. "Вони хочуть обтяжити душу нашу казками про одрубану голову Іоана, про Ісуса, живцем приколеного до деревини. Вони хочуть наш розум поневолити грецькою вірою, грецькими законами, грецькими мудрощами. Вони хочуть, щоб ми не мали рідної дороги життя. Є мозок у головах наших! На рідній землі ми ніколи не стояли на колінах перед зайшлими богомольцями! Слава владолюбному цареві Святославові! Слава тим, хто життям і смертю боронять ніким необмежену Волю України (Руси)".

179. Тихо грають гуслі. Кияни веселяться на пиру. Смутна сидить за столом цариця Ольга, біля неї єрей Григорій. Вона відчула, що Віщий Гугул і син Святослав, і рать косяцька, і атімани-бояри, і знатні кияни — душею не з нею. Ніхто не гудить її і ніхто не славить її.

І син Святослав став, як тур, відважний, рішучий. Він сказав матері віч-на-віч: "Перед греками — ворогами моїми, на колінах стоїш, "не броняху, а ругахуся". Соромиш мене перед косяками, ставиш юдейця Ісуса вище Дажбога — Господа отців рідних. Чула, греки-християни залізним пруттям присмиряють охре-щених болгар".

180. Серпень. У степах лунають пісні — вечором дівчата вертаються з поля. Несуть перший зажинок, сніп зажинковий. З снопом зажинковим завтра вони підуть до Києва. Вночі на дорогах чути гуркіт колес, стукіт коней. З навколишніх селищ люди їдуть на свято Зажинок.

(Зажинки — Перший день жнив. На зорі йде в поле мати з доньками і невісткою. Біля ниви вони, схід сонця стрічаючи, моляться: "Дажбоже, як рай, Твій урожай, ми є Твої внуки, благослови руки, серпи, злоті ниви, щоб у щасний час жнива почати. Скільки на небі зірочок, хай буде стільки на полі копочок". Потім мати каже: "Діти, благословляю вас, почніть ниву жати у цей добрий час". Доньки і невістка ниву зажали, перевеслом з осоки сніп перев'язали і квітами уквітчали).

181. Ранок. Сонце освітило Хрещату долину, почали йти дівчата з першими снопами. У вінках мак, колоски, духмяні квіти степові. Убрання біле, мережки срібlistі. Кращих вишивальниць на світі немає — і кожний це бачить, і кожний це знає.

На білій сорочці — вишивки барвисті, тонкими
пальцями створені. Стрічки вогнисті, злотом
оторочені, сині й зелені розвіваються на високих
грудях, виблискують разки намиста. Глянеш — не
дівчата, а квіти степові.

Парубки перев'язали плечі рушниками. На рушниках
колося, злотом розшите. Ідуть юні косарі у
вишиванках полотняних, ідуть з ціпами, несуть
ярмо — знак возовиці. Вони готові снопи возити,
збіжжя молотити. З ними ідуть гудці — гудці в роги
позолочені гудуть, славлять зажинки: "О Дажбоже,
даруй літо гоже".

182. І цього року в Києві свято Зажинків особливо
величне — з гористої Гугулії прибули гугули. Перший
сніп святий привезли, щоб Віщий Гугул
поблагословив. Гугули їдуть на конях. Збруя нова —
вуздечки й сідла з волон'ячої шкіри. Коні б'ють
копитами, у них гриви закосичені, ноги (вище копит)
підперезані — на поясах срібні дзвінки, на лобі — з
колося діядеми.

Вийшов з волхвами з Священного Гаю Віщий Гугул.
Він підняв до неба злotosяйне знамено Дажбоже.
Озвалися на весь світ широкий гугульські трембіти,

хвилями понеслася по граді Кия срібна луна.
Загомоніли кияни — зраділи, що брати гугули з
снопами зажинковими завітали.

183. На рушниках рум'яняться калачі. Кияни і гугули
ждуть благословення. Віщий Гугул, зажинковий сніп
благословляючи, вийняв три колоски, помяв їх.
Відвіяв полову і почав смакувати зерно. І поцілував
калач, і підніс дар Дажбожий до неба. І промовив
урочисто: "Діти мої, внуки Дажбожі, совість Неба і
Землі, життям люблені орачі, благословляю ваші
калачі, освячую мозолі на ваших руках! Освячую
зерна на ваших полях!"

"І беру сніпочок у світлий домочок. Святая
пашниця — сонце-паляниця. Рідні наші нивки —
золоті зажинки! Ночі дощовії і грози страшнії, нічні
блискавиці, грізні громовиці, не ламайте стебел
нашої пшениці! Людей не жахайте, в лісах
спочивайте. На вибалки-бали, ідіть Копопали, снопів
не паліте, поле сонцем грійте. Щоб були багаті ми у
рідній хаті, пошли літо гоже, пресвятий Дажбоже!"

184. І підійшли до Віщого Гугула дівчата. І він сказав:
"Радійте дівчата у серпневі свята. Земля, Небо, Рай
благословляють ваш святий кравай". І підійшли до

Віщого Гугула юнаки. І він сказав: "Мої косаки — славні паничі, воля — це мечі! Хто з мечем вмирає, рабом не буває. Слава усіх слав наш цар Святослав! Рать косацька гожа — родина Дажбожа. Слава буде йти та на всі світи, як будете бджільно царя берегти. Бережіть серцями, бережіть мечами, бережіть душею, морем і землею!"

"Діти мої, діти, ви одна родина. У вас піт один, у вас один пах, у вас світ один, у вас один прах. Коріться, коріться, коріться собі, а більше нікому на святій Землі!"

185. Ніч тиха. Зоряне небо. Богодар (син Віщого Радогоста) сидить у Священному Гаю. Він утік з дому — мати Вістуня хоче, щоб він був тлумачем. Він не любить мови гречинської. З косаком Браздом він на полюванні тура спіймав, отримав меч від царя Святослава, хоче звияжцем бути.

Спокійно горить Священний Вогонь. Віщий Гугул молиться сам. Оподаль лежать калачі. З Хрещатої долини доносяться зажинкові пісні — співають старі люди. Сидячи під крилатим дубом, помітив Богодар, що дві постаті, озираючись, підкрадаються:

може голодні, прийшли взяти калача?

І раптом з глибини душі пролунав голос Віщого Гугула: "О, Дажбоже". І десь страх щез — Богодар летів, як ошалілий, і кричав: "Злодії! Ловіть, злодії!" Два косаки, які біля дерева стояли з гугулками, затримали злодіїв. Косак Кий сів на коня і помчав до царя Святослава.

186. Царський двірець. Перед царем Святославом стоять косаки Сила і Кий. І Віщий Радогост з сином Богодаром. І стоять зв'язані вбивці — грек Акаккіус і варяг Аскалдус. Цар Святослав сказав: "Христові вірите, а Дияволіві служите, хвалитеся, що істинну віру маєте. Косаки, закупуйте душогубців. І посадіть їх у темний поруб. І — мовчіть. Скажіть, щоб вранці гугули не від'їздили. Віщий Радогосте, ти лишаєшся зі мною".

І цар Святослав сказав: "Є зла вість. Хозари наших купців ограбили в Саркелі. Двох пустили, а п'ятьох продали грекам у неволю. Я заборонив хозарським купцям залишати Київ. Коли хозари не шанують самі себе, ми не маємо права шанувати їх".

"Два юнаки, які знають гречинську мову, одягнуться по-жебрацькому. І хай вони живуть на Подолі біля кірікону Іллії: там греки звели кубло змов, доносів, злочинів. Вони вбили Віщого Гугула. Не кажи киянам правди, бо вони вб'ють мою матір. Розумієш?"

187. На прощання прибули люди з долин Глубочиці, Сітомиля, Сирця, Почайни, Щекавиці, Оболоні. І прибув волхв Чара з Ладиж'я. "У землі сховати, домовину викопавши? На землю лад'ю поставити, високу могилу насипавши?" — радилися волхви. І вирішили за споконвічним (оріянським) обрядом обрядити, обмити, одягнути у дорогу Вічності — у Царство Духа Предків благословити.

Ні земна, ні підземна животина не повинна живитися струдженням серцем Віщого Гугула. Він — Святий, Він з'єднається з Священним Вогнем — з світлом Світу. Вогонь на крилах всеочищаючих понесе Віщого Гугула у Святиню Небесної Високості, у таємничий світ немеркнучих зір, у Сваргаоко, де Первотато Орь і Первомати Лель стрічають ласками улюблених внуків своїх.

188. І були на горі покладені дубові колоди: лежали вони, дім нагадуючи. І гугули на топірцях винесли

тіло Віщого Гугула. По чотирьох боках дубової
домовини стоять косаки — тримають смолоскипи.

У білосніжному одінні лежить тато (чи, як тепер
кажуть, патріярх) натхненної дохристиянської
України (Руси). Лице покрите вогнистим полотном.
Під головою вишита подушка, в ногах — біле хутро.

Ідуть і йдуть люди на гору. Ідуть, щоб віддати
доземний поклін Віщому Гугулові. Киянки,
дерев'янки, гугулки, любечанки, чернігівки принесли
у мисках кашу, вар, на рушниках тримають калачі,
біля калачів горять світильники.

189. Волхв Чара підійшов до Священного Вогню, біля
якого піввіку молився Віщий Гугул. Узяв вогню і
підійшов до домовини, і поклонився, і вогнем до
древа торкнувся, і так робив, всі чотири сторони
обходячи. І піднявся вогонь до Небесної Вічності. І
прощалося сонце з землею, і, гаснучи, заходило в
Дніпрову безодню. Зорі замерехтіли — тремтливо
заіскрилися, і захиталася земля, задрижали ліси.
Гоготить вогонь — гоготить, як ключ гусей, що летить
у вирій, як водоспад, що ворушить кам'яні пороги, як
гім, що хмару розбиває вогнем життєдайної сили.

190. Заридали — тужливо заплакали трембіти
гугульські. Ридання понеслося степами безмежними
і лісами дрімучими, непрохідними лісами всесвітньої
України (Руси). І падало ридання сльозами на трави,
на селища, на подоли. Спалахнуло небо: серце
Віщого Гугула з'єдналося з Вогнем Безсмертя.

Заплавав Київ. Заголосили жінки — сестри жалібниці.
Вони тримають журні віття білої берези: "Ой, Гугуле,
Гугуле, серце твоє чуле. Ми осиротились, тяжко
зажурились. Хто ж нам правду скаже, дорогу
покаже? Чом в непевний час ти покинув нас? Хозари-
гречини з нашої скотини хочуть шкіру драти, поля
наші рідні та й у нас забрати. А нам хреста дати до
нашої хати, щоб ми хреста мали — в неволі
стогнали".

"Гугуле, Гугуле, твої заповіти будемо глядіти, щоб
наші діти вміли володіти мечами, світами, лютими
врагами. Тату наш, Гугуле, кличемо, як Бога, тебе до
порога, до наших світлиць, диво-паляниць. До наших
пори́г, ти приходить, як Бог. Де ми, там і хата — навстіж
наші врата. З райської долини, ти приходить щоднини".

191. 965 рік. Цар Святослав стрівуся з матір'ю. І вона сказала: "Соромно мені — ти в порубі тримаєш гречина Акаккіуса. Святі ікони він мені місяць тому подарив, молився за спасіння душі моєї, щоб я на небі між праведними була".

"Я мстилася за тата твого, била деревлян. Акаккіус мстився за віру грецьку — убив Гугула. Віщий Гугул був грішником, бо він любив Україну (Русь) більше, як святу Юдею, де Христос родився".

І відповів цар Святослав: "Не пізнаю тебе, мати. Прощай, мене жде рать. Вернувшись з Хозарії, приведу до тебе гречина Акаккіуса. Коли ж, не діждавши мене, випустиш душогу́ба з темниці, геть усіх греків вижену з Києва! Вони сина посварили з матір'ю, я проклиная їх іменем землі моєї!"

192. Посли з Чуді (з далеких лісів північних) привезли дари — дорогі хутра. І казали, що мери і мешчери сваряться з в'ятичами, дівиць їхніх викрадають, з печорами і юграми єднаються. Черемиси і в'ятичі воліють піддатися Україні (Русі). Вони кажуть: "Ми рускіє, бо ми платимо данину русичам. Той, хто дає данину Русі, зве себе рускім. І русичі боронять підданих своїх, і кажуть: "Мордвини і мешчери, язик у

вас не такий, як у нас і звичаї ваші не такі, як наші, та ви наші, бо ми боронимо вас від хозар. Кажіть хозарам, що ви люди не хозарські, а руські, не давайте данини хозарам".

"Що ще?" — спитав цар Святослав. Ісмет (купець з Арабії) подарив цареві Святославові золоті стремена. І сказав: "Славна Куябія твоя буде Аллахом люблена, коли моїх братів Мугаммада і Арафата визволиш з Саркеля. Я йду з вами, косаками, мій меч був у Меці, гартований у жири візантійському. Шайтан на гайтан!"

Косак Листвич привів на суд коваля Хотю. Хотя мав наказ кувати мечі, а він кував мотики, наральники, лемеші. За такий непослух невідомий чужинець подарив йому три золоті хрестики і бочку вина.

193. 966 рік. "Знаємо, був такий час, що об'єднана Хозарія накидала свою волю Полянам, Деревлянам, Кривичам, Радимичам. Сіверянам, Волинянам, Дреговичам, Сурожцям та іншим царствам України (Руси), які жили роз'єднано, одне царство не могло само себе звільнити з Хозарської неволі. Тепер ми об'єднані під знаменом града Кия — сила наша непереможна", — сказав волхв Чара, благослов-

ляючи меч царя Святослава.

Цар Святослав узяв Саркель (Білу вежу) — столицю Хозарії. Віщий Радогост у палаті когена (царя Хозарії) знайшов таємну умову. В умові зазначено: люди на схід від Дніпра проживаючі на верненні будуть на віру Мойсея. Люди на захід від Дніпра проживаючі — на верненні будуть на віру Христа. Україна (Русь) — щезне: її люди змаліють душею і розумом. Вони стануть хозарами віри юдейської і греками віри грецької: чия віра, того й люди.

194. Вересень. Цар Святослав вертається до Києва. Біля селища Колодяжне він спинив коня. Сурмачі повідомили — перепочинок. Колодязькі дівчата цього року не в хаті, а на сільській площі весільне гільце прикрасили китицями калини, горіхами, хмелем, ягодами, колосками. Обставили світильниками. На сіні (під гільцем) поклали кравай (коровай).

Дружчине весілля — готування весільного гільця. Весільне гільцевиття гнізда для нової родини. Біля гільця стоять у мисочках пшениця, просо, овес, жито, звиток полотна. Дружки, починаючи біля гільця вити вінок для молодої, співають: "Благослови мати, ві-

ночок сплітати, вінок для царівни нашої оселі, для сестри, для внучки Праматері Лелі".

195. (У древні часи Оріяни (України-Руси) єднання родів під час весілля ознаменовувалося обрядом змішання крові. Рід молодої на жорнах молот зерно і рід молодого на жорнах молот зерно. Під пісню світилок і дружок змішувалося борошно двох родів в одній діжі. У діжу (дерев'яну широку низьку діжку) лили воду, узявши з криниці молодої і з криниці молодого. І давали смаки-присмаки двох родів (масло, сіль, яйця, пахучі корінці).

І дружки вимішували кравай у діжі. І співали:
"Дівчина, як сонце, а косак, як місяць. А небо — дорога. Зійшлися два роди до милої згоди в ім'я Дажбога та й біля порога всі пообнімались, що кровно змішались — дітьми обмінялись. Кравай росте-сходить, нову силу плодить, бабусі-дідусі близькі і далекі з раю завітайте, внукам дари дайте, щоб множились роди багаті завзяті. Ну просто як рай чарівний кравай!".

196. (У санскриті (так я умовно називаю оріянську мову усних "Вед", яка вже була розвиненою у часи Трипільської культури) слово "крав'я" означало

"кров". І сьогодні у нас слово "кревний" значить "рідний". З слова "крав'я" виникло слово "кравай", а потім — коровай. Кравай — хліб зріднення двох родів.

Сваха при людях (щоб всі бачили) у воді криничній руки мие. Рушником витерши, білий очіпок надіває. І каже: "З чистими руками, з чистими серцями, дозвольте почати кравай споживати". Дружки квітами уквітчують сващин очіпок. Сваха підводить до краваю царевича і царівну. Вони усім кланяються, цілують кравай (цілують єдність двох родів).

Сваха і сват відламують від краваю кусники, кладуть на дерев'яну мисю. (І не можна до краваю з ножем підходити — там, де роди єднаються, ніж непотрібний). Молода (царівна) і молодий (царевич) угощають краваєм мамів і татів, бабусь і дідів, сестер і братів, і всіх гостей.

197. Дівчата, з піснями обійшовши весільне гільце, на вишитому рушникові піднесли цареві Святославові краваю. І сказали: "Царю, як Бог милий, як день білий, як ясне Сонце, йдем до тебе у цей час від всіх нас із краваєм, на весілля закликаєм. Царю-Сонце, не обминай наше весільне віконце". (Хочу знову при-

гадати, що слово "цар" виникло з слова "сар", "сар'я" чи "сур'я", що в древні часи означало "сонце").

Колодяжний волхв Жадан підійшов до царя Святослава, тримає в руках звиток з білої шкіри. На шкірі він древніми самскрутами написав "Русь біяху Хзару". Цар Святослав оглянув письмена. Віщий Радогост поставив на шкірі печать.

198. Хозари, які жили в Києві, дізнавшись про перемогу царя Святослава, поховалися. Святослав наказав їм прибути до Царського Двірця. І волхв Чара сказав чужинцям: "Україна (Русь) світлий розум має, і тому нікого на свою віру не наvertsає, і сама чужої віри не приймає. І всі віри поважає, і всіх на світі Богів визнає Богами: і християнського, і юдейського, і хозарського, і мусульманського. І всі віри визнає правдивими вірами. Хозари, не бійтеся кари".

І, осяяний такою вісткою, підбіг до волхва Чари юдеєць Соломон з женою Мартою. І сказав: "І хай так буде, як світлий цар Святослав каже. Бог України (Руси) правдивий Бог України (Руси)! Бог Ізраеля правдивий Бог Ізраеля! Ну, й чого ще людям треба? І ми, юдеї, не хочемо, щоб гречини нас хрестили. І ви, кияни, не хочете, щоб гречини вас хрестили. Бо що то

за хрещення? Гречин каже: "Прийми Христа, а справді думає — прийми грека". Гречин каже: "Хрестись, а справді думає — гречинів корись!"

199. 967 рік. З Константинополя від імператора Никифора 2-го прибув до Києва надзвичайний посол-патрицій Калокір. Цариця Ольга хотіла стрінуги християнина Калокіра, про справи Христові з ним поговорити. Та він не схотів її бачити. Він хоче мати стрічу з царем Святославом і Віщим Радогостом.

На таємній стрічі Калокір сказав: "Ось моя печать. Ось печать мого батька, який є намісником імператора Никифора в Херсонесі. У цих скринях 1500 ваших гривенів золота. Патріярх Полієвкт — приятель мого батька і ворог імператора Никифора. Коли я буду проголошений імператором Візантії, древня земля України (Руси), на якій осілися болгари прибулі з північно-східних земель Волги, буде знову вашою.

Мені Македонія, Іллірія, Пеллопонес. Аттика, береги Егеї. Є на світі два світи — імперія Кия й імперія Константина".

200. Цар Святослав прийняв посла Візантії і золоті дари, і сказав: "Моє мені. Твоє — тобі". Коли посол Патрицій Калокір від'їхав до Херсонесу, Віщий Радогост сказав: "Царю мій, сам бачиш, як є. Греки (ромеї) мають віру Христову і болгари мають віру Христову. Греки (ромеї), маючи віру Христову, звертаються до нас, внуків Дажбожих, щоб ми били болгарів християн. Християни просять нехристиянина бити християнина".

"О Царю, якби ти знав, які злочини, який смрад прикривається під іконами облудної Візантії, під ризами її архиєреїв? При іншій нагоді оповім тобі про те, як християнка (грецька дівиця) Феофанія умертвила свого тата — тяжкі йому муки завдала. Вона отруїла імператора Константина, з яким цариця Ольга в Константинополі стрічалася. І вона умертвила свого мужа-імператора Романа 2-го, ставши таємною коханкою стратега Никифора".

"Стратег Никифор — тепер імператор Никифор 2-й одружений з цією чарівною Феофанією. Тепер вона, видно, діє з послом Калокіром — імператор Никифор 2-й буде задушений. Царю, не вір ромеям (гречинам) — вони улесливо-підступні. Вони вміють усміхатися, хрест-ікону цілувати і ніж у спину встромляти. Поступай так, як тобі твій розум велить".

201. Цар Святослав стрів арабів-купців Селіма і Мустафу. І Мустафа сказав: "Араби (сарацини) в ім'я Аллаха і його пророка Могамета очистять Візантію від ідолів Христових. Болгари-християни відібрали від візантійців-християн Македонію, Албанію.

Візантія платить данину Болгарії. Христова Візантія в ім'я Христа проклинає Христову Болгарію. Я ж в ім'я Аллаха кажу — арабам Візантія, а киянам — Греція, Македонія, Венеція. Ось меч дамаський!"

І знову посли: цар Святослав стрів косаків прибулих з Дону — таємну нараду мав. Тепер з ними оглядає мечі привезені з Новгорода, Чернігова. Оглядає легкі дерев'яні щити, обтягнуті воловою шкурою, жилетки дублені в корі чорної вільхи, шкіряні й мотузяні обротьки, вудила дбайливо прикріплені до вуздечок.

Київські ковалі, спільно з косаками, вдень і вночі гупають молотами — стоять довгими рядами нові мечі, шоломи. У степу (за Києвом) від ранку до вечора на конях гасають косаки -одягнувши нові кольчуги, учаться вправно володіти кривими мечами.

202. Цариця Ольга, стрівши сина Святослава, сказала: "Я рада, що ти вернувся переможцем. Хозари вже не будуть зневажати нас. Та я, сину, пропаша — душа моя роздвоєна: іду з Христом, бо прощення дає. Іду з Дажбогом, бо перемогу дає. Просила я, і вчора волхв Чара дав мені пити настій з ягід чорниці, і болі в чреві зникли. Єрей Григорій свариться, каже — то не диявольське зілля помогло, а ікона Христова, що висить у мене на стіні. І так — свара за сварою: не має спокою душа моя".

І сказав Святослав: "Душогубці Акаккіус і Аскалдус з косаками підуть до Дунаю, вони зроблять те, що їм буде сказано. Мати, я йду, вижену гречинів (ромейв) з предківської (скитської) землі. Коли поляжу на полі брані — не плач. Мій меч піднімуть мої сини".

203. 967 рік. "Акі пардус" (як леопард) іде двадцятип'ятилітній цар Святослав. Став він на березі нижньої течії Дунаю. Орлиним оком оглянув ряди косацької раті. Атімани-воєводи, сотники, лави кіннотників ждуть наказу. Цар підняв меч і сказав: "Іду! З Дажбогом іду!" Морською хвилею від колони до колони гоготіли слова "Іду! З Дажбогом іду!"

Шалений тупіт коней. Пронизливий свист. Гудуть бубни. Зазивно гримлять сурми. Піднімається до неба хмара пилу. Гураганом летить бистроконна рать України (Руси). З нею Датель Буття. З нею Воля і Правда. Цар Болгарії Петро стоїть — лава біля лави, його тридцятитисячне військо стримає косацьку силу, яка ллється, як весняні води з гір стрімких. Він покорив простори від Евксинського понту (Чорного моря) до Адріатики. Він володіє широкими берегами Егейського моря.

204. Не витримавши руху косацької України (Руси), тікає військо царя Болгарії Петра. 80 болгарських градів узяв цар Святослав. На південному березі Дунаю, там, де в Дунай впадає ріка Прут, він мечем окреслив простір і сказав: "Тут середина землі моєї. Тут ставлю град Переяславець. Сюди греки везимуть паволоки, злото, вина".

Цар Петро складає умову з імператором Никифором (з ворогом своїм), щоб спільними візантійсько-болгарськими силами виступити проти царя Святослава. Імператор Никифор, який через посла Калокіра просив царя Святослава іти на Болгарію, перелякався: косацька рать взяла землі Східної

Болгарії, прямує до врат Константинополя.

205. Константинополь поспішно укріплює оборонні споруди пращами (метальною зброєю). З берегів Босфору пливе візантійська фльотилія, озброєна "метальним вогнем" — до Константинополя.

Імператор Никифор поспішно шле послів з золотими дарами до Печензької орди.

Посли кажуть печенігам, що рать України (Руси) біля стін Константинополя, Київ не має війська: ідіть і беріть град, окутий злотом і славний красними дівицями.

206. 968 рік. Дика, брудна, завжди жадна крові Печензька орда підповзає до граду Кия. Атіман-воевода Претича і Віщий Чара шлють вершників-вістунів до царя Святослава. Вершники Діжа, Путо і Шуліка летять, як вихор — стомлених коней лишають у селі, беруть свіжих і — знову в дорогу, і знову свіжі коні і — дорога.

З трьох вістунів прибув до царя Святослава один — два згинули в дорозі від втоми, не спали вони дні й ночі. Передова косацька рать очолена царем Святославом, перейшовши Дунай, поспішає до Києва. Вістун Шуліка їде впереді, гордиться нагородою — золотим шоломом.

У Києві Віщий волхв Чара натхненним зазивом, чарівним словом об'єднав киян і жителів селищ прикиївських. І вони, взявши широкі бойові ножі, бойові сокири, криві мечі, луки, під проводом атімана-воеводи Претичі розгромили передні печенізькі загони. Орда Печенізька, думаючи, що то прибуло військо царя Святослава, щезла в степах.

207. Цар Святослав, прибувши до Києва, відвідав хвору матір. Обняв, як рідного брата, атімана Претичу. Атіман Претича, з очей зігнавши сльозу, сказав: "Віщий Чара зачарував усіх — кияни, навіть діди, баби, діти з мотиками, з вилами йшли. Малі діти йшли — готові були вмерти, град Кия обороняючи. За дітьми йшли коти, собаки, кури, я бачив, як кішка в зубах несла котеня, біжучи за дітьми; усе рухалося, ніби сподіваючись наближення жахливої пожежі".

Віщий Чара отримав від царя Святослава золоті дари за слова чарівної зазивности. Віщий Чара, дари киянам роздаючи, казав: "Люди мої, пощо мені золото? Усе, все вам! Люди мої — моє золото, тепло душі моєї, бадьорість кісток моїх. Усе вам, я в ім'я Дажбога служу вам".

208. "Ти, царю, чужої землі шукаєш, а свою занедбав, мало що не взяли печеніги і матір твою, і синів твоїх", — сказав єрей Григорій. І цар Святослав відповів: "Ти, чужоязичний єреє, не вказуй мені, що маю робити! Дітей своїх люблю більше, як ти. Твої слова ображають слух мій. Землі чужої не шукаю — Дунай — моя земля. Я Дажбогом покликаний боронити царство Внуків Дажбожих!"

Увійшов косак Бразд. Цар Святослав, виходячи з світлиці, став біля дверей, знову глянув на єрея Григорія, сказав: "Коли почую, що ширитимеш нарікання на царя Святослава, вижену з Двірця".

Косак Бразд у стравниці сказав царю Святославу, що цар Болгарії Петро помер.

209. Прибувають косаки з Деревлянії, Дреговичії,

Новгородії, Радимичії, Сіверії, Волинії. Новими силами скріплюється косяцька рать. Цар Святослав надійніше зміцнив оборонні споруди града Кия. Наказав поставити біля стін бочки з смолою. Кожний киянин, здатний носити меча — зачислений до оборонців священного града.

Віщий Чара сказав киянам: "Життя приходить з світла Дажбожого і життя відходить до світла Дажбожого. Так, як води Дніпрові сонцем зігріті, ідуть до неба і з них творяться в небі хмари, з хмар іде чиста й тепла вода на поля наші, так і ми, внуки. Дажбожі, отримуємо життя від Дажбога і життя віддаємо Дажбогові. Життя — це воля, а воля — це порядок, відвага, приємність, жертвенність. Хто руйнує порядок устійнений віками, той руйнує волю. Воля без порядку, обов'язку, смілости — божевільня; божевільні не мають і того порядку, що має скотина, деревина, пташина; божевільні самі руйнують свій рід, своє життя".

"Пташина боронить гніздо своє, собака боронить кістку свою, квочка боронить курчат своїх. Усе, що живе, має боронити своє місце на землі — такий закон Сонця, Землі, Життя. І ті, що вміють завзято себе боронити, живуть вічно. Племена, які були покірними, боязливими, нездібними кров проливати

за життя своє, погибли — щезла на світі пам'ять про них".

"Мати, смерть сина твого на полі брані — це життя, це воля, це спасіння сина твого, роду твого. Хто не вміє за Вітчизну умирати, той не вміє жити, рабство — гниття тіла, гниття душі, щезання роду. Знаючи це, ми з ворогами б'ємося, як боги! Знаючи це, ми накази царя Святослава виконуємо, як накази Дажбога, як накази Землі і Неба".

210. 969 рік. Померла цариця Ольга, її ховає грецький єрей. Він за грецьким обрядом відправляє її (царицю України-Руси) в лоно юдейського Первородителя Авраама. Співають два болгарі-купці, славлячи "Пресвяту Богородицю чеснішу від херувимів і славнішу від серафимів". Єрей каже, що Христос упокоїть рабу Божу в лоні Авраама, і правильно каже — Христос-юдеєць упокоює тих, що Йому вірять, в лоні свого праотця Авраама. Диякон красивим натхненним голосом заспівав "Премудрість". Греки (купці й монах-заброда) звично заспівали "Амінь".

Ні знатних киян, ні молоді київської на похоронах цариці Ольги не було. Ольга не хотіла (і про це

свідчить літописець), щоб по ній справлялася тризна (поховальний предківський обряд).

211. Зима. Купець Тапа в одязі жебрака прибув з Константинополя. Він був в дорозі ограбований греками (ромеями). Він у стравниці таємно сказав: "Царю, світе мій, тривога. 10 грудня цариця Феопанія (жена імператора Никифора 2-го) з своїм коханцем-генералом військ візантійських Іоаном Цимисхієм мотузкою задушила мужа свого".

"Сталося так: імператор Никифор 2-й (під час бою з мусульманами) сказав: "Умирайте, будете мучениками віри Христової!" І воїни умирали. Після бою він звернувся до патріярха Полієвкта, щоб погіблх солдат святими мучениками проголосити. І патріярх Полієвкт відповів: "Погибло багато. Не можу славити легіон мучеників"".

212. "Іоан Цимисхій (приятель патріярха Полієвкта) тепер імператор Візантії. У Константинополі голод — монахи поїли котів, собак. Є бунти, убивства, грабунки. Глянь на мене — утік в ряднині".

"Щоб людей на свою сторону прихилити, імператор

Іоан Цимисхій з північних берегів моря нашого привіз награбоване зерно, угощає голодних жителів Константинополя. Він дав наказ — монахи, зброю в руки! Монахи розбіглися".

Цар Святослав посадив сина Ярополка на Київський престол. Сина Олега послав намісником в Деревлянію. Сина Володимира послав намісником в Новгород.

213. Віщий Радогост сказав: "Царю мій, є нова вість. Візантія посадила на престол Болгарії свого слугу Бориса. Борис — син померлого царя Петра. Борис об'єднав війська Болгарії, озброївся по-візантійському. Він має наказ від імператора Цимисхія знищити військові залоги України (Руси), які стоять у градах Болгарії. За цю вість грекові-купцеві Архандонісу треба дати десять золотих гривенів. Правдивість вістки мною перевірена, і так кажуть два косаки-вістуні, які з трьома болгарами прибули з Болгарії, хочуть бачити тебе".

214. 969 рік. Літо. На березі Дунаю почався бій — військо царя Святослава розгромило військові сили царя Бориса. Косацька рать ввійшла у столицю Болгарії — Велику Преславу. Цар Борис перебуває

під опікою царя Святослава.

Передові косяцькі загони підійшли до Балканських гір. Імператор Іоан Цимисхій посилає послів, які кажуть царю Святославу, що була в Києві устійнена умова між патрищем Калокіром (послаником імператора Никифора 2-го) і царем Святославом, що після взяття українцями (русичами) Болгарії, між Києвом і Константинополем постає мир.

215. Косацька рать України (Руси) перейшла Балканські гори, просторами Тракії (Фракії) підійшла до ріки Гебр. Увійшла в Филипполь, її передові загони вже стоять перед Адріанополем, який є брамою входу до Константинополя. На допомогу цареві Святославу прибув мадярський (угорський) загін воїнів.

У Константинополі гудуть дзвони — у цягії Софії переполох. Купецька знать і архиєреї на кораблях тікають до Атен, Спарти, Риму. "Коли цар України (Руси) візьме Константинополь, він ввійде в Атени, Рим, Венецію. Дажбог буде проголошений світовим Богом. Римляни, греки забудуть свої мови, почнуть говорити мовою українців (русичів)", — на ярмарках єрусалимських речуть новітні єремії, ісаї. І бачуть

вони у своїх пророкуваннях відновлення благих
времен Соломонових.

216. 970 рік. Літо. Бій почався під Адріанополем.
Візантійські війська очолені патрикієм Петром і
магістром Скліром. (Ім'я "Склір" піратське, значить
"Жорстокий", "Кровожадний"). Передовий загін
магістра Скліра складається з душогубців,
грабітелів — вони за гроші служать Христовій
Візантії.

Літописці (анналісти) Візантії Зонар, Леон Діякон,
Скила написали, що цар Святослав переміг
візантійські війська, очолені патрикієм Петром і
магістром Скліром. Київський літописець написав,
що цар Святослав "взяв дари великі і вернувся до
Переяславця з великою силою".

217. 971 рік. Зима. Імператор Іоан Цимисхій дає
наказ — війська Візантії перекинути з Азії до
Македонії, на північних берегах Егейського моря
формувати нові військові лави, будувати нові кораблі
на берегах Босфору. Стратеги (воєводи) зобов'язані
прискореними діями оснащувати "стратіотів" (вояків)
і обіцяти їм земельні наділи, рабів, данину, яку буде
платити покорена Україна (Русь). Константинополь

зобов'язаний будувати металеві машини, запасатися смолою, сіркою, нафтою і салом, щоб під час приходу українців (русичів) засипати їх "живим вогнем".

У Малій Азії (Фивії, Каппадокії, Килікії) повстання. Ромей (стратег Варда Фока) хоче скинути з престолу імператора Іоана Цимисхія. Імператор Цимисхій шле послів до царя Святослава — благає миру. Ні, не мир імператорові Цимисхію потрібний. Він хоче обманним миром виграти час для розправи з Вардою Фокою. Цариця Феоданія арештована, її вірні єреї обезголовлені, Варда Фока розгромлений, імператор Цимисхій святкує перемогу.

218. 971 рік. Весна. 300 бойових кораблів Візантії вийшли з Босфору і ввійшли в Чорне море — плывуть до гирла Дунаю, щоб перетяти водний шлях України (Руси).

Лад'ї, навантажені хлібом, пшоном, медом, мечами, вийшовши з Дніпра, плвли до Дунаю, затримані греками (ромеями).

Імператор Іоан Цимисхій з військом (12 тисяч

кіннотників і 17 тисяч піхотинців) ввійшов у Адріанополь. Щоб не стрінутися з залогами царя Святослава, він безшумно проводить свої війська через балканські клейсури (гірські ущелини). Він вважає, що тактика несподіваного нападу на ворога — основа успіху.

І він 13 квітня вечором підійшов до столиці Болгарії Великої Преслави. У Великій Преславі залога царя Святослава — 8500 українців (русичів), очолених атіманом Сваданом, або, як пишуть гречини, Свенельдом.

219. У Великій Преславі у палаці царя Болгарії тихо грають гуслі. За столом сидить атіман Свада, біля нього — посол патрицій Калокір і цар Болгарії Борис. П'ють вино. На подвір'ї косаки лагодять збрую, оподаль кашовари варять вечерю. На траві біля вежі шість косаків здійснюють буремний гопак. І один з них упав — стріла стремить у грудях, болгари, перелякані несподіванкою, розбігаються.

Сурми, іржання коней, крики, хмари стріл. Фалангами, як залізним кільцем, імператор Іоан Цимисхій оточує столицю Болгарії. Болгарин Давид несе листа від Іоана Цимисхія до атімана Свади. У

листі наказ — негайно передати голову посла Калокіра. Посол Калокір — приятель Варди Фоки.

Атіман Свада сказав: "После Калокіре, ти можеш під час бою втекти. Ось маєш одяг візантійського стратіота. Тікай до царя Святослава. Скажи, що ми всі полягли на полі брані. З'єдналися з славою Предків, обороняючи життя України (Руси). Ти, царе Борисе, не бійся. Ти служив грекам (ромеям), знову служитимеш. Та пам'ятай одне — коли б не цар Святослав, Візантія проковтнула б Болгарію, як змія мишу.

220. Під час бою посол Калокір утік з Преслави. Цар Борис перебіг на сторону греків (ромеїв). Греки (ромеї) штурмують Преславу, прикриваючись металевими машинами. Вони, підставляючи драбини, вторгаються в град — бій проходить на подвір'ї: перед палацом царя Болгарії.

Живі змішалися з мертвими — воруються купи тіл людських. Розноситься прощальний стогін умираючих. Стоять калюжі крові. Імператор Іоан Цимисхій бачив багато смертних боїв — та це вперше він бачить, як б'ється українець (русич).

Українець (русич) б'ється, не маючи жодних надій на перемогу. Він бачить перед собою сотні поляглих братів своїх. Він бачить, що він один оточений п'ятьма греками (ромеями) і він б'ється, як титан, як бог, який смертю перемагає смерть, як казковий подвижник, який поглядом роззброює ворогів, голосом оглушує, рухом меча умиротворює.

Українець (русич) падає ранений. Лівою рукою підтримує рану, підповзає до брата, бере меч з його охололої руки, ставить меч на землі, греки (ромеї) біжать до нього, щоб заповнити його, а він сміється до них і сам собі мечем серце проколює. Він смертю перемагає і він життям перемагає. Він помічник (внук) Дателя Буття. Він прийшов з Буття і відходить у Буття. Єдине в світі, що лякає його, це неволя, неволя — гірше смерті, неволя — гірше ніж рани найболючіші, неволя відбирає в людини право бути людиною, неволя зрівнює людину з скотиною.

221. Імператор Іоан Цимисхій утратив найславніших стратіотів. Атіман Свада ввійшов з косаками в палац царя Болгарії. Щоб перемогти косаків, треба брати штурмом кожне вікно, кожні двері, кожну кімнату. Цимисхій дав наказ обікласти палац купами дров,

дрова облили нафтою і підпалити.

Горить столиця Преслава. Горить палац царя Болгарії — клубочаться хмари густого чорного диму. Використовуючи димову завісу, яка облягла палац, вибігають з полум'я українці (русичі), не тікають з града в поле. Ідуть в бій. Ранені підповзають під димове покривало — два лікті від землі немає диму, є чим дихати.

Як вечірні сутінки покрили землю, появився туман вируючий: атіман-воевода Свада лавою безстрашних косаків уклिनився у фалангу стратіотів, біля яких блимали ліхтарі, горіли смолоскипи. Розбивши "шерехи" стратіотські, атіман-воевода Свада прямує з косаками до Доростоля, де стоять головні військові сили царя Святослава. 1800 косаків полягло на полі брані у столиці Преслава, 1200 ранених згоріло в полум'ї палацу царя Болгарії. Ніхто в полон не здався. Ніхто не перебіг до греків (ромеїв). 5500 косаків, стомлених боями, ідуть до Дунаю, щоб цареві Святославові сказати, що ніхто з його воїнів не заплямив слави України (Руси).

222. Імператор Іоан Цимисій посилає передовий загін, щоб він догнав косаків, очолених атіманом

Свадом, і посік їх, не шкодуючи ні ранених, ні дітей, які є з ними. Косаки побачивши, що в степу стоїть стовп пилу, причаїлися у вибалку, через який ішла дорога, ударили колону грецьку (ромейську) по голові й хвості — середина колони почала тікати в кущі і була стрінута косаками. Передовий загін імператора Цимисхія знищений.

Леон Діякон у книзі "Історія", описуючи бої царя Святослава й імператора Цимисхія, пише, що "скити (він українців-русичів зве скитами) мали в сусідніх народів славу переможців. Вони вважали за лихо найбільше утратити славу і бути у стані переможених, і тому вони в боях були одчайдушними". Вони були одчайдушними, щоб їхні сини вважали себе синами одчайдушних. Одчайдушність стає властивістю природи людської. З одчайдушних твориться раса людей одчайдушних, нескоримих: раса людей, яким природою дане право родитися і жити на найбагатшій у світі землі.

223. "Що є? Чому цар Святослав не йде до бою?" Він жде прибуття військових частин, які творили залоги у градах Болгарії. Він знає, що мадяри (угри) покинули поле бою.

Болгари, які є у війську царя Святослава, збунтувалися. Атіман Свада дав наказ закувати їх. Цар Борис, виконуючи накази імператора Цимисхія, закликає болгар бити українців (русичів). Чому? Тому, що Україна (Русь) ослаблена. Під час боїв (під Адріаноподем) цар Святослав утратив три тисячі вершників; тепер має тільки вісім тисяч. Імператор Цимисхій має п'ятнадцять тисяч вершників, тридцять тисяч піхотинців, триста бойових кораблів, які підходять до Доростоля.

(Старотюркське слово "буляр" значить "метис", "мішанець". Буляри (болгари) татаро-тюрське плем'я, яке жило на схід від Волги. Вони, прибувши на Дунайську долину, опанували київську мову, прийняли київський спосіб життя. Чуваші, які живуть на захід від Казані, на південь від Йошкар-Оли, одноплемінці дунайських болгар).

224. 971 рік. 23 квітня. Почався бій під Доростолем. (Доростоль — тепер місто Силістрія). Похитнулися ряди військ України (Руси), відчувши могутній удар військ Візантії. Цар Святослав швидко впорядкував полки, вишикованими лавами знову пішов у бій. З ранку до вечора іде змаг.

Дванадцять разів гриміли сурми — дванадцять разів і українці (русичі), і греки (ромеї) певні були своєї перемоги.

Імператор Цимисій, як тільки помічав, що його військо йде вперед, давав наказ розгорнути "священні прапори Візантійської імперії". Розгорталися і згорталися священні прапори — перемога не приходила. Греки (ромеї), які були перелякані одчайдушністю українців (русичів), тікали, зловлених заковували, або знову повертали на поле бою.

Цар Святослав ввійшов у Доростоль. Імператор Цимисій оточив Доростоль. Болгари копають глибокі рови біля стін оточеного града — підтримують царя України (Руси). Дві сотні лад'їв причалило до берегів — до Доростоля: косаки вивантажують хліб, пшеницю, просо — останній запас харчів.

225. 25 квітня. Доростоль перебуває у щільному кільці військ імперії Візантійської. З Константинополя прибувають нові й нові військові частини — поміч для Іоана Цимисія. Україна (Русь) не має можливостей встановити зв'язок з своїм оточенням

військом.

26 квітня війська царя Святослава відчинили врата Доростоля і стали стіною. Ширина стіни — двадцять, або — десять воїнів. Лучники (легка піхота) стоять спереду, позаду тяжка піхота і кіннота. Вишневого кольору щити творять живу лаву, блищать шоломи, іскряться підняті мечі. Греки (ромеї) знають, що українці (русичі) уміють від стріл боронитися. У них щити довгі, тяжкі — майже повністю закривають воїна. Єдині в Європі воїни, які одягнені в металеві сорочки (кольчуги) — це воїни України (Руси). Стріла не пробиває кольчуги.

Стратег Куркуас засипав вогнем металевих машин ряди військ козацьких. Цар Святослав дав наказ козакам ввійти у Доростоль, перев'язати рани, приготуватися до відпочинку.

226. Ніч. Три козаки взяли з собою душогубців (грека Акаккіуса і варяга Аскалдуса). Одягнувши їх в одяг охоронців стратега Куркуаса, вони скували їм руки, зав'язали рота. Знявши сторожу, яка стояла біля палатки стратега Куркуаса, козаки наказали Акаккіусу і Аскалдусу йти в палатку. Переляканий Куркуас почав тікати, з ним тікали й вояки його. Козаки,

очолені атіманом Браздом, оточили металльні машини і розбили їх. Під час бою загинули Куркуас, Акаккіус і Аскалдус. У палатці Куркуаса косаки знайшли склад золотих хрестів, позолочених риз, підсвічників. Куркуас в градах Болгарії у церквах награбував золота — плянував вернутися до Константинополя маєтною людиною.

Цар Святослав послав послів до Чехії і Мадярщини — просить зерна й полотна: жодної вістки немає. Уже шістдесят днів Доростоль в облозі. І — щодня бої. Змучене військо імператора Цимисіа вночі відпочиває. А українці (русичі) зв'язують полонених греків (ромеїв) і з ними виходять з оборонного укріплення в поле, покрите трупами. І при світлі смолоскипів пізнають брата на полі брані полеглого. І тут же з волхвами здійснюють обряд поховання — палять тіла братів своїх, щоб гниття до них не торкалося — щоб паганці (греки-ромеї) не зневажали їх.

227. Під час бою косачки взяли в полон генерала (марістра Іоана). Бачачи, що він пишно одягнений, вони думали, що він імператор Іоан Цимисій. Вони зарубали його і голову на дрюкові поставили на вежі оборонної споруди. Греки (ромеї), дізнавшись, що й жінки боронять Доростоль, дивувалися — в Україні

(Русі) досі є амазонки (косачки).

"Царю Святославе, ми гинемо. Зброї немає. Полотна немає — чим рани будемо перев'язувати. Немає харчів. Ми вже три місяці в оточенні, сили наші щодня гаснуть", — сказав атіман Рам'я.

Є на світі дві природи людей: перша каже: "У нас немає хліба, немає зброї, ми оточені — ми гинемо". Друга каже: "Немає хліба — треба здобути, немає зброї — треба здобути, ми в оточенні — треба вийти з оточення". Люди другої групи — це володарі, творці, провідники.

228. У горобину, непроглядну ніч — у буряний дощ, під грім і жажні блискавиці цар Святослав з двома тисячами косаків сідає на лад'ї. Непомітно обминає корабельну сторожу імператора Цимисхія. У придунайських селищах дістає пшениці, пшона, хліба, соли, полотна. Вертаючись, косаки стріли ворожу залогу і знищили її.

Цар Святослав особисто роздає в Доростолі хліб раненим косакам, дітям, жінкам. Він цар — кормилець, спаситель, він судить, карає, наказує,

жаліє, він — тато.

"Царю Святославе, є в нас два виходи — просити у греків миру, або в темну ніч зняти ворожу сторожу і вийти з Доростоля, і перейти Дунай, а там — вільний шлях до Києва", — сказав атіман Діжа.

229. І відповів цар Святослав: "Україна (Русь) ні від кого миру не просила, і ні від кого не тікала. Чи приємне життя в тих, які врятувалися втечею? Нас зненавидять народи, які досі зі страхом і покорою вимовляли ім'я Україна (Русь), коли ми не переможемо греків (ромеїв), або коли ми не впадемо чесно на полі брані, здійснюючи справи вічні".

"Хіба ми дорожчі за славу Вітчизни нашої?
Втечемо — пропаде слава України (Руси). Діти і внуки наші, не маючи славних батьків, утратять віру в себе, житимуть в рабстві — їхня віра в те, що їхні батьки втечею життя рятували, їх триматиме в покорі, в приниженні. Ні, ми помічники (внуки) Дажбожі!
Мову мечів наших чула Персія, Хозарія, Болгарія, Візантія. Ми ті люди, які входять в життя людства безсмертними! Завтра ранком починаємо бій!
Останній бій! Відчинимо всі врата Доростоля,

здійснимо подвиги безсмертні — славу дітям нашим подаруємо! Скажи мені, волхве Богомире, що ти віщуєш?"

230. І сказав волхв Богомир: "Той, хто вмирає на полі священної брані, тому належить Небо й Земля. Почування і Мислі людські. Віщую — завтра жаркий день. Бачу по заходу сонця, буде парно, буде буря. Скажи царю, щоб косаки були легко одягнені". Літописець Київський написав, що цар Святослав сказав воїнам у Доростолі: "Нема вже нам де подітися. Волею і неволею почнемо бій. Не посоромимо землі України (Руси), а ляжемо кістьми. Мертві сорому не мають. Коли ж утечемо з поля брані, сором гнітитиме нас. Я буду впереді. Коли моя голова поляже, то тоді самі про себе думайте". І відповіли косаки: "Де твоя голова поляже, там і ми свої голови складемо".

З цих слів довідуємося, що наші предки в часи царя Святослава мали здорові інстинкти життя — жили вони законами природи, свідомо, підсвідомо і несвідомо керувалися вірою, що їхній цар — їхня сила і слава, їхнє минуле, сучасне і майбутнє. Вони дорожили царем так, як дорожать бджоли маткою. У них не було хотінь хворих, які ознаменовуються рабським думанням: "Ти, царю, пропадай сьогодні, а

я — завтра. Ти, царю, слухай, що ми тобі кажемо, бо покинемо тебе. Між собою виберемо вожака, який слухатиме нас, ти, царю, про славу дбаєш, а я хочу життя сам собі рятувати, пощо мені слава, буду поле орати — а данину так чи інакше треба давати чи рідному, чи чужому цареві. Часом чужий цар кращий, як рідний, маю поле своє — в поті чола хліб роблю, хай собі цар живе, як хоче, а я собі житиму, як мені хочеться. Хто мені має наказувати, я сам собі пан".

231. Леон Діякон в "Історії" написав, що цар Святослав сказав: "Загине слава, супутниця зброї України (Руси), яка без великих зусиль перемагала сусідні народи і без пролиття крові покоряла землі, якщо ми тепер утечемо від ромеїв. І так з відвагою Предків наших, з вірою, що сила України (Руси) була до цього часу непереможна, будемо битися за життя наше".

232. 971 рік. 22 липня. На зорі відчинилися врата Доростоля.

Ще сплять птахи на деревах. Спить військо імператора Іоана Цимисхія. Українці (русичі) голодом

переможені, не мають сил владно володіти мечами.

"Іду! З Дажбогом іду!" — сказав цар Святослав, меч піднявши. Атіман Свада дав наказ зачинити всі врата Доростоля — останній бій. Від тепер немає входу в Доростоль — усі здібні іти вперед (діти, ранені, старі жінки), зібрані в дорогу.

Імператор Іоан Цимисхій прокинувся. Оторопів, глянувши на військо царя Святослава. Що це є? Приречені на смерть підняли мечі. Клянуться вмерти — брат обнімає брата: прощаються, обіцяють стрінутися в Царстві Духа Предків.

233. Сонце нестерпно пече. Важке для дихання повітря. Стоїть парна зловісна тиша: душно, як перед дощем. Греки (ромеї) в одязі сукняному виглядають змученими. Вони погано спали — кусали блохи. Вони приголомшені незвичним наступом українців (русичів). Наступаючі ідуть, як скала — один за всіх, всі — за одного, одне тіло — одна душа, один меч - одна ціль.

Між ними немає такого, що хотів би бути позаду — кожний хоче бути першим під час стрічі з греком

(ромеем).

Греки (ромеї) відступають. Імператор Цимисхій плянує з військом відійти в чисте поле, щоб вночі (при місяці) почати бій. Цар Святослав, побачивши, що греки (ромеї) відступають, підняв булаву — настала мертва тиша.

234. З Чорного моря прийшли темні важкі хмари. Уночі земля покрилася густим непроглядним туманом. На полі ходять греки (ромеї) з смолоскипами — шукають самі себе.

Нічного бою не буде.

"Україна (Русь), використавши темну ніч, перейде Дунай і зникне у степах", — думають стратеги.

Світає — повільно зникають сутінки. Стоїть на колінах волхв Богомир — молитвою стрічає сонце. Греки (ромеї) дивуються: цар Святослав на баскому коні оглядає лави косяцькі. Коні, вночі траву маючи, побадьорішали. У кожного косака біля пояса

сумка — в сумці дві жмені пшениці на сніданок, обід, вечерю. На лівій стороні (біля передового загону царя Святослава) стоїть "амазонський" загін.

235. І загоготіли бубони, і засурмили сурми — почався бій. Останній бій. Передовий загін імператора Цимисхія ("Загін безсмертних") має наказ — проникнути у ряди косяцькі несподівано і вбити царя Святослава. У боях з мусульманами загартований стратіот (грек з Атен) Анемас ударив по голові: цар Святослав упав з коня — шолом захистив від смерті. Цар Святослав рукою стримує кров, що тече з його лівої ноги. Косак Бразд пронизав мечем груди — грек Анемас лежить мертвий, а його оточені колеги — посічені.

Українки (русички) — легендарні амазонки, почувши, що цар Святослав ранений, подвоїли свою одчайдушність — забули про обережність.

Вони вриваються в колону, де стоїть імператор Цимисхій. Ні, це не бій, а прагнення умерти славно, стати легендою-казкою віків. Косак мобілізує усі свої духовні й тілесні сили — б'ється з чотирма греками (ромеями), він на десять хвилин стає богом — він наносить блискавичні удари мечем. Він

у найскладніших обставинах володіє рівновагою, винахідливістю, жахає ворогів несподіванками. І ці хвилини дарують йому життя — три вороги вбиті, четвертий — утік.

236. За відступаючим військом імператора Цимисхія іде військо царя Святослава. З південних берегів Чорного моря почав дути сильний буревій. Коні, закривши очі, відмовилися іти. Косаки придушують щити до землі, навальна буря зриває шоломи, збиває з ніг. Амазонки (українки-русичівки) положили коней і самі лягли біля них. Не можна відкрити очей — пил очі засипає, чорний пил з'єднався з чорними хмарами — стало темно. Греки-ромеї у степу лежать — вони вірять, що Христос вислухав молитву їхніх архиєреїв і бурею стримує хід варварської України (Руси).

Війна закінчилася. Біля царя Святослава стоять атімени Бразд, Горинь, Дарава, Свада, Преслав, Тур, Полян, Радим, Кий, Скотана. І атіманка Славуня — володарка "амазонської раті". Волхв Богомир, перев'язуючи ногу цареві Святославові, сказав: "Нога просить спочинку".

237. Цар Святослав, рукою підтримуючи ранену ногу,

сказав: "Візьмемо від греків (ромейів) дари. І підемо. Коли будемо незадоволені їхньою поведінкою, зберемо нові сили і мовою мужнішою з ними поговоримо".

У липні (Індикта 14, року 6479 "от сотворення міра"), як твердять літописці, цар України (Руси) й імператор Візантії підписали договір миру. Стрілися вони на березі Дунаю. Імператор Цимисхій оточений "охороною безсмертних". Він сидить на коні. Біля нього вітер розвіває "священні прапори Візантії". Він пишнотний — блищить на сонці червоний скарамангій, горять діаманти на ручці меча. Червоні, як ноги у гуски, сандалі, на грудях — діаманти. Стратеги і патрикій такі пишні, як і їхній імператор Цимисхій.

(Був імператор Іоан Цимисхій вірменом (армянином) чи ні — але прізвище Цимисхій армянське, значить "Малий").

До берега причалив кораблик (лад'я). Усі гребці в білому одінні. Біля керма сидить юнак середнього росту: чуприна (на поголеній голові) спадає на вухо, у вусі золота серга, в якій вмонтований дорогоцінний рубін. Очі глибокі, пронизливі, суворі, сірі, як полин у

степах Скитії, вуса довгі, постава горда, меч біля пояса. Греки (romeї) впізнали — це цар Святослав. Справжнього царя можна пізнати навіть тоді, коли він ітиме босими ногами по стерні, маючи драну сорочку, він цар — у нього душа царська, у нього вольовість царська.

238. Микола Аркас в "Історії України-Руси", виданій у Кракові в 1912 році, (на стор. 32-й) пише: "Грецький вчений Леон Діакон говорить про стрічу візантійського імператора з Святославом так: "Імператор виїхав на берег Дунаю з великим почотом: одежа на ньому й на усіх, що були з ним, була дуже дорога й уся сяяла самоцвітним камінням, сріблом та золотом. Назустріч йому вплив човен, а в ньому була невеличка купа людей, усі гребли веслами і князь також, тому його не можна було відразу розпізнати.

Як човен під'їхав, князь кинув весло і встав. Він був невеликий на зріст, але дужий і широкий у плечах"".

239. 972 рік. Весна. Тихо пливуть ладії по Дніпрі повноводному. Цар Святослав сидить біля волхва Богомира. Дивиться вдаль і каже: "У нозі німе ниття — біль нестерпний. Я переможу біль, а коли

помру, то поховайте біля Дніпра. І бережіть мій заповіт: українець (русич) вільний тоді, коли тримає меч в руках, доглядаючи скот на пасовищах, ідучи за ралом, чи новий град ставлячи. Випустить меч з рук, буде рабом на рідній землі, стоятиме на колінах перед чужими богами. Ми, українці (русичі), дуже багаті люди, і тому ми повинні щодня пам'ятати — скарби охороняються мечем".

І сказав волхв Богомир: "Царю мій, скоріше пливімо до Києва, я маю ліки цілющі — рана заживе, нові сили ввіллються в тіло твоє. Ти маєш тридцять літ, світова слава осяює чоло твоє. Україна (Русь) жде від тебе нових постанов і розпоряджень. Косацька рать любить тебе більше, як себе, і в цьому сила внуків Дажбожих".

240. 27 квітня. З високих тихих очеретів засвистіли печенізькі стріли. І січ смертельна почалася. Лежить у лад'ї білий, як сніг, цар Святослав — з грудей струмениться кров. Охорона обороняється від печенігів, які з очеретів виповзають, як примари.

І — печеніги падають у воду, верещать. Вони з криком "Урман аша! Ат белен! Елга буенда!" — щезають: побачили вони наближення військ

косацьких. Косак Див, який знає мову печенізьку, сказав, що їхні слова значать: "Через ліс! На коні! По ріці!"

241. Косаки винесли лад'ю на берег, поставили на Полингорі. Волхв Богомир покрити лице царське вогнистим покривалом і сказав: "Дажбоже, у Царство Духа Предків іде наш гордий цар Святослав, творець слави України (Руси), оборонець рідної віри, оборонець життя внуків Твоїх, Дажбоже наш! Він прийшов з Вічності Твоєї і відходить у Вічність Твою, єднається з Сонцем, з Небом, з Землею, з життям вічним України (Руси)".

Зійшла зоря вечірня. По Дніпрі розсипалися зорі.
Огнем охоплена лад'я горіла, як могутній світильник.

242. І коли огонь погас, став на коліна волхв Богомир, поцілував землю і поклав жменю землі на прах царя Святослава. Ішли рядами косаки. Тримали коней за повіді: кожний брав землі в шолом і сипав — виросла висока свята могила. З могили царя Святослава косачки і косаки брали жменю землі, притискали до грудей своїх, до ран своїх, до сліз своїх. І мовчки сідали на коней. І тихо їхали степовим

безмежжям — їх жде Київ.

ДЕНЬ 21

1. 972 рік. Літо. Київ. Атімани-воеводи Скотана, Бразд, Свада, Дантур, Тургата, Кий, Ліпак, Орьпан, Полян, Оболонь, Радим, Горинь, Сколот, Парата, Тапіта, Дарава побачили Київські гори, і спинили коней. Стали на коліна, перед собою щити поставили і поцілували матір-землю рідну.

З селища Варівка вийшли люди — діти, юнаки, і волхв Сарпан стоїть між ними — цілющі ліки в дзбаночку тримає. Дівчата завітчані квітами степовими, рум'яні, всміхнені, на білотканих рушниках тримають калачі пахучі.

2. Волхв Богомир поділив свій калач на малі

кусники — косакам роздав, хоч в самого від голоду в очах темніло. Він підійшов до атімана-воєводи Оболоня і сказав: "Недуга твоя щезне. Є напій, спасибі тобі, волхве Сарпане!" Навар з сушених рогів молодого плямистого оленя пив атіман-воєвода Оболонь.

Біля високої могили стояли варівські гудці: сумно грали сурми, гуслі, бубони.

Царя Святослава немає — він пішов у Царство Духа Предків. Він не хоче, щоб добрі його люди від журби недужали. Він хоче, щоб вони, почувши про відсутність його, сили множили: сили множаться там, де в душі смутку немає.

Волхв Сарпан зачаровано дивився на полки косяцькі, що йшли до царєграда Кия, і говорив до всесвіту — дивився він у степову безмежну даль: «Душа наша цільна, висока, невичерпна. І тому й наша любов до України (Руси) природня, свята. Яка красива сила розуму нашого — атімани-воєводи виснажені голодом і дорогою та й крихти хліба не взяли — сказали, щоб калачі були роздані воїнам раненим: є в цьому таїна нашої кровної самовідданости. Не тільки хлібом, а й красою, усмішкою, світлом і добротою живе людина,

облагороднює себе».

3. Київські гори покриті травами, квітами. Поскрипуючи ланцюгами, опустився міст. Атімани-воєводи (полководці косацької раті України (Руси) ввійшли у Царський Двірєць. Стоять вони у кольчугах, ручки мечів окуті золотом, на полотні запиленому, яким перев'язані рани, згустки засохлої крові — сліди смертних Доростольських боїв. На лицах (вони бачили смерть сотень життів людських) похмурі смуги.

І сказав атіман-воєвода Бразд: «Царю Ярополче, від атіманів-воєводів і раті косацької тобі чолом і послух. Так, як меч царя Олега був переданий царю Ігорю, а меч царя Ігоря був переданий царю Святославові, ми тобі, царє Ярополче, меч твого тата передаємо».

4. Стоїть збентежений цар Ярополк — лице бліде. Мовчання — і в цьому мовчанні сказано багато: чотирнадцятилітній цар Ярополк немає правильного духовного народження, його опікуни воєводи — Блуд і Вовчий Хвіст і три греки-єреї, що зніяковіло сидять біля ідола Саваота, повішеного на покуті, не знають якими словами привітати полководців царя

Святослава.

І сказав атіман-воєвода Горинь: «Побратими, нас стомила дорога, між нами ранені — порубані кості щемом в серці озиваються. Ідімо, нас ждуть жони і діти. Кланяємося тобі, царе Ярополче!»

Атімани-воєводи вийшли з Царського Двірця мовчки. Присутність єреїв-гречинів попсувала їм настрій. Хіба єреї-гречини можуть бути присутніми тоді, коли цар України (Руси) говорить з полководцями своїми?

5. Двоповерховий дім споруджений з дубових колод. «Вітаю! Вітаю в моєму домі меченосців України (Руси)! З нетерпінням ждав вас, сідайте за стіл! Ждав так, як жде юнак першої стрічі з юнкою, о, як ждав! Зараз прийдуть Віщий Чара, волхв Божедар і волхв Богомир. І душа душі щире слово скаже — щирість ошаслиблює душу щирих», — сказав Віщий Радогост.

Увійшла Світанна — до всіх поклонилося миловидна донька Віщого Радогоста, на стіл поклала калач. І ввійшла Віста, гордівлива жена Віщого Радогоста, з нею її рідний брат -прибулий щойно з

Константинополя славний купець Обріт.

6. «Пийте, мед свіжий. Пийте, щоб лиха година
щезла на землі нашій. Волхви — світлі богомольці! І
ви, атімани-воеводи, мара хмарою тяжкою повисла
над душею України (Руси).

Є в нас віра батьківська, яка каже нам — бережи
душу чистою в радощах і смутках, бережи душу,
обороняючи її від лихотворних думок, чужих
поконів, бережи душу від ідолів грецької чи
латинської віри Саваотової.

Цар Святослав перебував у ратніх походах,
правдоносним мечем беріг межі земель наших. Не
знав він, що сини його (Володимир, Ярополк, Олег)
неправильне духовне народження мають. Сини його
учаться зневажати віру рідну. Сини його учаться
вірити, що греки (ромеї) — кращі люди, а українці
(русичі) — гірші люди, в цій потворній вірі грецько-
православній є смрад, чортівство, поневолення. Баба
Ольга на дорогу чужовір'я розум онуків своїх
спрямувала".

7. "Знаємо ми — людина є такою, якою є її віра, і про

це завжди говоримо. Цар Ярополк відмежувався від киян, зійшов з шляху, по якому йде його народ. Ніхто з волхвів не може зайти з щирою і вільною душею до Царського Двірця, міст майже завжди піднятий, стоїть (без потреби) сувора сторожа.

Прибувають з чужих земель посли, незнані нам — по одягу бачимо, що вони волхви віри латинської, їх вітає цар Ярополк, з ними говорить про віровчення: о глупота, звеличена царським ім'ям!

З нами не говорять богомольці Саваотів. Вони говорять з царем нашим, знаючи, що він має чотирнадцять літ, їм легко заворожувати мозок юній людині".

8. "Воеводи Вовчий Хвіст і Блуд — опікуни царя Ярополка, в їхніх руках збройна сила града Кия, у їхніх руках скарбниця. Покійна цариця Ольга їх звеличила тому, що вони на її прохання стали віровідступниками — зрадили віру батьків своїх і присягнулися служити Саваотів — головному ідоліві Візантійської імперії".

"Опікуни Блуд і Вовчий Хвіст — малодушні люди.

Вони обманюють самі себе — не кажуть киянам, що душу свою підпорядкували грецькій вірі. З Киянами вони святкують київські свята, а з греками-ромеями святкують свята грецько-ромейські. Віра стала для них засобом обману, наживи, злоторства", — сказав Віщий Радогост".

9. Купець Обріт говорить спокійно: "Усі ви знаєте, імператор Іоан Цимисій передав золоті дари і паволоки заброді — дикому печенізькому вожакові Курі. Цимисій — вибранець ідола Саваота, христоробець православний таємну змову має з варваром — з жадним крові Курюю.

Ви атімани-воєводи свідки, тіло царя Святослава було з'єднане з Священним вогнем. Не міг Кура торкнутися до голови царя нашого. Кура втік, узривши наближення війська косацького. Та незважаючи на це, в Константинополі греки (ромей) створили драму: показують одсічену голову царя Гіпербореї, приколовши її мечем до стіни у тріумфальній палаті. І під головою напис: "чужого шукаючи, себе згубив". Візантія ідола Саваота — непереможна: голова України (Руси) повисла на вістрі меча ромейського, зворушлива драма!

Одягнувшись по-ромейському, я з купцями-ромеями оглядав голову — то не була голова царя Святослава, а котрогось з наших воїнів русоволосих, сірооких.

Єреї-греки, донощики імператора Іоана Цимисхія, сьогодні живуть в Царському Двірцеві, їм дане право бути майстрами життя царя Ярополка. Яка наруга!"

10. І сказав Віщий Чара: "Ми від жодних в світі приятелів нічого не хочемо — чужим людям кажемо — ваше вам, наше нам, і в ім'я такої правди живімо як приятелі. Відомо вам, до Києва загощував волхв-єпископ Адалберт — посланик головного волхва римського. Ми вірні звичаям щиро поставилися до волхва Адалберта. Угощали його. Три гречини (ромей), переодягнувшись в наше одіння, напали на сторожів Адалбертових й убили їх на межі землі нашої. Ограбований Адалберт прибув до царя Оттона, і нашим купцям про все оповів".

11. Купець Обріт сказав: "Греки (ромей) по своїй природі люди не злі, та злидні землі їхньої примушують їх бути піратами. Грецьке слово "пейратікос" означає людину, яка нападає на людину, щоб ограбити і вбити. У Константинополі можна дати піратові три соліди і він, як найманий

зłodій, відріже вухо чи руку викрутить тій людині, на яку ти пальцем покажеш. Єреї з зłodіями таємні зв'язки мають: зłodій дасть дари на спорудження монастиря, і вже йому гріхи відпущені".

І сказав Віщий Чара: "Старший син має сидіти на престолі царя України (Руси). Та горе наше, Володимир — син рабині, тече в його жилах рабська кров, не буде його вина, коли він перебуватиме в неволі рабських спонук.

Ярополк і Олег — півкиязи і півмадязи; виховані вони людьми вороже наставленими до віри України (Руси). Думання у них нецільне".

12. Атіман-воевода Колакій сказав: "Україна (Русь) широко відома під древнім ім'ям Скитія, і латини, і гречини, стрічаючись з нами, звуть нас скитами, і вважають, що Русь — ім'я одного з численних племен Скитських.

Скитія володіла світом, її війська стояли на межах Китаю, Персії, Індії, Єгипту. Не ми служили чужим Богам. Боги Сирії, Юдеї, Єгипту, Вавилону служили і

корилися нам.

Атени і Рим не відважувалися іти на брань з воїнами Скітії. А крім Риму й Атен в Європі тоді жодної помітної сили не було, і Візантії тоді ще не було, і про германів тоді ніхто не чув, вони жили в лісах залякані римлянами".

13. "Немає під сонцем такої сили, яка б мечем покорила Україну (Русь). Чесний, відважний поєдинок на полі брані — вдача життя нашого. Тепер Рим і Константинополь починають між собою сваритися: кому з них належить право переіначувати вдачу життя українця (русича).

Знаємо ми: ящірки, змії, черепахи тихо підкрадаються до сонних кіз і висмоктують молоко. Звикає коза до отаких гостей, і не знає вона, що її соски вже переіначені, її рідні діти вже нещасні. У розкошах на пребагатій землі ми маємо приспану чуйність, сонну, добру, щирю душу, і єреї ідола Саваота, як ті ящірки, змії і черепахи підкрадаються до душі нашої. І бачимо лихо — цар Ярополк більше вірить єреям-грекам, ніж атіманам-воєводам і волхвам України (Руси). Його душа вже переіначена".

14. І сказала Віста — славна киянка (це ж вона мила ноги цареві Олегові тоді, як він повернувся з північної Персії): "Тиждень тому розмовляли з царем Ярополком два єреї -посланики римського волхва-папи Бенедикта. Коли цар Ярополк сказав їм, що він християнин, вони відповіли: "Ти християнин без благодаті". Щоб дістати благодать від римського волхва-папи, треба йому душу на упокорення передати, і відвернутися від християн, які коряться константинопольському патріархові. З цього виходить: християнин дихає на християнина ненавистю, щоб догодити Христові?"

Коли б зараз в домі нашому сидів цар Святослав, він би сказав: "Не поклоняюся ідолам грецьким і римським, поклоніння — це покора. Той, хто покоряється чужим святощам, є їхнім рабом". Чула я, ідол Христа в Греції — це грек, а ідол Христа у Римі — це римлянин: слово "ідол" значить "образ", "ікона"".

Як почало на світ благословитися, атімени-воеводи вийшли з дому Віщого Радогоста, сіли на коней і поїхали у свої вогнищанські царства.

15. Вранці, як мак цвіте, київська молодь у Священному Гаю. Дівчата сидять по лівій стороні — жінки живуть чуттям серця. Юнаки сидять по правій стороні — косаки живуть чуттям розуму. Усі з Віщим Чаром сказали молитву: "Боже, Ти єси Дух Світлий, Всюдисущий, Всемогутній, Вседобрий, Всеблаженний, Всевічний, і Боги наші служать Тобі, і ми, внуки Дажбожі, служимо Тобі, бо Ти — родиш Життя, ми раді творінням Твоїм, і живемо Тобі на славу".

І Віщий Чара сказав: "Діти мої, після молитви ви поцілували Землю — святу матір нашу, в якій лежать серця Предків наших, і очима вірними ви глянули на небо, де в сяєві немеркнучих зір, в Царстві Духа Предків наші пратати і прамами стріли добру душу нашого царя Святослава".

16. "Діти мої, наш світлий цар Святослав перейшов з Дому Життя у Дім Вічності. Смерть — це час, коли людина залишає одіння тимчасове і бере одіння Вічності. Добро, яке створив цар Святослав для України (Руси) — це одіння Вічності. Одінням Вічності (служінням Вітчизні) кожний українець (русич) зобов'язаний обезсмертнювати себе.

Для внуків Дажбожих, які живуть для добра Вітчизни, смерть не страшна, бо Доброта безсмертна. Усі добротою самі себе обезсмертнуймо. Усі співаймо пісню про царя Святослава — пісню співаймо створену з дії, з відданости, з вірности вірі батьків своїх".

17. "Заповіти батьків наших — Книга законів життя нашого. У Заповітах читаємо: земля і овочі, які ростуть на ній, небо і сонце, які ласкають обличчя Вітчизни нашої, вітри, які гуляють на полях наших, ліси і ріки наші — усе, що оточує нас, творить вдачу душі нашої, наснажує життям серце наше, поглиблює розум наш і чуття наші.

І з світу, який є Святиною Дажбожою, і з вдачі нашої самоутверджена наша віра в себе, наша вірність собі, наше вміння вчити себе, наша сила не коритися силам чужим, правдам чужим, волхвам чужим, ідолам чужим!

Питаєте мене — яку відповідь давати: від хати до хати ходять єреї-гречини, і мовою болгарською речуть, що "у греків віра правдива, а в киян — віра неправдива". Немає на світі такої людини, яка б сказала — люблю віру неправдиву. Усі на світі люди

люблять віру правдиву".

18. "І всі на світі віри створені людьми. Віра — це шлях життя. І віра грецька створена греками. Коли греки приходять до нас і кажуть нам, що грецька віра краща, а віра українська (русичівська) — гірша, то це значить, що вони нам у нашій хаті кажуть, що вони люди кращі, а ми люди гірші. Коли вони так кажуть значить самолюбоби. З самолюбства походять зло, ненависть, безглуздя.

Діти мої, усі ми родимося два рази: родимося тілесно і родимося духовно. Тілесно нас родять наші родичі, а духовно нас родить наша рідна віра. Той, хто духовно народжений рідною вірою, має життя цілісне, бо є згода між тілом і духом".

19. "Наша рідна віра — наша духовність, наше рідне тіло — наша посудина життя. Коли в нашому житті панує наша духовність — ми люди повноцінні, цілісні, правильно народжені.

Наша духовність і наше тіло природньо народжені, і тому вони, як пісня, зладнені, і вони, як груди, які

живляться повітрям, вписані у всесвіт України (Руси).

Чужі люди, які прибувають до нас з Арабії, Персії, Риму, Юдеї, Ливану, Вірменії, по наших лицах, по нашій шкірі пізнають дії сонця нашого, і по мові нашій пізнають мову природи України (Руси), і вони по вірі нашій оцінюють розум наш, душу нашу, вдачу нашу".

20. "Корінь п'є соки землі найкращі. І пагіння, пнучись до неба, живиться проміннями сонця найкращими. Ми живимося плодами землі і неба найкращими. Живімо, щоб найкраще постійно покращувати! Як це робити?

Щоб розум наш розумнішав, свідомо поневолюймо гнів, злість, лінивість: поневолюймо те, що ослаблює розум наш. Розгнівана людина неспроможна глибоко мислити. Глибоке мислення нам потрібне, щоб ми могли постійно самі свою віру вдосконалювати. Віра — це дерево, яке росте, розвивається, поглиблює коріння, пускає нові парості.

Віру свою покращуючи, ми самі себе покращуємо, самі своє життя краще впорядковуємо. Є тепер між

нашими волхвами нове божественне звіщення —
їхніми устами говорить Бог. Волхви кажуть: прийде
Пророк! І Він утвердить Віру в Єдиного Бога. Бог — це
Світло, Любов, Розум, Правда. Не треба Бога
уособлювати в ідолів — в іконі, даючи образ
(ідолозування). Бога, який нам дає життя, ніхто не
бачив, та ми віримо, що є на світі Триєдиність — є
Сила (Дух), з якої народжені божества, ім'я їм — Він і
Вона. З Сили (Духа) — з проміння Дателя Буття
походять Чоловічий рід і Жіночий рід. Два роди
залюблені в себе тому, що вони народжені
Любов'ю — з любови походить любов, Датель
Буття — це Любов".

21. "Є між волхвами звіщення: в Україні (Русі)
станеться зачаття правильного шляху Людства.
Український шлях милий для всіх людей на землі —
український шлях дає можливість кожному народові
мати свою віру. Ніякий народ ніякому народові не
повинен свою віру накидати. Віра — це воля! Хто
проти волі, той проти Бога!

Рим і Константинополь бояться, щоб народи, які
вони при допомозі віри Христової тримають у неволі,
не пробудилися вільними мислями віри України
(Русі). Рим і Константинополь говорять зневажливі
байки про нас, вони стараються нашу віру заплямити,

принизити, о паґанці вони — нечестиві ідолопоклонники Саваотові! Вони волю звать бесом!

Ми, внуки Дажбожі, ми і тільки ми є учителями життя свого! Ми не дозволимо, щоб чужі учителі наш розум на чужі шляхи спрямовували, роблячи нас блудними синами-поклонниками ідола Саваота. Опікуймося самі собою, рідна віра — воля життя нашого, рідна віра — найкоротша дорога до Бога. У рідній вірі немає чужих посередників. Слава Дажбогові!"

22. Ніч. Поділ. Єреї Агапій, Григорій і Архандоніс сидять у ки́ріконі Іллії. За вікном виє вітер, іде дощ. Чому єреї не сплять? Вони посхилялися над світильником, як древні маги — потаємні алхіміки, і читають "Біблію": "Поруйнуйте жертовники їхні, і порозбивайте стовпи їхні, і вогнем повипалюйте гаї їхні, і порубайте тесані постаті богів їхніх, та й імена їхні знівечіте з місць їхніх" (5 кн. Мойсея, гл. 12, 3).

І сказав єрей Архандоніс: "Господь Саваот учить, як ми маємо чинити. Щоб покорити чужинців, треба поруйнувати їхні рідні святощі, перед якими вони благовістують. І їхні жертовники, біля яких вони моляться, треба поруйнувати, щоб між ними постало

розгублення, зневірення, збайдужіння, і головне — щоб у них пропала віра в себе і пошана до себе. У їхніх гаях є могили предків їхніх, біля яких вони клятви складають, і які їм дають заохочення боронити незалежність свою, і тому треба "вогнем повипалювати гаї їхні". У них є постаті богів, біля яких вони самі себе молитовно єднають, самі себе гордістю підбадьорюють, бо ж твориво називається — предок, божество, батько — опікун роду. Головне, що плем'я має щось таке, що всіх до святої справи цілеспрямовує, наснажує, кличе на подвиги. Ось цю стимулюючу силу, оці "тесані постаті богів", оці "гаї", "оці імена", "святі жертovníки" — поруйнуйте, "повипалюйте вогнем"!

23. І сказав єрей Агапій: "Щоб покорити народ, треба на його очах запламити його святощі. Пізнаваймо, що для України (Руси) святе і запламлюймо його, творімо віру, що Україна (Русь) віри не має — є тільки бесовство, кумири, ідоли, смрад, варварство, зvierодніле мислення, є все те, що треба спалити і на його руїнах поставити хрест грецької віри православної. І біля хреста поставити Україну (Русь). Поставити Україну (Русь) на коліна перед іконою Саваота, єдиносущого Опікуна священної Візантійської імперії!"

І сказав єрей Григорій: "Цар Ярополк вже увірував, його душа перебуває під опікою Ісуса Христа, і його думання вже спрямоване на шлях віри грецької. І ми тишімося, що він самітній, і готуємо для нього благочестиву дівицю з роду грецького.

Є в нас, браття во Христі, клопоти великі: у Константинополі немає хліба, єреям загрожує голод, на скелястих горбах, спалених сонцем, браття во Христі не проживуть. Ми будемо обласкані Христом, коли для голодуючих братів-монахів відчинимо врата града Кия".

24. Ранок. На возах, на конях і пішки прямують кияни на ниви зелені. Сива баба Володимира (мати атімана-воеводи Дантура) їде на першому возі. І голосно каже внукам:

"Уже починає на світ благословитись. А коли сонце вийде із-за нив, всі станемо на коліна і скажемо: "Слава Богові нашому!" А коли ниви будуть осяяні Сонцем і пташки заспівають, заспіваємо й ми: "Зароди, Боже"".

І діти, і старі люди, і молодь — всі стали на коліна —

на нивах Сонце тепле золото сіє, хвилюються посіви.
Волхв Божедар говорить голосом спокійним,
глибоким і врочистим: "Милосердний Дажбоже,
правдиве Сонце Твоє, зорі красні, місяцю ясний,
вітре буйний, дощу рясний, погода красна, діди-тати
наші, баби-матері наші, стрічаємо ми вас, вітаємо вас
з літом, з щастям! Ми внуки Дажбожі радуємося: на
цих нивах ходили далекі і близькі предки наші, тут
вони гомоніли, і про нас, нащадків, леліли, і ми тепло
праці їхньої чуємо, їх життям славимо!"

25. Діти підняли до восходячого Сонця віночки і
заспівали: "Вийди, виглянь сонечко, усміхнися. Наше
зело-житечко, колосися! Виглянь-вийди сонечко,
усміхнися, наливайся житечко — колосися,
наливайся житечко-колосися!"

Задушевна розмова з Сонцем, з нивами — свідоме,
несвідоме і підсвідоме поєднання з могутніми
силами світу: прагнення жити ритмікою природи
формують велич красивої вдачі людської.

Після молитви усі сіли при дорозі: п'ють вар і діляться
калачем. Волхв Божедар на ниві поставив
обжинковий (торішній) сніп, і з молоддю заспівав:
"Зароди, Боже, гори й долини, гори й долини, наші

царини: наша царица преч поорана, сріблом-золотом преч засіяна!"

І вийняв волхв Божедар дванадцять колосків з обжинкового снопа — зерно з них вим'яв. І став на Схід — кинув три зернини, і став на Захід — кинув три зернини, і став на Північ -кинув три зернини, і став на Південь — кинув три зернини. Щоб такі, як дванадцять повних колосків, та були повні дванадцять місяців достатками та й на всіх чотирьох світах безмежної України (Руси).

26. Чому колоски взяті з обжинкового снопа? Бо з віку в вік, з роду в рід обжинковий сніп, який означає безперервність роду, зерном поєднує тяглість — цілісну зрідненість древніх і сучасних поколінь. Є в цій (по-сучасному кажучи) чарівній символіці віра в невмирущість роду — віра, що "косацькому роду нема переводу".

У шляхетних людей розвинене прагнення допомагати природнім силам світу творити добро. Не тільки користуватися добром, а й бути його співтворцем.

По моріжковій стежці, яка проходить між нивою і

дібровою, іде багатий рід Наральника. Наральники (більше, як двісті людей) вийшли з селища Наральники, старий Наральник (столітній дід) іде попереду роду свого, тримаючи в правій руці кий, біля нього сини, зяті. Весь Наральниковий рід співає: "Зароди, Боже, гори й долини, гори й долини, наші царини..."

Наральник, як цар булаву, підняв кия — всі стали, обличчям повернулися до зеленої ниви. Рід (діти й дорослі) чують слова прадіда свого: "Роде мій, держися землі, земля тримає тебе. Земля свята, земля Дажбожа, Земля — мати наша, Земля дарує нам плоди живі, з живих плодів Землі життя утверджене. Коли Земля дає життя, вона жива, все живе бачить і чує. Між нами і Землею нашою спорідненість є: коли б Земля наша була інакша, то й ми б не були такими, якими ми є. І тому той, хто Землю зраджує, зраджує сам себе — рід свій. Клянемося перед Тобою, свята Земле наша, що рід наш нікому в світі не дозволить зневажати Тебе. Цілуємо Тебе, святая!

Ниви оглядаючи, ми оглядаємо труд наш. Радіємо, що з труду нашого хліб росте для нас, щоб сила була в жилах наших, щоб рід наш могутнів, і ніким не був переможений! Слава Тобі, Дажбоже наш!"

27. 976 рік. Купець Рам'я, прибувши з Константинополя, не пішов до царя Ярополка — говорити царю про греків у присутності греків, кияни не хочуть. Віщий Радогост у своєму домі стрів купця Рам'ю. Купець Рам'я сказав: "Імператор Іоан Цимисхій на чотири роки довше жив за царя Святослава. Цимисхій погіб у тяжких муках. Отрута, яку йому дав Базилій (проедор — перший міністр Візантії) в порозумінні з відомою Феофанією, діяла на жовч — імператор був жовтий, як віск.

Тепер на престолі Візантії сидять два сини Феофанії — Базилій і Константин. Вони є синами імператора Романа, що також був отруєний Феофанією. Патріярх Антоній сказав у святій Софії, що Візантія гине, їй в очі зазирає мара голоду".

28. 977 рік. У грудні місяці цар Ярополк вирушив у ліс на лови. І в дорозі несподівано занедужав, і повернувся до Києва. Юнак Лют (син атімана Свади) з наказу царя Ярополка (чи може через помилку) під час ловів ввійшов у ліси Деревлянії.

Олегові мисливці, які в лісі стрінулися з мисливцями

юного воєводи Люти, розгнівалися, що полювання проходить на їхній землі. Лют був убитий. Атіман — воєвода Свада, почувши про смерть сина, сказав: "Царю Ярополче, сам бачиш — зло діється. Олег хоче наші ліси до своїх володінь приєднати. Убив сина мого, він повинен бути покараний".

Деревлянія знає: царевич Олег — людина спокійної вдачі. Він щороку справно посилає дань до Києва: хоче жити в згоді з братами Володимиром і Ярополком.

29. Ярополк шле військо до деревлянського граду Вручая. Олег, почувши, що йде військо Ярополка, озброївся. Під час брані скупчилося на мосту багато людей; між ними був на коні царевич Олег. Міст завалився: люди, падаючи у глибокий рів, гинули; вони були придушені дерев'яними колодами і кінями.

Ярополк між мертвими тілами розшукав тіло свого брата Олега. І заплакав над ним, і сказав: "Дивися, брате, ти сам цього хотів". Царевич Олег загинув, маючи вісімнадцять років.

Кияни знають: на мечі царя Ярополка захолинула кров його брата Олега. Волхви кажуть: "Ярополк — християнин, вірить у Христа, який каже: "Не вбий", пощо ж убив брата свого, пішовши на нього війною? Поднесь в Україні не було чути, щоб два брати-царі самі себе мечами умуштровляли. Лісу в нас багато, землі багато, скотини у нас сила-силенна, хліба вдоволь — чому брат убиває брата?"

30. 979 рік. "Царю Ярополкові минає двадцять літ, — сказав єрей Архандоніс: він три місяці був у Константинополі, бачився з Феофанією, з її синами (імператорами Базилієм і Константином). І тепер на Подолі в кириконі Іллії з братами-монахами ділиться радістю: Константинополь виявив наміри Риму. Ні, не латинянка, а гречанка стане царицею України (Руси).

До Києва (без розголосу) прибула красна дівця Юліяна — родичка Феофанії. Юліяну завели до Царського Двірця єреї Архандоніс, Агапій, Григорій. І вони їй сказали, як і про що вона має говорити з царем Ярополком. Цар Ярополк смаглявий, як і його мати-мадярка Ілдико (Преслава). І стрункий, гарний, легковірний — без упереджень щовечора стає на коліна перед ідолом Саваотом, б'є доземні поклони.

31. І сказала Юліяна: "Царю Ярополче, ти не справжній цар. У Константинополі брати Базилій і Константин — царі, та справжнім царем є Базилій тому, що він старший. Непокоюся я, Володимир — старший син Святослава".

У Києві тривога — затемнилося сонце, зоряним дощем іскриться небо. "Що це значить?" — питали кияни самі себе. Волхви (вони користуються пошаною і довір'ям) говорили, що у древні часи на короткий час гаснув день. І той, хто дивився на страждаюче сонце, сліпнув. Коли вдень на небі появляються зорі, або земля тоне у сутінках, треба сидіти в хаті.

Греки-єреї говорили, що Христос дає пересторогу: коли кияни не навернуться на правдиву грецьку віру, то небо стане каменем, зорі впадуть на землю, сонце погасне, крилаті люті змії вповзуть до хат і пожеруть людей. І так вже й було в Єгипті. Саваот карав єгиптян болячками, видушував їхню скотину, насилав сарану на їхні поля, тільки юдеїв обласкав Саваот, бо дуже любив їхніх прародителів (Авраама і Сару).

32. Цар Ярополк побачив, що його жена (грекиня Юліяна) познімала з стін мечі царів Олега, Ігоря, Святослава і замість мечів повісила ікони патріярха Антонія, Варвари, Николая, імператора Константина.

У Царському Двірцеві чути голосні грецькі розмови. Пахне ладаном, смаженою гав'ядиною, сиром і вином. Косак Крикуша обгорнув старою шкірою мечі царів Олега, Ігоря, Святослава. І сказав: "Пощо нести їх на голуб'ятник, піду й віддам волхвам. Вони рцуть, що мечі, якими славилася Україна (Русь), святі, і той, хто осквернює їх, бере гріх на душу свою".

33. Єреї Агапій, Архандоніс і Григорій, бачучи, що цар Ярополк погодився, щоб мечі його дідів і отців були винесені з Царського Двірця, тішилися. Радувалися — в Царському Двірцеві України (Руси) — правдива віра утверджується — дух града Кия візантійському Саваотові підкоряється.

Єрей Григорій сказав: "Благословення Христове освітлює душу твою, царю Ярополче, десниця патріярха Николая хоронить престол твій. Ти цар з ласки Христової. Для християн будь отцем, а для нехристиян — будь деспотом, нехристияни бесовські

душі мають".

"Чую, маючи підтримку воєводів Блуда і Вовчого Хвоста, ви, єреї, "добру" пораду даєте юному цареві України (Руси), — сказав Віщий Радогост, тихо й несподівано появившись у Царському Двірцеві. — Спасибі, царе Ярополче за мечі, ми їх будемо берегти у Священному Гаю. А вам, єреї, або, як в нас у Києві кажуть, жерці, скажу мовою грецькою: "Ваш мудрець Аристотель учив Олександра Македонського, щоб він для греків був милосердним вождем, а для чужинців — жорстким деспотом — бачите, я також ознайомлений з писанням Плутарха. Ви науку ідолопоклонного Аристотеля поєднали з наукою Христовою?"

34. "І Олександр був жорстким деспотом. Це ж він біля града Тир на хрестах розп'яв дві тисячі полонених. Уявіть нестерпні болі — полонені живцем до дерева прицвяховані: поступово стікає кров з серця, гасне сонце в очах. Греки-воїни Олександрові байдужі до страждання умираючих, перемога п'янить розум.

Олександр узяв біля граду Гази в полон царевича Бетіса, зв'язав нещасного. І греки прив'язали Бетіса

коневі до хвоста, і волокли його по вулицях Гази,
били паликами по ранах, плювали йому в обличчя,
зганяли персіян, щоб вони дивилися на свого
царевича Бетіса.

У вас, гречинів, є звичай: вторгнувшись на чужу
землю, заплямовувати святощі покореного народу,
прив'язувати їх коневі до хвоста. Вторгнувшись в
Юдею, ви осквернили святощі народу юдейського,
почали юдеїв бити бичами — заставляли
поклонятися ідолам Греції триста літ перед
Христом!"

35. "Ні, ні, ереї Саваотові, творці віри грецько-
ортодоксної, я не кажу, що ви жорстокі тільки з
покореними чужинцями. Ви є деспотами й по
відношенню до себе. Знаєте, ваш славний вождь
Кінадон організував повстання, щоб повалити уряд. І
яке милосердя — атенський уряд не карає
заполоненого вождя Кінадона, а з почестями
посилає його на почесне завдання.

І тоді, коли вождь Кінадон їхав по безлюдній дорозі,
ті ж греки, які його (Кінадона) послали на почесне
завдання, вискочили з засідки, вбили його ножами і
вкинули у шкіряний міх. На світі багато убивств,

зроблених гарячим жорстоким серцем, та тут я вам, ереї, оповів про убивства, чинені артистами деспотизму. І жертвою цього артистичного деспотизму став і твій тато, царю Ярополче. Я ще і ще раз складаю низький поклін за святі мечі".

36. До Києва прибули два розвідники — таємні послы царевича Володимира з Новгороду, Вони стрілися з воеводою Блудом і передали йому від царевича Володимира такі слова: "Будь моїм другом. Коли уб'ю брата мого Ярополка, то буду шанувати тебе як батька". І Блуд відповів послам: "Буду з тобою в любові й дружбі".

Воевода Блуд зрадив царя Ярополка не тому, що любив Володимира, а тому, що бачив — кияни не люблять царя Ярополка: цар Ярополк зневажливо ставиться до віри батька свого, не буває у Священному Гаю, обминає волхвів, байдуже ставиться до віковичних законів і звичаїв України (Руси).

37. Цар Ярополк, так як і його діди і батьки, звичаєм зобов'язаний одну десяту царського доходу давати на бездітних старих людей, на калік, сліпців, сиріт. І — одну соту царського доходу — на волхвів, які

благочинно лікують людей, помагають людям порадами, охороняють Священний Гай, підтримують вогонь у Святині, доглядають Могили Предків, учать юнаків куриличного письма. (На вогні розігрітими вістрями волхви на берестових дощечках викурювали (випалювали) молитви, заповіти, увіковічували науку Предків. І письмена куриличним способом писані звалися курилицею, а ті письмена які були писані різами (карбами) звалися різаницею).

38. Воєвода Блуд просить у царя Ярополка нового дарунку — хоче мати ліси Деревляннії. І починає здобувати між киянами прихильність, кажучи, що цар Ярополк любить полювання, жену Юліану і любить єреїв-жерців ідола Саваота, і байдуже ставиться до людей града Кия.

(Бачимо знівечену душу юного царя України (Руси). Злії люди навчили його зневажливо ставитися до віри батьківської, вселили в його душу любов до грецької віри. І тепер, бачачи, що він не люблений киянами, хочуть убити його. Воєвода Блуд — християнин, хоче вбити царя Ярополка-християнина, щоб забезпечити за собою право далі бути київським воєводою).

Воевода Блуд, не отримавши лісів Деревлянії, каже: "Царю Ярополче, кияни вже послали послів до Володимира, і сказали йому: "Приходь до Києва, тобі передаємо Ярополка"". Справді, кияни послів до Володимира не посилали: та ця видумка перелякала Ярополка — він відчув, що єрєї Христові з ним, а рідні люди бачать в ньому віровідступника.

39. Володимир з жорстоким варязьким військом прийшов з Варягії до Новгороду. І вигнав з Новгороду Ярополкових намісників. Намісники Ярополкові, прибувши до Києва, повідомили, що варяги стали володарями Новгороду, їм дає Володимир багаті дари, беручи дань з новгородців.

Вторгнувшись в град Полоцьк, Володимир убив князя Рогволода і двох його синів. Непокірна Рогніда сказала: "Не роззую сина рабині і не піду за нього". Тарас Шевченко присвятив вірш нещасній Рогніді. "Прийшли, і город обступили кругом, і город запалили. Владимир князь перед народом убив старого Рогволода, потя народ, княжну поя, отиде в волості своя, отиде з шумом. І растлі ю, тую Рогніду молодую, і прожене ю, і княжна блукає по світу одна, нічого з ворогом не вдіє, так отакії то святії..."

40. Цар Ярополк, дізнавшись, що іде Володимир до Києва, тікає в град Родня. (Град Родня знаходиться на березі Дніпра, недалеко від Канева). Володимир увійшовши до Києва, послав варягів, щоб вони оточили Родню.

...Ідуть тижні. В оточеному граді Родня голод, безводдя, хвороби. Ні цар Ярополк, ні йому віддані воїни не хочуть здаватися: їм відома варязька жорстокість. І воєвода Блуд каже: "Царю Ярополче, твоя глупа впертість шкодить тобі і несе лихо всім нам. Бачиш, яке сильне військо варязьке у брата Володимира, нам їх не перемогти. Послухай послів і заклучи мир з братом Володимиром".

У царя Ярополка був вірний слуга Варянка, який сказав: "Царю Ярополче, не йди до брата Володимира. Він здичів, у Варягії перебуваючи. Уб'є тебе". Та поради воєводи Блуда були переконливіші, і цар Ярополк сказав: "Піди, воєводе Блуде, до Володимира, і скажи йому, що я мирюся. Що брат Володимир дасть мені, те й візьму без докорів".

41. І прибув воєвода Блуд до Києва, і сказав: "Мій

царю Володимире, здійснилася мрія твоя, приведу до тебе Ярополка". Воевода Блуд був здивований: стоять на колінах єреї Архандоніс, Григорій, Агати — моляться: "усяка влада від Бога".

Цар Ярополк щиро вірив своєму опікунові-христовірові Блудові, і прибув до Києва, лиха не передбачаючи. І на очах Блуда два варяги мечами убили царя Ярополка. І Блуд покликав єреїв, щоб вони упокоєного раба Саваотового відправили в лоно Авраама: був цар Ярополк похований біля могили своєї бабуні Ольги.

42. 980 рік. Двадцятитрьохлітній Володимир — єдиний цар України (Руси). На вулицях Києва юрбами ходять варяги — поводяться, як завойовники, їм здається, що Київ їхній. Жодних обов'язків не маючи, вони обпиваються медами і шукають дівиць. Киянки тікають від чужинців — на вулицях бійки між косаками і варягами.

Єрей Архандоніс сказав: "Царю Володимире, ти вигнав з Царського Двірця єрея Григорія і єрея Агапія, не полюбив їх. Варяга Іоана і сина його ти вбив, бо вони, будучи християнами, в часи царя Ярополка зневажали віру київську. Коли монах

Стефаніус сказав, що українці (русичі) пожертвували для ідолів двох християн, ти й Стефаніуса убив, сказавши: "Не забороняю Христові в Києві бути, але й не дозволю Христові Богів України (Руси) зневажати!" Не виганяй мене, не буду тобі говорити про Христа, даватиму тобі поради такі, які давав Мардохей цареві Персії. Пощо мають варяги чіпати гордих дівиць київських? Бійки щовечора відбуваються. Догоди киянам і договори варягам, будь мудрим царем Соломоном, якого любив Саваот. У "Святому Письмі" пишеться, що Соломон "мав сімсот справжніх жінок і три сотні наложниць"".

43. Кияни знають — прибула з Полоцька княжна Рогніда, жена царя Володимира. Грекиня Юліяна (дружина вбитого царя Ярополка) розділяє постіль з царем Володимиром.

Їй хочеться, щоб її син був проголошений сином царя Володимира. Юліяні сказали, що її син (син царя Ярополка) лишається в Києві. Вона, бачучи, що Рогніда стала царицею, поїхала до Херсонесу. Гнівається, що її прохання незадоволене — не грецьке ім'я Нікіфор дане її синові. Він ростиме з варварським ім'ям Святополк. ("Варварське" значить "чуже").

Варяги, побачивши, що цар Володимир у Священному Гаю стрічається з волхвами, втихомирилися — волхви, кияни, цар Володимир — об'єднані: з цією силою боротися тяжко. Маючи на увазі пораду єрея Архандоніса, цар Володимир поставив новий град Берестове, у якому тепер живе 200 дівиць, куплених у Греції: усі вони християнки. У Вишгороді — 300 дівиць, у Білгороді — 300 дівиць, у Родні — 300 дівиць. Дівиці — чужинки (грекині, болгарки, німкені), їх відвідують варязькі воєначальники і воїни.

44. Варязькі воєначальники помогли цареві Володимирові вирішити клопітну "варязьку справу": частина варягів лишилася в Києві, а частина, отримавши платню, пішла на південь. Варягам стало відомо, що імператор Візантії Базилій хоче їх прийняти до складу своєї охорони.

Цар Володимир стрінувся з київськими умільцями, передав їм срібні й золоті гривені, щоб вони обновили образи Богів України (Руси). Волхви вважали, що Дажбог — безособовий Бог. Його образ — Сонце, а його царство — Світ, а його Святиня — Україна (Русь), а українці (русичі) — внуки Дажбожі. Внуки Дажбожі живуть у Дажбожій

Святині. І київські умільці не малювали на дошці і не творили з золота, срібла чи дерева образ Дажбога: уособлювалися тільки сили Дажбожі.

45. Сьогодні історики, збагатившись доказами, відкинули ось таке фальшиве писання монахів: "Земля наша велика і багата, а наряда (правління, порядку, повеління) в ній немає, прийдіте і пануйте над нами".

І скандинавці (нормани-варяги), почувши таке поклінне благання, прийшли в Україну (Русь) та й стали панувати над українцями (русичами): і рабам (українцям-русичам), і прибулим панам (норманам) стало жити "весело вольготно на Русі". Монахами-християнами була ця байка написана, щоб киянам навіяти думку, що вони є "сини Яфетові, смиренні хлібороби", і тому "от Саваота" їм призначено "наряди" отримувати від панів-чужинців, "акі є синами Хама", а віру отримувати від єреїв-греків, "акі є синами Сема".

46. Ще лишається відкинути ось таке фальшиве писання монахів: "І нача княжіті Володимир в Києві..., постави кумири... вне двора теремного..., і жряху ім, наричюще я боги..., і жряху бесом, і оскверняху

землю требами своїми. І осквернився кровмі земля Руська" (ПСРЛ, 1, 122-23). Слова ці написані сто літ після хрещення України (Руси) — в цей час греки-єреї проголосили Богів України (Руси) "бесами", і киянам було заборонено згадувати імена київських Богів. Охрещений киянин, який вимовляв слово "Дажбог", був у церкві Христовій проголошений грішником. І митрополит Іларіон (Огієнко) пише, що "з прийняттям християнства дохристиянські боги були зараховані до бісів", і "так завжди твердить Первісний літопис" ("Дохристиянські вірування Українського Народу", стор. 139).

Греки-єреї вважали, що в постатях Богів України (Руси) втілені предки (кімери): греки звали давніх українців (русичів) кімерами (кімерійцями). Кімерійці (скити) ставили постаті своїх предків (кімерів); ці кам'яні статуї звуться тепер "скитськими бабами". Слово "кумир" навмисне створене з слова "кімер", "гомер".

47. Слово "терем" (грецьке) значить "двірець" в часи царя Володимира киянам було невідоме. Литовці кажуть "бейсу" в значенні "потворність", "бридкість", "чортівство"; варяги в Києві литовське слово "бейсу" вимовляли як "бєс". Слово "жряху" кияни вживали в значенні "хвалити", "благодарити". (Слово "жрець"

значить "жертвний", "сповнений самопожертви").
"Жряху ім" значить "благодарити їм", "жряху бесом"
значить "благодарити по-чортячому, по-бридкому".
Слово "треби" значить "священнослужіння", і звідси
походить і слово "Требник" (книжка богослужіння).
"Оскверняху землю требами" значить "осквернюючи
землю священнослужіннями".

"Оскверняху кров'ю земля Руська" — іде мова про
криваве жертвоприношення.

Ми, українці-русичі, були б людьми низької душі,
коли б щиро поставилися до фальшивих писань
монаха-християнина, який зве Богів України (Руси)
"бесами", а обряд священнослужіння зве
"бесовством". Цар Володимир, здійснюючи
священнослужіння, щиро благоговів, щиро вірив у
святість обряду батьків своїх, і "бесом"-монахом є
той, хто зневажає щире священнослужіння: велико-
душне воно чи ні — справа умовна, відносна.

48. У "Біблії" читаємо: "І покликав Господь Мойсея й
рече: промов до синів Ізраєлевих і заповідай їм... І
закоlesh ти бичка перед Господом, і принесуть сини
Аронові, священники, кров, і покроплять кров'ю жер-
товника з усіх боків. І покладуть сини Аронові,

священики, голову й жир на дровах, над вогнем, що на жертovníку. Тельбухи ж і ноги попоще в воді, і пустить священик се все димом: се всепалення, жертва, любі Господові паощі. І принесе священик до жертovníка, і зверне голову їй, та й пустить із димом на жертovníку, а кров її нехай вицідить по стіні жертovníка. І вмочить священик пучку свою в кров і бризне сім раз перед Господом. І положить священик крови... перед Господом... це жертва, паощі любі Господові" (4 кн. Мойсея, гл. 1-4).

І читаємо ми у "Біблії", як Галаадій Ефтай (улюбленець Бога Саваота — Отця Христового) свою доньку заколов — приніс у жертву Саваотові (Кн. Суддів, гл. 11). І читаємо ми, що греки й сьогодні гордяться, що їхній цар Агамемнон під час війни з троянцями свою доньку Іфігінію приніс у жертву Богам Греції (Еврипід, "Іфігінія"), про криваві жертovníки оповідаю в "Дай мені ще два місяці пожити".

Справді, жахливе криваве жертвоприношення! Ісус сам себе приніс в жертву Богові Саваотові, і сказав приятелям своїм: "Їжте, се єсть тіло моє".

49. У "Влес-книзі" (дохристиянському літописі

України-Руси) читаємо: "Боги Русі не беруть жертви людські ані животини, єдине плоди, овочі, квіти і зерна, молоко і сур'ю питну на травах настояну, і мед, ніколи живу птицю ані рибу. І це варяги богам дають жертву іншу і страшну чоловічну. А ми того не маємо діяти, бо єсми Дажбогові внуки і не ходимо стопами чужими". "Коли греки приписують нам чоловічеські жертви — це лож, немає цього у нас і в обичаях" ("Влес-Книга") Що єреї-греки приписали (при допомозі монахів) нам, українцям-русичам, ми знаємо. Знаємо: так, як вчора монахи-християни зневажали світлі обряди України (Руси), так і большевики-комісари зневажали визвольні змагання України (Руси).

50. 981 рік. Цар Володимир вигнав поляків з градів Червень, Белз, Перемишль, і сказав їм, щоб вони шанували межі України (Руси). Вернувшись до Києва, він пішов до Священного Гаю. Його воїни з нареченими своїми поклали квіти біля статуї-образу Бога Пар'яни: образ був створений з золота і срібла, і був для киян милий тому, що виглядав так, як виглядає достойний воїн України (Руси). (Чому монахи-християни неправильно передавали імена Богів України (Руси)? Дізнаємося після 988 року).

Віщий Чара, отримавши від царя Володимира дари,

спорудив могутню дубову стіну у Священному Гаю: і покрив її дошками так, що вона зі всіх сторін була охоронена від вітру і дощу. І на стовпі прибив дошку, на якій викарбував слова: "Спинися! Тут стоять святощі України (Руси), з чистою душею поклонися".

Чи в Києві були храми-святині? Митрополит Іларіон (Огієнко) пише, що "в Києві були дохристиянські храми" і в них "бували священні військові предмети: прапори, щити, списи".

51. Як виглядали храми-святилища дохристиянської України (Руси)? Хто нам про це вісточку подасть? Чому ми так тяжко чужою вірою скривджені, що не знаємо правди про себе? Єреї візантійського ідола Саваота з віровідступниками зрівняли з землею святині України (Руси): поробили нас сиротами на землі рідній.

Арабський письменник Ал Масуді, який особисто оглядав святині України (Руси), у книзі "Золоті Луги" написав: "Святина була побудована з червоного коралу та з зеленого смарагду. Посередині Святині був великий купол (баня). У Святині стояв образ Бога, руки, ноги і голова Його були створені з дорогоцінного каменя чотирьох родів: із зеленого

хризолиту, червоного яхонту, жовтого сердолику та білого кришталю, а голова Його була з червоного золота. Біля Бога стояв образ білявої дівчини, що приносить йому жертву — квіти. Ця Святиня була призначена якомусь мудрецеві, що був у них за давнього часу".

52. О, мусульманине Ал Масуді, не монахи-християни, а ти, спостережливий і безупереджений арабе, вірний сповіднику науки великого пророка Могамета, описав вигляд святині Дажбожої України (Руси). І читаю я твої писання з такою святістю, як ти читаєш "Коран". Ти бо зберіг у древніх анналах арабського світу вісточку про святиню Предків моїх.

Я б зронив сльозу з радості, коли б сьогодні стояла у Київському Священному Гаю, як свідок великої і древньої культури України (Руси), Святиня, споруджена з червоного коралу та зеленого смарагду. Оглядаючи образ Бога України (Руси), я б пізнавав розвиток уяви київських скульпторів, їхнє відчуття краси, їхню самобутню творчість, і думав би -тут молився мій цар Святослав, тут з благоговінням клали квіти духмяного степу чарівні киянки.

53. Я був у Атенах, уважно оглядав святині дохристиянської Греції (Геллади). Оглядав статуї богів грецьких, і бачив я, що греки (аристократія атенська) гордяться не євангельськими святощами жидівськими, а святощами рідних предків своїх. І кажуть вони мені, що ось ці їхні дохристиянські святині й божества звеличують їх; навіюють їхній душі почуття гордості.

Чому, чому ж мене так тяжко покарано "розп'ятієм грецької ортодоксії"! Чому ж у мене відібране право гордитися творіннями Предків моїх, о беси-беси візантійського ідола Саваота, ви вбили в душі моїй радість, ненавиджу я вас! Ви поруйнували, попалили, бесовством назвали святі ідеали духовної незалежности України (Руси)!

54. У Священному Гаю біля Святині стріли царя Володимира Віщий Радогост і Віщий Чара. І Віщий Чара сказав: "Царю, земля наша — Єдиний Храм Дажбожий, і всі ми внуки Дажбожі у цьому Храмі живемо.

І тому наші Предки не ставили рукотворних храмів. І не ставили рукотворних зображень. Вони молилися у домах, у гаях, біля криниць і поклонялися не

деревам, криницям, домам, а Дажбогові.

Та тепер у нас є Святині з дубового древа споруджені. У них є наші знамена, є заповіти отців наших, є договори. О, царю, споруди у граді Кия могутню Святиню з вічного каменю, весь Київ вийде святе діло робити, прибудуть люди з Чернігова, Любеча, з градів близьких і далеких прибудуть мудрі умільці".

55. І сказав віщий Радогост: "І відішли додому чужих дівиць, яких ти тримаєш у Вишгороді, Білгороді, Родні, Берестові. І ти, і воїни твої до чужих дівиць хіть маєте. І діється така розпуста, якої ще не було на землі нашій. Між тими дівами немає наших дів, та воїни наші з чужими дівами вдачу свою псують, і скверне проявляють залицання до дів київських". І сказав цар Володимир: "Є така віра, яка дає право цареві мати дівиць. І такий цар у письмі християнському вважається мудрим Соломоном, улюбленцем Саваота. Волхви віри грецько-правовірної кажуть мені, що цар — Наставленик Неба й Землі, волхви не мають права обмежувати волі царської".

56. 982 рік. Зла вість прийшла з В'ятичії: в'ятичі не

хочуть бути руськими. Вони кажуть: "Не хочемо давати данини Україні (Русі), підемо до Югри, з чудями житимемо. Не хочемо, щоб Київ звав нас, в'ятичів, руськими. Були ми хозарськими, були ми руськими, тепер ми — вільні в'ятичі!"

Цар Володимир присмирив в'ятичів. Ті в'ятські селища, в яких жив намісник царя українець (русин), вважалися руськими: і від цього часу й устійнився на в'ятських землях вислів "Ми руськіє, бо прибулий з Києва українець (русич) нам "наряди" дає".

Зима. Віщий Радогост з сином Божедаром приніс в дім сіна запашного. Віста на покуті поклала сіно і застелила рушником: на рушникові взори вогнистого кольору нагадують блискавицю. Вогнисті взори обрамлені чорними лініями. Вогонь-світло, чорні лінії — темінь.

57. У бідній півземлянці хлібороба і в багатому домі вогнищанина (атімана) — один обряд: спільний предківський звичай. Дослідник Федір Вовк у "Студіях з Української етнографії і антропології" (виданій у Празі в 1927 році) на сторінці 183 пише, що "відварені в воді зерна пшениці або ячменю з медом, та зварені у воді сушені овочі нагадують ще

неолітичну добу".

"Неоліт" (новий кам'яний вік) був в Україні (Русі) шість тисяч літ тому — в епоху буйного розвитку чарівної староукраїнської (Трипільської) культури. І в ці часи українці (русичі) мали Святу Вечерю: вони казали не "свята", а "света", що значить "світла". Світла вечеря в честь світла — в честь Різдва Світла. Шість тисяч літ — з роду в рід вічна й загадкова, могутня і великодушна Оріяна (Україна-Русь) щороку здійснює свої ведійські обряди.

58. І поклала мати Віста біля снопа калач — калач має дванадцять ріжків: ріжки ознаменують дванадцять братів — Березень, Квітень, Травень, Червень, Липень, Серпень, Вересень, Жовтень, Листопад, Грудень, Січень, Лютьень.

У печі тихо горять дрова. Світильник на покуті освітлює дванадцять страв: варена пшениця, вар, борщ з грибами і рибою, пироги з ягодами, пироги з сиром, пиття медове, риба смажена, риба сушена, риба охолоджена, напій з чорниці, меду і маково-сім'яним молоком.

На Святій Вечері немає страви з животини — усе, що живе на землі внуків Дажбожих, радіє Різдвом Світла й Тепла. І господар Святу Вечерю маючи, не забуває й про животину: він іде в загороду і скотину обділяє печивом і зерном. І ці многотисячолітні звичаї стверджують те, що пише "Влес-Книга" (літопис дохристиянський): "Боги Русі не беруть жертви людські, а ні животини, єдине — плоди й овочі, квіти і зерна, мед, питво на травах настояне". Чому Боги України (Руси) не беруть жертв кривавих? У жорстоких людей Боги жорстокі — вимагають кривавих жертв, у благородних людей Боги благородні — вимагають благородних жертв. І горе українців (русичів) в тому, що їхні предки — творці чарівної Ведійської (Мізинської) віри й культури, маючи чарівну природу і спосіб життя хліборобський, передчасно розніжилися, миролюбством облагороднилися.

59. Увійшов віщий Чара і сказав: "З Богом іду в дім. Різдвяна зірка встає — Свята Вечеря настає". Віщий Радогост з родиною вийшов з дому — став біля порога: на тихому зоряному небі яскраво горить Вечірня зоря.

Вечірня (Різдвяна) зоря загорілася — усі гради України (Руси) натхненні зоряним благословенням,

переступають пороги хат своїх — сідають в новому
одінні за столи. Усі покупані і всі врочисті. І так
щороку — з віку в вік.

Віщий Радогост каже: "Ідіте Тато Орь, Мати Лель,
ідіте, Предки наші, до нас на Святу Вечерю. Ось
ложки для вас, ось їжа для вас".

Віщий Чара каже: "І так воно на світі Божому є: світ
не мав початку і світ не матиме кінця. Усе, що
приходить з Буття — відходить в Буття, і ми в Бутті і
Буття в нас".

З дітьми прийшла Богумила — принесли вечерю
татові Радогостові і мамі Вісті. Донька Богумила,
тримаючи у білій полотнині дзбанок з варом,
заспівала: "Та немає квіту кращого від маківочки, та
немає роду милішого від матіночки, ой, Дажбоже!" Її
діти (Богдан і Веснянка) сипали зерно на Сніп-Дідуха,
співали: "Сію, вію, повіваю, з Різдом поздоровляю.
Родіте, ниви, жито, пшеницю, жито пшеницю, всяку
пашницю".

60. 983 рік. Цар Володимир розгромив військо
Ятв'ягії, яке вторглося на межі землі України (Руси).

Українці (русичі) святкували перемогу, славили Богів України (Руси). Варяг Тура і його син, маючи віру грецьку (християнську), відважилися глумитися з обрядів українських (русичівських). Люди, не мігши знести зневаги, киями забили злих чужинців. Монах-християнин у "Початковому літописі" (під 983 роком) придумав байку, що українці (русичі) принесли в жертву Богам "варяга Тура і сина його".

Є у всіх релігіях визначено: Богові жертвується все, що є найкраще — Авраам з камінців створив жертовника, поклав в'язанку дров, зв'язав свого сина-первенця Ісаака, і над ним підняв ножа, маючи намір пожертвувати для Бога Саваота. Грецький вождь Агамемнон зв'язав свою доньку Іфіг'інію, поклав на жертовник, і залізним вістрям її заколов — приніс у жертву Богові Греції.

Улюблена жертва, прийшовши до Бога (на думку древніх людей), має репрезентувати перед Богом тих, які її до Бога послали. Ніхто й ніде не жертвував Богові щось бридке, або -ворога свого: ворог, прийшовши до Бога, недостойно репрезентуватиме тих, які його послали. Монах-християнин, пишучи, що в Україні (Русі) були два християни (варяги) пожертвовані Богам, знав, що жодного кривавого жертвоприношення справді не було: варяги були

кисями забиті. Ніхто не має права, загостивши до чужих людей, зневажати їхні святощі.

61. 984 рік. На північ від Чернігова і на південь від Смоленська живуть Радимичі. У них виникло переконання, що цар Володимир — син рабині, рід якої живе ось тут в лісистій місцевості біля них: коло Любеча. Радимичі відмовилися давати данину рабові. Є між людьми стара (міцно встійнена) думка: "Скажи, чий ти син і я скажу, хто ти такий?"

Звідки постала між людьми думка, що є кров володарська і є кров рабська? Люди на основі життєвих досвідів спостерегли: коли доброго коня спарувати з доброю лошицею, буде народжене добре лоша. Коли з купи пшениці вибрати найкращі зерна і їх посіяти, буде добрий врожай. Людей тяжко переконати, що не завжди у мудрих родичів родяться мудрі діти.

Цар Володимир дає наказ, щоб воєвода Вовчий Хвіст пішов на землі Радимичії, і присмирив їх, і примусив давати данину граду Кия. Радимичі покорилися силі.

62. 985 рік. До Києва прибули послы з В'ятичії і

Мордвинії. Сказали, що болгари, які живуть на Волзі, відібрали в них ту данину, яку вони везли до Києва. Цар Володимир іде з військом до Волги. Падає Болгарське ханство.

Зима. Коли сонце виглянуло з-за Кий-гори і осяяло засніжену Хрещату долину, рушив похід людей до Дніпра. Весь Київ (діти і дорослі) йдуть на Водосвячення. Дівчата несуть у срібних глеках червоний навар з калини. За ними ідуть матері з порожніми дзбанками.

Старі й недужі люди їдуть на санях. Посередині Дніпра біля ополонки стоять косаки. Вони зробили з льоду велике, кругле сонце. Цар Володимир з Віщим Радогостом підійшов до ополонки. Передня частина колони вже стоїть біля царя, а задні ряди колони ще рухаються по Хрещатій долині.

63. Волхв Гончар стоїть біля царя Володимира і з косаками врочисто співає: "Святіться, святіться, святіться, солодкії води Дніпра. Моліться, моліться, моліться, всі праведні люди, пора, щоб Великого Дня могутнії льоди скреси́ла і Світлом небесним сінила".

Водосвячення — значить Водоосвітлення. У Різдвяні свята Сонце перемагає тьму, освітлює поля, ліси, ріки; та перемога не приходить легко — сили холоду і тьми могутні.

Людям хочеться помагати сонцю скресити лід на скутій святій ріці. Дівчата вилили з дзбанків калиновий вар на сонце льодове — небесне Сонце промінням з'єдналося з льодовим сонцем. І впало світло (відблиск) у глибини вод Дніпрових — відбувається освітлення (освячення) Різдвяної води.

64. Матері у дзбанки беруть освячену воду Дніпрову і несуть її в доми свої: Різдвяна вода свіжа і здорова. Весною різдвяною водою святяться ріки, криниці, джерельні струмки і колодязі. І волхви правду кажуть: коли влітку взяти води з Дніпра — вона швидко псується.

Свято Водосвячення світле невинністю людської первовіри — єднанням душі людської з душею природи. І хоч монахи-християни і написали, що в цих обрядах є "бесовство" і що цар Володимир "оскверняху землю требами своїми", я бачу в цих обрядах задушевне самообадьорення, бачу обряд

Виласа.

Волхви кажуть, що Бог Виласа себе проявляє в обрядах, у піснях, у баяннях баянів (боянів, казкарів). Обряди дають душі вилас; душа без виласу жорстока, нездібна захоплюватися красою світу Божого.

65. Стародавні українці (трипільці — творці ведійських вірувань) любили Бога Виласа. (Санскритське слово "Виласа" значить "облагороднення", "виласкавлення", "видобрювання"). Усі співці (поети) є внуками Бога Виласа. Вони допомагають Виласові піснями-ласами (ласками) виласкавлювати (облагороднювати) душу людську.

І древні кияни любили святкові виласки-походи в діброви, ліси, в гори, на поля. Виласки виласують (виласкавлюють) не тільки душу, а й тіло. (Слово "вилас" вони також вживали в значенні "спорт").

Цар Володимир, ставши на Кий-горі, спитав Віщого Чара: "Скажи, волхве, буде цього року врожай, чи ні?" І сказав Віщий Чара: "Уже цілий тиждень після Водосвячення бачу: дерева покриті памороззю —

добрий урожай віщую". "А що б мало бути тепер, щоб урожай був лихий?" І відповів Віщий Чара: "Велителю мій, з покон-віків від благовірних дідів передається, що коли на Водосвячення потепліє, літом над нивами нашими пролітатимуть громиці і град поразить колосся".

66. Цар Володимир дивиться на Дніпро, на молодь кмітну, червонощоку, співучу. Україна (Русь) красива, і він вельми любить її, рідна Вона йому, і така дорога, як життя. Та є щось таке, що непокоїть його — манять його слова ерея Архандоніса.

Вернувшись до Царського Двірця, цар Володимир сказав: "Єрее Архандонісе, іди геть з покоїв моїх, живи на Подолі. І ти, акі волхв віри грецької, правильно кажеш, і волхви київські правильно кажуть. Ось маєш три гривені на їство".

"Скажи мені, чи царя Соломона любили волхви юдейські?" І відповів ерей Архандоніс: "Ні, волхви не любили його, бо він був розпусником, та Бог любив його, бо дав йому розум і царство. Соломон не був християнином".

67. "У святій Візантії сам імператор волхвів настановляє. Патріярх — головний волхв — наставлений імператором. І тому він кориться імператорові. В Україні (Русі) волхви самі родяться, їх ніхто не вибирає, не настановляє, вони так, як і пророки юдейські, виходять з народу і служать народові. Вони учать народ, і їм хочеться, щоб і цар був їхнім учнем: це неправильно! І тому я й кажу тобі, що віра в Україні (Русі) неправильна, твоя віра твою владу ослаблює".

І сказав цар Володимир: "Я маю дівиць більше, як Соломон, дівиці і вино радують душу мою. Коли прийму віру правильну, що станеться з дівицями?" І єрей Архандоніс, трохи подумавши, відповів: "Відомо мені, що між дівицями багато гречанок, у них віра Христова, їм я скажу, щоб вони стали монахинями, і благодать Христова над ними возсіяє".

68. Михайло Грушевський оповідає, що "Літописна повість описує його (Володимирову) монстерську похоть, котра потребувала не десятки, а сотні жінок і дівчат у своїх підданих", "Рогніду здобуває силоміць", "безчестить її на очах батьків, а потім убиває її батька", "князя корсунського з княгинєю піймав, а доньку їхню взяв до себе в шатро. Князя і княгиню прив'язав до шатрової сохи і з їх дочкою

"вав ся", і, збездичивши її, за варяга Жберна віддав", "еротичний темперамент в представленнях тодішніх являвся прикметою енергії і сили". Він (Володимир) приводить до Царського Двірця "к себе мужски жени і дівичі" — він має двадцять три роки, має жінку Рогніду, і знає він, що в Києві строгі предківські покони. Та, незважаючи на це, рідко яка "дівіца" має бажання не притулитися до царя: знає кожна, що син, народжений від царя, стає царевичем. Не нам, далеким потомкам, сьогодні судити царя Володимира законами сучасними. Ми живемо, щоб кращі прикмети предків наших славити, а гірші забути.

69. Атіман-воєвода Праман має чарівну доньку Світляну. Гнівається (і одночасно в душі таїть гордість), що цар Володимир часто буває з Світляною. Зустрів у Священному Гаю Віщого Чара, і все, що мав на душі, розповів йому. І відповів Віщий Чара: "Атімане Прамане, коли цар Володимир був дитиною, йому брати Ярополк і Олег говорили, що він син рабині. І плакав він, чуючи, що він гірша людина, і це почуття болючим згустком крові закипіло на серці його.

І яка біль — княжна Рогніда зачепила найболючіше місце в серці його, сказавши: "Не роззую сина

рабині". Він любов здобув силою, і став він рабом звички, став царем-рабом. Він не має тих царських прикмет, що мав цар Святослав, який був моєю духовною дитиною".

70. "Я учив юного Святослава, даючи йому таїни нашого віровчення: керуй своїм слухом, зором, нюхом, смаком, дотиком. Керуй сам (і тільки сам!) своїми почуттями, і поневолюй їх, щоб вони вірно служили твоєму розумові.

Керуй своєю суворістю, чеснотливістю, стриманістю, простотою, гідністю. Керуй своєю вірою, своїми звичками. Керуй спонуками тіла й душі. І це вільне твоє керування собою дасть тобі силу бути могутнім царем.

І був цар Святослав стриманий у всьому — він був вихований на законах віри України (Руси). Ніхто не міг його полонити золотом, розкошами, жіночими принадами. Він спав, підіклавши під голову сідло. Він їв стримано, він пив стримано. Він умів сам в собі слабії пристрасті поневолювати, і тому ніхто не був здібний поневолити його. І тому що атіamani-воеводи жили законами рідного віровизнання, силу мали велику, і хоч многих ворогів мала Україна (Русь),

всі — побиваша".

71. "Цар Володимир — нещасний, будучи царем, він живе, як раб. Він нестриманий у словах, нестриманий у ставленні до дівиць і вина. Він вважає, що йому все вільно, бо він цар. Він не знає, що йому невільно робити того, що вільно робити рабові. І приходять до мене вісті, що він відважується осуджувати віру України (Руси), бо вона обмежує його вдачу, ні, так не є: віра України (Руси) обмежує в людині вдачу раба, щоб людина була володарем-наставником свого життя.

Царем може бути тільки той, хто тверезий тоді, коли всі сп'яніли, хто самоволодінням урівноважений тоді, коли всі переполохалися, хто не виснажений любов'ю з дівицями тоді, коли інші розпустою розум ослабили, хто не зраджує законів батьківських тоді, коли інші зрадою душу занапастили.

О атімане Праман, збережи віровчення моє: людина — це тіло й розум. Володарем є той, хто має легкість у тілі, порядок у розумові і красиву стриманість у почуваннях".

ДЕНЬ 22

72. 986 рік. Початок літа. Цар Володимир у Священному Гаю дав на Святиню сто золотих гривенів (сто фунтів золота). У Гаю велелюдно. Київська молодь іде з царем Володимиром і волхвом Богомиром поклонитися Могилам Батьків України (Руси).

(Історик грек Геродот у "Четвертій Книзі" пише, що цар Скітії (України-Руси) Індантірсус під час переговорів відповів цареві Ірану (Персії) Дарієві: "Якщо конче треба починати бій, то ми маємо Могили Батьків наших — знайдіть їх і попробуйте нищити, тоді й побачите: чи будемо воювати з вами за Могили, чи ні. А перед тим, якщо не будемо мати достатньої причини, то воювати не будемо". Воювати за Могили Батьків може тільки той народ, який має високо розвинене почуття гідності.

73. Цар Скитії (України-Руси), який вів війну з світовим завойовником царем Дарієм, мав ім'я стародавньоукраїнське Дантур, що значить "Даний туром". Українці (скити-русичі) слово "тур" вживали в значенні "сила", "наступ", "могутність", "відвага". "Слово про Похід Ігоря" говорить про богатирів ратної брані — буйтурів і яртурів. Про походження і значення скитських (староукраїнських) імен говоритиму в оповіді "Після хрещення України-Руси".

Зелене Свято — Клечальна Неділя. Увесь стольний град Кия, як у вінку — замаяні врата, двері, дома. У домах (на покуті) біля світильника зелене клечання — і все то в ім'я ладности між дітьми і родинами. В ім'я духовної родинної цілісности. "Діждалися, Уквітчали хату і любистком, і клечанням" (Тарас Шевченко).

74. Чому з Священного Гаю (і тільки з Священного Гаю) клечання додому несуть? Є віра давня, як світ, що дерево, яке росте над Могилами Родичів, священне. Кияни вірять, що Предки їхні живуть у безмежних просторах Сварги (неба), в одухотвореній красі дібров, лісів, степів, квітів. І вони (Предки їхні) в Зелені Свята уособлившись в клечанні, загощують з

Дому Вічності у доми своїх дітей і внуків.

Єрей Архандоніс, бачачи, що кияни (старі і молоді) уквітчують — замаюють двори і доми, каже: "Бесовську віру має Україна (Русь). З дияволом спрягається, несучи у доми віття дерев наламаних над могилами. Біля віття в домах світильники ставлять — кумирські треби мають кияни. Волхви учать людей облудної віри, ходять по вулиці з зеленою віткою, як із святістю. І, кланяючись, вітають людей з Зеленими Святами, "оскверняху землю требами своїми, жряху бесом"".

75. Тарас Шевченко ніде не сказав доброго слова про єреїв (попів, ксьонзів). Та у хвилини самосвященнодійства, він каже: "Заворожи мені волхве, друже сивоусий! Може, вернеться надія з тією водою цілющою й живучою, дрібною сльозою — може вернеться з-за світа в пустку зимувати. Хоч всередині обілить горілую хату. І витопить, і нагріє, і світло засвітить... Може ще раз прокинуться мої думи-діти. Може ще раз помолюся, з думками заплачу. Може ще раз сонце правди хоч крізь сон побачу".

Він (Тарас Шевченко) ділиться з волхвом ("другом

сивоусим") найпотаємнішими святощами душі. Він знає, що волхв уособлює духовну незалежність України (Руси), її святую волю, її святую правду. Він питає у волхва (священнодійця віри України-Руси): "Скажи, що робити: чи молитись, чи журитись?"

76. Що значить слово "волхв"? Стародавні українці (трипільці — творці усних "Вед") казали "волона". У "Ведах" слово "волона" означає людину, яка ходить колом, коло дає (колодає) — навіює щастя колові (родові). Волона у благочинному волінні молиться, душею пломеніє, віщує.

У "Ведах" слово "воладана" значить "той, хто промовляючи складає пожертву" (вар, овочі, зерно), а слово "волабагу" значить "волає з Богом" (з Богом розмовляє). З слова "волана" виникло слово "волільник" (волхв). Хто були волхви в Україні (Русі)? І чому в Києві архиєреї грецької ортодоксії волхвів проголосили "бєсами" (чортами)? І чому в "Тайних ісповідях православної церкви" (том 3, від. 4, ч. 6, 1894 рік) священник під час сповіді питає: "Чи к волхвам ходил єси, чи в дом водил?" Православний християнин не має права вимовляти слова "заворожи мені волхве, друже сивоусий".

77. Митрополит Іларіон (Огієнко) в "Дохристиянських Віруваннях Українського Народу" (на стор. 176) пише, що "З прийняттям християнства на волхвів пішло урядове гоніння, і вони порозбігалися по лісах та дебрах, а хто позостався, причаївся. На княжому дворі волхвів замінили тепер священики. Але волхви не позникали й не здавалися: хоч Християнство оголосило їх бесами". Ні, волхвів оголосило "бесами" не християнство, а "беси"-жерці (єреї) візантійського Саваота.

Чому єреї візантійського Саваота оголосили волхвів "бесами" і чому, як пише Митрополит Іларіон (Огієнко) на сторінці 197-й: "Церква завжди виступала проти волхвів і їхньої праці, забороняла ходити до них і користуватися з їхніх порад та помічі"?

78. Волхви були духовними представниками найстародавнішої віри людей Білої раси, віри, яка самозапочаткувалася над берегами Славуті (Дніпра) двадцять тисяч літ тому (в епоху пізнього палеоліту — сухих трав'яних степів). І яка десять тисяч літ тому (в часи могутнього розвитку Мізинської культури) вже була в основному розвиненою. І яка шість тисяч літ тому (в часи брильянтної Трипільської культури) вже була всесторонньо проявленою. "Це

була простодушна віра, обожуюча стихії і сили природи, і в цей же час мужня й життєрадісна віра" (Рабінтранат Тагор).

"Існує твердження: найранішою датою Рикведійської культури є двадцять вісім тисяч літ тому. Тілак встановлює цю дату на дванадцяти-десяти тисячах літ. Історик Джакобі вірить в акуратність дати Тілака, і додає, що шість тисяч п'ятсот літ тому почалася культура Рик Вед" (Н. Р. Бенардже, "Залізний вік Індії").

Митрополит Іларіон (Огієнко) в монастирі був навчений любити грецьке правовір'я, святощі Візантії і Юдеї більше, як Україну (Русь). У книзі "Дохристиянські Вірування Українського Народу" він, обожуючи грецько-юдейські ритуали, все ж старається дати (як науковець) відповідь на питання, хто були волхви і чому єреї грецького правовір'я жорстоко зневажали їх, знеславлювали і переслідували? На сторінках 174, 175, 176, 178, 189, 196 згаданої книги, він пише, що люди в Україні (Русі) "вірили, що волхви мають надлюдські знання, вони віщі".

79. "Волхви були у великій пошані як народу, так і князів", "арабський письменник середини десятого

століття Ібн-Даста свідчить, що в русів є волхви, які сильно впливають на князів, волхви стояли за стару віру, були проти християнства, про що не раз згадує й Початковий Літопис", "Волхви були в нас носителями таємної глибокої мудрости, і саме слово "волхв" в "Євангелії" розумілося як мудрий" (Маттей, 2 1).

"Волхви лікували хворих, пророкували будуче, і народ до них линув, особливо в біді, бо вірили, що волхви все знають, усе можуть", "всі волхви й лікували". "У Патерику Печерському читаємо: "і много от врачей-волхвов помощи ищите"". "Волхви лікували, вони знавці свого діла, справді добре помагали". "Волхви віщі, вони знають будуче. Пророцтва волхвів збуваються, каже літописець про князя Олега під 912 роком".

"Волхви розвинулися в певний клас людей, що стояли над масою й служили їй своїм, на той час небуденним знанням. У цьому відношенні вплив волхвів на маси був великий, просяк усе людське життя, сильно впливав на народні вірування, і сильно помітний в народі від найдавнішого часу аж до тепер". "Стародавні літописи переповнені оповіданням про волхвів", "поет — це також волхв".

80. Ці визначення митрополита Іларіона (Огієнка) прочитавши, ми довідуємося, що волхви були у великій пошані народу. Вони сильно впливали на князів. Вони були пророками, лікарями, носителями таємної глибокої мудрости, учителями народу, вони творили клас людей, які своїми знаннями служили своєму рідному народові. Вони були поетами, літописцями, учителями лицарських чеснот. Єреї грецької віри бачили у волхвах великих суперників. Ні силою духа, ні силою розуму, ні силою віровчення єреї не могли перемогти волхвів.

Коваль Ліпака має трьох нових учнів. Вони прибули з Любеча до Києва, щоб у нього вчитися ковальського уміння. І Ліпака запросив до кузні волхва (Віщого Чара). І сказав: "Скажи, волхве, про Правильний Спосіб Праці. Як пізнати мудрість Праці?"

81. Волхв (Віщий Чара) сказав: "Праотці нам науку ковальську передали. Щасливиться душа моя, коли бачу в кузні окуті лопати, лемеші, залізні кінські вудила, стремена, пута. Бачу голки, шила, ножі, рибальські гачки. І тут же — долота, зубила, наконечники для списа, наральники, ножиці для стриження овець, граблі, ножі-сікачі, ручки для вісів, щитів.

Бачу мечі, пряжки, ключі, ложкоріз і (о, що я бачу!) вістря до письма куриловичного. І тут же мотики, кліщі, свердла, стругі, калатало, сито, шпори, бойові сокири, тесла, дзвінки, бляшки-прикраси для збрυї, бубонці. Усе це бачу, до всього рукою торкаюсь і думаю — золоті руки має Україна (Русь) всесвітня, і її досвіди праці поширені на багатьох чужих землях, її розум невичерпний, винахідливий, натхненний".

82. "Молоді ковалі, сядьте біля мене, насторожте вуха, відкрийте душу. Слухайте: є два способи пізнання праці. Перший — споглядання і міркування. Другий — випробовування і виконання. Щоб міркування і виконання мало силу, потрібна любов.

Праця без любови — страждання. Праця ковальська тяжка, та коли коваль її любить, вона стає приємністю. Старайтеся витратити якнайменше сил, здійснюючи працю.

Старайтеся витратити якнайменше часу, виконуючи виріб. Старайтеся вкладати у виріб всі свої вміння. Коли ти зробив наральник, і бачиш, що він тобі не подобається, перероби його. Твій твір повинен тебе

радувати довершеністю. І з цієї творчої радості у тебе буде родитися віра в себе. З віри в себе твориться самовпевненість і відданість. Самовпевненість і відданість потрібні тим людям, які йдуть до цілі".

83. "Ковалеві потрібна слава. Як її здобути? Давай людям тільки такий виріб, який ти зробив з найбільшим умінням. І працюй так, щоб твоя праця нікому не завдавала болю — тільки така праця принесе тобі славу. Живи врівноваженою і шляхетною працею, прикрашуючи життя своє. Працюй з вірою в Дажбога, Дажбог — це Все у Всьому!" Віщий Чара, прийнявши поклін від юних ковалів, пішов.

Коваль Ліпака сказав: "Чули, волхв сказав — усе вартісне твориться з любови. Той, хто має Правильний Спосіб Праці, тратить на виріб мало часу і сили. Удар молотом має бути освічений: піднімаєш молот — вдихай повітря, б'єш молотом — видихай повітря".

84. З вістрями до письма (куриловиці) повернувся віщий Чара до Священного Гаю. Письмена в Україні (Русі) древні й різновидні, зберігаються вони у сухих

просторих печерах під Священним Гаєм.

Волхви знають не тільки вчення праотців рідних, а й мислення чужих мов (іранців, греків, юдеїв, латинів). Мислення чужих мов перекладають на мову київську, щоб знати, які на світі є способи міркування і вірування. Є перекладені сторінки з "Корану", "Псалтиря", "Євангелій". Мусульмани і ромеї знають, що Україна (Русь) має свої письмена (ліповицю, різивицю, куриловицю).

85. (Іду в нетрі минулих тисячоліть, і ніби бачу: на правому березі Десни ("у гирлі глибокої балки", яка "захищена високим берегом від холодних північних вітрів") біля житла, покритого шкурами звірів, сидить мій тато (тато моїх тат).

Тато моїх тат на мамонтовій кістці камінцем викарбував прямокутник — провів горизонтальну лінію, і з кінця її правої сторони вниз (перпендикулярно) провів лінію; всередині кута з'єднав, провівши від середини ліній дугасту лінію, від якої провів зовні три прямі промені. Вийшла одна четверта частина променистого сонця.

86. Біля куреня (житла людей Мізинської культури) горить вогонь, навколо вогню сидить "кала" (родина). Дитина пальцем торкнулася до горючої деревини і крикнула "А". (Дитина не крикнула, опікши палець, "Б". Вона крикнула "А", тому що цей звук (так, як і звук "О") відповідає підсвідомому виявові болю, страху, насторожености.

Мати, цілючи дитячий палець, казала "агні" (огень). Тато показав викарбуваний знак, який означає "агні". Знак вогню, створений одинадцять тисяч літ тому татом моїх тат, зберіг себе в санскритському алфавіті. І він в сучасному індуському алфавіті ("Наґарі") має значення знаку "А".

87. У алфавітах фінікійському, фригійському, етруському, грецькому, латинському, санскритський знак "А" осучаснений: з нього викинуті три промені, він прийняв ту форму, яку сьогодні бачимо й у нашому алфавіті.

Археологи устійнили, що браслети мізинські (меандри) зроблені з бивня мамонта — найстародавніша жіноча прикраса, виконана з подивугідною прецизністю. Її можна бачити в "Археології України (Руси)", в усіх поважних книгах з

археології Європи.

Тато тат України (Руси), роблячи знаки на дереві, камені чи на мамонтовому бивні, вважав, що він здійснює "піс". Він уживав слово "піс" може тому, що під час карбування створювався звук, який нагадував писк.

Знаємо, що у первісному (ведійському) санскриті слова "піс", "пісана", "пісіта" означають "гарно обдекоровано", "приємно оформлено", "орнаментовано", "розписано".

88. На старих санскритських текстах (на текстах "Рик Вед") слово "пісіта" означає "малювати", "оздоблювати", а слово "пісанґа" значить "червона", "красна", "кольорова". (Слово "пісанґа" сьогодні ми вимовляємо як "писанка"). І сьогодні брагман (в Індії) каже слово "писана" в значенні "запам'ятана", "зазначена", "записана", "повідомлена". Я оповів про постання слова "пісана", щоб наше сьогоднішнє слово "письмо" (письмена) було нам зрозуміліше.

Навчившись "писами" творити прикраси (розписи), наші далекі родичі (особливо в часи Трипільської

культури) почали ліпити. Ми сьогодні кажемо "ліпити вареники", "ліпити горщик", "ліпити хату", у дитячому садку діти ліплять письмові знаки. Тати наших тат ліпили дзбанки, які ми сьогодні звемо "трипільськими". І гордимось Трипільським мистецтвом, як чарівним скарбом, отриманим у спадок.

89. Щоб щось зліпити, треба мати матеріал такий, який має властивість липнути — з липкої глини ліпиться горня. Напровесні дівчата з тіста ліпили жайворонків. Перебуваючи в Бенаресі (в університеті Санскриту), я в бібліотеці старих анналів уживав первісне санскритське слово "ліпі", і в уяві переді мною стояла хата-ліплянка, в якій я народився.

У санскриті слово "ліпі" значить "писати". Слово "ліпі" давнє, як давня прмова людей Білої раси. І тому воно многогранне своїм значенням. Студент університету Санскриту, наприклад, в Бенаресі повинен бездоганно знати "ліпі", тобто "азбуку", "літери", "спосіб писання"; словом "ліпі" також звуться "літописи", "манускрипти".

90. І я брав у Бенаресі "Ліпі", в якому оповідалося про скита (сакия) Будду. І знав я, що слово "ліпі" вживав Будда в значенні "рукопис". І казав я

санскритологам, що в Україні (Русі) й сьогодні слова "ліпі" і "писана" вживаються майже в такому значенні, що й у "Ведах". І санскритологи знали, що так має бути — адже п'ять тисяч років тому з Оріяни (України-Руси) вийшли племена, які прибули до Північної Індії, принісши з собою усні пісні "Вед" — мову оріянську, віру оріянську, культуру оріянську.

Є правда, що прामова людей Білої раси була одна: виникла вона на просторах Оріяни (України-Руси). І є правда, що українська мова — найстарша дочка цієї прамови, дочка, яка найретельніше зберегла єдність з своєю матір'ю (прамовою). І тому й не випадково українці кажуть "писати", а греки — "μραφα", латини — "скрібере", німці — "шрайбен", англійці — "райт".

91. Першоалфавіт був створений творцями мізинсько-трипільської культури. Він існував у формі знаків-символів. Символи означали пори року (Весна, Літо, Осінь, Зима) і явища року (дощ, сніг, квіти). Знаки (першокалендарні карби) були необхідні для людей, які започаткували хліборобський (осілий) спосіб життя.

Трипільці (оріяни) прибули на береги Інду, Тигру,

Ефрату, маючи хліборобський досвід і календар. І тому сумеріяни в Сумерії, оріяни в Індії, трипільці в Оріяні (Україні) у березні (по-трипільському) стрічали новий рік.

Трипільці (сумеріяни) на родючій долині Тигру-Ефрату мали вигідні умови для творення "ліпі" (письма): на берегах рік липка, як тісто, глина. І я в цьому особисто переконався, відвідуючи руїни сумеріянських міст Ума, Ур (Вар), Кіш і оглядаючи в Багдаді (глиняні) сумеріянські письмена.

92. Л. А. Ваддел (професор Лондонського університету, Англія) свій великий талант присвятив дослідженню історії виникнення алфавітів у народів Білої раси. (Історія алфавітів у народів Жовтої раси також оригінальна, і доказом цього є старі китайські письмена).

Він (Л. А. Ваддел) у книзі "Оріянська оригінальність алфавіту" (виданій в США в 1968 році) довів, що творцями Першоалфавіту були сумеріяни. Він у книзі подає таблицю "Сумеріано-оріянської еволюції алфавіту", на якій зарепрезентовано двадцять давніх і сучасних алфавітів: порівняння скріплює

обґрунтованість його твердження.

Сумеріянське клинописання постійно розвивалося, вдосконалювалося. Археологами знайдені глиняні плити, на основі яких визначено, як з "гієрогліфа" творився знак, який означав, наприклад, звук "д". Сумеріяни звук "д" визначили знаком, який нагадує трикутник. Трикутником визначений звук "д" й у "Влес-книзі", і цей трикутник означає звук "д" у алфавіті фінікійському. У сумеріянському і єгипетському гієрогліфах трикутник означає житло, курінь, дім. У санскриті слово "дама" має значення — "дім" і "дим". Літера "д" не випадково подібна на дім.

93. Сумеріяни звук "б" зазначували знаком "б", схожим на нашу сьогоднішню букву "Б". У фінікійців (2900 років тому) звук "Б" визначений був знаком "Б", який відповідає нашій сьогоднішній букві "Б". Знаємо, що у греків і латинів звук "Б" визначений знаком "В".

Л. А. Ваддел довів, що А, В, Р, С, Н, І, К, У, W, Х, що сьогодні творять грецько-латинський алфавіт, є оригінальним сумеріянським винаходом. На сторінці 73-й він пише, що "Так звані "Грецькі" алфавітні літери... не є грецькими по походженню, а були вони

позиченими у фінікійців, і тепер стало відомо, що вони є створені сумеріянами". Греки, позичивши у фінікійців алфавіт, писали так, як і фінікійці — справа наліво, згодом (під впливом оріянського способу писання) греки почали писати зліва направо.

94. Всесторонньо дослідивши історію розвитку латинського алфавіту, він (Л. А. Ваддел) на цій же сторінці пише, що "Так звані "Романські" літери вже існували перед традиційним заснуванням Риму і перед появленням будь-яких відомих латинських скриптів". Латини не були творцями латинського алфавіту.

Алфавіт мали етруски (пелазги — гіттіські родичі) — засновники Риму. Етруски мали знаки А, В, Е, Р, К, L, М, N, Р, та інші знаки, які так оформлені, як сучасні знаки латинські.

95. У гебрейському алфавіті звук "ш" позначений знаком "ш", таким, як сьогоднішній український знак "ш". Чому так є? Тому, що сумеріяни звук "ш" визначили знаком "ш". Знак "ш" був у сумеріян позичений фінікійцями, а у фінікійців — гебреями. У "Влес-книзі" — літописі староукраїнському (написаному в 880 році) бачимо знаки "Ш", "У", "Б".

Загадкою лишається "влес-книжівський" знак "А", який більше подібний на санскритський знак "А" (маю на увазі алфавіт Наґарі), ніж на наше сучасне "А". Сьогоднішній знак "Є" зазначений на наших глаголицьких письменах, також був відомий шумеріянам, етрускам і фінікійцям, очевидно, в незаокругленій формі.

96. В Оріяні (Україні-Русі) письмена були творені трьома способами. І кожний з них, як я вже згадував, мав свою назву: різивиця — знаки карбувалися на дереві, розі, кістці, березовій корі, кленових дощечках; ліповиця — знаки ліпилися (видавлювалися) на глиняних виробах; куриловиця — знаки курилися (випалювалися) на дощечках, на шкірі, березовій корі. Залізні вістря (вістря призначені для куриловичного письма) археологами знайдені, і вони поруч з іншими археологічними знахідками лежать у Києві в історичному музеї. Куриловичне письмо в Україні (Русі) було звичайним явищем у побуті населення.

На берестяній дощечці, яка формою нагадує конверт, купці, градники, атіamani-воеводи, знатні люди писали розпорядження, торговельні умови, заповіти, косак писав листа дівчині. Берестяні дощечки в Україні (Русі) мали те значення, що в старому Римі

таблиці, покриті воском, чи папірус у Єгипті.

97. Імператор Візантії Михаїл 3-й (842-867) в небезпеці: 18 червня 860 року військова частина України (Руси) оточила Константинополь: вимагає викупу і звільнення купців київських та молодих людей, яких херсонські греки наловили на побережжі моря і привезли на продаж в Константинополь.

Михаїл 3-й у липні 860 року посилає грека філософа Константина, як свого довіреного агента, до Хозарії — шукає союзника. Філософ Константин (агент імператора Михаїла 3-го), прямуючи до Хозарії, спинився у Криму в Херсонесі на відпочинок. І тут греки (херсонесці) повідомили його, що в місті живе прибулий з Києва єрей (волхв), який з грецької мови на київську мову переклав тексти "Євангелій" і "Псалъм".

98. Філософ Константин (він також має ім'я Кирилл) у Херсонесі стрінувся з київським волхвом і познайомився з київськими письменами, здійсненими куриловичним способом. У книзі "Життя Константина" філософ Константин (Кирилл) пише: "обреть же тоу Євангеліє й Псалтырь,

руськими письмени писано, й человека обреть,
глаголюща тою беседою, й беседовавъ съ нимъ, й
силу речи приим, ...й къ Богоу молитвою творя,
вскоре нача чести й съказати". Отже, Константин
(Кирилл) ясно каже, що він від українця (русича)
навчився (силу мови прийняв) і "скоро начав читати і
казати" (по-київському).

Болгарський письменник-монах Храбр у творі "Про
Письмена" пише (у дев'ятсот двадцятих роках), що
"Святий Кирилл в Херсонесі знайшов
"херсонесицу" — грамота руська явися, Богом дана,
в Корсуні (Херсонесі) русину, і от нея же научися
Константин Філософ". Митрополит Іларіон (Огієнко) в
"Історії Української літературної мови" (1950 рік,
Канада) на 60-й сторінці пише, що самого Кирила
"свідчення надзвичайно важливе, виходить, що вже
року 860-го були в нас свої переклади, а значить
було й своє письмо. Цінне свідоцтво "Життя
Константина" переконливо твердить, що в 9-му
столітті на Українських землях було письмо". Сам
грек Кирилл (Константин) задокументував, що в 860
році українці (русичі) мали своє письмо і перекладені
тексти "Євангелій". Там, де є переклади чужих
релігійних текстів, завжди існують й рідні релігійні
тексти.

99. Україна (Русь), маючи торговельні зв'язки з країнами Азії і Європи, знала, що є письмена персіянські, фінікійські, жидівські, грецькі, латинські. І вона мала й своє письмо, яке творило справу життєвої необхідности. Арабський письменник, описуючи поховання знатного українця (русича), зазначає, що після поховання на дерев'яному намогильнику волхв вирізьбив ім'я померлого. Арабський письменник Ібн Якубель Недім особисто переписав знаки київського письма: збереглися вони в арабських анналах.

Святий Кирилл (Константин) в Херсонесі в київського волхва, як пише монах Храбр, "грамоти руська научився". І він з цією "грамотою руською" повернувся до Константинополя, де стрінувся з патріархом Фотієм і імператором Михаїлом 3-м. І вони (патріарх Фотій і імператор Михаїл) з "грамотою руською" послали Кирила (Констанина) до слов'ян у Моравію.

100. Між Римом і Константинополем точиться непримиренна релігійна боротьба — хто скоріше при допомозі інтернаціональної релігії ("всі браття во Христі!") закабальє слов'янські племена. Принц Моравії Ростислав незадоволений поведінкою латинських єреїв.

Латинські єреї (посланники папи римського) в Моравії пропагують латинську мову, вважаючи її святою, любленою Христом, і зневажають вони моравську мову: кажуть, що моравська мова вульгарна (груба, брутальна, непристойна).

Прибулий від патріярха Фотія і імператора Михаїла 3-го архиєрей Кирилл (Константин) створив у Моравії антилатинський рух, сказавши, що моравці можуть не латинською, а моравською мовою служити Ісусові Христові. У 861 році архиєрей Кирилл читав моравською мовою грецькі літургічні тексти. Переклади він зробив, маючи київський алфавіт, привезений у 860 році з Херсонесу. Він без труднощів засвоїв знаки "б", "ж", "ш", "ч", яких греки не мають.

101. Випадок (щасливий випадок) часто має епохальне значення.

У Ярославі в Спаському монастирі гнили старі рукописи. Архимандрит Іоїль в 1795 році захотів придбати "пару рублєй" і частину рукописів продав комісіонерам. Граф Мусин-Пушкін випадково в комісіонера знайшов "писане на вигладженому

папері звичайному" "Слово про Похід Ігоря". І показав історикові (татариніві) Кара Мурзі (Н. М. Карамзінову), який подав про цю знахідку вістку до Гамбурзького місячника. Гамбурзький місячник, який виходив французькою мовою, у жовтні 1797 році повідомив, що знайдений твір написаний в 1187 році. Якби не цей щасливий випадок, у монастирських мурах згнив би брильянтовий твір України (Руси), який "кидається в вічі своїм широким дохристиянським світоглядом" (Митрополит Іларіон, "Слово Про Ігорів Похід", Вінніпег, 1949, стор. 18).

Коли б у 860 році Кирилл (Константин) не отримав від українця (русина) "руські письмена", він би не міг у 861-2 роках (виконуючи розпорядження імператора Михаїла 3-го) перекласти грецькі літургічні тексти на моравську мову.

102. У 867 році (Базил, приятель патріярха Фотія) отруїв імператора Михаїла 3-го. Патріярх Фотій перестає бути патріярхом. Архиєрей Кирилл (єпископ Моравії) їде з Моравії до Риму. Стрічається з папою Андріаном 2-м, постригається в монахи, живе, як "затворник" у римському монастирі, умирає в 869 році. Отже, Кирилл помер, проживши 42 роки.

Кирилл не був надзвичайно тонким знавцем фонетичних особливостей української мови. Він в Україні (Русі) ніколи не бував і її мови не знав. Деякі єреї і їм віддані науковці, щоб оправдати насильницьке хрещення України (Руси), проголошують грека Кирила "святителем слов'янського світу" і "просвітителем України-Руси". Щоб підняти престиж грецькій вірі, переконують парохвіян, що Україна (Русь) була нездібна сама для себе алфавітні знаки придумати. Очевидно, у такі єрейські "казання" можуть вірити тільки ті парохвіяни, які необізнані з історією розвитку письма народів Білої раси.

103. Історик Карамзін у першому томі (в примітці 532-й) пише, що в "Новгородському літописі" зазначено, що "влето 790 от рожденья Христа росси начаша писанія іметі".

Біля села Ромашки (на Київщині) археологи в 1899 році знайшли глек, і передали в Київ Історичному музею. На глекові були письмена, та ніхто не міг дізнатися, що вони означають. Таємничий глек звертає на себе увагу дослідників тому, що було встановлено, що він зроблений в 350 році, отже "в часи заснування Константинополя".

Київська Академія Наук повідомила, що "найбільший знавець Київської Руси академік Борис Рибаків розшифрував написи на таємничому глекові. На глекові написані новорічні обряди, сонячні веснянки, урочисті свята Купала, час блискавок. Визначені пори року: 20-30 травня — час дощів, 24 червня — час літнього сонцестояння".

104. І Юрій Гур'їв у журналі "Радянська культура" (за 11 серпня, 1963 року) написав, що "Розшифрування зображення на глекові-календарі яскраво висвітлює далеке минуле східних слов'ян. Вже у 4-му столітті, задовго до утворення Київської держави, вони мали великий агротехнічний досвід, що відбилося на їх віруваннях та літочисленні. Характерно, що цей досвід і тоді був багатовіковим.

Ключ, знайдений академіком Рибаківим, дозволив розшифрувати і малюнки на чаші 4-го століття нашої доби. Це ще древніший слов'янський календар так само тісно пов'язаний з річним сільськогосподарським циклом. Кожен з місяців позначений малюнком у дванадцятьох прямокутних рамках.

Образність малюнків, старанність їх виконання і зміст свідчить про високий розвиток культури східних слов'ян у сивій давнині. А наявність календарів ще раз підтверджує думку про існування древньої східнослов'янської писемности".

105. Археологи знайшли в розкопках на березі Дніпра (в селі Гніздове) посудину, зроблену в 940 році, на якій зберігся виразний напис "Гороухща": фотографію цього письма бачимо у всіх книгах з історії стародавньої України (Руси).

Договори в 907, 911, 972 роках складені між Константинополем і Києвом київськими і грецькими письменами. У договорі, підписаному в 944 році, зазначено, що купці, їдучи з Києва до Константинополя, повинні мати грамоти, видані царем України (Руси).

Європейські науковці вважають, що український алфавіт — неперевершений зразок в історії європейських алфавітів. В українському алфавіті втілене надзвичайно тонке розуміння складної фонетичної системи мови (мови київської).

Український алфавіт творився на протязі тисячоліть — у його творенні брали участь невідомі й відомі уми України (Руси).

106. Українець М. Смотрицький (1578-1633) впровадив в український алфавіт знак "ґ". (Знак "ґ" москвини-вторжники заборонили українцям (русичам) вживати. Киянин, який відважувався боронити знак "ґ", був проголошений "українським буржуазним націоналістом" і покараний "ісправітельно-трудоим лаґерем").

У 1818 році О. Павловський видав "Українську Граматику", почавши писати знак "і" замість знаку "й". Письменники Квітка-Основ'яненко і Гулак-Артемовський почали радо вживати знак "і". Тарас Шевченко писав "Украйна".

Письменники Шашкевич, Головацький, Вагилевич викинули з алфавіту перестарілий знак "ѣ". Письменник П. Куліш щиро вітав удосконалення українського алфавіту і впроваджував його в життя: у Галичині була щиро прийнята "кулішівка". Агенти Московитії бачили у вдосконаленні українського

алфавіту "політичеській сепаратізм", який творить "рознь".

107. М. Драгоманів в 1877 році висловив думку, що "в українському алфавіті є той недостаток, що не вживається окремого знаку для йотованих голосних", які скомпоновані з двох звуків. Наприклад, ми пишемо "я", а вимовляємо "яа"; він вважав, що звук "я" треба передавати двома знаками "ја".

Письменники пишуть, що мова — душа народу, звідси й постає твердження: чим благородніша мова, тим благородніша душа. У поневоленого народу поневолена мова — поневолена мова приречена на загибель або на глум чи невизнання. Москвинські шовіністи, поневоливши українців, сказали, що української мови "нет". А інші москвини почали сміятися, що в українській мові немає таких благородних слів, як "глаз", "дєнгі", "барабан" тому, що "хохли сліпі, бідні, глухі". Татарські слова "глаз", "дєнгі", "барабан" — щоденні слова в Московитії.

108. 987 рік. У Київському Священному Гаю, в щойноспорудженій Святині, як у раю: квіти і світло. Біля знамена Дажбожого горять золоті світильники. "Святиня була побудована з дивною пишнотою і

мистецтвом. Зсередини і ззовні з її стін виступали скульптури — зображення людей, птахів і звірів, вигляд яких був такий правдивий, що вони, здавалося, дихали і жили. Фарби зовнішніх зображень ні від дощу, ні від снігу не темніли і не розмивалися, таке було мистецтво" ("Нариси Історії Архітектури України", Київ, 1957 р., стор. 19).

Чарівне архітектурне мистецтво дохристиянської України (Руси), чарівне оригінальністю, незалежністю творчості, своєрідністю. Умільці київські не любили взоруватися на чужі святині. Вважали, що той, хто споруджує святиню, взоруючись на чужоземну святиню, признається, що має мало розвинену уяву і не володіє здібністю творити красу безподібну, неповторну.

109. У Святині, яка "побудована з дивною пишнотою і мистецтвом", говорить волхв Богомир: "Брати і Сестри, сьогодні Обрітенська неділя. Ще тиждень, і буде місяць березень — буде новий рік. Птахи обрідатимуться з вираю на гостинну землю внуків Дажбожих.

І воскреснуть наші поля, діброви славимуться пташиними співами. Птахи — співучі ждані гості наші,

головні вістунки Весни. Обрітєння їхнє несе радість, а радість — то здоров'я душі й тіла.

Брати і Сестри, Обрітєння стріньмо добром сердець наших. Звільнімо душі наші від заздрости, жаги, пристрасти, ненависти, помсти. Ми всі гнівні буваємо — ніхто не може себе цілком звільнити від гніву. Але читтні (виховані) люди уміють володіти гнівом. Вони свій усміх єднають з усміхом Весни. Де усміх, там для гніву місця немає".

110. "Невиховані люди тому й невиховані, що гнів ними володіє, гнів володіє їхнім розумом і їхньою душею. Мудрість тому й є мудрістю, що вона вміє сама в собі поневолювати гнів. Той, хто не вміє володіти своїми почуваннями, вважається невихованою людиною.

Перед Обрітєнням я відвідав чимало родин, бачив радість і смуток. І сьогодні кажу: брате, пам'ятай, ти такий, як і брати твої. Усе, що приносить тобі біль, приносить біль й братам твоїм, і тому не завдавай болю братам.

Є в родині баба, дід, тато, мати, діти. І в кожного з

них є душа. І кожна душа хоче бути щасливою. Що потрібно душі, щоб вона була щасливою? Душі потрібна повага, любов, співчуття, щирість, приємність. Даваймо один одному все те, що душі потрібно.

Віра України (Руси) — це віра душі нашої, душа така, яка в неї віра.

Віра наша вкорінена в глибинах нашого ества, як дуб укорінений у глибинах землі. Віра наша, то природа розуму нашого, природа душі нашої. І тому без нас немає віри нашої, і без віри нашої немає нас".

111. "Чужі люди приходять до Києва і питають нас, хто є Дажбог?"

Є в нас така відповідь: Дажбог дав Ореві, Татові тат наших, Землю найбагатшу на землі. І сказав: "Я Бог Твій, Я зерно Безсмертя, Я світ всіх світів, Я розум розуму, Я краса краси і розкіш розкошів. Я проміння вогню і квітування землі, Я життя життів. З мого зерна родяться всі зерна.

Я Дажбог, усе незалежне залежить від дій Моїх, мені
непокірне підкорене, Я вищий за життя і смерть. Той,
хто всіх обманює, не обманює мене: мені відоме
Минуле, Сучасне і Майбутнє.

Я Дажбог. Я в Усьому і Все в мені, Я володію Небом і
Землею, Я створений з землі, повітря, вогню і води,
розуму і рівноваги, але Я вищий за ті сили, з яких
створений Я. Я -Сила сил, бо я творю силу в Силі, Я
рівновага світу видимого і невидимого, без мене
світло не було б світлом. Я — Все, Оре мій, діти твої
не можуть жити без мене, бо вони є частиною
Всього, вони внуки Мої. Я, Дажбог, Самонаснажуюча
Первооснова Вічної Дії".

112. І коли волхв Богомир підійшов до
небеснозлотоколосого стягу України (Руси) і
поцілував Його, кияни і киянки почали підходити,
ставали на коліна і цілували Знамено віри батьків
своїх.

Сестри Святослава і Сумира поклали два калачі біля
Жертовника, їхній тато (атіман Гутта) — улюбленець
людей града Кия. Він щороку одну десяту збіжжя,

зібраного на нивах своїх, передає для сиріт, калік і старих самотніх людей. І волхви люблять добрі дари його. І доньки його (Святослава і Сумира) — чарівні й горді киянки. Вони не захоплюються персіяньськими, грецькими, латинськими, арабськими зразками одіння. Їхнє київське одіння київськими умільцями створене, їхні злототкані льолі мають колір стиглого колосся — оздоблені вишивками, які нагадують блискавицю, їхні пояси широкі й сині, як небо, їхні сережки, в яких горять діаманти, зроблені київськими золотарями, у русих косах їхніх степові ніжно-сині квіти.

Святослава і Сумира влітку люблять їздити в степу на баских конях, уміло стріляють з луків. Чужинці (араби, греки, латини, вірмени), які бувають у Києві на святах Купальських, дивуються, що в Україні (Русі) досі живуть амазонки.

113. Весняне Благовіщення — усі люди (діти, молодь, дорослі, старі, хворі) виходять з домів на сонце, щоб Благовіщенням сонячним обадьорилася кров у жилах. Довгі й холодні зимові ночі надокучили людям. Люди бачать в Благовіщенні поновлення сил своїх.

Віщий Чара у Святині сказав: "З неба прийшло на
землю нашу світле Благовіщення, радуймося! У світлі
Благовіщення, сусід сусідові хай благо віщує!
Благовіщування — спонуки душі нашої.
Благовіщування є в обряді Орання, в Обряді Сіяння, в
Обряді Жнив, в Обряді Молочення, в Обряді
Мелення, в Обряді Споживання страви. Обряди наші
впорядковують спосіб життя нашого.

Чую, до Києва приходять чорноризні чужинці,
заходять до хат наших. Улесливо умовляють нас, щоб
ми рідний спосіб життя покинули і чужий спосіб
життя прийняли. Чужинці хочуть, щоб ми від них
прийняли релігію, в якій "є Тройця — Бог-Отець, Бог-
Син і Бог-Дух", нам цієї чужої трійці непотрібно!

Україна (Русь) має свою Вічну, Єдину і Нероздільну
Святу Тройцю — є Дажбог, є Чоловічий Рід і є
Жіночий Рід. Усе, що живе (трави, дерева, звірина,
люди), складається з двох родів — Він і Вона.
Дажбог, Він і Вона — творять Тройцю Краси,
Мудрости, Правди, Любови".

114. "Брати і сестри, є п'ять сил — слух, нюх, смак,
зір, дотик. (Наші праотці слово "пан" вживали в
значенні "п'ять"). Пан — людина, яка має п'ять

досконалих сил і ними уміє розумно володіти.

Щоб Україна (Русь) була паном, їй потрібні не три сили (Саваот, Ісус, Голуб), про які єреї-чужинці оповідають, їй потрібно п'ять сил — Земля, Тіло, Розум, Обставини, Віра. Тільки з цих п'ятих сил твориться Сила, Воля, Правда, Любов і Безсмертя України (Руси)".

115. "Що ми, українці (русичі) повинні робити, щоб Україна (Русь) була силою всесвітньою? Ми повинні бути вірні самі собі. З вірності самому собі твориться сила, краса і розум нашої віри. У рідній вірі кожний з нас сам пише свій життєпис, сам проявляє природу свого "я", сам представляє вдачу і звичаї свої.

Вірність родині — найблагородніша властивість душевної краси. З людей, які вірні родині, твориться родина вірних людей. З вірних родин твориться вірне плем'я — вірний народ України (Руси).

Родина — об'єднання, в крові й душі записані таємні сили родинної єдності. Родинний дім — святиня, в якій всі моляться, щоб в родині була любов, щоб множилося родинне багатство, щоб чужі духовні

сили не проникли в родину, і не роз'єднали єдності родинної віри, єдності родинної таїни.

Достойна родина тому достойна, що вона має свої родинні святощі — образи предків своїх, родинні молитви, заповіді, родинну відданість. З родинних святощів твориться у родині великодушність, взаємопошана, взаємовідданість. Ніхто в світі (жодні чужі сили) не мають права вторгтися у храм родини нашої".

116. "Родичі, у вас є діти, ви бачите, в кожної дитини інша вдача, і так має бути. Щоб між дітьми була любов, з колиски дитину так виховуйте, щоб їй хотілося з братом і сестрою поділитися кусником хліба, думкою, радістю, таїною. Обділяйте дітей однаковою любов'ю, щоб між дітьми не було заздрости. Викорінюйте в родині забаганки самолюбця. Самолюбець — родинне зло, з якого твориться зрада родинних законів. Самолюбець не дає родині ні слави, ні радости, ні здоров'я.

Ми внуки Дажбожі, між Дажбогом і нами живе таїна кровної і душевної зріднености. Усі ми перед Дажбогом рівні і всіх нас Дажбог любить однаковою любов'ю. Дажбог — Родич наш, і любить Він нас так,

як люблять родичі дітей своїх.

Ми не боїмося, ми не підходимо до Дажбога з страхом і трепетом, Дажбог — Любов, Світло, Краса, Правда. Так, як тіло не може жити без води і хліба, так душа наша не може жити без Любови, Світла, Краси, Правди.

Брати і сестри, усі ми такі, яке наше думання, наше почування, наше діяння. Спосіб життя нашого звемо ми вірою нашою. У нашій вірі — наш розум, наша душа, наша любов, наша удача, наша єдність з родичами і дітьми. Усе, що в нашому житті найкраще, ми даруємо (жертвуємо) постійному розвитку нашої віри. І коли б ми все те, що в нашому житті найкраще, почали зневажати, полюбивши все те, що в чужинців найкраще, ми б стали на рідній землі рабами краси чужої, рабами віри чужої, рабами розуму чужого. О, таке духовне рабство знесило б душу нашу, знеславило б мову нашу, спотворило б удачу нашу".

117. Дім віщого Радогоста. За столом сидять атімени — воєвода Гутта, атіман-воєвода Орь, Віщий Чара, волхв Божедар. Віста на стіл поставила смажених голубів і свіжого хмільного меду. Віщий

Радогост сказав: "Цар Святослав рік: "Аще хто хотяще креститися, не браняху, но ругахуся тому". Він гнівався на віровідступників. Віровідступники не вміють з пошаною ставитися до себе. Так є: яке наше ставлення до рідної віри, таке наше ставлення до себе. Рідна віра наша створена нами: шануємо ми її, значить шануємо свій розум, свою душу, свій шлях життя.

Цар Святослав вважав, що той українець (русич), який прийняв грецьку віру, визнав себе грецьким рабом. Прийняти чужу віру значить себе підпорядкувати чужинцеві. Сьогодні ми вирішуємо, що сказати цареві Володимирові".

Атіман-воєвода Гутта сказав: "Цар Володимир знецінив на користь гречинів (ромейів). Він ставиться байдуже до віри України (Руси), а це значить: ставиться він байдуже до духовної незалежності свого "я".

Збайдужіння до святощів рідних — гріх великий. Цар Володимир своїм байдужим ставленням до віри батьків своїх псує добру вдачу дітей наших. У нас є віра — той киянин, який перед жодним чужинцем не стоїть на колінах, людина достойна, і до неї

ставляться з довір'ям. Цар Володимир хоче змінити вдачу людей України (Руси), зробивши її рабською: у рабів рабська достойність — раб тому достойний, що він рідне зневажає, а чуже — обожує".

118. І сказав атіман-воевода Орь: "Цар Володимир став рабом пристрасти — він поклоняється тілесним спонукам і виніві, і любить повторяти, що "Русь без хмільних напیتків жити не може"".

І сказав Віщий Радогост: "Цар Володимир не любить киян тому, що кияни йому сказали: "Ти привів варягів до Києва, варяги — люди розбещені, тішаються, завдаючи біль людям. Варяги на вулиці зневажливо ставляться до киянок. Кияни почали то там, то там убивати варягів".

Щоб хіть варязьку вгамувати, цар Володимир сотні чужих дівиць тримає на дворищах, де є вино, мед, об'їдання, розпуста. Варяги відважуються казати, що Київ їхній, бо вони убили царя Ярополка, посадили Володимира на престол. Варяги ще й тому повідважнішали, що кияни голосно кажуть, що цар Володимир більше слухає чужих волхвів (єреїв грецьких), ніж рідних. Він учить киян чуже ставити

вище рідного, і сорому в цьому не бачить".

119. І сказав волхв Божедар: "Юдеєць Маттей вчора прибув з Константинополя. Знає він мову нашу, привіз мені дарунок — іранський килим. Він чув від купців-romeїв, що цар поклонився грецькому Богові Саваотові. Коли я спитав юдейця Маттея, що юдеї роблять з тими, які віру батьківську зраджують, він з скриньки вийняв книжку і прочитав таке: "Коли між вами з'явиться пророк або сновидець, і покаже тобі ознаку або чудо, і справдиться ознака або чудо, про котре він казав тобі, говорячи: Ходімо слідом за іншими богами, що їх ти досі не знав, та будемо служити їм, то не будеш слухати того пророка або сновидця".

"І мусите вбити сього пророка або сновидця, бо він проповідував відступництво від Бога вашого. Коли брат твій, син матері твоєї, або син твій чи дочка твоя, чи жона серця твого, чи приятель твій любий, як душа твоя, та буде підмовляти тебе тайкома, говорячи: Нумо, будем служити іншим богам, яких не знав ні ти, ні батьки твої. Богам народів, що навкруги вас, близько до тебе чи далеко від тебе, від одного кінця землі до другого кінця землі, то не приставай на волю його і не слухай його, і нехай не знайде він ласки в очах твоїх, і не змилося до

нього, і не сховаєш його. Ні! Ти повинен убити його. Рука твоя буде перва на страту його, а потім рука всього люду. І поб'єш його камінням, щоб погиб. І весь Ізраель мусить слухати і боятися, щоб не було більше такого злочину серед нас" (5 кн. Мойсея, гл. 13,1-11).

120. "Бачимо, юдейці убивають того царя чи пророка, який проповідує відступництво від рідного Бога і намовляє своїх людей іти служити Богові чужих людей".

Віщий Чара сказав спокійно: "Убивство — зло. Чинити зло в ім'я добра, значить творити зле добро. В Україні (Русі) досі за віру брат на брата меч не підіймав. Життя людини — справа свята, брат брата убити не може, убити брата — значить убити святу справу.

Правда — цар Володимир, смачні грецькі вина п'ючи, став крикливим. Не розумом, розважністю і любов'ю, а криком і погрозами управляє. Але він наш цар! Підемо до нього і покажемо йому нашу відданість, нашу любов".

Цар Володимир, почувши, що йдуть Віщий Радогост, Віщий Чара і атіман-воєвода Гутта, сказав, щоб єрей Архандоніс щез у медуші: у стіні були двері, які вели в підземелля, де стояли бочки з медом і вином.

121. І сказав Віщий Радогост: "Царю наш, ми прийшли сказати: порядні греки не прийдуть в Україну (Русь), щоб українців (русичів) навертати на грецьку віру. У порядного грека є совість, і тому він не буде улесливою хитрістю підпорядковувати киян грецьким канонам і ритуалам".

І сказав Віщий Чара: "Царю наш, наша віра — це духовні закони життя нашого незалежного, славного, багатого. Коли бачиш в нашій вірі помилки, виправ їх. Я завжди кажу: наша віра — наш спосіб життя, який ми постійно самі вдосконалюємо, краще покращуємо, хибне — відкидаємо, і життя людське підвладне цим законам. Коли ж ти, царю наш, відійдеш від рідного способу життя і приймеш грецький спосіб життя, грек буде на тебе дивитися як на раба свого. А коли наш цар — раб, то ми, діти його, є рабами раба.

Коли ти прийшов до переконання, що тільки та віра правдива, в якій є один Бог, то самі створімо в

Україні (Русі) віру правдиву, проголосивши, що є Один Бог — Творець Світу, а ми — люди Божі. У греків була віра в багатьох Богів, вони самі проголосили, що є Один Бог — Творець Світу. Вони на єрейському віче в Нікеї проголосили, що юдеєць Ісус — Один Бог, Творець Світу. Коли їм вільно творити віровчення, то хто сказав, що Україна (Русь) не має права користуватися духовною волею?"

122. "Царю наш, коли Бог, то тільки рідний, у чужого Бога — чужі справи. З рідним Богом ми погніваємося так, як гніваються діти з батьком, і помиримся, рідний Бог — світлий дух Родини нашої. З чужим Богом (Саваотом-Ісусом) нам буде тяжко жити, бо ми будемо для нього приймаками, сиротами. О царю наш, ми не хочемо, щоб в Україні (Русі) була гнітюча віра, що цар пішов на службу до візантійського Саваота.

Льстиві греки (ромеї) кажуть, що ми ідолам поклоняємося — вони не мають права вмішуватися у храм душі нашої! Є у нас образ Бога нами створений, який нам нагадує образ Бога Вічного і Всюдисущого — образ Дажбога нашого. У греків слово "образ" значить "ідол". Є в греків образ Саваота ними створений — на дошці намальований. Греки своє малювання обожують, а наше —

зневажають".

123. Атіман-воевода Гутта сказав: "Звичайна людина може сісти під тином, хліб-сіль їсти. Але цареві цього недозволено робити. Цар не має тих прав, що має звичайна людина, і звичайна людина не має тих прав, що має цар.

Усі повинні вчитися в царя. Царю, учи нас, що той, хто не хоче відстоювати віри України (Руси) є ворог. Чому треба відстоювати віру України (Руси)? Віра України (Руси) — духовна наука, яка вчить нас бути духовно незалежними людьми, і робить нас українцями (русичами), і дає нам силу жити так, як ми хочемо. Рідна віра нас учить не наслідувати чуже одіння, а творити своє і своїм творінням себе славити на всіх кутках світу.

Я вчу дітей своїх так: той, хто не шанує святощів Вітчизни своєї, пройдисвіт. Коли ми в Києві чужу віру матимемо, ми станемо народом пройдисвітів: наші діти, утративши зв'язок з коренем віри рідної, служитимуть чужим святощам, о, чи є щось потворніше, бридкіше!"

124. І знову сказав Віщий Чара: "Ми досі мечем, волею і відвагою здобували славу для себе. І той, хто на полі брані був мужнішим і відданішим, був зразком для всіх українців (русичів). Коли ми зрадімо віру батьків своїх і приймемо віру батьків чужих, у нас постане рабське поняття зразкової людини: українець (русич), який нижче схилитиме спину перед чужинцем, буде чужинцем хвалений за таке плазування і обдарований почестями.

І з цього плазування перед чужинцем і постане рабська віра: хочеш бути розумним, думай так, як думає чужинець. Хочеш мати спокійне життя — відстосовуйся від рідних звичаїв і пристосовуйся до чужих: чуже пануюче, рідне — гноблене.

Царю наш, звелич нас перед світом! Звелич нас перед дітьми нашими, звелич нас перед внуками, які ще перебувають в дорозі до нас. Не ставай на коліна перед чужими святощами! Звелич, царю наш, святощі України (Руси) понад все, щоб у наших душах жила гордість, жила віра в себе і в царя рідного, жила віра, що ми не народ пройдисвітів, ні, ми достойні люди, бо наші святощі нашого походження!"

125. І сказав цар Володимир: "Кияни знають, що ось у цьому Двірцеві я вбив брата Ярополка. Кияни знають, що я вбив князя Рогволода і на очах варягів мав хіть з його донькою Рогнідою. Кияни знають, що я ввів у Київ варягів, які чинили лихо. І знають кияни, що грецькі вина мені потіху дають. Кияни кажуть, що я поводжуся як смерд, бо є зятем смерда.

Мені зараз двадцять вісім років, я хочу, щоб Україна (Русь) була сильна. Мені греки-єреї кажуть, що сила там, де сильний цар, а сильний цар там, де грецька віра, котра вчить, що цар — наставленик Бога-Христа. Хто не слухає царя, той не слухає Бога-Христа. Хто не слухає Бога-Христа, того треба сікти!

Ви ж, волхви, не можете проголосити, що мене на престол посадив Дажбог, бо... кров брата Ярополка на мечі моєму. Ви не можете проголосити, що той, хто не кланяється цареві Володимирові, гнівить Дажбога! Мені тяжко на душі, волхви мої, і тому розраду шукаю в вині й дівицях, між мною і киянами немає теплих відношень".

126. І сказав Віщий Радогост: "Ми можемо проголосити, що цар Володимир — правда і слава України (Руси), бо він боронить віковічну батьківську

віру, і жодна сила не поставить його на коліна перед візантійським ідолом Саваота!"

Цар Володимир не міг збагнути віровчення духовних провідників України (Руси). Він тішив себе, чуючи, що греки-єреї хочуть проголосити, що цар Володимир — раб Христовий має більшу силу, славу і правду, ніж Дажбог-Господь України (Руси).

У Київському Священному Гаю у Святині волхв Богомир сказав киянам: "Ми, внуки Дажбожі, самі визначаємо, яка для нас дорога життя добра, а яка — зла. Ми учителі життя свого. Ми здібні самі свої помилки виправляти і ми здібні самі себе славити своїми добрими ділами. Той народ, який сам себе вчить, учений по-своєму.

У нас є свої закони правдивості і неправдивості, і це нас робить незалежними людьми. Єреї-гречини приходять до нас і наші закони ганьблять, а свої — хвалять. Вони проголошують грецьку ортодоксію єдиноправильною вірою в Бога, а всі інші віри (українську, мусульманську, юдейську, латинську) зневажають.

Вони засліплені любов'ю до себе і жорстокі своєю ненавистю до чужих святощів, і тому вони не здібні зрозуміти, що кожний народ має право іти своєю дорогою до Бога".

127. "Кияни! Коли ви послухаєте єреїв-греків, і визнаєте, що ваша рідна віра глупа, значить ви самі себе визнаєте глупими людьми. Віра створена людьми. У мудрих людей віра мудра, їм їхня мудра рідна віра дає самовпевнення. Відібрати в людини її мудру рідну віру, значить відібрати в неї самовпевненість.

Несамовпевнені люди не можуть довершувати великої справи тому, що вони не впевнені в собі — вони не вірять в себе. Коли вони не вірять собі, то як вони можуть вірити у справи, які вони прагнуть довершити?

Я кажу: кияни, вірте в себе, і розвивайте віру в себе. Єреї-греки, чуючи таке віровчення, кажуть, що бесовство проповідую. На їхню думку, той хто вірить в себе, з бесами знається. А той, хто вірить у грека і в грецькі святощі, правдиву віру має.

З вірою в Дажбога ми віримо в себе, і наша віра
кличе нас на подвиги, рятує нас від байдужости,
зради, лінивства.

Я кажу: кияни — у вірі України (Руси) затаєний
предвічний досвід життя нашого, затаєні наші знання
навколишньої природи, затаєні особливості душі
нашої, затаєні глибини мудрости нашої, затаєна
незалежна духовність наша!

Удосконалюючи свою віру, ми самі себе
вдосконалюємо. Прославляючи свою віру, ми самі
себе прославляємо. Обороняючи свою віру, ми самі
себе обороняємо. Слава Дажбогові!"

128. На Подолі в кириконі юдейського пророка Іллії
всю ніч горять свічки, двері замкнені. Біля кивоту
сидять єрей Архандоніс і прибулі з Константинополя
монахи Афанасій, Іларіон, Базил, Теодор.

І монах Афанасій сказав: "Не сотні, а тисячі благих
єреїв без обіду живуть у Константинополі, утекли від
мусульман. Патріярх журиться. Є в нас єдине
спасіння — навести Україну (Русь) на віру грецьку,
щоб вона була підпорядкована патріярхові

Константинопольському. І тоді тисячі благих єреїв
могтимуть жити у градах України (Руси), збиратимуть
дари і відправлятимуть до Константинополя на славу
Ісуса Христа".

І єрей Архандоніс сказав: "Правду речеш, українці
(русичі) не мають віри правдивої, та вони люди
правдиві, чесні, гостинні, чепурні. І головне —
шанобливо ставляться до чужинців. Їм треба
говорити про Адама, Єву, Синай, Мойсея, непорочне
зачатіє, про чуда Ісуса Христа".

129. І монах Іларіон сказав: "Волхви — це дияволи,
вони киянам кажуть, що київська віра добра для
киян, а грецька — добра для греків. Щоб, при
допомозі хрещення, підпорядкувати українців
(русичів) грецьким законам, нам треба так поступати
з волхвами, як поступав пророк Іллія.

Коли пророк Іллія мав від Саваота право повбивати
Ваалових священиків, то значить і нам від Саваота
дане святе право повбивати священиків Дажбожих.
Волхви (священики) Дажбожі тепер, як ніколи,
затривожені нашим місіонерством. І щонеділі вони
доводять киянам, що для них Дажбог рідніший як
Христос. І тому, що в киян дуже розвинений інстинкт

незалежності, нам буде тяжко їх підкорити нашим законам.

Та радіємо ми — цар Володимир має вдачу славного царя Савла, який любив вино і дівиць. Ми повинні хрещенням зламати залізну волю українця (русича). Ми повинні Київ перетворити у місто монастирів, у яких житимуть мовчазні молоді люди, які відреклися від благ земних і просять у Христа спасіння, і самозречено читають писання отців грецької церкви".

130. "Щоб українці (русичі) покірно полюбили грецьку віру ортодоксну і їй віддано служили, треба поруйнувати жертovníки рідної віри України (Руси), які їм нагадують почуття духовної незалежності. Треба спалити їхні письменна, в яких оповідається про подвиги батьків їхніх. Треба спалити їхні календарі, прапори. Треба спалити договори, які були підписані між Києвом і Константинополем, бо в тих договорах царює дух київської нескоримости.

Треба спалити книги законів рідної віри України (Руси) і дати киянам закони грецької церкви. І треба впровадити до київських домів образи грецьких святих. Коли кияни привикнуть стояти на колінах

перед греками, тоді рабство стане їхньою церковною звичкою".

І єрей Іларіон сказав: "Кияни не люблять слова "Константинополь". Кажуть, що в цьому граді їхнім синам греки голови сікли. У Києві почнімо звати Константинополь словом "Царів град". Кияни, звикши Константинополь звати Царгородом, самі цього не відчуючи, поставлять Київ на друге місце, їхатимуть до Царгорода за правдою, за законами, за святощами, за мудрощами. І за їхню низькопоклонність їх буде любити царгородський патріарх. "Біблія" каже нам, що коли ви, греки, хочете киян перетворити у націю плебеїв грецької ортодоксії, то "Поруйнуйте жертovníки їхні, і порозбивайте стовпи їхні, і вогнем повипалюйте гаї їхні, і порубайте тесані постаті богів їхніх, та й імена їхні зіівечіть із місць тих" (5 кн. Мойсея, гл. 12, 3). Ісусе Христе, поможи нам підпорядкувати душу й розум України (Руси) під владу візантійського патріярха!""

131. Воєвода Вовчий Хвіст пристосуванець. Коли Володимир сів на Київський престол і став оборонцем віри України (Руси), воєвода Вовчий Хвіст назвав грецьку віру "льстивим бесовством". Тепер, бачачи, що цар Володимир почав приятелювати з

єреями грецької віри, він кланяється єреям.

Єрей Архандоніс іде з воеводою Вовчим Хвостом до Священного Гаю, щоб навернути на віру грецьку Віщого Чару: коли Віщий Чара відречеться від Дажбога і почне поклонятися Саваотові, між волхвами почнеться свара.

Єрей Архандоніс сказав: "Тільки Ісус є Богом Єдиним і Всюдисущим. Ісус приніс любов, Ісус учить, щоб людина була богобоязлива. Хто проти Ісуса, той буде покараний Ісусом. Пощо Віщий Чара ідеш проти Ісуса?"

Віщий Чара сказав: "Тільки Дажбог є Богом Єдиним і Всюдисущим. Дажбог приніс любов. Дажбог учить, щоб людина не боялася Дажбога. Ми, Дажбожі внуки — квіти сонячної любови, і коли хтось з нас піде проти Дажбога, той піде проти свого сумління. Єреє Архандонісе, пощо нам сваритися — Бог один! Ти звеш Господа Ісусом, а я зву Господа Дажбогом. Кожний народ має право звати Бога по-своєму і вірити в Бога по-своєму. Живімо мирно!"

132. Кияни, почувши, що Віщий Чара говорить з

єреєм Архандонісом, почали іти до Священного Гаю. Віщий Чара продовжував говорити: "Ісус — юдейський царевич, з роду царя Давида. Коли, єрее Архандонісе, ти звеш юдейського царевича Богом єдиним і всюдисущим, я не гніваюся на тебе. Вір, що царевич Юдеї створив Небо і Землю. Вір, що царевич Юдеї має найдосконаліший у світі нюх, слух, смак, зір, дотик, я не гніваюся на тебе. Для китайців, індусів, арабів, юдеїв, іранців царевич Юдеї не є Творцем Неба і Землі. Не гнівайся, єрее Архандонісе, на тих, які мають свої віровчення. Коли ж ти гніваєшся, значить розум твій неправильно вихований — гнів затьмарює мислення. Там, де мисль затьмарена — віра затьмарена".

І сказав єрей Архандоніс: "Віщий Чара, бійся Бога!" І відповів Віщий Чара: "Людина по своїй природі відважна. Хто людину застрашує Богом, той має віру застрашуючу. Дажбог по стороні тієї людини, яка відважна. Дажбог — Датель Життя. Чому людина має боятися Того, Хто їй дав життя?"

133. Єрей Архандоніс сказав: "Маючи віру правдиву, ми віримо, що світ людини починається від Ісуса. Як ви вірите, маючи віру в Дажбога?" І відповів Віщий Чара: "Світ людини починається від рідного порога. Й Ісус починав свій світ від рідного порога. Ісус ніколи

не відрікався від Бога батьків своїх, хоч знаємо, що Бог Авраама був дуже жорстоким — умертвляв і топив дітей.

У нас, українців (русичів) є рідний поріг, і ми так, як й Ісус, не хочемо зраджувати Бога батьків своїх. О рідний поріг життя! Людина може мандрувати все життя по чужих світах, та коли в неї щось збереглося людське, вона любитиме рідний поріг, який вона вперше переступила, тримаючись за материнську спідницю".

134. І прийшли монахи Афанасій і Іларіон: знають вони мову болгарську, і тому розуміють киян. Монах Афанасій сказав: "Ми, браття во Христі, приносимо до Києва правдиву віру. Хіба Віщий Чара правдивості не хоче прийняти?" І відповів Віщий Чара: "Розумію, ви приїхали до Києва на грецькому коні, який має ім'я "грецька ортодоксія". І кажете мені, щоб і я сідав на вашого коня. Скажіть, де я маю сидіти — біля гриви чи біля хвоста? У чиїх руках має бути ремінний поводок?"

Єрей Архандоніс сказав: "Ми, правдиві люди, прийшли, щоб вас правдивої віри навчити, щоб ви знали, як жити і любити, і тому ми їдемо впереді.

Ремінний поводок має перебувати у наших руках".

Віщий Чара відповів: "Пташки вміють жити — уміють самі собі гніздо вити, уміють дітей любити. Живуть вони тими законами життя, які їм дали Небо і Земля. Законами Неба й Землі й ми керуємося. Коли ви, єреї-греки, вважаєте, що закони, дані нам Небом і Землею, заблукалі, нечестиві, а закони, придумані вами на єрейських вічах, премудрі й честиві, то ви на справу віри дивитеся як на знаряддя обману".

135. "Ви не можете казати, що нам принесли Христову любов — Христос любив віру батьків своїх, в якій, як знаєте, були криваві жертвоприношення, в якій Авраам сина Ісаака хотів на жертovníку ножом заколоти, в якій Саваот — Авраамовий Бог убиває дітей. Христос ніде не сказав, що віра Авраамова нечестива, заблукала. Христос бачив помилки віри батьків своїх і прагнув їх виправити.

Христос любив віру батьків своїх, бачачи в ній помилки. І я люблю віру батьків моїх, бачачи в ній помилки.

Помилки я буду виправляти обмірковано, розважно.

Ще хочу сказати, що коли б не було любови, то не було б й Христа. Коли Христос народжений любов'ю, то тоді він залежний від любови: там, де залежність, є людина, а не Бог. Бог — Незалежність.

Ви, єреї-греки, проголосили на зборах Христа Богом, ну й тіштеся своєю постановою. Коли ж ви цю постанову хочете накинути й нам, і тому в ім'я Христа зневажаєте предвічну віру України (Руси), значить ваша любов до Христа вчить вас зневажати інші віровчення. Із зневаги постає ненависть, ви принесли нам любов Христову, щоб ми зненавиділи віру батьків своїх, в якій записана любов, слава, воля, почування, властивості душі нашої. Ви ненависть принесли. Ми ж, волхви Дажбожі, несемо всьому світові святу любов — ми проповідуємо порозуміння між людьми всіх на світі релігій!"

136. І сказав монах Афанасій: "Ми Христа принесли вам, щоб навчити вас, як світ створений, і з чого жінка створена". І відповів Віщий Чара: "Як світ створений? Ми щодня без вас про це думаємо. Людського розуму не вистачає, щоб точно визначити: чи світ створено правильно, чи хибно. Ніяка людина вдумлива не відважиться сказати, що вона точно знає, як створений світ. Христос мав юдейську науку про походження жінки. Він вірив, що

Саваот жінку зробив, вийнявши з грудей чоловіка ребро. Ця наука Христова суперечить нашому віровченню. Ми віримо, що можна зробити макітру, дишло, колесо, а людину зробити не можна — людина народжена. Ми, внуки Дажбожі, народжені Дажбогом".

Єрей Архандоніс сказав: "Ми, єреї грецької ортодоксної віри, принесли вам обряди, які вчать, як правильно Саваотові молитися, наші обряди ортодоксні. Ми вам принесли ідеали справедливості, щоб ви були справедливими, красивими в красі Христовій".

137. І відповів Віщий Чара: "Обряди — справа людська, і ми, кияни, є людьми не гіршими, як ви, греки, і віру батьківську маючи, маємо святе право самі для себе обряди творити любі для нас, відповідні до природи життя нашого.

Ви, єреї-греки, кажучи, що ви є творцями справедливості, забуваєте, що в своїх судженнях про справедливість можете робити помилки. Ми, кияни, маємо свій ідеал справедливості. Ідеал київської справедливості створений розумом України (Руси). Світ тільки тоді буде правильно розвиватися, коли

кожний народ матиме право мати свої ідеали справедливості, краси, віри. Ідеали справедливості, ведучи між собою шляхетну боротьбу, покращуватимуть духовне життя людства".

138. І сказав монах Іларіон: "Саваот — правдивий Господь, з любови до Саваота Авраам хотів свого сина Ісаака на жертovníку заколотити — це правда свята! Життя — це покірне служіння Христові, служіння угодникам грецької ортодоксної церкви. Життя — це відречення від земних благ в ім'я царства небесного. Тіло — посудина гріха. Зневажливе ставлення до тіла облагороднює душу. І тому ми тіло бичуємо, живемо, споживаючи воду і хліб. Ви, київські волхви, відкидаєте такі наші віровчення, бо у вас неправильне визначення, що таке життя".

І сказав Віщий Чара: "Що таке життя? Щоб відповісти на це питання, ви, греки, у давні часи їздили до Єгипту, Вавилону, Індії. Найбільший ваш мудрець Пітагор учився у брагманів, у Індії. Вернувшись з Індії до Греції, він учив греків, що таке життя, і про це, як знаєте, пише Плутарх.

Скитія (Україна-Русь) старіша як Греція і Рим. І тому

ми, кияни, багатші життєвими досвідами, життєвою мудрістю. І мудрість наша благородніша як ваша, благородніша тому, що ми її нікому не накидаємо і ми не тиняємося з нею по світах, займаючись душеловством".

139. "Не я, духовний батько України (Руси), маю іти по науку до папи римського чи патріярха грецького, а вони мають прийти до мене, щоб я їх на правдиву дорогу життя спрямував, сказавши: "Коли той Бог, якому ви вірите, справедливий по-всесвітньому, то тоді в ім'я всесвітньої справедливості, кожний народ має однакове право сам себе представляти перед Богом, не визнаючи жодних чужих представників.

Відповідаючи на питання, що таке життя, кажу: ми, кияни, віримо, що життя — випромінювання сили Дажбожої. Життя — це розум, творчість, віра, любов, єднання. Жити — значить єднатися з Дажбогом. Єднатися з Дажбогом — значить розвивати свій розум натхненно, незалежно. І, щоб розум краще розвивався, ніхто нікого не повинен насилувати ні в ім'я віри в Бога, ні в ім'я невіри в Бога.

Чому в кожній людині інші розуміння життя? Тому що в людей неоднаково розвинений розум,

неоднаково розвинене почуття обов'язку, любови, віри, оборони і збереження.

Ви, єреє Архандонісе, прийшли до Києва, щоб поневолити у наших душах святі навикки самооборони і самозбереження. Як ви хочете це зробити? Ви хочете, не питаючи нас, визначати, що для нас добре і що для нас зле. Ви правдивою вірою Христовою хочете нас оскотинити, хочете нас поробити оскотиненими християнами.

Ви, єреї-греки, у нас хочете відібрати ті закони, які нам дала природа — закон обожувати природу, закон вільно пізнавати природу, закон по-природньому жити з природою. Ви хочете при допомозі віри Христової наші душі і наш розум понівечити у темних монастирських мурах, ідіте геть від нас!"

140. 988 рік. Після Різдвяних свят іде Стрітення. На Стрітення (у місяці лютому) лютує Зима, чуючи, що її сили слабнуть. Починають танути сніги, птахи, які зимують під стріхою, розцвірінькані, п'ють воду, яка краплями стікає по льодових пальцях, до стріхи примерзлих.

Молодь іде на Кий-гору. Група молоді, одягнена у кожухи — це Зима. А група молоді, одягнена у зелене одіння — це Літо. Тримаючи мотуз, вони змагаються, міряються силою — їхні сили майже однакові. Та Біле Буття (Білоба) має по своїй стороні Сонце — всеперемагаюче Сонце, перед яким слабне Чорне Буття (Чорноба).

Молодь, розсміяна, обадьорена змаганням, червонощока після змагання вітається, кажучи: "Стрітення, благослови матір-Землю теплим літєм!" (Слово "літо" походить від слова "лити", "лиття" (час падання дощів, час "давання життя", слово "дощ" у давні часи вимовлялося як "даж" чи "дажа" — давання життя).

141. Тисячі киян урочисто відзначають Стрітення. На Стрітення прийшли атімени-воеводи, косаки, купці. Весь Київ радується Стрітенню, а царя Володимира немає. Він у Двірцеві з єреєм Архандонісом. Він вчора сказав місіонерам-мусульманам: "Руси єсть веселиє пить, не можем без того бить".

Єрей Архандоніс говорить: "Єдина на світі свята ріка

Йордань. Бесовську віру мають українці (русичі), і тому ріку Дніпро звуть святою, о, брудні пагануси! Ідолопочитателі, замість того, щоб покірними молитвами душу всмиряти, танці влаштовують, присідають, підскакують — варварське потворне зловір'я мають".

142. І сказав цар Володимир: "Волхви кажуть — для візантійців візантійський Саваот — правдивий Господь. А для киян київський Дажбог — правдивий Господь. І візантійці і кияни — правдиво віруючі люди". І сказав єрей Архандоніс: "Ні, царю Володимире, люди — це глупе стадо, а цар — це мудрий пастух. Люди — слуги твої. Слуги твої не хочуть вірити, що ти на престол царський посаджений правдивим Господом Саваотом, і тому вони проти віри грецької виступають. Вони вірять, що ти син рабині, братовбивець, винолюб, бабій. Тільки віра грецька дасть тобі таку силу, яку має імператор Візантії — наставленик Христа — Творця Неба й Землі. Царю, ти прийняв хрещення — маєш віру грецьку, Христа пізнав. Чому не хочеш хрестити рабів своїх?"

143. Цар Володимир зачарований казанням єрея Архандоніса. Він хоче мати таку силу в Києві, яку має імператор у Константинополі. (У Константинополі

"імператор" непомилний суддя справ божеських і людських). "На землі немає жодної різниці й жодного віддалення між владою Бога й владою імператора". "Імператор має вищу владу від патріярха, тобто від голови Церкви, бо коли патріярх має владу над душею людини, то імператор має владу над тілом і душею". (Др. Григор Лужницький, "Українська церква між сходом і заходом", Філядельфія, 1954 р., стор. 36).

На західному березі південного Криму греки з латинами звали гніздо — спорудили град Херсонес (Корсунь). І звідси вони обпливають південні береги України (Руси). І тут вони мають гучний торг — зловлених у степах юнок і юнаків на торзі продають і відправляють їх у Константинополь.

Цар Володимир, щоб заспокоїти обурення киян, які відкрито почали говорити, що він "вже греком став", пішов з військовою дружиною на південь і оточив Херсонес.

144. У Херсонесі перебував болгарин — піп Анастас. Греки (і про це пише Охридський єпископ Теофілякт у своєму описі життя Климента) звали болгарських священників "скотоподібними" — нездібними добре

опановувати грецьку мову. Піп Анастас знав особисто царя Святослава, який хоч і не був християнином, та совість мав вищу як у грецьких християнських імператорів.

Піп Анастас утік з Херсонесу і повідомив царя Володимира: "На схід від городища є криниця, з якої проведена вода, відведи воду і здобудеш городище". Греки, не маючи води, обезсилили від згаги. Цар Володимир увійшов у Херсонес.

Імператор Василій 2-й обезсилений повстаннями. Херсонес (важливе джерело хліба, риби і м'яса) упав. Німецький цісар Оттон 3-й заручений з Анною — донькою славної красуні Феофанії і сестрою імператора Василія 2-го. Двадцятивосьмилітній Анні брат сказав, що вона повинна врятувати Херсонес.

145. І сказав єрей Архандоніс: "Царю Володимире, сам бачиш — Христос любить тебе, Христос зріднює тебе з вінценосною царівною Анною. Стаєш ти зятем імператора Візантії. Віра грецька ошасливилює тебе. Хто тепер у Києві відважиться сказати, що ти син рабині?"

("Візантія всіми силами намагалась релігійно опанувати Україну. Бо перемога одного чи другого віровизнання значила, якщо не політичне прилучення, то політично-культурний союз чи радше залежність України від даної держави, в цьому випадку Візантії" (Др. Г. Лужницький, стор. 25). Е. Вінтер у книзі "Візантія та Рим у боротьбі за Україну" твердить, що грецькі єреї вміли успішніше впливати на розум царя Володимира, як латинські).

У Херсонесі цар Володимир скинув одіння царя України (Руси) — золотий шолом, залізну кольчугу (сорочку), накидку, оздоблену древніми vzорами (схожими на гуцульські вишивки), м'який зручний шкіряний обув. І греки-монахи почали царя України (Руси) одягати у грецьке одіння. Вони натягнули на царя Володимира скарамангій. (Скарамангій — довга до самих п'ят сорочка, яка нагадує мішок). Підперезали царя Володимира широким червоним поясом, взули його у грецькі червоні довгоносі черевики, на плечах шпильками причепили хламиду, на скарамангії (від шиї до п'ят) начіплені грецькі хрестики.

146. І сказав єрей Архандоніс: "Тепер вже сміло можеш відрікатися від брудного дикого поганського імени Володимир, в якому живе дух бесовської віри

України (Руси). І тепер можеш сміло носити ім'я грецьке, ортодоксне, достойне Базил, котре я тобі дав у Києві. У імені Базил живе дух віри грецької, живе слава Візантії! У імені Базил персоніфікована царська влада. Старі греки знають, що Базилея — дочка Зевса, хоронителька Зевсових блискавиць, о, святе ім'я маєш ти, царю Базил! Стаєш ти зятем цариці Феофанії, стаєш ти братом імператора Базила 2-го!"

Цар Базил (Володимир) навчається у грека-монаха Іларіона, як правильно вимовляти ім'я Базил. Єрей Архандоніс учить царя України (Руси) як правильно підходити до ікони (ідола) Миколи. І як кланятися, і як цілувати чудотворну ікону, і як пальці тримати, роблячи хрест. І потім греки-монахи почали вчити царя України (Руси), як він повинен поводитися у кириконі, вінчаючись з красною дівицею-куницею Анною.

147. Ніхто ніколи не знатиме, що мав на думці цар Базил (Володимир), ставши учнем грецьких монахів. Відчував він радість, зріднившись "із всесвітніми хитрунами і крутіями царгородськими греками?" (М. Грушевський). Відчував він огірчення, що греки одягнули його в грецьке пір'я? Думав він про те, що скажуть кияни, побачивши, що він запустив бороду,

коси, і став подібним не на царя України (Руси), а на грека-монаха? Що скаже жона Рогніда, довідавшись, що він везе до Києва грекиню Анну? Що скажуть священнослужителі (волхви) України (Руси), довідавшись, що цар України (Руси) стоїть на колінах перед образами, на яких намальовані греки і юдеї?

Цар Базил (Володимир) віддав грекам Херсонес — "дарунок за дівицю — красну куницю". "Херсонес знову візантійський!" У Константинополі радість і тривога. На просторах Візантії повстання: візантійські стратеги, маючи підтримку місцевого населення і військових частин, не хочуть коритися наставленикові Христовому (Базилію 2-му). Напівголодує Константинополь, не отримуючи данини.

148. Є радість: Базилевса Анна, їдучи до Києва, прокладає дорогу до гіпербореїв, які мають вдосталь хліба, меду, шкіри, сиру, хутра, воску, дерева. Вона житиме біля чарівної ріки Дніпро. "Дніпро — найбільш корисна ріка не тільки між скитськими ріками, а й між всіма річками взагалі, крім єгипетського Нілу. Дніпро забезпечує тваринам найкращі і найпоживніші пасовища, а риба в ньому, як кількістю, так і смаком, понад усе! Його вода найприємніша для пиття, пливе він чистою течією. На його берегах чудова орна земля і росте висока трава

там, де земля неорана. Він має велику безхребетну рибу, звану осетром, для солення. Це єдина річка, побіч Нілу, про джерело якої я не можу сказати, ні жодний грек, на мою думку" (Геродот, 485-425 роки до нашої ери).

Коли вже чотириста років "до нашої ери" (сімсот літ перед заснуванням Константинополя, імперії Візантійської) на берегах Дніпра була чудова орна земля — розвинена хліборобська культура, то які чарівні тепер там ниви злотоколові, і які там ситі і численні стада скоту? Ось на яку землю їде візантійська цариця Анна!

149. У Святині (у київському Священному Гаю) таємна рада: присутні — атіман-воєвода Гутта, атіман-воєвода Орь, атіман-воєвода Бразд, який зріднений з атіманом-тисяцьким Угоняєм (воєначальником царя Володимира у Новгороді). І Віщий Чара, Віщий Радогост, волхв Богомир, волхв Божедар, косаки-звितяжці Травин, Скотана, Грім.

І сказав атіман-воєвода Бразд: "Грек-купець Миколай продав вість. Є стара оповідь: греки, щоб взяти Трою, зробили великого дерев'яного коня і, як дар, поставили перед вратами Трої. Троянці втягнули

цей дарунок у Трою — з коня повідчинялися двері, повискакували озброєні греки і покорили троянців (гіттів)".

150. "І тепер до Києва впроваджується троянський кінь, в якому сидять грецька дівиця Анна, донощики візантійські, єреї улесливої релігії ідола Саваота".

І сказав атіман-воєвода Гутта: "Цар Володимир відрікся від рідного імени Володимир і прийняв грецьке — Базил. Він цим започаткував зневажливе ставлення до рідних імен наших. Мої доньки, Святослава і Сумира, плачуть з сорому, почувши, що цар Володимир прибуває до Києва в чужому пір'ї. Що робити, щоб гордість України (Руси) була врятована?"

І сказав Віщий Чара: "Хай наш цар поклоняється Саваотові, а ми Дажбогові. Не буде ж він нас зневажати за те, що ми любимо того Бога, якого любив його тато Святослав? Глузд каже — той, хто зневажає Бога України (Руси), зневажає людей України (Руси)".

І сказав Віщий Радогост: "У Атенах я бачив — є віра

християнська, але в Греції ніхто не зневажає старих святинь, стоять нечіпані статуї Богів Греції. Є такі греки, що біля стіп Богів своїх квіти кладуть. І тому я прошу тебе, атімани Гутта, не веди косацької раті на брань. Не хочу, щоб на твоєму мечеві була кров царя Володимира.

Я скажу царю Володимирі: не одна віра повинна панувати на світі, як єдиноправильна. Світ повинен багатіти багатьма вірами, і всі віри повинні користуватися однаковим правом. Ми, кияни, можемо вважати, що та чи інша чужа віра виглядає для нас смішною, хибною, бо не відповідає нашим поглядам і нашому серцеві, але ми ніколи не кажемо, що чужа віра неправдива, і тому вона не має права існувати. Ми, кияни, можемо мати свою думку про чужі віри, але ми ніколи не будемо чужі віри нищити, іновірців карати, бо ж коли б ми так робили, то це означало б, що віра в нас дика, жорстока, самолюбна, потворна. Мусульмани моляться у мечеті, жиди — у синагозі, греки — у кіріконі, латини — у костелі, а ми, українці — у святині. Усі ми люди Неба й Землі, і кожний з нас по-своєму достойний тому, що має свій шлях віри в Бога".

151. Грекиня Анна прибула до Києва: з нею прибули і

її прислужники і прислужниці, ереї, монахи, послы, гості. У Царському Двірцеві цар Базил (Володимир) стрів жону Анну. (Диво в Царському Двірцеві: кияни звуть Царя Володимиром, а греки — Базилієм, дві віри — два імени. Цариця Рогніда сказала, що цар Володимир смішно виглядає з грецьким ім'ям і в грецькому одінні. За відважне мислення її карають: монах Агапій обрізав їй коси русі й пишні. "Прощай моя руса коса!" — сказала цариця Рогніда, залившись гіркими сльозами.

Монах Агапій сказав: "Віра України (Руси) і її волхви — це сатана! Чи відрікаєшся ти сатани і всіх діл його, і всіх слуг його, і всієї служби його, і всієї гордині його?" Рогніда тремтіла з страху, ковтала гіркі сльози, які котилися по її щоках, зволожували її уста. Вона сказала: "Відрікаюся". Ще два рази монах Агапій казав: "Кажі — відрікаюся". Замість відповіді, вона почала ридати — здригалася її душа. Монах нарік її Анастасією, і повів її у темницю, де вона під охороною монахів житиме як монахиня правдивої віри грецької. Кияни, знаючи гірку долю Рогніди, нарекли її Гориславою: здобула вона горем славу у пам'яті людській.

152. На березі Дніпра з лад'їв греки вивантажують бочки, наповнені винами. Виносять скрині, у яких

ризи, хрести, кропила, образи Варвари, Миколая, Григорія, Іоана Хрестителя, Христа, Марії, ритуальна посудина срібна, пахощі, епітрахилі.

("Згідно з рішенням царгородського Собору (4-го березня 870 року) після спільної умови між болгарським князем Борисом, патріархом Ігнатієм і візантійським імператором Василієм 1-м (867-886) до Болгарії прибув грецький архієпископ, декілька єпископів та велика кількість світського й чернечого клиру. Та вже незабаром вийшло на яву, що всі ці візантійські місіонери в меншій або більшій мірі були агентами Візантії, ціллю якої було поневолення Болгарії" (Др. Григор Лужницький, "Українська церква між сходом і заходом", 1954 рік, стор. 30). Агенти Візантії, ціллю яких є поневолення України (Руси), повністю опанували Царський Двірєць царя Володимира).

У Царському Двірцеві як у церкві — ікони і підсвічники. І всюди чути грецьку мову. Чути гострий запах (за грецьким стилем) смаженого м'яса і кислого вина. Українці (русичі), які були прислужниками цариці Рогніди, вигнані з Двірця. Ключі від царських скарбів передані грекині Анні: вона греків поробила довіреними людьми Царського Двірця України (Руси).

Прислужниці цариці Рогніди до глибин душі ображені, ідуть вулицею і кажуть: "Правильно, правильно кажуть волхви — чия віра, того й влада, чия віра, того й мова, чия віра, того й сила, чия віра, того й порядки".

153. Ще ніким і ніколи цар Базил (Володимир) не був так звеличений, як тепер греками-єреями. Звуть вони його "наставлеником Бога Христа", низько йому кланяються. Вони вранці грецьким способом одягають і взувають його, і він з ними молитву каже. Коли він сказав, що воліє сам купатися і одягатися, йому монахи відповіли, що то тільки у тих нечистивих варварів, які не володіють інстинктом державнотворення, цар пошани великої не має. У нас, греків, усе для царя — значить усе для слави, сили і щастя держави. Підданий, звеличуючи царя, звеличує себе. Підданий знаходить для себе щастя, виконуючи накази царя. Підданий відрікається від особистої волі, щоб мати особисте щастя — царську ласку.

154. У Царському Двірцеві пир після пиру. Грецькі вина піднімають настрій пируючим, відважна й буйна підхмелена уява. Атіман-воєвода Вовчий Хвіст і атіман-воєвода Путята, наслідуючи царя Базиля

(Володимира), мають грецьке одіння, на грудях у них хрести — дарунки єрейські.

"Іспалаєті деспота! Іспалаєті деспота! Іспалаєті деспота!" — співає група греків-монахів, їхні голоси звеличують царський пир. Тільки цар Базил (Володимир) поворухнеться, щоб слово сказати — настає мертва тиша, кінчив він слово мовити — усі натхненні царською мудрістю, волею, силою. Єрей Архандоніс каже: "Так, царю Базилію, віра грецька учить славити царя — наставленика Бога Христа. Ти всесильний, твій наказ — наказ Владики Господа Ісуса Христа, який своєю владою держить творіння і своїм промислом упорядковує світ, і перед ним тремтять усі сили розумні, і хвалять його сонце, місяць, зорі, і перед ним дрижать безодні. Він напнув небо, як шатро, на водах поставив землю, піском означив край моря, йому служать сили ангельські, перед ним стоять і літають багатоокі херувими і шестикрилі серафими. Дай, царю Базилію, наказ, щоб кияни прийшли до води, хрещення прийняли. Віру грецьку маючи, вони поклонятимуться тобі, як наставленикові Христа Ісуса, у церквах славитимуть деспота Базилія!"

155. І на питному пирі цар Базил (Володимир) сказав: "Велю завтра хрестити Київ! А хто не

прийде — багатий чи бідний, раб чи чернь людська, той противен мені, і буде позбавлений майна свого, і буде покараний смертю!" Єреї-греки ці слова почувши, відважно заспівали: "Киріє елейсон! Киріє елейсон", що значить "Господи, Помилуй!"

("Не бажаючих хреститися було дуже багато в Києві, і взагалі по всій Русі. В самому Києві поліційний нагляд (...) був настільки сильний і дійсний, що небажаючі хреститися не могли сховатися і примушені були — або поневолі хреститися, або рятуватися втечею, або (...) підлягти смертній карі" (Професор Духовної Академії Е. Голубинський, "Історія Русской церкви", 1901 р., т. 1, стор. 175).

Воїни-варяги і греки-монахи, маючи царя Базила (Володимира) наказ "карати смертю", "позбавляти майна", "виганяти з дому", проявляли законну жорстокість. Вони оголеними мечами гнали людей — ішли перелякані матері з дітьми, ішли баби, діди. Ішли з невимовною тривогою в душі. Біля Дніпра, на березі Почаєво киянам був даний наказ скинути з себе весь одяг.

156. У киян було дуже розвинене почуття сорому: хіба ж може стояти голий тато біля доньок голих, хіба

ж може стояти гола мати біля синів голих, о,
Дажбоже, це ж бо стид великий, гріх несусвітній! Є
скотина — в неї сорому немає. Чому до нас,
українців-русичів, хрестителі ставляться як до
скотини?

Кияни ридали з сорому, як малі безпорадні діти.
Руками закривали "соромні місця". Старалися
дивитися в землю — не знали, де очі подіти. Ті
матері, які не хотіли голими бути, були биті бичами.
"Краще смерть прийняти, ніж так зневагу терпіти", —
казали матері. І старим бабуням було дозволено
рушником "соромне місце" прикрити, жінки, дівчата
й чоловіки не дістали від єреїв-гречинів такого
дозволу: голі стояли перед хрестителями.

157. На березі Почаєва сидять цар Базил
(Володимир) і цариця Анна. Стоять єреї-греки в ризах
довгих, розмальованих. У бочках вода, на лавці —
кропила, зроблені з кінських хвостів. Варяги і воїни
приганяють нові й нові юрби киян. З юрби вийшов
старий сивобородий киянин Боголюб, поклонився до
царя і сказав: "Царю Володимире, знав я тата твого,
маму твою, то ж я твою маму Малуню віз з Києва до
Будутина. Зроби мені ласку, дозволь мені вмерти з
тією вірою, яку мали батьки мої". Кияни, почувши ці
слова, гірко заплакали.

"Киріє, елейсон! Киріє, елейсон!" — речали єреї-греки, вимахуючи кропилами. Прибігли три варяги заклопотані — подраний одяг мають, подряпані обличчя. Кров на руках. Ставши перед царем, вони сказали: "Сидять у домах, замкнулися, не хочуть хрещення приймати". І сказав цар: "Ловити і хрестити, а хто противиться — того сікти, піддавати смертній карі! А хто хрещення прийняв — дари давати, вином-медом угощати".

158. На Хрещатій долині стоять бочки з медом, вином, на столах — їство: дари царські для тих, хто хрещення прийняв. Стоять "дари царські" неторкнуті: ті, що "хрещення прийняли", похиливши голови, повертаються додому з пригнобленою душею, з розбитим серцем, їм не хочеться пиво-меди пити, їх гнітить сором, зневага. У них відібрана гордість вродженої гідності.

Воїни-варяги з монахами-греками заклопотано бігають від дому до дому. "Хрещені?! Вішайте хрест на шию! Хрест спасає від смерти", — і меч варязький, і хрест грецький стояли перед очима київської родини. "Тато втік до лісу, а мама — хора", — сказали перелякані діти. Хрестителі вигнали дітей з

хати, забрали вартісні речі, двері дошками забили.

На тому домі (так пише київський літописець), де вже були люди хрещені, хрестителі сокирою вирубували "отес" — знак хреста. Дім, який не має "отесу" (хреста) з наказу царя Базила (Володимира) мав бути спалений, а люди — посічені.

159. "Хрестись!" — крикнули воїни-варяги. Мати стояла з дитиною, як завмерла. Бліда, як полотно. Дивлячись на піднесений меч і хрест, вона тихо сказала: "Дажбоже, життя таке гарне, що варто вмерти, щоб жила честь роду мого". І ойкнувши, упала — кров струмками ллється, меч розкраїв голову. Біля закривавленої матері сидить семилітній хлопчик — онімів з переляку.

Воїни-варяги, довідавшись, що вони убили жінку атімана-воєводи Гутти, почали тікати. Вибігши з подвір'я, атіман-воєвода Гутта догнав їх. Він, сказавши: "Іду! З Дажбогом іду!", підняв меч. Він бився з трьома варягами як надлюдина. Він бився за віру України (Руси), за жінку Світляну, за доньок Святославу і Сумиру, за сина Анта.

160. Три варяги упали від меча атімана-воеводи Гутти. Два варяги прибігли з сусіднього дому до Сумири і Святослави, зірвали з них знаки Дажбожі (тризубці). Три косаки, що летіли на конях, обезголовили варягів і визволили Гуттиних доньок.

Вулицею іде сліпий волхв Дубава з поводитарем і співає: "Греці-і-і налезша-а на Русь і творящі зла-а-я во ім'я богів. Греці-і-і налезша на Русь..."

"Відрікаєшся від бесовської віри батьків своїх!? Навертаєшся на віру грецьку?! Цар Володимир сказав — аще хто не обрящеть ся, іменіє лишиться іда прийме казнь!" — сказав монах Іларіон, показуючи на двох варягів, які стояли з оголеними мечами. І відповів славний коваль Ліпака: "Я приймаю казнь! Казніть мене першого, щоб мої очі не бачили мертвих дітей моїх і жени моєї".

161. Діти (Ляля і Божедар) вважали, що їхні тіла мають лежати біля посіченого тата. І лягли вони, щоки свої притуливши до щік татових. І очі закрили: вони були маленькими, про смерть нічого не знали, та знали вони, що мають бути там, де й тато, їхня мати не бачила, як варяги безжалісно мечами покололи її дітей — вона померла з переляку (не

могла перенести смерти мужа свого).

Варяги зірвали з шиї мертвої матері намисто з скла і сердолику. Вийняли з її кіс золотий гребінець, зняли з пальця перстень, вирвали з вух сережки. У коваля взяли пояс, на якому були золоті накладки. Виходячи з дому, вони хотіли дім підпалити. Та монах — грек Афанасій сказав, що дім новий і просторий, в ньому житимуть монахи — прибулі з Греції браття во Христі.

162. Єрей Архандоніс, бачачи, що в Києві багато убитих, розмилосердився, і сказав: "Той, хто не хоче хрещення прийняти, може їхати в Константинополь на каторгу". Молоді кияни не знали, що значить слово "каторга" — воліли краще їхати на каторгу, ніж зраджувати віру батьків своїх. І їх зв'язували. І гнали на каторгу. (Грецьке слово "каторга" значить "корабель", у якому веслюють невільники ланцюгами до весел прикуті).

Варяги-воїни з греками-монахами вторгнулися у Київський Священний Гай. І почали сокирами вирубувати золото і срібло, яке зображувало Трисуття — знак Дажбожий. Монах Агапій тримав "Біблію" і читав: "Жертівники їхні зруйнуєте, стовпи їхні поламайте, святі гаї їхні зрубайте, а тесані постаті

їхні вогнем спалите" (5 кн. Мойсея, гл. 7, 5).

"Книга Повторення Закону навчала про це:
"Жертівники їхні порозбивайте, святі дерева їхні
постинайте, а тесані постаті їхні попаліте вогнем. Так,
власне, й робили в нас по прийнятті
християнства", — пише без жалю до святощів
народної Української культури Іларіон (Огієнко) на
сторінці 21-й у книзі "Дохристиянські вірування
Українського Народу".

163. Образ Бога України (Руси) має бути прив'язаний
коневі до хвоста і волочений вулицею, і зневагою
заплямлений? Не тому, що Український Бог
неправдивий, а тому, що Він має образ українця
(русича), втілює Він духовну незалежність України
(Руси), втілює в собі нескориму вдачу косацьку і є Він
символом єднання Минулого, Сучасного і Май-
бутнього. Коли Український Бог буде на очах
українців (русичів) заплямлений, битий бичами, то це
вб'є в душі українця (русича) пошану до себе, вб'є
віру в себе, вб'є відданість рідній справі, душу
приголомшить, знедолить. Українці (русичі), бачачи,
що все їхнє справді рідне і справді святе,
заплямлене, загорьоване, осуджене, житимуть з
охлялою душею.

Приволокли образ Бога України (Руси) до Дніпра і заходилися Його топити. Матері, які вже були хрещенні і мали хрести на шиях, за тужили за рідним Богом. Вони бігли над Дніпром, руки ламаючи, сльозами очі заливаючи, казали: "Видибай, Боже, видибай Боже!" (Слово "видибай" в ті часи вживалося в значенні "виходь").

164. "Глупі темні матері плачуть за дерев'яним богом-ідолом, бовваном! То дерево, а не Бог! Коли б він був Богом, сам би себе врятував. Плакати за деревом, на якому зображене лице людське — зловірство!" — рече єрей Архандоніс. Косак Троян і косак Боголюб прив'язали коневі до хвоста образ Ісуса Христа (ікону дерев'яну) і почали тягати вулицею і казати: "Глупі єреї-греки вірують цьому дерев'яному богові-ідоліві, бовванові! То дерево, а не Бог! Коли б він був Богом, сам би себе врятував! Плакати за деревом, на якому зображене лице людське — зловірство!" Кияни, бачучи, що позаду образу Українського Бога, косаки тягнуть образ Візантійського Бога, почали зривати з шиї хрести і кидати в болото. Що це діється? Зіткнулися два світогляди — дві культури, зіткнулися два світи — світ Дажбожжю України (Руси) і світ Саваотової Візантії.

165. Загін воїнів-варягів у київському Священному Гаю. З Сятині вийшов вчистий Віщий Радогост і сказав: "Кияни, крім віри, ще є таке слово "культура" — до культури належать старі письмена, образи Богів, храми, мистецькі вироби. Я був у Греції, греки — християни, але вони, щоб бути народом древньої культури, зберегли свої древні храми і образи своїх древніх Богів, і греки зберегли письмена своїх древніх волхвів. Щоб між достойними народами ми були достойним народом, збережімо й ми свою рідну древню культуру, яка величається ось в цьому Священному Гаю".

(В оповіді "Заратустра, Бог і Біблія" я писав: "Олександр Македонський (336-323), учень Аристотеля, знезацька, розбивши іранську (перську) армію біля Арбели в 330 році, довершив справді дикий варварський подвиг: "вкинув заратустріянські рукописи у вогонь", — пише на сторінці 293 М. Н. Далла в книзі "Історія Зороастріянізму".

Вони (греки Олександра Македонського) були не кращими, як дикі варвари, очолені ханом Батием. Вони нищили в Персії перське скульптурне мистецтво, клинописні письмена. Підпалюючи будинки, вони грабили золото, срібло. І що справді це так було, пише сам грек Діодорус (17, 72).

Палення в Персії рукописів, здійснене греками, це "факт Олександрового розпусного вандалізму", — пише на 184 сторінці М. Н. Далла у книзі "Зороастріяньська Теологія".

Олександр Македонський, вторгнувшись у Персію (Іран), почав персів силою вогню і меча наvertати на грецьку ортодоксну віру в Зевса, Атену, Деонісію, Артеміду та інших грецьких богів і боженят. Греки в Персії руйнували святині Заратустри. І в цей час були греками спалені першорукopиси "Авест". І такий (ні, ще потворніший!) "факт Олександрового розпусного вандалізму" довершують грецькі єреї і архиєреї в Русі (Україні) в 988 році").

Єрей Архандоніс підняв хреста і заречав: "Киріос, елейсон! Киріос, елейсон! Киріос, елейсон!" Воїни-варяги запалили вогонь: почала горіти Святиня України (Руси). Горіли древні письмена народу Українського. Горіли прапори, прославлені в походах царя Олега, царя Ігоря, царя Святослава. Горіли теси (дощечки), на яких викарбувані молитви волхвів, наука лікування травами.

166. З палаючої Святині вивели варяги-воїни, вивели на розп'яття старого тата Віщого Чара. Він сказав: "Володимир може справляти весілля з грекинею — то його справа, але нехай він не справляє весілля України (Руси) з Візантією. Земля-Мати свята народить Великого Сина і Він оправдає без вини осуджену і покарану віру України (Руси)! Хто вмирає за віру, той отримує вінок життя. Хто зраджує віру, той живе з вінцем мерзотного раба. Стрічай, Дажбоже, іду до Тебе".

Варязькі мечі прокололи груди старому татові Віщому Чарові. Він печаттю народної совісти упав на святі письмена України (Руси), які були охоплені вогнем. "Киріос, елейсон! Киріос, елейсон! Киріос, елейсон!", — рекли греки-єреї, здійснюючи хрещення України (Руси). Справді, це не було хрещення, а жорстока злорадна помста. О українці (русичі)! Ми, єреї-греки, знаємо: "На п'ятому році правління Іраклія Руси відняли у Римлян Грецію" ("Теоп", стор. 186). "Руси б'ють греків, і через Істрію підступають до Риму" (Папа Григорій 1-й).

167. Горить Храм-Святиня України (Руси), в якій кияни віддано молилися, вірою душу свою ошаслилювали, писанками обмінювалися, свічки ставили перед золотояйним знаменом Дажбожим —

небесним триглавом (Трисуттям). Єрей Афанасій, охоронений варязькими мечами, співає натхненно: "Хто не любить Господа Христа, нехай буде проклятий" (До Коринтян, 16, 22). "Бо наш Бог — вогонь пожераючий" (До Жидів, 12, 29).

І (свідомо чи несвідомо) єрей Афанасій співуче читання закінчив словами старого грецького законодавця Солона: "Всяке божество заздрісне".

"Пожераючий вогонь" грецької віри ортодоксної жере віковічні культурні надбання народу Українського. Чорний дим розносить по Києві запах згорілих киян — киян, принесених у жертву "Пожераючому вогневі"".

168. Вечоріє. Іде вулицею хлопчик (син убитих батьків — дитина Миролюба і Славуні). Іде в ніч — руки тремтять, як у лихоманці, очі непорушні, як у мертвяка. У хлопчини на шиї хрест. Він плачливим голосом співає те, що чув тоді, як бачив смерть тата і мами: "Кіріос, елейсон! Кіріос, елейсон! Кіріос, елейсон!"

Єрей Архандоніс возрадувався, що маленький

варвар свою душу при звичаює до благородної
грецької мови, обласкав хлопчину і дав йому ім'я
Іраклій, і привів до Царського Двірця. Іраклій і такі
діти — як він, творитимуть церковний хор —
славитиметься у Києві грецька віра ортодоксна.

Ніч. У Києві тихо і темно — ніхто не світить
світильників. Перелякані матері з дітьми
попритулялися до шибок, заплаканими очима
дивляться на Священий Гай, в якому високим
полум'ям горить Віщий Чара. На руїнах Храму
України (Руси) єреї-греки поставили хрест...

"...Ти в руїнах тепера, єдиний

наш Храм:

Вороги найсвятіше сплямили!

На твоїм вівтарі неправдивим богам

Чужинці вогонь запалили!"

(Леся Українка)

ДЕНЬ 23

1. 989 рік. Київ. Царський Двірець. Єреї Архандоніс, Агафон і Анастасій обіймами і поцілунками зустріли прибулих з Константинополя греків-монахів Сильвестра, Акила, Макарія, Андрея, Зинона, Никиту, Панкратія, Інокентія, Пафнутія, Ісакія, Елпидія, Парфенія, Евстратія, Іпатія, Софронія, Геронтія, Євстахія, Нифонта, Агапія, Деонісія, Аполлона, Іраклія, Нестора, Трофонія, Фокія, Нікона, Меркурія. Прибулі монахи сповістили, що три групи монахів (в кожній групі по тридцять осіб) перебувають в дорозі з Кон-

стантинополя до Києва. "Богородиця чудом веде на Русь греків". Для них треба приготувати доми-монастирі.

У Києві багато порожніх домів. "Віроломники, хай погинуть у зловір'ї! Ми підемо в ліси Деревлянії, житимемо в землянках. Не зрадимо віри батьків своїх", — говорили кияни. Жінки цілували пороги рідних домів. З сльозами, з тугою несказанною залишали Київ, ішли з дітьми в ліси.

2. Грецька віра в Києві проголошена вірою пануючою, правдивою, православною. Рідна віра України (Руси) в Києві проголошена вірою забороненою, нечистивою, пацанською: "паганською вірою (від латинського слова pagus — село, paganus — сільський)".

"Християнська етика була явним противенством пацанської. Коли паганство головними чеснотами громадянина вважало гордість, смілість, неуступчивість, — християнство бачило свій ідеал у покорі, податливості та незлобності. Паганин (культурний чоловік) любив гарну одягу, пахощі, чистоту, тілесну красу, — християнин усе те вважав

чортівською спокусою, гріхом та злочином.

Світ і природа, що... були джерелом усього живого, всієї краси, всієї радості, в очах християнина — се минущі тіні, ілюзії, чортяча мана, джерело зла, гріха та чортячої спокуси. Більшого, повнішого противенства годі собі уявити. Не диво, що вже найдавніші паганські письменники, які мали нагоду стикатися з християнами, були поражені тим противенством і вважали їх або зовсім безумними, як Лукіян, або бездонно-забобонними, як Тацит, або заклятими ворогами всієї людської суспільности" (Іван Франко, "Данте Аліг'єрі", Львів, 1913 р.).

3. Греки у Києві проголошені духовними провідниками України (Руси). Цар Володимир дав грекам право судити і карати душу українця (русича). Греки прибувають до Києва — до града підлеглого судочинству (юрисдикції) константинопольського патріярха. І вони поводяться у Києві як необмежені господарі. Вони голосять, що їм сама "Богородиця веліла жити у Києві". На вулицях Києва чути грецьку мову. Монахи заходять в доми — продають воду йорданську, камінці з гори Афон, хрестики, ікони. І киянин купує, щоб не потрапити на список людей "нечистивого язичества", тобто — народної віри.

Єрей Архандоніс у Царському Двірцеві має таємну розмову з архимандритом Меркурієм — агентом патріярха Николи. Архимандрит Меркурій прибув як звичайний монах з групою монахів. Він сказав: "Слово Іоана Злотоустого" — наш закон церковний, Іоан Злотоустий каже, що християнина треба карати так, як "Мудрість Божая глаголить" — "до 6 ілі 9 ран", "аще лі зла вина, то 30 ран". Наніши християнинові 30 ран "по мудрості Божія, душу його спасеш".

4. "Візантія — свята світова імперія". І тому вона "по мудрості Божія" має володіти тими землями, які вона на віру Христову на вернула. В Україні (Русі) кожний християнин православний — повинен жити в покорі, страхів. І повинен знати, що він горює за первородні гріхи Адама і Єви. Душа киянина — православного християнина, живучи в покорі, страхів й горі, ослабне. І слабим душам ми будемо говорити: "Покірністю душ ваших, з слізьми на колінах благайте, щоб Владичиця небесна покрила вас омофором. Блаженні, убогі духом, вони бо внаслідують царство небесне".

"Знаєте, єрее Архандонісе, коли перси нас завоювали, ми боронили волю свою, маючи на устах слово великого Есхіла: "Вперед, сини Геллади, летіть

в бій! Звільніть вівтарі рідних Богів і могили Предків!
Бій іде за все!" Перси заплямлювали вівтарі Богів
Геллади, щоб ми, гелладці, жили в приголомшенні".

5. І сказав єрей Архандоніс: "Скити (українці-русичі)
від часу заснування полісу Константина (і раніше)
здавали нам дошкульні удари. Тепер ми у Києві, в
серці нескоримої Скитії, стали володарями! Ми —
володарі душі України (Руси), ми з неї зробимо те,
що схочемо!"

"Знаєш, архимандрите, в старі часи ми, ввійшовши,
як завойовники, в Малу Азію, руйнували вівтарі тих
племен, які ми покорили. І на завойованих землях
ми ставили вівтарі нашої богині Артеміді. Ми ніколи
не наслідували чужинців. Великий Перикл казав:
"Наш державний устрій не наслідує чужі установи.
Ми скоріше самі служимо зразком для інших, ніж
наслідуємо інших". І сьогодні в Києві грек стає
зразком мудрої і достойної людини. Киянин
зобов'язаний наслідувати грека, щоб бути достойною
людиною.

Жодний в світі народ не має стільки прав гнітити
українців (русичів), як ми, греки. Бористени (скити) —
наші многовікові вороги. Ми у Греції між греками

викликали ненависть до скитів. Ми малювали скитів як потворних варварів-дикунів. Ненависть — велика рушійна сила самооборони!"

6. "Ми знаємо, що римський полководець Маркус Красус був зачепив скитів на пограниччі Дакії. І скити, мечі піднявши, на конях летіли, як сніговії: усі римські воїни полягли в бою. І лежала на полі бою відтята голова Маркуса Красуса — славного архистратига Римської імперії. Історик Прокопій, описуючи нічний бій між ромеями (греками) і українцями (русичами), зазначив, що смерть була уквітчена піснею.

Українці (русичі), ідучи на смертний бій, співали. І вмирили вони, не маючи жодного страху. Вони вважали себе богами — боги й після смерти живуть, їх їхня віра насаждала енергією надлюдською. Ні, ми не овець охрестили!" Архимандрит Меркурій і єрей Архандоніс, звучи всяку людську гордість паганством, самі в душі пломеніли гордістю, що їм вдалося охрестити Україну (Русь). (Іоан Скилиця, історик Візантії, пише: "Все, що знаходилося на берегах Евксину (Евксин, — Чорне море, — Л. С.) і його побережжі, руйнував і спустошував флот россов (народ же росс — це скити, народ грубий і дикий)" ("Історія Візантії", ч. 2, 1967 р., стор. 228).

Хрестити Україну (Русь) — значить мститися, карати її. Ніякий в Європі народ не був так спустошений хрещенням, як українці (русичі). "Як твердить проф. Е. Аничков (на сторінці 352-ій у книзі "Язичество і древня Русь"), біля Києва, недалеко села Берестове, був Священний Гай, а на схилах під цим Гаєм знаходилися печери, в яких береглися Київські Боги. Пізніше на цьому місці розбудувалася Печерська лавра" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", 95 стор.). Чому в печерах під Священним Гаєм "береглися Київські Боги?"

7. "Коли року 988 киян мали хрестити, багато з них поховали ідолів своїх божків по печерах, оберігаючи їх від знищення. Митрополит Київський Іларіон (померлий в 1066 році) у "Слові о законі і благодаті" розповідає про киян, що вони "приімше, всі скриша в печерах кумири своя, да їх корьмници не жьгуть огнем. І ми бо сами свидителі есми, самі зрвьше ридати подобьна лихьновенія прелести їх". Тут згадка про ті печери, що були біля Священного Київського Гаю, де незабаром постала Києво-Печерська лавра. І взагалі там, де стояли капища та боввани, пізніше поставали церкви" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", стор. 157).

Кияни "скриша в печерах" (сховали в печерах) пам'ятки своєї національної культури. Коли єреї заходилися сховане в печерах витягати і палити, кияни почали "ридати": вони гірко оплакували руїну своєї чарівної національної культури, яку зрадники назвали "нечистивим паганством". Зрадники проголосили зраду справою достойною: хочеш бути достойним, зневажай рідне і догоджай чужому. Керуючись рабськими поняттями достоїнства, наприклад, Юрій Яновський пише: "Націоналісти удавали з себе діячів і тулили скрізь жовто-блакитні ганчірки" ("Вибрані твори", Київ, 1970 р., стор. 176).

(Українці, підпорядкувавши себе чужій вірі (грецькій ортодоксії, римо-католицизмові, москвинському большевизмові), не мають права обожувати національні святощі України (Руси). Їм (чужопоклонникам) вільно (о, яка принизлива ця рабська воля!) любити Україну (Русь), прославляючи святощі її ворогів).

8. Мільйони дітей в окупованій Україні вірять (їх навчено вірити), що красний прапор патріярха Московії Ульянова (Леніна) — святощі України, а жовто-блакитний прапор (рідний прапор України-Руси) — це "ганчірка". І єреї облудної Візантії (проповідники грецької ортодоксії) митрополити

Іларіони, щоб заплямити символи Духовної Незалежності України, і щоб в українців викликати зневажливе ставлення до скарбів самобутньої культури, вживають образливі грецькі, болгарські, турецькі терміни "ідоли", "кумири", "капища", "боввани". І ось ці єреї чужовіря, поклоняючись, як раби німії, чужим святощам, вважають себе українськими патріотами. Справді, вони є тими синами, які тримають свій народ у темі, щоб він не відрізняв, де його відданий син, а де — зрадник.

9. У Києві до 988 року кияни казали "святиня", "святилище", "храм". І слова ці такі старі, як стара історія Індо-Європейських народів. Наші предки (трипільці) казали "светана" (світла, світлиця). І казали вони "грама" в значенні "місце, де живе вогнищанин", "старшина роду". З слова "грам" постали слова "храм", "храмовий", "громада", "громадський". І в Індії (коли я йшов з Бенаресу в сусіднє село) я вживав санскритські слова "грама" в значенні "село" і "хета" в значенні "хата".

Слово "капище" принесли в Київ грецькі єреї з Болгарії. І цим словом вони називали дохристиянські українські святині і храми. Раби не знають, що самі себе осквернюють, звучи Святиню України (Руси) "капищем", звучи прапор України (Руси) "ганчіркою".

10. Ні! Кияни не ховали у печерах під київським Священним Гаєм "ідолів", "кумирів", "бовванів", їм ці чужі слова були неznані. І воїни за волю України (Руси) не вмирали під "жовто-блакитними ганчірками".

В. О. Ключевський (пропагатор Москвинської монархії) в "Курсі русской історії" (в 1-ій книзі, на 82 сторінці) пише, що літописці-монахи жили бажанням "оганьблювати всі віри, крім православної". Сини Ключевського, наслідуючи літописців-монахів, оганьблюють всі історії, крім Москвинської.

Кияни ховали (ховали від вандалів Візантійського Саваота) в печерах свої знамена — знамена національної незалежності. Статуї Київських Богів (з срібла й золота) були створені київськими митцями. У статуях були втілені дар київської уяви, духовної енергії, відчуття краси.

11. Є прислів'я: "Хочеш пізнати культуру народу, пізнай його мистецтво, його письмена, його звичаї і його віру". Статуї Київських Богів репрезентували перед світом самобутнє мистецтво України (Руси). У

цьому мистецтві (у мистецтві вільному від чужих впливів) втілювалася властивість душі української, душі, яка вільно багатіла на протязі тисячоліть в царстві чарівної природи України (Руси).

І... тепер біля печери (коло Київського Священного Гаю) ридання і крики. Змішалися слова київські і грецькі. Єрей Афанасій хреста тримає. І рече: "Будете мудрими, як від греків віру приймете!" Кияни глянули на волхва Богомира: просять, щоб він слово рік. І він рече: "Коли від греків віру приймете, будете мудрими по-глупому. Не вірте єреям Візантії! Вони розжалоблюють вас казаннями про одсічену голову Іоана Хрестителя, про прицьвяхованого Ісуса. І розжалобленим, розбентеженим душам вашим обіцяють рай небесний. Вони поводяться з раєм небесним як із своєю власністю, від якої ключі тримають".

12. "Вони хочуть, щоб ви були недорікуватим, покірно-смиреним стадом. Вони пороблять вас рабами і освятять ваші рабські звички. Вони бояться, щоб ви без них не шукали дороги до раю небесного. Вони вам забороняють вимовляти слово "Дажбог". Але вони вам дозволили пити — спиртним щастям нещасну душу заливати".

До волхва Богомира підбіг юнак і сказав: "Мене насильно охрестили, я Доброслав. Монах Меркурій сказав, що ім'я Доброслав нечистиве, паганське. І дав мені ім'я Деонісій. І сказав мені, що не Матір Лель треба славити, а Варвару".

І сказав волхв Богомир: "Охрестили, кажеш? Насильно охрестили — насильно підпорядкували душу твою під закони єреїв грецьких. Насильники проголосили тебе рабом. Тепер вони залякуватимуть пеклом, гріхами, карами. Знівечать мислення твоє. Знівечені мислі страшніше виглядають, як знівечене тіло.

Не плач. І горя свого не виявляй єреям, бо вони допоможуть тобі твоє горе помножити. Вони, чужії люди, не хрестили тебе з любови до тебе. Вони насильно охрестили Україну (Русь), щоб вона тягнула ярмо грецьке. Вони хрещенням порушили нашу вроджену пристойність. Вони, вимахуючи кропилами, заставили батьків стояти нагими перед нагими доньками. Вони підвели киян під опіку грецьких лжебогів".

13. "Єреї малюють Саваота з бородою, з косами, в одінні грецькому. І кажуть: "Бог Саваот". Таке розуміння Бога може задовольнити уяву дикунів. Бог — це не бородатий грецький купець. Бог — це Все в Усьому в усій Природі. І ми, кияни, живемо в Природі, в сяйві Божому, і Природа живе в нас!

Я пройшов землі України (Руси) вздовж і впоперек. І тому, що моя душа кормиться чарами Природи, мене все хвилювало — полин, чебрець на могилах, віснюг, сива нехворощ, берізка, що плутається під ногами, калачики, замріяна одноманітність степу. Степ вранішній такий багатий здоров'ям, що співати хочеться.

І мав я красовитий урочистий настрій, чуючи, як у блакиті жайворон співає жайворонісі. І йшов я над нивами золотоколосими. І чув, як за селом співали дівчата: "Наше село веселе, ми віночки несемо не з золота — яриці, озимої пшениці". І знав я, що їхня пісня — це молитва така бадьора й життєрадісна, як душа їхня".

14. "І тепер хрещення впровадило в нашу душу страх. Співаєш, граєш, гуляєш, бавишся, вінок плетеш, славиш весну — гріх чиниш, єреями будеш

зневажений і осуджений. Ні, я проти зневажливого ставлення до красовитої природи України (Руси)!

Я відчуваю відповідальність за хід мого народу, за його минуле, сучасне і майбутнє. Я кажу: Київська віра — віра радості, віра захоплення божественною красою Землі рідної. Усе, що ми в природі бачимо, радує душу нашу. І ми, в душі радість маючи, в захопленні молимося — наші пісні, наші діяння — молитви наші. Ми віруємо з вільного спонукування, віримо з поклику душі нашої, віримо з потреб серця нашого. І тому наша віра добросовісна і відкрита, як двері гостинної хати. У нашій вірі немає пекла, немає чортів рогатих, немає чистилищ.

Вони, єреї, в ідола Саваота вірять з страху. Вони вірять, щоб не потрапити до пекла. Вірять з обов'язку корисного, прибуткового. Вони з віри зробили прибуткове підприємство. І вони проклинають кожного, хто ослаблює прибутки їхнього підприємства.

Ми, кияни, не хочемо свою душу пригноблювати оповіданнями про Саваота, який у воді потопив дітей. Ми не хочемо чути оповідання про те, що юдейський цар Ірод мечами порізав дітей. Ми не

варвари, щоб кривавими оповіданнями бентежити добрі душі дітей наших. Ми Богів на хрестах не розпинали. У нашій вірі немає кривавих оповідань. Ісус — справа юдейська, єреї-греки на юдейському нещасті наживаються".

15. І сказав єрей Афанасій: "Ви залюблені в світ! Світ грішний — значить ви залюблені в гріх. Хто любить гріх — той диявол, ви диявол! Ви брат сатани, антихрист! "Не любіть світу, а ні того, що в світі. Коли хто любить світ, немає в ньому Отцівської любови, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, й пожадливість очам, і пиха життєва — це не від Отця, а від світу" (1, Іоан, 2,15-16).

Християнин зрікається життєвих радощів, благ, розкошів. І таким самозреченням він наближається до царства небесного. Християнин умиртвляє свою плоть — плоть грішна, поганська. А ви? Ви одягнений в білосніжне одіння. Від вас несе пахощами степових квітів. Ви залюблені в тілесну красу. Ви радите, щоб дівичі ходили в вінках з квітів пахучих. Ви кращу з кращих дівичь оспівуєте, зве́те її веснянкою! Ви юнаків учите скакати через вогонь, на конях гасати, через рови скакати. Ви поганин, спокусник, ви лякаєте юнаків монастирями.

У нас був старий мудрець Платон, і він любив уживати слово "комунізм", що значить "спільне життя", або "монастирське життя". Душу облагороднювати можна тільки в монастирі, де мир і зневажливе ставлення до грішного тіла. Ви молодь ведете в степ, ви піснями і квітами тілесні пристрасті спокушуєте!"

16. І сказав волхв Богомир: "Ви мене на моїй землі застрашуєте? Я так, як і дуб, корінням з рідною землею обнятий. А ви — зайда! Я кажу: там, де немає сили, немає миру. Монастир — це, як каже ваш Платон, — комунізм. У монастирі ви голодом катуєте тіло, і воно хоріє. З хворого тіла й хворі мислі виходять, появляється збайдужіння до краси і світу. Мир, достойний мир там, де сила! Сила там, де людина живе в єднанні з силою природи. Мир без сили нагадує мені людину, яка хоче одним пальцем голку вдержати.

Сила — джерело всіх дій! І Бог там, де сила світла, незнищима. Ви хочете, щоб Україна (Русь) не мала сили. І ходите по Києву й закликаєте молодь іти в монастирі. Молодь без сили — значить молодь без Бога. Без сили немає руху, без руху немає життя".

17. І стало тепер відомо, чому єрей Афанасій з волхвом Богомиром розмовляв. Він ждав прибуття варягів (градників), і тому розмовою затримував волхва Богомира.

Біля печери виросла купа висока, як хата: зранку п'ятеро людей виносило з печери древні письмена, договори, прапори, статуї Київських Богів. Між великими статуями є й малі статуї Рожаниці (Матері Лель), на грудях якої зображений тризубець вогнистий, як блискавиця небесна. У міхи градники складали срібло, золото, дорогі каміння, якими були обкладені письмена, прапори. Кияни стояли під домами — дивилися заплаканими очима на гибель святощів рідних. Гірко плакали. Діти казали: "Тато, греки кажуть, що все наше поганське, ідолське. А все їхнє — правдиве, божественне. Греки хочуть, щоб ми здуріли, і грекам на радість називали рідну віру нечистивою, поганською, ідолською, бесовською".

Волхв Богомир стояв недвижно, як статуя. Він молитовно тримав руки на грудях. Сльози лилися з очей, здригалися старечі груди. Він казав: "Дажбоже, не зганьблю ім'я Твоє. З чистою душею помру. Помру з любови до віри землі моєї. Серце чує, що над при-

ниженою Україною (Руссю) збирається чорна хмара довговікої неволі. Українці (русичі) стануть людьми зрадливої крові. Тішитимуться, що "Христос тим, що в гробах, життя дарував". Нічого немає потворнішого, як обоження порожніх замашистих єрейських думок!"

18. "Кияни, де ви!? Плачете під домами? А я вже спорядився стрінути меч Саваотовий. Варяги, не бійтеся, я не втечу! Мечем не заслонюйте світу білого. Я нездвижно стою! У мені уосіблена нескоримість внуків Дажбожих. Я стану світанням степового безмежжя. Стану водою степової криниці, щоб в спеку пили мене внуки мої і казали: вода така солодка і смачна, що просто не відп'єшся. Це буде цілюща вода духовної волі!

Я буду вітром у травах співати, по жилах якої тектиме кров вилита з жил внуків моїх, полеглих за життя. Я буду тихим прихистком для тих, яких збещестять єреї, про омофорну честь їм оповідаючи. Я буду життям після смерти моєї. Я розчинюся у мрійливих степах України (Руси) так, як розчиняється роса на повноколосих нивах у життєдайному промінні сонця.

Кияни, де ви?! Хай печаттю благовіщення ляже на

серця ваші мій останній заповіт: всяка правда, яка походить не від української Духовости, має бути чужою духовістю для вас! Кияни, де ви? Без рідного Бога вам буде тяжко жити. І з цієї жури чорніє серце моє. О, як болісно мені, що мої віщування болісні!"

19. Освітили смолоскипами печери — все винесено. Виросла гора з пам'яток культури древньої України (Руси): підпалили її з чотирьох кінців. З спокоєм величним, як у статуй богині Атени (яка, незважаючи на хрещення Греції, нездвижно стоїть у Атенах, біля академії Платона), стоїть єрей Афанасій. І читає "Євангелію": "Наш Бог — вогонь пожераючий!" "Бог-вогонь пожераючий" грецької ортодоксії "дожерає" віковічні скарби культури древньої України (Руси).

Єрей Афанасій зрозуміло глянув на варягів-мечоносців. І вони викрутили волхвові Богомирові руки, старі пальці обкрутили дротом, мечами повідобували очі. І вкинули волхва Богомира у вогонь — упав він на прапор козацький. І кров, хлюпнувшись на прапор, спалахнула. І кров стала вогнем.

20. У літописах часто згадується, що хрестителі карали волхвів: живцем палили, очі їм виколювали,

носи відрізували, язики виривали. "Ніконська літопис" пише, що волхви були пов'язані, і: "сжгоша четири волхва на єпископському дворі". За які тяжкі злочини "сжгоша четири волхва на єпископському дворі"? За ті злочини волхвів спалено, що Ісуса Христа розп'ято. Волхви так, як і Христос, відважувалися мати своє розуміння Бога. Вони відважувалися молитися Богові так, як їм веліла їхня натхненна душа.

Чому так жорстоко єреї-греки катують священнослужителів (волхвів) рідної віри України (Руси)? Є причина? Є. Нестор-літописець написав, що "багато зла зробили руси грекам" колись.

Щоб від народу приховати злочини, заподіяні народові, треба писати, що "Руський народ з повною щирістю і з повною відданістю свого серця прийняв правдиву православну віру" ("Журнал Московської патріархії", 1948 р., ч. 7, стор. 44). Хіба тільки віру?

Знаємо, що красні єреї (комісари москвинського большевицького православ'я) залякуванням, вигнанням з хат на лютий мороз дітей і матерів, катуванням у підвалах, вивозом у сибірські концентраційні табори, творили в Україні (Русі)

рабську колхозну систему. Знаємо, що в книзі "Цвіте радянська Україна" написано, що "український народ з радістю, з відданістю в серці йшов до колхозу, і славив Сталіна за щасливе колхозне життя".

Ні, ніхто з радістю не відрікається ні від рідної матері, ні від рідної землі, ні від рідної віри. Для киянина рідна віра була його рідною матір'ю. Утративши почуття совісти, ереї грецької ортодоксії обманюють православних християн, пишучи, що кияни з радістю зраджували віру батьків своїх і чужій вірі з відданістю в серці себе підпорядкували. Ні! "Путята (тисяцький Володимира) хрестив мечем, а Добриня — вогнем" (М. Грушевський, "Історія України (Руси)", 1954 р., Нью Йорк, стор. 516).

21. Язичеська Святиня у Києві — це національна Святиня України (Руси), в якій славиться нескоримість язичеського, тобто національного духа. У народних віруваннях, творених тисячоліттями, народ маніфестував свою волю, свої розуміння Бога, світу і себе. І тому "Християнська віра винищувала місцеву язичеську Святиню. Залишки язичества, народні вірування підлягали духовному судові" (Н. І. Костомаров, "Вибрані твори", кн. 1, 1903 р., стор. 27).

"Підлягала духовному судові" народна творчість України (Руси), в якій втілювалася честь душі народної, вболівання і радощі народні. Що таке "духовний суд" — знає Іван Гус. І знають народні поети-волхви, яких "духовний суд" грецької ортодоксії живцем палив, прив'язавши до стовпа: "сжгоша четири волхва на єпископськом дворе"...

22. "Де ж ділася література дохристиянська? Вона загибла в боротьбі з новою вірою, як загибло письмо" (Богдан Лепкий, "Начерк Історії Української Літератури", кн. 1, Коломия, 1909 р., стор. 38). Хіба тільки українська література загибла в боротьбі з грецькою ортодоксією? Загиб український спосіб життя. Загибло своєрідне українське світовідчуження. Загибла українська віра в Україні. Загибла українська історія, творена тисячоліттями.

І про загиблу славу треба мовчати, щоб в народі було почуття гнітюче, що ніякої слави не було. Ніякої культури не було. Ніякої народної творчості не було. "Замовчування в наших літописців та інших або поверхове згадування народних вірувань пояснюється зневажливим відношенням монахів до цих вірувань. З відсутності даних не можна робити тільки негативні висновки. Адже, коли б не заховалося "Слово про похід Ігоря", можливо б, що

хтось вивів, що в нас не було народної поезії" (Проф. О. Потебня, "Збірник Харківського Історично-Філософського суспільства", т. 4, стор. 44). Щоб вижити -треба заховатися від єреїв віри ортодоксної, які з ненавистю нищили народну поезію, вбачаючи в ній прагнення народу звільнитися з ярма чужовір'я. Сотні таких брилянтових творінь, як "Слово про похід Ігоря", написані баянами* (поетами-волхвами) були спалені, або — арештовані. Тліли в монастирських мурах, як і "Слово про похід Ігоря", яке віками ховалося від народу.

23. Чи треба було розвалювати духовні скарби Рідної Віри України (Руси)?, щоб українців (русичів) повернути на грецьку віру Христову?
"Дохристиянський світогляд не треба було цілковито розвалювати, щоб на його руїнах будувати новий християнський світогляд, треба було тільки дати нові етичні підвалини й доповнити те, що існувало" (Др. Григор Лужницький, "Українська церква між сходом і заходом", 1954 р., стор. 23). Якщо цілковито розвалили те, що не треба було розвалювати — значить довершили злочин, злочин здійснений хрещенням України (Руси). І тепер ви каєтеся? Каєтеся, що вбили того, кого не треба було вбивати? Каєтеся, що рідну віру українського народу заплямили. Зневажливими писаннями знецінили її і цілковито розвалили її? Каєтеся, бачачи, що у Ватикані (в музеї) папа римський охороняє дохрис-

тиянський світогляд Риму. Береже його ритуали, охороняє статую Бога Юпітера. І нікому не дозволяє його прив'язувати коневі до хвоста і волочити вулицями Риму. І стає вам соромно признатися, що ви в ім'я культу Христа цілковито розвалили свій рідний дохристиянський світогляд. І живете в такому принизливому духовному рабстві, що не маєте відваги реабілітувати без вини осуджену і розп'яту рідну віру України (Руси)?

Коли і де хрестителі почали розвалювати дохристиянський світогляд України (Руси)? Ніхто нічого не знає. 988 рік — дата умовна. Є припущення, що зрада світогляду України (Руси) відбулася десь у 986, 987, 988 роках. Де Володимир став визнавцем грецької віри? У Херсонесі, Києві, Василькові?

Є твердження, що Візантія не раз здійснювала хрещення України (Руси), та ті хрещення були висміяні і відкинені. "Було п'ять хрещень Руси, вважаючи Володимирове хрещення п'ятим і останнім" (І. Кривецький, "Початки християнства на Україні", Львів, 1930 р.; стор. 3). Українець-християнин духовно виснажується, байдуже до "всіх і вся". Повторює слова Тараса Шевченка "попи — брехня", читаючи писання єреїв, що "Володимир охрестився в Болгарії", "Володимир охрестився у

Василькові", "Володимир охрестився у Корсуні", "Володимира охрестив в латинському обряді єпископ норвезького короля Олафа Трігвіссона Павло".

24. Володимир, щоб дізнатися, "яка віра краща", послав послів на чужини, хотів "испытати о всех верах". Прибулі послі повідомили йому, що в грецькій церкві красоту побачили. "Красоти послі Володимирові не побачили в латинській церкві, а в грецькій — побачили", — пише монах-літописець. І тут же зазначає, що послі у мусульманських мечетях "побачили смрад". Ні, справа не в красоті, а в суті красоти. З історії знаємо, що під красивими позолоченими іконами, під шовковими і золотими мантиями приховуються підступні вбивства, хижа торгівля святощами.

Ні, Володимирові послі у мусульманських мечетях не бачили "смаду". Мусульмани, живучи у розкошах чи злиднях, перш за все дбають, щоб у мечеті була свіжість і чистота. Вони знають, що Могамет ходив у чистому одязі, любив парфуми (любив нюхати мускус). "Коли мусульманин взутий, він повинен скинути взуття. А коли він босий, він повинен біля мечеті ноги помити перед тим, як зайти в мечеть". Оповідання про мандрювання послів

Володимирових по чужинах — вигадка, вигадана монахами, щоб всі віри принизити, звеличуючи тільки грецьку ортодоксію. І тому "З великим критицизмом треба підходити до оповідань про Володимира, вміщених у нашому "Літописі временних літ" (Іриней І. Назарко, "Святий Володимир", 1954 р., стор. 7).

25. Жодний народ в Європі таким жорстоким і таким ганебним способом не був навернений на християнізм, як Україна (Русь). І це й стало причиною падіння України (Руси). В'ячеслав Липинський, всебічно обміркувавши причини падіння державного життя України (Руси), твердить:

"Християнство, перейняте з Візантії князями та дружинниками, було накинута тодішнім Українським Народним масам. В цьому постання держави Київської основно різниться від постання держав у Західній Європі, де германські завойовники (творці нових держав) на руїнах Римської імперії перейняли християнську релігію... од завойованих ними народних мас, що цю релігію і культуру по Римській імперії унаслідували" ("Релігія і Церква в історії України", стор. 30). В'ячеслав Липинський українцям пояснює, що християнство було українцям (русичам) накинута насильством. І тому не воно служило

державі, а держава служила йому. В. Липинський вважає, що християнська віра була руїницькою силою в державному житті України (Руси).

У душі народу вкорінилося національне пригноблення. Народ чується скривдженим, приниженим — він живе з насилуваною душею. Він кланяється єреям, в душі чуючи недовір'я до них. Він (народ обличословлений, заплямлений і запечалений) — збайдужів. Він вірить, що Володимир охижив сам до себе, і тому чуже полюбив, а рідне — заплямив.

26. Щоб держава була міцна, їй потрібні міцні коріння. Дохристиянська Україна (Русь) царя Святослава була міцна тому, що волхви від народу вимагали послуху цареві Святославові — Першому Заступникові Дажбога. Першому Оборонцеві батьківської віри. І народ вважав, що справа віри і держави — справа одна. Зрадити державу — значить зрадити віру батьків своїх.

Після хрещення України (Руси) справа державна втратила в народі повагу, бо "всяка власть походить від Бога", "послух Богові і Його заступникам — архиєреям, єпископам -головний послух

християнина", "протів церкви царю неустоятъ.
Церква — дом Христа".

Держава царя Володимира тепер не ґрунтується на
духовній силі народу, на його національній гордості,
на його вірі й культурі, а... на догмах, канонах,
ритуалах грецьких, привезених єреями і
зненавиджених народом України (Руси).

("Проти татарського напору наші Київські князі не
потрапили зорганізувати свого роду хрестоносного
походу. Не змогли підняти всю Русь во ім'я оборони
християнства, бо це християнство було механічно
накинуте цим масам державою так само, як
накидалась їм нова державна організація, що несли з
собою нові завойовники-татари. І тому, не маючи
глибоких, громадських, національних, на місцевій
(рідній, — Л. С.) релігії і культурі опертих коренів, так
швидко упала наша Київська держава" (В.
Липинський, "Релігія і церква в історії України", стор.
31).

27. Германці, не будучи християнами, завоювали
християнську Римську імперію. І вони (германці)
хрещення від рабів-християн прийняли і наказали
папі римському і його архиєреям служити інтересам

Германської держави. В охрещеній Україні (Русі) не християнізм служить Україні (Русі), а Україна (Русь) служить християнізмові, контрольованому підступною Візантією. І тому український "люд хрещений" затаює в собі мисль: не можна любити ту віру, на яку нас силою навернено. На стіні висить ікона Саваота в хаті українця, "перед нею він поклониться, свічку засвітить, але практичного впливу на його життя вона не має", "паганська віра є в нього властивою, практичною вірою, тобто тою, котра знаходить застосування в тисячних випадках практичного життя", він має "обряди і вірування, надихані вірою в оживленні сили природи" (Іван Франко, "Громадський голос", ч. 21, 1898р.).

"Володимир не відважився знищити Перуна, що на той час був головним богом, а звелів його кинути в воду, як то робилося взагалі з поважаними речами.., — може, щоб не дратувати народу, що плакав за своїм богом" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", стор. 153).

Немає значення "який Бог" (хліборобський, мисливський, скотарський (синайський), ніжний чи суворий, окутий золотом чи одягнений у скромне полотняне вбрання, чи, як ікона, на дошці намальований. Головне те, що Він був рідним Богом.

У рідному Богові народ уосібнює духовну незалежність свого "Я". Уосібнює свою вдачу, своє розуміння світу і Бога.

Український народ "плакав за своїм Богом". Плакав тому, що любив свого Бога. Він (Український народ) плакав за своєю Духовною Незалежністю. Він плакав за правом мати своє розуміння світу, Бога. Він плакав за правом мати свій своєрідний шлях життя. Він плакав, що його святощі на його землі зневажаються. І карається той, хто хоче рідне боронити. Він плакав з горя, з сорому. Плакав, передчуваючи прихід неволі. Народ "плакав за своїм Богом" рідним тому, що був народом шляхетної національної гордості і відданості рідним законам життя. І в цьому й затаєна була сила його первісного священного патріотизму, спадкової національної свідомості, зріднюючої єдності!

28. Воїни України (Руси) перед ратним походом складали клятву вірності Вітчизні. Вони присягалися Богові батьків, що не засоромлять слави землі рідної. І цар України (Руси) з атіманами-воєводами підходили до Бога Перуна, і "кляшася оружьем своїм, і Перуном, богом своїм" ("Полное Собрание Руських літопесей", 1, 13).

У киян були свої рідні святощі, перед якими вони клялися, ідучи обороняти землю рідну. Клялися, що на полі ратної брані прославлять зброю України (Руси). О, яка сталася болюча національна трагедія! Цар, який вчора святість звав святістю, сьогодні її запламовує. І глумиться з рідного народу, який свою святість гірко оплакує. Такий цар перестає бути авторитетом: і коли народ йому кориться, то не з любови, а із страху. І сини його не будуть коритися йому. Якщо національна святість запламлена, значить народ утратив маєстат, біля якого він єднався: в народі постає зневіра, сварня, безавторитетність і роз'єднаність. Чужі святощі для народу незрозумілі; між душею народу і чужими святощами немає єдності.

29. Дисциплінований католик В'ячеслав Липинський (знаменитий автор "Листів до Братів-Хліборобів") у книзі "Релігія і Церква в історії України" (виданій в 1925 році у Філядельфії, США) пише, що "Першою відомою в історії релігією на Україні було паганство: розуміється, що слово "паганство" вживаю не в пізнішому йому наданому у нас, глумливому значенні" (стор. 29).

Він вважає, що називати дохристиянську релігію

України (Руси) паганською, значить глумитися з неї: кияни свою віру не звали паганською. Її назвали пацанською чужинці, достойний українець ніколи не буде оцінювати віру своїх батьків оцінкою чужинців.

Він (Липинський) пише, що в рідній вірі українській були "боги, які вимагали послуху, завзяття, любови, посвяти, дисципліни" (стор. 30). Вони були, як він пише, "державнотворчими богами" (стор. 30). Зневажати їх — значить зневажати державнотворчий інстинкт нації. Він відважно і вдумливо шукає причини, чому в народі пропав порядок, появилася зневага до авторитету, анархічна свідомість, споконвічна трагедія. І пише, що "Єсть у наших літописців оповідання, яке може служити першою алегорією нашої споконвічної трагедії. Це оповідання про кінець Перуна. "Вчера, — каже літописець, — чъстимъ, а днесъ поругаєм!"" (стор. 69). Вчора був Перун (Божество військових сил України-Руси) пошанований, як суверенний маєстат нації. А сьогодні — заплямлений.

30. Бог Перун пливе по Дніпрі. Кияни за ним "плакахуся". А цар Володимир рече, щоб Бога Перуна "відривали від берега"... Коли Бог Перун пройшов "сквозі Пороги", чорна хмара облягла степи, ударив грім, заіскрилася блискавиця і піднявся

вітер. І Бог Перун вийшов "на рінь, я же і до сего дні
словет Перуня рінь". І заплакані люди з облеженням
на душі зітхнули: не пішов Бог Перун в Чорне море.
Зневажений, заплямлений Він лишився на землі
своїх дітей. І в душі народу затаїлася іскра віри, що з
рідних святощів відродиться воля — почне
випогонюватися небо Української Духовної Волі.

В. Липинський пише, що "Оцей "вітер" Перуновий —
оцей дух старих національних богів — віяв і віє на
Україну з-за "Порогів" мабуть з того часу при кожному
нашій національній відродженні" (стор. 69). В.
Липинський (в ім'я державотворення) хоче, щоб "дух
старих національних богів" (тобто дух відродженої
національної сили) був дисциплінованим, об'єд-
наним, ідеалістичним. Бо без цього "зовні
принесених богів йому не перемогти і плачучій по
ньому Україні не вийти зі свого трагічного
зачарованого кола" (стор. 69).

31. Справді диво: В. Липинський, католиком будучи,
заговорив про "дух національних богів України".
Чому? Він знав, що тільки та нація є нацією, яка має
національний дух. Українська людина може
католицьку чи грецько-ортодоксну церкву звати
своїм "національним духом", але це буде
самообманом.

Є містика духа нації, про яку пишуть Дм. Донцов і В. Липинський? Є. Символ духовної незалежності (Бог України-Руси), пливучи з Києва, спинився біля могили свого вірного внука-царя Святослава Першого. І тут знайшли собі пристановище запорожці, які, хоч вже й були попами хрещені, та в душах їхніх жив дух непокори силам чужини: жив, як пише Липинський, "дух старих національних богів".

Грецько-ортодоксний Дм. Донцов, бачачи, що для покореної ("Розп'ятиєм добитої" — Т. Шевченко) України попівські казання покірності і смиренності в ім'я "битія інтернаціонального стада Христового" шкідливі, почав проповідувати нехристиянський (ніцшеянський) дух "волі до влади". Він писав, що "Нація, яка хоче панувати, повинна мати панську психіку народу-володаря" ("Націоналізм", Львів, 1926 р., стор. 232).

"Панська психіка народу-володаря" постає з панської духовної волі. Коли в народі силою відібрана його володарська рідна віра і коли його силою загнано в многовікове ярмо, наприклад, візантійської патріярхії, він підсвідомо обтяжить себе "рабською психікою народу-раба".

32. Він (Дм. Донцов), погоджуючись з В. Липинським, пише, що "У Горація є чудове місце: "Богам корились ми, і нам корився світ, в них початок наш, з ними ідім до краю, як ні — грозою чорних бід нас Божество зневажене скарає!" Така була мудрість усіх здорових суспільностей, про яку пише Берке: "Чи релігійним ідеям поклоняються, чи їх зневажають, все-таки ці ідеї фальшиві чи правдиві, творять єдину підставу всіх довготривалих установ"" ("Дух нашої давнини", Мюнхен, 1951 р., стор. 18).

Хрест — символ інтернаціональної християнської доктрини, в основі контрольованої Ватиканом і Грецькою ортодоксією, які переслідують національні богорозуміння, почування, обряди, мислення.
"Інтернаціональні доктрини, що паношаться у нас, сковують думку нації та її енергію.., розсаджують всяку збірну національну волю" (Дм. Донцов, "Націоналізм", Львів, 1936 р., стор. 243).

33. У Царському Двірцеві єреї, монахи, монахині, світські греки, цариця-грекиня Анна. І між ними цар Базил (Володимир). Він в душі відчув, що зробив помилку. Цариця Ольга була мудрішою — вогнем і мечем не навертала людей на грецьку віру.

Єрей Архандоніс і архимандрит Меркурій одухотворяють себе духом гелленської (грецької) мудрости, яка втілена в писаннях Аристотеля і Платона. "Раби не повинні бути земляками, і добре, коли вони по мірі можливостей не розумітимуть мови один одного" (Платон, "Закони", 6, 19).

У Києві у церкві киянам (рабам грецької ортодоксії) єреї говорять про справи християнські і світські болгарською, або — грецькою мовою. Мова київська повинна утратити своє панівне значення, їй тепер грецька церква винесла вирок бути мовою плебейською. Чому? Чому на київську мову не перекладаються церковні служебні тексти? Є кияни, які знають грецьку й болгарську мови, готові здійснити переклади.

Українці (русичі) — це хлібороби, не треба в церкві українську мову звеличувати. "В ідеалі хліборобами мають бути раби. Вони не повинні володіти великим темпераментом. В такому випадку вони корисні для праці, і не можна остерігатися обурення з їхньої сторони" (Аристотель, "Політика"). Великий темперамент — риса аристократичних характерів, темперамент — дар Божий.

34. Іде вулицею парубок широкогрудий,
самовпевнений, безжурний. Він забув, що співати на
вулиці заборонено церквою. Він співає
широкостепним темпераментним голосом: "Ой
упала зоря з неба, та й розсипалася. А дівчина
позбирала, закосичилася". Справа неба — справа
церкви! Хто дозволив розсипаною зіркою
заквітчувати дівочу косу? "Паганство, бесовство,
богомерзські пісні, ідолопоклонство отсечіте!"

Буйна, темпераментна, нескорима київська
молодь — скакає через вогонь. Грає на бубонах,
сопілках. Гуляє гопакі такі, що земля гнеться — це
нечистиве язичество треба мечами сікти. На каторгу
непокірних везти, до Константинополя. Треба
володарську вдачу переробити: київський юнак
зробиться безвольним, ставши монахом
затворником, безмовником, покутником, юродивим,
постником, схимником. "Вдача наших предків
вироблена була головню під впливом природи, а
тому весела й поетична. Вони любили ігри, забави та
музики, про що й свідчить довгий ряд церковних
проповідників, що весь час виступали проти цього.
Візантійський історик 11 століття Скилиця пише, що
Святославові вояки забавлялися музикою та
танцями. На давню вдачу до танців указує й слово
"гуляти" з стародавнім значенням "танцювати", а

"гулянки" все були з танцями" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н", стор. 347).

35. 990 рік. Новгород. Двірець ставного атімана-воєводи Угоня неспокійний — з Києва прийшли лихі вісті. "Було так, атімане Угоняє. Твій тато Вишедар збирав на землі потоптані, поламані письмена. З наказу єрея Афанасія варяги викололи йому очі. Він дивився на сонце очима, з яких капала кров. Тримав письмена, до серця пригортаючи. І казав: "Сонце праведне, прости, я вже не бачу тебе. Очі в мене забрали, щоб я не милувався красою землі рідної". Він казав, що мучиться за легкодумство царя Володимира", — сказав косак Полян.

Увійшов єпископ-грек Іоаким. І сказав: "Воєводе Угоняє, істинно кажу тобі: "І зробивши бича з мотузків, Він вигнав усіх із святині — вівці й воли, а міняльникам гроші порозсипав і поперевертав їм столи".

І сказав воєвода: "Де є на світі така святиня, в якій би були вівці, воли і торг — не наша справа. Кажі, хто столи поперевертав?" І відповів єпископ Іоаким: "Господь Бог Христос". "Обманюєш, єпископе! Немає такого Бога, який би перевертанням столів порядки

наводив! А коли це робив Христос, то хай сам і відповідає за свої вчинки. Кажі, чого прийшов?"

36. І сказав єпископ Іоаким: "У Новгороді церкву Преображення поставили. А людей в ній не буває, дарів немає. Люди обминають мене. Ти вчора на Ільмені рибу ловив, їздив з градниками на полювання до Вишери. Де риба, м'ясо, хутра? З яких мотузків я повинен робити бича?"

І сказав атіман-воєвода Угоняй: "Ми новгородці, визнаємо віру града Кия, ми внуки Дажбожі. Нам не випадає стояти на колінах в Преображенні перед зайшлими греками. Слово "єпископ" значить "наглядач". Іоакиме, ти прибув з Константинополя наглядати над Новгородом?"

Єпископ Іоаким (автор славного "Іоакимського літопису") у церкві Преображення грекам-монахам дав наказ сідати на коней. І з доносом їхати до Києва.

Київ. Єрей Архандоніс у Царському Двірці на таємній нараді сказав архимандритові Меркурію: "Ти око патріярха і вухо імператора, їдеш із звітом. У Константинополі поклонися від мене всім. Тепер

скажи, чому хан Хозарської орди відрікся від грецької віри? Питаю тому, що цар Володимир має бунтівливу вдачу.

Цариця Анна мені сказала, що цар наказав ремінним плетивом бити монаха Агапія, якого спіймали тоді, коли під дверми підслуховував розмову царя з печенізькими послами.

І атіман-воевода Вистара сказав цареві, що всі ми в Києві є чорноризними донощиками Візантії".

37. І сказав архимандрит Меркурій: "Історія така: жиди мали на Босфорі синагогу. Рабіни, бачачи, що ми при допомозі грецької ортодокси, приєднуємо до Візантії землі різних племен, почали нас наслідувати. Хозарія, прийнявши віру Христову з Візантії, стала нашою митрополією.

Щоб звільнитися з-під впливів Візантії, хан хозарський відрікся від грецької ортодоксії. І прийняв віру юдейську. Він сказав, що юдеї благородніші як греки. Греки звали хозарів варварами, зневажали їх, брали в них скотину. Є в нас, греків, зневажливе ставлення до негреків. І коли я про це сказав

патріярхові, він відповів: "Щоб любити себе, треба зневажати ворога свого".

Юдеї, навернувши хозарів на віру юдейську, назвали їх рідними братами. Сказали, що хозари — загублене стадо синів Ізраєлевих, яке знайшло себе, віру Мойсея визнавши. Хозари — плем'я монгольське, споріднене з болгарами, аvaraми, мадярами. Слово "хозар" походить від слова "каз", що значить "помад". Болгарська мова, яку Дунайські болгари утратили, була подібна до мови хозарської. Між Києвом і Константинополем довгі століття йшла війна за болгар. Київ накинув болгарам київську мову і болгари стали слов'янами, мали вони й віру київську. Коли б ми перемогли болгарів, сьогодні болгари говорили б грецькою мовою".

38. "Чому ми не поступаємо так, як жиди?" "Ми в багатьох випадках поступаємо так, як жиди. Жиди, навернувши хозар на віру жидівську, дали їм жидівські імена. Хан Булан став зватися ханом Йосипом. І був він моелом обрізаний. І були обрізані всі видатніші люди Хозарії. І казали жиди ханові, що всі євангелісти, і Ісус Христос, і Павло, і Петро були у синагозі обрізані моєлами.

І хан Хозарії, віру жидівську маючи, навчився по-жидівському писати. Урядовцями в Хозарії стали жиди прибулі з Босфору. У Києві ми маємо учити знать київську мови грецької. Киянам будемо давати грецькі імена, щоб вони, віру грецьку маючи, вважали себе греками".

Прибулі з Новгороду монахи (посли єпископа Іоакима) сказали: "Вінценосний царю, наставленику Бога Христа, твій раб воєвода Угоняй знається з волхвом Ратьмиром, і каже: "У Новгороді віра Київська, а не Грецька". "Не будет жив", — відповів цар Базил (Володимир).

У літописах України (Руси) на довгі віки загускли слова: "Кто креста целовал, а отступить, не будет жив!"

39. "Чудь, яка живе на берегах рік Москви і Клязьми, для Києва має данину дати. І тому воєводи Добриня і Путята з Києва прибули з військом. Стали перед Новгородом", — говорили рибаки. "Сину мій, атімани Угоняє, Київ — стольний град наш. І ми, новгородці, і смоленці, і чужі язики — мерь, весь, водь, чудь, мордва, перм, іжора, мурома платимо данину граду Кия. Поможімо воєводам Добрині і

Путяті", — сказав волхв Ратьмир.

Увійшла Богуслава (донька атімана Угоняя).

Поставила на стіл смажену рибу і сказала: "Єпископ Іоаким біля церкви Преображення зібрав прибулих з півночі мисливців з племені Чудів, хрестив їх. Сказав їм, що вони тепер можуть женитися з новгородськими дівицями. Чуди, хрещення прийнявши, сказали: "Тепер ми рускіє". Вони трохи вміють по-нашому говорити".

"Що буде, волхве Ратьмире?" І відповів волхв Ратьмир: "Атімане, буде так: люди зватимуть себе руськими, бо підлягатимуть Русі. Будучи руськими, вони ненавидітимуть град Кия. Іоаким хоче, щоб в ім'я грецької віри кров чужих язиків змішалася з нашою кров'ю. Ми, кровно змішавшись з мордвинами, чудями, муромами, відійдемо від людей града Кия. Змінімо вдачу душі нашої. Ми будемо не ми".

40. Єпископ Іоаким з монахами Харлампієм і Аполлоном у вітряну темну ніч прибув до воєводи Добрині. І сказав: "Воєвода Угоняй — язичник. Заборонив новгородським дівицям одружуватися з мордвинами, сказав: "хай добра кров мордвинська пливе по жилах мордвинських". Він підтримує

мордвинське язичество".

"У нас у Константинополі всі "браття во Христі". Знаєте — як був град Константина поставлений, прибули греки, арм'яни, латини, єгиптяни. І — всі в Константинополі кровно змішалися — стали істинними християнами".

І сказав воєвода Добриня: "Путята, бери мечоносців, таємно проникай до Новгороду. Приведи сюди воєводу Угоняя, волхва Ратьмира і їхніх ближніх". Путятині мечоносці зв'язали сонного воєводу Угоняя. Боголюб (жінка Атімана) розпачливим криком збудила доньку Богуславу. "Чую, мамо!" — і зникла Богуслава в темі вітряної ночі.

41. "Не коритеся єпископові Іоакимові? Ідете проти грецької віри царя Володимира? Суди їх, всесесний Іоакиме!" — сказав Добриня. Єпископ почав читати: "Відкривається гнів Божий з неба на всяку нечистивість і неправду людей, що гноблять істину неправдою. Страждання і біда на всяку душу чоловіка, що чинить зло. Це добре й приємне Спасителеві нашому Богові. І хто хоче йти зі мною, нехай відречеться від себе. Нехай відречеться від себе і візьме хрест свій та йде зі мною. І всяке тіло, як

трава, і всяка слава його, як цвіт трави. Слово ж Господнє перебуває повіки. Хто хоче любити життя і бачити дні добрі, нехай здержує язик свій від злого й уста свої, щоб не говорити лукавства".

І сказав волхв Ратьмир: "Жорстокістю виповнені душі ваші. А на устах ваших — райський євангельський мед і вдаване солодке милосердя. Ви хочете, щоб ми самі свою рідну віру заплямлювали? Ви хочете, щоб ми заперечили самі себе? І відреклися від всього того, що нас робить народом окремішнім.

Ви не хочете бачити нас чесними людьми, бо наша честь для вас не вигідна. І тому ви її образливими словами заплямлюєте. Звете її нечистивою, мерзотною. Ви примушуєте нас, щоб ми зрадили рідне, яке для нас є святістю. Ви знаєте, що ми, рідні святощі зрадивши, станемо слабими людьми, і тоді вам буде легко над нашим зрадливим умом панувати.

Ви хочете, щоб ми охижили самі до себе. Ви хочете, щоб ми були людьми без спадщини. Ви хочете, щоб ми все те, що нам передали наші діди — все дороге серцю нашому, назвали справою глупого розуму, справою заблукалою, нечистивою, злою,

ідольською? Ви хочете, щоб ми жили з печаттю людей, які самі себе заплямили, щоб прилащитися до єреїв візантійського ідола Саваота?"

42. "Єпископе Іоакиме, Ви поклоняєтеся лжебогам. Ви нас на нашій рідній землі в гріх вводите. Ви правою рукою хреститеся, а лівою — злочин чините. Ви у церкві Преображення кажете, щоб люди не дбали про земні справи. І в цей час ви хутра скуповуєте в мордвинів-москвинів. Ви обманюєте цих добрих людей, даючи їм за дорогоцінні хутра блискучі дешеві прикраси. Ви три вози з хутрами відправили до Константинополя.

Ви про душевну чистоту говорите, і в цей же час з дівицями Лебедянкою і Хітьною свою тілесну спонуку заспокоюєте. Ви про правдивого живого Бога говорите, а мертвим ідолам (іконам), з Греції привезеним, поклоняєтеся.

Ви кажете "любіть батьків своїх", і в цей же час примушуєте дітей глумитися над рідними батьками, зраджуючи їхню віру. Кажете, що грецька віра ортодоксна, бо в ній любов і прощення, і в цей же час ненавидите інакшевіруючих, і прокладаєте їх.

Ви обв'язали мене дротом. Ви очима смерти дивитеся мені в очі. Ні, Ви і смертю не відірвете мене від рідної віри! Рідна віра — духовне дерево народу, з якого народ творить дім свого світобачення, творить святощі болів і радощів, творить правила свого життя.

Земле, мати святая, я йду в твої обійми! Зроди з крові моєї життя для внуків моїх. Земле, мати святая..."

43. Єпископ Іоаким викрикнув: "Ідолство почитає! Зве землю матір'ю святою! Богородиця Марія — єдина мати святая! Спасу я душу грішну твою, язик злотворний покаравши. Коли рука грішить, її відрубати треба!" Два хрещені мордвини на підлозі мечем рота розкрили і щипцями вирвали язика: з рота волхва Ратьмира йшла кров, а з очей — чисті, як роса, сльози.

Атіман-воєвода Угоняй ступив крок вперед. Єпископ Іоаким подумав, що Угоняй, бачачи жахні муки волхва Ратьмира, хоче прощення благати, і проворно підніс йому до уст хреста.

"Ви, архиєреї преосвященні, о Боже, які ви жорстокі!
Убили мого батька. Запоганили Україну (Русь)
грецьким ідолопоклонним православ'єм. Ви в
жертву ідолові Саваота приносите кров невинних
людей. Ви..."

Упав зв'язаний атіман-воевода Угоняй — з
розкряяної голови ішла кров...

Новгородці, довідавшись, що воевода Добриня вночі
викрав з Новгорода атімана-воеводу Угоняя і його
жону, і волхва Ратьмира, і знатних новгородських
людей, і замучив їх, збунтувалися. Вони зішлися на
площі, тримаючи мечі, сокири, списи. Вони, як пише
єпископ Іоаким (в "Іоакимському літописі") рекли:
"Краще вмерти, чим дати Богів своїх на зневаження".
(Під словом "Богі", новгородці розуміли свій рідний
шлях життя, свій патріотичний дух, або, сучасною
мовою кажучи, націоналістичний світогляд:
язичеська віра — віра національного
самоутвердження, віра відданості ідеалам Вітчизни.
Грецько-ортодоксна віра, вважаючи себе вірою
інтернаціональною, бачила в вірі України (Руси)
свого суперника, і тому неперебираючи засобами
умертвляла її).

44. Мечоносці (косаки замученого атімана Угоняя) об'єдналися з жителями Новгородца, і сокирами підрубали церкву Преображення, яка була місяць тому поставлена. І Преображення з гуркотом повалилася. У цій церкві тиждень тому єпископ Іоаким речав: "Новгородці, не вірте своїм лжебогам! Бозі ваші древо суть!" Сьогодні новгородці викинули на смітник ідолів (ікони) з церкви Преображення. І речуть: "Гречини, не вірте своїм лжебогам! Бозі ваші древо суть!"

Вимахуючи мечами, влетіли в Новгород вершники атімана-тисяцького Путяти. Вершники (переважно варяги) кидали петлі на жінок і дітей. І тягнули їх, як скотину, до єпископа Іоакима. Єпископ Іоаким стояв, хреста піднявши, і голосно речав: "Ки́ріос, елейсон! Ки́ріос, елейсон! Ки́ріос, елейсон!" (Господи, помилуй! Господи, помилуй! Господи, помилуй!)

На площі плач. Стогін ранених. Передсмертні здригання умираючих. Матері, жінки, молодь стоять на колінах, цілують матір-Землю: клянуться, що не зрадять віри батьків своїх. Вершники тисяцького Путяти відступають — новгородці б'ють вершників коп'ями, сокирами. Гаками стягають їх з коней, і колять. З домів летять стріли. Єпископ Іоаким,

підтримуючи ризи, тікає з воєводою Путятю.

45. На допомогу Путяті влітають в Новгород вершники воєводи Добрині. Іржать коні, бачачи смерть своїх господарів, топчуть ранених. Крик дітей, ридання матерів, закривавлені мечі, грецька ортодоксія, "Кіріос, елейсон" — все змішалось в жахітливому насильстві хрещення України (Руси). Воєвода Добриня дав наказ палити дома, в яких причаїлися непокірні.

Горять дома. "Ми вже хрещені! Хрещені!" — говорили матері. Притуляючи дітей до грудей, матері бігли з палаючих домів до ріки Волхова. Вони не були хрещені: словами "ми вже хрещені" рятували життя своє і дітей своїх. Єпископ Іоаким, побачивши, що матері говорять неправду, дав наказ ловити утікаючих. Він речав: "Хто вже хрещений, той має хрест на шиї! Хрест спасає людину, Сікти того, хто без хреста! Кіріос, елейсон!"

Три озброєні градники стоять на березі ріки Волхова, притаїлися в тіні дерев. Біля них — атімаська донька Богуслава, вона красовита своїм гнучким дівочим станом. "Нагорювалася я! Тремчу, бачачи наругу над душею людей моїх!" І вона, як ластівка, летить:

русяве волосся розпустилося, метляється. Летить, і щось шепоче в захваті, надсадно дихає, честолюбна і горделива вона. Підбігла до єпископа Іоакима, стала, забентежена, зарум'янена, як небо перед сходом сонця. Єпископ до її уст підносить хреста. Вона: "Ти, зайда, тата убив мого!" І плюнула йому в лице. Він з переляку випустив хреста; підняв руки, бачачи, що біжать градники без хрестів — у градників на грудях, як блискавиці, вигаптувані тризубці.

46. Не встигли варяги підняти мечі над головою Богуслави. Косаки (градники) врятували її. Переляканий тисяцький Путята думав, що він знову оточений новгородцями, почав тікати. У заростях Ільмену зникла Богуслава з косаками. У хащах берегів ріки Ловать вони стріли людей таких, як і самі. І тут вони дізналися, що в високих і непрохідних лісах Деревлянії живе Віщий Радогост. Охоронений він косаками атімана Гутти, і там живуть ті кияни, що втекли з Києва.

Єпископ Іоаким і воевода Путята оголосили, що ті новгородці, які прийдуть на площу з хрестами на шиї, будуть обдаровані, їм солодково рік Іоаким: "Хрест спасіння дає! Підходьте православні християни, полюбіть хреста! Святу ікону цілуючи, ласкою Христовою душу радуєте. Хто хоче любити життя і бачити

дні добрі, нехай здержує язик свій від злого. Христос любить хрещених. З любови до Христа ви нову церкву Преображення поставите".

Коли церква Преображення була знову поставлена, воєвода Добриня, волю єпископа Іоакима виконуючи, сказав: "Хто не приходитиме до церкви Преображення і не стоятиме на колінах перед іконами Пантелеймона, Михаїла, Варвари, в того буде відібрана корова та всяка інша скотина. І такий ворог правдивої віри грецької буде вигнаний з дому, і вивезений з дітьми в холодні ліси, де живуть самоядь, печори, перми".

47. У "Енциклопедичному Словникові" (виданому в Петербурзі в 1903 році) на сторінці 516 оповідається, що в Україні (Русі) "пройшло хрещення вогнем і мечем". Єпископ Іоаким, довершуючи насильницьке хрещення, зробив одну добру справу — написав "Іоакимський літопис". Згадав він імена людей замучених хрещенням, і в тому числі й атімана Угоня.

Добриня — один з головних хрестителів. Став він воєводою не тому, що мав воєводські здібності, а тому, що він був дядьком царя Володимира, рідним братом Малуні. Безоглядною жорстокістю він

здобував довір'я в єпископа Іоакима. І, як пише літописець, "дуже часто сповідався із своїх вчинків". І чувся він нещасною людиною — не затихали у вухах його ридання матерів і стогін умираючих дітей. І, щоб звільнитися від душевних страждань, він, маючи на шиї хреста, прив'язав до шиї ще й жорновий камінь і скочив у озеро Ільмен: утопився.

48. 992 рік. Українець (русич) Кожум'яка в двоборні переміг печенізького велета. І літописець написав, що в честь цієї перемоги цар Володимир заснував град Переяславль. Ні, він тільки поставив новий двірець. Град Переяславль вже був в 907 році багатонаселим — Переяславль згадується у списку тих міст України (Руси), яким Візантія платила данину в часи царя Олега Віщого.

Польський король Болеслав готується іти на Київ. Папа Іоан 15-ий хоче при допомозі Польщі відвернути Україну (Русь) від грецької віри і навернути її на віру латинську. Цар Володимир одружує всиновленого Святополка з Мар'яною (донькою короля Болеслава). Родичанням скріплює мир з Польщею. (Святополк — син убитого царя Ярополка і грекині Юліяни).

49. Єрей Архандоніс, бачачи, що з прибуттям до Києва польської королівни навідуються послы від папи Іоана 15-го, учить царя Володимира, щоб він ненавидів латинів. Латини — кровожерці. Гречин Плутарх у "Порівняльних життєписах", хвалячи Валерія Публікала, описує, що учасники змови проти республіканського Риму ритуальним способом зарізали раба і на його крові клятви складали.

"Царю, Римський патрицій Боніфаціо Франконе ув'язнив папу Бенедикта в 974 році. І посадив його голого в темницю. І сам себе проголосив папою Боніфацієм. І потім він (папа Боніфацій) не злюбив папський престол, і забрав всі папські скарби, і втік до Константинополя. Та через дев'ять років він знову прибув до Риму і вбив папу Іоана 14-го в 984 році. І знову вдруге сам себе проголосив папою римським", — сказав єрей Архандоніс. "Не приймай от латині ученія, їх же ученіє розвращено" ("Іпатієвський літопис"). Справа не в "ученії розвращенном", а в тому чи перебуватиме Україна (Русь) під юрисдикцією латина, чи грека: їм обом потрібні її казкові багатства.

50. 997 рік. Печеніги оточили Білгород. Білгород знаходиться на північному заході від Києва, на березі чарівної річки Ірпінь. Білгородці — славні зброярі,

обдаровані ремісники. Всі вони об'єдналися для оборони дорогого града. Печеніги, дізнавшись, що оточені білгородці, не мають харчів, вірять в свою легку перемогу.

Дід Мануш біля дуба викопав яму і зарив у ній бочку. І сказав, щоб білгородці повитрушували з міхів всі останки борошна. З борошна був зварений кисіль, яким білгородці наповнили бочку. Оборонці сказали печенігам: "Стійте біля граду хоч і десять літ, не переможете нас! Ми ніколи не будемо голодні, нас годує мати-земля. Прийдіть — переконаєтеся". Печенізькі посли, побачивши, що білгородці з землі, як з колодязя, черпаками беруть кисіль, їдять і смутку не мають, відійшли від Білгорода.

Чому цар Володимир військом не боронив град Білгород? "Володимир після того, як охрестився, не ходив вже в далекі походи... Жив у злагоді з царями візантійськими" (М. Аркас). Не тільки в далекі походи, а й в близькі походи не дуже любив ходити цар Володимир. Його (вчора войовнича вдача) тепер стала смиренною. У серці поселилася лінь, просто "не той став чоловік". Він думав, що при допомозі хрещення об'єднає всі землі імперії України (Руси) і всіх заставить коритися йому (намісникові Христа). Та не так сталося.

Україна (Русь) в часи царя Святослава Першого мала могутній міжнародний авторитет. Над Нею не домінували Візантія, Рим. Її дух був самобутній, незалежний. Після хрещення Вона стала духовно залежною від Візантії. Її душа в духовній неволі починає виснажуватися. "На Україні духовенство чуже, грецьке, ніяк не заінтересоване у вивищенні київського князя" (Др. М. Антонович, "Історія України", Прага, 1942 р., стор. 33).

Українці, які є архиєреями грецько-ортодоксної релігії, переконують своїх парахвіян, що Візантія "з вірою Христовою принесла культуру, і від цього часу некультурні українці стали культурними". Ні. Візантія "не дбала о місію культурну, а обмежувалася заходами, щоб удержати церковну залежність нових країн від грецького патріархату" (Б. Лепкий, "Н. І. У. Л.", кн. 1, стор. 73). Візантія вважала, що нова країна, яка навернена на грецьку віру, церковно залежить від Візантії: а якщо церковно, то й культурно, і політично. Патріарх Візантії є наставлеником імператора Візантії. Він політику імператора втілює тепер в Україні (Русі), яка приєднана до імперської церкви Візантійської.

51. В Україні (Русі) хляне національна мораль.

"Охрещення Русі, яке зробив князь Володимир у 988 році, не було добровільним. А це й була причина, що народ сприйняв Нову Віру часом тільки зовнішньо (зі страху, -Л. С.), а сам тримався Віри Старої. Стара Віра була міцно пов'язана з довкільною природою й землеробством, а вони ж не змінилися від Хрещення. Стара Віра давала нашим предкам усю реальну філософію всього біжучого життя, навіть її поезію, усе повне розуміння — хоч і неправдиве з нового погляду, — життя й довколишніх явищ природи; ця народня філософія вироблялася довгими віками, увійшла в плоть і кров наших предків, а тому легко й відразу забути не могла" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н." стор. 313).

Те, що увійшло в плоть і кров, може забути тоді, коли народ вийде з рідної землі і поселиться, наприклад, на диких пустинях Синаю. Чарівна природа України (Руси) годує плоть і кров народу. Найжорстокіші щорічні хрещення народу не умертвлять в народі його єднання з землею, з чарами співучої природи — з нього й родиться прив'язаність до рідної віри і байдуже ставлення до святощів Синаю, Голготи, Йорданю, Вифлиєму, які є чужими, незрозумілими і зайвими в житті оріянина.

52. 1000 рік. Перший тиждень березня Україна (Русь)

споконвіків врочисто відзначає Благовіщення. (Кияни свято стрічі Нового року звали Благовіщенням, яке вони стрічали щедрівкою). Таємно вранці постукав у двері волхв Сурма. Увійшовши до хати, сказав: "Щедрик-щедрик, щедрівочка, прилетіла ластівочка. І кинув я їй жменьку святої землиці, щоб гніздо мостила. Внуки мої, входжу до хатини вашої з Благовіщенням Світла Дажбожого!

Благовіщення віщує нам нове збіжжя, пшеницю та всяку пашницю". І сказала внучка Родослава: "Спасибі, що зайшли, так щоб ніхто й не бачив. Усі живемо в страхіві. Сусід боїться щиро говорити з сусідом. Сідайте за стіл, дідусе рідненький. Вчора діти були від ранку до вечора на сонці. І кури, і коні, і корови, і телята — все випустила на сонце. Мій муж Лад, і я, і діти завтра на поле їдемо. На ниві скрешемо першу борозну, рік новий починаючи. Таке небо веселе! Земля на Благовіщення воскресати починає, тане сніг".

("Новий рік у давнину розпочинався з 1-го березня, коли пробуджувалася вся природа по зимовій перерві; цей рік був прийнятий і церквою, бо за переданням творення світу відбулося власне з 1 березня місяця. Але пізніше церква пішла за грецьким новим роком з 1-го вересня, а з 1492 року

громадський новий рік остаточно прив'язався до стародавнього природнього часу, до 1-го березня. І тільки в 1721 році цар Петро Перший встановив на Сході Новий світський рік на 1 січня, що було тоді в більшості держав на Заході. Але рік церковний позостався на 1 вересня й дотепер" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", стор. 269).

53. На світанку історії людей білої раси (в епоху розвитку Мізинської культури, 11 тисяч літ тому) на землях Оріяни (України-Руси) сама природа починала Новий рік у березні. І наші Предки — діти природи, стрічали оживання природи, Новий рік, Благовіщення в березні. І звичай цей був такий сильний, що ті племена, які з України (Руси) прибули до Північної Індії, стрічали і в Індії Новий Рік в березні. І звичай цей й сьогодні в Індії культивується оріянами. І сумеріяни, прибувши шість тисяч літ тому з України (Руси) на родючі долини Месопотамії (Тигру-Евфрату), стрічали Новий рік у березні.

І археологи на сумеріянських клинописах прочитали, що "Боги світ створили у березні місяці". І цими легендами користуючись, пророки Езикієл-Ездра й написали у "П'ятикнижжі", що в "березні" був створений світ. Та семіти і греки Новий рік стрічали (і жиди й тепер стрічають) восени. І єреї, навертаючи

українців (русичів) на грецьку ортодоксію, наказали Україні (Русі) стрічати Новий рік по-грецькому, 1 вересня.

54. Сусіди Годимир, Горислав і Представ, почувши, що з лісу на Благовіщення прибув волхв Сурма до родини своєї, прибігли. Обіймають мученика, питають чи рана на грудях зажила. Він відповів, що рани на тілі заживають швидко, а на душі — яtringся довго. А коли його спитали, що благовіщує Новий рік, він відповів: "Березень сухий. Як квітень буде з водою, то травень ітиме з травною".

"Волхве, що маємо діяти? Печеніги бродять по наших степах, нападають на селища. Війська здатного до брані немає. Цар Володимир зварив триста відер меду. Чудовий мед, свіжий, два тижні бродив. Цар у граді Василькові церкву поставив, назвав її Преображення. Оголосив — хто йтиме до церкви, той мед питиме, гривень отримає".

І сказав волхв Сурма: "Перемініться вдача українця (русича): кожний почне дбати про свій дім і клптик земельки своєї. Свята справа України (Руси) передана в розпорядження грека-єрея. Грек-єрей оголошений господарем душі нашої. Станемо ми

людьми замкненими в собі, брат зненавидить брата. Печеніги чи інші чужинці коли палитимуть одне селище, то інше вважатиме, що то до нього не відноситься, і не йтиме гасити. Чому? Бо той, хто вийде на площу і кликатиме народ брати мечі й коси, буде схоплений і церковним судом покараний.

Похоронним сукном буде покрита наша вроджена радість. У церквах ми похристиянішаємо, посмирнішаємо, і так потупішаємо і ослабнемо, що невідомо, коли й хребет випростаємо".

55. 1008 рік. Пир іде після пиру. Вісім днів біля церкви Преображення (у Василькові) єреї вгощають людей медом п'янким. Цар Володимир дав наказ влаштувати для війська щонеділі пири. На пирах вдосталь м'яса, вина, меду.

(Забувається військова честь, стає немодною слава мечоносця. Убрання шовкове, багатий присілок, пири розкішні стали модними. "У ласкавого князя Володимира було пированнячко, почесний пир... Всі на тім пиру наїдалися, всі на почеснім напивалися, всі на тім пиру розхв'ялися — один хвалиться та добрим конем, інший убранням своїм шовковим. Інший селами та присілками... Володимир князь

розпотішився", — з старих "запівів".

(Церква Преображення поставлена не випадково. "Одного разу сам Володимир, виступивши з малою дружиною проти печенігів, де тепер Васильків, не устояв, і мусів тікати, сам сховався від них під мостом, і потім поставив церкву за те, що тоді Бог печенігів проніс: не вхопили його" (М. Грушевський).

Щоб кияни почали звикати до чужої віри (грецько-ортодоксної), цар Володимир дав наказ вози навантажувати хлібом. На возах сидять єреї. Єреї для бідних хліб роздають - хіба можна гніватися на того, хто святим хлібом бідних обдаровує? Хіба це не християнське доброчинство?

Єпископ Рейнберн живе в Києві — він прибув з полькою (донькою короля Болеслава), вона дружина царевича Святополка. Рейнберн (довірена людина папи Сильвестра 2-го) приймає гостей з Риму. І він каже киянам, що вони вже так лживими греками одурені, що й не ображаються, беручи свій хліб з рук грека-монаха: кияни стали жебраками на рідній землі?

56. Єпископ Рейнберн умовив царевича Святополка — цар Володимир і його родина мають бути убиті, єреї-греки з Києва вигнані. Святополк при підтримці єреїв, прибулих з Риму стане царем. Змова розтаємничена: цар Володимир ув'язнив єпископа Рейнберна, Святополка і польську королівну. Вони сидять у темниці, в якій померла Горислава (Рогніда) — "дохристиянська дружина" царя Володимира.

Великдень Предків: перший тиждень квітня. "Чому, волхве Страде, прибув до Києва? Знаєш, у церквах єреї оголосили, що волхвів треба ловити і вбивати?" — сказав косак Святолюб. І волхв Страд відповів: "Прибув я, щоб померти у Києві, тут був мій рід зачатий. У Священному Гаю були могили батьків моїх — тепер вони розкопані, осквернені, з землею зрівняні. Та щось тягне мене до них. Бачу, люди йдуть на могилки. Несуть писанки, вар, калачі, квіти, дідів і бабусь споминають.

Споминати треба: коли ми сидимо біля могил і родителів споминаємо, то значить святі Проводи відзначаємо — до вираю писанки, вар, їство проваджуємо. У вираю Мати Лель і Тато Орь, і всі наші рідні, що з ними перебувають, дари наші приймають. І нас, і нашу землю щастям-добром

благословляють. Проводи — Навський Великдень відзначаємо — про щастя живих і навських дбаємо".

57. Київський Священний Гай (святий пантеон України-Руси) зруйнований. Та кожний рід має своє кладовище — свій родинний "пантеон". Сини, дочки, зяті, невістки, внуки сидять біля могил, завітчаних квітами. Біля могил — горять світильники, лежать калачі, писанки, стоїть вар, у мисочці варена пше-ниця.

Три градники (поліцаї) і піп Іоан стали біля роду, що сидить біля Могил Предків своїх. І сказав піп-єрей Іоан: "Дозволяю вам мати Проводи.

Та, щоб Проводи були грецько-ортодоксні, треба могили кропити. Коли обід споживаєте без любови до церкви грецької, гріх чините. І градники вашу трапезу потопчуть ногами. І вас битимуть різками біля ваших могил. Не цілуйте землі — то гріх! Не красіть яєць — бо то чари ідольські!"

Мовчання. І піп Іоан почав писанки ногами топтати — залишки бо це віри паганської. І почав могилу кропити. І ректи: "Христос, що воскрес із

мертвих, істинний Бог наш, молитвами пречистої своєї Матері, святих славних і всехвальних апостолів, і всіх святих, душу рабів, що від нас приставилися, у лоні Авраама упокоїть"...

58. Косак Радим (Степовий Велет) відхилив рукою попа Іоана від Могил Предків. І сказав: "Могили Предків святі й без грецького кропила. Не осквернюй роду мого, геть ногу забери від могили! Тут мій дід лежить, він мені життя дав. Мої діди були великими людьми, а ти їх робиш рабами грецької віри, і до якогось Авраама на чужину відсилаєш. Заплямлюєш славу мою, в душі моїй гнів сієш, іди геть! Іди, бо битиму!"

Піп Іоан почав хрестом погрозово вимахувати. Та, побачивши, що три градники, що біля нього стояли, утекли, поблід, уклонився і також утік. Градники сказали, що то щастя, що піп Іоан лишився живим. Рід Радимичів дружній, сильний і великий — біля Могил самих дорослих сидить біля ста осіб. Є строгий закон Полянський: святі Могили ніхто не має права зневажати. А хто зневажає — тому смерть. Косак Радим такий сильний, що підходить до корови, схиляється, корову бере на плечі і несе. Ні, попе Іоане, ти його не охрестиш. Мовчи і нікому нічого не кажи".

59. Під многовіковими дубами, біля "Родинного Пантеону" (біля могил) на зеленій траві сидить рід Дваричів: також старий і славний рід київський. Біля Святогори (неявного волхва) сидять його внуки русьві, тримають в руках писанки. Внучка Любуня сказала: "Чи правда, що колись була велика любов? Бо тепер немає, піп у церкві казав, що жінка — посудина гріха, про любов стало соромно і страшно говорити".

І сказав задуманий волхв Святогор: "Ні, Любуне, ні! Жінка — це життя. Немає жінки — немає життя. І колись такі були часи, що жінка була головою роду. Що вік, то й звичай інший. Сьогодні лада не вмирає за ладом своїм — може тому, що занепогодилася душа людська. Мені мій прадід говорив, що йому його прадід оповідав, що цар Кий мав сина на ім'я Сакия, а то значить — січовик.

І мав Сакия великий дар на коні літати, випереджаючи у степах вітри буйні. Мав він стремена золоті. Щит горів, ну, кажу тобі, як Сонце святе! І мав він диво-дивну дівчину Лялю. І любив її, як світ Дажбожий. І казав їй: "Ляле, ромейські гради завоюю, тобі вінці всіх царівень подарую. І з срібла-злата двірець у діброві поставлю. У ратніх змагах

усміх твій чарівний прославлю". І дарив він Лялі дари золоті, одіння горностаєве".

60. "Та на світі так буває, що кожний по-своєму коня сидлає. Стріла ромейська біля синього Дунаю ранила Сакию. І з раною він прибув до Києва, і помер. І Ляля одягнула біле одіння. І злотим поясом свій стан огорнула, на косу русу вінок золотий поклала, і напйток з трав вічносонних випила. І сказала: "Сакиє, соколе мій, любила тебе на цьому світі, любитиму й на тому". І над грудьми його склонилася. Обняла його, до серця притулилася, і навіки заснула. Вірила вона, що смерти не існує — є життя після смерти, є вічна Любов!

І тужили-ридали Кияни. І Дажбог сонцем освітив дорогу Сакиї і Лялі у Царство Духа Предків. І живуть вони вдвох у зоряних садах вічної Любoви, у сварзі синявому. І живуть вони у квітах степових, у серцях людей добродушних, у слові, яке вічно миле й вічно молоде — у всесвітній любові живуть вони. Тепер у нас вже вік тому зник звичай старий. Коли ладо умирає, то лада живе, і Його образ милий у серці береже".

61. 1013 рік. З Афону (Атону) прибув до Києва монах

Антоній. Хто він? Він народився в граді Любечі (на Чернігівщині) в 983 році. Під час хрещення в нього було рідне ім'я відібране і дане йому грецьке — Антоній. На Афоні в монастирі українець (русич) навчився від греків вірити, що грецька віра найправильніша в світі віра. Прибувши до Києва, він почав киянам говорити: "Я маю благословення від святої гори Афон".

Монах Антоній, маючи "благословення від святої гори Афон", викопав двометрову яму (печеру). Уліз у неї і почав співати "Псальми". Єреї-греки почали у церкві хвалити монаха Антонія, кажучи, що він вибрав життя істинного православного християнина. І молоді люди почали приходити до Антонія, жити їм у ямі було тісно. І вони сказали: "Немає місця для соборного співання". І почали вони побільшувати об'єм печери.

У Царському Двірцеві сидить зажурений цар Володимир. Він десяту частину царських прибутків дає на Грецьку церкву. Він там, де була Святиня Дажбожа, поставив Десятинну церкву. Він сумний, що Україна (Русь) себе підпорядкувала вірі грецькій, яка не об'єднує Україну (Русь), не славить її зброю, не шанує її мови.

62. Дід Богумил, потомок з роду царя Кия, отримав дозвіл бачитися з царем. І цар Володимир сказав: "Всі вийдіть! Хочу бути на самоті з Богумилом, це ж його сестра Дарава в Будутині на світ мене приймала, мені пуп зав'язала".

І сказав дід Богумил: "Царю мій, пригнічення приведе нас до розумового зубожіння. Молодь без радості в'яне, як серце без любови. Косакам заборонено під час гопака меч тримати — єреї кажуть, що то поганство. З упокореної, заляканої, пригніченої молоді виростуть люди-раби. Вони будуть нездібні рідну землю боронити. І упаде престол твій. Бачу, за ці двадцять років природа наших людей погіршилася.

Мене, царю, пустили до тебе тому, що я знаю грецьку мову. І тримаю в руках "Псальми", писані мовою грецькою". "Читай!" — сказав цар Володимир. І дід Богумил прочитав: "Нехай не буде в тебе чужого Бога, і, щоб ти не поклонявся перед чужоземним Богом" (Псальми, 81). Це й значить — у арабів — Аллах, у індусів — Браhma, у нас — Дажбог, у Юдеїв -Саваот (Єгова). Рідний Бог мій тому мені рідний, що Він творить начало творення душі народу мого, і в цьому началі Він живе — Дажбог поєднаний

з душею народу України (Руси) так, як поєднана наша душа з нашим тілом.

63. "Царю, ось бачиш — у мене на грудях
Трисутність — знамено трьох основ світу: Яв — світ
видимий, явний, дійсний. Нав — світ невидимий,
духовний, світ Царства Духа Предків. І Прав — світ
законів Дателя Буття. Законами Дажбожими
управляється все у всьому Явному, Навному і
Правному.

Царю, зроби так, як зробив араб Могамет. Оборони
Бога Дітей України (Руси) од зневаги. Оборони нас
від ереїв візантійського Саваота. Звелич Дажбога, і
Дажбог звеличить Тебе. Весь світ має знати про
незалежну духовну силу України (Руси)".

І сказав цар Володимир: "Віщий Богумиле, мені
волхви давно казали, що віра християнська — це
духовне мислення юдеїв, греків і латинів. І коли б не
було цих язиків, то не було б оповідань про Саваота,
Христа, Марію. Я духовне творіння цих язиків
прийняв не тому, щоб їм служити, на них
взоруватися. Знаєш, над моєю головою був піднятий
меч Рогніди. Знаєш, я був молодим, не розумів, що
віра — природа душі нашої. Знаєш — коли я порід-

нився з греками, моє життя ними охороняється у цьому Двірцеві. Коли мені оповіли латини, що моя жена Анна — донька цариці Феофанії, яка отруїла двох імператорів Візантії, я живу в щоденному страхіві.

Так є, як кажеш. Я передав душу мого народу в грецькі руки. І одягнувся в грецьке одіння. І мій народ в душі затаює зневагу до мене. Чернігівці і Новгородці не люблять мене. Греки-єреї умовили мене — казали, що коли від них віру грецьку прийму, стану наставлеником Творця Неба й Землі. І підлеглі коритимуться владі моїй. І вірив я, що грецька віра об'єднає всі царства України (Руси) біля града Кия".

64. "І що ж тепер я бачу: усиновлений Святополк на шиї хрест носить, а вночі до мене підкрадається, щоб мечем моє серце проколоти. Син Ярослав на шиї хрест носить, з дитячих літ душу його виховують греки-ромеї. І тепер вони умовили його, щоб він не платив данини Києву. А давав дари єреям-грекам. Вози за возами котяться з Новгороду до Константинополя. Я — наставленик Христовий, обезсилений єреями Христовими.

Прости мені, тато Святославе, що я зрадив святу віру

твою. Прости, що невинних дітей і матерів кривавими мечами заставляв ставати на коліна перед образом візантійського Саваота. І що ж тепер я маю робити?"

І сказав Віщий Богумил: "Царю мій, греки-єреї не практикують те, що проповідують, і не проповідують те, що практикують. І тому вони не чесні самі з собою. Як же вони можуть бути чесні з тобою? Та не гніваймося на них. Коли б я був єреєм-греком, я б також таким був — поневолював би ворогів вірою Христовою, і в ім'я віри Христової володів би скарбами ворогів моїх".

65. "Царю мій, Україна (Русь) є Україною (Руссю) тому, що в неї є щось таке, чого в інших народів немає. Є в Неї своє розуміння Бога! Бог — Питання Вічне. І на це Питання Вічне Україна (Русь) має свою відповідь. І вміє Вона сама свою відповідь обмірковувати, поглиблювати, удосконалювати, розвиваючи духовне життя своє. У відповіді "Що таке Бог?" Україна (Русь) висловлює свої уподобання, свої прагнення до Добра, Краси, Вічності, Любови, Сили. І ці прагнення Вона зве рідною вірою.

Охрещеній Україні (Русі) заборонено розвиватися

духовно, шукаючи відповіді на питання "Що таке Бог?" Прийшли греки-єреї і запечалили душу України (Руси) страстями юдейця Ісуса. І заразили її добрих людей рабською покірністю перед образами грецької церкви. І залоскотали її добрих людей оповідями про рай небесний. І залякали її добрих дітей страхітливими оповідями про пекло. І щонеділі вони речать: "Премудрість, со страхом і трепетом підступайте!" Слухаючи єрейську "Премудрість", бачу, що ніякої премудрості в тій "Премудрості" немає.

Царю, ти знову нову церкву ставиш? Справа не в церкві, а в тому — хто в церкві: образ українського Дажбога чи образ візантійського Саваота. Кажеш "віра правдива" — справа не в тому чи "віра правдива", чи — ні, а в тому — кому вона служить? Служить "віра правдива" нам чи нашим ворогам?"

66. "Царю мій, знаєш, я жив у Атенах, справи твого тата Святослава полагоджував. І в Атенах читав: римський консул Ґресцентій сам вибрав нового папу Іоана 16-го. І сказав йому: "Обожуй престіл мій я тебе папою зробив". Та імператор Отто (з Германії) — німець гордий, негайно прибув до Риму, видовбав очі папі Іоанові 16-му, одрізав йому язика за те, що він необожував імператора Отто, і на глум посадив

його на осла обличчям до хвоста. І так возив папу Іоана 16-го по вулицях Риму. Бачиш, як німецький цар Отто римо-католицьку віру від Риму прийняв? Він прийняв з Риму римо-католицьку віру, щоб вона обожувала Німеччину, царя німецького Оттона. Ось чому я тобі сказав, що справа не в вірі, а в тому — кому вона служить?

Коли ти прийняв грецьку ортодоксну віру і їй служиш — значить ти раб грецької віри. А коли цар — раб, то й Україна (Русь) — рабиня, рабиня грецької ортодоксії. Коли візантійський Саваот, якому ти, царю мій, душу свою віддав, служить твоїм ворогам-грекам, значить ти маєш рабське розуміння Бога.

Ось чому я кажу — звелич Дажбога, рідного Бога свого. Звеличуючи Дажбога, звеличиш сам себе, звеличиш рідний шлях життя України (Руси)".

67. І сказав цар Володимир: "Мені волхви казали, що після хрещення України (Руси) Бог перестав любити Україну (Русь). Чому?" І відповів Віщий Богумил: "Бог — Свята Сила. Любив би Бог Україну (Русь), якби Вона не була рабинєю візантійського Саваота".

"О, правду кажеш! Вітре, розвій мою тугу", — задумано сказав цар Володимир. І сказав Віщий Богумил: "От, бачиш, царю мій, ти віру грецьку маєш, але твоя душа її не сприймає. Ти щойно сам про це сказав мені, і сам цього не знаєш. Ти сказав: "Вітре, розвій мою тугу". А треба було сказати похристиянському: "Святий Пантелеймоне, розвій мою тугу". Твоїй душі рідне рідніше, як чуже. І хоч би ти й щороку хрестив Україну (Русь), вона вічно буде Дажбожою. Чому?

Наші степи злотокологі, розташування степових вітрів, рік, трав, квітів, гаїв, лісів, долин, гір, святих могил, що безсмертям мріють у степах, творять узгіднену красу і пісню природи України (Руси). І в цій красі, і в цій пісні живемо ми, українці-русичі. І все, що нас оточує до щому рідне нам, до щому дороге нам, до щому святе нам. І з цього натхненного світу сама родиться в нашій душі наша рідна віра. І тому й ти кажеш: "Вітре, розвій мою тугу"".

68. "Царю мій, ні, я не проти Христа. Я кажу: Христос служить тому, хто сильний, хто має золото, військо, рабів. Христос учить, щоб раби корилися усякій владі. Прийдуть німці в Київ, уб'ють тебе, уб'ють твоїх синів і дочок. І перетворять твій народ у рабів, які, як

християни, коритимуться німцеві-цареві: "усяка влада від Христа".

І тому всиновлений Святополк гострить меч на тебе — вб'є тебе, єреї-греки проголосять у тій церкві, що ти поставив, що влада Святополкова — від Христа. І від єреїв знає і твій син Ярослав, що таким кривавим способом і він може отримати владу від Христа. Ось чому, царю мій, я кажу тобі — не кланяйся перед чужоземним Богом! Звелич Дажбога і Дажбог звеличить тебе. Дажбог — це Правильність Світу Вічного і Безмежного!"

І гірко заплакав цар Володимир. Плакав він сльозами скривдженої доброї душі. І сказав він: "Усе пропало, я сил не маю, щоб вернутися до Дажбога. Греки мене проголосять святим грецької віри, щоб моєю святістю мій народ тримати в рабстві грецької ортодоксії. Коли б я дав наказ вернутися до Дажбога, мої б сини, душі яких з дитячих літ виховані єреями-греками, убили б мене з благословенням патріярха і імператора Візантії".

69. Віщий Богумил поцілував сльози на очах царя Володимира. І з душею, яка горіла від сліз, залишив Царський Двірєць. "Вже за батькового життя декотрі

Володимирові сини не хотіли його слухати,
піднімалися на нього — знаємо се про Святополка,
що сидів у Турові, в землі Дреговичів і Ярослава, що
сидів у Новгороді" (М. Грушевський).

Уже два роки Ярослав не присилає з Новгороду
данину Києву: дві тисячі фунтів срібла. Срібло йде
явними і не явними шляхами до Константинополя.
Цар Володимир дає київському тисяцькому наказ:
"Прокладати дорогу і мостити мости", хоче йти
війною проти сина. (У ці часи не було добрих доріг:
щоб іти війною, треба було для війська "дорогу про-
кладати").

Єреї-греки, як завжди улесливі, словами м'якими і
голосом ангельським входять в душу людську, і
підпорядковують її справам Саваотовим, які є
справами грецькими. Добірні вина, оливки,
виноград, настій фініковий завжди на столі в царя
Володимира. І — несподівано цар Володимир тяжко
занедужав. Єреї-греки у Берестові в Царському
Двірцеві між собою говорять, що їм відомо про що
цар Володимир говорив з волхвом Богумилом: вони
всюди мають свої таємні вуха.

70. 1015 рік. 15 серпня несподівано помер цар Базил

(Володимир) у Берестові. Він зненавидів ім'я Базил, дане йому єреями під час хрещення. Він не звертав уваги на остерогу єреїв, які йому казали — коли хресного ім'я Базил не приймаєш, значить й від хрещення ти зрікаєшся, ім'я Володимир — язичеське, нечистиве. І той, хто визнає ім'я Володимир, дане йому волхвами, і не визнає ім'я Базил (Василь), дане йому єреями грецької ортодоксії, перебуває в духовному єднанні з Дажбожою Україною. І градники, і знатні люди града Кия почали споряджувати обряд поховання, утверджений волхвами: у стіні був пилами зроблений прохід, через який тіло, замотане в килим, на ремінних поясах було опущене на сани. "І ужи свісиша на землю, возложьша і на сані, і везоша, і поставиша, і в церкві, юже бі сам создал" ("Іпатієвський літопис").

71. Мерця класти на санки — староукраїнський (скитський) обряд поховання. (С. Сабін, коментуючи "Георгіку" Вергілія, пише, що скити (населення Бористену) мають слово "сангі", яким визначають "скитську видумку" — віз, який без коліс сунеться по снігу). Незважаючи на те, що був серпень, тіло царя Володимира було привезене до церкви Богородиці на санках: привезено тайком. І тайком були послані з Києва посли до князя Бориса (Володимирового сина), щоб він (Борис) негайно прибув.

Князь Борис, отримавши вістку про смерть батька Володимира, не спішить до Києва: має ратні сутички з печенігами. Є здогади, що єреї-греки таємно повідомили князя Святополка (смуглявого сина грекині Юліяни), що цар Володимир — помер. Князь Святополк "сів на Царський Престол". Щоб приподобатися киянам, він їхав вулицями і їм роздавав щирі дарунки. "Князь Борис — син болгарки, він оточений охоронцями-болгарами, обдаровує золотими дарами болгарина Ґеорґія — любого повара свого", — знають це єреї-греки.

72. Князь Борис, вертаючись до Києва, зупинився на річці Альта, біля граду Переяслав. Князь Святополк найняв у Вишгороді варягів. Варяги, убивши сторожів, ввійшли до намету князя Бориса. Був ранок — князь Борис стояв на колінах перед іконою Саваота і бив поклони — був він відданим християнином. Варяги-християни закололи князя Бориса і його повара Ґеорґія. Коли вони хотіли зняти з шиї Ґеорґія дорогоцінну таріль, обікладену самоцвітами, заклопоталися — золоті ланцюги були товсті і тяжко було їх розщепити: відтяли голову від шиї і зняли дорогоцінну таріль.

Князь Борис, обкутаний полотном, лежить на возі.

Літописець пише, що варяги відвезли його (князя Бориса) в безпечнішу місцевість, і там умертвили. Варяг Горясер (посланик князя Святополка) спішить до князя Гліба.

Таємно варяг Горясер ввійшов у житло князя Гліба. І побачив повара Торчина, який мав на грудях великий срібний хрест: такий, як і в князя Гліба. Повар Торчин, перехрестився, і тим ножем, яким він різав скотину, зарізав свого князя Гліба, і тіло його приховав під деревом.

73. Горясер і Торчин, відчувши, що про їх злочин ніхто не знає, поклали тіло князя Гліба на віз і поїхали до Вишгорода. Князь Святослав (князь Деревлянії), дізнавшись, що Святополк убив Гліба і Бориса, тікає з Деревлянії до Мадярщини. Святополк посилає гінців, які в Карпатах доганяють Святослава, і вбивають його.

Сини царя Володимира (їх дванадцять) ненавидять самі себе. Вони знають, що їх майже ніщо не зріднює. Вони дитинство не проводили спільно. Вони майже не знають самі себе. Святополк — людина, яка має в собі кров київську, мадярську, грецьку: дід — киянин, баба — мадярка, батько — півкиянин і

півмадляр, мати — грекиня, жінка — полька. Ізяслав,
Мстислав, Ярослав, Всеволод — сини Рогніди.
Вишеслав — син чехині Любуші. Святослав,
Судислав, Позвізд — сини чехині Мальфреді. Борис,
Гліб — сини болгарки Анни. Станіслав -син німкені.

Цар Володимир своїх синів поробив намісниками на
безмежних просторах великої імперії України (Руси):
на території імперії України (Руси) могли поміститися
сучасні держави — Еспанія, Португалія, Франція, Ні-
меччина, Англія, Ірландія, Італія, Польща, Греція,
Чехія, Румунія, Болгарія, Голляндія.

74. Сини царя Володимира у своїх царствах
(князівствах) жили як незалежні царки. Вони платили
Києву малу данину — тато їм вибачав, хоч і гнівався,
грозив військом. Володимир щиро вірив, що
хрещення України (Руси) — скріпить сили його
імперії — помилився. Він щиро вірив, що, синам
роздавши землі своєї імперії, скріпить її сили —
помилився.

Усі сини і дочки царя Володимира повинні були
перебувати у Києві. І їм треба було дати обов'язки:
справи законів, справи мисливські, справи лісів,
справи зв'язку, справи військові, справи збору

данини, справи хліборобські, справи промислові, справи освіти, справи будівельні, справи військового промислу, справи торгівлі, справи морські і річкові, справи оборони. Є в імперії України (Руси) десятки головних справ, які мали б очолювати сини царя Володимира. Найстаршому синові належить престіл, який знову передається його найстаршому синові. Найстаршому синові передає син царя Володимира своє кермо справ хліборобських, і це правило відноситься і до інших справ. І така передача має бути культивована святою вірою, впроваджена в свідомість, в непорушні обряди життя, порушення яких карається владою царя України (Руси).

75. Новгород. Князь Ярослав хромає на одну ногу. Він страждає від болів — ще в дитячі роки на полюванні поранив ногу. Не має він войовничої вдачі, живе в оточенні єреїв-греків, охоронений він варягами-найманцями. Варяги грабують новгородське населення: карають новгородців за те, що вони досі вшановують пам'ять про атімана-воеводу Угоня, волхвів Соловія і Ратьмира. Варяги (воїни відважні, жорстокі, сильні) з прадавніх часів за гроші служили володарям України (Руси).

Новгородці повстали — з косами, сокирами, списами і мечами вторгнулися у двірець варяга-

воєначальника Парамона, щоб визволити своїх доньок, які були схоплені на вулиці. Князь Ярослав розгнівався на новгородців, почувши про їхнє повстання, і наказав п'ятсот новгородців обезголовити. Він після цієї кривавої кари вночі дістав вістку від посильного з Києва — сестра Предслава повідомила: "Ярославе, тато помер. Святополк сидить у Києві, убив Бориса і хоче вбити Гліба, ти бережися". (Не знала Предслава, що Гліб вже вбитий).

76. Князь Ярослав з переляку почав ридма-ридати: він не міг сам собі простити, що п'ятсот славних новгородських воїнів обезголовив варязькими мечами. Вони тепер йому дуже потрібні. Тепер Новгород уб'є його і отримає намісника від царя Святополка.

Та новгородці міркували: коли уб'ємо князя Ярослава, щоб помститися, з Києва Святополк пришле жорстокого намісника. Коли виженемо князя Ярослава з Новгорода, то він піде до Варягії і приведе варягів, і буде мститися. Новгородці вирішили тримати Ярослава — він не корився батькові, то й братові коритися не буде.

І князь Ярослав з'єднав військо — має сорок тисяч новгородців і три тисячі варягів. Він іде війною на Святополка. ("Поміж Володимировими синами не один задумав зробити те саме, що вдалося зробити самому Володимирові, землі від братів відбираючи" (М. Грушевський)).

Святополк підсилює своє військо: найняв за срібло й золото забродів-печенігів, і стає біля граду Любеч.

77. Ніч. Холодний морозний вітер. У літописах написано, що Святополк всю ніч пирував — Дніпро бурхливий і широкий відмежовує його військо від війська Ярославового. Перед світанням Ярослав помітив, що вночі мороз так скував Дніпро, що воїни можуть йти по льоду. І ранком він військо переправив через Дніпро. І наказав воїнам, щоб вони голови поперецьязували білим полотном: під час бою треба, щоб свій міг легко пізнавати свого.

Печеніги, дізнавшись, що Ярославове військо по льоду перейшло Дніпро, втекли — зрадили Святополка, зникли у степах. Під час бою військо Святополкове вирвалося з оточення, тікає — старається по льоду перейти Дніпро. Вдень зник мороз, пригріло сонце, ослаб лід: Святополкові

військовики тонуть. Святополк з невеликою військовою частиною тікає в Польщу до свого тестя (короля Болеслава). Ярослав обдарував новгородців — кожному дав по десять гривенів. І вони повернулися до Новгороду. Ярослав — у Києві.

78. 1017 рік. 14 серпня. Король Болеслав (намовлений папою Бенедиктом 8-м) веде своє військо на Київ. У Болеславовому війську (крім поляків) — 300 німців, 500 мадярів, 1000 печенігів. Він на березі ріки Буг перемагає військо Ярославове. Ярослав тікає до Новгороду.

Король Болеслав з своїм зятем Святополком ввійшов у Київ. Вторжники почали, вриваючись в доми, вирізувати киян. Кияни, рятуючись, показували на хрести, які вони носили на грудях. І казали: "Ми християни!" Перелякані люди вже звикли рятуватися "хрестом": знали вони, що той, хто не мав на грудях хреста, був названий язичником і покараний смертю. Та тепер кияни зовсім розгубилися. Що діється?

Єрей тримає хреста, кияни (діди, матері, діти) йому кажуть: "Ми християни", а він кричить: "Ви лжехристияни!" І військовики (християни короля Болеслава) розкраюють голови киянам-християнам.

Значить хрест б'є хреста? Значить Христос воює з Христосом?

79. Болеслав у Царському Двірцеві знайшов перелякану Предславу (сестру Ярославову) і, як пише літописець, силою взяв її "в ложе своє". Терплячи образи, вона не призналася, де сховані царські скарби. Єрей Анастас (це він цареві Володимирові виявив таїну Херсонесу), прагнучи здобути нову ласку, виявив Болеславові таємний хід в підземелля — Болеслав почав грабувати скарби царя України (Руси).

"Правильно волхви кажуть, правильно! Справа не в Христові, а в тому — кому Христос служить. Христос стоїть по стороні сильного! У Києві єреї-латини б'ють єреїв-гречинів. І кажуть: "З нами Христос!" "Кияни! Грецькі ікони фальшиві. Латинські ікони правдиві!"

Князь Ярослав прибув до Новгороду і почав готувати лад'ї, щоб рікою Волхова виплисти в Ладозьке озеро. А потім Невою — у море Варязьке. Новгородці вночі порубали лад'ї — вони не хочуть, щоб тікав князь Ярослав.

80. 1019 рік. До Новгороду приходять з Києва вістки: кияни таємно виконують вказівки волхвів, які живуть у криївках — у лісах Деревлянії. Кияни підстерігають вдень і вночі — іде воїн-поляк вулицею, петля несподівано падає на голову його. Стягають з нього одяг, і вже так є, що кияни одягнені в одяг воїнів-поляків знімають польську сторожу вночі, стукають у двері до короля Болеслава. І король Болеслав тікає з Києва в Польщу, не скріпивши військової сили зятя Святополка.

Князь Ярослав, довідавшись, що в Києві лишився сам Святополк, йде з військом з Новгороду. Бій між Ярославом і Святополком почався на річці Альта. Святополк знову найняв печенігів, давши їм багаті скарби. І печеніги знову зрадили його. Літописець пише, що бій біля Альти між Ярославом і Святополком був такий безпощадний, що "по долинах кров текла". Та вечором бій зтих.

Святополк тікає до міста Брест, і тут від ран умирає. Його під час бою смертельно ранив варяг Еймунд: так пишуть скандинавські літописці. Скандинавці вважають, що вони, будучи найманими воїнами, не раз вирішували справу життя того чи іншого царя України (Руси).

81. Князь Ярослав, живучи в Києві, відчув, що вічний загадковий Київ щось у глибині своєї душі таїть. Тоді, коли (в 1017 році) в Київ вторгнувся король Болеслав, кияни спалили велику дерев'яну церкву святої Софії. І сказали: "У 988 році у Києві була спалена Святиня Дажбожа. З святої помсти в 1017 році спалена церква Саваотова".

Прибулий з Новгороду посланець Нікіфор повідомив царя Ярослава, що в Новгороді волхви очолили повстання. І кажуть: "Правильно кияни рцуть: пощо нам чужого Бога. Свій стоїть біля порога". Цар Ярослав кличе на поміч військо варязького князя Якуна і спішить до Новгороду. Він знає: коли Новгород звільниться від грецької віри, то подасть руку й Смоленську.

Цар Ярослав, залишивши на вулицях Новгороду купи порубаних новгородців, спішить з князем Якуном до Чернігова, щоб убити свого брата — князя Мстислава. Життя Мстислава непокоїть уяву Ярослава. Мстислав -обдарований воїн. Він своєю частиною військовою розгромлює військо Ярослава і Якуна. І не йде до Києва. Він вважає, що Київ належить його старшому братові Ярославові. Він каже: "Ярославе, живи в Києві. Не чіпай мене в

Чернігові".

82. З Константинополя прибув купець Лукал. І таємно сказав: "Царю Ярославе, вибач, що не зву тебе по-християнському, Григорієм. Рідне рідніше мені. У Константинополі в монастирі святого Мамонта я чув, що Київ має стати монастирем імперії Візантійської. І я сам бачу: ось в тій печері (там, де був Священний Київський Гай) вже десять літ живе монах Антоній. Десять літ він не миється, гріхи спокутує, має він сорок літ. Царю мій, що буде, коли сини наших атіманів-воєводів стануть відлюдками-монахами. Хто поведе косяцьку рать обороняти межі України (Руси)? У наших степах (після хрещення) починають безкарно бродити стада різних людей, прибулих з-за Волги, їх треба виганяти! Я ними ограблений, в подраній сукнині прибув до Києва".

Градники спіймали волхва Чеслава — не відважилися розкраїти йому голову тому, що він тесть атімана-воєводи Марути. Привели, щоб його покарав цар Ярослав за те, що він замість хреста носить на грудях блискавицю — Трисутність Дажбожу (тризубець).

83. Волхв Чеслав сказав: "Царю мій, коли віра наша

не наша, то тоді ми не ми. Скажу тобі, що діється у Суздалі — на межах України (Руси). Єреї-греки відібрали в людей скотину й зерно тому, що вони не хотіли йти до церкви. Забравши скотину й зерно, сказали, щоб всі люди жили при монастирі і були людьми монастирськими. У монастирі всі обідатимуть, працюватимуть на полі. І усе людське надбання ставатиме власністю монастирською.

І повсталих людей усмирило військо, прибуле з Новгорода. І був волхв Роса зв'язаний, єреї обліпили його смолою від ніг до голови, прив'язали до дерева. І спалили. У єреїв нема жалости до нас, бо вони християни, а ми — внуки Дажбожі. Заборонено мені по-своєму дивитися на навколишній світ. Дозволено мені соромитися віри батьків своїх. Ні, в нашій рідній вірі нічого немає такого, щоб нас перед світом принижувало! У нашій вірі не було визначено, що є пекло. Батьки наші мали віру хліборобську, бадьору, радісну. Вони за свої вчинки не відповідали перед пеклом. Вони відповідали самі перед собою. Вони старалися бути добрими тому, що доброта їм користь приносила.

Царю мій, життя тепер стало таке негоже, що ліпше смерти достойною людиною, ніж життя марнувати в неволі віри чужої. Коли хочеш спалити мене, то

скажи, де і коли, щоб я був приготовлений".

Цар Ярослав подібний одягом на грека-єрея, хрест на грудях золотий, обличчя худощаве, очі вологі, довге волосся, гостра коротка борода. Іде хвилина мовчання — вона довга, як вічність. І цар Ярослав сказав: "Іди і скажи воеводі Маруті, що я не хочу, щоб ти завтра був у Києві"".

84. Цар Ярослав, довідавшись, що його брат-князь Судислав прихильно ставиться до волхвів, дав наказ ув'язнити його, і посадити у поруб. Посадник Новгорода (син хрестителя-воеводи Добрині) Косятин був тією людиною, яка помагала Ярославові сісти на царський престол. Косятин, знаючи, що люди мають рідну віру в серці, а чужу — в церкві, таємно доставляв добрі харчі для Судислава. Цар Ярослав наказав спіймати Косятина і відрубати йому голову.

Цар Ярослав на півночі (коло града Суздаль) поставив новий град. І був град названий Юр'єв (хресним ім'ям Ярославовим). Ингигерда (донька Олафа — князя шведського) — жена царя Ярослава стрінула в Києві тата Олафа і брата Магнуса — вони втекли з Швеції; шведи не хочуть і хрещення

приймати.

85. 1021 рік. Папа Бенедикт 7-й прислав до Києва єпископа Алексія — опікуна для цариці Інгигерди: вона не просила опікунства. Весною на зеленій гірці молодь поділилася на дві частини. Юнаки, нагадуючи працю орача, співають: "А ми ниву оремо, оремо, ой, дід ладо, оремо, оремо!"

Юнки, нагадуючи працю сівача, співають: "А ми просо сіємо, сіємо, ой, дід ладо, сіємо, сіємо". Єпископ Алексій, приглядаючись до обрядових весняних пісень, рік: "Єпископ Дітмар Мерзебурзький правду казав — Київ має фальшиве християнство. У киян на грудях хрестики, а в душі — прагнення славити сонце, вітри, поля, квіти, зорі та інші явища нечистивого паганства.

Царице Інгигерда, не з'єднуй душі своєї з облудними греками. Я був у Атенах. І два рази був греками обікрадений. І я згадав Ксенофанта. Римський письменник Ксенофант у книзі "Бенкет" пише: "Коли я жив заможною людиною в Атенах, я найбільше всього боявся, що хто-небудь проріє стіну в моїй хаті й забере гроші й мені зробить якесь зло". Та ці ж атенці вдають, що вони найчесніші в світі люди, і

кожного чужинця звать варваром".

86. 1024 рік. Цар Ярослав (і так свідчить літописець) видав наказ: шукати волхвів, ловити і вбивати їх, "Ярослав перебив волхвів". Волхви живуть у лісах. Весною молодь іде гуляти у ліси, юнакам волхви кажуть: "Що вартий кравець без голки, вершник без коня, косак без меча".

У лісах молодь гуляє гопака — летять іскри від мечів, дівчата плещуть у долоні. Волхви з юнака творять косака — голять голову, чуб на маківці залишаючи. І такі косаки вже до Києва не повертаються, хто має чуб косацький — той язичник. Тепер молоді кияни-християни запускають бороди, мають коси довгі, взоруються на грецьких монахів, правдивих християн.

І хоч літописець і написав, що цар "Ярослав перебив волхвів", вони в народі живуть. Вони складають пісні, казки, лікують людей. І з ними тяжко боротися тому, що вони смерті не бояться. Ідуть на муки співаючи. І своєю одержимістю вони підбадьорюють киян. Вони не люблять чорної одежі. Ідучи у найнебезпечніше місце, одягають білосніжне одіння.

87. Неділя. Київ купається у теплому промінні
весняного сонця. Людно, але тихо й сумно — скоки,
гуляння, реготання, співомовки, як залишки
"паганської віри", заборонені церковним судом. І,
ніби грім серед чистого неба, іде волхв Сила по
Хрещатій долині в білосніжному одінні. Йде у вінку,
зробленому з торішнього обжинкового снопа, грає і
співає:

"Ой, іду, іду, граю на дуду. Дуда моя грає, діточок
скликає. Ой, іду, іду, граю на дуду. Сонечко
Дажбоже, таке миле-гоже, неначе калач! Дитино, не
плач, веселися, скач! І рости-мужній в силі молодій,
щоб завжди був рад та наш Києград! Ой, іду, іду,
граю на дуду. Сонечко Дажбоже, таке-миле-гоже".

Волхв Сила іде, пісня сама ллється з його сонячної
душі. І розливається по всьому світі, сіє віру в життя,
збуджує любов до краси, збуджує віру в людське
щастя. Він співає так голосно і натхненно, ніби він
створений з пісні. І дітки біжать до нього,
підскакують: така нецьогосвітня радість. Іде волхв
так, як то було колись, грає на дуду, кличе "вінки
брати, веселитись, грати, веснянки водити, сонечко
хвалити". Монахи, пісню почувши, повистромляли
голови з печер, вони співають "Псальми". Вуха
затуляють, щоб "гріховодна спокуслива" пісня волхва

Сили не проникла в душі їхні. Прибігли з мечами градники, зв'язали "пацанина" волхва Силу. І десь повели, і ніхто вже більше його не бачив. У літописі занотовано, що "волхв був переданий смертному катуванню", "волхв славу рокотав".

88. І минув тиждень. І діти маленькі, наслідуючи волхва, віночки з колосків поробили. Ідуть рядами, як косаки, по Хрещатій долині. Несуть дуду, яка випала з рук волхва Сили тоді, як його зв'язували. І голосно співають: "Діду мій, дударіку. Ти ж було селом ідеш, ти ж було в дуду граєш, тепер тебе немає, твоя дуда гуляє. І пищики zostалися, казна-кому дісталися". Монахи повискакували з печер. Порозганяли дітей: не карали їх, бо вони ще глупі й не знають, що чинять гріх. Цар Ярослав, нахрамуючи на ногу, ходить і говорить жєні: "Дударика, спійманого на Хрещатій долині, вночі біля ріки закололи. На шию камінь прив'язали, щоб з води не вплив. А вранці кияни спалили церкву. Ніхто не йшов гасити. Кияни казали: "Коли Саваот живий і всемогутній, то хай сам себе рятує". Волхв Сила, умираючи казав: "Сила Києграда впала в пропасть грецької лжевіри! Єреї Саваотові копають в душі мого народу яму, в якій хочуть пригорнути добру вдачу київську! Я співав, щоб відродити радість в душі людей моїх. Ви глупі, думаєте, що честь тільки вам належить. Я чесний, і вмираю щасливо, бо

вмираю вільною людиною".

Так сказав волхв Сила. А греки-єреї сказали мені:
"Дерев'яна Софія згоріла, постав кам'яну, будеш
Ярославом Мудрим".

89. 1030 рік. З Польщі до Києва прийшла вість —
повстали поляки, б'ють ксьонзів. І кажуть, що князі
хвалять ксьонзів за те, що ксьонзи хвалять князів,
людям забороняють у гаях радощі влаштовувати. З
радості родиться воля. Костел хоче, щоб люди були
смирненні, як вівці. Так, "В Польщі в 1030 році
зчинилося велике замішання: народ виганяв князів і
духовенство, нищив християнство" (М. Грушевський,
"Історія України-Руси", Вінніпег, стор. 88).

Що ж має робити повнокровна, по своїй природі
батьора й життєрадісна, володарська Київська
молодь? Повинна вмертвляти тіло -посудину гріхів.
"Од греків прийшло до нас і чернецтво з
монастирями. Для українського громадянства —
умертвління тіла було річчю зовсім чужою, просто
дикою. Але коли цю науку принесено до нас, то
найшлися охочі показати найбільшу щирість до
християнства" (М. Аркас). "Річ зовсім чужа, просто
дика" була в Києві грецькою церквою освячена, була

освячена чужа дикість. Річ дика, коли проголошується річчю святою, обов'язково буде мати прихильників.

90. Як міг Феодосій — син знатного боярина (воеводи) полянського стати прихильником "річі зовсім чужої, просто дикої"? Хто в цьому винуватий? Феодосій народився в 1008 році, у Василькові, біля Києва. Піп-грек Амфилохій дав йому ім'я Феодосій. Мати-бояриня пишно одягала дитину свою. Завжди з нею (з Феодосійком) ішла до церкви. Мріяла, що він виросте — стане славним боярином, і їй (вдові) буде легше жити.

І ріс Феодосій. І бачив він: від селища до селища ходять обвішані мішками здорові молоді люди. На шиях подзенькують залізні хрести. Ставши під тим чи іншим домом, вони співають пісні про Єрусалим, Сіон, Йордань, непорочне зачатіє. І жебрають "на дорогу": хто що дасть "ради Христа". Вони люблять добре попоїсти і випити, уникають праці. Вони "Божія люди", діти багатих родин. Діти бідних родин тяжко працюють на полі, біля скотини, їм невільно йти в "Божія люди".

91. Молодий боярин Феодосій намовляє свого

молодшого брата — і з ним вночі тікає з дому (від матері-вдови) до бродячих монахів ("Божих людей"), які живуть так, як Бог Ісус Христос сказав — не орють, не сіють, не жнуть — живуть, як птахи небесні.

Мати-бояриня доганяє бродячих монахів. Хапає сина Феодосія за патлі, б'є його, повертає додому. І при допомозі слугів (як пише літописець) накладає на нього залізний ланцюг, щоб тримався дому, і не тікав до "Божих людей". І Феодосій обіцяє не тікати з дому. Він на жорнах меле пшеницю: пече "проскури" і дарить церкві.

І горда мати-бояриня каже: "Чадо моє, благаю тебе, залиши цю працю! Ти принижуєш себе. З роду знатних бояр походиш ти, на мечях наших освячувалася слава града Кия. Чую від людей докори. І кажу, як мати: недостойна праця твоя". (У ці часи ще було переконання, що пекти хліб — справа тих, які не здібні носити зброю).

92. І Феодосій сказав матері: "І Христос — Бог наш був жебраком! Він був бичований. Він був обпльований, гнаний, принижений. І все перетерпів, щоб нас спасти. І піп учить нас, щоб ми всі йшли дорогою Христа. Христос сказав: їжте — це тіло моє. І

я хочу пекти хліб, який після освячення стає тілом Ісуса Христа".

Бог-жебрак став ідеалом життя Київської молоді. І вона в жебрацтві знаходила подвиг, відданість, святість, славу, освячену церквою. І Феодосій хоче бути "поступовим" юнаком. Він знову тікає з дому до бродячих монахів. Він не хоче жити у пишному боярському домі: багатство — гріх; "скоріше верблюд пролізе через вушко голки, ніж багатий попаде в царство небесне".

І люди пізнають молодого боярина Феодосія. І дають йому білотканий одяг: не личить бояринові бути жебраком, під хатами ходити у брудному одінні. Феодосій відмовляється від білотканого вбрання, у коваля замовляє залізний пояс, в якому ходить, і вночі його не скидає. І тіло від заліза ятриться, покривається гнійними прищами. І Феодосій тішиться, що нарешті спасається — мучиться за віру Христову, бичує тіло — посудину гріха.

93. І мати-бояриня знову розшукала сина Феодосія. З плачем і жахом скинула пояс залізний. І дала йому чистий одяг, кляне попів-греків, які церковними казаннями вбили в душі молодій любов до життя

косацького.

Знову Феодосій тікає з дому, прибуває до Києва. У Києві Феодосій побачив юрби бродячої молоді. Сини знатних, багатих родин утекли від родичів — Ісус учить, що треба покинути тата і матір, брати хрест свій і йти служити Богові. Життя у печері — шлях покути, відречення від грішного світу.

Феодосій побачив у печері людину, в якої лице і руки чорні від бруду. Хто це? Це монах Антоній. Він прийняв у свою печеру двадцятичотирирічного Феодосія, і це було в 1032 році. І каже Антоній прибулим юнакам: "Життя жебрацьке святе, усі святі були жебраками. І Бог Христос був жебраком і ми, монахи, йдемо дорогою Бога Христа".

94. Ідуть заплакані матері до Києва — синів своїх шукають. І між ними йде мати-бояриня, змучена журбою за сином Феодосієм. У Києві вона говорить монахам: "Велику хворобу й тугу я перенесла. Скажіть — чи живий мій син Феодосій? Покажіть мені його?" Монахи відповіли, що Феодосій нікого не хоче бачити. І живе він тільки у молитвах до Христа.

Мати-бояриня, в стражданнях руки ламаючи, каже, що тільки хоче побачити сина Феодосія, і цим утішитися. І їй щастить, і вона каже: "Сину мій, благаю, іди додому, жде тебе боярський двір. Уся челядь жде, як боярина свого. Іди і роби все, що потрібно по волі своїй. Гинемо ми, гине наш рід! Помру я, поховаєш мене, і тоді вернешся до печери. Вір, сину мій, я не можу жити, не бачивши тебе".

І літописець пише, що монах Феодосій відповів матері: "Коли хочеш бачити мене, стрижися в монахині. Й інколи бачитимеш мене. І отримаєш спасіння. А коли ти цього не зробиш, більше мене не побачиш". І многострадна мати-бояриня, знесилена терором сина-монаха, йде в монастир. І гине в душевних муках. О, на великі подвиги здібна душа материнська!

Монах Феодосій, почувши про смерть матері, сказав своєму братові во Христі, монахові Антонію: "Я спас матір для Христа".

95. 1032 рік. Помер князь Євстахій (син князя Мстислава). І Мстислав занедужав, і помер на

полюванні. Зі всіх братів Ярославових ще лишився один брат — Судислав. Він ув'язнений Ярославом: життя коротає в темниці.

З Константинополя їдуть вози, навантажені іконами, хрестами, ризами, мощами, чудотворними камінцями з Синаю, Афону, Йорданю до Києва, Новгороду, Чернігова, Смоленська, Турова, Любеча, Переяслава, Ростова, Пскова, Полоцька, Коростіна. І з цих городів їдуть до Константинополя вози, навантажені пшеницею, просом, сочевицею, медом, салом, солодковою сушеною рибою, воском, шкурою, хутрами, сукном, вовною, рогом, золотом, сріблом.

У Києві множиться кількість монахів, їх хвалять у церкві грек — митрополит Теопемпт.

96. 1037 рік. Цар Ярослав з митрополитом Теопемптом починає будувати кам'яну церкву — святу Софію. Літописець Нестор написав: "В лето 6545 заложи Ярослав город Великий Київ, у него же град суть златая врата, заложи і церков святія Софья".

Україна (Русь) не має права мати свою оригінальну архітектуру, своє творче будуюче незалежне "я", їй, як духовній колонії, дозволено займатися копіюванням чужих книг, чужих ритуалів, чужих споруд. Митрополит Теопемпт каже: "Хочеш бути мудрим, взоруйся на мудрість грецьку. Ти киянин. Коли хочеш переконатися, чи твоя думка мудра, примірюй її до грецької думки. У Константинополі церква має ім'я Софія. Грецька мудрість є зразком мудрости для киянина. І тому й кам'яна церква в Києві матиме ім'я Софія (Мудрість). І означатиме це, що софія грецька царствує в Україні (Русі), царю Ярославе Мудрий".

"Над Києвом тепер бере гору культура і штука візантійська" (М. Грушевський). А що ж сталося з культурою і штукою українською? Культура і штука українська проявлені в рідній вірі українській: тому, що рідна віра українська проголошена вірою забороненою, той штука і культура українські стали заборонені церковним судом. Україна (Русь) перестала творити свою самобутню культуру — "бере гору культура і штука візантійська".

97. 1039 рік. Митрополит Теопемпт у Києві у Святій Софії рече киянам, що Україна (Русь) є митрополією Візантії (тобто, областю). І тому кияни — люди

грецькі, піддані грецькій вірі православній. У Києві мова грецька — мова свята. Візантія — це Всесвіт. Константинополь — око Всесвіту, цар царствуючих міст. Константинополь — Царьград, глава всіх градів світу!

"Мова грецька, мова вселенська, найвеличніша мова світу, мова богів" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Візантія й Україна", Вінніпег, 1954 р., стор. 28). Грецька мова — мова богів? Мова богів грецької дохристиянської віри — мова свята? Мова богів української дохристиянської віри — мова нечистива, "паганська", вона ображає у Києві слух єреїв-греків.

"Візантія має за собою той великий гріх, що вздержала живу народну мову (України-Руси) в її природному розвитку, виробила собі повагу і значення мови своєї" (Б. Лепкий, "Н. І. У. Л.", кн. 1, стор. 74) Ні, Візантія поступає правильно: вона перетворила Україну (Русь) при допомозі хрещення у свою духовну колонію, і тому затримує розвиток її народної мови і піднімає в Києві значення мови грецької. Так поводить кожний завойовник з рабами своїми. Раби, утративши пошану до себе, мову завойовника вважають "мовою вселенською, найвеличнішою мовою світу, мовою богів".

Цар Ярослав розмовляє з духовним провідником України (Руси) — з греком (митрополитом) Теопемптом при допомозі перекладача: монах-печерник Іларіон вже опанував "святу грецьку мову". Українська мудрість утратила привабливість, знецінена вона, затуркана вона, виснажена насильницьким хрещенням, в ній мудрости немає. Українська мудрість на становищі плебея перебуває на службі в грецькій ортодоксній церкві. Україна (Русь) тепер охрещена — "перебуває під юрисдикцією патріарха Константинопольського" (Дж. М. Гуссей, "Візантійський світ", Англія, Лондон, 1970 р., стор. 38).

98. 1040 рік. Монах Антоній (Святий Антоній) — "славний киянин" іде в Грецію, щоб поклонитися святощам грецької віри ортодоксної. Монах Іларіон написав "Слово о законе і благодате" — киянам "відкрив Божі святощі і мудрощі", написавши, що "Благословен Господь Бог Ізраелів, Бог християнський", "Мойсей бо і пророци о Христове пришествії повідаху. Христос же і апостоли его о воскресенні і о будущем віці", "...Сара же глагола к Аврааму: "Се замкнув мя Господь Бог не рождати. Види убо к рабі моеї Агари і родиши от нея"".

Щоб українців (русичів) відхилити від їхніх рідних

святих справ, їхнє мислення треба спрямувати у країну "Господа Бога Ізраєлевого". Їх треба журити і радувати тим, що Сара не може "рождати". Радить вона своєму мужу Авраамові, щоб він розділив "ложа" з рабинєю Агарою. "Господь Бог (Бог Ізраєлів) "замкнув м'я" (каже Сара). І ці її слова на думку монаха Іларіона мають божественну силу для хрещеної України (Руси).

Старий дід, відзначаючи Навський Великдень (Проводи), клав писанку на могилі царя Ярополка (убитого царем Володимиром у Царському Двірцеві). І в присутності юнаків рік слова: "Снить синами і доньками свята земля наша. І ми (її сини і доньки) снімо її життєдайною вічністю. Снімо її Дажбожою веселкою. Спалені, оганьблені Святині наші. Ідімо до Могил Предків і їм кланяймося".

Щоб Могили Предків не пригадували обряди рідної віри, були (в 1044 році) викопані кості царя Ярополка і єреї охрестили кості (на грецьку віру ортодоксну їх повернули), і в церкві поховали під іконою Саваота.

99. 1043 рік. Цар Ярослав отримав вістку від киянина — купця Гавриїла, що в Константинополі греки ограбували купців України (Руси), і повбивали

їх. Ярослав дає наказ своєму синові Володимирові і
атіманові-воєводі Вишаті Остромировичеві, щоб
вони ішли військовим походом на
Константинополь — і вимагали звільнення
заполонених киян.

О, царю Ярославе, стримай військо своє! Не посилай
на загибель! У твоєму Царському Двірцеві сидять
ереї-агенти Константинопольські. Вони вже
повідомили про твої наміри імператора Візантії
Константина Мономаха. Імператор Константин
Мономах, отримавши з Києва (від грека-
митрополита Теопемпта) доноси, йде з військом на
північ. І на березі річки Камчия (біля граду Варна) він
причаївся. Він знає, що по цій головній дорозі йдуть
каравани з хлібом з Києва до Константинополя, і по
ній (як повідомив митрополит Теопемпт) ітиме
військо царя Ярослава. Легко бити ворога, знаючи
його сили і слабості. Греки-воїни біля Варни напали
на українців-русичів, яких вів воєвода Вишата, і
посікли їх.

Зв'язали воєводу Вишату, наділи на шию петлю.
Володимир (син царя Ярослава) утік — прибув до
Києва. 800 закутих воїнів київських греки привели до
Константинополя. І тут кияни-християни відчували, що
над ними "бере гору культура і штука візантійська", і

дізналися вони про святість грецької мови, їх пов'язаних положили на гіподромі (біля святої Софії), і їм повиколювали очі, і закували їх — відправили на вічну каторгу.

100. 1049 рік. Київський літописець написав, що за царя Ярослава "почали множитися монахи і монастирі почали появлятися". "Ярослав кохався в законах церковних, любив дуже попів, а особливо монахів", "збирав писарів, перекладав книги з грецької на слов'янську". Він започаткував акulturізацію — копіювання чужої культури і занедбання розвитку рідної самобутньої культури.

Анна (донька царя Ярослава) їде в супроводі шалонського єпископа Роґера до Парижа. "Париж такий, як наш Чернігів, має 15 тисяч населення. Київ має 100 тисяч населення", — казали кияни Анні. Франція — країна бідна і слаба: довгі роки точиться боротьба між французьким королем Робертом і папою римським. Папа римський, щоб запламити свого ворога (короля Роберта), проголосив його розпусником — одружений він з дівчиною (ріднею в четвертому поколінні). Король Генріх Перший (син Роберта) стає мужем київської принцеси Анни.

101. 1051 рік. Цар Ярослав, упевнившись, що його військо було розгромлене під Варною тому, що єреї грецької віри у Києві підвладні візантійському патріярхові, і вони, як агенти, про всі військові справи України (Руси) повідомляють імператора Візантії, обурився. І проголосив монаха Іларіона (українця-русича) митрополитом. Він хоче визволитися з ярма підступної грецько-ортодоксної патріярхії.

"Єреї-греки не дбали о се, щоби нова віра стала дійсним духовним добром цілого народу, ходило їм о власть, та о значіння. В справах самої віри вдовольнялися формою. Завелися перекупства, такси для митрополита від ставлення єпископів, для єпископів — від священників. Пішли доноси, наклепи та інтриги — справді візантійські. Не бракло навіть заходів, щоби на тій підставі, що митрополит київський підлягає патріярхові візантійському, вивести також зависимість київських князів від цісаря візантійського" (Б. Лепкий, "Начерк Історії Української Літератури", Коломия, 1909 р., кн. 1, стор. 82).

З Греції до Києва (у град підлеглий грецькій вірі) "приїхали певци с своїми семействами" ("Ніконський літопис"). Греки-певци співають у святій Софії по-грецькому. Митрополит Іларіон у церкві не

віддажується царя Ярослава звати Ярославом, а зве Георгієм. У святій Софії співає і промовляє по-грецькому. Кияни, не розуміючи грецької мови, знизують плечима: їм здається, що все це робиться, щоб з них глумитися.

102. 1052 рік. У Новгороді князь Володимир (син царя Ярослава) відкрито висловлювався, що грек-митрополит Теопемпт (духовний батько України-Руси) поміг імператорові Візантії розгромити біля Варни військо царя Ярослава.

Єреї-греки у Києві почали ширити вістку (і про це пише літописець), що перемога сталася тому, що перед боєм візантійці занурювали на березі моря мощі святих угодників грецької церкви, і мощами викликали страшну бурю, яка й знесилила військо царя Ярослава. Князь Володимир до цих єрейських оповідань не ставився шанобливо. І несподівано князь Володимир... помер, маючи двадцять дев'ять літ.

Сини царя Ярослава — Із'яслав, Святослав, Всеволод, В'ячеслав, Ігор зажурилися, почувши про несподівану смерть брата Володимира. В Україні (Русі) заметушилися грецькі єреї: всі виступили проти

митрополита Іларіона, обвинувачують його в зраді віри грецької. І ті єреї-греки, які вважали монаха Іларіона мудрецем — здібним говорити святою мовою грецькою, тепер звуть його "глупцом". Наймудріший українець (русич), який не кориться законам візантійської патріархії, вважається "глупцом". Київські монахи, які вірно служать єреям-грекам, вірно їх підтримують — зневажають митрополита Іларіона.

103. 1053 рік. 7-го листопада митрополит Іларіон (два роки пробувши Київським митрополитом) зрікається митрополичого престолу. І стрижеється в монахи під ім'ям Нікон. І кияни, похитуючи головами, говорили: "Правильно кажуть волхви, правильно! Чия віра, того й влада, чия віра — того й сила, чия віра — того й воля, чия віра — того її мудрість! Єреї грецької ортодоксії, які опанували престол царя України (Руси), всеїдні, всемилостиві, всеперетравлюючі, і тому вони небезпечні, як черв'яки, які їдять все — навіть самі себе!"

Сидить у темних монастирських мурах монах Іларіон (Нікон). Наставленик імператора Візантії, грецький патріот "Юрій" прибув до Києва, він "митрополит Київський і всея Русі". Він всесильний. Він судить Україну (Русь), карає, її срібло і золото збирає. Як?

Законно, на основі Церковного Суду.

104. В "Указателі руських законов" поміщений утверджений Ярославом Мудрим "Устав о церковних судах". Ярослав Мудрий "Устав о церковних судах" "сложил есми со Греческимъ Номоканономъ, аже не подобаеть сихъ тяжь судити Князю й Бояромъ. Даль есмь Митрополитомъ й Епископомъ те суды, что писаны въ правилъхъ, въ Номоканоне, по всемъ городамъ й по всей области, где Крестьянство есть, Аже кто умчить (уведеть или похитить) девку или насилить, аже Боярская дчи (дочь) "за сором" (срамъ) ей 5 гривень золота, а Епископу 5 гривень золота, а меншихъ Боярь гривна золота, а Епископу гривна золота. Добрыхъ людей (ихъ дочери) за соромъ 5 гривень серебра, а на "умычницехъ" (съ похитителей) по гривне серебра Епископу, а Князь казнить. Аже кто пошибзеть (ударить) Боярскуя дщерь или Боярскую жену, за соромъ ей 5 гривень золота, а Епископу 5 гривень золота, а меншихъ Боярь гривна золота, а Епископу гривна золота; а нарочитыхъ людей (именитыхъ гражданъ) 3 рубли, а Епископу 3 рубли, а простой чади (за дочь простаго гражданина) 15 гривень, а Епископу 15 гривень, а Князь казнить. — Аже пустить Бояринъ Великъ жену безъ вины, за соромъ ей 5 гривень золота, а Епископу 5 гривень золота, а нарочитыхъ людей 3 рубли, а Епископу 3 рубли, а простой чади 15 гривень, а Епископъ 15 гривень, а Князь казнить. Аже

у отца и у матери дщи девкою дитяти добудеть
(родить) обличив ю поняти въ домъ церковный, а
чимъ ю родъ окупить (т. е. родные должны выкупить
преступницу). Аже девку умолвить (пригласить) "кто
къ себѣ и дасть въ толоку" (позволить кому наглымъ
поступкомъ оскорбить ея целомудріе) "на
умолвнице" (съ того, кто звалъ къ себѣ) Епископу 3
гривни серебра, а девице за соромъ 3 гривни
серебра, а на толочныхъ (съ обидчиковъ) по рублю, а
Князь казнить. Аже мужъ отъ жени блядетъ,
Епископу въ винъ (виновать передъ Епископомъ), а
Князь казнить. Аже мужъ оженится иною женою, съ
старою не распустився, мужъ Епископу въ винъ, а
молодую въ домъ церковный (чтобы родные
выкупили ее) — а съ старою жити. Аже жене лихій
недугъ болить, или слѣпота, или долгая бользнь, про
то ее не пустити (не разводиться съ нею) также и
жене не лзь пустити мужа. Аже кумъ съ кумою
сворить блудъ, Епископу гривна золота, и въ
епитимьи. Аже кто зажжетъ дворъ или гумно или что
иное, Епископу 100 гривень, а Князь казнить. Аже кто
съ сестрою согрешить, Епископу 100 гривень, а въ
епитимьи и въ казни по закону. Аже ближній родъ
(ближняя родня) поймется, Епископу 80 гривень, а
ихъ разлучить, епитимью да примуть. Аже две жены
кто водить — (возмечь, и потому Несторъ называетъ
Владиміровыхъ женъ водимыми) — Епископу 40 гри-
вень, а которая подлегла (то есть, последняя), та
поняти въ домъ церковный, а первую держати по
закону; а иметь лихо водити ю -(если будетъ не

хорошо обходиться съ нею) — казнью казнить его. Аже мужъ съ женою по своей воли распуститься, Епископу 12 гривенъ; а буде не венчался, Епископу гривенъ. Аже кто сблудить съ Черницею, Епископу сто гривенъ, а съ животною 12 гривенъ, а въ епитимью вложить. Аже свекоръ съ снохою сблудить, Епископу 100 гривенъ, а епитимья по закону. Аже кто съ двумя сестрами падется (попадается), Епископу 30 гривенъ. Аже кто съ мачихою сблудит, Епископу 40 гривенъ".

(Гривні були шестикутні, плоскі, півкруглі. Археологи устійнили, що один гривень — це 500, 250, 200, 100 грамів золота: вага гривні коливалася у часи Святослава Ігоровича, Володимира Святославича, Ярослава Володимировича).

Ознайомившись з "Уставом о Церковних Судах", стає зрозуміло, чому єпископ мав великі впливи на життя "люду хрещеного". Він володів землею (нивами, толоками, лісами, стадами скоту. На його єпископському господарстві безплатно працювали раби, звалися вони "церковними людьми". Він (єпископ) був власником золотих скарбів, жив у розкошах, як древній індуський магараджа. І "людям хрещеним" у церквах говорив, щоб вони не дбали про земне, покірно працювали на господарстві,

дбали про спасіння в царстві небесному. І щоб знали, що є "Церковний Закон": на землю церковную хто посягає — тому смерть.

105. Хіба може грецька ортодоксна церква, маючи в Україні (Русі) великі прибутки, погодитися, щоб у Києві був митрополитом українець (русич)?

Ні. ("Наша Українська православна церква сім віків (988-1686) була в юрисдикції Царгородського патріярха" (Митрополит Іларіон (Огієнко). Ваша? Що ж у вашій церкві ваше?

Якщо догми, канони, тропарі, кондаки, ірмоси і літургія, тетрапод, антими́нс, аналой, тріодь, антидор, парастас, ектенія, просфора, панахида, теологія, іконостас — грецькі, і українці цим грецьким святощам поклоняються, то це не значить, що ця церква наша (українська). Якщо українці сидять у москвинській тюрмі, то це не значить, що ця тюрма наша (українська).

З Смоленська прийшла вістка до Києва і Новгороду, що князь Ігор (повний сил і здоров'я син царя Ярослава) помер. Він був великим прихильником

митрополита Іларіона. Він чув, що звичайні люди, які мають таємні зв'язки з волхвами, мудро кажуть: коли Христос — то тільки Український, бо Візантійський одурить.

1054 рік. 19 лютого помер цар Ярослав, проживши 76 років. Він прославив ім'я своє, "розпочавши величаву будову катедральної церкви святої Софії. Будували її і прикрашували грецькі майстри. Цей собор служить найбільшою пам'яткою чисто-візантійської штуки на Україні" (М. Грушевський). Немає пам'яток чисто-української штуки на Україні: спалені, запламлені, осуджені вони.

ДЕНЬ 24

106. 1054 рік. Архиєреї, які пасуть стадо юдейця Ісуса Назарея (сина Марії і Йосипа), посварилися. І постали дві ворогуючі християнські церкви, ім'я яким —

Грецька ортодоксія і Римський католицизм. Грецьке слово "ортодоксен" створене з слів "орто", що значить "прямий" (правильний, правий) і "докса", що значить "погляд" (думка, вірування, переконання).

Наприклад, ортопедія — правильне виховання, "пед" — дитина. Ортографія — правопис, ортопія — правильне говорення, "епос" — слово, говорення. Доксограф — докса (думка), графус (письменник). Гетеродоксія — протилежне доксії, геретичне (єретичне). Парадокс — несподіваний, незвичний, різко відрізняється від усталених поглядів у науці, вірі.

Гомер вживав слово "докса" в значенні "чекання", "сподівання". У грецькій мові слово "клеос" "слава", і вислів "ортоклеос" значить "православний". Якщо вважати, що слова "шана", "слава", "погляд", "думка", "переконання" синоніми, то можна слово "докса" вживати в значенні "слава".

("Ортодокс джу" значить "правильно міркуючий жид", а не — "православний жид": іде мова не про "славу", а про "міркування", "визнання". Жиди, які без застережень визнають "Тору" ("П'ятикнижжя

Мойсея"), вважаються "ортодоксальними жидами").

"Грік-ортодокс" — значить "грецький правильний погляд". Ті єреї, які в Україні (Русі) переклали термін "грік-ортодокс" у значенні "грецько-православний", зробили помилку? Ні. Грецькі єреї вважали, що українці-русичі, як люди навернені на грецьку віру, зобов'язані правильно славити грецьку ортодоксію, вони православні.

107. Папа Леон 9-й (1049-1054) найвизначніший папа в історії римо-католицької церкви. Слово "католик" виникло з грецького слова "католікос", що значить "загальний", "універсальний", "греко-католик" (загально-грецький, універсальний; в розумінні церковної політики — підлеглий папі римському).

Михайло Керуларіус (1043-1059) — Константинопольський патріарх, спритний дипломат. Він виступив проти папи Леона 9-го, який узаконив у римській церкві целібат і запровадив під час причастя вживання бездріжджного хліба.

Він (Керуларіус) наказав позамикати у Константинополі церкви римо-католицької орі-

ентації. Візантіїці, натхненні візантійськими єреями, палять церкви, монастирі римо-католицькі, віддають псам "святі Христові таїни, злагоджені на пріснім тісті".

Папа Леон шле листа в Константинополь до імператора, проклинає патріярха Михайла. Михайло скликає собор, на якому зарепрезентовані представники Східного християнізму; собор прокляв папу і його "римо-католицьку безбожну церкву". Україна (Русь), як духовна рабиня грецької церкви, не має права на соборі мати представника українця (русича). Українець (русич) — православний: має право правильно славити грецьку церкву. Але брати участь в обговоренні її канонів і теологічних понять йому не дозволено. Він не творець духовних істин, а тільки — сприймач. Він християнин-раб.

108. Пан-християнин не сидить поруч з рабом-християнином. Раби (українські християни) — люди без власної культури: "Культуру прищепила нам Візантія. Уся ця культура -православна. Заберіть від українців православний візантіїзм, і вони стануть нагими, як мати народила!" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Візантія і Україна", 1954, Вінніпег, стор. 10). Українець (православний християнин), як людина без власної культури, соромиться бути

"нагим, як мати породила". Засоромлені люди — приголомшені, духовно ослаблені, їм дозволено плакати, плакати та "візантійство прославлять, та й більше, бачиться, нічого" (Тарас Шевченко).

Патріарх Михайло Керуларіус на соборі Східного християнізму проголошує, що греки правильно здійснюють обряд "святої евхаристії", а латини — фальшиво, по-бесовському, єретично. (Бачимо — візантійський закон моральної правильності визначається так — коли я тебе б'ю — це справа правильна, добра. А коли ти мене б'єш — це справа фальшива, бесовська).

109. Грецьке слово "евхарист" значить "давання подяки". Воно походить з слова "харізестай", що в перекладі на нашу мову значить "виявлення прихильності". "А що це слово значить "евхаристія"? Греки цим словом називають "дякування"" (Григорій Сковорода).

У грецькій ідолопоклонній паганській релігії величаво здійснювався в Атенах обряд святої евхаристії. Особливо, в часи Софокля, Есхіла, Епікура, Сократа, Платона, Аристотеля. І тепер вона (евхаристія) впроваджується й у грецьку ортодоксію.

Єреї, які в древні часи рекли "пийте, це кров Деонисія", тепер речуть "Пийте, це кров Христа".

Латиняни замість слова "євхаристія" вживають слово "комюніон" в значенні — "комунікація християнина з Христом способом поїдання тіла Христового і пиття крові Христової".

Обряд євхаристії (чи комюніон) практикували племена Європи, Азії, Африки, Америки тисячі, сотні літ перед Христом. Плем'я, яке обожувало орла, як предка свого, під час врочистого свята ним причащалося. Члени племени причащалися, споживаючи (по крихітці) тіло свого предка. Причащаючи вірили, що таким містичним способом вони комунікуються з предком, дістаючи від нього його відвагу, силу, величність.

110. Коли до Мехіки прибули іспанці, вони побачили, що плем'я Мехіків має євхаристію (комюніон). Гютзілопочтлі — Бог Мехіки. Мехікани у травні робили з тіста образ Гютзілопочтлі. І потім ламали хліб на дрібні кусники. І молитовно підходили до кошика, брали кусники, їли, вірячи, що цей хліб під час молитовної пісні стає правдивим тілом

Гютзілопочтлі.

У Оріяні (Трипільській Україні) здійснювалася євхаристія (комюніон) під час обрядового споживання краваю (на весіллі). Обряд кровного змішання двох родів творив роди кровнорідними. І під час Святвечора здійснюється обряд причащення — п'ється вар і їсться варене зерно. Зерно бралось з дідуха (обжинкового снопа), про значення якого я вже оповідав. Причащення одушевляє людей — єднає Предків з Потомками, освячує племінну цілісність; немає в цьому обряді некрасивих задумів і почувань.

111. Євангелисти, перебуваючи під впливом дохристиянських (грецьких богорозумінь і ритуалів), впровадили у євангельські писання містерійний обряд транссубстанції — перетворення хліба і вина в тіло і кров Христа. Не віриться, щоб Ісус, будучи людиною вихованих почувань, міг казати такі (віддалені від духовної краси) слова: "Рече ж їм Ісус: "Істино, істино глаголю вам: Хто їсть тіло моє і п'є мою кров, має життя вічне. Тіло моє справді єсть їжа, а кров моя справді є напитек. Хто їсть тіло моє і п'є кров мою, в мені перебуває, а я в ньому"" (Іоан, 6,53-56).

Слова "в мені перебуває, а я в ньому" стверджують, що Ісус говорить про трансубстанцію — про магію перетворення хліба в тіло людське, а вина — в кров людську. Дві тисячі років перед народженням Христа, брагмани (в Індії) вірили, що печиво хлібне, пожертвуване в святості, перемінюється (трансубстанціюється) "через слова молитви в тіло людське".

112. Митрополит Іларіон (Огієнко) пише, що "Католики неправильно служать Св. Літургію на "опрісноках, замість хліба квасного", "Православні служать Св. Літургію тільки на квасному хлібі" ("Православна віра", Вінніпег, 1957р., стор. 167, 169).

Значить виходить так — моє правильне тому, що воно моє. Твоє — неправильне тому, що воно твоє. Тільки люди високої духовної культури, шляхетної толеранції здібні відійти від "пітекантропусних" понять правильности, особливо, у справах релігійних.

У "Посланії патріархів Східної Вселенської церкви про ортодоксальну (правильноміркуючу) віру проти

протестантства й англіканства, 1723 року", в розділі 17-му пишеться, що "Наслідники Лютера неправильно й недостойно пояснюють таїнство євхаристії", кажучи, що "Божество Слова входило в призначений для євхаристії хліб".

113. Наслідники Лютера вважають, що вислови "їсть тіло моє" і "п'є мою кров" не призначені для людей вихованої уяви. І такої думки також і творці Англіканської церкви. Є в нашому народі вислів: "Не пий крові моєї". Бачимо, що українцям не подобаються слова "пий мою кров, їж моє тіло".

Патріярхи (у розділі 17-му) визначили "святий канон", що "Після освячення хліба і вина, хліб перетворюється, перемінюється в саме правдиве тіло Христове, що народилось у Вифліємі від Вседіви, христилося в Йордані, постраждало, поховане, воскресло, вознеслось, сидить праворуч Бога Отця, і має явитись на хмарах небесних", "Ще віруємо, що в кожній частинці до найдрібнішої перетвореного хліба й вина знаходиться не будь-яка окрема частина тіла і крові, а Господь Ісус Христос, присутній в єстві своєму, цебто з душею й Божеством або досконалий Бог і досконала людина".

Таку відповідь дали патріярхи тим християнам, які казали, що під час причащення можна випити тільки дві краплі крові Христової і можна з'їсти тільки якусь одну частину тіла Христового.

114. Митрополит Іларіон (Огієнко) у книзі "Православна віра" учить українців (православних християн), що взагалі "Католики допускаються фальшивих ложномудрувань". "Католики не хотять знати правди", "Католики соромливими хитрощами стараються затягувати православних до відступства від православ'я", "Папи подерли нешитий хітон Спасителя", "Папський примат заснований на фальшивих підставах", "Папи ясно говорять неправду", "Послання пап — це чужа нам зараза", "Папи завели до віри багато новин, часом насиллям", "Місіонери католицькі — люди підступні", "Католики — це єретики", "Церква б'є єретиків громом анатеми".

Митрополит грецької церкви учить православних українців ненавидіти католицьких українців. Митрополит католицької церкви учить католицьких українців ненавидіти православних українців. "Наробив Ти, Христе, лиха!" (Тарас Шевченко). Вони (архиереї чужих релігій) вірою Христовою освячують ненависть українця до українця. І з цієї (церквою

освяченої) ненависти, твориться недовір'я українця до українця. З недовір'я твориться роз'єднання дітей України (Руси) і їхня неволя.

Їм (архиєреям чужої віри) раджу милосердніше ставитися до духовних почувань української людини, раджу шляхетніше висловлювати свою рабську відданість Візантії і Римові.

115. Цар Ярослав Мудрий дав кожному синові уділ — земельний простір з людьми, з селами, містами, полями, ріками, лісами. Із'яслові — Київ, Новгород, Псків, Туро-Пінськ, Деревлянію. Святославові — Чернігів і землі Сіверщини, береги Десни, Тмуторокань.

Всеволодові — Переяславль, поля і ліси Лівобережжя і північно-східні колонії України (Руси) — побережжя рік Оки, Москви, Клязьми. Ігореві — Волинь. В'ячеславові (Всеславові) -Смоленщину.

Ростиславові (внукові, який був сином померлого Ярославового сина Володимира Новгородського) — Галичину. В'ячеславові (Брячиславичу) — внукові Із'ясловому (Із'яслав — брат Ярослава Мудрого) —

землі Полоцькі. (Землі Полоцькі, які розташовані на північний захід від Смоленська, нічого спільного не мають з татарським плем'ям половців).

116. 1056 рік. Київський воєвода Іван Вишатич довідавшись, що монахи заманили до печерного життя його улюбленого сина, розгнівався. І з військовиками прийшов до печер, мечами порозганяв монахів. І з печери витягнув свого сина Варлаама, і зняв з нього брудну монашу рясу. І одягнув його в злототкане боярське одіння, і привів додому.

І сказав: "Сину мій, у печері ти виплакав очі, виморив душу, відсторонився від світу, родини, катуєш сам себе. І самокатування звеш правдивою вірою в правдивого живого Бога? Дурисвітство! Волхви казали, що віра — це Правила Життя. Бути віруючим — значить виконувати Правила Життя" (боронити Україну-Русь, жити для добра людей, виласкавлювати душу любов'ю до родини і її одідичених звичаїв і обрядів).

Варлаам скинув боярський злототканий одяг і сказав, що привабне одіння — це пацанство, розкішні блага. Варлаам зневажливо ставиться до благ людських і

мудрувань нецерковних. Він укинув боярський меч у калюжу і почав по ньому топтатися. І боярське одіння потоптав у болоті, речучи: "Легше верблюдові перейти через вушко в голці, ніж багатому ввійти в небесне царство" (Маттей, 19,24). (Варлаам у печері склав у присутності монахів Антонія і Нікона (печерських) клятву, сказавши: "Як почне батько мене мучити, то не послухаю я його, щоб вертатися на світ. Прошу вас мене скоріше постригти". І монахи, постригли юного боярина, назвавши його "на ім'я — Варлаам").

117. Ні батько, ні мати не могли сина Варлаама переконати, що йому (молодому воєводі) не личить жити в брудній печері. У печері ж лежать і такі монахи, що в них тіло гниє. На прищах черви лазять. О, лихі ті люди, які переконали молодь, що тіло зневажати треба, щоб Христові приподобатися! "Монахи жили, не миючись по тридцять літ, держали свої рани на сонці, поки в них не замножилися черв'яки, і потім, коли ті черв'яки падали з ран, вони самі прикладали їх назад, говорячи: "їжте, що вам Бог призначив" (Іван Франко, "Данте Алігієрі", Львів, 1913 р.).

Варлаамова дружина (юна бояриня) стоїть в шовковому одінні, сап'яни (чоботи) оздоблені

перлинами, на підборах — срібні скоби. Поставила вона перед мужем Варлаамом перепілки щонайсмачніші — в меді смажені. І сказала, що й Авраам, Ісаак, Іаков мали жінок. І Сара, Ребека, Рахеля, про яких священник у церкві говорить, дітей мали. І Господь Саваот з Авраамом і Сарою в наметі їхні родинні справи обговорював.

І Варлаам відповів: "Жінка — посудина гріха! Жіноча любов мене не відлучить від любови Христової, я заручений з Небесним Женихом, шукаю чистоти тілесної. Адам послухав Єву, і тому був Богом вигнаний з раю. Самсон, покорений жіночою красою, був ворогами осліплений. Ірод, жіночій красі покоровшись, відсік голову Іоанові Хрестителюві. Ні, я приятелем Іродовим не буду!"

("Духовники воювали з народними піснями й іграми, додаймо ж до того їхнє ворогування до жінок, котрих вони вважали "знаряддям диявольської спокуси". Проф. М. Грушевський каже: "Розуміється, такий згідливий, підозрілий погляд на жінку з культурного погляду був дуже шкідливий" (Б. Лепкий, "Н. І. У. Л.", кн. 1, стор. 87). Взагалі "з культурного погляду візантійська церковна мертвячина" ширила в Україні (Русі) деморалізацію молоді — настроювала сина проти батька, чоловіка проти жінки —

"знаряддя диявольської спокуси").

118. Юний боярин Варлаам не хоче бути воєначальником. Батько "зодягнув його в світлу й славну одіж, як годиться вельможам. Та він скинув її. Тож велів його батько зв'язати йому руки і зодягти в цю одіж, і так вести містом до свого дому. Варлаам, палаючи справжньою Божою любов'ю, ідучи дорогою, побачив калюжу, вскочив у неї і, з Божою допомогою, скинувши з себе одяг — потоптав її ногами в багнюці, перемагаючи так лихі задуми лукавого ворога" ("Печерський патерик, або праведні старої України", переклав А. Г. Великий, ЧСВВ, видавництво ОО. Василян, Рим, 1973 р., стор. 59). "Праведні старої України" (нещасні раби облудної візантійщини) "з Божою допомогою... скакали в калюжу, топтали в багнюці "світлий і славний одіж" лицарів Дажбожої України? І що ж вони вискакали? Вискакали ганьбу, приниження, рабство, затемнення національної свідомості?"

Юний боярин Варлаам вже сім днів нічого не їсть. Мати, щоб син з голоду не помер, дозволила йому йти жити в печеру. І він пішов. Має Київ юнаків обдарованих благородною вдачею — священною силою вольовості. Тепер їхнє думання єреями грецької церкви спрямоване на дорогу відречення

від земних справ України (Руси).

119. Цар Ярослав учив синів, щоб вони жили у згоді.
"Ярослав Мудрий не дуже то мудро зробив,
розділюючи перед смертю велику державу між
численних синів" (Б. Лепкий, "Н. І. У. Л.", 2 кн., стор.
5). Брати-князі, живучи на земельних уділах, мають
свої війська. І кожний з них має свого єпископа.
Князь і єпископ багатіють, приєднуючи до своїх
володінь частину земельного простору
відвойованого в того чи іншого сусіднього князя: між
князями починаються сварки за межі.

Цар Із'яслав, щоб зміцнити свій авторитет, створив
Братню княжу раду (тріумвірат) з братами-князями
Святославом Чернігівським і Всеволодом
Переяславським. Братня княжа рада ув'язнила князя
В'ячеслава Полоцького за те, що він з своїм військом
вторгався у Новгород (в уділ Із'яслава). І Братня
княжа рада звільнила з в'язниці (порубу) князя Судислава.
(Судислав — брат Ярослава Мудрого. Він 24
роки просидів у в'язниці, посаджений Ярославом
Мудрим у Пскові за прихильне ставлення до волхвів).
Після звільнення князь Судислав був пострижений і
запроторений до монастиря.

120. Князь В'ячеслав Полоцький сидить у Києві у в'язниці. І проклинає братів (царя Із'яслава, князя Святослава, князя Всеволода), які обманули його (славного внука цариці Рогніди) — обманули "Євангелію".

Єрей Афанасій тримав "Євангелію": біля "Євангелії" (під час складання клятви) був зв'язаний князь В'ячеслав. І тепер він з двома синами сидить у Києві в темниці. Жителі Полоцька також покарані. Скарби, які вони взяли, виторгнувшись до Новгороду, у них відібрані.

Цар Із'яслав щедро опікується монахами, попами. Царськими дарами збагачує церкви і монастирі. Він так жертвенно захопився справами грецької церкви, що військові спроможності України (Руси) стали для нього малозначними. Він дні просиджує у монастирях, пирує з "браттями во Христі", співає церковні пісні. І "браття во Христі" славлять його за те, що поставив "Печерський монастир", де став ігуменом Феодосій (1035-1074).

121. Ігумен Феодосій (Печерський святий) вночі приходить з монастиря в жидівську дільницю. І (як пише Нестор-літописець) сперечається з жидами,

ведучи розмову про Христа. Рабін Іцик сказав:
"Джашуа бен Джозеф — так думає кожний
достойний жид. (Ісус — син Йосипа, -Л. С.). Я, жид,
краще знаю жидівські справи, як ти, киянин. Ти,
киянин, повинен краще знати київські справи, як
жидівські. Коли киянин не звеличує київських справ,
то хай не жде від чужих людей доброї думки про
себе.

Ісус, як жид, мав жидівське виховання, мав
жидівський склад душі. З його релігійними
поглядами жиди можуть погоджуватися і можуть не
погоджуватися. Коли ти, киянин, мого брата Ісуса
славиш, як Єдиного і Всюдисущого Бога, я не
гніваюся. Визнаючи мого брата Ісуса
найсправедливішим Богом-Творцем Неба й Землі, ти
переконуєш мене, що, якби не було мого брата Ісуса,
то світ не був би створений? І якби не жиди, то Київ
не мав би Бога?"

122. "Ігумене Феодосіє, ти хвалишся, що
Остромира — посадник Новгороду вам, київським
монахам, дав срібні й золоті гривені, щоб ви
переписали "Євангелію", назвавши цю книгу
"Остромировою Євангелією". Знаю, "Остромирову
Євангелію" монахи "оздобили" образами жидів-
євангелістів Іоана, Луки, Марка. Коли ви чуєтеся

щасливими, що греки вас облагороднили мудрістю жидівською, то я, як жид, також щасливий".

І сказав ігумен Феодосій: "Ви вбили Бога Ісуса! Ісусова кров на ваших руках і дітях ваших!" І відповів рабін Іцик: "Коли я, бідний рабін Іцик убив твого Бога, Творця Неба й Землі, то значить я маю силу більшу, як твій Бог? Феодосіє, люди ослабі, щоб убити Бога. Можна створити оповідання, що жиди убили жида, якого гої почитають, як єдиного і всюдисущого Бога. Скажи ігумене Феодосіє, чому киянки не несуть своїх дітей до святої Софії?"

123. І сказав ігумен Феодосій: "Єпископ Ніфонт, що помер 21 квітня 1053-го року і був похований у моїй печері, написав закон про кари Божі. Він написав: "Ту жінку, яка дітей несе до волхва, а не до попа, треба карати: 6 неділь (епітемії), або — три". Коли утвердиться закон про кари Божі, матері дітей хреститимуть у церквах.

У 1062 році преподобний Антоній поставив мене ігуменом Печерського монастиря. Кияни дають мені дари не тому, що я праведний сповідник віри Христової, а тому, що я нещасний: був "боярином", а став монахом. Вони керуються почуттями людяности,

а не віри Христової. Вважають, що віра Христова — справа церковна. А хлібороб, коли хоче бути добрим хліборобом, повинен мати віру хліборобську.

Матері несуть дітей до волхвів тому, що вірять, що "волхв знає, що дитині треба". Волхв дитину лікує зіллями, дитина здоровішає, і мати щасливішає. Єрей виголошує молитву над хорошою дитиною, а коли мати питає: "Чому молитва не допомогла", єрей відповідає: "Бо ти грішниця, і Христос не вислухав твоєї молитви". Щоб кияни не несли дітей до волхвів, я тепер вивчаю, яким зіллям яку хворобу лікувати. Коли таїни лікування перейдуть до нас, киянки нестимуть своїх дітей до собору святої Софії".

124. (Києво-Печерські святі такі, як монахи — бояри Варлаам, Феодосій і їм подібні, були розумними людьми — але справа не в розумові. Справа в тому, кому служить розум, їхній розум був спрямований на шлях служіння чужій церковній істині. Наприклад, святі монахи Спиридон і Никодим хвалилися, що напам'ять вивчили "Псальтир". Бачимо — їхній розум був присвячений засвоєнню чужих мудрувань. Тільки той розум красивий і цінний, який є незалежним своєрідним творцем духовних вартостей).

І сказав рабін Іцик: "Зараз прийде волхв Сварга. Я чув, що він добрий лікар, принесе ліки від кашлю. Дізнаємося, чому він бджілок зве ангелами. Знаю, він живе в лісі. Загощує до Києва тільки тоді, коли хтось його запросить до хорого. Не проклинай його, він не винуватий, що родився волхвом".

125. Ігумен Феодосій стрів волхва Сваргу, кажучи: "Не говори мені про Дажбога. Я люблю Ісуса, Ісус мене обороняє від злої людини". І сказав волхв Сварга: "Феодосіє, носителю чужого імени, мученику чужої віри, істинно кажу тобі — Ісус тебе не оборонить. Ісус не мав сили на своїй землі оборонити свого приятеля Іоана, якому цар Ірод голову відсік, то як він (Ісус) може тебе в Києві оборонити від неприятеля?

І ще скажу — любити Ісуса — справа одна, а поступати так, як поступав Ісус — справа друга. Ісус не глумився з віри батьків своїх — з віри Авраама, Сари, Ісаака, Ребеки, Іакова, Рахелі, хоч і бачив він недовіку у вірі їхній. Він прагнув віру батьків своїх удосконалити.

А ти, о грішний Феодосіє, глумишся з віри батьків своїх. Глумишся з віри Оря, Лель, Кия, Святослава. І

просиш Ісуса, щоб він тебе ошчасливив, привівши до лона Авраамового. І, прийшовши до Авраама, про які такі рідні справи ти з ним говоритимеш? Авраам, заклопотаний справами своїх синів і дочок, стріне тебе, як голя-чужинця, і заставить тебе воду носити для Ісаака і Ребеки. Не знаючи ні їхнього язика, ні їхніх звичаїв, будеш ти служити їм, як безбатченко — заброда-гой, без волі й імені. Скажи, що носиш на шиї?"

126. І сказав ігумен Феодосій: "Ношу на мотузці кістку з мощів святого Пантелеймона. У мощах сила спасіння, у мощах — свята краса душі моєї! А ти, словоблудний, святої краси у мощах не бачиш!"

І сказав волхв Сварга: "У росяних світанках Вітчизни моєї я бачу святу красу — красу, якою живиться душа моя. У мене краса своя, а в тебе чужа, привезена з Греції. Я кормлю душу рідною красою, а ти — чужою. І як ти відважуєшся казати мені, що ти кращий киянин, як я? Ти заманюєш юнаків до монастиря, залякуєш їх страшним судом, кінцем світу, і душі їм розсолоджуєш оповіданням про райське життя у садах Небесної Цариці.

А тобі, рабіне Іцику, кажу: "Ранком захмарилося, і піп

Агапій відмовився їхати в дорогу — дощу злякався. Хлібороби, послухавши попа, не поїхали в поле. Я сказав людям, що дощу не буде. І ті хлібороби, які мені повірили, в полі при добрій погоді працювали. І піп Агапій оголосив мене "бєсом", "сатаною"". А люди кажуть: "Хоч піп і зневажає волхва, та ми волхвові віримо, бо він правду каже". Так, бджоли — мої праведні вістуни. Коли бджоли хмарного ранку жваво літають по взятку, буде погідний день". Рабін, промовивши: "Рафаел — ангел здоров'я і лікування", почав записувати твердження волхва Сварги.

127. І сказав Сварга: "Феодосіє, душа моя чує, що більше не побачу тебе. І тому останнє воління прорікаю: "Краще бути горшколатом, ніж печерним відлюдком. Іди до мене, я тебе духовно відмолодую, розхристиянізую. Розплющ очі! Глянь, який квітучий світ твоєї Вітчизни! Не стогни перед візантійськими ідолами-іконами. Стогнеш щоночі в печері — хочеш достогнатися спасіння душі в царстві візантійського Саваота? Стогнання твоє ознаменоване відреченням від сонця, ні, це не віра — це жалісливе жебрання дотліваючої душі"".

(Натан Авсубель (у книзі "Авсубель", на стор. 131) пише, що "Ігумен Феодосій впродовж другої половини одинадцятого століття висилав з свого

Печерського монастиря оскарження проти жидів, доводив, що в жидів викривлена релігія").

Феодосій (як пише "Печерській патерик") "вставав часто вночі й, потай від усіх, ходив до жидів, диспутовав з ними, докоряв їм, і говорив з ними досадно, називаючи їх відступниками й беззаконниками, бажаючи так в ісповідуванні Христа стати мучеником". Нападав на рабіна Іцика, щоб стати мучеником? У мучеництві для мучеництва немає високої духовної культури.

128. 1068 рік. Косак Нагар (племінник волхва Сварги) киянам говорив: "Два роки тому новгородці ввійшли в церкву святої Софії, зі стін скидали грецькі ікони і рекли: "Греки, ідіть від нас! Ваші боги — дерево суть, на дереві намальовані грецькі дівиці і отроки, не хочемо поклонятися їм!"

Я кажу — не срібло, золото, не святі ідоли (ікони), не пишні паволоки дають волю, а мечі — правдоносні мечі! У монастирях дармує київська молода кров, зневажливо ставиться до життя косацького, псальтирничає!

Ігумен Феодосій забороняє монахам голосно розмовляти — монахи повинні жити в мовчазному затворництві. Щоб показати зневажливе ставлення до тіла людського, він (Феодосій) вночі сидить голий біля монастиря. Він по-глупому праведний! Він тіло своє віддає на поїдання комарам і жукам, і в цей час з стогнанням читає "Псальтиря". І рече: "Підкоряйте язичеську гординю християнському смиренню!" Він, смирення проповідуючи, сіє отруйне зілля в душах наших. Коли юний киянин іде, маючи горду поставу, монахи звать його "язичеською гординею"! Монах Феодосій — по вірі не є киянином. Він киянинові рече: "Да благословіть тя Господь от Сіона, і узрите блага Іерусалиму!" Ми ж не юдеї, і нас не буде благословити Господь от Сіона. Ми маємо дбати про блага града Кия!

Кияни, не підкоряйтеся грецькому церковному смиренню, погибельній покірності, лиху вість маю! Чужі люди на наші землі з сходу вторгаються, про покірність нашу чуючи!"

129. Половці (татарське войовниче жорстоке плем'я) напали на Переяславщину. Вони палять селища, забирають скотину, ловлять молодь — зв'язаних юнок і юнаків женуть на продаж грекам у Херсонес. А дітей і старих людей — мечами убивають.

"Царю, де ти? Оборони життя наше?" — благають хлібороби. З Києва з військом і візантійськими іконами іде цар Із'яслав на допомогу братові-князеві Всеволодові Переяславському. Небо Переяславщини чорне від диму — половці села палять.

Половці на березі річки Альта розгромили безсиле військо царя Із'яслава і його братів (Всеволода і Святослава). Візантійські ікони лежать потоптані половецькими кінями. І сміються половці, що князі України (Руси) навчені більше вірити іконам, ніж своїм мечам.

Половці грабують селища Київщини. Убивають матерів на очах дітей. Київська молодь звертається до царя Із'яслава — просить коней, кольчуг, мечів. Юнаки хочуть озброїтися і йти боронити селища і гради.

130. Цар Із'яслав замкнувся у Печерському монастирі — не хоче київській молоді зброї дати. Є слухи, що кияни, зброю отримавши, виженуть з Києва греків-єреїв, монахів і їхніх прихильників. Кияни озброїлися сокирами, саморобними мечами,

ножами, ралами, і вторглися у Царський Двірець Із'яславовий, в якому взяли "бещисленое множество золота і сребра кунами і белью", — пише "Повість временних літ". І такі слова юних киян передає: "Се половці розсипалися по землі. Дай, царю, зброї і коней, і ще биймося з ними".

Читаючи в "Повісті временних літ" про прагнення юних киян, думаю — сильний, гордий, вольовий людина в Україні (Русі)! Коли Вітчизна в небезпеці, він не жде наказу, сам бере зброю і йде боронитися.

(Чому половці вторгаються в землі України (Руси) — палять гради і селища? Є відповідь: монах Нестор пише, що "Небо Христове наказивает за беззаконіє". "Видимтъ бо ирища утолочена й людей много множество, ...а церкви стоятъ пусты", "У храмах безмолвие, а в домах труби, гусли").

131. Повсталі кияни визволили з в'язниці В'ячеслава (князя Полоцького і його синів). Цар Із'яслав, лякаючись свого войовничого народу, тікає з іконою візантійського Саваота з Києва в Польщу. В'ячеслав з синами їде до Полоцька.

Як оправдати втечу царя Із'яслава? Кияни звертаються до братів царя Із'яслава, щоб хтось з них (Всеволод або Святослав) ішов у Київ царювати. Брати відмовилися — бояться брата царя Із'яслава. І шість місяців пройшло — Київ живе без царя. Що киянам віщує день завтрашній?

Може підуть додому грецькі єреї і заберуть з собою грецькі божества? І вернеться цар Святослав — внук Дажбожий, який славив косяцьку рать України (Руси) на берегах Волги, Оки, Сурозького моря, на берегах Дунаю, біля Доростолу, біля врат Константинополя.

З ляхами ввійшов у Київ цар Із'яслав. І Мстислав (син царя) почав карати киян — карав киян за законами "грецької високої культури православної" — виколював юнакам очі, відрізував носи, вуха, відрубав руки, "багато народу повбивав...", знущався особливо над тими людьми, які з в'язниці визволили В'ячеслава" (М. Аркас).

132. Кияни загоюють рани і тихо проклинають христолюбного царя Із'яслава і його монастирі. У глибинах душі народної постає прірва між народом і царем. Навіть ті кияни, які вважають себе грецько-православними і щонеділі бувають у церкві, люблять

волхвів? Чому? Переконання людина може змінити без великого труду, а змінити звичку, яка вироблялася тисячоліттями, тяжко. У киян-християн звички не християнські, у них є хотіння бути косаками. У них є думка, що юнак, який не вміє на коні літати і мечем славу здобути, не є юнаком.

І вже є такі люди, які й волхвами себе не звуть, а так, як волхви, говорять: "Ми одідичили по предках волю до панування, волю самому всі справи в Україні (Русі) вирішувати. Ми не хочемо, щоб чужа віра вторгалася у світ нашого життя!

Ми одідичили від предків любов до рідного, і цю любов ми зємо рідною вірою. Рідна віра вийшла з наших духовних потреб — вона сама народилася так, як само народжується сонце в наших степах. Є в нашій вірі сумні й веселі дні, а хіба всі ранки сонячні? Так, як ніколи Небо не з'єднається з Землею, так ніколи грецька віра не з'єднається з душею українською!"

133. 1069 рік. Цар Із'яслав у клопотах: з Риму прибувають явні й неявні послы від папи римського Гонорія Другого.

Посли кажуть, що візантійські єреї ослабили Київ, щоб він (Київ) не загрожував Константинополю.

Візантійські єреї речуть царю Із'яславу, що римо-католицька віра порочна, бесовська.

Дванадцятилітній хлопець Бенедикт став в 1032 році папою Бенедиктом 9-м. Від 1032-го року до 1044-го сидів цей хлопчина Бенедикт на престолі Христового намісника. Не знання теологічні, не розум і якості моральні беруться в основу тоді, коли вирішується — хто повинен бути папою римським. І Іоан, маючи 18 років, став папою Іоаном 12-м, був він прихильником Юпітера і Венери, і Христа, і Марії.

(Іван Ф. Горст у книзі "Історія Християнської церкви", виданій в Нью Йорку в 1897 році (у "Книзі Першій" на стор. 748-й) пише, що "Найнище впалі жінки, такі як Феодора і Мароція, заповняли папський престіл — місце Христового заступника, своїми любовниками і незаконними дітьми. У скаргах синоду говориться, що папа Іван 12-й завжди був озброєний; десятилітнього хлопця поставив єпископом, насилував дівчат і вдів з вищої і нищої кляси, перемінив папську палату на дім розпусти").

Візантійські єреї докоряють цареві Із'яславові, що він вибачливо ставиться до тих киян, які, хрещення прийнявши, в неділю церкву обминають. У гаях збираються, грають в сопілки, влаштовують забави. Учать дітей на конях літати, перескакуючи рови і вимахуючи мечами.

Косак Дворак у Києві голосно говорить: "Я був половцями проданий у неволю. Я втік з каторги з Константинополя. Греки-єреї лякають киян гріхами, а самі грішать і гріхів не бояться!"

134. "1071 року в Києві появився був волхв, що сильно виступав проти християнства" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", стор. 174). З соснових лісів Деревлянії прибув волхв Радогост (внук славного Віщого Радогоста).

Вночі кияни зійшлися в домі боярина Дубави. Дубава сказав: "Сідай, волхве Радогосте, за стіл, ти наш рідний митрополит! Говоритимеш нам про нашу віру, а не грецьку. Вибач, що на стіні висить грецька ікона Саваота. Грек — митрополит Юрій у святій Софії проголосив, що Саваот тепер наставлений бути

Богом України (Руси). І хто проти Саваота, той проти Бога, царя, неба й землі.

Щоб на мою голову не сипалися єрейські прокляття, я купив на Подолі на ярмарку Саваота, два гривені дав. Волхве, тепер у Києві такі порядки: грецького бога купляється за гріш, а попа — за курку. Ми, як православні, "правильно славимо" греків і жидів-євангелістів. І знаємо — в кого гроші, за того й піп. А маєш горе — то спершу попові гроші покажи, а потім про горе кажи. І до чого нас доведе оце православне служіння грецькій церкві, скажи, волхве, тут в моєму домі — всі свої?"

135. І сказав волхв Радогост: "Ми ніколи чужим силам не корилися. Ми знали — кожна думка, кожне світорозуміння, кожна віра, що приносять до нас чужинці з півдня, заходу, півночі і сходу — чужий духовний корм. Чужий духовний корм, коли ми його приймемо, буде нас відвертати від рідних справ. Усе, що нас відвертає від рідного шляху життя, шкодить нам, на шлях приниження і зубожіння спрямовує мислі й почування наші.

Віру чужу маючи, ми станемо гіршими людьми світу. У нас не буде хотіння за свою волю кров'ю платити.

Хто за свою волю не платить життям, достойного життя не має. Життя праведне народжене з крові людей праведних, здібних за життя платити життям. Знаєте, що волхвові Богуславові, який казав: "Знак Дажбожий — Трисуття святе ставте на церквах!", були відрубані ноги? Кров текла з його серця і тихо входила в землю. І він, блідніючи, мовив: "До щему рідна, до щему святая земле моя, я кров'ю серця мого входжу в жили твої. Зроди, земле, з крові моєї життя для внуків моїх". Він помер, щоб ми жили.

Тепер над думанням київської молоді панує грецька віра. Киянин монах — це церковний самолюб, він думає тільки про спасіння своєї душеньки. Дбаючи про спасіння своєї душеньки, він забув про родину, Вітчизну: чим більше в нас наплодиться таких самолюбів, тим скоріше впаде в тьму лихоліть Україна (Русь)".

136. "Коли Україна (Русь) упаде в тьму лихоліть, то що буде?" — спитав воєвода Дубава. І волхв сказав: "Буде поле наше, а зерно поля нашого належатиме зайшлим людям з півдня, півночі, сходу чи заходу. У православії грецької віри наша душа так зледачіє, так занечиститься і змаліє, що ми на рідній землі будемо славити чужих вождів, чужих святих, чужих мудреців. І будемо поклонятися їм за те, що вони нам, як

гіршим людям світу, даватимуть кусень хліба, нашим потом политого; ївши жебрацький хліб, ми у піснях називатимемо нещастя щастям, неволю — волею, називатимемо катів визволителями".

І спитав воевода: "Волхве, скажи, як в Україні (Русі) утверджуватиметься лихоліття, зубожіння душі й розуму?" І відповів волхв Радогост: "Ти, боярине Дубава, сьогодні на стіні тримаєш ікону візантійського Саваота, щоб тебе єреї не картали. Ти тримаєш Саваота, в душі до нього нехить відчуваючи. Чому? Бо Саваот забрав місце Дажбоже. Для Дажбога ти був внуком, для Саваота — ти раб. Саваот (чуже божество) справами київськими не цікавиться. І це й тобі дає церковне право справами київськими не цікавитися. Рідна віра тебе вчила, щоб ти був вірним сином Вітчизни — чим ти краще служив Вітчизні, тим більш віруючою ти вважався людиною. Чужа віра (греками принесена) учить тебе бути православним рабом грецької церкви — чим ти краще служиш грецькій церкві, тим ти більш віруючою вважаєшся людиною. Бачиш, чужа віра тебе відвернула від святих справ Вітчизни. Любиш ти Саваота чи не любиш, але тому, що він висить у твоїй хаті, висить над твоєю душею, він входить, тебе не питаючи, у твою свідомість. І починає він над тобою панувати, тебе не питаючи".

137. "І твої діти триматимуть ікону Саваота тому, що ти, їхній рідний тато, тримав. Твої внуки скажуть: "Діди у домі тримали Саваота, батьки — тримали; і ми, як добрі діти, з пошани до батьків — тримаємо. Ми знаємо, що Саваот — чуже божество, бо в нього й лице чуже, й одежа на ньому чужа, та поклоніння чужому ми вже звемо рідною церквою.

Тоді, коли поклоніння чужому стає рідною церквою, рабство перетворюється в рідну традицію. І таку рабську "рідну традицію"" освячує церква тому, що вона їй вигідна, їй вигідна та традиція, яка їй помагає тримати народ у тьмі смиренної рабської покорі — у тьмі вірності візантійському Саваотові".

І спитав косак Тургат: "І що буде з нашими внуками?"
І сказав волхв Радогост: "Тургате, ти маєш дітей і внуків. Потомки їхні не знатимуть, з якого кореня вони походять. Зв'язок духовний і спонуковий покоління з поколінням буде перерваний.

Ось стоїть твій потомок — ти його не бачиш, а я бачу. Живучи майбутнім, я бачу майбутнє, і з ним веду мову. І кажу потомкові твоєму: "Одружишся ти,

дочка вродиться миловидна, та твоя вона не буде, її заманять у монастир. Або — вона розділятиме ложе з чужинцем"".

138. "І родитиме чужинцеві таких синів, які житимуть у Києві, зватимуть себе киянами і ненавидітимуть мову київську, віру київську, звичаї київські. По назві вони будуть киянами, а по-духові — вороги Київської слави і правди, їм буде Київ потрібний, щоб жити-тися його соками, їм буде приємно, що в Києві більше пошанована мова грецька, хозарська, церковно-слов'янська, ніж київська.

Сина матимеш, та не тебе й не себе він славитиме. І не рідній Вітчизні він служитиме. Він служитиме вторжникам, прибулим з півдня, сходу, заходу чи півночі, які на твоїй землі над тобою, рабом православним, пануватимуть, як над скотиною.

І за таке скотиняче служіння твій син буде хвалений попами і вторжниками-чужинцями. І він чванитиметься, що на його грудях висять медалі заслуженого воїна. Він віддано служитиме чужинцям, які його Вітчизну поневолюють. Він стане багатим щасливим рабом. І своїм прикладом показуватиме іншим, як треба жити, щоб "щасливою

людиною" стати".

139. "З селищ і градів України (Руси), твоїх потомків, воеводе Дубава, вивозитимуть в чужі краї у вічне рабство. На чужих землях для чужих людей вони будуть чужі гради ставити. А коли вже з їхніх жил буде вся сила висотана, вони у ровах будуть камінням прикидані. І на їх костях стоятимуть стіни кам'яних домів — у домах житимуть кати, обвішані православними хрестами.

Ти матимеш жінку миловидну, дорогу серцю твоєму, а спатиме з нею зайда-чужинець. Чому? Бо він на твоїй рідній землі буде розпоряджатися і душею твоєю, і розумом твоїм, і тілом твоїм. І зайді-чужинцеві належатиме непорочність дочок твоїх. І донька твоя з чужинцем першу ніч пізнавши, любитиме його так, як любить самка самця. Вона любитиме тому, що на світі так є: діва любить того, хто її у стан жінки перевів.

О киянине! Твої діти умиратимуть з голоду на твоїй рідній ниві. Чому? Бо з мішків твоїх чужинці зерно повитрушують. Коли ти хотітимеш зірвати на ниві своїй пару колосків, щоб дітей від голоду врятувати, тебе спіймає і зв'яже твій сусід. І, як злодія, віддасть

тебе зайди-чужинцеві. І за таку пильність твій сусід отримає від зайди-чужинця право з'їсти свій кусень хліба".

140. "І ти будеш вивезений в чужі холодні землі. Гризтимеш ти кору на дереві, щоб голод затамувати. Голодом і працею зморений, ти сил не матимеш по землі ходити. І на чужій землі тебе битиме чужинець. Налигачем битиме, як скотину. І казатиме тобі: "Крав колоски, чинив зло — справедливим законом покараний"". "

"Коли твої діти від голоду пухлі, ївши траву, очеретяні парості, доживуть до літа, зайди-чужинці навчать їх вірити, що їхній батько був ворогом люду рідного. І тому був він справедливим законом покараний. І твої діти твоїм катам (зайдам-чужинцям) повірять. І зневажатимуть тебе так, як цар Володимир зневажав Могили Предків своїх, зневажав віру батьків своїх".

І сказав боярин Дубава: "Волхве Радогосте! Наші внуки і правнуки, побачивши, що хрещення України (Руси) принесло в Україну (Русь) велику візантійську культуру духовного рабства, велику візантійську церковну науку приниження розуму київського, велику візантійську культуру побудови візантійських

церков, в яких проклинається дух вільного Києва, його рідні обряди, звичаї і закони, збунтуються! І скажуть: "Греки, беріть свої святі грецькі ікони і йдіть додому! Дажбог — Господь України (Руси). Бог один, Він тільки різними народами по-різному називається. Греки кажуть Теос, араби — Аллах, латини — Девус, а ми — Бог"".

141. І сказав волхв Радогост: "О боярине Дубава, людина — трава, сильні люди накидають слабим людям закони. У світі рівності немає — навіть перед сонцем не всі люди рівні. Ті, що живуть на півдні, мають більше сонця. Ті, що живуть на півночі — мають менше сонця. Але коли є на світі рівність між людьми, то хто її творить? Якщо рівність між людьми творять люди, то ми, кияни, самі творимо її! Коли рівність між людьми України (Руси) не створена людьми України (Руси), а з чужих земель принесена, ми, українці-русичі, будемо нам принесеною рівністю в рабство загнані!

Природа людська мінлива — володарську вдачу можна перетворити у рабську. Раби, довго живучи у рабстві, не відчуватимуть, що рабська звичка вже в них стала справою одідиченою. Раб з одідиченою рабською звичкою, боїться жити без чужої віри, боїться жити без чужого пана, боїться жити без чу-

жого війська, боїться жити без чужих законів і обрядів. Людина, яка рідну мову забула, боїться втратити чужу — без мови людині тяжко жити".

142. "Українці (русичі), століття проживши в духовній неволі, не збунтуються проти чужої віри. У їхній природі вже не буде волі до панування. Не буде волі самому своїм життям розпоряджатися. Не буде волі власними силами свою силу, свою віру, свою волю, свою правду в Україні (Русі) самоутверджувати.

І коли між ними, одідиченими рабами, народиться володар (самоцвітний розум), розум вільний від одідичених рабських спонук, і хотітиме їх (рабів-земляків своїх) вивести з дому неволі, вони його зневажатимуть, вони його назвуть бунтарем. І вони скажуть йому: "Ти такий, як і всі ми, а хочеш нашим царем бути? Чужинець царює над нами, ми вже звикли чужого царя любити. У нас тепер все чуже замість рідного — апостоли, пророки, царі, воєначальники, порядки, закони. Чуже вже ввійшло в душу нашу, поріднилося з нами".

І буде: той киянин, який народиться (у природі так буває) з волею до панування, ітиме на службу до чужого царя. Він від чужого царя отримає право

наглядати над рідним народом. Чужий цар, знаючи, що покорений люд (щоб він не бунтувався) треба присмиряти його ж синами, ласками обдарує здібного служаку. І чужим царем наставлений служака-начальник скаже: "Ви не хотіли, щоб я, земляк ваш, був вашим рідним царем і любив вас, як рідних людей. Тепер, ви, раби прокляті, спини мені підставляйте!

Чужий цар, до якого ви вже звикли, мені дав право три шкіри з вас здирати. Здираю рабську, здираю продажню, здираю зрадливу, ні, мені її не шкода! Народ не може жити без вождя! Народ, який не здібний мати рідного вождя, не повинен у чужого вождя волі благодати. Воля даром нікому не дається!""

143. Коли в домі воеводи Дубави волхв Радогост висловлював віщі міркування, на подвір'ї (біля тину притаївшись) стояв косак Ума (син Дубави). У Києві тепер такі часи настали, що сусід за сусідом слідкує — за доноси від єрея винагороду отримує. І під час сповіді єрей у церкві киянина питає: "Ілі к волхвам ходив еси? Ілі в дом волхва водил?" ("Таїна ісповіді в Православній церкві", перевидана в 1894 році, т. 3, розділ 4, сповідь 6). Я вже цитував, що "Церква завжди виступала проти волхвів і їхньої праці, забороняла ходити до них і користатися з їхніх

порад та допоміж" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", стор. 197).

144. І сказав боярин Дубава: "Коли душа в неволі, людина боїться думати. Щоб дізнатися, що думають кияни, піп кличе їх на сповідь. Хто не йде сповідатися, той проголошений паганином, язичником, боговідступником. Хто волхвові в ліс несе кусень хліба і хто з волхвом розмовляє, гріх чинить, гріхочинителі горітимуть у пеклі. І діти заляканими виростають. Залякані й думати бояться — хто думає, той грішить. І тепер у святій Софії греки-єреї проголосили, що всі кияни — Яфетові діти. Яфетові діти призначені в поті чола орати, сіяти і жати, і дітей Сема і Хама годувати.

О волхве Радогосте, правду кажеш — природа людська мінлива. Кияни вже не ті, що були перед хрещенням України (Руси). Збайдужіли вони до справ Вітчизни тому, що той, хто зве справи Вітчизни — святыми справами, проголошений паганином, підозрівають, що він має таємні зв'язки з волхвами. Збайдужілі з окам'янілими душами в церкву ходять, слухають казання церковне про Сіон, про чудо во Єгипті, про кров на Голгофі, про Вифлиємську різанину дітей, про перетворення води у вино. І з почутими у церкві казаннями не знають

що робити. І де їх притулити. І заливають залякану
душу хмільними напоями — пити церква дозволяє,
чарка — подруга "душерозвеселительная".

Я в саду маю таємну землянку, ждемо вторгнення
половців. У ній тихо, діл викладений хутрами. І там,
вохве Радогосте, ночуватимеш. На сторожі стоятиме
косак Грива".

145. Купальська неділя. Обряд постриження юнака
на косака — заборонений. Не чути купальських
пісень. Немає вогнищ. Ніхто горючі стріли в темінь
вечірнього неба не пускає. Заборонено ставити Мага
врата. Не йдуть рядами дівчата, вінками і стрічками,
заквітчавшись.

(Вчора, перед Купальською неділею, різками пороли
спину юнакові Чорнобривцеві — гріхи з душі
виганяли. Він у лісі (оподаль від Печерського
монастиря) ішов і співав: "Сонце заходить, вітер в
гаю розмовляє. Зіронька сходить, тугу мою
розганяє". І монахи устійнили, що в цій пісні затаєна
паганська віра. Є докази: уосіблене сонце має ноги:
"сонце заходить". Вітер — уосіблене божество, яке
вміє в гаю "розмовляти". Зіронька, як божество, "тугу

розганяє".

Українська мова (мова паганська, неприємна для святителів грецької церкви) у церкві заборонена. Українською мовою можуть розмовляти смерди, холопи, світські люди. Свята літургія (служба) у Києві відбувається грецькою мовою, або — церковно-слов'янською.

І ті частини літописів, у яких говориться про справи церковні, Божі, написані церковно-слов'янською мовою. справи холопські, світські, побутові описані в літописах мовою українською (русичівською).

146. По Хрещатій долині йде волхв Радогост. Він бачить — кияни святково одягнені. Не йдуть до грецької церкви, в якій оповідається церковно-слов'янською мовою про "отсекновение главы Іоана Крестителя во Юдеї".

(Назва головної вулиці Хрещатик походить від назви Хрещата долина, яка була славна рослиною Хрещатиком — зеленим хрещатим барвінком. Хрещатик, як вулиця, почав існувати в 1797 році, тоді, як річка, яка текла посередині Хрещатої долини,

була висушена, а джерела — засипані). Назва вулиці Хрещатик немає нічого спільного з хрещенням України (Руси)).

Як діти, які довго ждали батька з далекого ратного походу, біжить молодь — волхва Радогоста стрічає. Він у білому одінні, з золотим Трисуттям на грудях, з жезлом в руці — іде він, пророк Дажбожий. І він, "як волхв, віщун молодий, мовою звучною, живою, друзів несподівано чарував; і силу дружби між ними, благословляючи, скріплював. Він говорив, що спільне благо треба любов'ю купити. І благородною відвагою треба стати за народ і зло карати. Він говорив, що свято життя, велике свято, Божий дар, треба пожертвувати Вітчизні, треба поставити під удар. Він говорив про страсть ніжну" (Тарас Шевченко, "Тризна").

147. Оточений молоддю, він (волхв Радогост) говорив: "Діти мої, осяяна Дажбогом душа моя, заскучала за вами, мої соколята! Заскучав дуже, дуже, у криївці таємній живучи. Діти мої, ясні зорі душі моєї, милі квіти радості моєї!

Не можу жити без вас, не можу! І тому Дажбог мене послав до Києва, щоб я розрадив душу вашу,

чужовір'ям уярмлену. Я прийшов, щоб сказати —
рідна віра потрібна нам, щоб ми вміли мислити по-
рідному. Щоб ми вміли поєднувати ніжність душі
нашої з красою Вітчизни нашої.

Рідна віра потрібна нам, щоб ми переживаннями
душі нашої славили самі себе, а не чужих пророків,
які ніколи судьбою нашою не журилися і не
переймалися вболіваннями нашими. Хрестителі —
душі нашої мучителі забороняють нам кохатися в
красі святих полів наших. Забороняють нам
молитися, славити Дажбога і царя-праведника
Святослава.

Та очі ми маємо і бачимо наші повноколосі ниви,
наші солодкоплоді сади, наші медоносні ліси, наші
рибоплодні ріки, наші квітучо-духм'яні гори і, о,
Дажбоже, любимо ми їх так, як свої очі, вуха, уста. І
коли ми з ними розмову ведемо, хай мовчать ереї
чужовір'я!

Таємниче єднання душі нашої з душею землі нашої, з
її сонцем і її живими Дажбожими чарами, ми зведемо
нашою пристрасною молитвою, сокровеним
откровенієм таїн душі нашої, всесвітнім нашим
єднанням з Дажбогом. З Дажбожою свідомістю наша

свідомість з'єднана. З Дажбожого світла світло
розуму нашого розпромінилося. З корінням
Дажбожим зріднені коріння нашої вічності на землі і
на небі! Ми, внуки Дажбожі!"

148. Сльози на очах волхва Радогоста, осяяні сонцем,
іскрилися, як діаманти — з сонцем розмовляли. У
полум'ї одержимого натхнення горіла праведна
душа волхова. Він був пророком Бога України
(Руси), печаттю Духа Предків, Спасителем народу.

Він, бачачи, що Хрещата долина молоддю розквітла,
спрагло жде вісти від нього, говорив натхненно
(може передчував, що це його остання промова): "О
кияни! Ми народ давній і великий, і в нас є ціль
велика — панувати і життя творити на нас подібне!
Щоб панувати, треба життя свого не шкодувати.
Вороги, бачачи, що ми волю свою ставимо вище
життя свого, жахатимуться нас! Їх роззброюватиме
наша непохитна воля бути господарями на рідній
землі!

Кияни, сьогодні між Римом і Візантією йде війна
непримирима. Кожний з них хоче здобути
необмежене право панувати над тими душами, які
вони охрестили і своїй волі їх підкорили. Не прагнуть

вони Христовою вірою людські душі виласкавлювати, а прагнуть вони Христовою вірою людські душі уямливати. Україна (Русь), стій осторонь від їхньої борні, і свій шлях Божої істини прокладай, і племена Європи од візантійсько-латинської сварні спасай. Усім гнаним, голодним, скривдженим руку рятунку подай!"

149. "Кияни, істину божу речу вам, будьте по-божому непокірні візантійсько-латинським душохватам! Не у святій смиренності, а в святій несмиренності сяє Божа благодать! Перестаньте церкви і монастирі мурувати — перестаньте чужим святощам поклони складати!

Учіться межі України (Руси) мечами оборонять. Учіться врагів усмирять. Учіться в душах Дажбожою правдою сіять. Святині Дажбожі знову спорудіте, чужих святощів у рідний дім не несіте. Від чужинців молитв не позичайте і їм своїх молитв не давайте.

Родичі, красиво своїх дітей одягайте, про чистоту їхньої душі і їхнього тіла дбайте. Для юнаків — коні і мечі, для юнок — золото й калачі, щоб юнаки межі Вітчизни боронили, щоб юнки красивих дітей родили на славу Дажбожу, на судьбу гожу. Щоб Дажбожі

внуки жили всі на славу України (Руси)!"

"Волхве, єреї-греки кажуть, що вони нам принесли справедливість!" — сказав юнак.

150. І відповів волхв Радогост: "Грецька справедливість не підходить ні по вдачі, ні по її застосуванню до нашого способу життя. Киянам дав Дажбог право мати київську справедливість. Щасливий той народ, який сам себе по-своєму осправедливлює.

Чую, що греки-єреї речуть, що вони до Києва світло культури принесли, їхнє світло культури нам шкодить! Ми звикли до рідного світла культури, яке випромінюється з добра нашої душі, з неба нашої свідомости, з сонячної краси Дажбожої. Кожний народ має право мати своє духовне світло!

Чую, що греки-єреї речуть, що "все від Бога". Слова ці речучи, вони проклинають рідну віру України (Руси), о, нещиромовні! Я кажу — кожна віра в Бога походить від Бога. Віра в Бога така всесвітньо-багата, що її вистачить для всіх людей на землі безмежній. Тільки той, хто хоче з віри робити прибутковий

ярмарок і церкву одурення людей, буде осуджувати мої святі слова пророчі!"

"Скажи, волхве, чому митрополит у святій Софії зневажає тебе?" — спитав юнак.

151. І відповів волхв Радогост: "Митрополит зневажає мене тому, що він вірить у Христа по-диявольському. Він вкрав з рідної віри України (Руси) святі слова "Бог", "молитва", "віра", "свято", "храм", "поклін", "святий". Він сказав, щоб єреї київськими словами звеличували у Києві грецьку віру. А рідній вірі України (Руси) він приписав образливі грецькі, юдейські та інші чужі слова "ідол", "ідолство", "беси", "сатана", "паґанин", "диявол", "бовван", "кумир". Не давайте чужій вірі рідних святощів, і не дозволяйте, щоб чужинці вчили вас чужими словами зневажати віру батьків своїх.

Чуйте мене! Птах боронить своє гніздо, медвідь боронить своє лігво, собака боронить свій двір. Хто не боронить меж Вітчизни своєї, той гірше собаки! Кому дане життя, тому й дане право боронити життя. Життя без вільної Вітчизни — в'язниця!"

152. "Ідуть градники з мечами!" — залунали слова. І на Хрещатій долині велелюдній юнаки оточили волхва Радогоста. І юнак Добролюб сказав: "Ми будемо боронити рідного пророка Радогоста!" Вершник, що летів від Золотих воріт, став біля градників-гриднів: видно, що прийшов наказ не чіпати волхва Радогоста.

І сказав волхв Радогост: "Ні, мене ніхто не вб'є! Я жив тоді, як ставився град Кия, і сьогодні живу, і житиму я сотні, тисячу літ — я Дажбожої України (Руси) не віддам ні Саваотів, ні Аллахів! Я походжу з свідомости Дажбожої.

Немає на світі такої сили, яка б погасила сонце — святилище Дажбоже! Немає на світі такої сили, яка б вирвала з душі народної любов до Дажбога, який ознаменував світ Триєдиною Мудрістю, ім'я якій — Яв, Нав, Прав.

У Яві — світ явний, дійсний, предметний. Нав — світ навний, духовний. Прав — світ правил Дажбожих, освячених звичаями, досвідами, обрядами Прародителів наших. І Трисуття, що горить на грудях моїх, ознаменовує Вічну, Живу й Світлу Дажбожу Триєдиність — Яв, Нав, Прав. І ми, внуки Дажбожі, в

Триєдиності живемо, живемо, віру в свої сили
маючи, живемо, віру в Дажбога тримаючи. Ми є, бо
Дажбожа Триєдиність є!"

153. "Діти мої, життя — впорядкована воля. 988 рік
поневолив нас — тепер Рим хотітиме визволити нас з
неволі візантійської. Коли нас поневолить Рим,
ітимуть до нас чужі люди з сходу, заходу і півночі,
щоб нас визволити з неволі римської. У неволі вічно
житиме той народ, який матиме багато визволителів.
Визволителі вторгатимуться у Вітчизну нашу, щоб
волею своєю поневолити нашу волю.

Вони нам нестимуть свою святу віру, щоб нею нашу
святу віру поневолити. Вони нам нестимуть свою
велику культуру, щоб нею нашу велику культуру
поневолити. Вони нам нестимуть свою правдиву
любов, щоб нею нашу правдиву любов поневолити!

Ми свідомість отримуємо від Дажбожої свідомости!
Щоб бути людьми вільної свідомости, ми від
народів, що живуть навколо нас, свідомости не
беремо!

Істинно кажу вам, тільки наша воля робить нас

вільними. Тільки наша справедливість нас робить справедливими. Тільки наше щастя нас робить щасливими. Бійтеся бути вільними по-чужому, бійтеся бути віруючими по-чужому, бійтеся бути освіченими по-чужому, бійтеся бути справедливими по-чужому!

Волю Всевічного, Всюдисущого, Всеправедного і Всемилосердного Дажбога здійснюючи, речу — возрадуються народи тоді, коли Правда Дажбожа у їхніх душах зацарює.

Закон Правди Дажбожої каже — ніякий народ не має права свою віру іншому народові силою меча і силою вогню накидати. Ніяка людина не має права іншу людину за віру катувати. Кожне думаюче єство має право у своїй душі свою віру мати, свою надію, свою любов мати. І волею душі своєї і волею розуму свого себе звеличати так, як сонце себе своїми діями звеличає, так, як квітка себе своєю красою прославляє. Діти мої, живіть так дружньо і мудро, як бджоляний рій на своїй землі святій!"

154. Ніч. Спить Київ. Поліцаї (градники), виконуючи доручення єреїв грецької церкви, убили сторожа Ума. Вторгнувшись у криївку, де тихим сном спав

волхв Радогост, вони закривавили мечі свої.

"Де волхв Радогост?" — питали кияни. "Де наш пророк-віститель святої Божої мудрости, славитель України (Руси)? Де Спаситель? Скажіть, де?" — питали кияни, тривогу в душі чуючи. "Волхв, що сильно виступав проти християнства... скоро зник" (Митрополит Іларіон (Огієнко) "Д. В. У. Н.", стор. 174). Зник так, як у часи Сталіна зникали без вісти сотні тисяч кращих синів і дочок України (Руси).

"Волхви... були у наших язичників професійними служителями релігії, як віщуни майбутнього і як люди покликані... помагати людям у всяких їхніх справах". "Під 1071 роком літописець розповідає: явився волхв; прийшов у Київ". "Він звернувся у Києві з відкритою проповіддю до народу". "Казав, що земля Руси, щоб уникнути загрожуючого християнського лихоліття, повинна знову повернутися до язичества" ("Повернутися до язичества" значить повернутися до "національної віри", — Л. С), "Доля волхва, якому уряд, немає сумніву, не дав довго проповідувати, була та, що "въ єдину ніч (он) бысть безъ вести"; тобто, він був таємно схоплений і потім назавжди посаджений до в'язниці, або — що більш правдоподібно — відданий смертній карі". "Появлення волхвів у Києві і Новгороді заставляє

підозрювати, що їхня діяльність знаходилася в зв'язку; (до деякої міри треба підозрювати) представниками язичества було розпочате в даний час організоване і загальне прагнення відновити свою стару віру" (Е. Голубинський, проф. Московської духовної академії, "Історія Русской церкви", Москва, 1901 р., кн. 1, стор. 211-213).

Волхв Радогост — розп'ятий пророк Дажбожї України (Руси) — воскрес в душі пророка Тараса Шевченка. У віщому слові "Тризна" (він) Шевченко оповідає про волхва — праведника. "В родині убогій, невідомій Він виростав; і труд життя, як сирота, зустрів він рано; докори злії він зустрів за хліб насущний..." "Як волхв, віщун молодий... вільною мовою він пломенів". "І гірко плакав.: "О святая! Святая Вітчизно моя! Чим поможу тобі, ридая? І ти закована, і я"". У цих словах Шевченкових, "Як волхв, віщун молодий...", пломеніє свята душа Шевченкова. Так, є тайна пресвятая — у ній поєднуються душі тих, які життя своє пожертвували, щоб "оспівати свободу на рабській землі!"

155. Чому у Києві єреї-греки перемогли волхвів-киян? Щоб бути волхвом, треба родитися з даром Дажбожим. Той, хто вміє пісні складати і їх людям передавати, був волхвом. У піснях волхви оповідали

про обряди, звичаї і подвиги славних синів народних. Учили рідних людей як жити правильно, Бога хвалити, рід шанувати і душу піснею, молитвою і працею вилаस्कавлювати. Вилаस्कавлювати — значить облагороднювати, вшляхетнювати.

Поет переживає найбільші страждання тоді, коли його ув'язнюють і забороняють йому вірші писати — тільки поет може знати несусвітність цих душевних страждань. Українці — царство народних поетів, і цими народними поетами були волхви-співці.

Волхви, славителі віри старобатьківської, рятуючи життя, тікають у ліси. Чому? Цар (верховний волхв, який не визнавав чужих духовних авторитетів, і цим надихував вольовою силою кожного українця-русича), зрадив віковічні старобатьківські святощі. Він мав право віру батьківську оновити, вдосконалити, він мав право внести зміни в її обрядність і сутність, але він не мав права її заплямлювати, зневажати. Волхви, організувавшись, могли б підняти весь народ проти царя-зрадника, і народ пішов би за волхвами. Чому цього не сталося?

156. Коли б волхви вибрали головного волхва України (Руси) і всі йому підпорядкувалися, це

означало б, що вони вибрали нового царя. Народ глибоко вірить — щоб бути царем, треба ним родитися. Волхви не відважилися, віру батьківську обороняючи, порушити її святу основу. Вони (так, як і кожний в ті часи українець-русич) вірили, що царі і волхви не вибираються, а родяться. І в цьому була їхня духовна непорочність і одночасно їхня організаційна слабкість.

Єреї-греки були високодисциплінованою церковною організацією. У них був найвищий авторитет, перед яким всі вони благоговіли, ретельно виконували його накази. Вони знали, що без обоження патріярха вони не матимуть сил впливати на своїх парохвіян.

Єрей не родиться єреєм. Єреїв випускає єрейська школа — школа учить юнаків ритуалів грецької церкви. Єрейська школа вимагає від юнака не високого розуму, а високого послуху і засвоєння програми духовної.

157. Єрей — духовний воїн чорноризний, виконавець наказів єпископа (наглядача) патріяршого. Чорноризні воїни грецької церкви в Україні (Русі) перемогли волхвів (народних поетів-мудреців), які діяли незалежно один від одного. І в цій їхній

неорганізованості таїлася їхня гибель. У них не було провідного авторитету, їхні ідеї не скріплювалися організаційною дисциплінованістю.

(Коли мудрість є тільки мудрістю — в неї сила невелика. Коли мудрість організована, дисциплінована, діюча, відважна, вона стає могутньою силою. З нею може боротися тільки та сила, яка є ще краще організованою, ще більше дисциплінованою, ще більш діючою і відважною).

Якби древні рабіни діяли так, як волхви, на світі не було б юдаїзму. Головний рабін, бачачи, що Юдеї потрібно царя, помазав пастуха Давида на царя. Головний рабін Садок організував рабінів, створивши орден Садукеїв. І їх слухав цар Юдейський, знаючи, що думання і діяння юдеїв дисципліноване орденем Садукеїв.

Коли волхв чув, що в селищі Ладиж'є градники, виконуючи волю єрея, убили волхва, він сказав: "І я буду вбитий, гине правда у жилах внуків Дажбожих". І гинули волхви, як мудреці-самітники. Вони були вбиті чорноризними воїнами, організованими за принципами військовими — патріярх (генерал), митрополити (полковники), єпископи (сотники), єреї-

декани (десятники) і попи (солдати): всі вони (солдати армії Христової) жертвенні, дисципліновані. Вони, проповідуючи справи духовні, творили справи матеріальні — вони були власниками ланів, селищ, лісів, господарств, на яких безкоштовно (ради царства небесного) працювали церковні раби. Грецька церква в Україні (Русі) була не тільки земле-власником, а й рабовласником.

158. 1072 рік. Грек-митрополит Юрій зустрів греків, які привезли з Константинополя скрині. У скринях — ікони, хрести, кадильніці, кропила, епітрахилі, ризи, книги отців грецької церкви. Прибулі греки-монахи майже всі володіють болгарською мовою. Вони у церквах поводяться, як старо-грецькі актори-трагіки. У їхніх казаннях багато артистизму, патетики, немає нічого корисного для щоденного життя народу хліборобського.

Прибулі греки-монахи вірять, що можна при допомозі кадила, кропила, казань про світовий потоп, про непорочне зачатіє, про вигнання бісів з людини у стадо свиней, робити велике вражіння на довірливих слухачів. Їм відомо, що "багато ораторів при допомозі тільки крику роблять велике вражіння на слухачів" (Аристотель, "Риторика").

У святій Софії митрополит сіяє в золототканій ризі.
Хрест, оздоблений камінням, піднявши, рече: "Дівиці
до церкви не йдуть! Оскверняють себе "ігранієм,
плясанієм, гудінієм!" Покиньте "київське
бесоверное житіє", прийміть "гречеське
благоверное житіє, гречеську благообразную
віру!"

159. "Православні християни! Київські Боги не були
Богами, Дияволи вони! Беси! І волхви — слуги
диявольські! Сарана поїсть колосся на нивах ваших,
від пошесті скотина погине, коли волхвів
слухатимете. Слухати волхва — гріх чинити!

Православні християни від гріхів хрестом спасайтесь!
На небі гримить — хрестіться. Запалюєте в домі
світло — хрестіться. Починаєте пити воду —
хрестіться. Починаєте хліб їсти -хрестіться. Лізете у
воду — хрестіться. Ідете в ліс — хрестіться. Бачите на
небі зорю, що летить — хрестіться. Позіхаєте, чхаєте
чи щось інше тілесне совершаєте — хрестіться.
Лягаєте спати — хрестіться. Хрестіть двері, вікна,
постіл. Хрест — святість церкви нашої, беси бояться
хреста!

Православні християни поклоняються хрестові, на якому Спаситель наш постраждав. І поклоняються іконам Христа, вифліємським яслам, місцям, Христовому гробові, священним сосудам. Анатема тому, хто, бачачи, що ми образам поклоняємося, називає нас образопоклонниками (ідолопоклонниками)! Наші ідоли не ідоли, а святощі правдивої святої грецької церкви!

Кияни, ви хрещення прийняли, а живете по-паганському. Ви вірите в стрічу. Стрінете на вулиці єрея, монаха чи свиню, то вертаєтеся, бо буде невдача, лихо скоїться. Істинно кажу, що стріча з єреєм — благочестя! Лихо тому, "імьже сблазна приїдет", хто єрея обминає!"

160. М. Возняк в "Історії української літератури" (у Першій книзі, на стор. 147) пише, що віра в те, що стріча з попом приносить лихо, дуже давня. "Наука про кари Божія" пише, що вже в 11 столітті в народі встійнилося переконання, що коли дорогу перейде піп, монах, свиня, лиса кобила, буде невдача. "Се бо не погански ли живемъ? Кто узрящеть чорноризца, свинью ли, или конь лысь, то возвращается. Се по Дияволу наученью".

Кияни кожного чорноризця звали — грець. "Вертайся і ти, куме, грець дорогу перейшов". "Грець — ворог". Звідси й прислів'я — "Хай тобі грець!", "Грець тебе побий".

Грек — митрополит Юрій у святій Софії сказав, що убитих князів Бориса і Гліба не визнає святими грецької церкви, хоч вони й були 24 липня 1021 року проголошені святими. Він написав твір "Стязанія з латиною", в якому латинів назвав паганями, бесами, віровідступниками. Він, побачивши, що кияни більше шанують київську віру, ніж "гречеськое благоверіє", утік з Києва.

Цар Із'яслав (у хрещенні — Димитрій, ім'я це походить від імени грецької богині Деметри, оспіваної Гомером-волхвом грецької дохристиянської віри) істинний православний. Та звички має нехристиянські. Він у Царському Двірцеві влаштовує веселощі; гудуть гудці, грають гусярі. Монах Феодосій (Печерський святий) у веселошах підозріває діяння язичества. Щоб не гнівити Феодосія, цар Із'яслав сказав, що коли в гості приходить Феодосій, "веселоші треба забороняти".

161. Цар Із'яслав стукає в двері — хоче ввійти у монастир. "Я князь! І як ти смієш не відчинити мені дверей!" — говорить цар. Монах відповідає: "З наказу ігумена Феодосія воріт не відчиняю! Христолюбна братія всю ніч трудилася, перебуваючи у псальмопенії і молитвах, і в усердії до Пресвятої Владичиці. І тепер спить".

Цар Із'яслав стукає, гнівається. Та коли біля воріт появився Феодосій, цар "поблагороднішав" і почав "наслаждатися медоточивими словами преподобного Феодосія". Князі Святослав і Всеволод вигнали з Києва царя Із'яслава. "Брати не слухали його, а кияни не любили" (М. Аркас).

162. 1073 рік. Царем став князь Святослав (Ярославич). Ігумен Феодосій, бачачи, що цар Святослав більше цікавиться військовою справою, ніж монастирською, рече: "Ми големи родилися і големи підемо з цього світу! Нічого в світі немає нашого власного. Князю Київський, я говорю про спасіння душі, і ти повинен це виконувати!"

І єреї, і монахи таємно (відкрито бояться) діють проти

царя Святослава. Знеславляють його. Ті церковні історики, які пишуть, що християнська віра скріпила владу і авторитет Київського князя, ширять гасла, віддалені від історичної правди. Християнська віра ослабила державні сили України (Руси). Убивання волхвів і постійні жорстокі переслідування народних обрядів, звичаїв, пісень, переконали народ, що греками принесена віра жорстока. Піп у церкві рече: "Любіть ворогів своїх", — і в цей же час сокирою відрубє голову добродушному волхвові, який учив дітей грати на сопілці — грання на сопілках грецькою церквою заборонене.

Чому йде така жорстока розправа з народними мудрецами України (Руси)? Хто завинив у цьому? "Не завинила тому література візантійська, ані так звана "візантійська мертвечина", лиш ті, що покликані були з новою вірою ширити також нову культуру — їх односторонність, фанатичне засліплення та неважливість до душі і характеру народу українського" (Б. Лепкий, "Н. І. У. Л.", кн. 1, стор. 88). Вони (єреї Візантії) хотіли переробити характер народу українського. І тому ставилися "неважливе до душі" його, їм хотілося бачити в "українцеві-русичеві" "смиренного раба церкви грецької". І тому вони мучили, вмертвляли волхвів (народніх співців, мудреців-самородків).

У Києві спіймали волхва Свата, знайшли в його похідному мішку письмена, у яких говориться про Кия, Щека, Хорива, Лебедяна, Сереженя, Словена, Володимира, Буревія, Гостомила, Рюрика, Ігоря і його дядька Олега, Святослава. Волхв Сват читав юним киянам древні письмена, розхрещував юнаків". Казав: "Прародителі, як ти вік проживеш і до них підеш у Царство, не приймуть тебе, коли ти їм скажеш, що маєш ім'я Деонісій. Від чужого імени тебе звільняю, ім'ям Святослав тебе нарікаю!" І за давання імен нехристиянських, відсікли волхвові Сватові руки і викололи очі.

163. 1074 рік. У "Изборнике" царя Святослава, написаному в 1073 році, славляться древні грецькі дохристиянські волхви (єреї) Демосфен, Пітагор, Сократ, Платон, Аристотель. У збірниках царя Святослава "Пчела" пишеться про "словесний мед" єрея Аристотеля, палкого оборонця єреїв Есхіла, Евріпіда, Софокла, які славили Богів Греції. І кияни, на віру грецьку навернені, мають імена грецьких божків-ідолів Іраклія, Аполлона, Ореста, Нестора, Палладія, Димитрія, Тифона, Деонісія. Імена грецьких Богів православні, чистиві, благородні? Імена українських Богів нечистиві, неблагородні?

З Новгороду прийшла до Києва вість: новгородці відреклися під грецького християнства, на яке їх навернули мечем і вогнем воєводи Добриня і Путята. Переляканий грек-єпископ Лука (Федір) викликав військо — з військом прибув князь Гліб. Він почав княжити 3 травня 1074 року. На площі в Новгороді 17 липня зійшлися новгородці, очолені волхвом Дудиком, "производя великій мятеж".

164. "Щоб ворога знищити, треба його поділити". І єпископ Лука (Федір) сказав: "Хто хоче вірити волхву Дудику, хай іде до нього. А хто хоче вірити хрестові, хай підходить до хреста". І народ став по стороні волхва Дудика. І "Новгородський літопис" написав: "Люди всі пішли і стали біля волхва". "Люди всі ідоша за волхва" ("Іпатіївський літопис").

Якби єпископ Лука (Федір) був людяною людиною, він би сказав: "Народ — воля Божа! Народ, який майже сто літ тому був до грецької віри навернений вогнем і мечем, не скорився. Досі вірний Дажбогові. Маючи почуття людяности, я, єпископ Лука (Федір), вертаюся до Греції. Новгородці мають право мати свій шлях віри в Бога".

Ні, єпископ Лука (Федір) — жорстокий воїн грецької

церкви. Він не хоче відмовитися від тих прибутків, які він має в Новгороді. Стоїть волхв Дудик — вірить, що людина в усіх випадках повинна бути людиною. Вірить, що людина тому й є людиною, що вміє відважно і гідно відстоювати свої погляди, свою духовну правду.

Волхв Дудик не знав, що в Україні (Русі) тепер насаджується висока візантійська культура катування невинних людей. "Єреї-греки заводили такі візантійські практики, як відрубання рук, виколювання очей та відрізування вух. Таких кар Україна не знала — це вплив Візантійської культури. Так само не знали наші предки кари смерті, і тільки завдяки грецьким духовникам пробували її деякі князі завести замість прогнання. І нетерпимість та виключність релігійна не була по душі нашим предкам" (Б. Лепкий, "Н. І. У. Л.", кн. 1, стор. 85).

Градники назад скрутили руки великому мудрецеві — волхвові Дудикові. Репрезентант христолюбної візантійської культури єпископ Лука (Федір) ... "медляно почав відрізати вуха і носа" (Н. І. Костомаров, "Книга Третья", Петербург, 1904 р., стор. 371).

165. І стоїть праведник волхв Дудик. Хоче руками затамувати кров, що ллється з відрізаних вух, з відрізаного носа. Та руки його дротом зв'язані. "Урезаша Дудикові носа і обе руже отсекоша" ("Пам'ятники Руського Права", стор. 237). І князь Гліб з-під поли вийняв приховану сокиру і сокирою розкрояв голову волхвові Дудикові. "І люди розидоша". Люди "розидоша", затаїли в собі ненависть до князя Гліба: люди 30 травня 1078 року в Заволоччі сокирою вбили князя Гліба — помстилися за волхва Дудика.

(У англомовних книгах історії Візантії я бачу малюнок (взятий з "Радзивіловського літопису") — стоїть у ризах з піднятим трираменним хрестом єпископ Лука (Федір) з єреями. І стоїть князь Гліб з піднятою сокирою. І стоїть в довгому одінні величний волхв Дудик, руки розведено тримає — жде відповіді на питання).

І думаю я — Ісусе, коли б я був тоді, як тебе до древа прицвяховували, я б боронив тебе. Я боронив би тому, що ти невинуватий. І тепер я бороню волхва Дудика, якого так, як і тебе, без вини мучать-убивають. Убивають волхва, тому що він має такі богорозуміння, з якими не погоджуються пилати грецької ортодоксії. Склад моєї душі такий, що я

найщасливіше чуюся тоді, коли страждаю за людей без вини покараних.

166. Чому архиєреї "Великої візантійської культури, славителі грецької ортодоксії" на смерть закатовували волхвів? Тому, що "Волхви були в нас носителями таємної глибокої мудрости, і саме слово волхв в Євангелії (Мт. 2, 1) визначає мудрець", "Люди вірили, що волхви мають надлюдські знання" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н", стор. 174).

Щоб народ України (Руси) запрягти в ярмо православія грецької віри, треба повбивати в Україні (Русі) народних носителів таємної глибокої мудрости, народних мудреців-філософів, пророків-баянів, обдарованих надлюдськими знаннями. І народ, не маючи вірних рідних оборонців, упокориться, стане смиренным стадом, і йтиме туди, куди його вестимуть зайди — архиєреї візантійського Саваота. Або — зайдами (архиєреями візантійського Саваота) витренувані духовні раби такі, як архиєрей Кирило Турівський, архиєрей Феофан Прокопович — архиєрей Феофан Прокопович в 1706 році в Києві сердечне привітав ката України (Руси) Петра Першого. І знову в 1709 році він почав славити після Полтавського бою Петра Першого і проклинати оборонця України (Руси) гетмана Івана Мазепу. Він

(Феофан Прокопович) був "лютейший же всех зверей раб", і тому ворогами України (Руси) був він "на столь высокее достоинство вознесьон!"

167. Ні, мені не легко, в моїй душі тремтять сльози тих матерів, які під час "хрещення Руси", тікали з дітьми у ліси. Ні, ні "Не всі люди йшли так радісно й легко до хреста, як то представляє літопис" (М. Грушевський, "Історія України-Руси", т. 1, Київ, 1913 р., стор. 515). Ті кияни, які підкорилися насильству, хрещення приймали, а "окам'янілії же серцем входили в пустині і ліси" (В. Н. Татіщев).

Князь Ярополк (у хрещенні Петро), син прогнаного з Києва царя Із'яслава, їде з женою Іриною і матирею-католичкою Ґертрудою з Польщі до Риму. І папа римський Григор 7-й відвертає князя Ярополка від грецької віри, і наvertsає його на латинську віру.

"У перших місяцях 1075 року князь Ярополк Із'яславович з своєю дружиною Іриною, матір'ю Ґертрудою і цілим двором прибуває до Риму. Тут складає він заяву вірности Христовому Наміснику та, поклонившись гробам св. апостолів Петра й Павла, просить, щоб з рук папи Григора 7-го міг одержати руське королівство, як надання св. Петра. Рівночасно

князь просить папу вплинути на князя Польщі Болеслава, щоб цей віддав загарбане майно Із'яслава" (Др. Г. Лужницький, "У. Ц. м. С. і З.", стор. 76).

17 квітня 1075 року папа Григор 7-й пише листа до короля Болеслава, щоб він принаймні частину тих скарбів, які награвив у Києві, повернув цареві Із'яславові. Болеслав частину скарбів повертає Із'яславові. Князь Ярополк у Ватикані отримує титул "короля русів, навернених під зверхність папи римського".

Україна (Русь) тепер має двох царів: цар Святослав Ярославич - "король русів, навернених під зверхність патріярха візантійського". Цар Ярополк Із'яславич — "король русів, навернених під зверхність папи римського". Архиєреї віри Христової вже довершили свій підступний задум — роз'єднали народ, дали йому двох царів, які поведуть українця воювати проти українця.

168. І була пущена в рух таємна "машина": юний король Ярополк Із'яславич в 1078 році "умирає з ножем у спині". Його батько (цар Із'яслав), маючи 54 роки життя, в 1078 році "вмирає з ножем у спині".

Цар Святослав Ярославич 1076 році умирає
"загадковою" смертю.

(З історії знаємо, що часто таємна "машина" діяла без загадок. Наприклад, у Тмуторокані (на південний схід від Сурозького моря) живе славний войовничий князь Ростислав. "Греки корсунські, побачивши його вдачу й завзятість, стали боятися його, щоб він як-небудь не пошкодив їм; вони закликали його в Херсонес і на бенкеті в тамошнього намісника (начальника міста) отруїли" (М. Аркас, "І. У.-Р.", стор. 49).

"Народи гірські, Касоги і другі, повинні були признати себе людьми, які платять данину Ростиславові, і це насторожило греків, які панували в Тавриді. Греки підіслали до князя Ростислава свого славного урядовця Катапана чи Префекта, який умів прокрастися в довір'я. І тоді, коли князь Ростислав угощав позірного (фальшивого) друга, пив з ним вино, Катапан мав під нігтем приховану отруту, яку впустив у його чашу, отруїв Ростислава і поїхав у Херсонес, і врочисто жителям Херсонесу оголосив, що князь Ростислав помре через сім днів. І так сталося" (Н. М. Карамзін; "Історія Государства Россійскаго", т. 2, С-Петербург, 1892 р., стор. 48).

169. 1078 рік. Прибулий з Чернігова князь Всеволод Ярославич стає царем України (Руси). Всеволод — зять імператора Візантії. Прибуває з Константинополя грек — митрополит Іоан 2-й (1076-1083). І, як пишуть "Рускія достопримічальності" (т. 1, стор. 94) починає жорстоко осуджувати тих киян, які ще осмілюються триматися старої батьківської віри.

З північних колоній України (Руси) — з берегів Оки, Москви, Волги прибули до Києва біженці. І сповістили, що заволзькі болгари взяли град Муром. (Град Муром стоїть на північному березі Оки. Муромці, тікаючи від болгар, поховалися в лісах південного берега ріки Клязьма).

На берегах Дніпра димлять степи. Половці знову підходять до Києва. Воєводи закликають молодь іти до війська. Єреї закликають молодь іти в монастирі. "Юнаки повинні думати не про земну Вітчизну, а — небесну. Небесна Вітчизна вічна, свята, душеспасаюча. Земна Вітчизна — справа поганська, грішна, тимчасова, у ній всі ознаки "бесовства" — замилювання до мислення, веселощів, сміху".

170. "Печерський монастир повідомляв нашому релігійному переконанню неприхильність до всього веселого, до всього, що може повідомити приємність земного життя", "жебрацтво вважалося першою основою монашого побуту", "покірність, стримання, страх мислення", "страх земних приємностей", "у Повістях Печерського монастиря знання і земна мудрість являється даром бесовським", "Монах Памва поклявся ніколи не сміятися" (Н. І. Костомаров, "Перша книга", стор. 94, 96, 102, 103).

У Києві грек-митрополит Іоан вперше почав у святій Софії пропагувати казку, що святий Андрей (апостол) бував у Києві. Він заснував Київ і благословив киян, щоб вони корилися грецькій церкві. (І на славу апостола Андрея заснувався в Києві Андреївський монастир).

Новгородці, почувши, що в Києві складена казка про те, що св. Андрей на Київській горі хреста встромив, вирішили й собі щось подібне придумати. Оголосили, що св. Андрей був також і в Новгороді, і біля Новгороду встромив хреста, і тому й село в честь св. Андрея зветься Грузіно: тут апостол хреста "угрузил". І широко про перебування св. Андрея у

Новгороді описано в "Житті Михаїла Саллоса".

Він, грек-митрополит Іоан, написав "Правила церковнія", зазначивши, що Київський князь "підлягатиме церковній карі", коли він свою доньку віддасть за латинянина. І кияни знають, що грек-митрополит учить царя України (Руси), з ким і як він має своїх синів і доньок одружувати, грек — Головний суддя України (Руси).

У Києві монахи речуть про чудо, яке було два роки тому: коли 3-го травня 1074 року ("от создания міра 6582"), святий Феодосій "предал Богу свою душу", про смерть Феодосія узнав цар Святослав тому, що побачив "огненний столп над монастирем от землі до неба". І плакали монахи — святі юродивці. ("Юродивий — хто Христа ради вдавав із себе неповноумного" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Українська Патрольоґія", стор. 50).

171. 1092 рік. "Понищили у Києві лазні, де можна було купатися, чистоту тіла плекати, у парі сухими травами тіло натирати", "У преподобного Ісаакія вже черви стали появлятися под бедрами его". І "сказали беси преподобному Ісаакію: "Ісаакій! Ми — ангели, і ось гряде до тебе Христос"". До затворника Ісаака

"один із бесов, мнімий Христос, сказав: "Бери сопілку!" І "беси грали на сопілці", душу преподобного Ісаака "соблазня". Немає таких духовних монаших писань, в яких би не говорилося про "бесов", які навідуються до монахів, то в образі "мнімого Христа", то в образі свиней довгохвостих, рогатих. Видіння викликані довготривалими постами — їх треба вважати галюцинацією.

У Києві вибухла пошесть: від 14-го грудня до 1-го лютого заможнім людям продано 7000 домовин. На Подолі померлих людей (незаможних) складають на купи і палять. Неспалені кості складають у скудельниці (братські могили). У одній братській могилі — дві тисячі осіб.

Цар Всеволод (син царя Ярослава Мудрого), почувши, що половці напали на селище Пісочне (біля річки Супня), на селище Переволоки (біля річки Ворскли), побіг у церкву святої Софії. Упав на коліна — гірко ридає. Б'є поклони перед грецькими іконами. Єрей Агапій, бачачи заплаканого царя Всеволода, рече, що здійснюється писання пророків - "наближається кінець світу".

172. Бідний цар! Хіба він винуватий, що чужовір'я

душу його знеслило? Він віддано вірить грецьким іконам. Він застрашений греком-митрополитом, який йому заборонив доньок одружувати з князями віри латинської. Він бачить, що пошесть косить киян. Він чує, що половці палять селища...

Він має трьох миловидних і ніжних доньок — Єкатерину, Анну і Євпраксію, які вже чорне одіння одягли — монашками стали. Грек-єрей Порфирій царськими доньками опікувався. У монастир їх заманив, сповідає їх, причащає. Гріхи первородні відпускає, з ними постійно буває...

Кияни з облеженням зітхнули. 31 серпня 1089 року помер грек-митрополит Іоан 2-й — мучитель душі народної, знавець вин грецьких, "бодрий духом і слабий плоттю" — представниці "Євиної статі" ослаблювали плоть його.

("Митрополит Іоан, родом грек, каже викликати тих (киян), що вінчаються без церковного благословення, а весілля відбувають з піснями і танцями" (Б. Лепкий, "Н. І. У. Л.", кн. 1, стор. 39). Він багато зробив користи для грецької церкви. Він проголошений "українським святим".

"Святий Іоан 2-й, митрополит Київський і всієї Руси. Митрополитом був з 1077 року по рік 1088. Упокоївся 31-го серпня 1089 року. Писав проти помилок у вірі латинян" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Українська патрологія", стор. 69).

Монахиня Анна (доня царя Всеволода) їде з багатими царськими дарами до Константинополя. І привозить нового грека-митрополита Іоана 3-го. (У Константинополі знали, що померлий митрополит Іоан 2-й підпадав жіночій звабності; тепер приїхав митрополит-євнух. І знову клопіт, прибулого митрополита кияни звуть "живим мертвяком". У Києві поживши одинадцять місяців, він помер). І прибув новий митрополит — грек Єфрем — і був він також євнухом...

173. У Києві волхв Виласадара говорить, що церкви поставлені в Києві для того, щоб у них зневажати Бога України (Руси), поруйнуються, буде здригатися земля, Дніпро виходитиме з берегів, поля заливаючи; перестане вода текти з джерел. Глина у печерах падатиме, монахів самолюбних засипаючи.

У Києві землетрус — у церквах падають ікони з стін. Монахи з печер повтікали. Дихання затамувавши, моляться до Діви Марії. Градники заклопотано шукають волхва Виласадара, щоб покарати: він знається з підземними силами, викликає їх віщуванням. Підвісили біля дерева, почали вогонь до п'ят підносити — Виласадара мовчав. Щоб урятувати очі, до яких було піднесене шило, він признався.

"Від древніх волхвів знаю — коли миші тікають з печер, коли вода або сильно ллється з джерела, або зникає джерело, щось у глибинах землі діється. Я пів дня лежав, вухо до землі приклавши, чув — серце землі неспокійно б'ється. Забувши про те, що волхвові не можна до людей говорити, я сповіщав людям, що земля здригатиметься, і не радив ночувати в домах".

174. 1093 рік. Помер цар Всеволод Ярославич. І царем став Святополк Із'яславич, син царя Із'яслава. Він хоче зміцнити військові сили. Як перемогти перешкоду? Бачачи, що в степах злочинства творять прибулі з сходу смаглявошкірі орди, він дав наказ атіманам-воеводам брати юнаків до війська. Утішилися ковалі, діставши замовлення виготовити дві тисячі мечів.

"Хто меч візьме, від меча загине!" Преподобний Никон, ігумен Києво-Печерський, упокоєний п'ять літ тому, видіння бачив — не меч оборонить Київ, а Діва Марія! Константинопольські іконописці "іЗОБРАЗИЛИ образ Матері Божієй". І голуб вилетів "із уст Матері Божієй" і "снова влетів в уста Спасителя!" Такі чуда діються в святій Печерській церкві. "Пречистая ікона Богоматері сказала: "Постригшись, у монастирі окончіть своє житіє!"" "Для царства Діви Марії живімо, а не для справ земних!" — речуть монахи; молодь їх слухаючи, не йде до війська (ополчення).

Цар Святополк у Києво-Печерському монастирі стрів оскопленого монаха Єфрема. І сказав: "Що я маю робити, Єфреме? Ти — син боярина. Мій тато — цар Із'яслав думав, що ти славним атіманом будеш, мечі раті Косацької славитимеш! Любив тебе, і скарбником зробив тебе. Та ти "послухав Антонія і Феодосія", пішов у монастир. Коли в монастирі признався, що тобі красуня-бояриня Євфросинія подобається, тебе оскопили, збабіло твоє лице. Єфреме, я війська не можу мати! Сини родичів славних повтікали з домів, живуть у монастирях".

175. Скопець Єфрем — "слава і гордість Києво-Печерського монастиря". Він освячений святою

землею — бував у Юдеї. Він прославлений святістю церкви грецької — бував у Константинополі, і переписав "Устав монашеського життя в св. Студійському монастирі". І цей "Устав" став в основі життя київських монахів.

Цар Святополк оглянув життя монахів затворників, постників, стовпників, безмовників, схимників. Монашество — пошесть, яка ослабила оборону України (Руси), хилить її до загибелі. Грецькою церквою витворена зневага до військового життя здеморалізувала молодь. "З початку 12 віку в Києві є сотки церков, а монахів набралось вже з кінцем 11-го віку яких кілька тисяч. Сам Печерський монастир числив монахів, як каже "Патерик", 180 люду".

Сім тисяч монахів? А скільки військовиків? Військо царя Святополка має 800 військовиків.

Іде по Хрещатій долині прибулий з Чернігова старий дід безрукий, сліпий, мішками латаними обвішаний; веде його хлопчина-поводар босоногий. Не співає, а ридма-ридає безрукий сліпець: "Заплакали люди, гірко затужили — де ділись буй-тури, де ділись яр-тури? Де ділась Дажбожа Косацькая рать? Іржа мечі вкрила... Візантія вбила Дух Святої Волі. О, душевні

болі — хто буде за Матір-Вітчизну вмирати?"

176. Яка понадлюдська відвага? Це передсмертні здригання древньої слави? Спалахи уярмленої спонуки, останні хвилювання вольової вдачі? Цар України (Руси) — Святополк йде з своїм військом (вісім сотень воїнів!) проти многотисячної половецької орди.

Паганці-половці почали реготатися, побачивши, що цар Святополк "підняв ікону Вседіви Марії" — виконує пораду греків-єреїв. І сипнули половці хмару стріл. І летіли половці на конях, мечами вимахуючи, криком чорних круків степ заглушуючи.

І лежали посічені косацькі тіла: вісімсот косаків (усе військо) убито. Відвикли косаки, пири у монастирях справляючи, благовірних монахів вихваляючи, від ратньої брані. Несправне трималися мечі в їхніх розніжених руках.

"З іконою Вседіви Марії і з двома косаками вернувся до Києва цар Святополк". Чому половці його не вбили? Є відповідь — "спасла царя Святополка ікона

Вседіви Марії". Що робити?

"Оженюся з дочкою Половецького князя Тугоркана, породичаюся, і женитьбою мир устійню", — сказав цар Святополк. І ці його слова на довгі віки загускли на сторінках літописів, де й дописки такі читаємо: "В селах горять церкви, доми, житниці, гумна. Жителі конають під острієм меча, або тремтять, ждучи смерти. Полонені, замкнені в петлі, йдуть голі й босі в далеку країну варварів, і крізь сльози говорять один одному: я з такого роду, я з такого села. І не видно на луках ні стад, ні коней, ниви заростають травою, дикі звірі живуть там".

"Ми казали — хто меч візьме, від меча загине", і так сталося, вседіва Марія "по указію Божію", "безначальним Отцем", житіє в монастирі сам Бог соорудил, а не люди", -речуть монахи киянам.

177. 1094 рік. Половецький хан Боняк палить передмістя Києва. У Берестові горить Царський Двірець. Біля Переяслава град Усть згорів — лежать, вишкіривши білі зуби, обвуглені тіла людські — тіла дітей, матерів. У лісах непрохідних, затаївши дихання, сидять на смерть перелякані втікачі.

Хан Боняк в околиці Києва ограбив церкви, поздирав золото, дорогі каміння з чудотворних ікон грецької церкви. Дивується хан, що монахи, яких він колить, як баранів, речуть: "Бог да і Бог взя". Монах умираючи, цілує хреста і рече: "Господ явіся мне Сам, да разумно віжу Тя". Яка велика віра!? Але справа не у "великій вірі", а в тому, кому вона служить, кого вона спасає, і яку вона приносить користь Вітчизні і її народові?

Віра, яка вчить, що людина родиться грішною і тому все життя має покутувати за "Євині гріхи первородні", опанувала розум молоді Київської. Молоді кияни сліпо вірять, що Ісус Христос "за терпіння, за боротьбу з страстями і помислами тілесними", за "всмиреніє тіла постом", "за презирливе ставлення до життя військового", призначає для христоролюбця подорож до "небесного царства", й імена праведників будуть "написані суть на небесах".

Яка неграмотна духовна наука грецької церкви? Ні, людина не родиться грішною. З страстями і помислами тілесними не треба боротися — треба їх облагороднювати. З їхнього благородства треба вирощувати сад любови людини до людини. Сильні

страсті і сильні помисли тілесні, на благородний шлях життя спрямовані, допомагають людині довершувати сильні духовні подвиги!

178. Монах Прохор, щоб приподобатися Христові, зненавидів батька і матір, які орють ниву, сіють, жнуть — живуть для справ тілесних. Ісус казав, що птахи небесні не сіють, не жнуть, а життя мають. Євангелисти, пишучи про птахів небесних, як про невинних божественних створінь, проявили неспостережливість. Птахи небесні — це вбивці, вони з'їдають живих комах, які також жити хочуть. "Не думай, вір в те, що євангелисти написали, хто думає — той грішить".

І монах Прохор не любить людей думаючих, живе так, як Ісус сказав. Живе, як "птіца небесная". "Птиці небесні не сіють, не жнуть, не збирають в житниці і Отець Небесний кормить їх". Нарвавши лободи, монах Прохор розтирає її рукою, робить ліпеники, і сушить їх на сонці, або пече на жерстині.

І "таким образом він харчувався несіяною їжею з неораної землі; жив, як птиця небесна". "Лободяний хліб був чорний і гіркий, як полин". Та для Прохора він був "краще печеного з пшениці", "таку велику він

віру мав у чуда Цариці Небесної". Та "з волі Христової Прохор розболівся". І помер. "Святий угодник Божій Прохор помагав благовірним життям лободяника православним християнам боротися з невірними врагами православної церкви". (Речення, взяті в лапки, виписані з "Києво-Печерського патерика"),

179. Хіба можна святу людину не звати святою? Можна. Є святість злочинна і є святість добродійна. Завжди треба думати, яка суть вкладена у слово "святий". Тоді, коли я говоритиму про "святого князя Андрея Суздальського-Боголюбського", ітиме докладніша мова про святих грецької церкви в Україні (Русі).

"Києво-Печерський чудотворець Григорій ніч проводив у молитвах. Живився невареним зіллям і водою. Хто вірив у Григорієві чуда і їв його зілля, сцілювся". "Чудотворець цілу ніч стояв у келії — молився". Уранці він пішов до Дніпра набрати води. І він побачив княжих дружинників, які були одягнені в кольчуги і озброєні мечами. І їм він (чудотворець Григорій) рік: "Меч взяли, від меча й погине! Кайтесь, грішники! Всі ви будете потоплені разом з князем своїм!"

Князь Ростислав Всеволодович, почувши неприємні слова "чудотворця Григорія", дав наказ зв'язати йому ("чудотворцеві") ноги і руки, повісити на шию камінь, і вкинути у Дніпро. Через декілька днів Дніпрові хвилі викинули "чудотворця" на берег. Уночі монахи принесли "чудотворця-утопленика" в монастир, і келію замкнули.

І було проголошено, що "Цариця Небесная через замкнені двері келії принесла чудотворця, і хоч він і мертвий, та чудо діє — лежить, як живий".

"Преподобний Григорій, Чудотворець Києво-Печерський. Сучасник Преподобних Антонія і Феодосія. Пам'ять святкується 8 (21)-го серпня. Князь Ростислав Всеволодович утопив Чудотворця в Дніпрі" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Українська Патрольоґія", стор. 64).

180. З петлями на шиях (один до одного) прив'язані ідуть голі й босі юнаки і юнки, гнані половцями. І їде хан Тугоркан. Воїн — косак Благодир із засідки пустив стрілу — ранив Тугоркана. Половці заметушилися — з якого куща вилетіла стріла? Косак Благодир зник в непрохідному лісі. Смеркало. Біжучи лісом, він об суху гілку поранив руку.

Уранці він стрів старезного діда — у лісовика борода сягає майже до колін. "Іди, я твій тато. Не бійся Лісовика. Деревя — мої брати і сестри, притулок тобі дадуть. Я волхв Сила, в Києві вників маю та не йду до них. Попи навчили моїх вників вірити, що все, що церковно-грецьке, то святе, а все, що святе рідне київське — то паганське".

Волхв Сила оглянув рану на руці — на рані кров і сухі травини. І почав він обсмоктувати рану і спльовувати. І ректи: "Плюю на поганців-візантійських пранців, на митрополита-сатану, що забрів у нашу сторону. Вліз, як злодій, у нашу душу — точить, як шашель грушу. Пропадіть, як гнилиці, облудні попи-гриці! Живіть смілолиці, ясні, як зірки, ратні косаки!"

Лісовик, обсмоктавши рану на руці Благомира, обіклав її листками подорожника. І напоїв раненого молоком змішаним з медом. І почав грати на сопілці, і колом, як колядник, ходити, і такі жартівливі слова почав говорити, що Благомир сміявся щиро, як дитина.

Як рана зажила, Благомир спитав волхва, чому він весело на сопілці грав, слова жартівливі вимовляв? І волхв Сила відповів: "Таїна лікування древня і

мудра — щоб швидше могла рана заживати, хорому треба душу розвеселяти. Єреї-гречини звать нас бісами, бо ми людей лікуємо піснями. Ми не біси, ми волхви краси!"

181. 1097 рік. Над Дніпром, у граді Любечі (біля Києва) з'їхалися князі України (Руси) і їхні тисяцькі. (Тисяцький-княжий воєначальник; війська вже в часи царя Святослава Завойовника мали десяткову систему, яка своїм походженням сягає часів древніх (скитських). Військове з'єднання — тисяча воїнів — поділялося на сотні, очолені сотниками; сотні — на десятки).

З'їзд князів у Любечі скликав князь Володимир (син царя Всеволода, внук царя Ярослава Мудрого). "Що робити, щоб князь не воював з князем? Князі самі з собою воюючи, ослаблюють оборонні сили Вітчизни". (Літописець пише, що Ярослав Мудрий перед смертю скликав синів своїх і їм свій заповіт передав: "Се аз отхожу світа сего, синове мої, майте в собі любов, понеже ви есте братьє єдиного отця і матері". Він у заповіті рік, що коли сини будуть жити в любові, то з ними буде Бог і будуть вони покоряти ворогів своїх. Коли ж житимуть в незгоді, в ненависті взаємній, то "погублять землю отців своїх і дідів, яку вони здобули своїм тяжким трудом").

(Любови не можна ні вижебрати, ні купити, ні силою здобути, ні заповітом утвердити. Любов світла і міцна у братів сама родиться, якщо її не затроюють ворожі сили. З'їзд у Любечі є доказом того, що між князями України (Руси) ще живе спонукка єдності, ще живе спонукка бачити Україну (Русь) славною, могутньою, об'єднаною).

182. У Любечі вирішено: кожний князь ділить свою землю між своїми синами і внуками. Жодний князь не має права зазіхати на межі князя-сусіда. Україна (Русь) поділена на волості (володіння) — об'єднана. Князі визнають авторитет царя Святополка Із'яславича.

Цар Святополк у Любечі сказав: "Князеві Володимирові — Переяславські і Ростовські землі. Князям Давидові, Олегові і Ярославові Святославичам — Чернігівські і Муромсько-Рязанські землі. Князеві Давидові Ігоровичеві — Володимирські (Волинські) землі. Князеві Володареві Ростиславичеві — Перемишльські землі, а його братові — князеві Василькові — Теребовельські землі. Усі князі зобов'язані привести свої військові дружини — спільними силами виженем з України

(Руси) бродячі орди Половецькі".

Об'єднана любов'ю могутня імперія Україна (Русь) — її межі від — Варязького моря до Чорного моря, від Волги до Дунаю, Західних Карпат. Її ріки Дніпро, Волга, Ока, Клязьма, Дон, Дністер — ріки багаті лісами, рибою, птахами, медами, скотиною — багаті життєтворні береги рік солодководних.

183. Греки єреї (присутні на нараді в Любечі) перш за все були греками, а потім — християнами. Щоб не відродився войовничий дух царя Святослава "Завойовника", воїни якого загрожували Константинополеві, треба "лицарів без страху й докору" впровадити у віроломство. Треба вивести їх з "омніум консенсу" (з загальної згоди). І почали діяти візантійські "архонти імперії".

Роз'їжджаються князі з Любеча — і вже починає діяти єрей Базилій (Василій). Він таємно сказав, хреста поцілувавши, князеві Давидові (внукові Ярослава Мудрого), що є чутка — князь Василько (Галицький) збирається вторгнутися в Київщину, хоче вигнати з Києва царя Святополка і сісти на його престол.

Князь Василько — людина тихої і мирної вдачі, богобоязливий православний грецької віри. Немає в нього й на думці порушити постанови, утверджені князями в Любечі. Князь Давид повірив доносові єрея Базилія (а хіба всесечесному можна не вірити?), і пішов у Царський Двірєць і оповів про почуту таїну цареві Святополкові.

Князь Василько гостює у Києві, молиться у святій Софії з своїм попом Васи́лієм. (О, Василько, не знаєш ти, що твій піп (єрей) Бази́лій у своїй душі затаює!). Яка жахлива несподіванка — князь Давид привіз закованого князя Василька до Білгорода, і замкнув у домі "в істобку". Лежить зв'язаний князь Василько. І бачить — князь Давид гострить ніж. І тут же сидить цар Святополк. Буде покараний той, хто чинить роз'єднання між князями.

184. Князь Василько, обороняючись, не здавався. Боронив усіми своїми силами життя своє. І був покликаний слуга варяг — варяг звалив на князя Василька тяжкі дубові двері. (Четверо катів сиділо на дошках, під якими "перси троскотали" — стогнав під дошками зв'язаний князь Василько. Один з катів князеві Василькові "удари і в око, і ізя зіницю, і посем в друге око, і ізя другу зіницю"). Лежить непри- томний князь Василько з поламаними ребрами і

виколеними очима. (Виколення очей людині, як я вже не раз говорив, належить до ритуального катування, устійненого "великою візантійською культурою" і запровадженого в Україні (Русі) грецькою церквою).

Непритомного князя Василька (замотаного у килим) привезли у град Здвиженськ, що стоїть над річкою Здвиж. І тут князь Давид дав попаді закривавлену Василькову сорочку, щоб вона попраля. Попада з переляку закричала. І князь Василько прийшов до притомности, і сказав: "Де я? Навіщо ви зняли з мене сорочку? Я в ній хотів стати під час Страшного суду?" (Чи точно так сказав князь Василько — ніхто не знає, та ці слова навіки залишилися в літописі).

Осліплений князь Василько сидить у в'язниці — тридцять сторожів чатують його. Князь Володимир (Переяславський-Ростовський), почувши про осліплення князя Василька, підійшов з своєю військовою дружиною до Києва. І сказав: "Царю Святополче, коли князь Василько змовник — то чому не судиш його при нас, а таємно? Яка його вина?"

185. Якби донос був отриманий від тисяцького, купця чи іншої знатної людини, суд над Васильком

відбувався б при князях. Не вірити єреєві Базилію (славному святителеві церкви грецької істинної, святої) — значить кинути тінь на "грека-митрополита Київського і всея Руси").

У "Іпатієвському літописі" написано: "Да се, Василю, шлю тя, іди к Василькові". "Ці слова сказав князь Давид священникові Василю. Священик Василій не тільки був довіреною особою князя Василька і князя Давида, а й у справі ув'язнення Василька і виколення йому очей", "він (священик Василій) являвся сам важливою діючою особою" (Н. М. Карамзін, "І. Р. Г.", т. 2, стор. 83).

Священик Василій, як бачимо, був такою людиною, як піп Іван. Кочубей і його змовники "закликали у Диканьку до себе попа Івана Святайла і доручили йому скомпонувати ще один донос російському полковникові Осипову ...про заміри Мазепи" (М. Аркас, "І. У-Р", 1912 р., стор. 306). І піп Іван так, як і піп Василь, уникнув смертної кари: Кочубеєві й Іскрі були відрубані голови, а... піп Іван Святайло був урятований архиєреями — засланий до Соловецького монастиря.

186. Цар Святополк сказав, що князя Василька

осліпив князь Давид. І князеві Давидові буде одрубана голова. Князь Давид, рятуючи свою голову, признався (в ім'я добра), що діяв на основі доносу, отриманого від єрея Базилія. Єрей Базилій, цілуючи хреста, клявся, що з надмірної любови до Христа, наюродивив (натворив безглуздя). "Хто просить прощення во гріхах, тому Христос гріхи відпускає". Що скаже грек-митрополит "всєя Руси"?

"Для митрополита-грека, який виховався у Візантії, де цього роду криваві злочини були частим явищем, підступні вбивства чи виколювання очей (як наприклад, Тербовелецькому князеві Василькові) були звичайними подіями дня" (Проф. Др. Григор Лужницький, "У. Ц. м. С. і З.", стор. 87). Україна (Русь), в якій ще хрещення, супроводжене візантійською культурою, не повністю змінило вдачі київської, не вважає виколювання очей "звичайними подіями дня", ще є розвинене почуття гідности людської.

187. 1098 рік. Князь Мстислав Святополкович довідався, що монахи Василій і Федір знайшли у печері золотий скарб. (Під час хрещення багаті кияни ховали скарби. І з дітьми (при собі жодних речей не маючи) тікали в ліси — життя рятували. Скарби тих, які були убиті, залишилися у сховищах таємних). На допиті вони (монахи Василій і Федір) відмовилися

признатися, де лежить скарб. І князь Мстислав дав наказ монахів "связать по рукам і ногам"; били монахів так, що "вся власяниця пропиталась кров'ю". І в темниці вони померли. "Преподобномученики Василій та Федір ченці Києво-Печерські. Обох їх замучив князь Мстислав Святополкович, вимагаючи скарбів, 11 серпня, 1098 року" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Патрольоґія", стор. 61). Кількість святих грецької церкви в Україні (Русі) постійно зростає...

188. 1099 рік. "Повідомляє наочний священний свідок Реймонд з Аґайїлсу: "Чудові речі були бачені. Багатьом Сараценам було відрубано голови. Інших було стрілами убито. Інші були примушені скакати з вежі, інші були тортуровані декілька днів і потім спалені в вогні".

"На вулицях були бачені купи одрубаних голів, одрубаних рук і ніг. Кожний їдучий бачив трупи людей і коней". "Інші сучасники додають такі деталі: жінки були колені на смерть.

Немовлята, які живилися грудьми матері, були брані за ноги від материних грудей, і перекидали їх, розмахнувши, через кам'яний оборонний вал, або, тримаючи немовлят за ноги, розбивали їхні голови

об стовпи. І 70 тисяч мусульман в Єрусалимі було зарізано. Ті жиди, які лишилися живими, були загнані в синагогу і в синагозі спалені живцем"".

"Переможці стадом ішли в церкву святого Сепульхера, де на їхню думку була печера, і вони вірили, що тут колись лежав розп'ятий Христос. І тут вони обнімалися і плакали з радості і облегшення, і вони дякували Богові Спасителеві за таку велику перемогу" (Вілл Дурант, "Вік віри", Колумбійський університет, 1950 р., стор. 592, 593).

Є це одна з численних картин Хрестового походу, довершеного з благословення пап римських Урбана 2-го і Пасхалія 2-го. У жилах кров холоде від гарячої любови до Христа, яку на ділі демонстрували хрестоносці. Віра винувата? Ні. Винувате сатанинське трактування віри. Сатанинське трактування віри є там, де голоситься правдивість тільки однієї тієї чи іншої віри, а всі інші віри проголошуються неправдивими, паганськими, ідолопоклонними, облудними, безбожними. З цього й родиться ненависть віруючого до віруючого. З цього й висновок виникає, що дохристиянська віра України (Руси) була вірою благородною, світлолюдною. У ній говорилося, що Бога створити не можна, віру в Бога творять люди, на світі тому багато вір, що є

багато доріг шукання Бога. Віра, яка зневажає віру,
не є вірою.

189. Князь Володар (Перемишльський), довідавшись,
що його братові-князеві Василькові виколені очі,
почав палити гради і селища на Волині. Князь Давид
(Володимир-Волинський) у небезпеці. Цар
Святополк, щоб звільнити себе від участі в злочині,
здійсненого князем Давидом, забирає в князя
Давида Волинські землі.

Скільки пролито сліз, крові, скільки спалено селищ і
градів, скільки сил утратила (Україна-Русь) сама з
собою воюючи? І, вдумавшись у суть справи, стає
відчутно — князі, які самі з собою пристрасно
воювали, не були злими людьми. Князь Давид
(Володимир-Волинський) карав князя Василька за те,
що він порушив устійнену князями єдність і любов.
Князя Давида тяжко карають за те, що він карав
князя Василька. Хто винуватий? Винуватець
знайдений, але його карати не можна — освячений
він церквою грецькою. Щоб князь Давид не був
безземельним, йому було в 1100 році на княжій
наradі в селищі Ветичі (біля Києва) дані гради —
Дубен, Острог, Чорторийськ, Божьк. Є в цьому (при-
таманна українській людині) вроджена сила
справедливості.

190. 1103 рік. Цар Святополк з князями вирішив (на нараді в Долобську, біля Києва) весною спільними силами вирушити проти вторжників — орд Половецьких. (Після того лиха, яке був заподіяв єрей Базилій, князі (і особливо цар Святополк) стали обережніше ставитися до "приятелів грека-митрополита Києва і всея Руси").

Весною почали війська України (Руси) збиратися там, де в 988 році зупинив свій хід вигнаний з Києва образ Бога України (Руси), біля Хортиці. Не злякалися смерті волхви-вигнанці, які жили на Хортиці, плекаючи бджіл, ловлячи рибу, пасучи овець. Вони доглядали могилу царя Святослава Першого. Вони показали рінь, де на прохання-благання киян "видибай, Боже, видибай!", видибав (вийшов) образ Бога України (Руси) на землю внуків своїх.

Київська ратна дружина до Хортиці прямує берегами Дніпровими. Тоді, коли з півночі Дніпром пливли і пішки йшли, і на конях їхали воїни північних князівств України (Руси), галичани лад'ями пливли по Дністрі в Чорне море. З Чорного моря вони ввійшли в Дніпро, і рухалися на північ. Біля Хортиці всі війська стрінулися: "на Дніпрі стояла така велика кількість лад'їв", що "воїни переходили через Дніпро, як по

мости".

Коли військові сили України (Руси) об'єднані, їм жодні вороги не страшні. І так є: у степу почався бій з многолюдною дикою войовничою Половецькою ордою. У бою впало (як повідомляє літопис) дванадцятро половецьких ханів (князів). Поле трупами половецькими покрилося. Великі стада скоту (коней, корів, овець) покинувши, невелика частина половців на швидких конях утекла — щезла в степовому безмежжі. Юнаки і юнки, визволені з половецької неволі, плакали з радості.

"Усі дружини од Хортиці разом рушили на половців, нагнали їх у степу, і хоч їх була страшенна сила, тяжко їх побили, вбили дванадцятро половецьких князів, забрали багато худоби, овець, верблюдів, коней та невільників, і вернулися додому" (М. Аркас).

191. 1107 рік. Посушливе літо. На нивах пшениця сонцем випалена, страждає спрагла земля. "Це вседіва Марія, Мати Христова карає людей за гріхи! Кияни-паганці, бо землю звуть матір'ю. Українці (русичі), хоч і християни, а живуть по-паганському так, як і їхні предки. І кажуть: "Держімося землі, бо вона держить нас". І каються матері-Землі святій, а

не іконам, попам. І присяги складають, до землі пучками доторкаючись. І дівчину перед весіллям вінком уквітчують, і кажуть їй: "Будь багата, як земля". І волхви кажуть, що "Земля жива, вона все чує і бачить". Не земля, а вседіва Марія є матір'ю. Не можна землю України (Руси) звати святою! Єдина на світі свята земля Юдейська, де пророки, євангелисти, Бог Христос родився!" — говорять монахи людям.

Ігумен Данило (родом з Чернігова) іде в Константинополь, буває в Єфесі, Лікії, Кипрі, Яффі. І майже два роки живе в "істинно святій землі, в Юдеї, в Єрусалимі". "До побожности належало ходити по святих місцях, ходили до Єрусалиму, на Афон, до Царгороду" (М. Аркас). "Іти в Юдею — побожне діло здійснювати", "угодне Христові діло робити".

192. У Юдеї ігумен Данило оглянув місце, з якого пророк Іллія на вогняній колесниці, в яку були два жеребці запряжені, "вознісся на небо, і тепер по хмарах гримить колесами". І на Голгофі (слово "Голгофа" значить "Лиса гора") Данило оглядав розколину, через яку пройшла кров Ісуса Христа і облила кров Ісусова голову Адамову, яка також тут упокоїлася, і в Єрусалимському храмі він оглядав "пуп землі".

І написав ігумен Данило у "Паломнику": "Я негідний ігумен Данило, прийшов до Єрусалиму і прожив шістнадцять місяців у церкві святого Сави". "І в цьому часі міг оглянути всі святі місця в святій землі", і "Голову Адама, на яку лилася з ребра кров і вода", і "вогонь, що сходить з неба і запалює світла на Гробі Господнім". "Святий город Єрусалим. Видно дім Давида. Ніхто не може не просльозитися на вид землі, по котрій ходив Христос, ради нашого спасіння".

193. У Єрусалимі ігумен Данило поставив кадило "за вся князя наша і за вся християна руския земля". І пив воду з Йорданю. І бачив він, що у святій ріці пастухи овець напувають, діти купаються, юдейки білизну перуть, подорожні набирають воду у шкіряні міхи і нав'ючують святою водою ослів смиренних і худющих.

І, читаючи писання ігумена Данила, постає думка: нещасний той народ, душа й мислі якого покалічені, затруєні, на хибну дорогу спрямовані. "Негідний ігумен Данило", не мав би ти можності світу білого бачити, погинуло б плем'я твоє і на землі твоїх предків жили б гречини, германи, хозари чи інші зайди, коли б не царі Бож, Кий, Олег, Святослав і їхні воїни, що на

полі ратної брані померли, щоб жив ти, Данило. Ти, "негідний Данило", чому не поклонишся святій могилі Святослава — святого предка свого? Ти, "негідний Данило", чому не просльозишся на вид землі святої України (Руси), приниженої хрестителями-мучителями візантійськими? І чому ти не борониш сестер своїх, яких половці безчестять і херсонцям у неволю продають? І чому ти не звеш рідну землю, яка тебе породила і яка тебе годує, святою, і чому ти святу ріку Дніпро, яка живить кров народу твого, не звеш святою?

Чому ти, як блудний син (духовний каліка нещасний) на чужих землях собі святощів шукаєш? Жебраєш у греків духовної милостині, цілуєш чужі пороги, чужі жертовники, чужі дороги життя? Гідні люди тому гідні, що вони свою гідність мають, з святощів гідности своєї свою духовну силу творять. Підлещуватися до чужоземної святости — справа бузовірної віри. Нація, яка не має рідних святощів, умирає, своєї смерті не відчуваючи. Закон борні за право мати своє "Я" (свої шляхи святії) — основа всіх законів людства.

194. 1113 рік. 16-го квітня помер цар Святополк Із'яславич, жив 62 роки (у хрещенні він був названий Михайлом. І греки звали його Михайлом, а кияни —

Святополком). І був він похований у Михайлівському монастирі, що був ним побудований.

(Грек-митрополит Никифор 1-й не схотів брати участі у похованні царя Святополка. Що це значить? Деморалізація народу освячена грецькою церквою? Коли народ бачить, що між царем Святополком і греком-митрополитом Никифором ("духовним батьком града Кия і всея Русі") роздор, в його душі постає думка, що провід хоріє, не єднає народ, а роз'єднує, не бадьорить душу народу, а пригнічує. Звідки ж в народі може взятися віра у свої сили?

(Віра в свої сили сама родиться там, де є духовна воля. Україна (Русь) — духовна рабиня грецької церкви. "Церква Русі, не отримавши адміністративної самостійности, а будучи підкорена церкві Грецькій, отримала для себе вищого начальника в особі патріярха Константинопольського. Права його у відношенні до церкви Русі були ті самі, що й у відношенні до грецьких митрополій, бо, як адміністративна митрополія, вона (церква Русі) абсолютно дорівнювалася цим останнім" (Е. Голубинський, "І. Р. Ц.", кн. 1, 1901 р., стор. 270).

І він (митрополит Никифор) дивився на українців

(русичів) як на грецьких рабів. Він, як грек у Києві, поступав по-грецькому. Він казав, що Україна (Русь), маючи грецьку віру, маючи грека-митрополита, маючи грека-патріярха, маючи грецькі церковні святощі, догми, ритуали, повинна вважатися землею грецькою.

195. Він (митрополит Никифор) у Святій Софії речав: "Господь Бог Саваот наставив нас, греків, бути Саваотовими намісниками в Україні (Русі)!" Щоб свою силу христолюбну показати, він (грек-митрополит Никифор) викреслив святого Феодосія (Києво-Печерського) "з списку угодників", довідавшись, що ігумен Феодосій перед смертю приятелював з ігуменом Степаном, який не осуджував у Києві латинян.

(Цар Святополк після гострих суперечок, у 1108 році, наказує грекові-митрополитові Никифорові вписати святого Феодосія (Печерського) "в синодик митрополії". І він уписав, і тепер помстився — не прийшов на похорон. Питається — в ім'я чого так тяжко принижена Україна (Русь)! В ім'я рабського хрещення. В ім'я рабського хрещення творить облудна Візантія "Занепад моральних вартостей, — це, на нашу думку, — перша й головна причина упадку Київської держави" (Г. Лужницький, "У. Ц м.

С. і 3.", стор. 87). "Православної віри треба триматися, бо в ній є українська національна справа, патріотизм!" Ні, в ній поневолена українська національна справа, в ній рабський патріотизм).

196. Князь Володимир (син царя Всеволода, внук царя Ярослава) стає царем України (Руси). Він син грецької імператриці і внук Візантійського імператора Константина 9-го. Грек-митрополит Никифор призначає грека Амфілохія єпископом у Володимирі-Волинському. (Майже всі єпископи (духовні опікуни княжі) були греками. І вони думання, почування народу України (Руси) спрямовували на шлях їм (грекам) вигідний. Історики, знаючи це, роблять припущення, що римо-католицька віра була б вигіднішою, в ній, мовляв, менше політики.

Той, хто думає, яке рабство вигідніше, має думання рабське. Треба сказати, що хрестителі-греки поводитися в Україні (Русі) як месники, пам'ятаючи багатовікові війни, які точилися між Києвом і Константинополем. Будучи месниками, вони, прикриваючись вірою Христовою, безжалісно переслідували народні творіння (пісні, обряди, спогади про велич Дажбожої України (Руси)). Єреї римо-католицькі, заволодівши душею нашого наро-

ду, поводитися б так, як і всі на світі завойовники, але в їхній душі не було б почуття помсти, бо Україна (Русь) безпосередньо майже ніколи не перебувала у війні з Римом.

197. Грек-митрополит Никифор 1-й, 1103-1121 роки, почав заподадливо впроваджувати грецькі церковні закони в усі прояви життя київського. Він киянам строго заборонив вітатися з латинянами. Киянин, привітавшись з латинянином, "осквернив уста", "сопргяся з бесом", "опоганився", "обтяжив душу гріхами". Але ж у царя Володимира жона Гіда (донька англійського короля Гаральда) католичка?

Україна (Русь) великою візантійською культурою окультурюється — їй дарує грек митрополит Никифор твір "Про приписи посту". І вчить киян ненавидіти латинян: візантійська "Соборна церква не приймає їх до єдності і спільноти, а відрізала їх і відкинула від себе, як гнилий і невилічимий член". І з латинянином, як з "гнилим і невилічимим членом", киянин не повинен сидіти за одним столом.

198. Цар Володимир Всеволодович розгромив половецькі орди. Його син Ярополк на землях Дону відвоював від половців три гради — Бала, Чешлю,

Сугра. Заполонив ясів, і одружився з їхньою чарівною принцесою. Цар Володимир вигнав з України (Руси) торків, печенігів. Частина половців (чорних клобуків) погодилися бути рабами — служили для українців (русичів).

Війська України (Руси) ввійшли в Адріанополь, завоювали Фракію (причорноморські береги сучасної Болгарії). І Візантія насторожилася — може знову відродився войовничий дух внуків Дажбожих, чин Великого Святослава?

Алексій (імператор Візантії) почуває себе добре тоді, коли князі України (Руси) воюють самі з собою і перебувають під впливом грека-митрополита, наставленого Візантією. Видно, що цар Володимир більше військом цікавиться, ніж святощами грецької церкви? І, щоб піддобритися до України (Руси), Візантія робить жест досі нечуваний: імператор Алексій посилає до Києва Неофіта (митрополита Ефеського) з дарами для царя Володимира.

199. І Неофіт (митрополит Ефеський) у Києві просить миру і передає для царя Володимира хрест животворчого дерева, сердоликову чару імператора Авґуста, імператорський вінець, золотий ланцюг,

жеzl, церемоніальні скарби імператора Константина Мономаха, корону (мономахову шапку).

(Де історичні скарби України (Руси)? Чому, хто, коли і куди їх вивіз з Києва?)

"Въ Оружейной Московской Палате хранятся такъ называемая Мономахова золотая шапка или корона, цепь, держава, скипетръ и древнія бармы" (Н. М. Карамзін, "Історія Государства Россійскаго", том. 2, С.-Петербург, 1892, стор. 100).

Цар Володимир Мономах (Самодержець) був людиною відважною, мудрою, діяльною. Тоді, коли монахи рекли, що "вся надія на Бога і Пресвятую Богородицю", він (цар Володимир Мономах) їм у "Граматиці" відповідав: "Бог не допоможе і Свята Богородиця, ізбиша дев'ятсот половців". Він здійснив 82 походи проти половців. Узяв у полон 300 половецьких ханів.

200. Кияни вже добре знають, що попи у церквах строго заборонили вимовляти слово "Дажбог". Той, хто вимовляє слово "Дажбог", гнівить Христа, "чинить словоблудіє", "викликає пошесть",

"посушливе літо". Залякування, виголошене біля образу Саваота піднесеним, тривожним голосом, сильно діє на хліборобів. Залякування — перевірена зброя.

Грек-митрополит Никифор (здібний політкомісар імперії Візантійської) у святій Софії, віру України (Руси) жорстоко запламовуючи, рече: "Умножаться болесті тих, що ганяють за іншим Богом. Імена їх не спімну устами моїми" (Псальми, 16, 4). Кияни, тільки той християнин православний, хто вночі і вдень проклинає, зневажає Київських Богів. А хто бере в уста імена Київських Богів, той нечистивець, антихрист. Отож, кияни! "Не беріть в уста ваші імен богів їх, не божіться ними, не служіть їм" (Ісус Навин, 23, 7). "Та й імена їхні знівечить" (5 кн. Мойсея, 12, 3).

Імена їхні знівечить? Чому? Щоб вони були відразливими і викликали зневагу до себе. "Ось через це наші книжники спочатку вперто замовчували імена наших дохристиянських богів, і взагалі нічого докладнішого про них не писали. "Слова" (проповіді) не раз твердять, що про паганство "срам" і говорити. Академік А. Шахматов твердить, що в нашому найдавнішому літописі спочатку не було імен давніх богів — їх названо пізніше, коли з ними розпочалася вже сильніша

боротьба" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", стор. 20).

201. Коли ви будете згадувати імена Богів своїх, у вашій пам'яті оживатиме спогад про предків рідних і їхні обряди, їхні змагання за своєрідність свого "я" духовного і тілесного. І такий спогад буде відроджувати у вас почуття гідності, почуття духовної незалежності. І ви єднатиметеся з коренем рідної історії — з джерелом буття рідного. Отже — ви відхилятимете себе від грецької церкви єдиноправдивої, від біблійних пророків і отців Авраама, Ісаака, Іакова. Православним може бути тільки той, хто не знає правди про своє минуле і не хоче знати, і зневажливо до нього ставиться, і горить хотінням жити для церкви грецької, їй служити, в ній бачити свій, мовою сучасною кажучи, національний початок.

202. Написано багато книг, що "говорити про язичество, навіть просто згадувати про нього, вважалося гріхом, але в оригінальній релігії древніх русів не було нічого такого, чого ми могли б соромитися. Від часу панування на Русі християнства пройшло вже майже 1000 років — час вже глянути на наше язичество тверезими очима і віддати йому належне — буде корисно взнати, яка була в дійсності

релігія наших язичеських предків, в ній же відображається душа народу".

"Це була сильна, внутрішньо міцно викраєна релігія, висока, красива, і тому являлася для християнства страшним ворогом", "...Якщо дерева, наприклад, старі дуби, були центрами, біля яких здійснювалися релігійні обряди, то це не означало, що руси поклонялися дубові: вони поклонялися тій Силі, яка створила цей дуб. Релігія древніх русів була релігією радості, захоплення силою і красою природи". "Руси жили в природі, вважали себе її частиною, і, так би мовити, розчинялися в ній. Це була сонячна, жива, реальна релігія" (Др. Сергій Лісний, "Русь, звідки Ти?", Вінніпег, 1964, видання "Українського Голосу", стор. 277, 278, 281,282).

Так є: коли єреї-греки і ними оправославлені українці звать віру України (Руси) дикою, то це не значить, що вона була дикою. Її вороги з дикою метою називають її дикою. Коли комісари-москвини і українці, ними збольшевичені, звать Мазепу, Петлюру, Скоропадського "зрадниками народу", то це не значить, що вони були зрадниками. Комісари-москвини, поневолюючи народ України (Руси), проголосили себе "оборонцями" народу, а вірних синів народу проголосили "зрадниками народу".

203. Тоді, коли навмисне замовчування імен Богів України (Руси), не принесло грецькій церкві сподіваних успіхів, вирішено — імена Богів України (Руси) вимовляти можна, але спотворено. (З історії лінгвістики знаємо, що з релігійних мотивів немили для єреїв слова або були заборонені і через їх невживання вони зникли з мови, або були фонологічно спотворені).

Хіба імена Волос, Стрибог, Перун, Сварог фонологічно спотворені? Так. Щоб краще орієнтуватися у навмисному і ненавмисному фонологічному спотворенні імен, звернемо увагу на імена єгипетських Богів. Коли б єгиптяни вивчали свою релігію (доби фараонів), маючи на увазі тільки грецькі писання, вони б знали свою історію спотворено.

Наприклад, єгипетський Бог "Асар" греками написаний як "Озиріс". Єгиптяни казали "Анпу", а греки написали — "Анубіс". Єгиптяни казали "Аст", а греки написали — "Ізис". Єгиптологам вдалося, вивчаючи гієрогліфи, повернути єгипетським Богам їхні справжні імена".

204. І Геродот неправильно написав імена Богів Оріяни (Скитії-України). Наприклад, у "Четвертій Книзі" він пише, що "В скитській мові Гестія є Табіті". Українські скитологи вирішили так, як німець сказав - "скити були людьми прибулими з Ірану", "Ім'я скитського божества "Табіті" переконує, що скити не говорили українською мовою". Але Іранська Академія Наук вважає, що скити не були іранцями — скити, вторгнувшись в Іран, заволоділи Іраном. У старій іранській мові (мові "Авест") немає слова "Табіті".

І подумав я — коли "В скитській мові Гестія є Табіті", то хто така Гестія? У греків Гестія — богиня родинного тепла, вогнища. І подумав я — у "Ведах" оріяни звали доньку сонця ім'ям Тапіті. І з таким ім'ям вона й славиться у "Магабгаратах". У ведійському санскриті слово "тапа" значить "тепло". У "Рик Ведах" бог Агні (Вогню) має також ім'я Тапана.

Ми сьогодні кажемо "топиться". У "Рик Ведах" слово "тапася" має значення сьогоднішнього українського слова "топиться". Вважаю, що Геродот скитське (староукраїнське) слово "Тапіті" ("Тапіта") написав, як "Табіті". (Якби він не написав, що скитська Табіті — це грецька Гестія, я б не міг визначити етимологію

цього слова).

З словом "тапа" (і про це я вже говорив) пов'язані санскритські слова "тапагарі" (тепле горіння), "тапака" (теплота), "тапана" (топлена), "тапіта" (топити).

205. Чому я користуюся санскритом під час дослідження імен Богів України (Руси)? На це питання я вже дав відповідь у оповідях про Заратустру, Будду. Відомо, що ведійський санскрит споріднений не тільки з українською мовою, а й з — грецькою, латинською, німецькою, литовською, англійською та іншими мовами Європи.

Та справа не в спорідненості, а в ступені спорідненості. Я тверджу (до таких висновків дійшов на основі лінгвістичного порівняння), що українська мова більше, як будь-яка інша мова в Європі, споріднена з класичним санскритом, тобто з аристократичною мовою культури. "Санскрит означає аристократичну мову культури" (Алберт Швайцер, "Індуська Мисль і її проявлення", 1957 р.). Санскритською мовою створені "Веди" — найстародавніша в світі творчість людей Білої раси. ""Веди" є найстародавнішим пам'ятником людського ума,

яким розпоряджається людство. Оріяни принесли з собою визначені поняття і вірування, які вони продовжували розвивати в Індії" (Др. С. Радгакрішнан, Президент Індії, "Індуська філософія").

206. Звідки "Оріяни принесли з собою визначені поняття і вірування, які вони продовжували розвивати в Індії", тобто, звідки вони вийшли, вже маючи з собою усні "Веди", чарівну мову "Вед"? Я кажу, що оріяни (творці основи мов народів Індо-Європейської раси) прийшли з Трипілля (з Трипільської України, з берегів Дніпра). І українські інтелігенти (ті, які служать Москві, Ватиканові, грецькій ортодоксії і всім іншим чужим силам, що їх на службу приймають) з обуренням відкидають мої твердження.

Справді, "країна, з якої арійці (оріяни, — Л. С.) прийшли перед їхнім рухом на Південний Схід (до Ірану, Індії, — Л. С.), показує присутність інших людей такого ж самого Індо-Іранського типу, які знаходяться далі на Півночі, проживають на побережжі Дніпра" (Л. Паретті, "Історія Людства, Стародавній Світ", видання Юнеско (Об'єднані Нації). Інтернаціональна комісія для Історії Наукового і Культурного проявлення Людства, Нью Йорк, 1965 рік, стор. 60). "Україна, більше, як всі інші країни, може

претендувати бути землею аріїв (оріян)" (Р. С. Маюмдар і А. Д. Пузалкер, "Історія Індії", Ведійська епоха, видання — Кембридж, Англія).

Вічні мовні брилянти бачу, звернувши увагу тільки на одне санскритське слово "два". Санскритське слово "два" (дві) ми, українці, й сьогодні вимовляємо як "два", німці - "цвай", англійці — "ту".

207. З слова "два" виникли слова клясичного санскриту "двіка" (двійка), "двіта" (двоїста), "двідася" (двадцять), "двідіва" (два дні), "двідева" (двобожжя), "двіпраша" (двічі прошений), "дві матрі" (дві матері), "два мася" (два місяці), "дві веда" (два знання, ведіння), "дві сата" (дві сотні), "двіта" (другий), "двіс" (двічі), "дася сата" (десять соток), "дасата" (десята), "дася мася" (десять місяців).

У Варанасі (в Бенаресі, в найвизначнішому Санскритському університеті Індії) я мав право бути гордим, доводячи, що великий Макс Мюллер, якби знав мову українську, він би не твердив, що німецька мова найбільш споріднена з санскритом. Німецькі історики брали до уваги твердження Макс Мюллера про найбільш наближену спорідненість між санскритом і німецькою мовою, творячи термін

"Індо-Германська раса". Є більше підстав твердити, що Біла раса має іменуватися Індо-Українською расою, або, як тепер кажуть — Індо-Європейською.

208. Значення санскриту в історії людства таке велике, як і історія людства. Наприклад, якщо ми звернемося тільки до історії лінгвістичних наук, нам стане відомо, що першими в світі фонетистами і граматистами були санскритологи. Вони 2500 літ тому вже в мові визначили корінь, користуючися аналізою слова. 2400 літ тому вже була написана граматики класичного санскриту.

У Європі вперше почали лінгвісти говорити про корінь слова в одинадцятому столітті ери Христової, точніше — в шістнадцятому. Санскритологи перші в світі визначили чергування голосних. І вони (санскритологи) мали вплив на розвиток китайської і арабської лінгвістичної науки. Перші мовознавці Європи були учнями санскритологів Індії.

Порівняльно-історичне мовознавство для нас, українців, дуже потрібне, воно нам допомагає краще орієнтуватися в шуканні історичних шляхів України (Руси), які вторжниками релігійними і мілітарними були переорані, заволочені, засаджені отруйним

зіллям чужих історіографічних понять.

209. Ідемо далі. Геродот пише, що грецькому Зевсові відповідає скитський Папаес. Знаємо, що греки вважали Зевса "Батьком богів і людей". Закінчення "ес" не беремо до уваги, воно додане Геродотом. Геродот (через помилку, він був істориком, а не лінгвістом) написав "Папа" замість "Тата". У "Ведах" слово "Тата" значить "Тато" (Батько, Батя, Владика), і про це ми читаємо й у текстах "Магабгарати".

Геродот пише, що цар Скитії мав ім'я Таргітаус. (Так, як і "ес", закінчення "ус" відкидаємо, і починаємо досліджувати слово "Таргіта"). Вважаю, що Геродот написав "тар" замість "тур". Володар Скитії (України) мав ім'я Тургата. Знаходжу, що у "Рик Ведах" слово "Тургата" значить "Сильнонаступающий", "Сильновдаряющий", воно складене з слів "тур" (сила) і "гата" (наступ, гатіння). (Я вже говорив про значення слова "буй-тур").

І був могутній володар скитський Лупака. У "Магабгаратах" ім'я Лупака значить "Той, що лупить", "Той, що покореє". Геродот ім'я "Лупака" написав як "Липоксаїс". (У "Візантійських анналах" київські імена "огречені". Наприклад, ім'я Володислав греки

пишуть, як Владістглабос. У "Київських літописах" грецькі імена "українізовані": Діонисус — Денис, Гелен — Олена, Єлена).

210. Нестор (він в 1113 році закінчив писати "Повѣсть временных лет") мав сімнадцять років тоді, як був "по благословенню преподобного Антонія" прийнятий ігуменом Феодосієм. Ставши монахом, Нестор спостеріг, що частина монахів проводить ніч у молитвах і колінопреклоніннях, інша — декілька днів нічого не їсть. Є такі монахи, що живуть на хлібі й воді, або — тільки на зеленині. Всі вони, як "світила небесні", "добродіянням сяють", щоб отримати "милость во Христі Ісусі".

Дослідники вважають, що Нестор написав про "святих первих чорноризцях Печерських". Його писання доповнювалося, змінювалося, переписувалося, назви текстів мінялися - "Повість временних літ", "Початковий літопис", "Несторівський літопис". Першорукопис, зроблений Нестором, не зберігся. (У 1116 році монах Сільвестер переробив "Несторівський літопис").

Є в літописі цікаве те, що Нестор, грецьку церкву прославляючи і добре характер греків-єреїв знаючи,

написав: "Суть бо греци лстиви і до сего дні". (Льстива людина — значить фальшива, та, що з корисною метою щось фальшиво хвалить, підлецується, щоб потім обманути). Нестор-літописець назвав хрестителів України (Руси) людьми фальшивими, льстивими? Якщо хрестителі були людьми фальшивими, значить хрещення України (Руси) — справа фальшива (льстива). Фальш людей льстивих, сто разів повторена, стає правдою в очах людей одурених або заляканих.

211. Коли в Україні (Русі) "настала відлига", свідоміші люди почали цікавитися Богами України (Руси), думаючи — та була ж і в нас якась мітологія, були ж і в нас якісь Боги, була якась дохристиянська віра? Не можемо ж ми вірити, що ми стали людьми тільки з приходом грецьких єреїв до нас. Є ж і в нас прагнення знати — хто ми, звідки ми, чії ми діти? Якщо ми будемо казати, що крім грецьких церков, поставлених нами в Україні (Русі), і "Євангелій", нами переписаних, ми нічого не хочемо знати про себе, то з нас же сміятимуться люди? І ми самі на себе дивитимемося очима тих чужинців, які глумляться з нас, з нашої віри і мови, з нашої історії і культури.

Ті українські лінцвісти, які не відважуються самостійно осмислювати історичні особливості

розвитку рідної мови, на рідну мову дивляться через окуляри чужих лінгвістичних теорій. Вони визнають "Сербську теорію": в основі старослов'янської мови стоїть мова сербська. І визнають "Паннонську (словенську) теорію" — в основі старослов'янської мови стоїть словенська мова. І визнають "Моравську теорію" — в основі старослов'янської мови стоїть моравська мова. І визнають "Болгарську теорію": в основі старослов'янської мови стоїть болгарська мова.

212. Слов'янські племена, вийшовши з Трипільської України, створили діалекти; з цих праслов'янських діалектів виникли сучасні мови Західних і Північних слов'ян.

("Церковно-слов'янську мову" треба вважати мовою церковниками скомпонованою для вигіднішої пропаганди світогляду Грецької церкви. Вони (церковники) підбирали, пишучи літургічні тексти, такі слова, які б були більш-менш зрозумілі для всіх слов'ян. Не без підстав "церковно-слов'янська" мова вважається "штучною мовою").

Коли історики, археологи устійнили, що Правітчизною народів Білої раси є, як твердить Л.

Паретті й інші визначні історики, "побережжя Дніпра", то значить на бережжях Дніпра створилася основа мов Індо-Європейських народів, а значить і основа мови праслов'янської і старослов'янської. Як може, наприклад, бути болгарська мова основою старослов'янської мови, коли болгари тоді, як основа старослов'янської мови творилася, говорили мовою старотюркською-тюркською, живучи на північних землях, які межували з Азією.

213. П'ять тисяч літ тому на бережжях Дніпра жили Трипільці (Оріяни), маючи одну (праіндоевропейську мову), яка й сьогодні стоїть в основі санскриту, слов'янських мов, балтійських, грецьких, романських та інших мов Європи. І цю теорію треба прийняти не тому, що вона "силенківська" (в лінцвістичній науці патріотичним почуттям немає місця), а тому що вона обумовлена історією культурного розвитку людства.

Є свята правда — українську мову створили внуки Дажбожі. У їхній вірі був Бог Виласа. Він виласкавлював мову, ошляхетнював її. Слово "Виласа" складене з приставки "ви" до слова "ласа". У "Ведах" слово "ласа" значить "ласкати", "ніжити", "ошляхетнювати", "душу облагороднювати": значить,

це слово в цьому значенні вже було п'ять тисяч літ тому.

214. Людина родиться з душею. Та справа не в душі, а в її красі, ніжності, натхненні, благородстві. Щоб людська душа гарнішала, їй треба "ласувати" (облагороднювати), граючи їй на сопілці, пісню їй співаючи, дари і ніжності їй даруючи.

У "Рик Ведах" оспіваний Бог Виласа. Виласа — опікун закоханих, оніжнювач радості, щастя, виласкавлювач обдарованості, сівач благополуччя, ошляхетнювач любови. Варто згадати, що в богемській (чеській) мові слово "ласа" значить "любов".

Є в народній пісні слова "Явтуше, та коли твоя та добрая ласка". Тут слово "ласка" значить "милість", "доброта", "любов". У ведійському санскриті слово "ласа" значить "багатство", "доброта", "приємність", "принада". (Ласувати — значить входити у світ любови, ласкавити. Ми сьогодні кажемо — ласощі, ласкавий, ласий, ласолуб, ласкавець).

Ми забули, що наші предки слово "виласканий"

вживали в значенні "викоханий", "аристократичний", "шляхетний", "благородний", обдарований Богом Виласом. Виласа -ведійський Бог любови, пісні, гуляння, мистецтва, мислення, багатства, скарбу). І піснетворець (поет) звався ласкавцем, тобто, людиною, натхненною Виласом.

215. У Новгороді головна вулиця в дохристиянські часи звалася — Виласа, де й стояла статуя Виласа. І в "Слові про Похід Ігоря" читаємо: "Віщий Бояне, Велесів внуче". Не можемо знати (першорукопису немає), як автор "Слова" написав — Виласа чи Влс? Знаємо, що у старослов'янських рукописах писалися слова скорочено. Наприклад, "бъ" (бог), "ба" (бога), "слава" (слава), "гдъ" (господь), "да" (дасть), "исъ" (Ісус), "ха" (Христа), "члкъ" (чоловік). Відомо, що для перших перекладачів "Слова" було багато незрозумілого. Вони робили помилки, неправильно поділяючи текст, неправильно ставлячи розділові знаки і неправильно трактуючи значення того чи іншого слова. Вважаю, що автор "Слова" написав "Влс". (У санскритському письмі голосні букви не в усіх випадках пишуться. Наприклад, написано "тृ", а читається "тато", "тата", "написано "ल" читається "лель", написано "रु" — читається "риг").

Слово "Влс" можна читати як "Влес", "Велес", "Влос",

"Вилас", та правильно — Виласа. У "Житії князя Володимира" читаємо: "А Волоса, его же іменуваху яко скотіа бога, повели в Почайну ріку вовраци". Бачимо, що є прагнення (керуючись мотивами політики грецької церкви) не тільки спотворювати ім'я Виласа, а й неправильно трактувати його значення. В інших літописах написано "Вилас" або "Веліс": у литовській мові слово "веліс" значить "мертвяк". У греків є святий Власій — опікун скота; пристосовуючи Виласа до церковного Власія, монахи — літописці й написали: "Волос, скотіа бога". (Вислів "скотолюбіє" у старі часи означав "грошолюбство").

216. Джашуягв, Джашуя, Яшюя, Ісус, Джесус, Єсус, Сус, Йсус. Якщо сказати людині необізнаній з лінгвістичними законами, що ім'я "Йсус" виникло з імени "Джашуа", вона проявить застереження. Справді так є, древні кияни казали Паржана. Бог Паржана — уосіблення дощу. У "Ведах" визначне місце має божество Паржана. Ведійське слово "пар" є коренем українського слова "повернення", "поворот", "повертаючий", а слово "жана", як я вже говорив, значить "життя". Паржана — Повертаючий життя.

Узимку земля мертва — весною їй треба повернути

життя. Як і чим? Паржана весною повертає матері-Землі життя — посилає з сварги (неба) цілющу небесну життєтворчу воду (вар): з неба (сварги) на землю приходить життя.

Щоб краще збагнути значення слова "Паржана", загадаю, що в "Рик Ведах" є слова "Парітап" (Повернення тепла), "Парісуш" (Повернення суші), "Парівартам" (Повернутий кругом), "Парігріш" (Повертаючий гру), "Пар'яनावата" (Повертаючий вітер, у санскриті "вата" — вітер). У Індії Бог Паржана (і про це ми читаємо у "Рик Ведах") отримав нове ім'я — Індра.

217. Ім'я Паржана (Паржняна) почало вимовлятися як Пар'яна, Перуня. Митрополит Іларіон (Огієнко) пише, що "Слово "Перун" часом виводять від прати-бити, чавити" ("Д. В. У. Н.", стор. 101). Ні, у "Рик Ведах" слово "прати" значить "проти", "діяти проти", "бити", "прати", звідси — праник. Наприклад, такі мають значення санскритські слова "праті іті" — проти іти, "праті гата" — проти гатити.

Слово "Перун" (виникло з слова "Паржана", "Пар'яна") не має нічого спільного з словами "прати", "бити", "чавити". Навіть ті українці, які залюблені в

грецьку церкву і грецьку мітологію, не зобов'язані ім'я Паржяна (Пар'яна) вимовляти так, як написали монахи, Перун. (Польська вимова "Перуня" краще зберегла тотожність з первісним — Пар'яна (Паржяна)).

218. А Стрибог? Охрещений українець, сміючись з "глупоти" своїх предків (внуків Дажбожих), не знає, що сміється сам з себе, будучи людиною обдуреною тими чужими святителями, яким він поклоняється. Як же не сміятися? Українці (русичі) мали божка, що підстрибував, звали його ім'ям — Стрибог. Ні, не можна сміятися з доброї людини, яка йшла в білому вбранні і була злодіями обкидана болотом!

Твердження таких дослідників, як Огоновський, який доводить, що ім'я Стрибог походить від "Стриб-бог", що значить "бог, що стрибає", не варті уваги.

Не було слова "Стрибог" в рідній вірі України (Руси). Кияни казали "Стріба". Вони слово "ба" вживали в значенні "явність", "дійсність", "буття". У санскриті слово "ба" значить те, що в англійців "бі", "іс", у німців — "бін", "іст", у мові "Авест" - "бу".

Слово "ба", "бгу", "бг" наші предки не вживали в сучасному значенні "Бог". У них слово "Див" відповідало нашому сучасному "Бог". І слово "Див" (по-санскритському "Дева") в значенні "Бог" латиняни вимовили як "Девус". І звідси французи — Дію, іспанці — Діос, італійці — Діо. Старі греки вимовили "Див" як "Зео" (Зевс), а потім — Теос.

У нас з слова "Див", я як вже зазначував, виникли слова "Діва" (Дівиця, Дівчина), диво (чудо), "з доброго дива сталося". "Диво дивнеє на світі".

Очевидно, спочатку слово "діва" (дівчина) вживалося в значенні "богиня". У Індії (в мові Урду) слово "діва" (дева) сьогодні значить "богиня".

219. Наші предки слово "стрі" (і про це читаю й у "Рик Ведах") вживали в значенні "стереже", "опікується", "доглядає", "вартує". Стріба — сторож буття. Стріба у предків наших (вже в добу Трипільської культури, яку я зву Ведійською) був добрим духом, який єднав жену (життя) з мужем (могутністю), щоб вони мали одне почуття — з почуття їхнього приходив на світ синула (син), або дочка (дара).

У "Рик Ведах" визначено, що "Стріба" — божество, що опікується дітьми", є він ангелом-хоронителем світу дитячого. Стріба — уособлення рухливості, дії, невтомності, прагнення множитися, в продовженні життя щастя шукаючи. Усе, що рухливе (хвилі на ріці, рух в деревах, рух крові по жилах, вітри в полі, стрітення весни з зимою), вважалося помічником (внуком) Стріба.

У "Слові про похід Ігоря" читаємо: "Се вітри, Стрибожі (треба — Стрібові, — Л. С.) внуці, віють з моря стрілами". Не шляхетним сумлінням керувалися монахи-літописці, написавши слово "Стріба" як "Стрибог". Не завжди наші предки слово "ба" вживали в значенні "бог". Вони казали "Білоба" і "Чорноба", розуміючи, що змагається "біле буття" з "чорним буттям", а не в значенні — чорний бог і білий бог.

220. Пар'яна з Сварги (з неба) посилає землі дощ (життя). Небесною животворною силою напоена земля, оживає — зеленіють луки, степи, гаї, ліси, цвітуть сади. Часто з Пар'яною йде й Крешана. Кришана (Крешана) бере в Дажбога (Сонця) вогонь, і по Сварзі (небі) креше — несе людям вогонь, дає їм світло для родинного кола, іскру, тепло.

Ми, українці, кажемо — крешуть блискавиці, крешуть іскри, на небі почав кресати вогонь, кришить все на шляху, крешуть іскру дворучні мечі. І предки наші казали — Крес (Крешана). Є в нас слова "кресати", "кресатися", "креше", "крешуться". "Тухольці кресали вогонь і розкладали вогнище" (І. Франко).

Крешана — птах вогнистий, жар-птиця (блискавиця), він проганяє з землі зимову тьму. Він (Крешана чи Кришана) жар-птицею злітає з неба, і в дереві, і в камені затаює іскри свої. Кришана — суто хліборобське божество, весною вогненним кресанням (воскресінням) він подає з неба вістку, що хлібороб може вже починати землю кришити (орати). І в Оріяні (Трипільській Україні) ті оріяни, які були хліборобами, звалися кришанами.

221. І під час священної обрядової тризни (тертя двох перехрещених деревин) воскресається (викрешується) вогонь — дає своє живе знамено Кришана. Крес (хрест) — знамено Кришани: щоб людина могла здобути вогонь, або розвести вогонь (викресати, воскресити) треба дерева перехрещувати. Ім'я Кришана писалося, як "Крс",

"Крш", "Креш", "Крош".

З ім'я "Кришана" (який також є визначним Ведійським божеством) постало слово "крос", "крест" (хрест), у сербо-хорватській мові слово "кріш" (криж) значить "хрест", у богемській - "кріж". У церковнослов'янській - "криші", "крижі" (хрест).

(У грецькій мові слово "отаврос" значить "хрест"; від грецького слова "хрієін", що значить "мазати", створене слово "Христос" (Помазаний). Немає жодних даних вважати, що слова "Христос" і "хрест" своїм походженням споріднені).

Хрест — стародавній символ світла в релігіях України (Руси), Індії, Єгипту, Ассирії, Азтекії. Цар Сирії Шамші — Адада (син Салманаедра), який жив 800 років до "нашої ери", зображений з хрестом у руці. У старих латинів — хрест (сгux) вважався знаряддям, до якого прицвяховувалися збунтовані раби, я вже про це оповідав, згадуючи Спартака. У християн хрест вважається символом віри християнської; не всі християни віддають пошану хрестові.

Кришана зовсім незгаданий у писаннях монахів-

літописців тому, що його символ "хрест" і його скорочене ім'я "Крш", звучанням нагадуючи ім'я Крістос, вносили замішання в їхнє блаженство.

222. У "Авестах" слово "гору" значить "сонце". І тому деякі дослідники вважають, що слово "хорс" іранське — походить від "гору". І гітти слово "гор" мали в значенні "горіння", "небесне горіння". (Знаємо, що Овідій звав українців (русичів) гіттітами. Зневажаючи їх, він, самозакоханий римський аристократ, писав, що боїться, "Щоб брудний гіттіт з добутих мечем не забрав життя"; у праці "Совість Історичної Науки" я говорю про мову гіттітську).

Митрополит Іларіон (Огієнко) написав, що "Хорс — староукраїнський бог Сонця, Сонце" ("Слово про Похід Ігоря", Вінніпек, стор. 197). А в "Д. В. У. Н." (на стор. 103) він пояснює, що "Друга назва для бога Сонця була Хорс. Чим він різнився від Даждьбога, нема змоги встановити. Багато вчених: Бодяньський, Крек, Ягіч, Фаминцин і інші, твердять, що Хорс і Даждьбог — це одна особа, один бог Сонця. Але проти свідчать самі пам'ятки, що все подають цих богів, не змішуючи, як дві особи". Тобто, перераховуючи імена Богів, пишуть "Сварог, Дажбог, Перун, Велес, Хорс, Стрибог". Літописні пам'ятки не змішують Дажбога з Хорсом.

223. Уважно читаю у "Слові про похід Ігоря" такі слова: "Всеслав князь людем судяше, князем гради рядяше, а сам в ноч волком рискаше: іс Києва дорискаше до кур Тматороканя, великому Хорсови волком путь прерискаше". З цих слів дізнаємося, що буй-тур Всеслав "сам в ноч волком рискаше", тобто, вночі швидко їде на коні, "великому Хорсові волком путь прерискаше". Хіба вночі можна Сонцеві (Хорсові?) "волком путь прерискаше?"

У літописах написано "Хурс", "Хорс", "Хрос", "Харс", і є написано "Хрс"; слово "Хрс" треба читати, як "Хороса", або "Хроса". Слово "Хроса" фонологічно утворилося з санскритського "Гоурас" (Гоура), що значить "бліде горіння", "брильянтне світло", "біле сіяння". У "Атарва Веда" (Паршіста) слово "Гоура" значить "Брильянтна Богиня" в значенні "Місяць" (нічне небесне горіння, ніжно-брильянтне сяйво).

Незважаючи на те, що ім'я Божества Хороса затьмарене було сотні літ зневажливими писаннями монахів-літописців, воно в правильній вимові збереглося у слові "Хороше", що значить "Осяйно", "Горіюче", "Гарно", "Опромінене". Так, Місяць — це Хорос (Хорош). І хороша дівчина в хорошу (місячну) ніч хорошому юнакові до Хороса (Місяця) звертаю-

чись, співає: "Не світи ти, Місяченько, не світи нікому! Тільки світи миленькому, як іде додому".

У цій сердечній дівочій молитві затаєне не тільки єднання з вірою Предків, а й проявлене хотіння бачити в Хоросі приятеля таємних дівочих почувань. Великий Хоросе (Хорсе), путь Твоя позначена саявом на землі внуків Дажбожих і ославлена нічними походами богатирів України (Руси), буй-турами і яр-турами.

224. А Сварог? "Сварог — головний Бог українського дохристиянського всебожества (пантеону)?" Ні. Слово "Сварог" літописці-монахи неправильно написали, щоб утвердити думку, що українці (русичі) "мали бога з рогами", були такими нечистивцями хибнодумними, що, бачите, поклонялися "рогатому богові"?

"Сварга" — так говорили і писали цар Святослав і волхви, і ніколи — Сварог. "Сварга" значить "Царство Небесне". Сварга тримає зорі, сонце, місяць, землю, щоб "цьому світові не бути поверженому", щоб в цьому світі були Прав, Яв, Нав.

У Сварзі (Небесному Царстві) є Датель Буття (Дажбог). Він — Головний Сваржич, Він — безособове Світло, у Нього є Сини і Дочки -Пар'яна, Кришана, Виласа, Хороса, Стріба, Світовид, Мокша, Лада, Лад. Усі вони — сини Дажбожі (сини Сонця). Українці (русичі) — внуки Дажбожі, тобто внуки Сонця. ("Лев Силенко — перша людина, яка пояснила, чому Дажбог звався Сварожичем і чому українці (русичі) звалися внуками Дажбожими. Зна-чить, наші рідні Боги не були бісами-ідолами? Я прийму Силенкове пояснення значення божеств у старобатьківській вірі нашій, коли воно буде всіми визнане". Земляче, пощо таке пишеш? Правда є правдою, незалежно від того, чи вона всіми визнана, чи тільки малою спільнотою).

225. Наші предки вірили, що вони походять з божественного роду (з сім'ї Богів). Дажбог (їхній Рідний Дід живе на Сварзі (в Царстві Небесному) з своїми Синами і Дочками, а Внукам своїм (українцям-русичам) передав у вічну спадщину землю молоками і медами текучу, пташиними піснями співучу, багату на зерно й м'ясиво та на всяку пашницю, небесне й земне диво, щоб внуки Дажбожі були мужні й пригожі, і мужністю пісень славили день, і були вічними, як світ, і нині і завжди!

Українці (русичі) — внуки Дажбожі. "У "Слові о полку Ігоревім" 1187-го року проведений ще один погляд на наших давніх божків: це не біси, не ідоли, але наші Предки, люди — їхні онуки: "Погибашеть жизнь Дажбожа внука", "Встала Обида в силах Дажбожа внука", "Бояне, Велесів внуче". Це для нас дуже важливе: давні боги не біси, і з'єдналися (злилися) вже з нами, як наші Предки. Взагалі, в "Слові" ані єдиним слівцем не ображено наших стародавніх вірувань, хоч автор його був християнин" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", стор. 21). Зрозуміло бо, що тільки той християнин, який має душу безжалісно скалічену, буде "ображати наші стародавні вірування", тобто, поводитиметься, як людина малої духовної культури.

226. Дажбог. Сьогодні слово "Дажбог" ми вживаємо в значенні "Датель Буття". Є такі вчені, які вважають, що слово "даждь" постало з іранського "даг". У "Авестах" — "даг", а в "Рик Ведах" — "даг" значить "догорання", "догора"; слово "Дагра" — горіння.

Санскритське слово "да" (як знаємо) значить "давання", "дає", "дати". І в цьому значенні воно поширене й у "Авестах". Латини кажуть "даре", іспанці — "дар", румуни — "да", французи — "доннер".

Уже я писав, що санскритське слово "сур'я" (суар)
значить "сонце", але треба знати, що й слово "жотіс"
значить "сонце", "небесна ясність", "сонце в
небесах", "жотіс" постало з слова "жя" (життя).

(На світанку історії Індо-Європейських народів слово
"ба" вживалося в значенні "є". Англієць каже "бі",
німець — "бін", у "Авестах" — "бу", в "Рик Ведах" —
"бгу", ("стрільба" — "стріляння є", "сівба", "мо-лоть-
ба", "моль-ба". Там моль-ба — там моління є).

Вникаючи у священну суть слова "Дажбог",
відчуваєш почуття гордості — якими
світломислячими і душевно-добрими були наші
Родителі — Тато Орь і Мати Лель! Вони казали, що
світ є, люди є, бо в Сварзі (небі) Датель життя є (Да
жя ба). У "Влес-книзі" (пишеться "Влес книгу сю
птчемо Бгу ншему", а треба читати "Виласа книгу сю
почтемо Богу нашому") пишеться "Дажба".

227. Як в оригінальному рукописі "Слова про похід
Ігоря" було написано — ніхто тепер сказати не може,
та на основі тих копій, що є, читаємо: "Востала Обида
в силах Дажбожа внука", могло бути написано так, як

у "Влес-Книзі", "Дажба внука".

Коли наші предки казали: "Боги наші славні", то вони ці слова вживали в значенні "Могутності наші славні", "Багатства наші славні", "Величності наші славні". Слово "бог" постало з санскритського слова "багу", що значить "величність", "багатість", "могутність". У "Рик Ведах" читаємо "багузна" — багатознаючий, "багудана" — багатодаючий.

Є в небесах сонце — Датель життя, буття (Дажяба). З історії релігій світу знаємо, що розуміння Бога змінні. І в наших предків Дажяба був визначений як "Датель Життя Багатого" в значенні — Датель Життя Всюдисущого і Всевічного; сьогодні ми слово "Дажба" вимовляємо як — "Дажбог".

Слова "Востала Обида в силах Дажбожа внука" Митрополит Іларіон (Огієнко) переклав: "Встала Обида в військах Даждьбожого внука". Він безпідставно написав "Даждьбог" замість "Дажбог".

"Походження назви Даждьбог — своє, народне, це слово складне, зложене з приказового способу даждь, цебто дай, і бог, багатство. Разом — податель

добра, багатства, бог подавець, дарівник, пор. "Deus dator". У цій назві слово бог давніше за даждьбог. В історичних пам'ятках це ім'я звичайно пишеться або по-давно-слов'янському Даждьбог, або по-староукраїнському Дажбог" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Д. В. У. Н.", стор. 102). Наші Предки "приказових способів" у іменах (і особливо в іменах Богів своїх) не вживали. Пояснення, що слово "Дажбог" значить "Дай Боже" треба вважати невдумливим.

228. Митрополит Іларіон (Огієнко), пояснюючи походження слова "бог", пише, що "найважливіше релігійне слово бог формою позосталося в нас незмінним, і не було заступлене новим грецьким словом теос. Слово бог було в нашій мові з дуже давнього часу, а дісталось до нас дець із південного Сходу, із персько-іранського світу, пор. санскритське bhago, зендське bagha, перське bagha — багач, багатство, добро, податель добра. Наші слова: багач, багатий, богатир, багатство), збожжя-збіжжя й т. ін. одного спільного пня зо словом бог" ("Д. В. У. Н.", стор. 85).

Таке пояснення слова "бог" не зовсім правильне. По-санскритському "бог" значить "дева" (див), по-авестійському — "бажя", по-староперському —

"бага", але це зовсім не значить, що слово "бог" "дісталось до нас десь із південного Сходу", ні, ні, слово "бог" дісталось до південного Сходу (до Ірану, Індії) з Оріяни (Трипільської України-Руси) п'ять тисяч літ тому — десь на світанку історії Індо-Європейської: у часи приходу перших оріянських племен до Північної Індії.

229. Тато Ор' і мати Лель вірили, що вони отримали від Дажбога (діда свого) землю молоком і медом текучу — отримали у вічну спадщину, вони — внуки Дажбожі. І народжені ними сини і доньки створили Рід, який носить ім'я Первородителя свого — Оріянський (Арійський) рід. Ор' і Лель у часи Мізинської культури казали "Сварґа". І слово це (у "Ведах") значить "Небо". Щоб краще відчуті значення слова "сварґа", згадаю такі санскритські слова "свар-ґадвара" — (небесні двері); "свар-ґаоко" (небесний дім). Дім Богів, де живуть з Богами душі внуків Дажбожих, прибулі після земного життя в Царство Духа Предків.

"Сваруг" (самовирощуючий, самороджений; тут "руг" значить "роджений"); "свароціс" (самоосяяний, в небесах сяючий); сварґя (царство небесне). Найпоширеніше в санскриті слово "сварґа" вживається у значенні "небо", "царство духовне,

небесне".

230. Датель Буття (Дажбог) множинний своїм вічним і безмежним "Я". Дажбог, опікуючись внуками своїми, проявляє себе, як Сила вічна, незнищима, самоутверджуюча в многодіянні. Зернич — творець зерна, Листвич — листя, Квітич — квітів, Травич — трав; усі назви місяців уособлюють в собі божества України (Руси), і на славу добрих дій їхніх Свята Вечера має дванадцять страв. (У Західній Європі місяці названі в честь божеств Римських — Марс (Март, Мерч), і в честь імен римських імператорів, Август).

Коляда, Корочун, Щедрик, Стрітєння, Зажинки, Обжинки, Веснянки, Купала, Морена, Неділя, Карна, Клечальна Неділя, Великдень, Різдво, Мольба, Благовіщення, Білий Тиждень були назвами святкових врочистостей і понять. Вважати, що вони були богами, значить робити таку помилку, яку робить той, хто, неорієнтуючись, пише, що Панахида, Євхаристія, Іконостас, Парастас, Архиєрей, Епітрахиль, Церква, Катехизис, Анатема, Псалми, Маковея, Антимінс — справа української національної культури, віри, свідомости.

231. Хто був Світовид? Світовид — син Дажбожий, якому доручено пильнувати, щоб у світі Нав і Яв здійснювався Прав, тобто, щоб у світі Неявному і Явному священноздійснювалися Правила Дажбожі. Хто була Мокша (Макоша)? Макоша — мати Милосердя. Вона оплакує горе внуків Дажбожих, сльозами своїми Вона звільняє душу від туги, пригнічення. Її душа — сльози всемилосердя. Джерельні ріки — то чисті сльози матері Макоші. З джерела воду пити — цілющими Макошиними сльозами душу оздоровлювати. Мокша оплакує гріхи людські — слізьми обмиває душі тих, хто лишає земне життя і переселюється у Царство Духа Предків.

(З слова "мок" (мокий) виникло слово Мокша (Макоша). Не випадково кияни, побачивши джерельно-чисту річку, яка тече в лісах (на північ від Воронежа), дали їй назву -Мокша).

Лада — уособлення дівочої краси, Лад — чоловічої. Ладний — значить чарівний, вибагливий, привабливий, має тіло і душу ладністю виласкавлені. Карна — мистецтво управління, володіння, впорядкування, керування. З слова "Карна" виникли слова "кермо", "карний", "корманич", "кермування".

232. Проф. Др. Л. Білецький (президент УВАН) не написав нічого величного про православ'є грецької церкви в Україні (Русі). Він після глибоких досліджень визначив, що про віру "українського народу часто приходить чути від української інтелігенції згідливі вислови, що, мовляв, то нічого не варті "забобони". Іншими словами, таке означення давало до розуміння, що поганство українського народу — то є така собі дурниця, що не заслуговує на ніяку увагу, а народові тільки шкодить, затримуючи його цивілізаційний поступ, розвиток його світогляду, культури на задивлення на світ Божий".

"Заглиблюючись у багатющу ділянку віри українського народу, студіюючи всі прояви його обрядових дій, вірувань, мітів і культів, мушу ствердити, що таке згідливе твердження є збудоване на глибокому блуді й непорозумінні. Все те в світогляді українського народу, що можна означити, як первісне релігійне переживання, є один із найбагатіших скарбів народного творчого думання, є невичерпне джерело, з якого черпаємо всі ті духовні проблеми, що підносять духовність української нації, те істотне, що відрізняє український народ від інших як слов'янських, так і других народів, те, що творить українську національну історію, філософію, мистецтво, що спричинюється до пізнання його національного єства".

"Найхарактеристичнішою рисою всіх цих релігійних переживань є те, що вони йдуть із самої душі народу й тому заховують у своїй основі найглибші переживання його рідної історії.., а це все вкупі змальовує нам і розкриває всю сутність його правдивої національної душі. Ні в одній ділянці української культури ми не наблизимось так безпосередньо до душі української нації, не відчуємо так тремтіння національного духа, як у цій первісній вірі українського народу" (Л. Біленький, "Історія Української Літератури", т. 1, стор. 23, 24).

Рідна віра України (Руси) — це велична, горда, священна національна свідомість Українського народу, творена тисячоліттями, творена на волі, самобутньо. Щоб в народі пропала національна свідомість, треба дати йому свідомість православія грецької церкви, треба безперервно з душі народу викорінювати "тремтіння національного духа", закованого в його Дажбожій вірі.

233. 1122 рік. Грек-митрополит Никита (1122-1126) у Святій Софії проклинає римських єреїв, що вони "уклонилися від древнього ученія церкви", "неправильно визнають непорочне зачатіє Богородиці Марії", "Католики неправильно

ісповідують, кажучи Дух Святий походить від Отця і Сина", "Католики-лжеапостоли, які приходять в овечих одежах, щоб спокушати православних християн обіцянками".

Коли у Києві появиться католик, вже всім ясно, що прийшов він, щоб "спокушати православних християн обіцянками". Київська молодь, чуючи, що єреї грецької віри зневажають всі віри на світі, крім грецької, не тільки не хочуть іти до церкви, а й відважуються казати, що в грецькій церкві є ідолослужіння. "Піддаємо анатемі всіх тих, хто зве поклоніння іконам ідолослужінням, і тому їм не поклоняється"; такі й подібні анатемами виголошує Никита. "Що грек каже, то нас не зобов'язує"; такі й подібні думки висловлюють кияни.

234. І Никита рече: "Святий Феодосій Печерський у "Слові о карах Божих" написав, що Христос на Русь зсилає кари, голод, пошесті, набіги поганців тому, що народ ще тримається віри батьків своїх, з пошаною згадує імена Богів Київських! Імена Богів Київських гнівають Христа!"

Прийшла весна, молодь іде в діброви стрічати весну. Грає на сопілках, співає. "Цілий світ дохристиянської

поезії, де забава, мистецтво, віра і життя зливалися в одну цілість, де Дажбожі внуки з співами на устах ішли зустрічати весну, де молодь збиралася між селами на весільні ігри..", — все це "полетіло з прокльонами монаха-аскета"" (Б. Лепкий, "Н. І. У. Л.", том 1, стор. 40, 41).

Виконуючи розпорядження грека-митрополита Никити, воевода Путятя (внук того Путяти, що в часи царя Володимира хрещення робив вогнем і мечем), з градниками напав на розспівану молодь — біжать дівчата, гублять вінки, плачуть. Юнаки, обороняючись, пускають стріли — ранять Путятиних градників. Градники мечами ранять юнаків. "Істинним православним є той, хто церковні пісні співає, а не світські — про зорі, вітер, Дніпро, місяць, кохання та інші поганські нечистивості!"

Кияни, обороняючи дітей, вийшли з дворів своїх зокирами і мечами. І вторглися у двірець воеводи Путяти — порубали у Путятиній церкві грецьких "іконних божків". І підпалили Путятин двірець. (О, нелегко, нелегко було молодим киянам свою рідну національну свідомість відстоювати!)

235. І сталося не грецько-церковне чудо, а святе

київське! Цар Володимир (Мономах) не покарав повсталих киян. Чому? Половці знову палять села, ловлять людей і продають у неволю у Фракію. Треба молодих людей кликати до війська: потрібне ополчення.

"Не до війська, а в монастирі має іти молодь! У молитвах і постах дні проводити треба, щоб приподобатися Цариці Небесній", — речуть монахи. І цар Володимир (Мономах) їм відповідає: "Не піст, не життя на самоті, не монашество врятує вас, а добра дія!"

236. 1124 рік. Затемнення сонця. Кияни, бачачи, що в обідню пору так затемнилося сонце, що на небі появилися зорі, стали на коліна. У їхній спонуці прокинулися одідичені поняття, що Сонце — свята сила животворна, яку хочеться хвалити, без якої світ не може бути світом. "Сонце — світло Дажбоже, і Дажбог в Сонці і Сонце в Дажбозі", — рекли волхви.

І цар Володимир у своїй "Науці" дітям дає настанови: "Щоб не застало вас сонце в постелі", "Віддавши ранкову похвалу Богові, а потім Восходячому Сонцеві, й, побачивши Сонце, прославте Бога з радістю". "Похвалу Восходячому Сонцеві". Ці ж слова

взяв цар Володимир з молитви, яку виголошують волхви, живучи у лісах, глухих хащах. Не маючи сил викорінити з народного інстинкту (тисячоліттями надбані) поняття, що "рідне — рідне", а "чуже — чуже", будуть появлятися намагання обряди рідної віри України (Руси) підпорядкувати інтересам грецької церкви.

"Віддаваймо ранкову похвалу Сонцеві — Дателеві Буття нашого, ми, внуки Дажбожі, живемо в промінні Сонця. Ми народжені Сонцем і віддаємо похвалу Восходячому Сонцеві. Ми не хочемо, щоб у наше сонячне життя втручалися божки грецької церкви, привезені з Візантії", -повторяють кияни слова волхвів.

І... горить Київ. Горять церкви грецької релігії. Горить жидівська вулиця, на якій жили жиди-лихварі, торгівці сіллю та іншим крамом. "Пожаръ великъ въ Києвъ, яко погоревшу ему мало не всему, яко церквей единыхъ сгорело мало не 600, погорь гора і монастыри все, что ихъ било в граде" ("Ростовська літопись").

237. У Києві 600 малих дерев'яних церков? "Князі ставили церкви, монастирі, мали свої домашні

церкви, возили з собою попів, їжу в далеку дорогу, а поруч з цим споряджували в монастирях пири для монахів, але й запрошували туди й своїх знайомих чоловіків і жінок, і добре там гуляли", і "І співали тропарі. І, як нап'ються, то не пам'ятають і тропарів" (М. Аркас).

Бояри, купці ставили домашні церкви. Коли купець зробить злочин тяжкий — під час суперечки уб'є знатного киянина, він повинен гріх відпокутувати. Як? Дає злото митрополитові, і ставить домашню церкву, освячуючи її дорогими іконами, привезеними з Греції. І кияни, почувши, що купець посварився з купцем чи боярином, кажуть: "Ще не знати, хто з них церкву ставитиме?"

238. 1125 рік. Цар Володимир (Мономах) 19 травня помер, маючи 73 роки. І царем став його син Мстислав. У літописі читаємо: "Се бо Мстислав великий наследи отця свого Володимира Мономаха великого. Володимир сам собою постоя на Дону і многа пота утер за землю Рускую, а Мстислав мужи свої посла, загна Половци за Дон і за Волгу, за Яик, і тако избави Бог Рускую землю от поганих".

І прийшла весна — вісті з Новгороду прийшли (в 1126

році), що вже кінець квітня, а сніг лежить на нивах. Вимерзла озимина. І минулого року був неврожай. Новгородці їдять березову кору, липове листя, мох.

1126 рік. 1 серпня у Києві землетрус. Похилилися і потріскалися кам'яні церкви. Помер грек-митрополит Никита; він майже п'ять років безпощадно викорінював у народі національну свідомість, утверджену рідною вірою України (Руси). "За його панування вже можемо запримітити, що мораль, вроджена українському народові.., внаслідок візантійщини.., занепала сильно", "засоби митрополитів-греків: спершу здеморалізувати Український народ, бо тоді щойно можна зробити з нього колонію" (Др. Г. Лужницький, "У. Ц. м. С. і З.", стор. 86). Здеморалізувати Український Народ, значить перетворити його в народ без національної свідомости і гордості, перетворити внуків Дажбожих у рабів Саваотових, в національно несвідомих істинно-православних тутешніх людей.

239. 1131 рік. Прибув до Києва новий грек (митрополит Михаїл). І з ним — юрби монахів. Здібніші монахи будуть наіменовані єпископами й ігуменами грецької церкви в Україні (Русі). І на лад'ях (човнах) прибули грецькі купці — привезли ікони, ризи, підсвічники, кадильниці, кропила, мощі,

камінці з гори Афон та з гори Голгофа. Багатий купець Пирогостус (Пирогощ) привіз ікону, обкладену камінням, оздоблену сріблом і золотом; ікону Діви Марії малював славний грецький іконограф, позувала, як видно по образі, чорноока і смаглява якась грецька дівчина.

У "Харатейних Літописах" пишеться, що цар Мстислав Володимирович (1125-1132) "заложи́л в Києві церков Святой Богородиці Пирогощую", "от греков Пирогощую купцом Богоматері образ". На Подолі на ярмарку рядами стоять сотні ікон Богородиці, Христа, Іоана Хрестителя, Варвари, Андрія, Миколая, Юрія, Михаїла, і десятки інших святих грецької церкви.

Чому в Україні (Русі) такий великий збут святощів грецької церкви — просто немає застою?
"Іпатієвський літопис", 1871 року видання, на стор. 77-й пише: "Коли Володимир охрестився, то прийняв ісповідання віри за себе і за весь свій народ, а в цьому ісповіданні було й таке: "Вірую і приємлю церковная преданія і кланяюся чесним іконам, кланяюся древу чесному і кресту, і всякому кресту, і святим мощам і святим сосудам"". Такі поклявся ритуали здійснювати цар Володимир, і той, хто не купує грецькі церковні святощі і не поклоняється їм,

не шанує клятви тієї, яку склав грекам цар
Володимир.

240. Бідні люди купують на Подолі бідні ікони
Богородиці. Багаті люди доми свої прикрашають
багатими іконами Богородиці. Цар Мстислав,
купивши у грека-купця Пирогостуса найбагатшу ікону
Богородиці, в її честь поставив церкву "Богоматері
Пирогоської", яка була проголошена чудотворною.

Торгівці іконами оточили селянина Поляна, який у
дзбанах продає пахучий липовий мед, у міхах —
сало. Щоб відчепитися від нав'язливого продавця,
Полян узяв ікону святої Варвари за три кусні сала. І
сказав: "Згодиться, моя стара помолиться, а не
згодиться — горнець з молоком накриватиме". У цих
словах (словах, що стали народним прислів'ям) ви-
словлена щира селянська безпосередність, по якій
пізнаємо — народ не дорожить тими святощами, які
ненароджені з його душі, з рідних його понять і
хвилювань.

241. 1132 рік. 15 квітня помер цар Мстислав
Володимирович. Він жив для грецької церкви,
щедрими дарами обдаровував єреїв-греків.
Догоджав їм, нічим їх не обмежував. У купців святощі

закуповував, золота не шкодуючи. Він у Києві поставив багатий Федорівський монастир (він, цар Мстислав, у хрещенні був Федором).

(І не цариця Ольга, не цар Володимир-Хреститель, а цар Мстислав був зразу (як пише Др. Г. Лужницький) греками проголошений "святим Феодором грецької церкви". Щойно після 1240 року (в часи підходу Татаро-Монгольської орди до Києва) греки проголосили царя Володимира-Хрестителя святим Василієм... із застереженнями: він був святим без права почитання в церкві. І щойно в 1263 році вперше було його ім'я згадане, як святого грецької церкви.

У грецькій церкві святих дуже багато — є цілі "династії святих". Наприклад, святий Василій (329-379) походив "з родини святих греків". Батько св. Василія — святий, мати св. Василія — це свята Емінія, а сестра його — свята Мокрина, а брати його — святий Юрій і святий Петро, їм поклони складають українці — православні грецької церкви).

242. Після смерти царя Мстислава стає царем князь Ярополк Володимирович (молодший брат Мстиславовий). Бути царем України (Руси) — імперії,

яка своїми просторами рівняється Західній Європі, справа складна. (У "Біблії" пишеться, що було царство Юдея, яке на півдні межувало з царством Едом, на сході — з Солоним морем, на заході — з Палестиною, і були в Юдеї гради — Єрусалим, Геброн, Бір-Шеба, Ламіш. На території імперії України (Руси) могли б розміститися двісті таких царств, як Юдея).

В Україні (Русі) від 972 року починаючи (майже за два століття), народилося сотні князів. І тепер їхні роди — сини, внуки, правнуки, споріднені з ними бояри і сини, і внуки боярські — прагнуть влади, слави, земельних наділів.

Мономаховичі, Святославовичі, Мстиславовичі, Ольговичі, Всеволодовичі, Давидовичі і десятки їм подібних князів — всі вони зріднені між собою і всі вони борються між собою, знесилюючи самі себе. Ні, немає жодних підстав вірити, що "Хрещення Русі сприяло об'єднанню руських земель, посиленню міжнародного авторитету Київської Русі і розвитку давньоруської культури". Хрещення стримало розвиток давньоруської культури, хрещення роз'єднало землі України (Руси) і ослабило її міжнародний авторитет. Не кажу, що греки з нами зробили те, що іспанці з аzteками, та хрещення

привело до ослаблення нашої національної енергії, і ми починаємо гинути...

243. 1136 рік. Новгород. Князь Святослав (в охрещенні Николай) одружується з красунею (з дочкою славного новгородця Петрила). Молоду пару вінчає піп Агафон. Новгородський єпископ-грек Ніфонт розгнівався, що без його участі княже вінчання відбулося.

Князь Святослав, щоб єпископ Ніфонт не гнівався, дає йому (крім усталених княжих дарів) новий дар — річно 100 золотих гривенів. Гривна має 50 різанів (копійок). "Скільки ж то буде гривна на наші гроші? Се можна вивести з того, що за рік служби платили жінці одну гривну" (М. Аркас).

Єпископ Ніфонт, отримавши 100 гривенів, гнівно проречав: "Не достоить ея пояти" ("Новгородський літопис"). Православ'є грецької церкви в Україні (Русі), очолене єпископами-греками, або огреченими українцями (русичами), ослаблювало владу князів, роз'єднувало їх. Греки вважали, що князі, маючи православ'є церкви грецької, повинні вважати наставлеників, присланих з Візантії, своїми панами, і їм коритися. І власне єпископ Новгородський (грек

Ніфонт) вважав себе вищим за князя, якого він сповідає, причащає, карає за гріхи, або звеличує "за добрі діла довершені на славу церкви грецької".

244. Грек-єпископ Ніфонт у Святій Софії Новгородській, хреста тримаючи, речав, що князь Святослав "Богу протівен і святой Софії!" "Так вам і треба! Вогнем і мечем нас, новгородців, на віру грецьку навертали ви, князь Гліб, воєводи Путята, Добриня! І тепер, греки душу вашу грецькою церквою поневоливши, речуть вам, що ви "Богові противні і святій Софії!" Князі наші — раби церкви грецької, а ми раби рабів!" — рекли новгородці.

Єпископ Ніфонт проголосив, що він є єпископом "з волі Вседіви Марії і Господа Христа". І поділив він новгородців на дві ворожі групи, переманивши на свою сторону й Петрила (тестя князя Святослава) і купців та бояр. І в Новгороді почалася війна — князь Святослав був підступно схоплений і зв'язаний. І тепер "стрежахуть его на Смядине в монастирі, яко же і жену его в Новгороді у святой Варваре в монастирі". (Монастирі поставлені князями на славу церкві грецькій, стали не тільки в'язницею душі, а й тіла).

Петрило, збагнувши, що грек-єпископ Ніфонт хитро використав його в творенні бунту проти князя Святослава, біжить до монастиря. Біжить, щоб рятувати свою доню, яка в "святій Варварі сидить замурована, через малий отвір їй їжу подають". О, нещасний православний Петрило!

Твоїх дідів вогнем і мечем на православіє навернули. Тепер доню твою у "святій Варварі" замурували... лежить Петрило в рові біля монастиря, задушений мотузкою: читаючи "Новгородський літопис", ми довідуємося про жакні події наших временних літ.

245. Війна, викликана греком-єпископом Ніфонтом, страшна — рід князів Ольговичів іде війною проти роду Мономаховичів. Ольговичі боронять князя Святослава Новгородського. Князь Всеволод Чернігівський у Чернігові осуджує дії ніфонтівців у Новгороді, не знаючи, що він у Чернігові має єпископа-ніфонтівця.

Єпископ-ніфонтівець у Чернігові в церкві рече:
"Через перстень була дана влада в Єгипті Йосипові! І через перстень прославився Даниїл в країні Вавилонській. Правиця Господа Саваота озброїла Мойсея в морі Червоному. Архиєрей, слуга

Христовий, перстень влади князеві дає, або від нього перстень влади відбирає!"

Вони (єпископи) були "Преосвященими Владиками" (Володарями). І поводитися вони по-преосвященному — якщо їхня преосвященність гнітила душу і поневолювала мислення князів, то треба знати, що справа не у преосвященності, а в тому — чия вона, звідки вона і кому вона служить? Якщо ви хочете, щоб преосвященність служила справі України (Руси), то з чужин її не позичайте. Ви рідну преосвященність в 988 році запламити, і грецькій поклонилися, терпіть же тепер і служіть їй і принижуйтеся, звучи себе "псами смердючими". (У Ніконському літописі пишеться, що князь Всеволод (Чернігівський), примушений був, каючись перед єпископом, сказати: "Азь песь смердящій, таковая злая содьвая", що значить на мову сучасну, перекладаючи: "Я пес смердючий, таке зло здійснюю". Якщо б справді єпископ православія церкви грецької був зацікавлений у величності княжого авторитету, то він би не вимагав від князя такого принизливого каяття.

246. Князь Всеволод (Чернігівський) Олегович, внук Святослава Ярославича, в 1138 році став царем України (Руси). Чернігівщина, Смоленщина, Волинь

та інші князівства з'єднані з Києвом. Північні колонії України (Руси) — Рязанщина і Ростово-Суздальщина вже починають попадати під вплив "ніфонтівського духа": єпископ Ніфонт Новгородський вважає, що Новгород і Ростово-Суздальськ не повинні коритися цареві Всеволодові.

У 1145 році цар Всеволод рішив відважно говорити з греком-митрополитом Михаїлом. "Цар України (Руси) царює з волі Христової. Заступником волі Христової є митрополит Михаїл", — рекли єреї. "Що ж це є? Виходить, що цар України (Руси) царює з волі грека, який репрезентує волю Христа? Грек має уповноваження від Христа розпоряджатися волею, душею, розумом України (Руси)", — рекли кияни.

Грек-митрополит Михаїл у св. Софії рече: "Хочете життя вічне досягнути, то поступайте так, як наказує вам робити правдивий Бог Ісус Христос: "Хто покинув дома, або братів, або сестер, або батька, або матір, або жінку, або дітей, або поля, задля ім'я мого, життя вічне досягне!" (Маттей, 19, 29). Пощо брати мечі в руки! Пощо дбати про блага земні, пощо дбати про земну Вітчизну! Дбайте про небесну Вітчизну — в ній життя вічне, блаженство і спасіння! Спаситель добровільно умалив себе, прийнявши вигляд раба!"

"Царю Всеволоде, є щось зле в нас? Юнаки, обвішавшись мішками і на шиї хрести повісивши, покидають доми, братів, сестер, приймають вигляд раба-жебрак. І йдуть в ліси Ростово-Суздальщини, щоб "поганців" мордвинів, чудів, мерів, черемисів на православіє грецької церкви навертати. Україна (Русь) вже так обправославлена, що не має сил сама себе боронити?" — сказав тисяцький Суша, з Дінця прибувши.

247. І сказав грек-митрополит Михаїл: "Глупий той син, який виступає проти віри батьків своїх! Віру царів Володимира, Ярослава треба шанувати і для неї жити! Хто батька шанує, того й люди шанують!"

"Господь Бог Саваот схотів, щоб греки пасли стадо України (Русі) по-грецькому. Хто не кориться грецьким єреям, той не кориться своїм батькам-царям Володимирові, Ярославові, Мстиславові. Грецька мудрість є міркою мудрости для всіх тих киян, які хочуть бути людьми мудрими, "просвещенними крещенієм".

"Ми, греки, для киян дали все, що є на світі

найсвятіше — ікони, ризи, кадило, кропило, требники, канони, тропарі! Ми, греки, навчили киян, як в Україні (Русі) грецькі церкви ставити і як за грецькими уставами жити у монастирях. Ми, греки, у Херсонесі одягнули царя Володимира у грецькі ризи, щоб він був подібний на благовірного грека і не виглядав, як його батько — варвар Святослав. У нас, греків, є слово "матетеузате", що значить "зробить учнями". Ви, кияни, є грецькими учнями, і такими ви повинні всюди і завжди себе почувати. Царі України (Руси) — Володимир, Ярослав, Мстислав і всі інші — це грецькі учні, ми їх учили служити грецькій церкві в ім'я нашого Господа Бога Ісуса Христа!"

248. І сказав атіман Суша: "Я з Дінця. Я гість у Києві. Скажіть, митрополите Михаїле, чому в Києві всі церкви повинні ставитися на взір грецький? Чому Київ не може мати київський взір? Чому ми не можемо бути подібними самі на себе?"

З правіків Україна (Русь) мала святе знамено Триєдиности — Прав, Яв, Нав; злотий тризуб. Ви забороняєте киянам у домах тризубець мати на стіні. Кажете, що тризубець -знамено язичеське, поганське, вороже грецькій церкві. А чому у Візантії пошановане знамено язичеської Греції, двоголова змія? Чому у Греції пошановане язичеське божество

Греції Алена, її статуї й досі греки тримають у своїх
домах?

Ви у Києві попалили древні київські письмена, писані
на берестових листах, сказавши, що в них славиться
поганська віра України (Руси). А чому ви тепер
привезли до Києва древні грецькі письмена, в яких
славиться поганська віра Греції (Гелляди)?

Ви до Києва привезли писання Іоанна Малали, у яких
оповідається про грецьких богів Кроноса, Зевса,
Гефеста, Геракла, Геру? Ви, візантійські архиєреї,
наші рідні оповідання про богів України (Руси)
переслідуюте, палите, а своїх богів-ідолів нам
привозите, бо в них "мудра сладость єсть", "мед
наслаждєній?" Як я знаю? Мені про це сказав монах
Клим Смолятич! Ви, греки, обманули нас вірою
Христовою!"

249. Грек-митрополит Михаїл, почувши, що цар
Всеволод ставиться прихильно до атімана Суші, втік з
Києва. Тікаючи, він наказав від імени
Константинопольського патріярха не відчиняти у
Києві грецької церкви (святої Софії) — ніхто з
єпископів не сміє торкатися до замка! Навантаживши
скрині скарбами, він дав прощальний наказ грекові-

єпископові Ніфонтові: "Бережи Київ від латинників! А коли латинник схоче грецьку віру прийняти, повинен вісім днів молитовно і постом очищатися від латинського бесовства. Латини — гірші від жидів.

Папа Григорій 6-й купив цього року престол папський за тисячу фунтів золота, вірить, що видатки швидко повернуться. Благовірний Ніфонте, полагодивши справи у Новгороді, їдь у Ростово-Суздальщину. У Суздалі є князь, у жилах якого тече благородна грецька кров. Він знає, що я їду в Константинополь, на нього вся наша надія. Він покарає Київ за те, що він принизив мене. У Рязані, Ростові, Суздалі, Кучкові (Москві) наші єпископства. І там живуть муроми, чуді, мордвини, мешчери, мері — усі вони ненавидять Київ тому, що Київ їхні землі покоровив. Частина з них вже на віру грецьку навернені. Вони мої молитовні благання почувши, сплять Київ — осине гніздо варвара Святослава і його потомків!"

250. Цар Всеволод занедужав. Запросив він до Києва князів і сказав їм, що грек-митрополит Михаїл відмовився висвячувати на єпископів людей негрецького походження, вважав, що "Україна (Русь) повинна бути в грецькій церкві". Цар Всеволод хотів, щоб грецька церква була в Україні (Русі) очолена не греками. Князі склали присягу, що після смерти царя

Всеволода визнають царем князя Ігоря; Ігор — брат Всеволодовий.

У 1146 році помер цар Всеволод і царем став князь Із'яслав Мстиславич (Переяславський). Князь Ігор сидить у Переяславі — ув'язнений у монастирі.

251. 1147 рік. Цар Із'яслав скликав у Києві Собор єпископів. На Собор прибули з Чернігова єпископ Онуфрій, з Білгороду — єпископ Теодор, з Новгороду — єпископ Ніфонт, з Смоленська — єпископ Мануїл, з Переяслава — Євтим, з Юр'їва — Дам'ян, з Володимира — Федір.

І на Соборі цар Із'яслав спитав, чи єпископи можуть вибрати митрополита? Єпископ Онуфрій відповів, що на основі грецьких церковних канонів, єпископи можуть вибрати митрополита. З освяченням також труднощів не буде, бо "в нас єсть голова святого Климента, якоже Гріци ставять рукою святого Іоана". (Коли "гріци" можуть висвячуватися рукою святого Іоана (тобто, засушеною кісткою руки), то чому кияни не можуть для висвячення покористуватися черепом святого Климента?).

"Въ лето 6655 (1147)" року (у липні місяці) монаха "Зарубського" монастиря Клима Смолятича (книжника і філософа, "преже бо его й не бываль таковъ въ Руси") було поставлено на митрополита Київського і всея Руси. Грек-єпископ Ніфонт, найдовіреніша людина Візантії, здібний дипломат візантійський, та його однодумці (греки-єпископи Теодор, Нестор, Мануїл і інші) сказали, що "нема того в законі, щоб єпископи ставили митрополита без Константинопольського патріярха". Духовне поневолення України (Руси) — свята законна православна справа.

252. "Якщо імператор Візантії, нікого не питаючи, іменує того чи іншого архиєрея патріярхом Константинопольським, то чому цар України (Руси) при згоді Собору єпископів не може іменувати того чи іншого архиєрея митрополитом Київським?" Є пан-християнин і є раб-християнин: те, що дозволено панові — заборонено рабові? З рабством боротися дуже тяжко тоді, коли воно освячене святими церковними законами. Єпископи, очолені єпископом Ніфонтом, сказали митрополитові Климові Смолятичеві: "Не поклоняємося тобі і не служимо з тобою". Так кажучи, вони не керувалися вірою Христовою, а інтересами грецькими, які вони завжди ставили на перше місце. "Киян зробіть учнями (матеузате), навчіть їх кланятися грецькій мудрості, грецькій церкві, грецьким авторитетам. І карайте їх

за неслухняність"; з таким поглядом грек не може розлучитися.

159 років живе Україна (Русь) в духовному рабстві грецької церкви; уже виплеканий раб, він уже втратив почуття національної єдності, уже можна легко використати раба проти раба. Раб, сам з собою воюючи, допоможе грекам скинути з київського митрополичого престолу українця (русича) Кліма Смолятича. Знову прибуде грек-митрополит. Треба почати творити опозицію проти митрополита Кліма Смолятича.

253. І "головою опозиції став Ніфонт: він не згадував Кліма у Богослуженнях. І виступав публично проти нього, маючи союзника в наказному ігуменові Печерського монастиря, Теодосієві. Князь Із'яслав 2-й намагався переконати Ніфонта, забороняючи йому виступати проти митрополита Кліма. Ніфонт не покоровився, бунтуючи далі духовенство проти Київського митрополита".

"Князь Із'яслав заборонив Ніфонтові вертатися на єпископську катедру до Новгороду, назначуючи йому мешкання в Печерському монастирі" (Проф. Др. Г. Луницький, "У. Ц. м. С. і З.", стор. 91). Ніфонт і

його однодумці речуть: "Понеже он (Митрополит Клим Смолятич, — Л. С.) не помінаєш патріарха, он волк єси!" Він (Митрополит Клим Смолятич) у Києві єпископами-греками і грецькою церквою огреченими киянами, проголошений "вовком". Чи був він вовком?

254. Він (українець, митрополит Клим Смолятич) був греком по вірі, він думав по-грецькому. З дитячих років він був навчений трепетною душею благоговіти перед грецькими іконами. Він, крім грецької, жодної іншої віри не розумів. Він звеличував православіє грецької церкви і культуру грецької дохристиянської віри. Так є, "Клим Смолятич... у своїх творах покликувався на твори Гомера, Аристотеля й Платона", він "глибоко сприйняв нову високу культуру й пересаджував її на українську землю", культура ж візантійська така "висока", що навіть "самі стіни Константинополя пахли культурою" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Візантія й Україна", стор. 46, 56).

Клим Смолятич, читаючи Гомера, знав імена грецьких Богів: Зевса, Аполлона, Атени, Артеміди, Деонісія, Крона. У Києві дозволено читати писання грецьких волхвів Гомера, Софокля, Еврипіда, Есхіла, в їхніх паганських писаннях звеличена паганська

культура і віра Греції. Знає Клим Смолятич, добре вивчивши грецьку мову, що єреї-греки у Києві читають писання про Афродиту (богиню кохання), Геліоса (бога сонця), Атену — богиню грецької столиці, Алоєя — бога обжинків, Деонісія — бога виноградарів, Еола — бога вітрів.

І їм вільно вимовляти імена грецьких богів. І вони ж (єреї грецькі) забороняють у Києві вимовляти слово "Дажбог". І Клим Смолятич, щоб грекам приподобатися, не має на устах імен богів України (Руси). "Залишки язичества, народні вірування підлягалися духовному судові" (Н. І. Костомаров, "Перша Книга", стор. 27). Греки-єреї любили монаха Кліма Смолятича так, як любить рабовласник раба вірного, коліноприклонного, смиренного. Та коли вони побачили, що раб хоче себе звільнити з ярма, вони його на його землі вовком назвали.

255. Є такі святі закони, на основі яких Україна (Русь) назавжди передана в духовне рабство — той, хто бореться за її духовну незалежність, порушує закони того хрещення, яке було в 988 році довершене. "Се протівно єсть преданію святой греческой церкви, іже крещенієм синов Русі просветі от престола Константинопольського, оттуда же і перваго Києву митрополита подаде Михаїла, іже рукописанієм

утверді, яко не достоїнт іному биті в Києві митрополиту, точію от благословенія Патріярха Константина града" ("Патерик").

"Рукописанієм" греки утвердили під час "крещенія синов Русі", що в Києві ніхто не має права бути митрополитом без дозволу греків. І той, хто це православне "рукописаніє" порушує, вважається вовком таким, як Клим Смолятич.

"Русичі не були задоволені владою митрополитів-греків", "хотіли звільнити церкву Русі від залежності церкви Греції", "митрополити-греки не складали безумовного добра для церкви Русі, і проти цього не можна зробити жодних заперечень" (Е. Голубинський, "Історія Русської церкви", т. 1, ч. 1, стор. 315, 317, 320).

Хрещення України (Руси) було справою більш політично-економічною, ніж духовною: греки при допомозі віри Христової поневолили українців; безпощадно визискували їх. Не мати у Києві грека митрополита значить економічно ослабити Візантію, лишити її без хліба, хутра, воску, меду, сала, скоту, солодководої риби, шкіри, рогу, масла та інших скарбів, які йдуть з України (Руси) до Кон-

стантинополя, як "дар на Боже".

256. Обминувши Київ, спішать "гості" від імператора Візантії Мануїла Комнена в далеку північну Ростово-Суздальщину до князя Юрія Довгорукого. Одягнені вони, як і завжди, в благовірне одіння єрейське, з хрестами, в мішках — антимінси, мініатюрні ікони, кропила, кадила. Везуть вони велику святість святої церкви грецької — везуть грамоту до єпископа Ніфонта від "Патріярха Константина града Ніколая 4-го" (Музалона). У грамоті "Патріярх Константина града" дає моральну підтримку єпископові Ніфонтові, який мобілізував чорноризників церкви Грецької для боротьби проти царя України (Руси) Із'яслава Мстиславича і проти українця (русича) митрополита Клима Смолятича. "Патерик" пише, що у грамоті "Патріярх Константина града" славить єпископа Ніфонта, "ублажая его о величестве разума й крепости, й причитая того къ древнимъ Святым Отцемъ".

За велику працю, яку провів єпископ Ніфонт, утверджуючи в Україні (Русі) духовне рабство, освячене церквою грецькою, він був церквою грецькою проголошений святим Ніфонтом. І українці (раби православні) навчені (бо правдиву віру мають) своїх катів звати українськими святими. Так є, що

"Святий Ніфонт, єпископ Новгородський. Єпископом був з 1-го січня 1130 року. Упокоївся 21 квітня 1156 року в Києво-Печерському монастирі" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Українська Патрольоґія", стор. 84). Так є, коли народ має таку чужу віру, в якій кати народу проголошені святими угодниками, він (народ) вважається одуреним народом).

Хто такий князь Юрій Довгорукий? Вигнані з України (Руси) розбійники, винуваті і не винуваті вбивці, і всі ті, що провинилися перед родом своїм, ішли в ліси далекої півночі.

Знаємо, що до 988 року не було в нас кари смертної — винуватців виганяли з села, або вони самі, зло довершивши, тікали. З таких утікачів на берегах Оки, Москви, Клязьми, Шексни поставали мисливські "хутори", в яких жили і місцеві (неслов'янські) люди племен Мері, Муроми, Мордви, Весі. Мордвинка, одружившись з утікачем, вивчала його мову. Діти — метиси говорили мордвіно-київською мовою. Коли в ці селища приходили з України (Руси) княжі дружини (військові частини), "хутори" ставали княжими, і платили князеві данину. І тому, що тут князі поставили свої укріплення-гради Ростов і Суздаль, земля ця почалася зватися Ростово-Суздальською.

257. "Ростово-Суздальська земля... край цей заселений був здавна племенами Чудьськими та Фінськими. Князь Юрій, а далі син його Андрій, заселили цей дикий край слов'янськими невольниками та своїми дружинниками, будували там городи та оселяли села. Чудь та Фінни, слабші, менш культурні від Слов'ян, мішаючись з Руськими людьми та перейнявши християнську віру, потрохи втрачали свою народність і мову, і з сієї мішанини склалося зовсім осібне од Українців, і вдачою, і на обличчя, плем'я, що потім сталося зватися Великорусами. Уже здавна Великоруси визначалися своєю більшою рухливістю, здатніші були до торгівлі та до такого іншого, але у громадському ділі вони зовсім зрікалися своєї волі і зовсім підлягали волі свого князя. Тим-то князеві й любо було жити серед такого народу", — так пише син Адмірала — Головнокомандуючого Чорноморським флотом і портами, царський офіцер М. Аркас, вихованець Петербурзької школи правознавства, в "Історії України-Руси", стор. 59.

258. Добірні харчі, безмежні степові простори. Здорова кров з розвиненим інстинктом панування. Він (українець-русич) вміє своїй волі підпорядкувати волю покорених племен. Він вроджений наказодавець. Грецьку віру маючи, він клонить

голову перед єреєм грецьким, просить у нього благословення. Рідному князеві він не кориться — він сам собі князь. Він хоче князя вчити, як князь має княжувати. Там, де всі наказодавці, немає таких, які б виконували накази. Накази, які не виконуються, нагадують порожнє колосся -шуму багато, а користи нема.

Там, де кожний майже князь, тяжко князем бути: кожний вважає, що він споріднений з родом княжим, з княжим воєначальником чи з зятем княжим, чи з бабусею невістки, яка є женою сина княжого дядька. "Я ниви маю, ліс, стадо скоту — самих кобил двадцять, вісім коней. Маю 20 стіжків збіжжя. Самого меду в мене 30 берковців! Маю трьох синів, п'ять дочок. Я сам собі князь!" — таку філософію життя мав землевласник, рід якого споріднений з родом княжим. І з таких родів складається плем'я, з племен — народ України (Руси).

259. У Ростово-Суздальщині мішанці (тобто, метиси, французьке слово "метис" значить "потомок", роджений від подружжя двох різних рас) — люди рухливі: рухливі тому, що всі вони є мисливцями і торгівцями (переважно торгували хутрами, рогом, шкурою). "Вони зрікалися своєї волі і зовсім

підлягали волі свого князя" тому, що така була в них одідичена вдача мисливська. Мисливці ідуть на полювання юрбою, їх веде начальник — найвідважніший і найспритніший мисливець.

І всі вони під час полювання (в ім'я успішного полювання) беззастережно виконують накази начальника, не вступаючи з ним в розмову з питаннями "Що ти мені наказуєш тримати стрілу наготові? А може я щось інше в думці маю? Звідки я знаю, що твій наказ правильний?" Мисливець "зовсім зрікається своєї волі і зовсім підлягає волі свого провідника: народ з таким мисливським інстинктом є добрим народом для творення армії і державного життя".

260. "Гості" від імператора Візантії Мануїла Комнена зупинилися на перепочинок у селищі Кучкове (Кучкове — хутір боярина-купця Стефана Івановича Кучки). І зачарувалися: у Кучкові в соснових "ізбах" лежать великі скарби — хутра дорогоцінні.

У лісах, непрохідних болотах, на березі річки Моськава (Гниловодна, звідси — Москва) живуть відважні багаті мисливці мордвини. Мордвини, щоб успішніше збувати хутра в Кучкові, вже трохи

навчилися говорити по-київському, деякі з них вже й "ізби" поставили в Кучкові, стали слугами при дворі боярина Кучки.

Селище Кучкове стоїть на підвищенні, оточене високим частоколом. (Тепер на цьому місці стоїть Кремль). Воевода Кучка хутра, куплені в мордвинів (виміняні за сокири, молотки, мечі, жіночі прикраси), відправляв до Києва. Тепер він навантажує їх на човни — пливе по Москві, а потім по Клязьмі до Суздаля, де живе князь Юрій Довгорукий.

На ріці Клязьмі є селище Клязьма, на ріці Костромі — селище Кострома, на озері Чухлома — селище Чухлома. У цих селищах живуть неслов'янські племена. Люди чудські і мордвинські (для зручності) селище Кучкове, яке стоїть на ріці Москва, називали Москва, а частокіл (дерев'яну огорожу) називали — кремль.

Князь Юрій Довгорукий зустрів у Кучкові (Москві) прибулого з Києва єпископа Ростовського, грека Нестора. Єпископ грек Нестор гостро осудив нововибраного митрополита (українця-русича) Кліма Смолятича, і сказав Юрію Довгорукому, що Київ порушив закони, підписані під час хрещення в

988 році, значить Київ хрещення не визнав. Київ відійшов від Константинопольського патріарха. Єдину тепер надію має Візантія на землі Московські (Ростово-Суздальські), де царює незалежний князь Юрій Довгорукий.

261. Дві "містерійні" дати: у 1147 році цар Із'яслав скликав у Києві Собор єпископів, де було проголошено непідпорядкування Константинопольському патріархові. І в цьому ж 1147 році відбувся у Кучкові (Москві) "Таємний собор", відомий під назвою "обед силен"; і тут, в Москві, князь Юрій Довгорукий, натхненний "ніфонтовцями" і "гостями", прибулими з Константинополя, вирішив справу свого військового походу на Київ. (Вперше в історії згадується Москва в літописі такими словами: "Князь Юрій Довгорукий в 1147 році дав "у Москве обед силен".

Князь Юрій Довгорукий приїхав на побережжя річки Москви, де жив, заснувавши собі хутір, боярин Стефан Іванович Кучка. У Кучки були красива дочка Уліта і сини Пьотр і Іоакім. Князь Юрій Довгорукий одружив свого сина Андрея з Улітою. А боярина Кучку задушив шнурком.

"Москва на крови основана, й къ изумленію враговъ нашихъ сделалась Царствомъ знаменитымъ. Она долгое время именовалась Кучковымъ" (Н. М. Карамзін, "Історія Государства Россійскаго", том 2, С.-Петербург, 1892 р., стор. 142).

З військом, в якому більше неслов'ян (мордвинів і чудів), натхненний єпископом-греком Нестором, князь Юрій Довгорукий в 1149 році вторгається в Київ. Він виконує прохання Візантії — виганяє з Києва царя Із'яслава і українця митрополита Кліма Смолятича.

У 1150 році цар Із'яслав Мстиславович виганяє з Києва Ростово-Суздальську орду князя Юрія Довгорукого. Іде кривава війна. І знову князь Юрій Довгорукий входить в Київ. І знову його виганяє з Києва цар Із'яслав Мстиславович. Іде кривава війна. І входить у Київ князь Ростислав Мстиславович і виходить. І входить у Київ князь Із'яслав Давидович, і царює один рік. І знову (вже третій раз) вводить у Київ князь Юрій Довгорукий Ростово-Суздальську орду, і було це в 1155 році.

Із Константинополя у квітні 1156 року прибуває новий грек-митрополит Константин 1-й. Він у святій Софії привітав христолюбне військо Московське (Ростово-Суздальське) і нового царя-князя Юрія Довгорукого. І прокляв "в ім'я Отця і Сина і Святого Духа" противного для Христа царя Із'яслава і противного для Христа митрополита Клима Смолятича.

262. І у Святій Софії проголосив грек-митрополит Константин 1-й, що всі висвячення, здійснені українцем (русичем) Климом Смолятичем "в ім'я Небесної Цариці Діви Марії вважаються незаконними". І ті, які стали священиками, отримали висвячення від "поганина-віровідступника Клима Смолятича, повинні від цього висвячення відректися, і в угоду Христу Богу проклясти Клима Смолятича".

Кияни любили царя Із'яслава. Він був таким добрим, що забороняв єреям і градникам розганяти киян тоді, коли вони у гаях співали світських пісень, жартували, слухали сопілку. Цар Юрій Довгорукий, оточений єреями-греками, після пиру знову пир улаштовує — тішиться, що на бажання Візантії присмирив Київ і дав у Києві необмежені права для грека-митрополита Константина 1-го. Кияни відчули, що живуть у подвійній неволі — їхню душу гнітить

Візантія, а тіло гнітить Мордвіно-Чудське військо московське, очолене князем Юрієм Довгоруким. І сумно, що цар Із'яслав в 1155 році помер — хто тепер оборонить киян?

(Папа римський Андріян 4-й, почувши, що Візантія при допомозі князя Юрія Довгорукого вигнала з Києва українця-митрополита Клима Смолятича і починає свої впливи ширити на півночі — біля меж Фінляндії, задосадував. Натхненний папою Андріяном 4-м шведський король Ерик в 1157 році завойовує Фінляндію і починає вогнем і мечем навертати фінляндців на Христову віру римську).

У 1157 році, 15-го травня (на пиру в Петрила захворівши), помер князь Юрій Довгорукий. Кияни, почувши, що він помер, повстали, розгромили у Києві його Двірець Царський, повбивали його бояр. А військо його, рятуючись, утекло з Києва, пішло у Московщину. І втік з Києва й грек-митрополит Константин, знайшовши притулок у Чернігові, у грека-єпископа Антонія. Митрополит Клим Смолятич спішить з града Володимира до Києва.

263. Одна частина єпископів стала по стороні українця (русича) митрополита Клима Смолятича,

інша — по стороні грека-митрополита Константина. І князі, своїх єпископів підтримуючи, поділилися на дві непримиренно ворожі сили. І вже готові почати воювати самі з собою.

Щоб обманути православних рабів-християн, їм постійно єреї біля амвонів речуть: "Забажав Володимир об'єднати численні свої землі одною вірою та збагатити її придбаннями візантійської культури, і тому хрестив народ, після хрещення авторитет царя піднявся, престиж Русі в Європі став великий, усі тішилися хрещенням, бо над ними правдива віра возсіяла". Церковна така пропаганда є облудною: в ній зігнорована навіть та історична правда, яка занотована монахами у літописах.

("Виявляється, що вони (греки) не тільки без жодного права підкорили собі церкву Русі, але, власне кажучи, порушили дійсні права і в тому випадку, коли заставляли нас мати митрополита з них, а не з природніх русичів" (стор. 273). "Наші предки не проявляли найменшої пошани до національного характеру греків і зображали їх, як уособлення лицемірства" (стор. 326). "Народні прислів'я говорять про фальшивість і хитрість греків: "цигана обмане жид, жида — грек, а грека — чорт", "грек скаже правду раз на рік", "грек за золото собі очі виколе" (стор.

317), (Е. Голубинський, том 1, "Історія Русскої церкви"). Якщо народ бачив, що греки — це втілення лицемірства, то він в душі ненавидів й те хрещення, яке було здійснене при допомозі цих лицемірів. У народі нашому була ненависть не до греків, як народу грецького, а до греків-єреїв, які жорстоко пригнічували добру вдачу київських людей).

На одній вулиці стоять кияни і речуть: "Клима Смолятича хочемо! Віра грецька, то хай хоч митрополитом буде наша людина! Геть грека Константина!" Біля монастиря Києво-Печерського стоять монахи і речуть: "По рукописанням має бути митрополитом тільки грек! Геть Клима Смолятича! Хто не визнає, щоб грек був митрополитом, той не визнає хрещення Русі!"

264. Бачачи, що киян, поділених політикою православія грецького, помирити не можна, (киянин бачить у киянинові найлютішого ворога) вирішено порятунку шукати у Візантії. Поспішає гінець — боярин Юрій Семкович до Константинополя: щоб не було так, як хочуть прихильники українця-митрополита Клима Смолятича і прихильники грека-митрополита Константина. Він (боярин Юрій Семкович) має привезти третього митрополита. Константинополь знає до найменших дрібниць, що

діється у Києві. ("Дайте нового митрополита?"

"Новий митрополит Іоан 4-й, думаємо, вже в Києві", — відповів патріарх Лука Хризовєрг).

Цар Ростислав Мстиславич не хоче в Києві прийняти грека митрополита Іоана 4-го. Кияни поділилися на три ворожі fronti. У Києві ще живе пам'ять про царя Святослава Першого. Старі люди (ті, що таємні зв'язки мають з волхвами) кажуть: "Вже так враги люті нас зхристиянізували, що й дихати не хочеться. Хай буде проклятий той день, який проголосив нас християнами віри грецької. Православними ставши, ми зненавиділи самі себе, збайдужіли до себе, охляли".

265. (Князь Мстислав Володимирівський (син царя Із'яслава) 22 листопада 1157 року) сказав боярам: "Митрополит Константин у святій Софії кляв мого батька за те, що він підтримував митрополита Клима Смолятича. Я ще маю почуття чести, геть митрополита Константина!"

Літописець написав, що коли у Чернігові помер грек-митрополит Константин, то князь Святослав Чернігівський у присутності грека-єпископа Антонія розірвав печать: у заповіті митрополит Константин

написав: "Не ховайте мого тіла. Хай воно буде викинуте з міста і передане собакам на з'їдання". Хай, мовляв, знають благовірні греки, що скити годують собак тілом людським.

Єпископ Антоній, боючись порушити митрополичого заповіту, вивіз тіло митрополита Константина за Чернігів і викинув його на смітник "собакам на з'їдання". Князь Святослав сказав, що в Україні (Русі) такого дикунства, яке тепер греки витворюють, ніколи не було. І він дав наказ порушити митрополичий заповіт — забрати тіло з смітника і поховати в Соборній церкві в Чернігові.

266. Щоб Україна (Русь) мала більше своїх православних святих, був і цей "забраний з смітника" митрополит Константин проголошений святим України (Руси). За які такі священні подвиги? Він проявив подвиг, проклинаючи у Києві у святій Софії митрополита Клима Смолятича. Він безпощадно карав тих киян, які, будучи православними грецької віри, проявляли прихильне ставлення до язичеських обрядів, законів, істин, порядків України (Руси). І він, як грек, поступав правильно. Чому?

Язичеська віра України (Руси) — це своєрідний,

кажучи сучасною мовою, національний світогляд, світогляд, в якому проявлений самобутній шлях життя, своєрідна духовна, культурна, політична, економічна, історична незалежність. Щоб українці (русичі) стали смиренними православними рабами грецької церкви, треба з їхнього життя викоринити залишки їхнього язичества: залишки їхнього самостійного мислення, залишки їхніх самостійних почувань. За творення в Україні (Русі) рабського типу людини — людини, яка життя своє готова віддати за православ'є грецької віри, грек-митрополит Константин проголошений грецькою церквою святим чудотворцем.

"Блаженний Константин 1, Митрополит Київський і всієї Руси. Був Митрополитом 1156-1158-их років, родом грек. Упокоївся в Чернігові 5 червня 1159-го року. Похований в Преображенському Чернігівському Соборі, над Мощами творилися чуда. Пам'ять святкується 5-го червня" (Митрополит Іларіон (Огієнко), "Українська Патрольоґія", стор. 77).

267. Ті, які в православ'ї грецької церкви бачать тільки невинні святощі церковні, істини Христові, жорстоко обмануті. Грецька церква (і латинська не була інакшою) ніколи не обмежувалася тільки справами церковними. Вона завжди була політиком,

дипломатом, цензором справ культурного життя, знавцем державної дипломатії і військових таємниць.

Наприклад, "такі патріярхи — державні діячі, як Фотій, Миколай Містик, Константин Лихуд, Іоан Каліка не обмежувалися тільки церковною діяльністю, але й повноправно брали участь у рішенні важливих державних справ, династичних і навіть військових питань" (Протоєрей Др. А Шмеман, "Історична дорога православ'я", 1954, стор. 265). І такі, як вони, і посилали в Україну (Русь) такого - грека-митрополита, який при допомозі попів і єпископів (армії Христової), здійснював політику, корисну для Візантії.

268. Візантія, бачачи, що Україна (Русь) відважно бунтується проти присланих з Константинополя греків-митрополитів, вирішила зробити з Києва те, що зробив Рим з Картагенами. Київ треба спалити, жителів ограбувати, мечами посікти; Христова Візантія знає, як розправитися з своїми православними рабами.

("Патріярх пекуче підохочував (єпископа) Ніфонта до боротьби з (українцем митрополитом) Климентом, і,

як свідчить "Іпатіївський літопис", "присла къ нему грамоты, блажа (его) и причитая къ святым" (Е. Голубинський, том 1, стор. 310). Справді, Візантія тепер мобілізувала в Україні (Русі) всю свою чорноризну агентуру, щоб — або тримати Київ у ярмі православія грецької церкви, або — спалити Київ. Київ, звільнившись з ярма православія грецької церкви, не тільки ослабить Візантію, а й інші народи заохотить іти його шляхом).

І візантійський патріярх Пасхаль 3-й, виконуючи політичні вказівки імператора, посилає "благих гостей" до князя Андрія Суздальського. "Князь Андрій виріс на півночі, над Волгою, і Русь (Україна) була для нього чужа і не любя" (М. Аркас). На північному березі річки Клязьма (там, де в Клязьму впадає річка Нерль) князь Андрій поставив Княжий Двірєць. Біля двірця почали селитися мирні й доброзичливі люди племен Мері, Мурома, Мордва. І так постало селище Боголюбове.

269. У граді Суздаль князь Андрій поставив величаву церкву, у ній єреї-греки поставили "образ Вседіви Марії". Рама цього образу була срібна. Образ Марії був оздоблений дорогими каміннями і п'ятнадцятьма фунтами золота. У літописі ця (привезена з Візантії ікона) описана з зазначенням

дрібних деталей.

Між селищами Суздаль і Москва — жваві зв'язки. У Москві так, як і в Суздалі, княжа знать складається з видатних мордвинів і чудів. (Чудь — славне фінське войовниче плем'я). Мордвин Анбал головний дворецький, права рука князя Андрія Суздальського. Князь Андрій (Суздальський) і Анбал та інші знатні мордвини особливо гостинно стріли "благих гостей" від патріярха Візантійського Луки ХризOVERґа.

"Благі гості" вручили князю Андрію (Суздальському) "золотий меч". (На мечі викарбувані грецькою мовою слова "Пресвятая Богородица! Помоги рабу твоєму Андрею". "Въ Московской Оружейной Палате есть древній мечъ Греческой работы, съ вырезанною Греческою надписью: "Пресвятая Богородица! Помоги рабу твоєму... въ лето по Христе..." (Н. М. Карамзін, "Історія Государства Россійскаго", том 3, стор. 7: примітки). Карамзін, будучи православним патріотом і улюбленцем "Святейшого синода", вирішив замість ім'я і подання року, поставити крапки, і, щоб справу злагіднити, сам себе питає: "Не сей ли мечъ принадлежалъ... Андрею?" Цей меч не тільки належав Андрею, а й цим мечем був убитий Андрей).

Слова, які були у Константинополі викарбовані на цьому мечеві, стали благословенним гаслом для Суздальсько-Московської знаті: спалити Київ.

270. Отримавши благословення з Візантії і святий меч грецької церкви, князь Андрій Суздальський випровадив свою многолюдну Суздальсько-Московську орду на південь.

Цар Мстислав Із'яславич (прихильник митрополита Кліма Смолятича) три дні боронить Київ. І бачить він, що темні сили православія грецької церкви діють проти нього. У київських церквах і монастирях (поставлених князем) візантійські агенти працюють на користь Суздальсько-Московської орди.

8-го березня 1169 року (на другий тиждень великого посту) Суздальсько-Москвинська орда почала палити Київ. "Як дика орда лютували Суздальці у городі. Два дні — оповідає літописець — грабували вони і палили будинки, мордували городян, жінок їх та дівчат забирали з собою, старих та дітей убивали без жалю, обдирали церкви та монастирі, забирали ікони, книжки, ризи, дзвони. Настала у Києві велика

туга, смуток і сльози. Не раз досі брали Київ усякі князі, але не руйнували; тепер брав його тяжкий ворог на те, щоб його знищити, зруйнувати, ослабити" (М. Аркас, "Історія України-Руси", стор. 60).

271. Після нападу на Київ Суздальсько-Московської орди "Київ вже на віки перестав бути осередком політичним". "І з цього часу північна Русь (колонія України-Руси, — Л. С.) зовсім одрізнілася від Руси-України і починає зватися спочатку "Великим Князівством Московським", а далі — царством Московським (од столиці Москва, що збудував Юрій у 1147 році)" (М. Аркас, "Історія України-Руси", стор. 60, 61). Князь Юрій Довгорукий (батько князя Андрія Суздальського) не збудував Москви у 1147 році. Він тільки у селищі Кучкове, одружуючи свого сина Андрія з Улітою — донькою боярина Кучки, її розбудував.

272. Літописець написав, що суздадо-москвини, втогнувшись у Київ, "грабиша за 2 дні весь град, Подольє і Гору, і монастирі, і Софью, і Десятинную Богородицю, і не бисть помилюваній нікому же ніоткуда же, церквам горящим, крестьяном убиваеом, другим вяжемим, жени ведени биша в плен, розлучаеми нуژهю от мужій своїх, мляденци ридаху зряще матерій своїх, і взяша іменья

множество" ("Іпатієвський літопис"). "Суздальці насилували жен і девіц у Києві" (В. Н. Татищев).

Суздальці-москвини насилували киянок і вбивали їх. Виривали з їхніх вух серги. Перстені, щоб легше зняти з мертвих пальців, з пальцями відсікали. Святощі грецької церкви, її книги, ризи, ікони, епітрахили, антимінси Візантія перетранспортувала з Києва у Москово-Суздальщину. І тепер Київ вже не буде прагнути, не питаючись Візантії, для себе митрополитів призначати з роду-племени Київського. (Хрещення України (Руси), яке Візантія почала в 988 році, було повністю завершено під час великого посту в березні 1169 року).

273. У Суздальщині (у селищі Боголюбове) біля Княжого Двірця рядами стоять бочки, наповнені злотом, сріблом, дорогими каміннями, привезеними з Києва: тисячі перстенів, сережок, намиста, ланцюжків, золотих гудзиків, гребінців, лежать променисті діядеми — все це дорогі прикраси, забрані в чепурних київських дівчат.

І біля Княжого Двірця лежать під шкіряними накриттями дорогі матеріали — шовк, сукна, готові одіння, мечі, окуті злотом, книги, ікони, військові

прапори, упряж, оздоблена золотими бляшками. У Княжому Двірцеві гучний пир. Єреї і гості з Константинополя співають божественних пісень. Єреї славлять "христолюбного князя Андрея" і його чад, і гостей з Кучкова (Москви), Ростова, Суздаля. Є радість, що Київ — гніздо, з якого вилітали орли такі, як цар Святослав, цар Ігор та інші нехрещені і хрещені вороги Візантії, перетворений у руїну, в якій у смертних муках конають кияни...

274. І тоді, коли ще на руїнах Києва клубочився дим, прибув (в 1170 році) з Суздалі-Московщини до Константинополя з великими дарами ігумен Феодор: посол від князя Андрея Боголюбського (Суздальського). Так є, "Феодор въ 1170 году (вісім місяців після спалення Києва, — Л. С.) ездилъ въ Царьградъ съ великимъ богатствомъ, и тамъ отъ Патріарха билъ поставленъ въ Ростовъ (Суздальській) Єпископом" (Н. М. Карамзін, том 3, стор. 12: примітки).

Передавши патріархові великі багатства і від нього отримавши титул єпископа Ростово-Суздальського, Феодор на Суздальщині робив "подвиги" на очах князя Андрея Боголюбського. "Он (Єпископ Феодоръ) мучилъ людей въ селахъ; даже распиналъ некоторыхъ, выжигалъ глаза, резалъ языки,

единственно для того, чтобы присвоить себе их
достояніе", "Летопись Никоновская пишет, что
Феодор варилъ женщинъ в котлахъ, отрезывал носы,
уши; что все трепетали его: ибо онъ "рыкалъ как
левъ, язык имель чистый, велеречивый", "Андрей
(Боголюбскій) признавалъ Феодора достойнимъ сана
Епископскаго"" (Н. М. Карамзін, "Історія Государства
Россійскаго", том 3, стор. 21, стор. 12: примітки).

275. 1174 рік. 29 червня. Ніч. Істинноруській мордвин
Анбал — права рука князя Андрія Суздальського
вважає, що скарби, награвовані у Києві, неправильно
поділені. Знає він, що з такою його думкою
погоджуються й деякі Суздальсько-Москвинські
бояри.

Він (Анбал), маючи ключі від Княжого Двірця, тихо
ввійшов з Іоакимом (Іоакім — брат Уліти, син
боярина Кучки) у підвал. У підвалі вдень і вночі
стоять два сторожі біля скринь, навантажених
скарбами. Анбал з Іоакимом убили цих сторожів і
почали кликати князя. Князь, почувши тривожний
голос вірного Анбала, підбіг до стіни, щоб взяти свого
меча: меч не було. (Не знав князь, що меч цей з
"Греческою надписью" тепер у руках Анбала).

Князь Андрей (Боголюбський) вбіг у підвал, і тут Анбал збив його з ніг, і він упав біля бочки, наповненої сріблом і золотом, награбованим у Києві. І Пьотр (суздальський купець) відрубав князеві Андрею (Боголюбському) праву руку, а Анбал і Іоакім "вонзили мечи в серце", і Боголюбський "скончався". І тут був убитий Прокопій — княжий слуга. І було тіло князя Андрея Боголюбського витягнене з підвалу і викинене під кущі.

Коли Козьма (княжий слуга) хотів тіло князя Андрея (Боголюбського) поховати, Анбал відповів: "Мы готовимъ его на сненіе псам". І "князь лежить нагъ". У Боголюбіві люди грабують награбоване. І дехто з грабіжників хоче поховати тіло "нагого князя", та Анбал відповідає: "Мы хотимъ выверечи псомъ" (ми хочемо віддати псам).

"Граждане Боголюбские взяли сторону убійць; расхитили дворець, серебро, злато, богатыя одежды, ткани. Тьло Андреево лежало въ огороде" (Н. М. Карамзін, "Історія Государства Россійскаго", том 3, С.-Петербург, 1892 р., стор. 17).

276. До селища Боголюбове з граду Володимира (на Клязьмі) прибув ігумен Феодул. Він з "браттями во

Хресті погребѣ, забієнного христолюбца князя
Андрея Суздальскаго въ златоверхомъ храме
Богоматери".

Митрополит (Огієнко), поучуючи православних
християн, що "Кожний народ має своїх власних
святих", пише, що "Святий Великий Князь Мученик —
Андрей Боголюбський. Убитий вночі з 29-го на 30
червня 1174 року. Побудував в 1158-1161 роках у Во-
лодимирі на Клязьмі величний Успенський Собор,
"якого не було на Русі", в якому й похований. Пам'ять
святкується 30-го березня", "Наші святи — це ясні зорі
на Небі України. Чи вже ж ми не хочемо і не
прагнемо, щоб ці зорі завжди світили на нашому
Небі?" ("Українська Патрольоґія", Вінніпег, 1965,
стор. 16, 57).

Яка релігія — такі й святи. Які святи, така й духовна
мораль у тих, які їм поклоняються.

ДЕНЬ 25

1. "Україно (Русе), що значить ім'я твоє?" "Сину мій, пізнай себе, і знатимеш життя імени Матері рідної". Піду в слово — піду в храм слова Русь, щоб пізнати себе. Піду в минуле, щоб правильно знати Сучасне, ясніше передбачати хід Майбутнього.

"Не йди в Минуле, воно поганське! Іди до церкви Андрея, де позолочений іконостас, по-модерному оздоблені образи Матея, Луки, Марка, Іоана, біля них сяють, барвами переливаються електричні канделябри!"

"У церкві й довідаєшся, що всі ми русини, раби Господа Саваота, Бога Ізраєлевого, Адамові діти, правнуки Ноеві, внуки Яфетові, славимо Сіон, у гріхах народжені, в гріхах живемо і в гріхах помremo. І нас, як грішників, буде поховано в лоні Авраамовім до другого пришествя. Не йди в Минуле, воно поганське!"

"Воно поганське, кажеш?" Слово "погано" було

поширене в дохристиянській Україні (Руси) в значенні "звиродніло", "недоумкувато", "потворно". Поганою людиною вважалася у наших Предків та людина, яка втратила цінні властивості своїх попередніх поколінь. "Опоганилася" значить "звиродніла", "спотворилася".

У санскриті слово "поганда" (чи "паганда") значить — звиродніла, нерозвинута, потворна. Оріяни ту дитину, яка до п'яти років не навчилася говорити, називали "паганда". Санскритське слово "ганда" значить "ганджа" (вада). І сьогодні ми кажемо — "людина без манджу" (людина без вади), "людина з ганджою" (людина з вадою). У санскриті слово "паханда" (чи "пашанда") (у "Магабгараті") значить — лицемір; нечестивий; непобожний; нешанобливий; той, хто зневажливо ставиться до правовірної віри Індії; і це слово в цьому значенні й сьогодні вживають брагмани.

2. Латинське слово "паґас" (від якого походить "паґанус", що значить "селянин", "хлібороб") немає нічого спільного з санскритсько-українським словом "паганда" (погано). Римські раби (люди різних племен і рас, утративши рідні мови і віри) були першими християнами. Вони тих людей, які жили у "паґусах" (багатих хліборобських оселях патриціїв),

звали "паганусами", тобто "розкошлюбам",
"незацікавленими вірою Христовою, яка ширить
нехоть до земних благ", язичниками.

Італійське слово "паганісімо" значить "язичеський"; я
вже говорив, що наші далекі родичі слово "язик"
вживали у значенні "нація", "мова". У чехів і сьогодні
слово "єзику" значить "народ", "нація". Християнин
(правдивий християнин) — інтернаціоналіст, який
неприхильно наставлений до національних
почувань.

Християни — стадо Христове без національної
амбіції, у ньому "нема Грека, ні Жидовина, обрізання
і необрізання, чужоземця і Скита, невільника й
вільного, а все й у всьому Христос" (Павло до
Колосян, гл. 3, 11). Той, хто шанобливо ставиться до
обрядів національних (язических) — поганин.

У англомовних "Бібліях" написано "heathen"
(язичник), а в українських — поганин. Ісус Христос
вважав язичником (паганином) кожного, хто не був
жидом. Наприклад, "Була жінка Грекиня.., й благала
Його, щоб вигнав біса з дочки її. Ісус же рече їй: Дай
перше наїстися дітям: не добре бо взяти хліб у дітей,
і кинути собакам. Вона ж озвалася, та й каже до Него:

Так, Господи, тільки ж і собаки під столом їдять кришки від дітей. І рече їй: За се слово йди, вийшов біс із дочки твоєї" (Марко, 7, 26-28). Мабуть, Марко фальшиво передав ці слова Ісусові, і тому створюється враження, що Ісус звав жидів дітьми, а греків — собаками. І тільки тоді, коли Грекиня сказала Ісусові, що й собака їсти хоче, вдовоїлася ласки Ісусової.

На думку Маттея пацани (греки, латини) багато говорять, коли моляться. І він радить жидам: "Як же молитесь, то не говоріть багато, як погане: бо вони думають, що за довгі молитви будуть вислухані" (Маттей, 6, 7). Не послухали християни Маттея, і, як моляться, то говорять більше, як погани, "думають, що за довгі молитви будуть вислухані" Маттеєм.

3. "Пагануси" вірили у Юпітера. ("Ю", "Джу" — небо, пітер — отець; слово "Юпітер" значить "Небесний отець"). І вірили вони у богинь і богів Марса, Меркурія, Венеру, Мінерву. Римських богів славили Юлій Цезар, Август, поет Овідій, письменник і оратор Ціцерон, філософ Сенека. Вони славили римських богів так, як славили грецьких богів поет Гомер, філософ Пітагор, законодавець Солон, історик Геродот, філософи Сократ, Платон, Аристотель. І їхні віри не можна звати поганськими в значенні

"звироднілими", "потворними". І їх не можна звати поганями — звироднілими, потворними людьми Риму, Греції.

Архиєреї грецької ортодоксії кривду завдають людям українським, звучи поганями царя Олега Віщого, царя Ігоря, царя Святослава, і всіх людей славної і світлої дохристиянської України (Руси)!

У "Слові про похід Ігоря" читаємо, що "У п'ятницю зрана вони потоптали погані полки половецькі, "там лежать погані голови половецькі". Літописці звуть половців "дикими, триклятими, нечестивими поганцями". І в цьому значенні вжите й слово "погані" в оповіді про похід Ігоря. "Слово" зве половців "поганями" (Митрополит Іларіон (Огієнко). Коли ми, українці-русичі, звемо диких жорстоких вторжників "поганями" (звироднілими), то чому ми маємо дозволяти, щоб архиєреї і фарисеї звали "поганями" наших рідних далеких родичів?

В'ячеслав Липинський був католиком, людиною шляхетного державнотворчого мислення. У книзі "Релігія і церква в Історії України" (виданій у Філядельфії в 1925 році) він на сторінці 29-й пише, що слово "поганство" у нас має "глумливе значення".

Той, хто зве віру далеких родичів своїх (віру Олега, Ігоря, Святослава) поганською, глузиться сам з себе, вважається людиною нешляхетного мислення.

Українець, що має розвинене почуття національної гідності, нікому не дозволить своїх родичів — творців брильянтної стародавньої історії України (Руси) називати людьми звироднілими, потворними, тобто — поганами. Не дозволяється ні Христові, ні його єреям ображати тих, що нам дали життя, дали у спадщину чарівні багаті землі, дали нашій вітчизні ім'я Русь, дали назви рікам нашим.

Ні, ні! Благородна людина не буде свого прадіда звати поганином! Той, хто називає свого прадіда поганином, поганин; він поганин віри грецько-ортодоксної, він поганин віри римо-католицької, він поганин віри москвіно-большевицької.

4. Сіверяни, Поляни, Дерев'яни, Дрегов'яни не були поганами. Вони були людьми високих шляхетних обрядів, красивих звичаїв, благородних почувань і релігійних понять, їхніми взорами, піснями, веснянками, писанками, обрядами, їхніми хвилюваннями чарується світ. Вони безпосередні потомки самобутніх творців Всесвітньої Мізинсько-

Трипільсько-Зарубинецько-Черняхівської культури.

Ні, ні, архиереї, книжники, візантійські фарисеї, не ображайте, не звить моїх рідних добродушних дідусів поганами! А коли зватимете, то я вас так, як юдеєць Ісус з синагоги, буду бичем гнати з гостинної Української Хати!

П'ять, чотири, три тисячі років тому (в часи великих мандрівок племен Білої раси) Сіверяни, Поляни, Дерев'яни, Дрегов'яни лишилися жити на землі Предків своїх. Лишилися жити на землі Предків своїх ті племена, які стали переможцями під час довготривалих племенних воєн за ріки, пасовища, ниви, ліси. Переможені племена пішли на Південний Схід, Південь, Захід.

5. На північний схід від Києва живе старе, як стара історія Європи, плем'я — Сіверяни. (Слово "полуноц" у Полян означало "північ". І слово "сівер" у них означало "північ" тому, що плем'я, яке жило на півночі, звалося Сіверянами — з Сіверії дули взимку вітри, несли "гіму" (зиму). Слова "північ" і "сівер" синоніми. Очевидно, слово "сівер" було відоме слов'янам і балтам тоді, коли всі вони ще жили на Наддніпрянщині. І звідси — у поляків — полноц, у

богемів — цулноц, у хорватів — сівер, у чехів -северу, у литовців — сіауре, зімя).

Санскритське "су" значить — дуже (понад, багато, добре, спільно). І звідси — сув'яз, супутник, сусід, суспільний. У "Рик Ведах" слово "сувар" (і "суварна") вживається в значенні — добре плем'я, багатий рід. Санскритське "варна" значить — плем'я, люди одного роду. Вони творять плем'я (плід) біля вари (води, річки, лісу). "Варасад" (у санскриті) значить — людська спільнота, що сидить біля вари (води). Сувара, Сувар, Сівер, Сіверяни.

6. На південному заході від Києва живе плем'я Полян. У санскриті слово "палі" значить — хата, дім, мешкання, мале селище. З слова "палі" й походить слово "палац". Звернімо увагу, що санскритське слово "палітата" значить — тато палацу, дому.

І санскритське слово "пала" також значить — солома, паліччя. Люди, що жили у "палі" (у хатах критих соломою, "палою") звалися Паланами (Полянами). І слово "поле" виникло з слова "пала" (солома). Слово (санскритське) "палала" значить — стебло, а "палава" — полова. Слова ці широко вживалися в Україні (Русі) п'ять тисяч років тому (в часи розквіту

хліборобської Трипільської культури). І тому вони міцно встійнені й у санскриті — в мові оріянського племені, яке з Наддніпрянщини (і про це я часто гадаю) п'ять тисяч років тому на конях і возах, з плугами і з стадами великого рогатого скоту, прибуло до Панджабе (Північної Індії).

Щоб "пала" мала стигле зерно, вона повинна бути у стані "паліта", тобто в стані легкозапального, постарілому. З санскритського слова "паліта", що значить — палити, походить наше слово "палити". І грецьке слово "пале" (палео — постарілий) було грецьким плем'ям (Ахеями) принесене з Наддніпрянщини в Грецію (Пелопонес), тому воно й тотожне з санскритським "паліта". Вимовляючи слово "палеоліт", варто мати на увазі його первісне походження.

7. На північному заході від Києва живе плем'я Дерев'яни. У санскриті слово "дару" значить — дерево. У "Авестах" — "даврү" — дерево. Якщо санскрит так, як і стара українська мова, походить з Прамови Білої раси, то ми ніби воскресаємо цю Прамову, ознайомлюючись з санскритськими словами. Наприклад, "дару крита" (деревом крита), "дарева" (дерев'яна), "дарупала" (дерев'яне стебло, паля), "другні" (дерево гнуче), "друмара" (дерево

мертве), "дарвіда" (дятель; птах, що дерево знає (віда).

У затишних таємничих лісах (у нерукотворній Святині батька Неба і матері Землі) живуть Дерев'яни. На Північ від них — лісиста земля, багата численними ставками (озерами). У санскриті слово "драга" значить — ставок, глибоке озеро. Драговина — значить озерна земля. На драговині живе плем'я Драговичів. (Слово "дреговичі" хибно написане).

Сьогодні є в нас слова "драглі" (їжа з згуслого при охолодженні рибного вару), "драговина" (багнисте місце), "драгліти" (труситися, драгліє стадо).

8. 1175 рік. На берегах рік Дніпро, Прип'ять, Уж, Здвиж, Ірпінь, Рось, Інгулець, Случ, Горинь, Буг, Збруч, Дністер, Убороть, Снів, Остер, Десна, Сем, Удай, Сула, Хорол, Трубеш, Псел, Ворскла, Самара, Оскол, Дін, Стир, Дінець, Дон стоять десятки градів, сотні багатих і пишних воєводських (вогнищанських) палаців, оточених частоколом, тисячі хліборобських селищ.

Град — місто, огорожене оградою (оборонною

спорудою, високим частоколом, земляним валом). У граді живуть ремісники, торгівці, військовики, дворяни, княжа знать. Біля града (в неукріплених селищах) живуть хлібороби. У мирний час вони працюють на нивах. Займаються полюванням, риболовством. Вони мають городи, сади, пасовища, на яких ходять стада ситої великої рогатої скотини. Коли у степах появляється ворожий військовий загін, селяни лишають селища і спішають до града. І молоді селяни допомагають княжому військові боронити град і селища.

9. І в мирний час князь сам з граду не виїжджає. З ним завжди їде військо (дружина). У граді, тоді коли князь їде в похід чи в гості до сусіднього князя, лишається частина княжої дружини, очолена княжим сином, зятем або тисяцьким (атіманом). У літописах (писаних у 11-му столітті) згадується 86 градусів. У літописах (писаних у 12-му столітті) -142 гради. Очевидно, літописці згадали тільки ті гради, які були прославлені тими чи іншими подіями.

На початку 12 століття Київ мав 47 тисяч мешканців, охоплював 400 гектарів. У цей час Лондон мав 20 тисяч мешканців; Київ був одним з найбагатших і найбільших градусів Європи.

Доми у Києві були переважно дерев'яні, чимало — двоповерхових. Кияни вважали, що дерев'яні дома теплі й привітні. Запах дуба, сосни, береста їх єднав з душею лісів і дібров. Вони не захоплювалися каменем, бо він холодний і мертвий. І кам'яна церква Софія здавалася їм бездушною. Археологи устійнили, що Київ у 8-му столітті мав чітку систему планування.

10. У Київському князівстві 40 градусів, у Переяславському — 38, у Волинському — 37, у Галицькому — 35, у Чернігівському — 35, у Новгородському — 15. Кількість градусів в Україні (Руси) не була постійна. Гради, дома яких майже всі були дерев'яні, часто під час воєнних сутичок, горіли.

Князь, даючи земельний уділ (наділ) синові чи зятеві, ставив йому (на березі ріки) град. Гради мали ім'я князів. Наприклад, на березі ріки Ірпінь, у граді, який зветься Ярополч, живе князь Ярополк. На березі ріки Сож, у граді, який зветься Мстислав, живе князь Мстислав. І тут же (на схід) стоїть град Із'яслав.

11. Рідні княжі назви градусів і селищ України (Руси)

навіювали українцям (русичам) почуття гордості, почуття віри в себе, творили єдність між Минулим і Сучасним, племенну зрідненість. Щоб українці (русичі) самі себе забули, щоб не знали "хто вони, ким, за що закуті", хрестителі — грецькі єреї почали українські назви замінювати на грецькі і юдейські, такі, як Апостолове, Андреевка, Теофіполь, Михайловка, Артемовка, Парахвієвка, Ананьєв.

(Між іншим, назва українського града Ананьєв походить від імени біблійного Анана (Онона). Ім'я "Ананіягв" (Анан) значить "Охоронений Єговою"; "знав же Онан, що не йому буде насіння, і, як увіходив до братової жінки, проливав сім'я на землю, щоб не дати насіння братові своєму" (1 кн. Мойсея, гл. 38, 9), і ця справа Онанова була така важлива, що й у "Святому Письмі" про неї написано, і звідси й пішов термін "анонізм").

Чужі назви міст і сіл України (Руси) — свідчення панування грецької релігії на землях наших. Архиєреї грецької ортодоксії прагнули (так робили й латинські єреї у Мехіці, Гватемалі, Перу) охрестиянізовувати, а в дійсності, огречувати життя українця (русича). Вони, віддаляючи українця від його рідної історії і рідних способів життя, наближували його до грецьких способів життя, до грецьких імен, до

грецької топонімії, до грецьких релігійних термінів і ритуалів. Вони (в ім'я віри Христової) звеличили себе й принизили українців (русичів), навчивши їх вірити, що не Київ, а Константинополь є Царів Град (Цареград). "Константинополь — це Цар царствующих градів" (Патріярх Фотій, 51-а Омілія).

"Константинополь — це голова всіх міст, центр чотирьох частин світу" (Дука). "Візантієць... завжди духом своїм возносився до Неба" (Митрополит Іларіон (Огієнко), принижуючи, очевидно, всі невізантійські гради і народи. І москвини (не без чужовпливів) проголосили, що "Москва — всесвітня столиця пролетаріату", "Москва — міжнародна столиця світового комунізму").

12. І кращі сини і дочки України (Руси) в душі таїли кривду болючу, питали себе: "Хто ми, чиї діти, ким, за що закуті?" А ті нещасні, мозок яких був повністю захаращений чадом грецької ортодоксії, примирилися з думкою, що "Народ слов'янський, що постав був од племені Яфетового, сина Ноєвого, названий слов'янами по родоначальникові і князеві їхньому Славенові, нащадкові Росса князя, внука Яфетового".

"Він, переселившись з Азії від часів вавилонського язиків помішання, став мешкати від гір Поясних, або

Рифейських і від моря Каспійського на сході до ріки Висли і моря Варязького на заході, і від Чорного моря та ріки Дунаю від полудня до Північного океану та Балтицького моря на півночі. Доказом тому є Історія Преподобного Нестора Печерського та його наступників і попередників, що ту історію писали, і що всі були академіки, або члени тої головної школи, яку в слов'янах завів був у місті Києві Кирило, філософ грецький, скоро по заведенню туди релігії християнської" ("Історія Русів", видавництво "Вісник", Нью Йорк, 1956 р., стор. 7).

13. Зрозуміло без пояснень, що справа не в православії грецької церкви і не в москвинському комунізмові, а в тому, що скоро по заведенні в Україні (Русі) москвинських порядків, москвин завів був у місті Києві головну школу, в якій академіки писали історію і білої, і червоної Малоросії, вигідну для Московитії.

Зрозуміло без пояснень, що справа тут не в хрещенні України (Руси), яке запроваджувалося вогнем, мечем і бичем, а в тому, що "скоро по заведенню релігії християнської" українська школа історії перестала існувати: українці (після хрещення України-Руси) перестали незалежно писати українську історію.

"Грек завів у місті Києві головну школу", в якій і було придумано, що предки України (Руси) були забородами з Азії. Вони, як Яфетові діти, забрели в Україну "від часів вавилонського язиків помішання". Ось так, як писав Тарас Шевченко, українців (русичів) окрадено, одурено і Розп'ятієм добито! Що ж робити? Треба "стояти і мовчати, і мовчки чухати чуби", бо ті, що писали фальшиву історію України (Руси), "всі були академіки". Розум Український невсипущий! Немає на світі такої сили, яка б могла його стерилізувати і навіяти йому думку, що він був потворний (поганський) і що тільки дякуючи єреям грецького християнізму, полюдянів, облагородився, ояфетився.

14. Чим звеличити, з яких джерел дістати цілющої води, щоб освіжити приспану душу "отих німих рабів", і звеличити її? Пам'ятники, письмена, рідні жертovníки, могили, священні гаї України (Руси) спалені, зрівняні з землею, на якій ростуть пшениця, гречка, буряки, а на роздоріжжі — стоїть хрест, на якому "розп'ятий син юдейський, Бог християнський", або — стоїть образ (ідол), притранспортований з Московитії...

І появилася в мене думка: гідроніміка (назви рік) у

кожного народу, в якого історія започаткувалася самобутньо, пов'язана з рідною вірою. І так є — ріка Тибр у Римі, біля неї Рем і Ромуля. Ріка Ніл і сьогодні єгиптянами зветься матір'ю Єгипту. З Нілом пов'язана самобутня єгипетська віра про умираючого і воскресаючого бога Озиріса. Ріка Ганга (Г'ангес) у Індії вважається святою донькою бога Брагми, матір'ю Індуського народу.

Так є, незаперечно так є — без знань історії вторгнення архиєреїв грецької ортодоксії не можна пізнати історії назв українських міст Апостолове, Парахвіївка, Ананьєв. Без знань історії вторгнення жандармів і комісарів Московитії не можна пізнати історії назв українських міст Єкатеринослав — Дніпропетровськ, Єлисаветград — Кіровоград, Дніпродзержинськ, Ватутіно, Ленінське.

Без знання рідної віри України (Руси) не можна дати правильної відповіді на питання "як виникли назви рік України (Руси)?" Доводити, що назви українських рік німецькі, тюркські, іранські, осетинські, татарські, аварські завжди кожний може, і особливо той, хто по-чужому "академічний". Та всі такі наукові доведення будуть рівнятися писанням тих "академіків головної школи", які сотні літ твердили, що ми, українці, прибули з Азії "від часів

вавилонського язиків помішання".

15. Ставлю питання: є прмова людей Білої раси? Є. І є відомо, що з цієї Прамови походить санскрит, походить стародавня українська мова, яку можна звати і праслов'янською, і праукраїнською, і прарусською. І знаємо (а тому, хто забув — пригадую), що "Оріяни принесли з собою визначені поняття і вірування, які вони продовжували розвивати на Індійській землі", і "Веди є найстародавнішим пам'ятником людського ума" (Др. С. Радгакрішнан, "Індуська Філософія"). Твердження Др. С. Радгакрішнана поважні і тому, що він президент Індії, і тому, що він визначний історик і філософ Індії, його ім'я пошановане істориками Західного Світу.

Наддніпрянщина — Прабатьківщина Індо-Європейської мови, віри, культури, цивілізації.

Оріяни до Індії принесли усні Веди. Оріяни до Індії принесли високопродуховлену Ведійську культуру, яка також відома під ім'ям Мізинсько-Трипільська. "Вибачте, але ж "Біблія" і книги Геродотові вважаються "найстародавнішим пам'ятником людського ума?" Ні, ні! "Рик Веди" 3500 років тому в Індії були упорядковані — кожна рик-ведська пісня

отримала своє число. (Немає в Індії такої високо-освіченої людини, яка б не знала славного В'язу. І нам варто знати, що ім'я чи прізвище В'яза санскритське, значить "Зв'язувач", "Той, хто упорядкував, пов'язав Ведійські пісні). В'яза — пророк і збирач пісень, існуючих у "Рик Ведах", "Магабхараті".

16. "Атарва Веди" 3000 років тому вже були відомі в Індії, "Упанішади" — 2700 років тому. Щоб назви цих священних книг для нас не звучали так по-чужому, як назви священних книг "Тора", "Біблія", "Талмуд", "Євангелії", "Коран", познайомимося з ними. Слово "Рик" (риг) значить "Пісня". Воно споріднене з українськими словами — ркоша, рекоша, рцить, рци, рече, речення, речник. Знаємо, що слово "Веди" значить — знання, ведання, видати. "Рик Веди" — "Пісня Знання". І знаємо, що "ата", "атар" чи "іті" значить — іти. Наприклад, санскритські слова "атгаким" (іти з ким), "атгари" (відходити), Атарва — ім'я старшого сина Брагми. "Атарва Веди" — Іде пояснення Вед.

Слово "упа" у санскриті має декілька значень; ознайомимося, "упадвара" (сторона дверей), "упадана" (подати дань), "упадася" (біля десяти), "упатапа" (утопити, протопити). Санскритське "ні"

значить "нижче", звідси — низ, низина. Творці "Упанішад" казали "Упанісад", що значить "Поруч нижче (тут) сідайте". Літера "с" перейшла в "ш", та в нашій мові вона лишилася — ми кажемо "сидіти", англійці "сіт", німці — "зитцен", ірляндці — "саїдім". Румуни хоч і вважають себе романським народом (слово "румун" значить "римлянин"), у їхній мові — половина українських слів, а половина — латинських, їхнє слово "седеа" (сидіти) більш клониться у сторону "сидіти", ніж — "седере".

"Упанішади" — священна книга про знання людської поведінки: як сидіти, як розуміти, як молитися, як мислити, як заспокоюватися — як входити у таїну розуміння "Вед".

17. Санскритське "бгарата" значить — боротьба, війна, гарата, гаратання. Є в нас слова "гаратає", "гаратник", "гаратати". "Не встиг я йому се сказати, а він, як не кинеться на мене, як не почне гаратати мене палицею" (Ів. Франко). "Магабгарата" значить "Могутня боротьба", "війна". "Магабгарата" — велика епічна поема про братів (потомків Бгарати); бгарата — полководець, воевода.

"Рик Веди", "Атарва Веди", "Упанішади", "Ма-

габгарата” старіші, як “Біблія” і творчість Геродота. У оповіді “Після Хрещення України (Руси)” написано, що фінікійці навчили греків писати, показавши їм алфавіт, який вони (фінікійці) позичили у сумеріян.

Гebreї вперше побачили алфавітні знаки (очевидно, малодосконалі) 2700 років тому: маю на увазі примітивні риси календаря Ґезера, запис Шілома. Літера, яка нагадувала схематичне зображення бика, була гебреями названа “алеп”, що значить “бик”. Вебстер пише, що слово “алеп” гебреями позичене у фінікійців. Слово “бет” у гебреїв значить “дім”. Наприклад, “Бетшеан” (дім відпочинку), “Бетезел” (дім сусідній), “Бетлегем” (дім, у якому є хліб); українці вимовляють “Бетлегем” як “Вифлиєм”. Алепбет — алфавет, алфавіт.

Арамейські і фінікійські письмена старіші, як гебрейські. У східних арамейців 2600 років тому гебреї позичили “алепбет”. Маючи “алепбет”, пророки-рабіни Езикієл-Ездра 2500—2450 років тому написали “Тору” (П’ятикнижжя Мойсея). Тексти “Тори” писані пророком-рабіном Ездру (через граматичну невпорядкованість) були тяжкі для зрозуміння.

2300-2200 років тому в Єгипті рабіни зредагували писання пророка-рабіна Ездри, переклавши їх на грецьку мову. Немає можливості перевірити, чи тексти сьогоденної “Біблії” (П’ятикнижжя Мойсея) справді відповідають тектам Езикієла-Ездри: рукописи Езикієла-Ездри знищені. Геродот народився між 490 і 480 роками до “нашої ери” в Малій Азії.

18. Україна (Русь) під час хрещення була жорстоко скривджена, її письмена попалені. Індія не була вогнем і мечем наведена на віру Христову, її письмена збережені. Не зважаючи на те, що санскрит сьогодні вважається мертвою мовою, в ній пульсує життя. Санскрит мені допомагає (при допомозі порівняння) пізнати історію життя слів, якими названі ріки України (Руси).

У санскриті слово “рая” значить — течія. Хоч до етимологічних міркувань М. Фасмера я ставлюся з застереженням, вважаю його пояснення, що слово “ріка” походить від санскритського слова “рая”, правильне. Невипадково назва ріки Рейн споріднена з словом “рая”. І англійське “рейн” (дощ) споріднене з словом “рая”. У нас “раяти” вважається синонімом “радити”. Санскритське “раджа” (радник, володар, вельможа), а “магараджа” — могутній володар. Санскритське слово “рая” має два значення — течія і

царство. Рая Денапра — течія (володіння) Дніпра.

19. Дніпро — священна рая (ріка) всесвітньої Мізинсько-Трипільської культури. На назву “Дніпро” не можна дивитися тільки з погляду мовного. У назві “Дніпро” б’ється серце стародавньої історії України (Руси). Їй треба повернути її первісний священний зміст, щоб перед українцями (русичами) відкрилася таємниця їхньої великої самобутньої історії.

Ріка Дніпро в різні часи різними народами була по-різному названа. Турки казали — Узун; татари — Ексі; генуезці — Люозен; на мапі Вісконтія в 1381 році — Еліче; греки — Бористен. Учений П. Шафарик вважає, що назва ріки Бористен “чисто слов’янська”, значить — Берестина, Берестова, Березина. Римляни у 2-му столітті ери Христової казали “Данупріс”. Вони назву нашої ріки вимовили по-нашому, трохи її латинізувавши.

У санскриті (у “Рик Ведах”) слово “дена” значить — океан, ріка, збір води. Найчастіше слово “дена” в значенні “ріка” вживається у санскритських словниках “Амарашінга” і “Гемасандра”. У “Магабгараті” Дена — священне ім’я Дева. Див (Дева, Девус, Теос) — Бог Оріяни (України-Руси). І

Дена (чи Дана) — ім'я доньки Дивової (Дєвової), тобто Божої.

(З санскритського кореня “дю” (чи “ду”, “д’ю”), що значить — доїти, молоко давати, виникло слово “дена”. Дена (Дєіна) життєдайна; вона помагає коровам, які пасуться на її долинах, творити “дену”; і в санскриті слово “дена” також означає “молоко”).

20. У Оріяні (Україні-Русі) рая Дена найбільша і найбагатша, рая Дена медом і молоком текуча. Дена пливучи, з’єднується з царством свари (неба); у світ рая Дени восени летять птахи, і з рая (раю, вираю) вони весною повертаються. (Українські перекладачі “Біблії” слово “єден”, що значить “сад”, переклали, як “рай”).

Слово “пра” оріяни (трипільці) вживали в значенні “перша”; “прадід”, “правнук”, “прабог”. У санскриті слово “пра” значить — перша, первочата. Вдумаймося у значення санскритських слів “прабгу” (передбуття), “прамрі” (передсмертя), “прарук” (прорікати, пророк), “правад” (проголошувати знання, від “вад” — ведати, знати).

Правара — назва ріки в Індії, яка впадає в ріку Годавара. Знаємо, що “вара” значить — вода, пар. У нас слово “пра” (приставка) також вимовляється, як “про” — провідник (перед ведучий), пророк (наперед речучий). У латині — про, у литовців — пра, у греків — про, у німців — фор.

21. Денапра — перша рая (течія) України (Руси). Сьогодні ми знаємо, що Вона простягається на 2227 кілометрів. Якщо ми тепер кажемо “ріка Дніпро”, і в цей же час вважаємо, що Дніпро — це він, а не вона (ріка — вона), то це означає, що ми свідчимо, що від 988 року починаючи, наша рідна мова жила в полоні приниження: вона була принижена творцями церковно-слов’янщини; вона була принижена татарами; вона була принижена ізуїтами, москвинськими фельдфебелями.

Рая Денапра — донька Паржяни (Пар’яни). (Про етимологію імен богів України (Руси) оповідаю у оповіді “Після Хрещення України-Руси”. Сьогодні я оглянув книгу “Нехристиянські Релігії”, видану в Нью Йорку в 1963 році Колумбійським університетом (Департаментом релігії). І був здивований, що не я одинокий тверджу, що Паржяна (Бог Ведійський) — це Перун (слово “перун”, як знаємо, монахами було для глуму створене з слова Пар’яна). У книзі

“Нехристиянські Релігії” (на стор. 229) пишеться, що “бог Паржняна згадується у Ведах”, “етимологічно Паржняна є ідентичний з слов’янським богом Перуном”).

22. Паржняна живить свою доньку Дену (Дану) сваржою (небесною) варою (водою, дощем). Денапра — свята мати, вона живить рідних дітей (внуків Дажбожих) життєтворною (божественною) росою, її діти — роси. І тому роси (внуки Дажбожі), як у них народиться дитина, несуть її до святої матері Денапри святити (оснащувати росяним даром Дажбожим, росою).

Варне (водяне) освячення дитини в оріян звалося “дана вар” (давання варові). Свята мати Денапра освячує сина дією “снана”, тобто, дією снащення, обадьорення”. Вона вістує, чи новонароджена людина “пан”, чи “поганда”. Знаємо, що санскритське слово “пан” значить “п’ять”. Людина, яка має п’ять досконалих чуттів (зір, слух, смак, нюх, дотик), пан.

Соран Ефеський (він жив у Римі в кінці першого століття ери Христової) пише, що скити (роси) новонароджену дитину (після відрізання пуповини)

на мить занурюють у воду. У розумінні Сорана Ефеського таке освячення дитини — прикмета “скитської дикости”. (Звичайно, купати дитину в холодній воді, щоб її загартувати, не можна).

23. У оповіді “Спасибі Вам, Мамо і Тату, спасибі за любов!” я згадую, що мене, як було мені три місяці, на мить занурили у крижану воду; і мати оповідала, що після такого освячення я весь став рум’яним і дуже жвавим. Є педіатри, які вважають, що скити тому могли проявити витривалість у найтяжчих обставинах, що були людьми загартованими освяченням. Слабі діти після миттєвого занурення у воду діставали судорги і гинули, як неповноцінні: тільки повноцінні родичі могли родити повноцінних дітей.

Відомо, що в Спарті батьки несли новонароджену дитину до єрея на оглядини. Коли дитина не мала вад, її повертали батькам, а коли мала — її кидали у провалля. Греки вважають, що шляхом такого добору виплекався славний спартанський тип людини. У стародавні часи народи мали поняття жорстокості і дикості неоднакові, і тому греки звали скитів дикунами, а скити — греків. Греки влаштовували нічні гуляння в честь бога Деонісія — танцювали п’яні нагі дівчата, на виду родичів

ділилися любов'ю з мужчинами. “Скити сміялися з греків за почитання Деонісія. Вони казали, що не годиться вишукувати собі такого бога, що каже людям шаліти” (Геродот, “Скити”).

24. Данапра в наших літописців — Днепр, Дніпр, Дніпро. Маючи на увазі старий спосіб писання — “бг” (бог), “Днпр” (Данапра), стає зрозуміло, чому існують невідповідні вимови назви нашої славної ріки.

Слово “дно” наші предки вживали у значенні “глибина”, і звідси й поняття — пішов на дно (потонув). Назви рік Дон, Дінець, Дністро, Дунай споріднені з словами “дена”, “дно”. Якщо у піснях наших співається “Ой, дунаю, дунайочку”, то, очевидно, тут слово “дунай” вживається у значенні ріки, а не назви Дунай. Могла Ярославна плакати біля ріки Десна, або біля ріки Сема, і міг її голос лунати по течії (по дунаю); “дунай” — течія ріки. “На дунаї Ярославлин глас ся слишить: “Полечу, рече, зигзицею по дунаєви”” (“Слово про похід Ігоря”),

Якщо в оріян (арійців) Індії й Ірану слово “удан” значить “вода” чи “ріка”, то це не значить, що індуси чи іранці дали назви нашим рікам. Той, хто відважується доводити, що назва “Дніпро” іранська,

бо іранці слово “ден” (дан) мають у значенні “ріка”, а “апр” — глибока, не знає, що “апр” — нетиповий іранський діалектизм. У мові “Авест” (у мові старих іранців) не “апр”, а “гафра” (гуфра) означає “глибока”.

Будьмо послідовними: якщо сьогодні історики прийшли до одностайного твердження, що рух племен відбувався не з Ірану до Європи, а — навпаки, то тоді шукаймо корінь Прамови Білої раси не в Ірані, а на берегах Дніпра, і обґрунтовано про це пишуть визначні історики Л. Паретті, де-Санктис.

25. Будучи в Індії, я говорив у Департаменті санскриту (Делі університет), що чимало назв рік Індії українцям зрозумілі, а для індусів, які не знають санскриту, ні. Наприклад, ріки Індії Тапті (Тепла), Вара (Вара, Вода). І це можна сказати й про старі назви міст Індії, Мадгі (Медове), Паві (Повітряне), Семла (Земляне), Дева (Дивове, Боже), Васан (Весняне).

У стародавньому Ірані (саме слово “Іран”, як я писав, має корінь “ір”, “ар”, “ор”, що значить “орати”, “плужити”) могли бути назви рік українсько-санскритсько-авестійські, та вони, після приходу до

Ірану мусульман, забулися. Назви рік іранських Кизилузен, Зохране, і назви міст Аліабад, Ісфахан оісламщені.

Бага, Бог, Буг. Знаємо, що санскритське слово “бага” чи “багу” значить — багатство, багато, багатий. У “Магабгараті” “багута” значить — багато, а “багусааста” — багато щастя. У “Магабгараті” славиться ріка Багудака; слово “багудака” значить — та, що багато дає води, їжі, а “багувара” — багатоводна.

І річка Буг мала первісну назву Багу (Багата) не випадково. Риба йшла з моря у води Бугу на нерест. І в цій ріці завжди багато риби.

26. Ворскла. Уже добре знаємо, що санскритське слово “вар” значить — вода, ріка. З словом “вар” споріднені санскритські слова “варта” — дощова вода; “варшука” — дощіння; “варшака” — дощовий сік, вар; “варжака” — вар життя (вода життя). З слова “варшака” чи “варсака” оформилася назва ріки Ворскла.

Десна. У “Рик Ведах” слово “десна” широко

вживається у значенні — даюча. І слово це відноситься до явищ природи — ліс дає дрова, хмара — дощ, ріка — воду, рибу. Звернімо увагу й на такі санскритські слова (взяті з “Магабгарати”) — “десатана” — місце в полі, “десакала” — місце життя родини (родинного кола), “десажата” — місце життя, “десазна” — місце знане.

Ірпінь. Слово “Ірпінь” створене з “ар” чи “ор”, що значить — рухати, плужити, приносити, величність проявляти, і з слова “па”, що значить — пиття, питво, і звідси санскритське “арпа” — приніс питва, і “арпана” — та, що питво приносить. Слово “па” у значенні “пити” чехи вимовляють, як “піті”, поляки — “піць”.

Назва ріки Ірпінь сьогодні звучить таємничо, і тому дає нагоду тенденційно настроєним іраніологам (людям неприхильно наставленим до українців) компонувати теорію, що Ірпінь — слово іранське. Справді, не тільки у “Рик Ведах”, а й в “Авестах” слово “арпа” означає “принесення пиття”, питва, і воно належить до Прамови Білої раси, приписувати його тільки якомусь одному народові — справа неповажна.

Староіранці (часів Спітами Заратустри) казали “хвар” у значенні “пиття”, “їжа”, а ми — звар, узвар, вар. Про те, що мова “Рик Вед” і мова “Авест” споріднені так, як мови українська і польська — знаємо. Ті, які вважають, що “Ірпін” і “Арпана” мають малу фонетичну подібність, повинні пригадати, що “Урук” (назва сумеріянського міста) у “Біблії” переозвучений на “Ерех”.

27. Інгул. Будучи у Кашмірі, я звернув увагу на ріку, яка має назву Анула. Після дослідження назви цієї ріки, виявив, що “ану” значить — ідуча, падаюча, а “ла” — леліюча, граюча. “Анула” — Водограйна; Іде, граючи. Щоб краще відчувати значення слова “Анула”, згадую такі санскритські слова — “анумарана” (падаюча в смерть, умираюча); “анупурва” (та, що перва); “анупад” (близько падаюча); “анупа” (пішов пити); “анупрагрі” (нагріта); “анупрагарана” (прогорена); “ануліп” (поліплена).

І тепер звернімо увагу на санскритське слово “анугулі”, що значить — іде гуляння, весняне гуляння біля ріки, весняні стрічі. З слова “Анугулі” й постало слово “Анугул”, потім — Інгул, Інгулець. У нас сьогодні слово “гуляка” просто означає людину, що любить гуляти. Санскритське слово “гулака” вживається у значенні весняного гуляння, святкування і —

відпочивання, “в садочку гуляє” (Т. Шевченко).

Англійське слово “галідей” (галі) споріднене з санскритським словом “гулі” (гульня) чи “галі” (гуляння); по-староанглійському — “галіг”, у німців — “гейлік”, очевидно, у значенні “свято”, “святість”.

28. Багато слів українських (через незнання їхнього життя) українці вважають грецькими чи латинськими. Треба не забувати, що Прамова Білої раси 20-ть тисяч років тому почала формуватися, 12 тисяч років тому вона вже була в своїй основі оформлена, 5-ть тисяч років тому вона була ознаменована Ведійською (Трипільською) культурою. І нею (цією Прамовою), вимандруючи з просторів Наддніпрянщини, говорили Сумеріяни (Кімеріяни), Персіяни, Медіяни, Гіттіти (Гиксози), Скити, Пелазги, Балти, Тевтони, Кельти, Латини, Ахеї, Етруски.

Місце, де влаштовувалися святкові гуляння, славилися явища природи, мало назву Анугула, з Ангула — Інгул. Такі закінчення слів, як “ул”, “пр” (Дніпр), відхилені від архітектоніки властивостей української мови.

29. Прут. Прота. Пората. Геродот пише, що скити називали ріку Пората, а греки — Пиретон. Геродот неправильно передав звукобудову скитського слова “прота”, написавши “пората”. Санскритське слово “прота” створене з “про” і “ута” (проута), що значить — прота (проти ідуча, або — прудко ідуча). Ріка Прота йде проти Дунаю. Санскритське слово “прут” значить — прудко ідуча, прудка, сильна. Українські фермери сміялися, чуючи, що єрей, який був греком, їм у церкві говорив “лупіть матку Боску”, він слово “любіть” вимовляв як “лупіть”. І Геродот дав подібну вимову староукраїнським (скитським) словам.

Самара. Ця назва ріки багатьох хвилює, нагадуючи Самару — місто, що знаходиться на захід від Йорданю, і парохвіянам нагадує бідну самаритянку. Семітське слово “самарія” значить “гірська вежа” чи “вежа на горі”. Ніколи не пізнаваймо історію життя слова, беручи до уваги тільки фонетичну подібність — таке пізнання неправильне.

У “Рик Ведах” слово “самандра” значить — збирання води, ставок, озеро; вода, що прибула з неба. На шляхах тисячоліть загублений звук “нд” чи може “г” перейшло в “м”? Санскритське слово “сагара”

значить “озеро”, і має похідні значення — поглинати, ковтати; ріка, що поглинає, тягне на дно.

Самандра — Саґара — Самара. Не до кожного слова можна застосувати устійнені лінгвістами норми переходу одного звука в інший.

30. Сем, Сейм. У “Магабгараті” священна ріка має назву Сома (Сама). Санскритське слово “сома” має декілька значень. Наприклад, напій, настій на воді; один із славних ведійських богів має ім’я Сома; Сома -уосіблення напою з зілля. І звідси -“сома вара” (нектар з квітів, змішаний з варом); “сома каласа” (горня з сомою); “сома па” (пиття соми); “сома піті” (сому пити). У древніх оріян свято Соми бадьоре, радісне, божественне; воно нагадує свято Деонісія. Греки себе збуджували, п’ючи кров Деонісія (вино), оріяни — п’ючи нектар Соми. У “Рик Ведах” читаємо натхненні пісні, присвячені Сомі.

Ввійдемо у храм таїни слова “сома”. Оріяни, прибувши з берегів Дніпра до Північної Індії, зраділи, що й на новій землі росте “сома”. На берегах рік України (Руси) завжди росли дикі коноплі. І скити, як пише Геродот, використовували насіння конопель для роблення пари у лазні. Конопляне насіння викликало почуття піднесене, радісне, сп’яніле.

Наше слово “сім’я” (залежно від наголосу) означає — сім’я (родина) і сім’я (насіння); у вужчому значенні — насіння конопляне. “Сома” — хмільний напій, зроблений з незрілого сім’я конопель, молока і меду.

Іранці так, як і індуси (оріяни), слово “сома” вживали у ритуальних торжествах, і про це читаємо у “Авестах” і “Рик Ведах”.

Сома — брагманський напій; у дев’ятій книзі “Рик Вед” 114 славнів (пісень) присвячено богові Сомі. Коноплі — рослина бога Сомі. Є санскритські слова “Сома гірі” — Сомова гора, “сомапіті” (сому пити), Сомакуля — назва ріки; у Маркандея Пурана, “Сома” — вода, нектар, лікувальна кислота.

Ріка, на берегах якої росли дикі коноплі (сома чи сім’я), звалася Сома, потім — Сема, Сем. Назва “Сейм” звучить неграмотно. Напій, зроблений з сім’я, утратив на нашій землі вартість тоді, як був винайдений спосіб перетворювати мед у хмільне питво.

31. Серет. У санскриті слово “сирет” значить — ріка, біг води, струм, а “саріт” — вода текуча, а “сарітам вара” — стрім вари. І сьогодні в Індії індуся ріку Ґанґес також звуть Саріт. Саріт — ім’я божества, яке рухає води у ріках, творить течію. Брагман, священнодіючи, каже: “Саріт вара Ґанґес”, що значить — течія води Ґанґесу. (Між іншим, слово “брагман” не є для нас дуже чуже. Санскритське “браг” (бріг) значить — брати, берегти, обережність. “Бріг ятіс” (у “Магабгараті”) значить — бережена ясність, беруче опромінення. З слів “бріг” і “ман” виникло слово “брігман” (брагман). Уже знаємо, що слово “ман” (санскритське) значить — маніння, манення (думання, приманливість, розум), “стурбую ваші мани, хай прилинуть потішити мене” (Леся Українка); “Вона ману навела на мене” (І. Нечуй-Левицький); “От нехай лиш побачу, що він тут ману пускає та книжки людям читає” (М. Коцюбинський). Санскритське “маня” — думання, і звідси англійське “мін” (думати, мати в гадці, міркувати), і “мінінг” (вот іс юр мінінг); і звідси староіранське (авестійське) — “манста” (роздумування, дослідження)).

І ми, оріяни (українці-русичі) на протязі тисячоліть ріку зємо Сірет чи Серет. Ми “саріт” перетворили у “серет”. Румуни “Сірет” перетворили на “Сіретул”; англійське слово “стрім” (струм, потік) споріднене з

словом “серет”.

32. Псел. Особливо поширене в санскриті слово “пасу” (“паса”) у значенні — полювання, доглядання, пасти. “Паса” (“пасу”) має значення — скот; місце для скоту (пасовище) і пастушество (випасання). І плем’я оріянське, яке на берегах моря жило, маючи стада великої рогатої скотини, звалося Каспаси; санскритське “кас” значить “рухатися”, “косити”. Від імени племені Каспасів походить назва моря — Каспійське. (Каспаси — ім’я Скитського племені).

Сучасне наше слово “паша” (споріднене з “паса”) прийняло значення — їжа для скотини. Санскритські слова “пасупалана” (трав’яні луки), “палана” (зелена долина, луки, поляна), “пасупала” (загорода для скотини), “пала” — паліччя, палки, які творять огорожу), “пасіла” (місце пригоже для полювання), “пасіка” (мисливець) нам зрозумілі без детального пояснення; правда, слово “пасіка” тепер має нове значення. Ріка спочатку мала назву Пасіла, потім — Псіл, Псел. Назва “Псьол” неграмотна.

33. Снів. У Індії автобусом я прибув до річки, яка має назву Сона. І появилось в мене питання — чи Сона назвою споріднена з річкою Снів? І почалися мої

досліди.

Ми сьогодні кажемо “спати”, наші предки (трипільці) казали — свапна, свап, суптва, свапта, супта, супате, супті. Санскритське “супті” значить — спати, сопти. У “Авестах” — ксап; латини казали — дорміре; англійці кажуть — сліп, а німці — шлафен.

Предки наші мали споконвічний (життям обумовлений) обряд життя: перед тим, як іти “супті”, вони здійснювали “сна”. Що це значить? Санскритське слово “сна” значить — снащення, обадьорення, снащення водою. І особливо літом (у час стомлюючих робіт) вони перед тим, як іти “супті”, мали “сна” (обрядове, особливо жартівливе, радісне миття тіла — вони водою звільнялися від тілесної і душевної втоми). І після “сна” (снащення) вони промовляли “волану” (воління, молитву). І річку, яка тихо тече під гаями, вони звали Сона, Снана, Сна, Снів.

Санскритські слова “снана”, “снея”, “сна”, “сная”, означають — митися, купатися, оснащуватися, оздоровлюватися. З назвою ріки Сна (Снів) споріднене латинське слово “санітас”, яким визначається санітарний стан спільности. У “Авестах”

слово “сна” (і про це варто знати тим іраніологам, які, не знаючи історії Української мови, доводять, що назви рік українських — іранські) значить — мити одягу, прати. І назва ріки Сян, і назва ріки Сена, на березі якої стоїть красивий град Париж, і назва ріки Снів — мають один корінь.

34. Кубань. Коли українець, який живе у Флориді, сказав, що він кубанець, емігранти з Куби спитали його, коли він прибув з Гавани? Треба казати Купань. Санскритське слово “купа” значить — джерельна вода, джерело, воно складене з “ку”, що значить — котра і “па” — пити — вода, яку можна пити, свіжа добра вода. Біля “купа” (джерела) наші предки мали величні свята Купала: молодь і дорослі люди сходилися біля купа (джерела, струмка, ріки), і мали “ла” (леління, гуляння, лагіднення, милування, родичання). Треба казати Купанські косаки, а не Кубанські.

Сула. Є в санскриті такі слова “сутапа” (дуже тепло); “судуракара” (дуже зле чуюча). (Санскритське “дур” значить — дурнота, і звідси — “дурасіта” (дурне сидження, поводження), “дураукта” (дурне говорення), “дурадару” (погане дерево), “дурбала” (слабуватий)). “Сутану” (дуже тонка), “сулоліта” (дуже лелійна, граюча, мила), “сулалата” (дуже

миловидна, принадна), “сулу” (дуже забавна), “сула” (дуже лелійна, мрійна, граюча). Пісенна назва річки не випадкова.

Наші предки були бадьорими дітьми бадьорої природи. І вірили вони, що природа уміє говорити, душу має. І вірили, що чим краще людина знає таїни природи, тим легше і щасливіше їй живеться. Вони свідомість брали для себе з свідомости Всесвіту. Їхня свідомість була злагоджена з ритмікою життя природи, і тому була свідомістю здоровою, радісною, правильною.

35. Тетерев. Санскритське слово “тітірі” значить — тетерка, тетерук, тетеря. Ріка, на степових берегах якої живуть тетері, має назву Тетерів. Санскритське слово “тітірі” споріднене з нашими словами — отетерілий (переляканий), отетерілий вигляд; отетеріти (розгубитися), отетерів (збентежився).

Удай. Санскритське слово “удан” (вода).

У “Рик Ведах” слово “уданя” значить — водяна, водяниста, а санскритське ім’я Удая значить — Той, що у воді живе, Водяник. Санскритські слова

“удапіті” (вода для пиття), “удастока” (водостік),
“удаплава” (вода пливуча), “удапрут” (вода прудка)
так зберегли свою первісність, що й сьогодні для
українця зрозумілі.

Уж. Назва ріки Уж немає нічого спільного з вужом. У
санскриті слово “юшні” значить кип’яча вода, юша,
юшка, а “іша” — їжа, а “юші” — юшка, навар. З слова
“юші” (юшка) походить назва ріки Уж.

36. Хорол. У санскриті слово “хура” значить —
копито, а також — перегляд кінських копит перед
перегонами, тобто перед початком їзди на “ашвах”
(лошатах, конях). “Ашва хуралі” — кінські перегони, а
“хуралі” — назва місця, де виробляються луки і
стріли, і де відбувається їзда на конях із стрілянням з
луків.

Санскритське “хур” споріднене з санскритським
“чур” і “кшур”; санскритське “чураті” значить —
чухрати. А “косура” (від “кшур”) — косу різати;
робити косу — здійснювати обряд переводу юнака в
стан косака. Обряд переводу юнака в стан косака
здійснювався на святах Купала і Хурала. І на святі
Хуральському здійснювалися обряди ратних змагань:
косаки показували військову хуралність, літаючи на

конях. З слова “хуралі” походить наше слово “харалужний” (загартований, відважний, бойовий; харалужні мечі — гартовані, бойові). “Гремлеши о шеломи мечи харалужними!” (“Слово про похід Ігоря”). Хуралі, Хорол, харалужні — мають спільний корінь.

37. Рось. “По Роси і по Сулі гради поділиша” (“Слово про похід Ігоря”). Рось і Ірпінь плывуть на землі племені Полянів, де стоять гради Київ, Вишгород, Ярополч, Звенигород, Звижден, Красн, Заруб, Канів, Богуславль, Трипілля. Назва ріки Рось споріднена з назвою ріки Роски (на Волині) і з назвою ріки Русава (лівобережна притока Дністра).

Санскритське слово “расаная” значить — буде дощ, росить, а “расмі” — росяно, краплисте. У “Рик Ведах” слово “раса” многозначне — вода, роса, ріка, напій. У “Магабгараті” слово “раса” значить — діючий напій, хмільне пиття, напій здоров’я, вода життя. У “Магабгараті” оповідається про ріку Раса, яка обпливає Небо й Землю. У санскритських анналах оповідається про божественну ріку Раса, “Раса кула в Кусадвіпа”. Санскритські слова “расата” (росиста, соковита), “расасир” (напій, зроблений з сиру), “расака” (навар з м’яса, росіл) по-рідному й сьогодні звучать для нас, хоч вони й вважаються словами,

взятими з мови, якою тепер не говорять ні в Європі, ні в Індії.

38. На берегах річок, в очеретах осідала роса, як мед у сотах. І наші далекі родичі збирали росу, вважали її цілющою водою небесною. Росу мішали з медом і кобилячим молоком, і нею годували дітей, і особливо дівчаток, щоб вони мали лиця ясні, як весний світанок на Росі. Дитина росла на росі, росою лагіднена, вона — росса (благородна).

Санскритське слово “расала” значить — їство, приготовлене на росі, овочах, меді й ягодах, а “расика” значить — ніжна дівчина, росиста (як ягода соковита). Знаємо, що слово “дівчина” походить від імени бога Дива (Деви, Деуса), і має значення — божественна, дивотна, чарівна. Санскритські слова “дара Діва” значить “дівчина божественна”; у нас первісне слово “дара” забулося, лишилося — діва, дівчина.

Санскритське слово “расана” значить — дівчина приманлива, чарівна. Діва русана (расана) живиться росою, яка на квітах вранці, як сльози, блищить; вона русалка (росою ніжена, олелієна). Русалка збагачується натхненням, п’ючи “расин”.

Санскритське слово “расин” значить — сік з квітів, ягід і меду. Русалка є “расазна”; санскритське слово “расазна” значить — дівчина, знаюча красу квітів і знаюча дії напиту, зробленого з роси і квітів. Вона знає таїни леління (кохання), вона вміє “з крові макових пелюсток і роси творити кров вічної молодости і краси”.

39. І вірили наші далекі родичі, що людям, животині, лісам, полям дає життя не звичайна вода, а — “расасвара” (роса небесна, вода, що краплями падає з неба). І вірили вони, що на Сварзі (на небі) є “рая Раса” (ріка Раса), і там, у світлі раю (ріки Раси) живуть душі Первородительки Лель і Первородителя Оря. Лель і Орь — росси, росси — внуки Дажбожі. Внуки Дажбожі народжені трьома святими життєдайними силами (Сонцем, Землею і Водою), і життя їхнє ознаменоване світлою Триєдиністю (тризубом), і народжені діти їхні освячені святою водою — звідси “свята вода, свята роса, свята Русь”.

Гіттітське слово “маза” значить “мати земля”, а “лю маза” — “люди матері землі”; “лю” вживалося гіттітами і сумеріянами у значенні “любленці” (вибранці, благородні), а “лю дана” — любов’ю дана (людина). Тільки там, де на “маза” (на матір землю) йде “расасвара”, можуть жити люди, вони — раси,

роси, чи, як пише “Слово про похід Ігоря” — русици, русичі. У “Виласа Книзі” читаємо — русишть, рускень, рушь, русище, руси, русе, руште.

Санскритське слово “русат” значить — різати хліб на полі, рушати стебло, колосисті палі, а “русата” значить — жнива, косовиця. У “Рик Ведах” слово “рісанті” значить — скубити колосисті стебла, а слово “рус” значить — наступати, русати (рушати). Санскритські слова “рісанті” і “русанті” мають спільне походження: “рус” — руш, рух і “анті”, “аті” — іти, рух іде; “русанті” — рушати. Також у санскриті (і особливо у “Рик Ведах”) слово “русат” значить — ясний (білий, як роса, росяний, русий). Санскритське слово “русатпасу” значить — ясна, світла, велика рогата скотина. Наші родичі (трипільці) світлого оленя звали “руса”. І сьогодні в Індії слово “руса” значить — світлий олень.

40. Старе індо-європейське слово “роса” (руса, руша) зберегло первісне многозначення. Наприклад, греки слово “росісті” вживають у значенні — світлі, русі; вони цим словом називали усіх русявих людей (людей Руси (України), Скандинавії та інших північних країн). Латини казали “руссус” у значенні — ясний, червонявий, рудий; французи і англійці слово “руссет” вживали у значенні — жовтаво-рудий,

світло-рудий.

Є в “Рик Ведах” імена славних царів — Русама.
Русана — ім’я світлокошої жінки бога Рудри. Треба згадати, що у санскриті “с” переходить у “ц”, і звідси — “роцана” (білі хмари), “роцака” (опромінений), Роцана — ім’я божого сина Вішни і Роцана — ім’я бога Індри (Ману Свароціша); “ману” — ман, розум. Санскритське “Ману Свароціша” значить — Розум Небесний (Сваржий).

Володимир Даль (автор пояснювального словника москвинської мови) зазначає, що він чув прадавню легенду, що “Русь — це чудотворіння ріки Дніпра”. Є дослідники, які вважають, що слово “Русь” споріднене з рікою Рось. Їхні припущення правильні, та вони не були обґрунтовані, і тому лишилися за бортом історичної науки. Їм не було відоме значення слова “рось”.

41. Хліборобська культура може постати і розвиватися тільки там, де земля має “рос”. Коли йде “раса свара” (роса небесна, дощ), то буде “рус” (руш), тобто — урожай, будуть жнива. Не знали наші далекі родичі, як творяться хмари дощові. Вірили, що по Сварзі (небі) тече ріка Рось, і вона, як пишуть “Рик

Веди”, землю “росить”; земля, маючи “рус” (воду),
родить “біжя”; санскритське слово “біжя” значить
“зерно”, “збіжжя”. У старокельтській мові слово
“рус” значить “вода”.

Санскритські слова “рус” і “руш” також значать —
рух, дія, а слово “рошана” — рухати проти, тобто —
серпувати, а “рошакті” — рухливо (зворушено) ректи,
говорити. І далі -санскритські слова “рос”, “рош”,
“рус” у Прамові індо-європейській означали — роса,
вода, напій, руш, рух, рухливість; росій, русий,
світлий, ясний, білий.

Слово “русий” (прикметник) виникло з слова “роса”
так, як “малиновий” з “малини”. “Стіл посередині
круглий, застелений малиною скатертиною” (М.
Вовчок).

Оріяни часів Трипільської культури були першими
русами, з їхнього роду походять кімеріяни
(сумеріяни), гіттїти (скити), етруски, іранці (перси),
кельти, ахеї, латини, балти, тевтони. Слово “рос”
(рос, рош, руш, рас) на різних землях у різні епохи
збагачувалося новими значеннями.

Наприклад, старі ханаанці (ще перед приходом на їхню землю гебреїв) були підлеглі гіттітам-завойовникам. Вони звали гіттіта “рош” у значенні “голова”, “зверхник”, “наказодавець”. З Ханаану слово “рош” (рос, роши) проникло в Єгипет. Єгиптяни звали гіттітів “росами”, і також звали їх єгипетським словом “гиксози”, що значить “володарі земель”.

42. Пророк-рабін Езикіел попереджав гебреїв, кажучи їм, щоб вони міцно трималися рідного способу життя, бо, як кара Саваотова, прийде князь Рош з Маґог землі, і їх покарає. Маґог — син Яфета, “сини Яфетові — Гомер, Маґог” (1 кн. Мойсея, 10, 2). Яфетове плем’я на думку пророка-рабіна Езикіела живе у Кімерії (Гомерії-Маґогії). Земля Гомерія (або, як ми кажемо Кімерія) знаходиться між Дунаєм і Доном.

Езикіел пише: “І надійшло до мене слово Господнє, таке: Сину чоловічий! Поверни твій вид проти Гога в Маґог-землі, проти князя Рошського”, “...пророкуй, сину чоловічий і промов до Гога: Так говорить Господь Бог: Чи так воно? того часу, як люд мій Ізраель розживеться безжурно, ти про це дізнаєшся, і вирушиш ти... з найдальшої півночі, ти й многі народи з тобою, сама кіннота, величезна ватага й безліч війська” (Езикіел, 38, 2, 14).

У часи Езикієла не було країн з назвами Франція, Британія, Греція, Рим, Германія, Україна (Русь). Езикієл називав Україну (Русь) Гомерією (Кімерією). У “Біблійному Словникові” (Вільяма Сміта, видання 1948 року, Філядельфія) на стор. 375-й визначено, що “Магогія репрезентує важливу Скитську расу”. Вільям Сміт (на стор. 375-й) пояснює, що слово “Магог” значить “Країна Божя”, а слово “Гомер” (на стор. 221) у нього значить “Досконалість”; він пояснює, що з цього слова й походить слово “Кімерійці”, і зазначає, що кімерійці споріднені з родиною Кельтів. Отже з Магогії (країни Божої) прийде князь Рош і князь Гог. Вільям Сміт пояснює, що слово “Гог” значить “Гора”.

43. Пророк-рабін Езикієл слово “гог” створив з сумеріянського слова “кур”, що значить “гора”, “зверхник”, “князь”. У санскриті слово “гур” значить “гора”; у часи писання “Слова про похід Ігоря” в Україні (Русі) слово “кур” вживалося побічно з словом “гур” у значенні “гора”. Земля Тмутороканського князівства межувала з узгір’ям Північно-Західного Передкавказзя. У “Слові про похід Ігоря” читаємо, що “Всеслав князь... іс Києва дорискаше до кур Тмутороканя”; тут слово “кур” “Баян” уживає у значенні “гур” (гір). І Митрополит Іларіон (Огієнко) переклав “Князь Всеслав... з Києва

до півнів доскакував Тматороканя” — переклад неуважний.

Вільям Сміт (на стор. 572-й) пише, що Рош, про якого пише Езикієл, це ім'я одного з великих Скитських племен. Історики Джонсон, Уеллс, Латам, Стейн вважають, що ім'я Русь означало українців ще з часів Трипільської культури. Ім'ям Русь у часи Трипільської культури звалися хлібороби — у часи Трипільської культури на Наддніпрянщині жили хлібороби-скотарі і скотарі-кочівники. Вони хоч і були людьми одного роду, та вели між собою жорстокі війни за ріки, ліси, пасовища.

Слово “раса” (рос, рус, руш), як слово прамови Індо-Європейських народів, проживши більше як п'ять тисяч років, майже зберегло свої первісні значення. Наприклад, в українців (русичів) — роса, руш, руса, Русь. У англійців слово “руш” (чи “раш”), яке, очевидно, походить від слова санскритського “раса” (роса), є синонімом їхнього слова “тір” (сльоза), і також воно значить “рух” (рушання), а слово “руссет” (у французів і англійців) значить — русий, світло-рудий, ясний. Щойно згадував, що в Індії сьогодні рід світлих оленів (русих) зветься “руса”, що старі греки звали того грека, який мав світле волосся “росісті” (русий, світлий), і всіх жителів гіпербореї (півночі),

тобто українців (русичів), тевтонів (скандинавців)
греки звали “росісті” — русяві, світловолосі.

44. Київська Русь — назва, придумана не щоб принизити Русь, а щоб звеличити її. Багатьох чарувала слава, краса, велич Руси. Слава Руси по світах рокотала. Її черленні щити, її мечі харалужні, її золоті шоломи, її красня діви, її вої “хоробри аки тури”, її злотостременні вершники, її славен град Київ многі князівства чарували. Усі вони хотіли ім’ям Русь “блюсти”. Новгородці, щоб і себе звеличити ім’ям Русь, створили назву Новгородська Русь.

Кияни, щоб слава Русі не пропала, визначили, що дійсною Руссю є Київська Русь. Наслідуючи відважних новгородців, почали й інші князівства до свого імени добавляти ім’я Русь. І почалося — чия Русь? Яка Русь? Угорська Русь, Біла Русь, Чорна Русь, Червенська Русь, Галицька Русь, Литовська Русь, Карпатська Русь: очевидно, всі ці назви штучні. Взоруючись на них, москвини й собі зазіхнули на славу імени Русь, і, живучи на болотистій, бідній землі ріки Москва, вони проголосили, що є й Московська Русь. І історик С. М. Соловйов утвердив, маючи підтримку жандармів, що є Русь Московская. Якщо є Русь Московская, то може бути й Русь Ленінградская, Русь Казанская, Русь Урало-Фінская,

Русь Мордовинская, Русь Сибірская.

45. Є одна Візантія і є один Рим. Немає Константинопольської Візантії, Нікейської Візантії, Кримської Візантії. Немає Капуйського Риму, Сицилійського Риму, Флорентійського Риму. Є одна Україна (Русь)! Вона (тоді, як західно-європейські народи шукали нових земель за океанами), покоряла фінські племена, Чудь, Водь, Вєсь, Мер'я (Мар'я), Мещєра, Черемиси, Мордва. Вона на землях рослих, суворих і відважних фінських племен ставила гради (княжі палаци, оточені оборонними спорудами і охоронені княжими дружинами (військами)). Я не оправдую ці завоювання предків моїх. Ніхто не має права неруські землі звати Руссю!

Колоністи, які прибули з України (Руси) на північні землі Фінських племен, давали своїм градам імена — град Ярослав, град Володимир на Клязьмі, град Суздаль, град Москва на Москві. І вони, щоб відсепаруватися від України (Руси), й творили назви “Русь Московська”, “Русь Ростово-Суздальська”: такі назви ображають почуття Чудів, Водів, Вєсів, Мерів, Муромів, Мещєрів, Черемисів, Мордовинів, Башкірів, Чувашів, Удмурів, і вони з відразою ставляться до гимну “СССР”, в якому співається, що всіх їх “навекі сплотіла Великая Русь”, тобто — навіки

поневолила Чувашів, Башкірів, Мордвинів, Удмурів, Фінів, Карелів, Естонів, Латвійців, Литовців, Марійців, назвавши (для глузу перед світом) покорені землі “саветскими республіками”.

Русь Московська не має жодних політичних і моральних прав вважати себе продовженням історії України (Руси). Русь Московська має політично-моральне право вважати себе продовженням прославленої історії Татаро-Монгольської орди не тому, що на територіях, на яких вона панує, пливають ріки Бариш, Унжа, Кострома, Уфтіюга, Чагода, Піжма, Клязьма, Алатир, Москва, Іргіз, Кама, які своїми назвами пов’язані з тюркськими мовами, а тому, що найвизначніші історики Московитії Карамзін, Безтужев-Рюмін, Соловйов та інші твердять, що Москва — “продукт могутньої Татаро-Монгольської орди”. З твердженнями цих істориків знайомтеся, читаючи другу частину оповіді “Україна-Русь, архиєреї грецької ортодоксії і Татаро-Монгольська орда”.

46. 1177 рік. Царем України-Руси (в 1174 році) став князь Роман Ростиславич — виходець з династії князів Смоленщини. Він, не звернувшись за допомогою до князів, сам пішов воювати з половцями. Чому сам? Він ні з ким не хоче розділити

слави, чести і скарбів. Він хоче, щоб тільки йому “віщі пальці, на живі струни покладені, славу рокотали”. І... був він розбитий Половецькою ордою. І ніхто не хотів з ним розділити його поразки.

І князь Святослав Всеволодович (нащадок чернігівських князів Ольговичів) увійшов у Київ 20 липня (1177 року). І “висіді із сідла злата” і “дотчеся стружієм злата стола Києвського”. І він одружив свого сина Всеволода з Марією (донькою польського короля Казиміра). І в Києві відбулося гучне українсько-польське весілля. І князі Галицькі і Володимиро-Суздальські, і Пінські, і Новгородські (в ім’я позірного порядку) визнавали владу царя Святослава Всеволодовича. У них буйно проявлений інстинкт панування —і тому ніхто з них не визнає пана над собою, ніхто (в ім’я найсвітлішої цілі) не воліє бути чиїмсь підлеглим.

(У душі тих князів-панів, які прагнуть бути (в ім’я панування) непідлеглими одному панові, розкорінений інстинкт руйнуючого панування, і цей інстинкт їм витче чорне покривало, щоб прикрити їхні домовини. Тільки той інстинкт панування, який здібний в ім’я світлої цілі себе вільно підпорядковувати одному авторитетові, вважається інстинктом здорового розуму).

47. 1178 рік. Князь Мстислав Ростиславович (Смоленський) прибув у Новгород. З Новгорода (маючи 20.000 воїнів) він пішов у країну племені Чудів. І він палив мирні чудські гради і селища. І біля річки Двина він оточив Чудське військо і розбив його. З довгими колонами полонених і з великими стадами скоту він прибув до града Псків, де перепочив і пішов до Новгорода.

1180 рік. Цар Святослав Всеволодович скликав князів на з'їзд до града Любеча. І коли цар з князями мав раду, прийшла вість — дім Київського митрополита горить. Повторюється стара помста — у “Несторівському літописі” пишеться, що два варяги-християни “були принесені в жертву”, ні, два варяги-християни були киянами убиті за те, що вони зневажливо ставилися до обрядів київських. У Києві єпископ-грек Стефан зневажливо ставився до київських обрядів (веснянок, писанок, Купала), і кияни в 1068 році його задушили в Києві. Не відважився монах-літописець написати, що архиєрей Стефан був принесений у жертву, бо ж це вже було після хрещення. І написав коротко, що “єпископ Стефан поїде по Києву, й тамо свої его холопи удавиша”. І тепер князі в Любечі почули, що згоріли сім церков у Києві, і десять домів, у яких жили “іконописці, преподобні і богоносні псалмщики,

попечителі православія, полемісти”.

Цар Святослав Всеволодович вигнав князя Рюрика з Білгорода, а князя Давида — з Вишгорода. Скривджений князь Рюрик, довідавшись, що цар Святослав Всеволодович гостює у Чернігові, вторгнувся в Київ. І почав у Волинських князів просити військової допомоги. Цар Святослав Всеволодович, приєднавши до себе війська князя Всеслава Полоцького і князя Братислава Вітебського, та за срібло і злото найнявши ватагу половців, вигнав з Києва князя Рюрика. Князь Рюрик повернувся до Білгорода. Не міг він дістати “злата стола Київського”.

Є п’ять шляхів, при допомозі яких можна заволодіти престолом царя України (Руси). 1. Престол передає батько синові. 2. Старший брат передає престол молодшому. 3. Князі на з’їзді вибирають царя України (Руси). 4. Кияни самі запрошують на престол царський того чи іншого князя. 5. Князь, маючи військову силу, вторгається у Київ, виганяє з Києва царя, і сам сідає на царський престол.

48. Горе не в тому, що князів, охочих бути царем, багато, а в тому, що вони (князі) утратили духовні

основи рідної віри, у яких оповідалося людині, як треба жити, щоб мати правильне мислення і правильне почування.

Вони (князі) тепер мають чужу віру, в якій людині оповідається, що взагалі про земне життя не треба дбати, про здоров'я розуму не треба думати, треба вірити святим мощам і архиєреям, і терпіти, захоплюватися подвигами преподобних і богоносних монахів. Князі, про такі святі справи у церкві чуючи, не можуть навчитися контролювати працю розуму, працю своїх почувань. Вони не вміють своєю свідомістю збагачувати свідомістю Всесвіту. Вони не вміють добровільно відрікатися від особистого “я” в ім'я сили, слави і добра “я” України (Руси).

І їх (князів України-Руси) ніколи не треба ганьбити, зневажати. Вони були людьми (по своїй природі) добрими. Вони не винуваті, що чужа віра на хибний шлях спрямувала їхні мислі і почування. І тепер вони самі впадуть, і з ними упаде Україна (Русь)...

49. 1184 рік. Половецький хан Кончак оснастив своє військо новою зброєю — у візантійців купив за русих юнок і юнаків, яких він у селищах заповонив, вогнестрільні луки. На возі вкріплений лук такий

великий, що десять осіб натягають тятину, щоб пустити вогняну стрілу.

Князь Ярослав Всеволодович (Чернігівський), не порадившись ні з царем Святославом Всеволодовичем, ні з сусідськими князями, послав боярина Ольстина до хана Кончака, щоб скласти умову миру. О, княже, не правильне у тебе мислення! Є закон — князем може бути тільки сильна людина, слаба — гине сама і ті, які їй підлеглі. Миритися з вторжником значить визнати себе слабим. Якщо ти, маючи в руках меч, просиш у чужинця, який у твій дім вторгнувся, миру, честь покинула тебе.

Цар Святослав Всеволодович з князями Рюриком і князем Ярославом несподівано оточили орду хана Кончака. Бій почався біля ріки Хорол. Хан Кончак, побачивши, що його військо оточене, тікає. Його молодша дружина (жена) і його визначні воєначальники, і вози з новою зброєю, і багаті обози, і великі стада скоту (коні, верблюди, воли) заповнені.

50. Військова частина царя Святослава Всеволодовича, яка гналася за ханом Кончаком,

повернулася. На землі вже снігу не було, вночі земля примерзла. Вершники не могли (по слідах) пізнавати шлях утечі хана Кончака. (Кончак — син хана Сирчана. Цар Володимир Мономах під час бою з половцями був взяв у полон половецьких воєначальників, між якими був і хлопчик-ханчук Сирчан. Ханчук Сирчан у Києві навчився київської мови; звичаї і страви київські так сподобав, що не хотів додому вертатися. Щоб він пригадав свій рід половецький, йому посли половецькі дали понюхати євшан-зілля (полину), а співець Ксорь піснями про славних половців будив у ньому патріотичні почування. І він (ханчук Сирчан) повернувся додому. Тепер його син Кончак славиться поганською (звироднілою) жорстокістю. Наш літописець без потреби половецьке ім'я Ксорь написав, як Орь. Українці поневолені чужовір'ям, не мають права проявляти любови до рідної віри України (Руси); вони задовольняються тим, що свій патріотичний настрій піднімають оповіданням про євшан-зілля).

51. 1-го березня були розгромлені війська Половецької орди. 22 березня цар Святослав Всеволодович з славою і перемогою повернувся до Києва. Славилися у Києві князі-переможці Володимир Переяславський, Гліб Турівський, Ярополк Луцький, Ярослав Пінський, Мстислав Городненський і тисяцький Галицької дружини.

Київ, славлячи царя Святослава Всеволодовича і честю обдаровуючи його воїнів, знав, що взято в полон 7000 половців (між ними 417 половецьких ханів, і з ними — їхні родини), склади зброї, “табуни азійських коней”, грецькі “шерешери” — самостріли, що кидають “живий вогонь”. У Києві перед царським судом став воєначальник хана Кончака, харазький Турка.

Полонені половці, які хотіли щось сказати киянам, просили болгарських купців, щоб вони були перекладачами. Болгари і половці — люди одного племені. Кияни бачили, що одноплемінці (болгари і половці) вороже ставляться до себе. Болгари, прийнявши звичаї і мову України (Руси), перестали вважати себе тюрками.

52. На ріці Десна стоїть град Новгород-Сіверський, град племені Сіверян. Князі (Ігор Новгород-Сіверський і його брат Всеволод Трубчевський), довідавшись, що цар Святослав Всеволодович переміг орду хана Кончака, не приховали лицарської заздрости. Вони у 1185 році 23 квітня (у вівторок) вирушили з Новгород-Сіверського до Дону, щоб там, на широких Донських степах, розшукати кочову

Половецьку орду, і вигнати її за межі України (Руси).

І татові (князеві Ігореві Новгород-Сіверському) на допомогу прибув з військом син (князь Володимир Путивльський). (Град Путивль стоїть на південь від Новгород-Сіверська, на березі ріки Семи. Град Трубчевськ стоїть на березі ріки Десна, на північ від Новгород-Сіверська).

1-го травня біля Дінця князь Ігор побачив затемнення сонця. І вдень була “тьмою вся воя покрита”. На небі (перед вечором) іскрилися зорі. У очах воїв стало зелено. Та похід не був спинений. Казав князь Ігор: “Русици, хошу главу свою приложити, а любо іспити шоломом Дону”.

Біля Дінця (на ріці Оскол) князь Ігор ждав прибуття князя Всеволода. Розвідка повідомляла, що половці, довідавшись про новий похід українців (русичів), об’єдналися, і ждуть прибуття нових військ половецьких.

Радники сказали князеві Ігорю: “Половецька орда, князю, дуже численна. Ідімо геть, нас мало, загинемо”. Князь Ігор відповів: “Коли меча не

піднявши, утечемо, з нас сміятимуться люди. Сором страшніший за смерть!” Наші князі високо ставили славу і честь княжого імени. Княжі (володарські) імена така велика сила, що й хрещення України (Руси) не могло їх у перші століття зневажати.

Усі князі й царі України (Руси) і їхні сини, і їхні доньки мали двоє імен — рідне ім’я означало честь, славу, шляхетність, спорідненість з родом володарів і богатирів України (Руси). А чуже ім’я означало підлеглисть грецькій ортодоксії.

53. Наприклад, 25 липня у князя Ярослава Із’яславича народився син, і княжа родина нарекла його Ростиславом, а піп, охрестивши, нарік Іваном. 26 жовтня у князя Всеволода народилася четверта дочка, і княжа родина нарекла її Собіславою, а піп, охрестивши, нарік Палагеєю. У князя Ігоря Святославича (Новгород-Сіверського) 8-го жовтня народився син, і княжа родина нарекла його Володимиром, а піп, охрестивши, нарік Петром.

Раби, смерди, холопи, монахи та інші люди нешляхетного походження, не мали права (на основі розпоряджень грека-митрополита Київського) мати рідні благородні імена (Святослав, Володимир,

Богдан, Ярополк, Любомир, Боголюб, Всеволод, Ростислав, Дан, Зоряна, Русана, Світляна, Світанна, Весна, Квітання, Мрія, Богуслава, Поляна, Лель, Віра, Ластуня, Росанна, Лада). Смердам, заляканим хрещенням, попи давали імена чужі, їх не питаючи.

“Піп дав їй ім’я Прозерпина. Що ж? Люди звикли лицювать, переіначили: Горпина” (Білецький-Носенко). Чому переіначили? Не могли погодитися з чужим ім’ям, яке вторгалося в їхній дім, і тому почали переіначувати, оріднювати.

Чужі імена в Україні (Русі) не тільки затінили красу нашої шляхетної мови, а й принизили тих, кому вони були дані. І стали ми холопським плем’ям грецької ортодоксії -плем’ям “Педька, Терешка, Шелефона, Панька, Охріма і Харька, Леська, Олешка і Сизьона, Пархома, Їська і Феська” (Іван Котляревський). (Треба мати велике терпіння і велике душевне здоров’я, щоб отим “німим рабам, гречкосіям” Педькам, Охрімам, Шелефонам православія грецької церкви оповідати, що їхня честь окрадена, і за таку щирю оповідь чути від них образи, глузування, погрози).

54. “Русичі великі поля червоними щитами перегородили, шукаючи собі чести, а князеві слави”.

Посередині стоїть князь Ігор з військом своїм.
Направо — військо його брата (князя Всеволода).
Наліво — військо юного князя Святослава Ольговича.
Попереду — військо князя Володимира (юного сина
князя Ігоря). Стоять вони біля синього Дону — скоро
почнеться бій з половцями.

Перед боєм сталося те, що часто приносило гибель
воїнам України (Руси) і їхнім полководцям —
появилася невихованість (недисциплінованість),
безавторитетність (зневажливе ставлення до
провідника). “Через незгоду сталося насильство від
землі Половецької”. Тоді, коли вирішується справа
життя і смерті, такі справи, як “згода”, “незгода”, не
повинні існувати — повинен бути строгий і
беззастережний наказ Головнокомандуючого.

Князі, очолені князем Ігорем Святославичем,
виявилися людьми невихованими (недис-
циплінованими). Праця розуму їхнього і почувань
їхніх була жертвенна, щира, відважна, розумна, але
невихована. Князь Святослав Ольгович і князь
Володимир Ігорович, не послухавши своїх батьків
(князів), що стояли поруч, почали бій з половцями.

Князь Ігор (о, батьківське серце!), бачачи, що його

син Володимир, не отримавши допомоги, загине, спішить за ним. Половці відходять від ріки: хочуть перед собою бачити широкий степ. Князь Володимир розбив передовий загін половецький і три сотні половців узяв у полон — та радість була передчасна.

55. Ніч. Князь Ігор кличе до себе сина — князя Володимира. І радить князям відступити у степ, узяти нових коней і спільно приготуватися до останнього бою. На розпорядження князя Ігоря, Головнокомандуючого, ніхто не звертає уваги: кожний вважає себе незалежним полководцем. Незалежність без дисципліни — дорога гибелі.

Вранці Половецька орда оточила військову частину князя Ігоря. Оточені воїни почали нарікати, що лихого князя мають, що князь привів їх до Дону на загибель. Нарікання навіть тоді, коли воно породжене лихими обставинами, вважається самороззброєнням.

Князь Ігор відповів, що нарікання — безглуздя, єдиний вихід — об'єднатися і всім стати до бою. І почався бій: під час бою князь Ігор був поранений у ліву руку. Він, побачивши, що чернігівські вершники

побігли, почав гнатися за ними, щоб їх завернути. Не догнавши втікачів, він спинився на полі, тримається за ранену руку. Скинувши шолом, він отетерів: половецькі вершники несподівано оточили його, взяли в полон.

56. Князь Всеволод (брат князя Ігоря) біжить визволяти раненого брата з полону — та вже було пізно. Незважаючи на безстрашний бій українців (русичів), половці (їх було в п'ять разів більше) стали переможцями. “По Росі й по Сулі гради поділили, та хороброго Ігорового війська не воскресити!”, “Русичі полягли за землю Русі”. “Никне трава жалощами, а древо з тугою к землі приклонилось...”

Половецькі воєначальники почали ділитися здобиччю. Гилбук узяв собі князя Ігоря Святославича. Елдучок — узяв князя Святослава Ольговича, Куптивул — князя Володимира (сина Ігоря Святославича). Роман (і такі імена мали половці) — князя Всеволода Трубчевського. Хан Кончак, бачачи, що ранений князь Ігор Святославич не виконує вказівок Гилбука, узяв його до себе.

215 воїнів (українців-русичів), проскочивши через половецькі застави, повернулося в Україну (Русь).

Інші — полягли на полі брані, погинули від ран,
потонули в Дону, стали половецькими рабами. І
“жени руския восплакашась, аркучи: “Уже нам своїх
милих лад ни мислю смислити, ни думою сдумати,
ни очима соглядати.., тоска розліяся по Русі””.

Щоб стати переможцем, треба крім хоробрости,
посвяти і сили, мати ще й дисципліну
(впорядкованість) розуму й чуттів, я ширше про це
оповідаю в оповіді “Що вище розуму?” “Під час
спільного походу на половців 1187 року Ярослав
Чернігівський захотів вернутися назад, і ніякі
умовляння інших князів, між ними і його старійшини
Святослава, нічого не осягнули. Сей брак
субординації не раз був причиною неудач” (М.
Грушевський, “І. У-Р”, т. 3, Нью Йорк, 1954, стор. 251).
Латинське слово “субординація” значить “наведення
порядку”: чітке підкорення молодших провідників
старшим, керуючись правилами військової
дисципліни.

57. Україна (Русь), ставши колонією візантійської
патріархії, не мала нагоди незалежно працювати над
вдосконаленням душевного життя синів своїх. Грек-
митрополит Київський і єреї дбали, щоб грецька
церква контролювала життя українців (русичів) і
обмежувала дії їхнього розуму залізними рамками

церковних законів і правил. Вони експлуатували душу й розум.

Вони вважали, що невихований народ їм дає більше прибутків, ніж вихований. Вони карали, а не виховували. Вони потребували рабів (церковних людей), а не аристократів. Вони українську жінку поставили у становище рабині, проголосивши у церквах закон: коли жінка в церкві вкраде свічку, кадильницю, коли жінка ходитиме на забави, веселі весняні гуляння, на пири, з нею чоловік може розлучитися. Покарана (розведена) жінка була мотуззям зв'язана і пострижена в монахині. Бачимо, що справа не в православії грецької церкви, а в тому, що воно перетворило людей України (Руси) у духовних рабів.

58. Субординація (наведення порядку) у війську сама собою не постає, її треба здобувати дбайливим вихованням людей тоді, коли вони ще є дітьми. Князі сварилися між собою, князі грубими словами самі себе зневажали. І замість того, щоб поставити питання "Чому князі самі себе зневажали?", ми нарікаємо на князів і зневажаємо їх, тобто, продовжуємо робити те, що й князі робили. Князям і нам (їхнім потомкам) потрібне Мистецтво Поведінки.

Мистецтво Поведінки основане на вмінні вживати м'які, красиві, ясні слова, на вмінні бути точним і терпеливим, на вмінні шанувати провідника, на вмінні справедливо ставитися до підлеглих, на вмінні вдосконалювати своє "я", поневолюючи його хибні пориви і розвиваючи його добрі пориви.

Мистецтво Поведінки основане на вмінні дарувати людям добрий настрій, на вмінні любити красу, чистоту, акуратність, на вмінні їсти красиво, стримано, радісно.

Мистецтво Поведінки основане на вмінні виховувати дітей бути корисними для Вітчизни, на вмінні бути увічливим з приятелями і неприємателями, на вмінні шукати приємність у поліпшенні мислення й у зменшенні гніву.

Мистецтво Поведінки створить людину щасливою й упорядкованою. Мистецтво Поведінки створить порядок у суспільстві і створить субординацію у війську. З поліпшеного мислення створюється поліпшене ставлення людини до людини.

Живучи у догматичних рамках православія грецької

церкви, ми не мали нагоди самостійно вдосконалювати спосіб свого життя, поліпшувати свій характер, і тому в нас появилася мода оплакувати свою долю, або — благати її, кажучи: “Де ти бродиш, моя доле, не докликнусь я тебе”. Треба не тільки знати, що людина є ковалем своєї долі, а й це правильне знання правильно впроваджувати в життя, володіючи Мистецтвом Поведінки.

59. Хан Кончак, тримаючи в полоні князів України (Руси), йде на Переяславль. (Град Переяславль стоїть на Дніпрі, на південь від Києва). Князь Володимир, побачивши половців, вийшов з своїми воїнами з граду Переяславля, і почав бій одчайдушний. Переяславці, побачивши, що їхній князь Володимир у бою впав ранений, ринули з граду з сокирами, вилами, ножами, мечами, щоб княже життя рятувати. Пересякані половці почали тікати.

Переяславці занесли князя Володимира у град. Він послав гінців у Київ до царя Святослава — просить рятувати Переяславль. Біля Трипілля (град Трипілля стоїть на Дніпрі, на північ від Переяслава) стоїть військо князя Давида Смоленського. Цар Святослав просить князя Давида піти на допомогу Переяславові. “Цар просить?” Не наказує, а просить?..

Смоляни (воїни князя Давида) організували у Трипіллі “народне віче”, на якому винесли рішення: коли б половці прийшли до нас, то ми б билися. А коли вони нас не чіпають, то й ми їх чіпати не будемо. І рушили смоляни з князем Давидом додому (у Смоленськ).

Як низько впала мораль зхристиянізованих людей України (Руси)?! Перед хрещенням вони вірили, що всі вони (внуки Дажбожі) творять одну родину — інстинкт родинний їх кликав помагати один одному. Закони самозбереження були розвинені в них. Тепер грецька християнізація опоганила (спотворила) почуття родинного обов’язку. Сини, кинувши родини (на заклик єреїв), ідуть в монастирі, щоб дбати про спасіння грішної душеньки. Виконують настанову Ісуса Христа, який учить: “Не противтесь лихому, а хто вдарить тебе в праву щоку твою, повернись до нього й другою. Любіть ворогів ваших, благословляйте, хто клене вас, робіть добро тому, хто ненавидить вас і моліться за тих, хто кривдить вас і гонить вас. Хто покинув... братів, або сестер, або батька, або матір, або жінку, або дітей, або поля задля ім’я мого..., життя вічне осягне”.

Смоляни покинули переяславців. Хрести (вони їх

носять на шиях) поцілувавши, ідуть додому.
Переяславець благає: “Прийди, смолянине, поможи
чужинця вигнати з дому мого!” Смолянин відповідає:
“Моя хата скраю, нічого не знаю”.

60. Князя Ігоря Святославича половці тримають у
неволі. Удень і вночі стоїть біля нього сторожа — 15
половців, очолених 5-ма синами знатних
половецьких воєначальників; начальник сторожі —
половець Лавор. Хан Кончак сказав, що князі України
(Руси) отримають волю, коли хтось їх викупить. За
князя Ігоря Святославича — 2000 гривенів, за інших
князів — по 1000, за тисяцьких (воєводів) — по 200.

Жінка половецького хана Туглія закохалася в
українця (русича Михайла (тисяцького сина). І вона
передала таємницю — князь Ігор Святославич буде
вбитий, коли хан Кончак під час бою з
переяславцями матиме поразку. У половця Лавора
мати киянка Поляна; вона малою дівчинкою
потрапила до половецької неволі. Ставши жінкою
половецького воєначальника, Поляна навчила сина
Лавора любити Україну (Русь). І він (Лавор), пова-
жаючи князя Ігоря Святославича, приготував для
нього коня за рікою.

Коли половці пили кумис і гучно веселилися, князь Ігор Святославич непомітно вийшов з намету. І переплив ріку. На березі ждав його Лавор із запасним конем. Сівши на коней, вони зникли у степах. Коні, не витримавши швидкої їзди, підірвалися. І князь Ігор Святославич добирався у рідну сторону пішки. “Й йде пьшь 11 ден до города Донця, і от оттоль йде во свои Новьгород”. І в дорозі він роздобув нового коня.

І вночі (двадцять верств перед Новгород-Сіверським) його стомлений кінь поломав ногу. Селянин, побачивши князя біля раненого коня, повідомив княгиню Ярославну про прибуття князя, її милого ладо. Князь і княгиня стрінувшись, плакали з радости. У Новгород-Сіверському половець Лавор був обдарований княжими дарами.

61. 1192 рік. Славиться подвигами Тевтонський “орден лицарів святої Богородиці Марії”. Лицарі ходять у чорній одежі, на лівому плечі в кожного — хрест. У них мета — убивати ворогів віри Христової. Щоб мати успіх у війні, вони добровільно самі для себе створили правила порядку — без дозволу начальника не виходити з дому, не писати листів нікому. І не читати отриманих листів, щоб мисленням не віддалятися від справ ордену. Нічого не тримати

під замком; не мати розмов з жінками, щоб жіноча ніжність не ніжила їхні серця.

Кожному, хто до Тевтонського ордену приєднувався, тевтони-лицарі рекли: “Жорстоко помиляєшся, коли думаєш у нас жити спокійно і весело. Наш статут: коли хочеш їсти, голодуй. Коли хочеш спати, бадьорися. Коли хочеш бадьоритися, іди спати. Для справ ордену ти повинен відректися від батька, матері, брата, сестри. І орден тобі дасть хліба, води, зброю”.

Тевтонські лицарі, оснастившись самодисципліною, прославилися подвигами у Палестині. На них взоруючись, культивувалася між тевтонами (німцями) точність, дисциплінованість, вірність наказам начальника. Тевтон, отримуючи наказ, тішився, що дістав нагоду прославити ім’я своє, звеличити честь тевтонську. Народ, сини якого бачать у виконанні наказів, отриманих від рідних начальників, щастя особисте, честь і багатство роду, має право вірити, що йому належить майбутнє.

62. 1194 рік. 25 липня помер цар Святослав Всеволодович. Він сидів на златому столі града Кия 17 років. Перед смертю він послав посильного у

Білгород до свого свата князя Рюрика Ростиславича. І в Києві сказав йому, щоб він опікувався його дружиною і дітьми.

Князь Рюрик Ростиславич (у хрещенні Василь), ставши царем, запросив до себе в гості свого брата — князя Давида Смоленського, обдарував його й ушанував пишним царським пиром.

Князь Всеволод Юр'євич (Ростово-Суздальський) відомий під прізвищем Велике Гніздо. Він має доньку, одружену з князем Ростиславом; князь Ростислав — син царя Рюрика Ростиславича. І Велике Гніздо каже: “Ти царем ставши, своєму зятеві Романові гради подарив, про свого сина Ростислава забувши? Я вважаю себе старшим у племені Володимировім!”

(Усі князі, що були споріднені з родом царя Володимира (Хрестителя), вважали себе плодом (плем'ям) Володимировим. Маючи це на увазі, знаємо, що князі України (Руси) -одна рідня. І всіх їх вабить краса, слава і багатство “злата стола Київського”).

63. Цар Рюрик Ростиславич, бачачи, що може початися між князями війна за “волості” (володіння), звернувся до духовного батька України (Руси) — грека-митрополита Никифора, щоб він відчинив скриню і прочитав “Договірну грамоту”: “Договірна грамота” переховується у святій Софії.

Грек-митрополит Никифор (наставленик імператора Візантії) був не тільки “оком імператора”, а й його політичним керівником, вихованим на філософії імперії ромейської - “поділивши Русь, пануватимеш над нею”. Щоб ослабити Київ, треба підтримати Ростово-Суздальщину (гніздо грецького улюбленця Андрея Суздальського-Боголюбського). Грек-митрополит Никифор, тримаючи “Договірну грамоту”, речав: “Ми від Бога послані в землі Руси порядки наводити! Візьми володіння у свого зятя Романа і віддай князеві Всеволодові, Великому Гніздові Ростово-Суздальському”. І цар Рюрик Ростиславич зробив так, як велів митрополит.

В. Н. Татищев, покликаючись на твердження літописців, у “Історії Російській” (Москва, кн. 3-тя) на стор. 157-й пише, що “Митрополит клятвозлочинству учить”, сказавши цареві Рюрикові Ростиславичу те, чого не було в “Договірній грамоті” зазначено. В. Н. Татищев написав правду, і тому його “Історію

Російську” заборонив цар Петро Перший видавати, і вона була осуджена церквою Московською. Чому? Бо в ній оповідалося, що архиєреї грецької ортодоксії провадили політику ослаблення Києва і підкріплення Москви.

Митрополит Никифор у святій Софії, фальшиво потрактувавши “Договірну грамоту”, викликав довготривалі криваві війни між князями України (Руси). Він має затаєну мету — відділити від Києва північні колонії України (Руси) і їх вороже настроїти до Києва”. Так є: “Поділові землі Русі сприяло те, що духовенство настирливо і сильно стало проповідувати свої державні ідеї, і накінець сприяло торжеству Московських князів” (К. Бестужев-Рюмін, “Русская Історія”, т. 1, кн. 1, 1872 р., С.-Петербург, стор. 135).

64. Політика грецької церкви в Україні (Русі), починаючи від 988 року, приносить Україні (Русі) страждання, національну охлялість, підгнивання основ державного життя, знеславлення її царів. Гостроумний, відважний і творчий князь Роман довідався, що митрополит Никифор умовив царя Рюрика Ростиславича забрати у нього землі і передати їх Ростово-Суздальському князеві Всеволодові. І він, князь Роман, отримавши підтримку від

князів Ольговичів, хоче вигнати з Києва свого тестя-царя Рюрика Ростиславича.

Цар Рюрик Ростиславич каже: “Княже Романе, зяте мій, дам тобі інші землі”. Розгніваний князь Роман свою жінку (доньку царя Рюрика Ростиславича) наказав замкнути у монастирі — і сидить вона пострижена в одежі черниці.

Князь Володимир Ярославич Галицький любить хмільні напої і красних дівиць. І помирає він загадково — одні літописці написали, що він помер від отрути, інші — від надмірного вживання хмільних напоїв. Галичани сказали, що хочуть, щоб тепер їхнім князем став князь Роман. Цар, знаючи вдачу Романову, не задовольнив їхнього прохання, і прагне прислати до Галичини свого сина — князя Ростислава. Галичани, не дочекавшись князя Ростислава, прийняли князя Романа. Обурений цар покликав до Києва князів Чернігівських, почав з ними збирати війська, щоб іти війною проти зятя Романа (тепер князя Галицького).

65. Князь Роман Галицький, довідавшись про наміри царя-тестя, несподівано вторгнувся у Київ. Цар-тесть вийшов з Києва, і пішов до града Овруч. Роман

Галицький залишає у Києві свого братанича-князя Ігоря Ярославича, і повертається до Галичини. Тоді, коли престол Київський слабне, стає сильним грек-митрополит Київський.

Якщо б цар України (Руси) був таким сильним, як цар Ярослав Мудрий, або цар Із'яслав, то грек-митрополит Никифор примушений був би тікати з Києва. Знаємо, що тільки ті царі, які мали силу, відважувалися вигнати з Києва грека-митрополита і поставити — русича-митрополита (Іларіона чи Кліма Смолятича). Щоб Київ не перестав стояти на колінах перед патріархом Константинополя, треба, щоб князі України (Руси) постійно самі з собою воювали, і треба князів Москвино-Суздальщини наставляти проти Києва, до них посилаючи греків-єпископів, здібних здійснювати церковну політику Візантії.

Князь Роман Галицький, почувши, що до Києва наближається Половецька орда, послав у степ розвідку. Розвідка повідомила, що половці приспішено прямуючи до Києва, стомилися, і вірячи, що ніхто їм не загрожує, безпечно отаборилися на перепочинок.

Князь Роман Галицький вночі оточив біля річки Рось

Половецьку орду і розгромив її. І визволив з половецької неволі українців (русичів), що були половцями гнані на продаж у рабство до христолюбного Константинополя.

У Галичині князь Роман Галицький присмирив бояр, які сварилися за межі, толоки, стада і діброви, й не хотіли виконувати княжих розпоряджень. Літописець написав, що князь Роман Галицький “живих бояр зарив у землю”. Він казав: “Щоб спокійно їсти медову соту, треба задавити бджолу” (“Волинський літопис”).

Ті, які вважають, що князь Роман Галицький жорстоко розправлявся з галицькими боярами тому, що був наддніпрянцем, помиляються. У ці часи ще не було юнії — між галичанами і наддніпрянцями існувало почуття, що вони люди одного плоду.

66. Половці вторглися у Фракію, візантійці переполохані: вторжники можуть оточити Константинополь. Грек-митрополит Гавриїл-Деонісій умовив князя Романа Галицького, щоб він поміг Візантії звільнитися від половців. Роман Галицький вигнав половців з Тракії (Фракії). Цар Рюрик Ростиславич, дізнавшись, що військо князя

Романа Галицького ослаблене боями з половцями, об'єднався з Чернігівськими князями, покликав на допомогу половецьку ватагу, і йде до Києва. Князь Ігор Ярославич (Луцький) — наставленик князя Романа Галицького виходить з Києва.

Половці (союзники царя Рюрика Ростиславича), вторгнувшись у Київ, почали грабувати киян. Грабуючи церкви, вони взяли з собою (як пишуть літописці) грецькі одіння, які носили цар Володимир (Хреститель) і його син Ярослав Мудрий.

Князь Роман Галицький знову увійшов у Київ. З Києва вийшов цар Рюрик Ростиславич. М. Грушевський пише, що “Київ переходив з рук в руки”. Коли немає у державі порядку, в людей зникає віра в завтрашній день, стає модним неорганізоване життя. Неорганізовані люди — це сад, який буяє, розкорінюється, рясно цвіте, але плодів не дає. Князі відповідають за те, що вони самі себе б’ють.

Якщо князі сваряться, значить спосіб їхнього життя сварливий, сварня — дзеркало їхньої душі і їхнього розуму. Щоб перестати сваритися, треба вшляхетнити працю розуму і почувань. Княжі дії помилкові—з помилкового думання виходять

помилкові дії. Та найбільшим їхнім горем (могилою їхнього думання і державотворення) є те, що вони вірять у святість, яка є підступна, продажна, оздоблена золотими митрами і звеличена гадючим жезлом грека-митрополита Київського і “всея Руси”.

67. У Київ прийшла вість, що чорною хмарою сунеться на землі України (Руси) нова Половецька (Тюркська) орда дика, голодна; знищує посіви, як сарана. Цар Рюрик Ростиславич і князь Роман Галицький, дізнавшись, що їх посварив грек-митрополит, фальшиво читаючи “Договірну Грамоту”, помирилися. І тепер вони, спільно з князем Ярославом Всеволодовичем Переяславським, ідуть зустріти у степах Половецьку орду. Стріли половців і розгромили їх.

І після ратнього бою вони на нараді (у граді Трипілля) посперечалися. Тесть грізно дорікав зятеві за те, що він свою жену (доньку царську) зневажав, тримав у монастирі. Із взаємних докорів зацмели старі рани. І князь Роман Галицький ув’язнив царя Рюрика Ростиславича і постриг його і жінку його, і доньку його (свою дружину), і посадив їх до монастиря. Монастирі-кам’яниці Христові, ставлені князями, ставали їхніми жорстокими в’язницями.

68. У Києві князь Роман Галицький, щоб завести у державі спокій і порядок, проголосив “Державну Заповідь”: щоб Україна (Русь) не меншала, старший син царя має бути царем. Молодші сини наділів (володінь) не отримують. Вони живуть у градах, як намісники царські, і виконують накази царські. Коли цар помре, не маючи сина, князі повинні з’їхатися і вибрати нового царя, і скласти перед ним клятву вірності.

Князь Роман Галицький мав дар державотворчий. Він бачив, що княжі війни за золотий стіл Київський (війни тихцем підтримані греками-митрополитами) так знесли Україну (Русь), що вона ледве стоїть на ногах. Князі, почувши про настанову (Заповідь) князя Романа Галицького, обурилися. І відповіли: “Так не робили наші батьки, і ми не будемо робити”. Читаючи у літописах цю відповідь, думаю — а хіба наші батьки робили таку зраду, яку вчинив в 988 році князь Володимир?

Так — добрі сини ідуть шляхами батьків своїх, але хід їхній не повинен бути сліпий. Сини повинні все те добре, що робили батьки, славити і втілювати його в життя, а все те помилкове, що робили батьки, відкидати — на таких законах на плянеті Земля

основане свідоме й несвідоме життя.

Роман Галицький, бачачи, що його настанови-Заповіді відкинені князями, виїхав з Києва до Галичини.

69. Прибувши до Галичини, він (князь Роман Галицький) присмирив поляків і мадярів, які осмілювалися переходити межі своїх земель. Папа Інокентій 3-й, почувши, що князь Роман Галицький вольова і мудра людина, послав до нього послів. Посли сказали, що папа римський має меч святого Петра.

Князь Роман Галицький відповів папським послам:
“Чи такий меч Петрів у папи? Мені папського меча не потрібно. Я маю свій меч, даний мені Богом! І поки мій меч є біля мого боку, мені купляти чужого меча не потрібно!”

(Аббат Алберtrand у 1790 році у Ватиканській бібліотеці в старих анналах знайшов ці слова князя Романа Галицького, і на прохання польського короля Станіслава виписав їх. Історики юніятської церкви (для пропагандивних цілей) стараються переконати

українців грецько-католицької церкви, що князь Роман Галицький був покірний папі римському, і тому він не міг сказати, що без папського меча обійтися може).

70. 1205 рік. Князь Роман Галицький (через необережність) загинув у місяці червні біля селища Захвостя. Поляки, які брали участь у вбивстві князя Романа Галицького, були оточені українцями (русичами) і посічені.

Данило і Василько — сини князя Романа Галицького від другої жінки. Данило мав чотири роки, як став князем Данилом Галицьким. Цар Рюрик Ростиславич, почувши, що князь Роман Галицький помер, скинув з себе поганський монаший одяг. І сів на престол царя України (Руси). Князь Всеволод Чермний (Чернігівський) вигнав з Києва царя Рюрика Ростиславича. І скривджений цар знову поїхав до Овруча. Овруч — гарний град, стоїть він на березі притоки ріки Уж.

Наші князі були дітьми свого часу. Утративши рідну віру, вони втратили рідних учителів (волхвів), які втілювали в собі многотисячолітні досвіди життя людського. Волхви у древні часи учили дітей княжих,

як в оточенні себе поводити, як працювати, як мислити і як почувати, щоб у спільноті була життєва злагодженість, щоб людина була володарем обставин і оточень. Рідних учителів (вохвів) утративши, а в чужих учителях (єреях) ні теплого серця не побачивши, ні любови до святощів Вітчизни рідної не відчувши, вони (князі) буйно гуляли, марнували богатирську силу під час сварні “се моє, а то моє же!” І билися “за своє”. “А поганії с всіх стран прихощаху с побідами на землю Русі”.

71. Цар Рюрик Ростиславич з своїми синами-князями, покликавши на допомогу половців, вигнав з Києва князя Всеволода Чермного (Чернігівського). Князь Всеволод Чермний (Чернігівський) покликав на допомогу половців і князя Новгород-Сіверського, і 28 квітня 1207 року підійшов до Києва. Три місяці (майже щодня) він стрілами засипав оборонні споруди і, потерпівши поразку, відійшов від Києва.

У 1208 році князь Всеволод Чермний (Чернігівський) з братами і синами знову йде на Київ. І по дорозі він взяв град Трипілля. Отримавши допомогу від князя Володимира Ігоровича, який прибув з Галичини, він вигнав з Києва царя Рюрика Ростиславича. Узявши Київ, він спішить до Білгорода, що стоїть на захід від Києва. І з граду Білгорода він виганяє князя

Ростислава Романовича.

Князі Ростово-Суздальські, бачачи, що князівства України (Руси) стали повністю підлеглими золотому столу града Кия, насторожилися. Ростово-Суздальські землі (тобто, колонії України-Руси) цар Всеволод Чермний хоче передати своїм синам і братам. І тому й війська свої, готуючись іти на Північ, зосереджує на Чернігівщині. Цар Рюрик Ростиславич, довідавшись, що цар Всеволод Чермний свої війська спрямував до Чернігова, ввійшов у Київ.

72. На східних межах Китаю і Монголії є невелике озеро Буїр-Нур, тепер біля нього стоїть китайське місто Гайляр. На берегах Буїр-Нуру кочує скотарське плем'я, очолене ханом Езукаєм Багадуром. Плем'я Езукая Багадура складається з 35-ти тисяч родин. Родини так подібні, що створюється вражіння, ніби всіх їх одна мати родила. Сусіднє (також кочівне скотарське) плем'я, очолене ханом Темуджіном, — має 7 тисяч родин. Китайці звать ці скотарські племена — Тутан, а ми кажемо — Татари.

Хан Езукай Багадур убив хана Темуджіна, і його плем'я приєднав до свого племені. І своєму синові, який народився в 1155 році, дав ім'я убитого хана

Темуджіна. (“Темуджіне, я вб’ю тебе, не бійся! Твоє ім’я я віддам синові своєму”). Слова хана Езукая Багадура будуть інкарновані у мислях хана Москвинського: “Русь, я вб’ю тебе, не бійся! Твоє ім’я я віддам Москвинському князівству”).

Коли хан Езукай Багадур помер, його син Темуджін мав тринадцять років. Жив він під опікою своєї матері. Мати, виховуючи сина, казала: “Темуджіне, будеш великим ханом, коли людей дивуватимеш відвагою і вірою батька Багадура”. Плем’я юного хана Темуджіна “живе на конях”. Вершники полюють на звірів, птахів, їзда на коні зрання до вечора і стріляння з луків — головні достоїнства татарські.

73. Курултаї (воєначальники — власники стад) збунтувалися біля могили хана Езукая Багадура. Вони не хочуть підпорядкуватися наказам п’ятнадцятилітнього хана Темуджіна; є між ними охочі стати ханом; вони сперечаються за владу. Хан Темуджін дав наказ ув’язнити десятиох збунтованих курултаїв. Триста воїнів стали по стороні ув’язнених.

Хан Темуджін дав наказ у сімдесяти котлах зварити усіх тих, які проти нього збунтувалися, ширячи між людьми нарікання на нього. Зв’язані бунтівники були

вкинуті в кип'ячі котли. Вони криками жахали плем'я хана Темуджіна. Мати учила: "Темуджіне, сину мій, ворогів жахай помстою, приятелів ласкай дарами, ти більше, ніж людина!"

74. Китайські письменники, які особисто бачили татарів хана Темуджіна, описують їх так: "Лиця у них широкі, плоскі, чотирикутні. Очі в них без верхніх вій; рідкі вуса й бороди. У них зовнішність відразлива. Вони родяться і виростають на конях. Вони самі (без учителів) вчаться стріляти, їхнє життя проходить на полюванні.

Вони (татари) не люблять мити руки перед їдою. Під час обіду сильніший татарин (керуючись правом сильного) хапає собі найкращий кусень м'яса: у них сила поважається понад все. Коли товщ хапається до пальців, вони руки обтирають об шкіряний одяг, який від бруду блискучий. Коли гість так нап'ється кумису, що вже не володіє собою, здобуває повагу — напився — значить щира людина, їй можна вірити.

Вони неписьменні. У них є стародавні традиції: коли тато умирає, то син одружується з татовими молодшими жінками, їхні діти вважаються дітьми всіх чоловіків. Хліба у них немає; м'ясо — їхня

головна їжа”.

75. Коли між сусідніми кочовими татарськими племенами поширилася вістка, що хан Темуджін має 30-ть тисяч воїнів, і тих, хто йому не кориться, живцем варить у котлах, сталося “чудо”: під час наближення хана Темуджіна до того чи іншого племені, плем’я без бою йому підкоряється, приєднується до Темуджінової орди.

Хан татарського племені Кераїтів, побачивши наближення хана Темуджіна, підняв меч. У палаці хана Темуджіна висить череп, обкутий сріблом, — це череп хана Кераїтського. Татари знають, що цей череп є “втіленням гніву Темуджінового”. Шукаючи нових пасовищ і рік, хан Темуджін привів свою орду на береги ріки Амур і її приток. Орда живе у барвистих шкіряних наметах; вона подібна на військовий табір.

У 1195 році з Заходу (із західних сибірських лісів) прибув русявий подорожній до наметів орди Темуджінової. Він познайомився з Темуджіновими воєначальниками. Побачивши, що вони беззастережно слухають хана Темуджіна і, як Бога обожують його, сказав: “Бог передає народи і землі

ханові Темуджінові. Курултаї, звіть хана Темуджіна Царем Царів! Сила, честь, перемога ваші у вашій покорі ханові Темуджінові”.

Хан Темуджін на березі ріки Онона сам себе проголосив Чингіс Ханом (Великим Ханом). Курултаї-воєначальники натхнули татар вірою, що “Чингіс хан Темуджін — Втілення Неба і Землі”. Могутня віра — могутня сила.

Яке мав ім'я подорожній, і хто він був — в історії орди Темуджінової не зазначено. Був він потомком волхва, який після хрещення України (Руси), рятуючи життя, утік у Сибір? Був він оріянином-індусом (буддистським проповідником) прибулим з таємничого Тібету? Ніхто не знає. Та на основі тих настанов, які він дав Темуджіновим воєначальникам, бачимо, що він володів мудрістю творення військової сили. Він дав ханові Темуджінові золотий тризубець, сказавши: “З цим переможеш!” (Знаємо, що буддистські проповідники і тибетські паломники ходять з тризубцями).

Чингіс Хан Темуджін могутній тому, що його курултаї-воєначальники, його обожуючи, самі стали

могутніми і казково багатими.

76. Плем'я Уйгурів, не піднявши зброї, визнало владу Чингіс Хана, і склало свої золоті скарби до ніг Чингіс Хановим курултаям. Чингіс Хан у 1210 році ввійшов у Китай — узяв 80 градусів. Бачачи, що китайці мало мають харчів, він наказав старих китайців умертвити, як “непродуктивну людську силу”.

Китайський цар Ніючей дав Чингіс Ханові дар — “500 найчарівніших у світі китайських красунь, 3000 коней, юнаків-рабів, золото, шовкові тканини”. Володар Тибету, бачачи, що військо Чингіс Хана — “високоорганізована машина” (є наказ і є смерть, або — виконання наказу), беззастережно визнав владу Чингіс Хана.

Три дні горить Пекін. Покоривши простори Китаю, народ старої і високої культури і цивілізації, Чингіс Хан веде Татарську орду на Захід. Татари (діти, дорослі й старі) живуть самодисциплінованим військовим життям, яке відповідає природі їхнього кочового мисливського побуту.

77. 1219 рік. Чингіс Хан завоював Бухару. Бухара

(місто теперішнього Узбекистану) стоїть на головній вузловій дорозі. З Бухари можна їхати до Китаю, Індії, Багдаду, Києва. Цар Бухари тікав у напрямку Північного Ірану. Чингіс Хан дав наказ двом полководцям, щоб вони догнали утікаючого царя. Вони догнати не могли: цар Бухарії притаївся на одному з островів Каспійського моря.

Маючи від Чингіс Хана дозвіл, два полководці повертаються з Табарістану через Кавказ. По дорозі вони грабують племена Ясів, Осетинів, Абхазців, Черкесів. На Північному Передкавказзі вони ограбили Половців. Вони (Чингісханові полководці) на Волзі дізналися, що золотий тризуб, який стоїть біля священного вогнища у Каракорумі, колись був священним знаменом русої України (Руси). Каракорум — столиця Чингіс Хана Темуджіна стоїть біля ріки Орхан, на південь від Байкальського озера.

78.1223 рік. Чингіс Хан Темуджін має 68 років. Його орда, йдучи на Захід, стрінула біля берегів Сурозького (Азовського) моря половців. Татари сказали половцям: “Ми ж брати, йдімо спільно”.

Половецький хан Кончак побачив, що прибулі “браття по крові” розпоряджаються половецькими

кіньми, скарбами, людьми, як своєю власністю. І він тікає від “братів по крові” на землі України (Руси). Татари доганяють його, і на березі моря розпорюють йому живіт, щоб він умираючи, бачив своє нутро.

Новий половецький хан Котян дає князям України (Руси) дари — коні, буйволи, невідьників, злото. І каже: “Вони нас б’ють сьогодні, а завтра битимуть вас”.

У Києві тривога: прибулий з Константинополя грек-митрополит Кирило у святій Софії налякав киян, речучи, що “таємничий народ” (татари) був тисячу років перед Христом покорений Гедеоном, і жив він у пустинях Північного Сходу. І тепер йому призначено перед кінцем світу іти з Азії до Європи, і покорити всі країни! Дбайте раби Божія за спасіння душі, церкві дари несіте, со страхом і трепетом покоряйтеся. Написано: “Від мене йдять прокляті в вогонь вічний, а праведні підуть в життя вічне!”

79. Хан Котян — тесть князя Мстислава Мстиславича Галицького (Удалого) має успіх. У Києві відбувається з’їзд “старійшини в землі Русі”. Приїхали найвпливовіші князі України (Руси). Цар України (Руси) — київський князь Мстислав Романович

очолює з'їзд. Біля нього сидять — князь Мстислав Галицький, князь Мстислав Чернігівський, князь Данило Волинський. Князь Суздальський прислав гінця, що він вітає з'їзд, і обіцяє прислати своє військо для спільного походу проти татар.

Війська України (Руси) зібралися біля острова Хортиця. І сюди прибули татарські послы, і сказали: “Ми, татари, прийшли воювати не з вами, а з нашими рабами-половцями, неслухняними конюхами”. Татарські послы на Хортиці були вбиті.

80. 1223 рік. 31 травня, п'ятниця. Біля річки Калка (тепер вона зветься Капець, біля Маріуполя тече в Азовське море) почався бій з татарами. І повторилася стара помилка: почали під час бою сперечатися три Мстислави (князь Мстислав Київський, князь Мстислав Галицький і князь Мстислав Чернігівський). У них праця розуму сварлива, невпорядкована, відсутня контролєра праці чуттів. Вони бій програють. У них немає рідного авторитету. У них духовність чужа -Бог Ісус — юдеець. Духовний лідер (митрополит) — грек. Військове божество — архистратиг Михаїл — греко-юдеець. Гляньте, на їхніх шоломах грецькими майстрами намальований у грецькій одежі — в короткій спідничці архистратиг Михаїл. Гляньте на татар — у татар є віра, що Бог передав

Чингіс Ханові Темуджінові землі і народи. Татари вірять, що вони беруть те, що їм дане Богом; їхня незалежна віра керує їхніми мислями і чуттями; дає їм силу бути незалежними людьми.

81. Половці, побачивши, що татари летять нестримним буревієм, почали тікати. Тікаючи, вони переляканою юрбою ввірвалися у ряди військ князя Мстислава Галицького — появився страх чи, як пише М. Грушевський, “загальний безпорядок і замішання”. Чому? Тому, що в Україні (Русі) немає авторитету — кожний князь окремо дає команду і жодного зверхника над собою не визнає. Князь Мстислав Галицький залишив поле бою, спішить додому.

Цар України (Руси) Мстислав Романович, побачивши, що ніхто його наказів не виконує, почав своє Київське військо укріплювати на березі Калки. Він за старим предківським (скитським) звичаєм створив з возів “оборонний вал” — кілька рядів возів творили дугастий ланцюг.

Князь Мстислав Галицький, перепливши Дніпро, наказав лад’ї (човни) порубати, щоб стримати переправу татар через ріку. Він тікає у Галичину.

Князь Володимир Рюрикович Смоленський,
покинувши поле бою, тікає до Києва.

Цар Мстислав Романович стоїть на кам'янистому
березі річки Калки. Він бачить, що татари кільцем
оточують його військо. Він три дні сам веде бій з
татарськими вторжниками.

82. Татари, бачачи, що поле густо покрите
татарськими тілами, і немає вигляду на перемогу,
послали до царя Мстислава Романовича посла-
воеводу Плоскиню. (У степах бродили бродники —
наші степові пірати віри Христової, жили вони з
грабунків). Їхній воєвода Плоскиня вважав себе
істинним православним грецької церкви — торгував
з греками-рабами краденим скотом. Він під час бою
перейшов на сторону татар. У літописі написано, що
“окоянный воєвода Плоскина цьловавь кресть
чъстный кь Мстиславу й ко обьма князема, яко ихъ
не избити й сьлга”. Тобто, цілував хрест,
присягаючись на вірність, і зрадив.

Цар Мстислав, бачучи, що перед ним стоїть (з
хрестом на грудях) православний воєвода Плоскиня,
повірив йому й почав з татарами переговори. Під час
переговорів з татарами православний воєвода

Плоскиня зв'язав православного царя Мстислава Романовича і його двох зятів (князя Андрія і князя Александра): ці грецькі імена свідчать, що князі вже відійшли від рідних шляхетних імен; грецька церква, огречуючи їх, навчила їх зневажливо ставитися навіть до рідного імени.

Чингіс Ханові воєначальники наказали покласти дошки на зв'язаного царя України (Руси) і на його зятів — князів Андрея і Олександра. У літописах зазначено, що на дошках сиділи татари, пили кумис, веселилися, а з-під дошок текла кров і чувся тріск ребер і передсмертний стогін.

83. На полі брані (на березі річки Калка) полягло 10.000 самих тільки київських воїнів. Лежать посічені князь Мстислав Чернігівський і його сімнадцятилітній синок Василько, князь Святослав Канівський, князь Із'яслав Ігорович, князь Святослав Шумський, князь Юрій Нісвізький, князь Ярослав Новгородський. Лежать на полі бою посічені 70 атіманів-воєводів; 70 тисяч воїнів лежать на полі бою. Вісімнадцятилітній князь Данило Романович лежить — мертвими очима дивиться на небо. Князь Василько Гаврилович лежить проколений списом.

(Читачу, забудь на хвилю про все на світі, і в думці поклонися їм. Глянь, як вони пообнімалися — вмираючи, прощалися; згадували дітей своїх (синочків і донечок). І тебе, потомка, згадували, і ти згадай їх. Вони тобі святіші як ідоли чужих релігій й ідеологій, перед якими ти, окрадений і одурений, поклони б'єш, славиш то візантійського Саваота, то москвинського Леніна, то римського папу. Окрадений і одурений, забудь на хвилю про все на світі, спитай себе — хто я, звідки я, чий я, де я? Даючи відповіді на ці питання, перестань бути залежним від чужих святощів (від святощів греко-юдейо-латино-москвинських). Будь людиною — достойна людина там, де незалежне мислення, незалежне почуття, незалежна віра, незалежне осмислення суті свого “я” і незалежне його проявлення. Ставши людиною (достойною людиною), звеличиш людство, звеличиш себе і рід свій).

І на березі Калки був убитий татарський хан Тосхус, старший син Чингіс Хана Темуджіна. Татарські історики пишуть, що на Калці було вбито 100 тисяч татар.

84. Чому на Калці татари-монголи перемогли українців-русичів? Українці (русичі) розумніші, як

татари-монголи, і озброєні краще, і одягнені елегантніше, і ростом вищі й силою міцніші.

Татари-монголи перемогли тому, що вони поводитися, як бджоли, як зграя журавлина, як стадо оленяче. Бджоли, журавлі, олені мають одного провідника, якого їм дала мати-природа, і якому вони несвідомо (за законами інстинкту самозбереження) служать, без упереджень. Татари кажуть керманичу: керуй нами, давай накази нам, карай нас жорстоко і ласкай нас ніжно, ти — мозок наш, а ми — ноги і руки твої; ти — серце наше, а ми — кров твоя і жили твої.

Чингіс Хан Темуджін — малоцивілізований деспот. Олександр Македонський (учень філософа Аристотеля) — цивілізований деспот? Він, вторгнувшись у Індію, убивав брагманів (священнослужителів) за те, що вони кликали індусів боронити незалежність Індії. Він підписав з індусами умову, що коли вони складуть зброю, можуть іти додому. І вони склали зброю, і “Олександр не дотримався своєї обіцянки, і напав на них, і порубав всіх до останньої людини”, “Олександр вважав себе потомком бога Геракла”, “жрець назвав Олександра сином Зевса, і предвістив, що він стане владикою світу”. “Олександр не дивувався, коли його на-

зивали богом”, “легенда, що Олександр має божественне походження, допомагала йому зміцнювати владу над покореними народами Азії” (Аристотель, “Олександр”). Узнявши Тиру, Олександр на хрестах розіп’яв дві тисячі полонених. Високоцивілізовані деспоти відрізняються від деспотів малоцивілізованих не кількістю убитих, а знаряддями, при допомозі яких убивства здійснювалися.

Олександр і Юлій Цезар (він у Римі вважався “сином Божим”), і імператор Константин (святий), і монарх Петро Перший (Москвинський), і красний імператор Йосиф Сталін, і фюрер Адольф Гітлер не були лагіднішими за Чингіс Хана Темуджіна.

85. Царю України (Руси), любий Мстиславе Романовичу, любі князі України (Руси), рідні тати наші, де ваші могили? Де лежать ваші кості? Де лежать ваші порубані серця?

“Головною причиною поразки була взаїмна велика заздрість між двома Мстиславами, які влаштовували цей похід” (Е. Голубинський, “Історія Руської церкви”, 1900 р., т. 2, стор. 4). “Якби князі Русі в згоді були і спільно бились, то татари не перемогли б їх” (В. Н.

Татищев, “Історія Російська”, т. 3, стор. 218). “У рішучий момент між старшими князями — трьома Мстиславами сталася незгода”, “Через се Мстислав Галицький не упередив своїх іменників про прихід монголів, і розпочав з ними битву сам на власну руку...”, “Тікаючи, половці впали в табір иньших князів, що не брали участі в битві, і нічого не знали про неї, й наробили тут загального непорядку й замішання. Настала загальна паніка, всі кинулися тікати, в тім і Мстислав Галицький з своїми полками. Монголи кинулися за ними гонити” (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, 1954р., т. 2, стор. 241).

86. Учимося на перемогах і поразках батьків наших, їхні розумні судження впроваджуймо в наше життя щоденне. А їхні помилки (помилки здійснені царем Володимиром у 988 році, помилки здійснені князем Ігорем Святославичем в 1185 році, помилки здійснені князями нашими у 1223 році), по-синівському виправляймо — такий закон життя, такі основи еволюції.

Чингіс Хан Темуджін, почувши, що його син Тосхус посічений мечами України (Руси), дав наказ воєначальникам прибути до Бухари. І Татарська орда, хоч і здобула перемогу, пішла на Схід. Наказ Темуджіна на всіх діяв, як “наказ Неба і Землі”. У

Бухарі Темуджін сказав своїм воєначальникам:
“Покорені не є приятелями Покорителів. Щоб Покорителі могли безпечно панувати, вони повинні навівати жах на Покорених. Смерть Покорених приносить безпеку для Покорителів”.

87. Воєначальники вірили, що Чингіс Хан Темуджін — їхнє особисте щастя, його наказ — їхній особистий шлях щастя, слави, влади і багатства. Звичайні воїни, славлячи Темуджіна, беззастережно виконували накази курултаїв (командирів), і берегли їх життя.

Наприклад, воєначальник Гам’ябек був розгромлений військом князя Мстислава Мстиславича. І — тікає Гам’ябек. Татари тілами своїми прикрили Гам’ябека від стріл ворожих: вирили яму, в ямі живого заховали його. І мертвими тілами татарськими прикрили, і тут же й самі від ворожих стріл падали. Гам’ябек жде ночі, щоб вилізти з ями і втекти.

Ще димлять гради і селища на берегах Дніпра. “З риданням і стогнанням повертаються з лісів селяни з родинами”. Єреї по церквах речать, що Ісус Христос вислухав молитви єрейські і відігнав татар, зникли ті, “Кого Богъ во гньвъ Своемъ насылалъ на землю

Рускую. Откуда приходили сіъ ужасные
иноплеменники? Куда ушли? Извьстно одному Небу
й людянь искуснымъ въ книжномъ ученіѣ”
("Новгородський літопис").

88. 1-го листопада (п'ять місяців після бою на Калці)
прибув до Києва з Константинополя грек-митрополит
Кирило 2-й. Константинопольський патріарх Герман
2-й стурбований, що римський папа Григорій 9-й
отримав нові прибутки — вогнем і мечем на віру
Христову навернений народ Фінляндський.

(Так, як москвини, навертаючи той чи інший народ
на віру Ульянова (Леніна), закабалюють його
москвинськими законами і порядками, так і Рим-
Візантія, навертаючи той чи інший народ на віру
Христову, закабалювали його римо-візантійськими
догмами і порядками. Так є — хочеш покорити той
чи інший народ, наверни його на ту віру, що ти маєш,
і він стане твоїм рабом. Знали цю істину хрестоносці,
могаметанські вершники, і знають цю істину
політкомісари шовіністичної москвинської релігії
Ульянова (Леніна). Покоривши народ, розслабляй
його душу казанням про царство небесне, або — про
всеправедність большевицького комунізму).

Князь Ярослав Новгородський, виконуючи христорлюбний наказ грека-митрополита Кирила, веде своє військо у Фінляндію, щоб фінів від неправильної християнської віри відвертати і на правильну християнську віру навертати. Не знайшовши у фінів ні срібла, ні золота, він їм наказав до річки прибути. І єреї православія церкви грецької почали переляканих Фінів і Карелів хрестити.

Волхви, які жили в лісах біля Новгорода, відважно рекли: “Князь Ярослав більше дбає про віру грецьку, ніж про люд землі рідної. Чужоязикі люди ув’язнюють онуків Дажбожих, поневолених греком Саваотом. Горе прийде чорне — розум і душу онуків Дажбожих мучитимуть греки-єреї і татари-курултаї!”

89. Новгородські монахи привели спійманих чотирьох волхвів. Волхви прийшли з Київщини до Новгорода, вість тривожну речучи.

“Туга і печаль у граді Кия, впало злате стремено царське, поганські татари взмутили ріки і озера, вої полегоша за землю Руси, погибашеть життя Дажбожа внука! Мужаймі ся самі! Луце ж би потяту бити, неже полонену бити! Поострімо серця свої мужеством! І

духом ратним!”

Новгородські бояри, побачивши, що монахи “прив’язують спійманих волхвів до стовпів на архиєпископському дворі”, щоб їх живцем спалити, висловили обурення. І волхви були переведені з архиєпископського двору на двір князя Ярослава Всеволодовича, і — живцем спалені “Съжгоша вълхвы четьре, съжгоша ихъ на Ярославли Дворь” (“Ніконський літопис”).

Волхви радять народові знак грецької церкви (трираменний хрест) віддати грекам і знамено Дажбоже (златий тризуб) звеличувати у рідних домах. Звеличуй рідне і рідне тебе звеличить. “У 1227 році в Новгороді явилися чотири волхви..., і їх всіх було спалено” (В. Н. Татіщев, “Історія Російська”, т. 3, Москва, стор. 221). Народ, щоб помститися за спалених волхвів, почав у Новгороді палити церкви. І літописець-монах написав, що Христос розгнівався за такі справи на новгородців, і “в дні Іллі дощами затопив вулиці” і “ждав покаяння”, і потім Христос послав мороз, який побив жита на полі, і новгородці гинули з голоду. Та не калялися — в 1231 році знову почали палити церкви і попівські дома.

Православна “священна екекуція” не була лагідніша за католицьку, різниця тільки та, що католицька широко в світі відома, а православна — затаєна.

У ті часи, коли в Україні (Русі) архиєреї грецької церкви обліплювали смолою пов’язаних волхвів, щоб їх палити на єпископському дворі, папа Григорій 9-й (1227—1241) на святішому соборі в Тулузі (в 1229 році) благословив Домініка і Торквемада — катів “священної екекуції”.

90. Фінляндці, об’єднавшись з одноплеменниками карелами, почали мститися за сестер і братів, бичованих під час хрещення. І їм на допомогу прибули племена Ем і Іжеря. І під час бою вони оточили на березі озера Ладоги залогу князя Ярослава Новгородського. І всіх новгородців і попів, що були з ними, посікли.

Новгородці (ті, що стояли на березі ріки Нева), почувши про посічених новгородців і попів, збунтувалися і хотіли вбити воєводу Сидимиру — намісника княжого. Фінські племена (фіни, карели, іжеряни, еми), боючись кари, зникли у густих

північних лісах.

1227 рік. Помер Чингіс Хан Темуджін. Умираючи, він сказав своєму третьому синові: “Октай, сину, мир давай тільки тим народам, які ти покоров”. Є оповіді, що Темуджін був убитий громом. І є оповіді, що він убив хана Тунгуського і взяв його жінку, яка вночі зарізала його. І, лякаючись кари, втопилася у ріці, і ця ріка зветься Хатун-гол, що значить “Ханшина”, ріка жінки Ханової.

Хан Октай живе у столиці Каракорум. У Каракорумі палац Чингіс Хана оздоблений взорами, привезеними з Китаю. Біля палацу стоїть великий срібний лев, з пащі якого ллється вода. Тіло Чингіс Хана Темуджіна лежить у золотій труні під тінню високого дерева. І тут же щоранку моляться хан Октай і його син Батий. Біля труни горить вічний вогонь, біля вогню стоїть золотий тризуб.

Чи тризуб був татарами викопаний тоді, коли вони на узгір'ях північного Алтаю розкопували скитські могили? (Скити, осідлавши коней, вирушали з Скитії (України-Руси) у далекі дороги. Вони робили вторгнення у китайські гради. І коли в бою гинув видатний їхній воїн, вони його на далеких чужинах

хоронили як володаря. Сьогодні у скитських приалтайських могилах знайдені золоті китайські вироби, а також вовняні, шовкові тканини, зброя і зброя).

Буддисти принесли (до Каракоруму) тризуб з Індії (тризуб — святе знамено оріян Індії), тризуб принесли буддисти з міста Ласа (столиці Тибету)?
Немає можности дати відповідь на ці питання.

91. 1229 рік. Хан Октай (Оготай, Угедей) у Каракорумі біля домовини Чингіс Хана Темуджіна проголошений Чингіс Ханом. Татарська “орда ціла була одним воєнним табором, згори до долини організована по-військовому, в десяточній організації, й піддана військовій карності”; “Їх імператор, — каже Плано-Карпіні, — має дивну власть над усіми. Ніхто не може перебувати в певній місцевості без його веління: він сам визначає місце перебування для вождів, вожді визначають місце тисяцьким, тисяцькі — сотникам, сотники — десятникам. І взагалі який буде їм наказ, в який-небудь час, в кожному місці, чи на війну чи вмерти, чи жити — вони виконують все без усякої вимівки” (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 3, 1954 р., стор. 163). Татари стилем свого високодисциплінованого військового життя нагадують древніх гіттиїв, скитів, асирійців, персів, спартів, латинів,

германів. “Дисципліна — мати Перемоги”. І так є — в історії не було ще такого випадку, щоб держава недисциплінованого суспільного життя, здібна була себе оборонити чи увінчати себе перемогами.

92. Горді мордвини, очолені своїм князем Пурґасом, безстрашно боронять свої рідні землі. Вони оточили (на Волзі-Оці) град Нижній Новгород, спалили Богородичний монастир і околиці града. Нижній Новгород -сучасний Горький.

Колоністи (українці-русичі) перелякані наступом Мордвинського народу, тікають додому.

(Мордвинський народ ненавидить слово “Русь”; він з огидою і огірченням, боючись большевицьких жандармів, співає “гимн СССР”, що “союз республік... сплотіла навекі велікая Русь!” Мордвини не забули, що князь Всеволод, який сидів у граді Мурома (на березі Оки), боючись Мордвинських повстань, у 1232 році палив мирні мордвинські селища, і сік тих мордвинів, які з палаючих мешкань тікали у ліси. Мордвини і башкіри, і зиряни, і чуваші — усі уґро-фінські народи і народи Кавказу знають, як вогнем і мечем їх “сплотіла велікая Русь”.

93. 1230 рік. 3-тє травня, п'ятниця. У обідній час почала в Києві здригатися земля. Князь Володимир Рюрикович, атімани-бояри і грек-митрополит Кирило 2-й (у Лаврі) відзначали "пам'ять святого монаха Феодосія". І цегла й глина почала падати їм на голови, і на стіл, що вгинався від ситої багатой їжі.

І піднялася велика буря. І вдарив такий грім, що чорноризники, як миші з нори, повибігали з Лаври, і з словами "їже єси", поприпадали до землі, і прощалися "з грішним світом". І літописець написав, що "въ монастыри Печерскомъ церковь св. Богородицы каменная в 4 части раступися". І в Переяславі церква св. Михаїла "в 2 части раступися".

І 14 травня (у вівторок) почало "гаснути сонце", і, як пише літописець, "стало сонце місяцем". І появились на небі стовпи червоні, зелені, сині.

"Весною 1231 року Чернігівські князі з'їхалися "на соньм" до Києва, пирують з Володимиром з нагоди посвящення ростовського єпископа, а вже слідом Михайло (зимою 1232— 1233 р.) вибирається на Володимира" і "Михайло з Із'яславом обложили

Київ” (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 2, Нью Йорк, 1954 р., стор. 245-247).

94. Не воїнів (синів України-Руси) славлять на пирах,
а монахів, єпископів грецької церкви, о, раби! Там,
де честь воїна в тінь поставлена, воєнних перемог не
буває. Грецька церква виховувала в Києві не воїна, а
монаха — людину, віддану грецькій церковній
політиці.

Ті раби, про яких Тарас Шевченко пише, що вони
заснули, мов свиня в калюжі, в своїй неволі,
присипляють себе думкою: іншим християнська
релігія не шкодить, то й нам — ні. Розплющіть очі,
гляньте, два народи -українці і іспанці. У Іспанії
християнізм мілітарний, наприклад, у 12 столітті
Іспанія має три ордени мілітарного християнізму —
орден Калатрава, орден Сантіяго, орден Алкантара. В
Україні християнізм затворницький, монастирський.
Київ — град монастирів і монахів. Не воїни-
меченосці, а монахи-затворники поповнюють ряди
святих...

...15 років киево-печерський монах Василій сидить у
темній печері в брудній “власняниці”, молиться за
спасіння своєї душеньки, відрікся від народу й

Вітчизни. Князь Мстислав Святополкович (і про це я вже згадував) 11 серпня 1098 року стрілою вбив у норі монаха Василя. І він (монах Василій) проголошений богоносним святим православія грецької церкви в Україні (Русі). Свята Жана д'Арк — меченосець, святий Василій — відлюдок, залюблений у свою мізерну душоньку.

95. 1236 рік. 10-го квітня князь Із'яслав Мстиславич став царем України (Руси). І послав він посла до князя Юрія (у град Володимир) та до інших князів, “просить у них любови і приятельства”. Цар України (Руси) просить любови? Хіба любови можна просити? Хіба князі України (Руси) не кажуть: “Царю наш, царюй! Ласкай нас, коли є за що. І голови наші з плечей наших здіймай, коли зраду нашу бачиш. Щоб була могутня Україна (Русь), повинен бути могутній володар”. Чому князі мають так казати цареві? Тому що над дітьми України (Руси) повисла петля, сплетена у Татарській орді. Щоб петлю мечем розсікти, треба, щоб кияни так славили своїх царів, як латини імператорів, як араби — Могамета, як перші християни — Христа.

З Візантії (з граду Нікея (Перемоги) прибув до Києва новий грек (митрополит Іосиф). Він у св. Софії казав киянам, щоб вони не дбали про справи земні,

сповідалися-каялися у гріхах. І сказав він, що треба складати скарби на небі, а не на землі, бо тяжко тим людям, які мають багатство, ввійти у царство Небесне. Хочеш праведно жити — іди в монастир.

96. Каракорум. Стоять рядами вози, навантажені золотими і срібними виробами, діамантами, слоновими костями, шовковими тканинами, мистецькими виробами, привезеними з Індії, Персії, Китаю, Закавказзя. Чингіс Хан Октай приймає послів з Візантії, Месопотамії. Татари пильно (вдень і вночі) охороняють свою “матку” (Чингіс Хана). Вони кажуть, що він для них є “кумисом, свіжим джерелом, повітрям, смачною кониною, материнськими ласками, сонцем”.

Юні татарки (доньки знатних курултаїв) вірять, що Чингіс Хан безсмертний їх, ласкаючи їх. Він одягає їх в одіння найбагатших принцес, ласки їхні чуючи. Він їм дарує корони принцес Індії, Китаю, Персії, Бухари. Вникаючи в історію Чингіс-Ханату, переконуємося, що татари мали завойовницьку мілітарну релігію, і вони йшли за Чингіс Ханом так, як араби за Могометом.

97. 1237 рік. 3-го серпня (опівдні) почало темніти

сонце і стала тьма: сонце України (Руси) заходить...
Іде хан Батий (внук Темуджіна, син Октая), іде
400.000 татар — воїни, жінки, старі люди, діти,
каліки — іде татарський кочовий народ. І буде, як
пише літописець, “дим і попіл”. (Татаро-калмицьке
ім’я Батий (Бату) значить “Твердий”, “Міцний”).

Чингіс Хан Октай учив сина — хана Батия, як
покорити Україну (Русь). Треба від України (Руси)
відгородити її північні колонії. На землях північних
колоній відбуваються постійні заворушення,
спричинені ворожим ставленням фінських племен до
вторжників українців (русичів). Узявши північні
колонії, можна почати брати малі гради України
(Руси), не чіпаючи Києва. І хан Батий веде свою орду
до граду Рязань. (Град Рязань стоїть на південному
березі ріки Оки, на землі угро-фінських племен
Мещери і Мордви. На північ від Рязані — град
Суздаль, а на північний захід — град Москва).

Рязанські князі (Юрій і його брати Інгвір, Олег,
Роман) і князі Муромські (град Мурома знаходиться
на північно-східному березі ріки Ока) стріли послів
хана Батия. Посли сказали: “Послав нас хан Батий,
внук Темуджіна, син Октая, щоб ми повідомили вас,
що Бог Богів доручив йому володіти світом і всіми на
світі царями і князями. І ніхто не може нам чинити

опір. Коли проявите неслухняність, будуть вогнем і мечем покорені землі ваші. Ми не прийшли воювати з вами, а — отримати від вас данину”.

98. Мова батієвих послів нагадує мову “Біблії”: “Як наближуєшся до міста, щоб воювати його, то предложи йому мир. І як приймуть вони мир.., то весь люд його, що там буде, стане твоїм підданим і служитиме тобі. А коли не схоче місто миритися з тобою, так обляжеш його. Як же віддасть його Господь, Бог твій, в руки твої, так повбиваєш увесь мужський пол його гострим мечем. Тільки жіноцтво їх та діти і скотину і все, що в місті буде, всю здобич забереш для себе, і їстимеш здобич ворожу, що віддав тобі в руки Господь, Бог твій” (5 кн. Мойсея, гл. 20, 10—15). “Господь, Бог твій, уводить тебе в гарну землю, у землю водяних потоків, криниць і озер, що пробиваються по долинах і по горах, у землю пшениці і ячменю, в землю, де ти не в нужді їстимеш хліб” (5 кн. Мойсея, гл. 8, 7— 8). “Оце ж, повбивайте всіх дітей мужського полу, і все жіноцтво, що пізнало мужчину, злігшись з ним, також повбивайте. Усіх же дітей жіночого полу, що не пізнали мужа з чоловіком, позоставляйте живими для себе” (4 кн. Мойсея, гл. 31, 17, 18). “І всяка десята частина на землі, від насіння землі, від плодів з дерева, буде Господові” (3 кн. Мойсея, гл. 27, 30). А коли ти не будеш ось так поступати з покореними людьми, то “Побиватиме тебе Господь сухотою і

трясцю, і спекою і пожарами, і посухою., і
болячками, і вередями і коростою і струпом, що не
здолієш вилічитися від них” (5 кн. Мойсея, гл. 28, 22,
27).

Яка містерія кари несусвітньої! Злотий тризуб —
священне знамено України (Руси) утратила Україна
(Русь), залишилася із знаменом грецької ортодоксії...

І тепер злотий тризуб тримає у Каракорумі Чингіс
Хан — всемогутній імператор. І, ніби каже українцям
(русичам), що татари так поступають, як написано у
“Біблії”.

99. Князь Юрій Рязанський сказав: “Посли хана
Батия, яку ж ви дань хочете мати?” І послы відповіли:
“Князі, ви по уставу даєте десяту частину на грецьку
церкву, яку ви з чужини, як святість, прийняли. І
тепер з чужини, як святість, прийміть устав хана
Батия — маєте давати десяту частину — кожну
десяту скотину, десяту хутрину, десяту дівчину,
десятого юнака. Коли будете низькопоклонно
просити хана Батия і проявите покірність, то він може
данину зменшити. А щодо віри грецької, яку ви тепер
маєте, то в нас, татар, є закон — хто як хоче, так хай і

вірить”.

Князь Юрій Рязанський відповів, що він потомок великих володарів града Кия, які нікому данини не давали, і нічийми рабами не бували, і завжди вміли за честь імени свого вмирати; ханові Батиеві ми шкоди не зробили, і без причини він проти нас не піде, і ми не маємо причин іти проти нього; за нашим звичаєм пошлемо до нього послів з дарами. А коли хан Батий схоче з нами воювати, ми готові до брані.

100. “Дати татарам данину, визнати підлеглість і порадити їм, щоб вони спішили до Константинополя, Риму, Парижу, брали народи і землі, які “Бог Богів передав Чингіс Ханові Темуджінові”? Татари, руйнуючи гради Західної Європи, ослабнуть. Війська України (Руси) перервуть зв’язок хана Батия з Чингіс Ханом Октаєм. Татарська орда, спаливши Рим, Париж, Константинополь, отатарить Західну Європу. Україна (Русь), рятуючи Західну Європу, розгромить ослаблену й змалілу орду хана Батия”.

“Об’єднати всі війська України (Руси) і її колоній, і створити всенародне ополчення і оточити орду хана Батия? Оточена орда, не отримуючи ні їжі, ні води, ні свіжих сил військових, ослабне, і буде легко її

знищити; у ній же жінки, діти, старі люди — всі вони сунуться під охороною озброєних татар?” Були в Україні (Русі) такі міркування?

101. Князь Юрій Рязанський, відіславши послів хана Батия, почав оснащувати військо. І послав послів до князя Юрія Володимирівського (град Володимир стоїть на північ від Рязані, біля граду Суздаль). Князь Юрій Володимирівський відповів, що він війська свого не посилає: рязанці хай самі боронять Рязань, а володимирівці самі боронитимуть Володимир.

Є прислів'я — ворог мого ворога мій друг. Муромці і мордвини в душі таять радість, що татари битимуть вторжників — українців (русичів). Вони шпигунам хана Батия повідомили, що “Володимир не прийде на допомогу Рязаневі”.

16-го грудня (1237 року) хан Батий так щільно оточив Рязань, що жодна жива істота не могла втекти з граду. 21 грудня татари узяли Рязань, убили князів і їхні родини, старих людей посікли, молодим позв'язували руки — і, як скот, женуть у полон. Татари насилували монахинь, матерів і їхніх доньок на очах їхніх родичів. У диму чулися ридання, болісні схлипування, стогони. І потім — стало тихо, як у

погребі. Рязань перетворений у купу попелу, на попелищах лежать обвуглені трупи.

Хан Батий спалив Москву (малий дерев'яний град). Московського князька Володимира заповонив. І 2-го лютого став під стінами града Володимира, біля Суздаля. Юрій (князь Володимирівський) з трьома племінниками утік з града Володимира до града Ярославля: град Ярослава стоїть на південному березі північної Волги (між Ростовом північним і Костромою).

102. Хан Батий спалив град Суздаль, і дав орді наказ поставити намети навколо оборонних споруд града Володимира. Татари ставлять драбини і стінобитну зброю. Князь Всеволод (син князя Юрія, який втік до Ярославля) і воєводи, і їхні родини “скупчилися у церкві Богоматері і вимагають від єпископа Митрофана, щоб він довершив православне чудо — поробив їх невидимими ангелами, або одягнув в одяг чернечий”.

7-го лютого 1238 року татари взяли град Володимир. Княжі доньки, внуки, які сховалися у Соборній церкві, були татарами збезчещені і посічені. І в цій церкві (біля дітей своїх) склали свої голови князь

Всеволод і князь Мстислав.

(“І, о, негідники, віру батьків зрадите, іноземному божеству-ідоліві поставите церкви, і в цих церквах будуть збезчещені доньки ваші на ваших заляканих очах; така буде доля в тих негідників, які рідне божество зневажають, а іноземному со страхом і трепетом поклони складають”, — рекли волхви, ідучи на муки в 988 році: їхні пророцтва збуваються).

103. І гради Ростов, Володимир, Ярославль стали, як... “дим і попіл”. Хан Батий, прямуючи до Новгород, спалив гради Волок Ламський, Тверь (Тверь стоїть між Москвою і Новгородом). Жителі града Торжеська, ждучи допомоги з Новгород, одчайдушно борються з татарами. Новгород, думаючи тільки про своє спасіння, не спішить з допомогою.

Іде весна. Розвідка повідомила хана Батия, що на шляхах, які йдуть до Новгород, стоять болота. Новгородці тішаються, що стали вільними — жорстоке Москвино-Суздальське князівство розгромлене. А татари, злякавшись весняних розливів, попрямували на південний схід.

По дорозі татари оточили невеликий град Козельськ (град Чернігівського князівства). Юний князь Василь Козельський (з роду князів Чернігівських) закликав козельців стати в обороні рідного граду. Козельці, бачачи, що їхній ще зовсім молодий князь іде впереді них, проявили такий відчайдушний опір, що татари почали тікати.

У бою, як пише літописець, загинуло 4000 татар. Хан Батий, побачивши землю, засіяну татарськими тілами, рішив не брати Козельська. Але коли довідався, що козельців у граді мало (козельці сильні тільки тим, що дисципліновані й відважні), дав наказ покарати їх. У граді Козельськ ні одної людини не лишилося—дорослі й діти були посічені татарськими мечами. І літописець написав, що “в калюжі крові утопилася маленька дитина”.

Татари сильні й відважні тоді, коли люта зима скує болота, ріки, озера — ніщо не стримує їхніх “кібіток”. Найбільше вони бояться Української весни — грузький чорнозем, на якому тане сніг, біжать струмки, покриті шляхи водою, навівають жах на Татарську орду. Татари, лікуючи по дорозі рани, спішать на цілинні Донські степи.

Град Козельськ, який завдав орді найбільші рани, був ханом Батием названий “Мау Балгасун” (град Зла).

104. 1239 рік. Литовці, довідавшись, що татари розгромили збройні сили північних колоній України (Руси), вторгнулися у Смоленщину. Історики Москвинського государства обвинувачують князів України (Руси), що вони не йшли боронити “Северную Русь” тоді, коли її спустошував Батий.

(Ніхто не має права рідні землі племен Мері, Мордви, Черемисії, Муроми, Мещери, Перми, Башкірії звати “Северною Руссю”! Колонії України (Руси), які Московитія зве “Северною Руссю”, від часів Андрея Суздальського (Боголюбського), ставилися вороже до України (Руси), і не вважали себе підлеглими стольному граду Кия).

Цар України (Руси) Ярослав Всеволодович став в обороні Смоленщини, вигнавши з її земель литовців. Н. М. Карамзін пише, що “князі південної Росії, не бравши участі у бідуваннях північної, здалека дивилися на неї байдуже” (“Історія Государства Російського”, т. 4, С.-Петербург, 1892 р., стор. 4).

Князі “південної Росії” вважали себе князями України (Руси); для них терміни (введені москвинськими шовіністами) такі, як “Северная”, “Южная”, були невідомі. Вони (князі України-Руси) знали, що татари творять у Москвино-Суздальщині ті жахіття, які в 1169 році творила Москвино-Суздальщина в Києві.

І хан Батий, знаючи, що князі Москвино-Суздальські відокремилися від України (Руси) і вороже до неї наставлені, був певний, що Київ не боронитиме ні Москви, ні Суздаль. Коли б німці завоювали Україну (у часи Гітлера) і назвали її Східною Німеччиною, то це було б те саме, що звати рідні землі Мордвинів, Карелів, Черемисів, Башкірів, Чувашів “Северною Росією”.

105. До Києва, Чернігова, Переяслава, Турова, Торчеська, Вишгорода, Іскоростеня, Мозиря, Трипілля, Острога, Канева, Сакова, Мижибожжя ідуть і йдуть утікачі з півночі? Хто вони? Вони повертаються на землі батьків своїх. Вони, як колоністи, панували на півночі, на землях Фінських племен, і тепер биті татарами і мордвинами, зирянами, чудями, черемисами біжать додому.

Хан Батий, привівши пошарпану боями і дорогами орду до порядку, веде її на Захід. “Страшенною хмарою йшла його орда. Попереду кінні ватаги її палили і грабували усе перед себе, за тими ватагами сунула головна орда із возами, гуртами скоту й верблюдів, табунами коней, отарами овець, жінками і дітьми. Стогін і плач стояв від орди, і здалека було чути, що вона наближається; де вона пройшла, земля ставала чорною, як після сарани. По спалених селах та містах, усе, що можна було забрати, вони забирали; людей брали у неволю і гнали поперед себе, як отару, забирали худобу й коні; старих, малих та хворих без жалю вбивали, — по майданах після татарського гостювання валялися на землі непоховані трупи людей і коней; дивлячись у небо своїми мертвими очима та вишкіривши зуби, вони наче осміхалися до вовків та орлів, що шарпали та розтягали кістки їх навкруги” (М. Аркас, “Історія України-Руси”, Краків, 1912 р., стор. 75).

Чому одні тікали в ліси, а інші — брали хрести і йшли стрічати татар? Їм колись діди казали — “з хрестом проти чорта!” Правнуки забули, що в часи хрещення України (Руси), той, хто мав на шиї хреста, міг спастися від меча, а хто не мав — падав з розсіченою головою. Іде до тебе з мечем чорт-хреститель, покажи йому хреста і він, повіривши, що ти вже хрещений, обмине тебе. Правнуки, забувши значення слів “з хрестом проти чорта”, взяли хрести і

з дітьми стали край села, і літописець написав, що люди “исхождаху противу имъ со кресты, они же избиваху всьхъ”.

106. Хан Батий спалив град Переяславль. Ті, що мали щастя втекти з Переяславля, старалися перепливати Дніпро, і шукати порятунку у Києві, Вишгороді, Білгороді, Богуславлі, у густих дібровах ріки Рось.

Борониться Чернігів, оточений татарами. На допомогу чернігівцям спішить з невеликою військовою частиною князь Мстислав Глібович. Під час бою з татарами він потерпів поразку, і тікає в Мадярщину. “Чернігів був узятий і спалений, але єпископ був помилуваний, у татар був звичай шанувати віру кожного народу і її священнослужителів. Після взяття Чернігова племінник Батия, син Угедея, Менгу-хан приїхав до Піщаного містечка на лівий берег Дніпра, проти Києва, щоб подивитися на це місто. Татарин, як пише літописець, дивувався красою і величністю Києва, і відправив послів до князя Михайла і громадян, щоб Київ без бою підкорився, прохання послів не було взяте до уваги. І послы були вбиті” (С. М. Соловйов, “Історія Росії”, 2 кн., Москва, стор. 143).

107. 1240 рік. Літописець-монах придумав казку, що Менгу-хан “дивувався красою і величністю Києва”. Татари не милувалися красивими градами, вони їх палили, як будови (на їхню думку), поставлені глупими людьми. Вони вважали, що достойним людям доми кам’яні і дерев’яні непотрібні, бо вони роблять людей лінівими і боязкими. Татари вірили, що татарський спосіб життя найкращий у світі — людині потрібні стада скоту, пасовища та юрти на возах, людина народжена для руху і повинна жити в русі.

Вони кожному містові казали “без бою підкоритися”; чернігівський “єпископ був помилуваний” тому, що посла візантійські вже повідомили хана Батия, що єреї церкви грецької, істинно православної, у святих храмах ректимуть, що влада хана Батия Богом дана Україні (Русі), той, хто їй чинить опір, зневажає Ісуса Христа.

(Царе Михаїле, а де ж твоє княже ім’я таке, як Святослав, Ярополк, Всеволод? І віра в тебе чужа, і ім’я в тебе чуже — тепер ти вже істинний православний грецької віри. Ти, царе Михаїле, убивши татарських послів (це було найлегше зробити), утік з Києва до Мадярщини. Татари гналися за тобою, та догнати не могли. Малозначний князь

Ростислав Мстиславович, довідавшись, що цар Михаїл утік з Києва, ввійшов у Київ).

108. Князь Данило Мстиславович (Галицький), внук царя Мстислава Із'яславовича, вигнав з Києва князя Ростислава Мстиславовича, і сам виїхав з Києва: лишив свого намісника — тисяцького Дмитрія. Цариця (дружина царя Михаїла, який тепер тікає в Мадярщину), в дорозі попала в полон з боярами: її заповонив князь Ярослав — Ярослав бідний князьок, користуючись неспокоєм у країні, з своєю сотнею воїнів заволодів градом Кам'янцем. Князь Данило Мстиславович (Галицький) сказав йому: “Відпусти мою сестру, твій ворог є й моїм ворогом”. І князь Ярослав звільнив царицю з полону.

(Києве, де твої князі, царі, бояри-атімени? Утекли... Охрестили тебе, мечем і вогнем тебе підкорили архиєреям грецької церкви, і втекли? Києве? Де Твій духовний батько? Рідних батьків, яких Ти мав, в 988 році було хрещенням убито. Чужий батько (грек — Київський митрополит і всея Руси, став дезертиром? Забравши злото і діаманти з святої Софії, утік додому, в Константинополь. Він був пастирем? Ні, лжепастирем. “Пастир добрий душу свою кладе за вівці” (Іван, 10 11).

109. (Капітан, довідавшись, що корабель починає тонути, вночі на човні втік. Три матроси, що вміли добре плавати, врятувалися. Вони спіймали капітана і сказали: “Убиваємо не капітана, а злодія”. Кияни, чому ви не спіймали “митрополита Київського і всея Руси” тоді, коли він, обікравши св. Софію, тікав до Константинополя? Він утік тому, що він був не митрополитом, а злодієм, потворою, тобто — поганином.

Він у Константинополі сховає награбовані скарби так, як собака смачну кістку, і завтра повернеться до Києва. І ректимо, що влада хана Батия вам Христом дана, хто проти хана — той проти Христа! І хан Батий дасть йому золотий ярлик — право судити вас, тілесними карами карати вас, лякати пеклом і вчити вас, щоб ви гордилися, що маєте віру православну.

(Грецьке слово “митрополит” складене з слова “метер”, “матар”, що значить — “мати”, і з слова “поліс”, що значить “місто”. “Митрополит” значить “Батько міста”).

110. “Хто підійшов до града Кия?” — питали кияни спійманого переляканого татарина. І татарин Таврул

сказав киянам, що на наказ хана Батия прибули з військами курултаї (воєначальники) Бирюй, Кайдар, Каюк, Кайлуг, Менгай, Байдар, Урдей, Бечар, Бутар, Айдар, Килеметет, Брандай.

Глибока осінь скувала течію Дніпрову. На льоду бушують сніговії. Коли рушила орда, то у Києві киянин не міг чути киянина — у повітрі клекіт орди, скрипіння татарських возів, іржання коней, рев волів і верблюдів, гудіння ріжків.

У Київ прибув з лісів Деревлянії, з берегів ріки Прип'ять, атіман косацької сотні Грива і з ним волхв Сила з двома внуками — Росаном і Удаєм. І волхв Сила сказав: "Тисяцький Радиме (Димитріє), ми жили у лісах, бо не мали права жити у Києві. Дізналися, що маємо право померти за Київ, і прийшли. Ми Києва не оборонимо, бо нас мало, а татар -багато. Але полягши за Київ, ми оборонимо честь Києва!"

111. М. Грушевський пише, що "На початку грудня (військо Бату) обложило Київ. Страшне враження робила ся превелика і зовсім дика армія" ("І. У.-Р.", т. 2, стор. 250). "Дика армія?" Дикість — також є зброєю, недиких людей жахає дикість, дикі пермагають недиких. "Жахай ворога!" — так звучить

один з головних наказів хана Батия.

Дика армія перемогла недикю. Чому? “Немає жодного народу в світі, який би відзначався такою слухняністю і пошаною до начальників своїх, як татари” (С. М. Соловйов, “І. Р.”, 2 кн., стор. 146). У дикій татарській армії панує дисципліна армій Олександра Македонського, Юлія Цезаря, Бонапарта Наполеона; “слухняність і пошана до начальників” — неперевершена мудрість, яка була усіми арміями усіх часів високо цінена. Без слухняності і пошани до начальника армія не може бути армією. “Олександр Македонський карав смертю всіх порушників дисципліни, не звертаючи уваги на їхні заслуги і чини” (Аристотель, “Олександр”).

112. Київ оточений. Татари поставили “пороки”, “стінобитну зброю” біля оборонних споруд града. І — гатять день і ніч. У стіні (від татарських стінобитних машин) появилвся широкий, як двері, отвір. Кияни грудьми затулили провалину. І літописець пише, що “тут треба було бачити, як ломилися списи, як розбивалися щити, як стріли затьмарили небо”. І татари, взявши оборонну споруду, вирішили спочити — знають, що Київ вже має вільний вхід. Тисяцький Радим (Димитрій), командуючий обороною Києва, ранений.

113. Ніч. Татари, поставивши сторожу, сплять. Кияни, змучені борнею, не мають права спати: вони з дерева, каміння, дошок ставлять оборонний вал біля Десятинної церкви. Монахині православія грецької церкви біжать з іконами юдейки Марії у церкву Богородиці, ридаючи, просять у Марії спасіння.

Волхв Сила (могутній сивобородий дід-патріярх), бачачи, що монахи наказують киянам, які вбігли “у церкву Богоматері Марії”, ставати на коліна і бити поклони, голосно сказав: “Кияни одурені іноязиким божеством, устаньте! Лишіте милу юдейку Марію юдеям, беріте свої міхи з скарбами, і тікайте в таємні підземні сховища! Прийде ніч — тікайте в темні ліси!”

“Гроб хрестителя Володимира спасе нас!” — речав монах несамовито — крики татарські такі були верескливі, що ніхто монаха й не чув. Татари ввійшли “у храм Богоматері Марії, умертвили дітей і матерів, забрали міхи з скарбами, познімали з мертвих пальців перстені, повиривали з вух серги”.

...“І люди в розпуці кинулися ховатися на хори

Десятинної церкви, разом із своїм добром, і величезна церква, не витримавши сього навалу, впала. Се можна було прийняти за символ сієї доби. Будова Володимира Великого, що знаменувала собою закінчення процесу формування Руської держави, падала, ховаючи під своїми руїнами останки її політичного устрою в його власнім вогнищі і центрі” (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 2, стор. 251).

114. М. Грушевський, покликаючись на “Суздальський літопис”, пише, що Київ упав 6-го грудня. “Новгородський літопис” пише, що — 19-го листопада.

Десятинна церква, яка є символом насильницького підпорядкування киян грецькій ортодоксії, завалилася, приваливши тих, які від неї ждали чуда й спасіння. Ні, не втілювалося в ній “закінчення процесу формування Руської держави”! Україна-Русь, як держава, була сформована ще перед її підлеглістю Константинопольському патріярхові. “Будова Володимира Великого” — Десятинна церква ознаменувала собою закінчення духовної незалежності України (Руси). І ознаменувала вона падіння національної свідомості, і ознаменувала вона злочинні дії Візантії. Її (будову Володимира Великого) не схотіли боронити ті, що до неї народ

мечами гнали: вони втекли (грек-митрополит утік до Константинополя), архимандрити причаїлися у лісах, шукаючи життя спокійнішого, князі втекли на Захід; під камінням “будови Володимира Великого” лежать ще теплі розчавлені серця дітей України (Руси).

Ніч. І дим.

ДЕНЬ 26

115. 1241 рік, березень. Київ. Волхв Сила відхилив двері, глянув на Небо і сказав: “Сину, слухай, журавлі летять. Весну вістять! Бадьорися, рана заживає. Скоро підемо в похід. Підемо натхненні Удаєвою звитягою. Ще місяць, і на Удаєвій могилі виросте перша трава.

Кияни знають: на полі ратньої брані священно горіла

красива Удаєва душа. Велетом був, п'ятьох монголів поклав у поєдинку, говорив: “Душа не може бути щасливою, бачачи вторжників на рідній землі!” Умер з усмішкою переможця, вірив Дажбогові, понад все любив рідних людей”.

“Діду, татари!” — крикнув хлопчина, вбігши в дім. Волхв Сила хотів прихилити двері: три озброєні татари стали па порозі, зарослі, високі, світлоокі, ніби й не татари. “Тут живе волхв Сила?” — спитав татарин київською мовою.

Волхв Сила глянув у вікно: підтримуючи ризи, підбігцем спішать монахи з “Євангелією”, хрести виблискують. Монахи завчено поклонилися. І один з них (Афанасій) ламаною татарською мовою сказав: “Благословен Господь Бог Ізраелів, Бог християнський, котрий указал путь племені Авраама. А потом через сина своего всі народи спас євангеліями і крещенієм. Ми віруємо — всяка влада од Бога. Немає бо влади не од Бога. Обіцяємо православних християн до рідної церкви зазивати, благу вість глаголити. Бо благодать спасительна явилась для всіх людей во Іорданської річці!”

116. І сказав татарин: “Будете в Києві людей грецької

віри упокорювати, будете учити їх, що влада хана Батия Богом дана?” Монахи поклонилися: владу хана Батия вітають, за хана Отцю і Сину, і Святому Духу моляться, і славлять і нині, і повсякчас, і на віки вічні.

“А хто для вас рідніший — ваші брати рідні вам по тілу чи Христос?” — спитав татарин. “Христос! Христос нам рідніший, ніж наші брати рідні нам по тілу, бо Христос безсмертний цар і Бог наш, а рідні брати — земля єси, і в землю підуть”, — сказав монах Афанасій.

І волхв Сила відповів: “Ви, віруючі грецької церкви, кажете, що по-євангельському живете? У “Євангеліях” є зерно і є полова. Ви захоплюєтеся половою, а зерна не бачите. Апостол Павло рече вам: “Я сам бажав би бути відлученим від Христа за братів своїх, рідних мені по тілі””.

“Чуєте, Павло освячує силу кровної споріднености, доброго брата рідного любить більше, як Христа. І Христос жидів, братів своїх рідних по тілу, любив більше, як римлян, сирійців, скитів, греків. Христос не любив самаритянку, звав її чужинкою. І ми Христа звемо чужинцем. Якщо Христос хоче, щоб Русь шанувала його, він повинен шанувати Русь. Ми не

раби Христові, ми не раби татарські. Ми з роду Дажбожого походимо, ми внуки Дажбожі. Ми віримо: рідна влада від Бога, а чужа — від нечистої сили. Кажу цю Божу істину Батиеві і кажу християнам грецької церкви”.

117. Монах Афанасій, перехрестившись, сказав: “Антихрист! Зразу видно, що антихрист, язичник, безбожник, поганець! Ми, християни грецької церкви, не думаємо про життя земне, воно спокусливе, гріховодне, поганське. Розкоші земні — приманки диявольські!”

Волхв Сила відповів: “Не так ви, чорноризники, поступаєте, як благословляєте. Що ви зробили з рідних людей? Болгарську мову в Києві прославляєте, стоячи на колінах перед церковними грецькими золотими ідолами. А мову української матері заборонили у церквах, у монастирях, у школах: прививаєте киянам віру, що чуже слово святе й мудре, а рідне — глупе й гріховодне. Обман називаєте Божою істиною. Грек-пан і татарин-пан, а кияни у Києві їхні водоноси, дроворуби. Такою культурою, такою освітою, такою мораллю, такою мудрістю гнобите киян. Духовне рабство зветься правдивою вірою, Божою євангелією, спасінням грішної душі?”

“Мовчите? Перед приходом Батия (і про це кияни знають) Києво-Печерська лавра мала 64 “Євангелії” оправлені золотом, сріблом, діамантами. І одна з них (князем подарована) була особливо пишна — 763 діамантами прикрашена!

Чужу мудрість діамантами прикрасили, святою назвали. Рідну (споконвічну, батьківську) мудрість до стовпа ганьби прив’язали, поганською назвали: обпаскудили рідне, щоб народ перестав поважати себе, щоб народ утратив віру в себе”.

118. “У цій Лаврі (і про це кияни знають) було 25 митр, окутих золотом і дорогими каміннями, 40 панагій діамантами обікладених, 19 золотих хрестів. Головна митра була прикрашена рубінами і алмазами, її вартість — 20 тисяч золотих карбів!

Церковною пишнотою запаморочуєте розум трудлюбних київських людей. Затьмарюєте їхнє мислення чужозазикими казками. Уяву моторошите варварською Іродовою різаниною дітей! Хіба це віра? Хіба це духовна наука про праведне життя? Ні, це не віра, це іконостасне видовище, при допомозі

якого єреї відтісняють рідне на друге місце, а чуже ставлять на перше місце. Єреї мають маєтки (поля, ліси, пасовища, млини, пасіки), де в поті чола працюють побожні православні, звикають бути рабами, дбають про спасіння душі: їх, коли вони помруть, рідна церква від імени Ісуса відправить во Юдею на лоно Авраама, де праведники спочивають. Велика плата!”

“Коли Батий вторгнувся на землі України (Руси), грек (митрополит Іосаф), який був Візантією наставлений батькувати над скитським (українським) народом, від’їхав з Києва додому з пограбованими церковними скарбами. І тепер ви прибігли татарам висловити прихильність, прилащитися до них. За душею моєю прибігли, дайте моєму синові рану вилікувати, він боронив Київ. Мовчите?”

119. І сказав татарин: “Монахи! Хто задушить волхва Силу? Татари словам не вірять — хочуть бачити доказ відданости”. Два монахи покvapно кинулися душити волхва. Третій почав плакати, сказав: “Хай вони душать, я не можу, не всі монахи однакові”.

“Стійте! Не душіть, нас греки душать канonom, а татари — кушаком. Ви, монахи, посатаніли, грецькій

церкві догоджаючи; до татар-поганців прилащується.
Не я, Небо Батьківщини карає вас!” — сказав
татарин.

Двоє покараних монахів з обриву покотилися до
Видибицького монастиря. Третій усе збагнув: люди,
одягнені, як татари, славними киянами є.

120. “Батьку Сила, тепер усе скажемо. 17-ть років
тому татари нас взяли в полон, я племінник царя
Мстислава. І він, і його зяті були татарами замучені
на Калці. Я мав тоді п’ятнадцять років”.

“Ти Святослав?” — спитав волхв Сила. “Так, я
Святослав, а то Із’яслав, а то Володимир. Ми жили в
Каракорумі, для Чингіс Хана Темуджіна рибу ловили.
Є сотні киян у Каракорумі, Бухарі, у Сак’ї — у горах
Тібету, на берегах Яндзін-Дзяну”.

“Прибувши до Бухари, ми готувалися їхати до
Хурамабаду, у Персію. Відсторонившись від Орди,
вночі втекли”.

І сказав волхв Сила: “О, душе душі моєї, сини мої, святі соколята! Є ще правда в Україні (Русі)! Чуйтеся безпечно, в Києві покищо татар немає, пішли на Захід. Угощу вас сушеною рибою, солодким варом; путь стомила вас, ніч кличе спочивати. Ранок нові подарує сили. І я вас дещо спитаю”. Святослав, Із’яслав, Володимир принесли соломи на постіл: їм помагає монах, він відрікся грецької віри і волхва Силу назвав батьком.

121. Ранок. Волхв Сила спитав: “Хто такі татари і що думають про нас, ворога треба знати. І що ви думаєте робити у Києві?” Святослав сказав: “Оповідатиму те, що чув. І бачив.

Цар Мстислав на Калці, ідучи на смерть, казав: “Велика Україна (Русь) має сім мільйонів населення. І могла б проти Монголів поставити мільйонове військо. І без великих зусиль знищити їх”. Я вірю в це. Тепер ми стали монгольськими рабами, погіршає наша врода, поменшає наш розум, помарніє наша вдача, перестанемо ми любити себе.

Монголи ставляться до України (Руси) дуже вороже. Чому? Вони заздрісні й розгнівані. Заздрісні, що ми люди рослі, сильні, горді. Розгнівані, що ми в 1223

році на Калці вбили десятки тисяч родовитих монголів з племені Чингіс Хана Темуджіна. Ми вбили молодого хана Тосхуса, який був сином Чингіс-Хановим.

І хоч монголи на Калці були переможцями, вони зазнали таких великих утрат, що йти вперед сил не мали. І тому повернулися за Волгу. Чингіс Хан, почувши про великі втрати монгольські, дав наказ творити військо з тюркських племен, а Монголів назначати сотниками, тисяцькими, темниками.

І знову ми біля Порогів убили монгольських послів. І в Києві ми вбили послів хана Батия.

Монгольські шамани назвали Україну Русь “яшертан бархан бірюк”, що значить “таємно ідучий вовк”. Хан Батий позбавить (так думаю) Україну-Русь прав мати князів і військо. Монгол тому племенові, якому він зичить вічного рабства, каже: “Хай ця отара не матиме чабана”.

Монгол вірить, що “чабан отарі даний Богом”; “отара, звикши жити без чабана, не любитиме чабана ні рідного, ні чужого”. Не маючи провідного

мозку, отара буде нездібна себе боронити. Монгол вважає, що це найтяжча кара для рабів.

Справжніх Монголів у всьому світі трохи більше, як один мільйон. І вони (про це чув у Каракорумі) завоювали сто мільйонів людей різних земель і мов.

Татари невисокі ростом, смаглолиці, вилицюваті. Голять волосся за вухами і вище лоба. Заможні татари ходять у дорогому одязі, мають багато тканин з Персії, Китаю, хутра з Мордовії, Башкірії, волзької Болгарії”.

122. “Домів у татар немає, живуть у шатрах, зроблених з пруття, пруття покриті сукнами, шкурами. Вгорі в шатрі отвір для диму і світла. У шатрі постійно горить вогонь. Живляться татари м’ясом і кашою. Хліба не знають, але коли де дістануть, охоче їдять. Кашу їдять руками, руки обтирають об волосся, взуття, одяг. Котли, в яких варять їжу, не миють. Китайці їх вважають нечепурним народом.

Вони, п’ючи кумис, співають. Не можна їх назвати

гуляками. Чоловіки роблять стріли, учать дітей їздити на конях і стріляти. Дівчата поруч з юнаками їздять на конях і стріляють з луків.

Татарки тяжко працюють; сидячи у шатрах, шиють, варять. Вони й шатра ставлять і розбирають їх тоді, коли Орда переходить в інше місце. Між ними велика зрідненість, усі живуть, як одна родина. Може тому, що сестра й брат одружуються, невістки живуть з свекрами, зяті з тещами, усі породичені. Татарки бояться своїх мужів: у законах Чингіс Хана визначено, що жінка беззастережно кориться чоловікові. Татарка, ставши жінкою, ставить собі шатро.

Їхні шатра ніколи не замикаються. Та й замків у них немає. Татари у чужоплемінників крадуть, у себе — ні. Вони терпеливі й виносливі. Коли голодні і їжу тяжко дістати, старший їм наказує співати, і вони співають. Вони про себе високої думки, їхнє племінне самолюбство їх єднає, зріднює. Коли я заходив до них у шатро в гості, то сідав на щось нижче. Чужинець у шатрі не може сидіти на вищому сидженні: татарин вважає, що ніщо чуже не може в їхньому шатрі бути вище за татарське. Є думка, що ці поняття вони запозичили у китайців”.

123. “У татар великі стада коней, овець, кіз. Стріли, стремена, уздечки, сідла, вози, як я сказав, роблять чоловіки. Вони й коней пасуть, і кобил доять, роблять торби для кумису й кумис. І при допомозі кислого молока обробляють шкуру. Татарки доять корів, роблять масло. Шкуру зшивають нитками з жил. Щоб нитки були міцніші, ділять жили на волокна і потім їх сучать”.

І спитав волхв Сила: “Скільки мав Батий воїнів, ідучи на Чернігів, Київ, на землі наші?” “Батий мав 10 тисяч справжніх монголів. І, думаю, що 50 тисяч турків, туркменів, яких ми звемо татарами, хоч вони на справжніх монголів мало подібні. Усіх може 200 тисяч — сюди входять жінки й старші люди”.

“У чому затаєна сила татарська? І що вони думають про киян?”, — спитав Росан, син волхва Сили. Святослав відповів: “У порядкуві. Монголи знатним киянам, захопленим на Калці, казали: “Сабудай і Джебе-Нойона вас розбили тому, що вас покинув Бог”. У монголів є міцне переконання — там, де немає одного наказу, де кожний хоче бути наказодавцем, немає Бога. Наші князі не слухали наказів царя Мстислава. Кожний князь, маючи своє військо, діяв незалежно: один покинув поле брані й подався

до Києва, інший приглядався з своїм військом до бою.

124. “Полювання на звірів татари замінили на полювання на людей. Їм Чингіс Хан каже, що полювання — найкраща військова вправа і приємність людська. Вони всі беруть участь у полюванні: старі, діти, юнаки, дівчата. Вони люди холодної зими. І для них сніги не роблять перешкод. Свіжий слід на снігу — це їхнє письмо.

Усі вони неграмотні. Завойовуючи грамотних китайців і тюрків, вони брали у них освіту, щоб не служити їй, а щоб вона (чужа освіта) служила їм”.

“Правильно. Цілком мудро! Я завжди казав киянам: “Ви родилися людьми, чому ж стаєте скотом? Коли прийняли від греків закони грецької церкви, то хай вони служать вам! Прийняли до Києва грецьких єреїв, годуєте їх, доми їм дали і дари їм складаєте, то хай вони вам служать, хай вам служать грецька церква, грецькі святі, а не ви їм. Устаньте! Не згинайтеся перед греком-митрополитом, як перед божком. Будьте люди!””

“Чуючи такі слова, монахи почали слідкувати за мною. Життя рятуючи, я жив у лісах, у криївці. І до Києва прибув з синами тоді, коли підійшов Батий”.

125. Святослав продовжував: “Є в людини душа — і все залежить від того, чим людина годує душу. Київську душу годовано православієм грецької церкви — православіє служило грекам, а не киянам. Кияни, переставши служити київським справам, утратили зв’язок з войовничим духом Предків своїх. Вони рідне забули, а чуже їх ні славило, ні радувало, чуже вчило їх служити чужому, ослаблювало рідну силу України-Руси. Слово “смирненість” стало більше пошановане, ніж слова “слава”, “відвага”.

Між татарами постійно чути слово “алдар”, що значить “слава”. І поширені думки Чингіс Хана: “Бити ворога і його перемагати — найвища людська приємність. Монголи, збагачуйтеся приємністю — перемагайте ворогів. Беріть все, що ворог має і робіть так, щоб його жінки і доньки обіймали і ласкали вас, як переможців”.

Чингіс Хан Темуджін не вмів ні читати, ні писати. Але вважав, що письмо — справа потрібна. Китайці йому зробили печатку, яку він одобрив, як річ корисну для

володаря. Білий прапор з дев'ятьма хвостами — прапор Чингіс Хана, перед яким благоговіють монголи.

Справді дивно: неграмотні, дикі кочовики змінили обличчя грамотного, цивілізованого світу. Велика віра їх спрямовує до великої мети: вони вірять, що творять світову державу, на чолі якої стоятиме Чингіс Хан. І монголи, як вибранці Неба й Землі, ошасливають покорених, ставши їхніми господарями. Віра у вибраність, хотіння перемагати, панувати і грабувати — п'янили їх. Тому правду кажеш, волхве Сила: народ, який поклоняється чужим святощам, чинити великі подвиги нездібний, у нього розполовинена душа”.

126. “У татар стріли дуже гострі, коп'я їхні з крючками. Не проколовши вершника, вони стягали його крючком. І коли він падав з коня, кололи. Це була для нас нова зброя, до якої ми не були на Калці приготовлені, китайського походження вона. Щити їхні легкі, сплетені з пруття дерев'яного.

Монголи прийняли від китайців поняття про п'ять кольорів. Жовтий колір (золото) — колір ханський. І звідси “Алтан орду”, що значить — Жовта орда,

або — Золота. Чорний колір — Північ, Білий — Захід, Синій — Схід, Червоний — Південь. Вони вірили, що п'ять кольорів творять п'ятикутну зорю, яка має бути золотою: червоний колір Чингіс Хана.

Коли татари завойовують місто, то без жалости убивають знатних людей — провідників: татарам знатні чужинці не потрібні. Заполонених людей вони питають, хто з них уміє шкуру шити, зброю робити, ковалювати, ткати, шити, прясти; вони обороняли простих людей, щоб їх гнобити.

Без шкури татарин жити не може. У кожного шкіряний мішок. Приїхавши до річки, він одягу кладе в мішок, пливе, тримається за хвоста: кінь добре плаває. У кожного татарина лук, тридцять стріл, щит. На кожних двох татар один кінь, на кожних десятих — одне шатро, дві лопатки, серп, пилка, сокира, сто голок, мотузка, котел. У кожного татарина “каптаргак” — шкіряна торбинка для харчів, у якій смужки сушеного м'яса.

Коли відбувається огляд орди, усі діляться по десять осіб, перед собою кладуть речі: показують, що в них є так, як сказав Чингіс Хан. У Орді татари всі рівні, але старшина має кращий одяг і кращий щит. Я думаю,

що монголи у китайців запозичили спосіб життя і правління”.

127. Квітень. З лісів і землянок щодня люди прибувають до Києва, місто швидко залюднюється. Святослав і його приятелі стали киянам відомі, як утікачі з татарської неволі і оборонці волхва Сили. І сказав Святослав: “Попи і монахи уже знають, що татари беруть їх під свою ласкаву охорону. Вони нас видадуть. Вечером ми підемо. Але куди?”

І сказав волхв Сила: “За Дніпровими Порогами є острів, там і могила царя Святослава. Там і Пар’янова рінь. І там безлюдно, спокійно, безпечно тепер. Туди й підемо. Та ви поки що татарського одягу не скидайте.

Щоб наші люди не вбили вас, думаючи, що ви татари, я осіню голови ваші знаком воїнів шляхетних. Поголю бороди, голову, матимете вуса й косу. Житимемо косацькою родиною, там за Порогами. Ні попам, ні татарам не коритимемося. Матимемо вівці, коні, корови, улики, ловитимемо рибу. І для самооборони матимемо зброю. І тому ці мечі, списи візьмемо. І коні в нас є. Я багато літ жив таким

життям у лісах”.

128. Орда хана Батия підійшла до града Володимир-Волинського. Ті люди, які не вірили попам, утекли в ліс: притаїлися в болотистих заростях і спаслися. Татари обминали болотисті землі; їхні вози люблять сухий голий степ.

Ті люди, які вірили попам, бігли в церкви і ставали на колінах перед чудотворними ідолами грецької церкви, спасіння просили, погибли. Хан Батий дав наказ палити церкви разом з людьми.

Літописець написав, що в Новгород Волинському були “попалені й поруйновані церкви, у яких було повно обгорілих людських кісток”. Татари не палили церкву тому, що були ворогами віри грецької, навпаки — вони віру грецьку проголосили корисною, бо вона учить рабів коритися рабовласникам.

Православні зносили скарби у церкву: татари руйнували церкву, щоб забрати скарби. “Ікону Божій Матері одраша, украшену златом і сребром і каменієм драгим і ініє одраша, а ініє ізсекоша”.

(Літописець не згадав, що в 988 році у Києві ікону (образ) Дажбога, украшену золотом і сріблом, — “одраша” і “ізсекоша”. Тим золотом, що було здерте з образу Дажбога, хрестителі прикрасили образ Саваота).

129. Сьогодні археологи знайшли зруйнований град Райки. Площа града покрита людьми: кістки лежать в тій позі, в якій падали люди смертельно ранені. Жінки і діти лежать на порогах домів.

І видно по кістках, що мати, умираючи, пригорнула до себе дитину. Град Райки був спалений. Загинули ті, що не встигли утекти. І “Те саме виявлене розкопками міста Колодяжине на ріці Случі. Літопис зберіг відомості про взяття цього міста Батиєм: “Й приде к городу Колодяжну, й постави пороки 12 й не може розбити стени, й начать перемольвливати люди. Они же послушавши злого совьта его, передашася й сами избити бьшіа””.

“Розкопки в Колодяжині виявили, що тут також вся площа городища вкрита кістками людей, які загинули в бою. Скрізь сліди пожарищ і руїн. Після

знищення жителів татари пограбували місто і спалили його. Одне за одним татари захоплювали і знищували майже всі міста південно-західних земель України (Русі), і серед них найзначніші — Кам'янець, Кременець, Галич, Володимир Волинський, і “інш гради многі имъ же нѣсть числа” (“Нариси Стародавньої Історії України”, Київ, 1959 р., стор. 577).

130. “Руки кістяка однієї жінки обіймали кістяк дитини. У деяких кістяків пробиті черепи, в хребцях інших застрягли наконечники стріл. Особливо багато людських кісток і цілих кістяків знайдено по краях городища, де відбувалися головні бої. Захисники городка до останньої хвилини чинили опір і загинули в бою” (“Н. С. І. У.”, стор. 577).

Хан Батий узяв Хмельник, Краків, Лигницю, Моги. Мав тяжкий бій біля Будапешту, узяв Пожегу. Розгромивши мадярів, міркував на Дунайській долині заснувати Орду. І тут він дістав вість, що Чингіс Хан Угедей помер 11 грудня 1241 року.

(Угедей, поширюючи границі своєї імперії у Північному Китаю, посилав ханам ярлики (накази), що: “На небесах є тільки один вічний Бог, на землі є

тільки один володар (Чингіс хан) — син Божий. Це те, що кажу вам. Силу вічний Бог проявляє через моалів”. (Слово монгольське “моал”, що значить “завойовник”, “подвижник”, ми вимовляємо, як “монгол”). Угедей голосив, що Монгольська держава є знаряддям Божим для встановлення на світі вічного миру і порядку: хто проти монголів, той проти миру і порядку).

131. 1242 рік. Весна. Хан Батий, не затримуючись, проходить північними берегами Чорного моря. Спішить на схід. Він братиме участь у виборах нового Чингіс Хана. Вірить, що його батько (Угедей), помираючи, передав йому престол.

Тораґана (жінка Чингіс Хана Угедея) стала Чингісханшою. Вона трон передала старшому синові Ґуюкові. Ґуюк — брат Батия. Курултаї підтримали Ґуюка. Не ставши Чингіс Ханом, хан Батий на березі Волги (65 миль на північ від Астрахані) заснував Постій (Сарай). Живе він у шатрі, оздобленім золотом. Навколо шатра стоять вози, навантажені золотом, сріблом, хутрами, тканинами.

Хан Батий посилає князям повідомлення, щоб вони прибували до нього й отримували “ярлики на улуси”.

Князі України (Руси) на ханський заклик не спішать озиватися.

132. 1243 рік. У столиці колоній північної України-Руси (у граді Володимирі на Клязьмі) живе князь Ярослав Всеволодович: потомок з роду князя Андрея Суздальського (Боголюбського). Він перший погодився бути рабом хана Батия. Прибувши з дарами у Сарай, став на коліна перед ханом. У шатрі поклонився святій басмі (іконі) Чингіс Хана Темуджіна. І за монгольським звичаєм сів на найнижчому місці.

(Хан Батий знає: північна колонія України (Руси) відчужено ставиться до Києва. Вона заселена неслов'янськими племенами, корилася Києву, тепер буде коритися Орді. Град Володимир на Клязьмі в 1237 році гостинно приймав Батиєвих послів. Хан Батий дає князеві Ярославові Всеволодовичу право бути великим князем. І забороняє йому від князів землі відбирати, щоб іншим князям передавати. Князі Суздаля, Рязані, Москви, Твері особисто зобов'язані прибути до хана просити "ярлики на улуси").

133. У Києві немає ні царя, ні князя, ні війська. Є

щойно прибулий з Константинополя грек-митрополит Кирило 3-й. Він себе оголосив батьком України (Руси): закликає православних со страхом Божим коритися владі хана Батия. Не противитися злому, забути болі й страждання, всепрощення в серці мати.

(Світла дочка народу Леся Українка, осуджуючи запровадження в Україні (Русі) релігії, яка прививає народів почуття рабської побожності, пише: “І довіку лев не втомиться ягнят покірних жерти: котре не з’їв учора, з’їсть сьогодні. Помилує сьогодні, завтра з’їсть, аби його пустити до кошари. А ваша віра: не протився злому!”).

Митрополит Київський і всея Руси (Кирило 3-й) бачить: Київ покараний ханом Батиєм. А град Володимир на Клязьмі обласканий: князь Ярослав Всеволодович військо має, єреям помагає православних у смиренності тримати. Він (Кирило 3-й) забирає у київських церквах ті скарби, які були під час нападу Батия приховані, і тепер принесені. І перетранспортує їх на північ. І сам готується покинути Київ. У Києві постійно збільшується кількість населення.

Ставляться нові доми. Монголів немає. Кияни поки що данини нікому не платять. У місті відновилися ремісничі підприємства і пожвавилася торгівля. Є купці, прибулі з Швеції, Німеччини, Польщі, Константинополя.

134. У дібровах на полянах київська молодь відзначає весняні свята. Співає ті пісні, які були перед приходом Батия заборонені грецькою церквою, проголошені гріховодними, нечистивими, язичеськими. Тепер попи і монахи, бачачи, що війська немає, не відважуються залякувати українську молодь пеклом.

“А ми ниву оремо, оремо! Ой, дід ладо, оремо, оремо!” Дівчата у вінках, закосичені, тримають руки в боки, співають: “А ми просо сіємо, сіємо, ой, дід ладо, сіємо, сіємо”. І руками сіяння нагадують: обрядовою піснею оріянів (хліборобів) славлять єдність минулих, сучасних і майбутніх поколінь.

Весняне сонце рум'янить розспівані лиця. Опромінює тугі жили юнацькі, привабну, як ранок весняний, дівочу вроду. Коли душу ніхто не залякує пеклом, небесними карами, первородними гріхами, вона (така властивість її природи) мужніє бадьорою

мудрістю. І на світ Божий дивиться, як на вічний дім краси. І розум, і почування стають злагодженими. Щасливі ті люди, які є незалежними майстрами свого життя.

135. 1245 рік. Князь Михайло Всеволодович (Чернігівський) повернувся з Шлезії, де перебував, утікши з Києва тоді, як наближалася Батиєва орда. Він більше подібний на попа, ніж на володаря, має довгі ризи, на грудях хрест. І в Орду він їде з попами, боярами, прислугами, і внука (юного князя Бориса) взяв з собою.

Елдег (монгольський баскак) завів князя Михайла Всеволодовича у шатро до хана Батия. Батий сказав: “Княже, я твій государ. Кланяйся басмі Чингіс Хана, предкам моїм, підлеглість показуй. Облагороднюйся священним вогнем віри монгольської”.

У шатрі могильна тиша. Що є? Князі, що тут бували, пошану до звичаїв і віри завойовників проявляли. І пили кумис, пирували. Обласкані Батиєм, повернулися на рідні землі. Юний князь Борис, побачивши гнів на обличчі хана Батия, заплакав. Бояри кажуть: “Кланяйся, княже”.

(Монголи думають: грецьким святощам кланяєшся, а монгольські зневажаєш. І ті й ті чужі тобі: рідних святощів у тебе немає. Якщо б ти, княже, шанував рідне, то жодної в світі чужої віри не зневажав би). Князь відмовився пошанувати монгольські обряди.

Роздратовані горді монголи почали бити князя по обличчі. На носі, на устах кров. Піп Афанасій (як пише літописець) підставив Христа до закривавлених уст, і сказав: “Цілуй, княже. Помираєш православним християнином. Мучся, земні муки тимчасові. А нагорода на небі вічна”.

(Не справи державного життя народу рідного на перше місце поставив князь Михайло Всеволодович, а вірність грецькій церкві. З дитячих літ його свідомість була заповнена чужовір'ям).

136. Убивець мечем проколов груди князеві Михайлові Всеволодовичу. “І вирізав з грудей серце”; навіки ці жахні слова загускли на сторінках літописів. Тіло княже було викинене собакам. (Літописець пише, що 20 вересня (1245 року) князь був убитий не монголом, а православним

християнином, який служив у монгольському війську).

І княжим боярам були в Орді відрубані голови. Думаю, що їх також було обвинувачено в убивстві Батієвих послів. Та в літописах не згадано, щоб Батий їх у цьому оскаржував. Прибув з Ростово-Суздальщини князь. І баскак Ковгад сказав йому: “Княже Григоріє! Цей же убитий князь Михайло Всеволодович є твоїм дядьком. Що тепер зробиш з його трупом?” Князь Григорій байдуже пройшов мимо убитого. Тіло княже лежало покрите одежиною. І потім “положіша его на велицей доске на телегу. І увіша ужі, і привезоша за реку рекомую Адж”. (Адж тепер зветься Гірка, впадає в Каспійське море).

137. У Західній Європі поширені вісті, що Орда все спустошила — з України (Руси) залишилися “тільки мертві кості”. Іоан де Плано-Карпіні (посол папи Іннокентія 4-го) у книзі “Історія Монголів” написав: “Татари пішли проти Русі. І після тривалої облоги вони вторгнулися у Київ. Повбивали жителів цього града. Коли ми їхали з Києва, то по землях русичів знаходили безліч голів і кісток людських, що лежали на полях. Київ було місто дуже велике й багатолюдне. А тепер воно спалене, пограбоване,

зруйноване, ледве вціліло двісті будинків. А людей, що в тих будинках живуть, татаро-монголи тримають у найжахливішому рабстві” (стор. 25).

І тут же Карпіні зазначив, що бачив у Києві чужоземних купців. Були купці з Константинополя, Венеції, Австрії, Польщі, Генуї, Акри, Франції. Торгували вони руїнами, попелом, мертвими кістками? Не можна до писань Карпіні ставитися з повним довір'ям, вони були призначені для витворення в Західній Європі мобілізаційного настрою, христового протимонгольського походу: папи вважали, що війна з монголами допоможе окатоличити Східну Європу.

138. Ще й сьогодні в Києві є чимало домів, поставлених перед приходом хана Батия. Правда: не одна тисяча киян, град рідний обороняючи, загинула, не одна сотня домів була зруйнована.

Орда хана Батия довго стояла на лівому березі Дніпра: ждала зими, щоб можна було рухатися по льоду. Кияни мали багато часу, щоб вийти з скарбами у ліси, сховища. І багато з них (переважно діти і жінки) ішли в безпечніші місця.

Оборонці Києва вторгнення хана Батия зустріли мужньо. Вони були людьми загартованими: переживали постійні напади печенізьких і половецьких орд. Часто горіли селища і гради, і люди вже звикали до таких нападів. Вони мали у лісах таємні сховища. Пересидівши напад орди, поверталися додому, орали ниви, ставили нові глиняні хати, плекали скотину.

Населення Деревлянії, Чернігівщини та лісостепової України (Руси) не було монголами винищене. На берегах Прип'яті, Десни, Дніпра ніколи ніхто биття українського серця не міг спинити: на протязі тисячоліть українське серце тут б'ється невтомно.

Орда хана Батия йшла в Київщину не з Криму, а з земель Північної Чернігівщини, щоб людям України (Руси) не дати можности переселюватися на землі Ростово-Суздальщини. Монголам були потрібні раби-хлібороби. “Безтолкового винищення жителів татари не могли допустити вже тому, що збиралися їх експлюатувати і дійсно експлюатували і між іншим, населення Київщини” (М. Н. Покровський, “Вибрані твори”. Москва, Кн. 1, т. 2, стор. 455).

“У літописи ввійшли татарські вбивства та знищення сильно перебільшеними. Конкретно відома велика релігійна толерантність татар, а, отже, і пошана до культурного життя підбитих народів. Як би Володимир, Берестя та інші міста були вирізані до решти, Данило, якого головною опорою була Волинь, не мав би того значення, що давніше” (Д. М. Антонович, “Історія України”, т. 1, Прага, 1942 р., стор. 50). Волинь була татарами жорстоко нищена, але вірити, що з неї залишилися “тільки мертві кості”, значить не орієнтуватися в історичній дійсності.

139. (М. Погродін, щоб малоросів дезорієнтувати і вторгнення московських військ оправдати, придумав оповідання, що москвитяни — це кияни, які, тікаючи від Батия, поселилися у Москві. Ніхто з істориків (навіть московських) з погродінським оповіданням не погодився. Кияни знали: Московитія окупована ханом Батием, у її лісах бродять розбійницькі загони. Тікати від монголів до монголів ніхто з України (Руси) не думав).

Ханові Батиеві були потрібні для Орди пшениця, просо, шкура, скот, мед, масло. Він знав: Україна (Русь) найплодоносніша. І старався хліборобське населення берегти для ординських прибуткових

справ. Мішатися з хліборобами (українцями), поселяючись у їхніх селах, татари не хотіли. Татари були переконані, що хліборобське життя виснажливе, одноманітне, ліниве, рабське. Татари, як люди буйної мисливської вдачі, почнуть селитися на півночі, де живуть москвитяни (їм по вдачі близькі). Москвитяни — скотарі і мисливці, у них так, як і в монголів, житла вистелені медвежими хутрами, настроїй войовничий, мисливський.

140. 1245 рік. 26 жовтня великий князь Данило Галицький з знаттю військовою їде в Орду. Він зупинився у Києві і здивувався: у Києві немає татар. Є великі ярмарки, купці, ремісники. Нові дома стоять.

У Видибицькому монастирі ночував Великий князь Данило. (Тут, де стоїть Видибицький монастир, 257 років тому українські матері плакали за рідним Богом. Образ Бога України (Руси) тут був бичований, обмовлений. І з Святині на хвилі Дніпрові вигнаний). “Видибай, Боже, видибай!” — плакали, благали благородні киянки. Слово “видибай” значить “виходь”; киянки кликали Бога батьків своїх, священну любов маючи до маєстату Духовної Незалежності. І щоліта кияни сходилися до Дніпрового берега оплакувати Бога батьків своїх. Щоб поглумитися з Української Душі, ереї

православ'я грецької церкви на Священному Місці Плачу поставили монастир, який був прозваний Видибицьким.

(У жидів є Стіна Плачу: чужинці, оганьбивши і поруйнувавши їхню святиню, заборонили їм рідну віру мати. Вони, щоб не забути батьківської віри, виблагали у чужинців право оплакувати рідне, стоячи під стіною святині).

З Києва Великий князь Данило на ладьях приплив до Переяслава, де його стрів ханський баскак Куремса, і поміг йому їхати до хана. Літописці, що подорожували з Великим князем, детально описують подорож: немає у них згадок, що Київ обезлюднений.

141. У Сараї хан Батий (на пиру) спитав Великого князя Данила: “Чи ти п’єш наше питво? Чорне молоко, кумис?” “До цього часу не пив, але коли буде такий наказ — питиму”. “Тепер ти наш”. Хан дав Великому князеві, як визначному гостеві, вина.

Великий князь Данило отримав від хана Батия “улуси” (Україну-Русь). Чому він не почав жити у

Києві? Він, спадкоємець престолу царського, пішов на Західні землі України (Руси) тому, щоб легше було вести переговори з королями Європи у справі об'єднаного походу проти татар. У цей час у Парижі, Лондоні, Римі були поширені жахітливі оповідання про хана Батия. Та “Лементи про татарські звірства більше звучать як агітаційний засіб заохотити до дальшої боротьби. У них треба бачити тогочасну воєнну “Гроельпропаґанду” проти орди” (Др. М. Антонович, “І. У.”, стор. 51).

У літописі читаємо: “Гірше лиха — честь татарська. Данило Романович, Великий князь, що держить землю Русі, стоїть оце навколюшки перед ханом, зве себе холопом, платить йому данину, боїться. І грізного наказу мусить слухатися”. “Стріли його брат і сини, плакали з його обиди, та ще більше тішилися, що повернувся живий”.

142. 1246 рік. Татарський воєначальник Куремса спрямував папського посла Пляно Карпіні до хана Батия. Прибувши в Орду, папський посол Карпіні кланявся татарським ідолам (образам) перед тим, як зайти до хана. Він кланявся татарським ідолам, живучи переконанням: “усі способи дії для досягнення мети моральні”. У спогадах Карпіні пише: “Ми декілька разів кланялися перед тим, як зайти у

шатро”.

У шатрі Пляно Карпіні побачив хана Батия, який сидів на троні і біля нього його жінки, брати, діти, вельможі. Жінки сиділи по лівій стороні, а чоловіки — по правій. Хан Батий читав листи папи Іннокентія, які були перекладені на українську мову, а потім на мову арабську, з арабської на монгольську. Прочитавши листа, хан Батий послав Пляно Карпіні до Чингіс Хана у Каракорум. Папський посол і його слуги сіли на коней: під охороною монгольського загону поїхали на Сибір.

143. Посол Пляно Карпіні належав до людей ділових і відважних. Перемігши Сибірські дикі дороги, він прибув до Чингіс Хана Ґуюка. І знову склав поклони монгольським ідолам, папські доручення виконуючи. Чингіс Хан сидів у шатрі на золотому троні. Посадив він послів на крісла, зроблені з слонової кости, золотом окуті. І спитав, чи вони знають мови турецьку, українську (київську), або арабську?

(Чингіс хани давали папським послам такі відповіді: “Ми, монголи, віруємо, що є один Бог, з Богом ми живемо і вмираємо, і до Бога ми маємо справедливе

серце. Але так, як Бог дав руці різні пальці, так і людям дав різні віри і шляхи спасіння. Вам дав Бог писання, та ви, християни, не дотримуетесь його. А нам Бог дав ясновидців, і ми робимо все, що вони кажуть, і живемо в мирі”.

144. Папа Іннокентій 4-й, прагнучи підпорядкувати римській церкві Україну (Русь), веде переговори з Великим князем Данилом: хоче його взяти під опіку святого Петра. Закликає чехів та інших католиків почати війну проти монголів, і в цей же час папські послани висловлюють монголам почуття папської приязні.

Єреї грецької церкви, які сидять у Сараї біля хана Батия і при дворі Великого князя Данила, діють тихо: вони донесли Батию і Чингіс Ханові Гуюкові, що Данило (цар України-Руси) і папа Іннокентій 4-й збираються знищити монголів.

Грек Кирило (Київський митрополит і всея Руси) і князі Ростово-Суздальської Московитії зуміли витворити в Орді недовір'я до Великого князя Данила.

145. З Володимира (на Клязьмі) прибув у Каракорум до Чингіс Хана Г'юка Великий князь Ярослав. Він став навколяшки перед Чингіс Ханом: золоті дари поклав біля ніг його. І таку здобув любов велику, що стара ханша (мати Чингісханова) брала з миски кашу руками і клала в рот йому. Великий князь Ярослав їв кашу, знаючи що таким годуванням монголи висловлюють вищий стиль гостинності.

30 вересня, змучений сибірською дорогою, він (Великий князь Ярослав) помер: тіло було привезене у Володимир на Клязьмі. Західно-європейські історики думають, що він був отруєний. Карамзін і Раквілл визначили: коли б була потреба його убити, то він був би убитий так, як і князь Михайло Чернігівський, без допомоги матері-ханші.

“Приймай корону, ставай підлеглим Римові”. “Не можу приймати твоєї корони без твоєї допомоги”, — відповів Великий князь Данило папі Іннокентію 4-му. Чехія, Моравія, Сербія, Померанія на папські заклики не звертають уваги; не хочуть іти хрестовим походом проти татар.

146. Папські послы намовляють матір-католичку, щоб вона намовила свого сина (Великого князя Данила)

прийняти корону. (У Літописі є згадка, що Данило напівтаємно прийняв корону від папи Іннокентія 4-го і його єпископів в 1253 році в Дорогочині).

“Великий князь Данило зрадив православну віру, Константинопольського патріярха, готується іти війною проти Орди”, — ідуть доноси в Орду. Єреї у Києві, Переяславі, Чернігові, Володимир-Волинському, Перемишлі, Галичі стали явними і скритими ворогами Великого князя Данила. І стали вони приятелями князів Ростово-Суздальської Московитії, які користуються любов’ю в Орді і в Константинопольського патріярха.

Цареві України (Руси), Великому князеві Данилові, папська корона була непотрібна. Він її прийняв, вірячи, що папа дасть військо. Папа корону Данилові давав, вірячи, що він оголосить, що Україна (Русь) підлегла римській церкві.

147. Князь Олександр (Невський) у Сараї ханові Батиеві повідомив, що цар Данило (Галицький) зрадив Орду, з’єднавшись з її ворогом (папою Іннокентієм). Батий, вважаючи, що донос особливо важливий, відправив князя Олександра (Невського) в

Каракорум до Чингіс Хана Ґуюка.

Є наслідки: несподівано татарська орда, очолена баскаком Куремсом, вторгається у Західні землі України (Руси) — палить селища, міста, руйнує укріплення. Куремса, побачивши великі військові сили царя Данила, шле гінців до хана Батия. Очолені баскаком Бурундаєм, йдуть нові ординські загони. Війська царя Данила (Галицького) стримують хід Орди. Хан Батий посилає цареві наказ: поруйнувати оборонні споруди градів Луцька, Кременця, Володимир-Волинського.

148. 1248 рік. Квітень. У Каракорумі помер Чингіс Хан Ґуюк. Він прославив себе законами, у яких писав: “Монгольська держава не є державою між державами, а є Світова Держава Людства”. Поняття про Світову Державу Людства панували і в Сараї хана Батия.

(Чингіс хан Ґуюк учив, що “Всі люди рівні, всі повинні однаково працювати, жінка має рівні права з чоловіком і повинна у війську йому помагати”, “Монголе, не крадь, не будь фальшивим свідком”, “Не їж більше, як твій приятель”).

(Універсальність монгольська не буде забута. Вихрещені татарські аристократи її втілюватимуть у Москві після падіння Орди. Москва буде оголошена Третім Римом, столицею православ'я і “всех інородцов” і потім – “світовою столицею трудящих”, “оплотом международного пролетаріата”).

149. Імперія Чингіс Хана була поділена на ханства, підлеглі Каракорумові — “столиці Світової Держави Людства”. Між ханами виникла незгода: започатковується поступове падіння Чингісханової імперії.

Хан Батий, оточений агентами константинопольського патріярха, знає: архиєреї грецької церкви укріплюють його владу, а архиєреї римської церкви діють проти нього. Він прагне володіння Великого князя Данила (Галицького) контролювати при допомозі баскаків і попів.

У Сараї тепер тисячі турків: вони складають основні військові сили хана Батия. Князь Олександр (Нєвський), повернувшись з Каракорума, повідомив Батия, що від Чингіс Хана (тепер померлого) отримав

право бути Великим князем. У Батиєвому шатрі між князем Михайлом і князем Олександром (Невським) виникла сварка. Хан Батий став по стороні Невського.

Хан Батий знає: князь Олександр (Невський), перебуваючи у Каракорумі, оповів Чингіс Ханові про спілку Великого князя Данила (Галицького) з Папою Іннокентієм. Чингіс Хан передав Київ князеві Невському: Батий тішився, що матиме у Києві вірного слугу.

Князь Невський, знаючи, що Київ вороже ставиться до князів Ростово-Суздальських, не відважився користуватися Чингісханським дарунком. Поїхав до Новгороду. З Новгороду піп приніс Батієві донос, що у князя Невського були папські послы, які йому від імени папи пообіцяли допомогу проти монголів. Князь Невський знову, прибувши в Орду, Батієві повідомив, що від папської допомоги він відмовився.

150. Князь Невський особливо прославив себе 5 квітня 1242 року на Чудському озері, де відбулося так зване “Льодове побоїще”. Його військо йшло піхотними рядами. Німецька тяжка кіннота не могла на льоду маневрувати. Лід, чуючи весну, ламався, кіннотники тонули в озері. Піхотинцям удалося без

великого труду перемогти вершників.

Князь Невський не задовольнявся славою перемоги. Він мав нахил до садизму і жорстоко катував своїх і чужих. Він “пришед в Новгород, многия крамольники перевеша”. Вішав новгородців за те, що вони, бажаючи жити самостійним життям, не хотіли йому (вторжникові) коритися. Він особливо жорстоко розправлявся з полоненими литовцями, “множество их изби”, “вящаша их к хвостам коневим, ругающесея, ведоша их с собою. Й оттуду начаша блюстися имени его” (В. Н. Татіщев, “История Российская”, 1965, Москва, т. 5, стор. 32, 33).

151. Олександр Невський (потомок з роду князя Андрея Суздальського-Боголюбського) убивець: катував і вішав полонених литовців, німців, шведів. Жив жадобою вбивств, не шкодував навіть рідних братів. Помер під час п’янства у шатрі ханському. Він канонізований святий православія грецької церкви.

Віра, в якій зневажаються світлі національні почування народу, вважається неморальною. У неморальній вірі неморальні святі. Митрополит Іларіон (Огієнко), не дбаючи про національну мораль, учить українців стояти навколішки не тільки

перед іконою жорстокого ката-князя Андрея Суздальського, а й ката-князя Олександра (Невського), якого він також упродовжив в “Українську патрологію”, і написав: “Князь Олександр Невський... упокоївся 14 листопада 1263 року. Рано був канонізований для місцевого шанування з 1380 р., а для загального 1547 р. Моці спочатку спочивали у м. Володимирі (на Клязьмі, — Л. С.), а р. 1724 перевезені Петром I в Петербург в Олександро-Невську Лавру”, стор. 84).

152. 1249 рік. Сартак — син хана Батия. Він повідомив, що вважає себе християнином-несторіянцем. Визнає, що Ісус Помазаник (Христос) Божий, але не визнає Христа Богом. Олександр Невський, приготувавши золото і дорогі хутра, кличе свого брата Андрія, який сидить у Володимирі на Клязьмі, їхати з поклоном новому ханові. Князь Андрій їхати відмовився. (Хан Батий хоріє, юний хан Сартак приймає поклони від князів).

Хан Сартак, прийнявши дари і поклони від князя Олександра Невського, послав військо до Володимира на Клязьмі. Князь Андрій, довідавшись, що його брат Олександр Невський зробив донос ханові, утік до Новгороду, а з Новгороду до Таліна. Невський здобув престол Великого князя: живе у

Володимирі на Клязьмі, біля нього перебуває й Кирило (Київський митрополит).

Папські послы з явним гнівом залишили двірець Великого князя Данила Галицького. Римський папа прагне погіршити відносини між ордою і Данилом: вірить, що коли Орда почне знову палити гради Західної України (Руси), то це об'єднає Польщу, Моравію, Богемію, і вони, пішовши проти Орди, підпорядкують Київ римській церкві.

153. 1250 рік. “Шлях з варяг у греки” завжди живий. Київ — велике торговельне портове місто. І хоч би які над ним пролітали воєнні буревії, у мирний час він швидко стає шумним, красивим, багатим містом. І тепер у Києві перебувають купці з Швеції, Німеччини, Польщі, Риму, Константинополя, Литви, Москви, Ірану, Арабії.

З Малої Азії турки привезли злототкані шовкові тканини. І киянам кажуть, що це “байберка”. Киянки шиють одяг з байберки, й одяг почали звати “байбарак”. Є на торзі й інших багато тканин: куктир, китайка, турецька, бурська, камка шамська, чамлет, мухояр (матерія з шовку і бавовни), кіндяк (бавовняна тканина). Є килими, фарби, лак, клей, є

коріння-шафран, перець, кмін, ладан, рис, мускатний горіх.

Кияни ставлять нові доми, у яких живуть свої і чужоземні купці, прибулі майстри з Італії. Чужинці зачаровані Києвом. Київ — сад, квіти, джерельні води на Хрещатій долині, могутні дуби. Киянки рум'янолиці, співучі. “Найкраще в світі співають київські солов'ї і кияни, їх наслідуючи, співають, як солов'ї”.

154. (У селищі Нікеї, яке стоїть на азійському побережжі біля Константинополя, живе архієрей Кирило. Патріарх призначає його Київським митрополитом і всея Руси, і дає розпорядження їхати у град Володимир на Клязьмі, де живуть князі — улюбленці Орди).

“У 1251 году (.) Кирил, митрополит Киевский й всея Росии, с Кирилом, Ростовским архиепископом, йде из Володимера (на Клязьмі, — Л. С.) в Новгород” (В. Н. Татищев, “История Российская”, 1965, Москва, т. 5. стор. 40).

У літописах Московитії Суздальської пишеться, що

митрополит Кирило покинув Київ і оселився у Володимирі на Клязьмі тому, що “не міг витерпіти в цьому місті татарської наруги”. Є в літописах написано багато обманливих тверджень, щоб при їхній допомозі приховати неморальну політику візантійської патріярхії, і оправдати злочинні дії її комісарів (митрополитів). Жодної “татарської наруги” у Києві над митрополитами ніколи не було. Чингіс Хан Монґка в 1251 році так, як і його попередники, строго забороняв зневажати єреїв православія, і щиро обласкавлював їх за те, що вони у церквах моляться за здоров’я хана, його жінок, дітей і війська.

155. Кирило (митрополит Київський і всея Руси) на основі законів грецької церкви був зобов’язаний жити у Києві і Києву підпорядковувати православних України (Руси) і її північних колоній — Володимир на Клязьмі, Москву, Суздаль, Твер, Псков, Новгород, Коломну, Рязань.

Щоб свій неморальний поступок обожнити, він (митрополит Кирило) у церквах урочисто проголосив: “Богородиця явилася і сказала мені їхати у Володимир на Клязьмі”. Богородиця, як бачимо, у понятті митрополита Кирила, наївна дівиця, від імени якої він може говорити все те, що йому

вигідне.

Та Кирилові слова про те, що йому “Богородиця явилася”, стали літописною святістю для ереїв грецької віри в Україні (Русі) і для побожних православних християн.

Михайло Грушевський пише, що митрополити, виконуючи розпорядження патріархів, перекочувували у Московитію тому, що там їм були запевнені “постійні й певні джерела доходів”. І пояснює, що у Києві “митрополитам бракувало не вірних, а державної влади, на котру вони опиралися, від котрої жилися, тому переходили вони туди, де ся державна влада була в данім часі найсильніша”, (“І. У.-Р.”, т. 3, стор. 191).

Ні, державної влади Ростово-Суздальські князі — татарські прислужники не мали. Були вони звичайними збирачами данини і, щоб успішніше її збирати, від ханів мали дозвіл мати військові загопи. У Києві жили воєводи — старости, які данину для хана збирали, і вони також мали військо, вважали себе підлеглими баскакові чи ханові. Митрополити були великими землевласниками і рабовласниками, вони мали ярлики — право судити і карати тих, які

зневажливо ставляться до порядків грецької церкви. Переселялися вони з Києва на північ тому, що константинопольські патріярхи, підкуплені князями Ростово-Суздальськими, їм такий давали наказ. Ростово-Суздальські князі хотіли в себе мати митрополита Київського і всея Руси, щоб свій княжий авторитет підняти в Орді.

Орда високо цінувала єреїв грецької ортодоксії, бачила в них надійних помічників. Знала, що вони успішно деморалізують покорених, привчають їх служити Орді, коритися татарським порядкам, звикати до рабського способу життя і шанувати розпорядження, голошені єреями.

156. Московитія не має зв'язків з Києвом. Київ живе своїм життям, порядок у місті тримає воевода — киянин, підлеглий ханові. Князі Ростово-Суздальщини не мають жодних впливів на Україну (Русь).

Київ перебуває під “опікою” царя України (Руси) Данила (Галицького). Є жвава торгівля між Лівобережжям і Правобережжям. Україна (Русь) годує Орду, “робить хліб”. Вона покрита тисячами

незалежних селищ.

Селища на сільській площі (віча древні, відновивши) вибирають старосту. Староста збирає данину — просо, пшеницю, шкуру, овець та різну скотину. Товариші женуть товар в орду. (Татарське слово “товар” значить “скот”; ті юнаки, які гнали в орду товар, звалися товаришами). У селищах татар немає.

“Зрештою татар ніде не бачимо. Карпіні, переїхавши цілу правобічну Україну, ніде не стрів ані татарських залог, ані татарських агентів, і виразно каже, що перша татарська застава, яку він стрів, була на сім день дороги від Києва” на схід (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 3, стор. 182).

157. Україна (Русь) — море громад хліборобських, очолених виборними старостами, громади необ’єднані, самостійні. Великий князь Данило Галицький з військом ішов на ці громади (особливо на Київщині і Переяславщині) і “брав у них данину”. Громади (як деякі історики вважають) воліли бути “татарськими людьми”.

Уважно розглянемо справу життя громад. Вони

платять данину татарам, прийшов до них рідний князь і бере в них данину. Їм доводиться двічі данину давати — татарам і рідному князеві. У них створюється думка: “татарин нас грабує, ми йому прощаємо, бо ми його раби. Коли грабує рідний князь, ми будемо бити його”. Щоб була єдність між народом і рідним князем, князь повинен народ звільнити з татарської неволі і тоді брати у нього данину.

Куремса (баскак), почувши, що військовики збирають з громад данину не для татар, а для Великого князя Данила, почав їх громити, а також ті громади, які прихильність до Великого князя проявляли.

158. У Ростово-Суздальщині справа інакша: її князі панують над ослав'янщеними (угрофінськими) племенами, їх безпощадно гноблять. Збирають подвійну данину — собі і ханові. Данина зручна: хутра, скот, срібло, золото, юнаки і юнки.

Князь Олександр Невський повідомив хана Сартака, що його брат (князь Андрій) не покався: “тамги хану платит не сполна”. (Монгольське “тамги” значить “скарби”). Хан Сартак передав права Великого князя Невському: тепер йому будуть підлеглі князі

колишніх північних колоній України (Руси), які живуть у Володимирі на Клязьмі, Ростові, Москві, Твері, Суздалі.

Кирило, зрадивши Київ, затримав (з прибуткових і церковно-політичних мотивів) титул “митрополит Київський”. Живе він у Володимирі на Клязьмі, і з міста вийшов “со крестами і всем священним собором” стрічати головного монгольського улюбленця — Великого князя Невського, співаючи “іспалаєті деспота” (хвала деспотові).

Цар України (Руси) Данило Галицький одружив свого сина Романа з австрійською принцесою Гертрудою. Роман прагне сісти на престол царя Австрії. Прагнення не увінчалось успіхом. Роман і Гертруда розійшлися. Роман одружився з дочкою князя Гліба Волковиського.

159. 1256 рік. Князь Олександр Невський, ставши з волі ханської Великим князем, зібрав суздальців, озброїв їх і пішов грабувати Новгород. Ограбувавши чудів (естонців), литовців, карелів і новгородців, він знову їде з дарами в Орду до хана: три тижні пирує. І з Орди повертається на Суздальщину “со многімі

честьмі”.

Князь Андрій (син князя Олександра Невського) вигнаний новгородцями з Новгорода. Новгородці проголосили незалежність Новгородського князівства. Олександр Невський, маючи підтримку Орди, вторгається в Новгород. І жорстоко карає тих, хто бунтується проти Орди. “Олександр Невський... виколював очі і відрізував носи тим новгородцям, які закликали народ не служити завойовникам. За це він здобув велику милість у хана” (Костомаров, кн. 5, т. 12, стор. 44).

160. 1257 рік. Папа Олександр 4-й прислав погрозового листа Великому князеві Данилові Галицькому. Грозить: від папи корону взяв, а себе папі досі не підпорядкував. І застрашує: коли Великий князь Данило не проголосить підлеглість римській церкві, буде римською церквою проклятий! Хто підлеглий папі, той збагачує його прибутками. (У 1245 році на Ліонському соборі папа Іннокентій устійнив канон: ксьонзи, які впродовж року не живуть шість місяців у своїй парахвії, зобов’язані половину парахвіяльних прибутків посилати папі).

Папа посилає листи до єпископів Оломенецького і

Вроцлавського, щоб вони змусили Великого князя Данила підкоритися римській церкві. І їй платити датки. Великий князь мовчить. Папа знову пише: коли Данило не підкориться римській церкві, то він (папа) покличе католицьких королів. І вони силою мечів приневолять підкоритися. Папа пише, що “клятва церковна і булат світський готові покарати невдячного”.

Папі римському і патріярхові Константинопольському потрібне побожне стадо людей України (Руси), щоб експлуатувати його душу, його розум, його м’язи і його землю.

161. Великий князь Данило Галицький побачив, що зв’язки з папою ослабили його вітчизну і владу. Попи грецької церкви в Україні (Русі), виконуючи накази грека (митрополита Київського) Кирила, який сидить у Володимирі на Клязьмі, стоять по стороні князів Ростово-Суздальських, бачать у своєму рідному Великому князеві Данилові Галицькому лютого ворога. У Орді устійнено: Константинопольський патріярх — приятель Орди. І князі Московитії Ростово-Суздальської — приятелі Орди. Римський папа і його спільник Великий князь Данило Галицький — вороги Орди.

Данило Галицький бачить: попи православія грецької церкви, які оточують його, вороги його. Вони підлеглі грекові (митрополитові всея Руси) Кирилові. Кирило підтримує (з наказу Візантії) князів Ростово-Суздальської Московитії. Орда підтримує митрополита Кирила. У таких обставинах Данило Галицький не може об'єднати народ, щоб Вітчизну звільнити з Татаро-Монгольського ярма. Він, рятуючи свій престол, уневажнює свої зв'язки з римським папою, "та це зірвання не охоронило... короля Данила. У 1260 році наступник Куремси Бурундай іде походом на Галицьку державу, домагається знищення всіх її кріпостей. Король Данило тікає на Угорщину, а брат його, князь Василько, за татарським наказом розвалює оборонні мури Львова, Володимира, Луцька та інших міст, які Данило, сподіваючись допомоги (від папи, — Л. С.), велів укріпити, щоб таким чином з допомогою католицького Заходу здержати на своїх землях татар, а згодом знищити їх" (Др. Григор Лужницький, "У. Ц. м. С. і З., стор. 131).

Ті, які славлять корону, отриману від папи, зневажають царя Данила. Або історії не знають. Або католицизм люблять більше, як рідну маму.

Або нагадують людину, яка сміється тоді, коли треба

плакати.

162. Князі Московитії, дякуючи орді, виростуть у могутню силу. Князі України (Руси), орієнтуючись на Західну Європу, упадуть. І привалять залишки свого державного життя. Князі Московитії уже починають зріднюватися (кровно змішуватися) з ханами Орди. Наприклад, князь Гліб Васильович у Орді одружується з ханською донькою. Він з нею буває у Каракорумі. Складає доземний поклін Чингіс Ханові. “Він надіявся цим шлюбним союзом зробити деякі вигоди своїй гнобленій вітчизні” (Карамзін, т. 4, стор. 48). Він, “Князь Гліб Васильович одружився в Орді,... прибув від хана з великою честю” (Татіщев, т. 5, стор. 42). Він, повернувшись на Ростово-Суздальщину, півтатарином, звеличує православіє. Кирило (єпископ Ростовський) здійснює хрещення ханської доньки. І дає їй ім’я Феодора: хрещення приймають усі її слуги (татари). Ханська донька входить в історію Московитії, як московська княжна Феодора.

У шатрі хана Берке вирішено, що треба зробити “перепис крестян”. (Монголи уживають слово “крестянін” у значенні “раб”, не тому, що єреї звуть паравіян “рабами Божими”, а тому, що в монгольському понятті віра християнська рабська).

(Хан Берке — родовитий монгол, освічений, тримає біля себе китайських мудреців. Його лице смагляво-жовтавого кольору, борода рідка. Він пишно одягнений; на ногах башмаки з червоної шагреневої шкіри. Одяг шовковий, по-китайському пошитий. Кушак оздоблений золотом і діамантами. У шатрі високі шовкові подушки, м'які сидіння).

163. Перепис населення очолюють баскаки. Вони видали наказ — того, хто не буде записаний, жде кара — смерть на місці. Обов'язки писарів, що ведуть перепис, виконують раби: татари неписьменні і вважають, що мечеві всі коряться однаково — грамотні й неграмотні.

У селищах України (Руси) люди до перепису поставилися вороже. Не маючи сил боронити себе, вони почали з горя сміятися. Є в душі українській ніким незборима сила людяности. У нелюдяних обставинах українці залишилися людяними, їх рятує сміх: дарунок, яким мати природа обділила своїх улюбленців.

Озброєні татари на площу зганяють селян. Кожний

чоловік вище десяти літ повинен сказати своє ім'я. І повідомити, як його в селі називають (прізвище). Жінки від перепису звільнені.

На питання “як називають”, переважно були дані жартівливі, глумливі відповіді: Шилихвіст, Нетудихата, Неживий, Паливода, Тригубенко, Пустомеля, Безп'ятенко, Безштанько. І були прізвища, пов'язані з професіями — Коваль, Швець, Косар, Ціпов'яз, Ситник. За Порогами, де вже формувалися перші косацькі загони, прізвища творилися природньо. Наприклад, Шелестун, Будило, Сила, Орел, Розум, Вернигора, Манило, Іскра, Мирний, Смілий, Сердечний, Дудар, Дорош, Золотаренко, Силенко, Дубенко, Роєнко, Світенко. (Треба, щоб українці відкинули принизливі, глумливі прізвища, отримані в неволі. І взяли собі прізвища, відповідні благородній вдачі українського народу).

Перепис татари роблять, щоб успішніше експлуатувати рабів. І робити нагляд над ними. (У часи гноблення розуму нашого, в Західній Європі, в Парижі, Роберт де Сорбон започатковує Дім Сорбона, який перетвориться у Сорбонський університет. (Покорена, але не знищена сила України (Руси), стримує Орду від походів на Захід. І тому Польща, Мадящина, Німеччина мають можливість

вільно жити, розвиватися, могутіти. І вони (Польща й Мадярщина) й будуть робити напади на Україну (Русь), ослаблену татаро-монгольською неволею).

164. Хан Берке приймає мусульманську віру. Оголошує в Орді боротьбу з татаро-монгольською рідною вірою. Ставши мусульманином, він вірить, що скріпить силу Орди. І поєднається з могутніми мусульманськими державами. Ставши мусульманином, він не проявляє ворожости до грецької церкви, яка в Україні (Русі) молиться за його здоров'я і за славу його війська.

У Орді появилися свари: почалася деморалізація татаро-монгольської єдності. Появилися татари-християни, татари-мусульмани і татари віри татарської. Заснована невеличка орда Саїном (сином хана Батия) на Волзі (на схід від Москви), швидко залюднюється татарами. (Селище Саїн увійде в історію під назвою — Казань).

(“Ти став мусульманином. А я стану греко-ортодоксом”, — сказав ханові хан Юхид (двоюрідний брат Батия). Чужі релігії започаткують падіння Орди).

165. На наддніпрянській Україні (Русі) князі і бояри (їх було декілька сотень перед приходом Батия) стали поміщиками. Вони підлеглі татарам і єпископам. Єпископи тепер живуть як феодали: вони власники родючих земель, рік, лісів, великих стад. На їхніх маєтках працюють раби православія грецької церкви. Раби звуться “церковними людьми”. Поміщики догоджають єпископам, архимандритам і попам, які користуються особливими привілеями, отриманими від хана. Догоджають, бо бояться: у ханських наказах (ярликах) зазначено, що карається смертю той, хто проявляє ворожість до православія грецької церкви.

Єреї, маючи розкішне життя і побожних рабів церковних, біля кивотів славлять владу ханську. Якщо дивитися з погляду церковної перемоги, то тепер в Україні (Русі) тріюмфує християнство: у руках єпископів зосереджена велика влада. Єпископи судять і карають побожних православних. Ніхто такої сили не має, як вони: у них ключі від раю, пекла, земних розкошів і монгольських наказів.

166. Вони (єпископи і попи), підтримані татаро-монгольською владою, формують в Україні (Русі) тип людини їм вигідний. Тип, який сам себе поневолює побожною рабськістю, ніколи про це не думаючи.

Вони навчили українців все хрестити — і українці (не думаючи) все хрестять: хліб, подушку, вікна, двері, рот (під час позіхання), дитину, яку кладуть спати.

Незважаючи на єрейські тортури, ще в людей України (Руси) залишилися ознаки самовизначення — ще є обожнення рідних Предків. Вони печуть хліб (калач), присвячений Родові, з кореня якого походять. І відзначають свято Родової Вічності, Цілісності. Щоб піп не кляв їх, вони хрестять калач (і всю трапезу) перед врочистим споживанням.

У церквах попи і єпископи проголосили наказ: “Той, хто хрестить трапезу, присвячену не церкві, не Христові, а родові своєму (Предкам своїм), хай буде проклятий. Анатема йому!” Читаючи цей закон — закон християнської України (Руси), бачу, що дім неволі, який рабами названий рідною церквою, викорінював почуття української окремішності, почуття єднання з Прародителями своїми. І творив людей православного рабства таких, які живуть, не знаючи ні національного імені свого, ні походження свого.

167. Те, що вільно утверджувалося тисячоліттями і

ввійшло, як кажуть, “у кров і плоть”, і стало інстинктом самобутности, високоморальний народ береже, як святість, як душу й обличчя свого “я”. Ідуть діти від хати до хати: ідуть посипальники. Зайшовши у хату, співають: “Уроди, Боже, жито, пшеницю, жито, пшеницю, всяку пашницю”.

У церковній історії християнської України (Руси) написано: “Хай буде проклятий той, хто колядує, співає “уроди, Боже, жито, пшеницю”: такий грішник повинен три роки жити на воді й хлібі, гріхи тяжкі покутувати. Бо колядування походить від скотини, а не від людини”.

Прийшла весна “весела, щедра, мила”. Ідуть бабусі з внучками, несуть квіти, писанки, вар. Біля могили сідає родина: коли вона говорить про родинні коріння, їй потрібна незалежність від всіх посторонніх людей. Бабусі оповідають внучкам про добрі діла Прародителів. “І хай буде проклятий той, хто весною несе писанки і їство на могили предків своїх, поганські, язичеські ідолопочитання здійснюючи”.

168. “Ви були варварами, нечистивцями, жили у тьмі розпусти і беззаконія. І прийшли греки преподобні, і

греческою вірою “просіяша житіє Русі”. Щоб ті, принесені греками мудрощі, скарби освіти і моралі були зрозумілишими, їх точно перекладаю з церковної (старо-болгарської мови) на українську мову. І тут подаю:

“У того, хто три рази одружувався, не можна проскури брати, а хто бере, той грішить, і має прийти і попросити відпущення гріхів”. “Перед хрещенням дитини мати не повинна їсти вісім днів ні м’яса, ні масла. І ніхто не повинен їсти разом з тією жінкою, яка народила дитину, вона нечиста. А коли вона нечиста, то їй неможливо пекти проскуру, цілувати євангелію, ікону чи хреста”.

“А хто нехотя упустиє на долівку кусник проскури чи вино проллє, то 12 поклонів повинен зробити ранком і 12 вечером. А хто в церкві з сусідом говорить, тому кара — 100 поклонів”. “А хто неприхильне говорить про Євангелії, тому анатема!” “А хто двома пальцями не хреститься, хай буде проклятий”. “А хто не хреститься хрестообразно, хай буде проклятий!” “А хто цілує місяць, або співає про місяць, хай буде проклятий!””

169. “Хто під час причащення вино з рота на долівку

пустить, 40 днів посту на хлібі й воді”. “А коли православний у сні блудить, то має попа покликати, щоб простив гріхи”. “Хто з жінкою має статеве життя у п’ятницю, суботу чи неділю, в того народиться розбійник, або розпусник, і такі родителі повинні два роки щодня бити по 100 поклонів перед святими іконами”.

“А хто у піст сміється, грає на сопілці, тому 300 поклонів відбити перед святими іконами”. “А хто має вдома свою каплицю, то в ній не має права дитину хрестити, повинен нести до собору”. “А той, кому голову стрижуть, вводячи у стан монаха, повинен співати: “Памілуй мя Господі””.

Радуйся і веселися, християнська Україна (Русь), і християнськими законами церкви грецької просвітися — але ж людині Бог дав розум?! І розум світлий і чесний, читаючи голошені у церквах (і тут мною перелічені) закони і кари, бачить, що вони втілюють у собі варварські шаманські ритуали, дарма що названі вони просвітительськими. У них тьма проклять. У них марення шаманського безглуздя. У них варварське візантійське ставлення до жінки, яка стала матір’ю. У них тьма неучтва, в яку впала Україна (Русь), названа християнською!

170. 1261 рік. Мусульманин-хан Берке має в Сараї єпископа Митрофана. Єпископ приймає попівські скарги на тих українських поміщиків, які байдуже ставляться до законів голошених у церкві православній. І відважуються пасти скот на толоках церковних. І рибу ловити у озері чи в річці, що належать єпископові.

Хан Берке, бачачи, що в Україні (Русі) найвірнішими оборонцями його влади є служителі православні, оголошує, що “не буде пощади тому, хто неприхильно ставиться до попа”. Він звільняє від будь-яких данин “архимандритів, ігуменів, попів, діяконів, монахів, крилошан і всю священну причту” (“П. С. Р. Л.”, т. 10, стор. 142).

З Московитії прибули до хана Берке на поклон Кирило (Київський митрополит) і князь Олександр Невський. Хан їм сказав, що будує новий Сарай. Митрополит Кирило знав, що град, де житиме хан (цар), буде зватися Царицин. Царицин на Волзі — нова столиця Татаро-Монгольської орди.

171. Київ. Купці, прибулі з Варягії, оповідають, що

литовський князь Мендовт вдруге відрікся від християнства: не хоче, щоб була Литва християнською. Він знає, що в Україні (Русі) церква православна не служить народів, а його гнобителям (монголам). Він каже, що має рідну батьківську віру. Не буде міняти совісти своєї.

З Києва до Ярослава (біля Костроми) прибув красномовний монах Зосим. І рече, що бачить у вірі мусульманській відсутність церковного ідолопоклонства.

(У 1261 році монахи спіймали монаха Зосима і ножем закололи: тіло викинули собакам. Літописець написав, що “Зосим отвержеся Христа і бисть бесерменін, вступі в прелесть лжого пророка Махмета”. Монахи убили Зосима, бо він безвладний бусурмен, а за хана Берке монахи у церквах моляться, бо він владний бусурмен).

172. У селищі Устюзі (на Московитії) татарин Буга (збирач данини) знатних дівиць любив, уживаючи силу. Коли він силою взяв бояриню Марію, устюзани хотіли його покарати. Прийшов піп. Татарин Буга вигукнув: “Хрещусь! Хрещусь!” І злочини були йому

пробачені.

“Літопис Архангельський” пише, що знатний татарин Буга став “руським православним”. І було йому дане ім’я Іван. І він поставив церкву Іоана Предтечі; селище, де ця церква стоїть, зветься Соколегорою.

1263 рік. У хана Берке пирує князь Олександр Невський два місяці. Щоб ханові ще ліпше приподобатися, він час від часу вживає татарські слова. І оповідає йому про своїх чотирьох синів. Невський має вдачу раба жорстокого, та вигляд у нього величний, миловидний він, рослий, гострозорий. Розболівся він, пируючи, і помер 13 листопада. Був привезений з Орди до Володимира на Клязьмі; похований у церкві Богородиці. Його сини Василь, Дмитрій, Андрій і Данило, дякуючи батькові, мають велике довір’я в Орді.

173. 1264 рік. Відважний, мудрий і владний цар Данило Галицький помер. Похований у Холмі в церкві Успення Богоматері. Помер, бачачи “катастрофу своїх плянів”: Орда, знаючи, що він підтримує не патріярха, а папу, “розвалила оборонні мури Львова, Володимира, Луцька”. Папи обіцяної допомоги йому не дали. Підтримки від попів право-

слав'я він не мав. Історик юніятської церкви написав, що “Данило помер юніятом”. Є важливіше те, що він помер царем України (Руси), який боровся за її велич і славу і був зраджений Візантією і Римом.

Він виступав проти “татарської зверхності”. “Під татарською зверхністю громади виступають зовсім вільно й автономно, немає ані сліду татарських залог, наставників-баскаків, або чогось такого. Обов’язок давати данину (“орати пшеницю і просо”, як каже літописець), мабуть, не був дуже обтяжливим”, “Земля розсипається на дрібні городські громади, не з’єднані між собою тривкішою організацією (скільки можна судити з скупих оповідань літопису), окрім спільності і солідарності інтересів певної хвилі. З дуже слабою політичною властю, з повною перевагою самоуправної громади” (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 3, стор. 159).

174. Православ'є грецької церкви заволоділо душею і розумом людей України (Руси). Вони втратили почуття національної окремішності, гордості. У них відібране їхнє минуле, їм заборонено мати своє сучасне. Вони стали стадом людей, які не знають звідки вони, хто вони і чиї вони? На питання “хто ти?”, українець відповідає: “Православний”; “З якого ти роду?” “З роду Адама і Єви”. “Хто твій

прародитель?" "Яфет". "Чий ти?" "Татарський". "Яка в тебе церква?" "Грецька православна". "Якою мовою говориш?" "Холопською, у церкві є мова божественна, чужа, не з моїм холопським умом святі писання читати". "Кому ти служиш?" "Татарам і попові". "Є у вас князь, цар рідний?" "Немає, піп каже, що всяка влада Богом дана. Яка тоді різниця — чужий чи рідний цар".

У хатах найдобріша в світі їжа — паляниці, молоко, сир, масло, солодковода риба, мед, горіхи, гриби, овочі, сите м'ясиво. На стінах — образи святих греків і юдеїв. На вулиці пісня: "Ой, наступили та чорнії хмари. Дівчатоньки, як маківки, беруть вас татари".

175. Піп Феодосій дає хрестики дівчатам, благословляє, "Богові боже, кесареві — кесареве". Дівчата у вінках, сумні, як на похоронах: від сліз очі попідпухали. Тужать матері. Діди старі, як світ, стоять мовчки, з їхніх очей котяться сльози; батьки не знають, де себе подіти.

"Та хто ж тобі весілля справлятиме, та хто ж тобі придане даватиме? Та хто ж буде друзьками, хто ж буде гільце вити? Де ж ти будеш жити? З яких країв тебе виглядати? Та коли ж ти повернешся до рідної

хати?” (Так родилася українська народна пісня).

Піп Феодосій підкликає дівчаток, щоб вони цілували хреста. І говорить високі слова про святе православ'є. Хреста до неба піднімає, молиться натхненно: “Радуйся, раб і слуга Пречістой Божієй Матері, ібо она возлюбіла тебе. Радуйтеся просвещонніє православ'ієм!” У попа одяг пишний і слово пишне. Він, як півбог.

Татаро-Монгольська орда не задовольнялася пшеницею, просом, скотом. Вона торгувала людьми. На рабських ринках Генуї високо цінуються русокоші українські дівчата, привезені татарами, їх купують араби для гаремів. “Татари брали в орду щодесятого хлопця і щодесяту дівчину, а хто не міг дані платити, того або вбивали, або брали в орду” (Г. Лужницький, стор. 112).

176. Коли степовою дорогою на возах везли дівчат до міста, де їх звозять перед відправленням в Орду, несподівано налетіли вершники. Побили попа і старосту. І забрали дівчат з собою. І зникли у степах — вершників не можна догнати і втекти від них неможна. Вони зникли у безмежному степовому буйновіллі. Вони вибранці степу. Степ виколихує в

них відвагу і вчить їх бути вільними. І степ обороняє їх: коли треба, вони тонуть по гриви кінські у хвилястих високих шовкових травах.

Вершники привезли дівчат у таємниче лісове царство. І тут дівчата чують — грає сопілка. І лунає рідна пісня: “Ой, засвічу я свічу та пошлю до Бога. Та, щоб мому миленькому щаслива дорога! Ой, засвіти, дівчинонько, воскову свічку, нехай же я перебреду цю биструю річку!”

“То ви не казаги-розбійники татари?” — зраділи дівчата. “Ми косаки-запорожці. Бачиш, у нас коси. У казагів чубів немає. І душі такої немає”. Косаки подарили світлооким степовим богиням шовкові вбрання злотом ткани, горіхів їм дали, поставили біля їх дзбаночки з пахощами арабськими, дали їм золоті сережки, перстені, стрічки сині, золотисті, білі, червоні, зелені.

177. І дівчата в лісі довідалися, що їх тут ні татари, ні старости, ні попи не знайдуть. І вони матерям вісточку пошлють, що: “живі й здорові, не плач мамо, не журися. З нами косаченьки, як рідні серденьки”.

Волхв Богомир у тихому лісовому царстві біля
многовікового Діда-Дуба коренастого, благословляє
молодят, щоб любилися і плодилися. Він каже: “Ми
єси внуки Дажбожі, походимо з доброго коріння, у
нас будуть гарні діти — праведне насіння”. І коли
появлялися діти, тоді юні матері з мужами своїми і з
дітьми ішли у степи — просилися на працю до
поміщика. Або ішли до Києва, ставили півземлянки і
риболовили, чимбарювали, ковалювали, помагали
чужоземним купцям з човнів виносити крам, на
Поділ возити.

Попи і старости доносили татарському баскакові, що
“газагі”, що забрали дівчат, були одягнені, як турки: у
сині, червоні, зелені шаравари, підперезані
широкими шовковими поясами. І татари устійнили,
що в степах діють “газагі”.

У Києві купці говорили, що невідомі люди біля
Дніпра, там де Пороги, оточили їх і взяли у них
данину: тканини, пахощі, золоті вироби, і побажали
їм доброї дороги.

178. М. Фасмер (“Етимологічний словник русского
языка”, Москва, 1967 р., т. 2, стор. 158) пояснює, що
“древнє руське слово “козак” значить “батрак”, і такі

пояснення слова “козак” дають А. Ґ. Преображенський, В. Даль. Їм не було відомо, що татарське слово “ґазаґ” вимовлене як “казак”, нічого спільного не має з словом “косак”.

Монгольське слово “алдар”, що значить “слава”, фонетично подібне до грецького “алтар” (жертovníк”), і така є подібність між словом “ґазаґ” (казак) і “косак”. Є московський князь Василь Темний. І М. Фасмер може доводити, що князь був “темний”, або “сліпий”, і тому так був названий. Монгольське слово “тюмен” значить “десять тисяч”: баскак, який мав таке військо, звався “тюмен”. Князь Василь мав обов’язки баскака, йому було доручено десятитисячне військо. У Орді казали Василь Тюмен, у Московитії — Василь Темний. Не “тьомний”, а - “темний”.

У нас був перед хрещенням України (Руси) обряд переходу юнака у стан косака (лицаря). Обряд (і про це я вже говорив) здійснювався постриженням, і був він деякий час і після хрещення. “Князь Михаїл, бажаючи підбадьорити новгородців,... приїжджав до них на декілька днів, здійснив обряд вчистого постриження над юним Ростиславом і повернувся до Чернігова” (Карамзін, т. 3, стор. 164).

179. 1267 рік. Перші Запорозькі носаци, натхненні волхвами, не вважали себе християнами. Вони дивилися на попів, як на татарських донощиків. Вони, складаючи присяги, казали: “Святій землі кланяюся, а не попові”. Попи, знаючи, що косаци мають чуби, як у царя Святослава Завойовника, звали їх поганцями. І рекли у церквах: “Прикладання проклятої бритви до бороди — вчинок чужий християнському звичаєві, ненависний Ісусові Христові”. Щоб плекати звичай, “люблений Ісусом Христом”, попи носили бороди, коси, пейси.

Кирило (Київський митрополит і всея Руси) привіз дари ханові Менгу Тамірові. І запевнив його, що рабів рідної церкви православної триматиме в побожній покорі, і молитиметься за здоров’я хана, його жінок і дітей. Щоб мати ярлики, попи у церквах закликали давати ханові данину, не шкодуючи і синів та дочок. Христос бо учив, що треба коритися панам не тільки добрим, а й злим, і рідна церква православна — дім Христовий карає тих православних, які бороняться від данини “лжесловієм”, смиренні бо спасенні і вони унаслідують царство небесне.

180. “Монголи творили прірву між духовенством і

вірними, прірву, створену на матеріальному добробуті церкви й нужді народу”, попи, що “повинні були стояти в обороні цих нещасних, яких убивали, або в яких дитину брали в ясир, не тільки що цього страшного лихоліття не переживали зі своєю паствою, але ще при Богослужбах й молилися й благословляли тих, які несправедливо й незаконно мучили її вірних, корилися й упідлювалися, щоб розбагатіти” (Г. Лужницький, стор. 112).

Історик-християнин, покликаючись на літописні документи, ясно пише, що попи (творці рідної церкви) молилися за катів народу і благословляли їх при Богослужбах, корилися катам народу й “упідлювалися, щоб розбагатіти”. Треба, щоб народ мав низьку національну мораль: тоді він називатиме ярликових попів учителями, а дім духовного рабства — рідною церквою. “Ярлики справді боронили церкву і давали їй змогу вільно жити і розвиватися” (Митрополит Іларіон (Огієнко)). Тіштеся, православні раби, що кати ваші дають вашій церкві “змогу вільно жити і розвиватися”. Щоб утримати раба в рабстві, треба тим, які вчать раба покірно жити в рабстві, давати змогу вільно жити і розвиватися.

“Татари не брали ніякого податку з духовних і

монастирів, натомість жадали від духовенства, щоб воно при Богослуженнях молилося і благословило татарських ханів, їх жінок (хан мав по 20, 30 жінок, — Л. С.) і все військо татарське, бо, як пише одна татарська грамота, що дійшла до наших часів, “духовні помагають нам своїми молитвами й дають нашому війську силу”” (Г. Лужницький, стор. 635).

181. “Ми жалуємо попів, щоб вони справедливим серцем молилися за нас” (Ярлик хана Менгу Теміра). У церквах попи речуть: “Хто проти хана, той проти рідної церкви, проти Христа”. Якщо хрещення принесло Україні (Русі) таку віру, таку релігійну організацію, в якій немає Бога, немає національної моралі, немає зріднености між попами і народом, значить хрещення — справа неморальна. Та, щоб неморальне вважалося моральним, треба людям прививати сліпу віру, віру без думання, і раб зватиме школу рабства рідною церквою. І славитиме її, співаючи: “Мене дитиною водили в церкву рідную святу, любити Бога там навчили, їй я душу віддаю. Знайти в ній правду я бажаю, як в матері святій своїй, у ній я Бога прославляю на сповнення своїх надій”. Духовники такі пісні чуючи, тішаться, що побожні параківіяни живуть щасливо в рабстві.

Чи могли б волхви (богомольці) рідної віри України

(Руси) молитися за ханів? Ні. Чому? Волхви були по складу душі своєї поетами, співаками, лікарями, вони ставали волхвами за покликом душі і були внутрішнім покликом душі покликані вести і вчити народ. Вони були свого часу Шевченками, Франками, Боянами. Вони за гроші нікому не молилися, нікому не служили, нікого не славили. Вони служили народові, кажучи: “Я в народі і народ в мені, усі ми внуки Дажбожі”.

182. 1274 рік. Київ. Митрополит Кирило 3-й видає книгу “Церковні Настанови”. У 6-му розділі він накладає прокляття на “язичеські празники і народні пісні, щедрівки, колядки, бо вони поганські”. Православні, які “Церковних Настанов” не виконуватимуть, будуть “отлучени от церквей Божіх”. Народ у піснях висловлює прагнення мати духовну окремішність, мати щось своє, воістину рідне, святе для душі й серця. І православіє бачить у цьому небезпеку для себе: боїться проявів народної волі, видає “Церковні Настанови”, погрожує прокляттями, народну творчість зве поганством, ображає душу, залякує пеклом і татарськими канчуками. Наука залякування — наука глупої релігії, яка не прагне наснажувати життя красою розумних подвигів, відданости святим справам Вітчизни. Звірину можна залякувати, а людину треба виховувати, розвиваючи її розум і ошляхетнюючи її

почування.

Брат обороняючи сестру, яку татари везли в Орду,
був татарами ранений, під кручею землею
присипаний. Мати, як голубка, крильми жалю
припадає: Прилетіла зозуленька, та й сказала куку,
Подай синку, подай орле, хоч правую руку. Ой, рад
би я, моя мати, обидві подати: Присипала сира
земля — не можу підняти.

Пісні язичеські (національні) відхиляють
православних від православної церкви. Попи клянуть
тих, які “держать єщо обичай треклятих язичників”
(“Церковні Настанови”, 6-й Указ).

Яку треба мати душу благородну, щоб, терплячи
наругу, гноблення, приниження, зберегти почуття
жарту. І за ткацьким верстатом, на досвідках чи
стрічах весняних, співати: Скільки в решеті води є,
води є, Скільки в парубків правди є, правди є;

Скільки в цебрі води є, води є, Скільки в дівчат
правди є, правди є.

Пісня оживляла душу народу і не давала їй зів'янути.
Чарівні пісні може створити тільки народ чарівної
душі.

183. 1278 рік. Хан Менгу-Темір і київський
митрополит грек — Кирило посилають єпископа
Теогноста з великими дарами до імператора Візантії
Михайла 3-го Палеолога. Між імператором і ханом є
умова спільної експлуатації християнської України
(Руси).

(У 1276 році у Константинополі відбувалося
засідання, очолене патріархом Іоаном. На засіданні
головною особою був прибулий з Орди єпископ
Теогност. Він є тією людиною, при допомозі якої
Візантія устійнює з ханом висоту данини, яка йде з
України (Руси) до Візантії).

Хан Менгу-Темір іде “со князі рускімі (тобто
московськими, — Л. С.) за Дністр”. Орда і
Московитія грабують селища України (Руси),
українських людей “смерті предаша”. Хан Менгу-
Темір, бачачи, що його вірні спільники (москвитяни)
з хижацькою ненавистю грабують і вбивають

українців, тішився і “почтів добре князей Московських і похвалів вельмі і одарів всіх”, і вони повернулися у Московитію “со многою честію і з дари”.

І потім знову вони (татари і москвини) пішли грабувати Кавказькі племена, “людей без числа оружієм ізбиша”. Грабіжницькі походи звеличували ереї православія грецької церкви, багатіючи і речучи у церквах: “Да поможе Господь Бог ханові Менгу-Темірові і князям московскім”.

У ярлиці Менгу-Темір голосить (і це попи повідомили по церквах) в Україні (Русі), що той, хто ставитиметься неприхильно до рідної церкви православної, ворог ханський, і він “умретъ злою смертію”.

184. 1283 рік. Три роки тому (6-го грудня 1281 року) помер грек-митрополит Кирило, переслідувач українських народних пісень і обрядів. Візантія призначила Київським митрополитом Максима. Він їде до хана Менгу-Теміра, у Орді пирує, живе шість місяців. Він пишномовний і пишно одягнений.

(Святий отець Максим Ісповідник писав: “Бог для того став людиною, син Божий сином людським, щоб нас зробити богами й синами Божими”. Щоб люди вірили, що ми, єреї-боги, треба богів наслідувати. Есхіл пише: “Півбоги завжди говорять не тільки високим стилем, а й одяг у них пишний і багатий”. Есхілові учні (єреї) одягаються і поводяться, як півбоги: блискучі митри, пишні ризи, позолочені епітрахилі осліплюють розум віруючим).

Єпископ Теоґност від імени хана Менґу-Теміра відвіз імператорові Візантії Михайлові Палеологові дари. Повернувшись в Орду, сказав ханові, що баскак Ногай оголосив себе ханом: нападає на жителів Дунаю, грабує селища біля Константинополя.

Князь Дмитрій Московський, маючи своє військо і, отримавши військову допомогу від хана Менґу-Теміра, вторгається у Новгород. Новгородець, який не віддавав добровільно свого маєтку, був убитий, або зв’язаний і вкинутий у Волхове. Вози з награбованими скарбами були поділені: частина поїхала у Царичин, частина — в Москву.

185. 1284 рік. Київський митрополит Максим прибув з Орди до Києва. Скликав єпископів і сказав їм, що ні

Орда, ні Візантія, ні князі Московські не хочуть, щоб Україна (Русь) мала своїх князів і своє військо. Щоб Орда і Візантія поглиблювала своє володіння над Україною (Руссю), її людей треба тримати в душі православія і вчити їх, що православіє — рідна мати, яка ними опікується і пригортає так, як пригортає пташка крильми своїх пташенят.

Після Київського єпископського з'їзду митрополит Максим поїхав у Московитію. З Московитії він присилає єпископам України (Руси) розпорядження. А в 1288 році він знову прибуває до Києва — навантажує вози даниною і відправляє до Константинополя. І сказав монахам київським, що він переносить митрополію Руси з Києва в Московитію, де “закладає митрополичий престол Руси”.

“А Київ? Мать городов Руси, істочнік християнського ученія? А житіє святих Києво-Печерських угодників? А Владімір равноапостольською жізню озаріл Київ?” Той монах, який в душі мав крихітку прив’язаности до Києва, так думав і мовчав. “Йди сь миромь”, — сказали монахи. Київський митрополит, покинувши Київ, пішов у Московитію. Не шкода, що він пішов — шкода, що він, живучи в Московитії, почне вести православну політику приєднання Києва до Москви.

186. 1290 рік. “Галицько-Волинські князі зажадали окремої галицької митрополії, в першу чергу князь Лев (1264—1301), син короля Данила. По довгих заходах візантійський патріярх погодився на створення галицької митрополії — уже по смерті князя Льва — грамотою цісаря Андроніка 2-го Пелеолога й патріярха Атанасія 1303 року” (Г. Лужницький, стор. 134).

Хан Ногай вторгнувся у Херсонес: поруйнував оборонні споруди, пограбував місто. Підкорив західну частину Криму. Ханчук Ахмат (син хана Теміра) очолює татарську залог у Смоленську, його сини і доньки навчилися говорити по-смоленському. Ахматов (син Ахмата) став славним руським, віру православну маючи.

Біля Дніпрових Порогів косаки стріли караван, який віз з Києва дари патріярхові. “Не питаючи господарів, не беріть хліб з їхніх хат. Хрещені раби, потом заливаючись, працюють на єпископських маєтках, їм за працю нічого не давши, ви хліб їхній везете у чужий край”. Монахи, які проводжали караван, відповіли косакам: “Ви не віруєте у Христа!” “Грек не є Христом”, — сказали косаки.

Дорогі хутра, віск, золоті листи, борошно, сушену рибу та інші вартісніші харчі селяни перенесли на вози косацькі. Просо, шкуру не чіпали. “Монахи, їдьте до грека-батька свого (патріярха), не оглядаючись”, — сказав косацький атіман Сила.

Київський митрополит Максим, живучи у Московитії, дає наказ Києву, Чернігові, Турові, Переяславові, Любечу, щоб вони данину прислали у град Володимир (на Клязьмі), де тепер знаходиться престол митрополита всея Руси. Звідси по Волзі данина йтиме в Константинополь.

187. 1301 рік. Помер цар Лев Галицький, прожив 76 років. Він — славний син царя Данила Галицького. “З-поміж Данилових синів визначався особливо князь Лев, енергійний, властолюбний, завидющий. Силкувався заволодіти сусідніми польськими землями, навіть на краківським столі засісти. Пробував заволодіти також закарпатською угорською Україною, користаючи з замішань на Угорщині. Здається, якийсь час володів нею, бо в однім документі Григорій наджупан Березької столиці називає себе його урядником” (М. Грушевський, “І. У.”, стор. 127).

Юрій 1-й (син царя Лева) посилає Петра (ігумена Спаського монастиря) у Константинополь, щоб патріарх висвятив його на митрополита Галицького. Князі Московитії Ростово-Суздальської посилають дари патріархові, щоб він Галичині митрополита не давав і християн України (Руси) підпорядкував митрополитові, який живе у Московитії, маючи титул “митрополит Київський і всея Руси”. “Русь є там, де живе митрополит всея Руси”: кияни повинні бути підлеглими Московитії, бо їхній “митрополит Київський” (на бажання патріарха) живе у Московитії.

Щоб дорогі дари слати патріархові і ханові, треба мати моторне військо. Князь Данило Московський (син князя Олександра Невського) пограбував Рязань і Переяслав на Суздальщині. Три вози награбованих скарбів відправив митрополитові Максимові, щоб він активніше православних християн єднав біля престолу князя Московського.

Князь Данило Московський у Рязані біля церкви зв’язав князя Константина Романовича Рязанського. І пригнав його до Москви. У Москві примушував, щоб він “крестним цілуванієм” склав присягу, що “добровольно возз’єднає Рязань з Москвою”. З Орди

в Москву від хана прийшло розпорядження: князь Рязанський має бути з Москви випущений живим. Возз'єднання Рязані з Москвою поки що не відбулося. Та Переяслав (на Суздальщині) Москва випросила у хана: проголосила возз'єднання Переяслава з Москвою.

188. Татари і попи в Україні (Русі) були певні, що православні раби, звикнувши до рабства, сіятимуть пшеницю і просо, любитимуть рідну церкву і хана. І щоб досягнути місце “в царстві небесному”, не братимуть меча в руки. Житимуть “прімером із жізні святих отцов Кієво-Печерських”. У церквах оголошено, що ковалі не мають права кувати мечі чи іншу зброю, а тільки рогачі, лемеші, лопати, вила, кочерги.

Світські пісні церквою строго заборонені. Бо вони наснажують бойовим настроєм, уводять православних у гріховодне вольнодумство, в якому затаєне язичество. Народні піснярі переслідувані попами, ідуть у дрімучі ліси, де живуть косаки. І їм співають:

Ой, неволе, неволе, гірка наша доле!

Піп з татарами спілку тримає, нас у поганську Орду
посилає. Тяжко, гірко на світі нам жити, Попам і
татарам служити. О, мати-земле, сховай наші муки,
Приюти, як рідна, наші нозі й руки.

Поширюються по селах пісні про таємничих молодців
(запорозьких козаків), які боронять людей від татар і
попів. “І мечі кують у чорних лісах”. “Будуть попів,
татар і старостів бити, щоб вони перестали народ
гнітити”.

Старости бачать: козацькі вершники частіше й
частіше появляються у селах. І люди з хат вибігають. І
їх стрічають, хлібом-сіллю угощають. А піп їх
проклинає: боїться, щоб татари не подумали, що піп
з косаками єдність тримає.

“Після того, як хан Батий убив князя Михайла
Чернігівського і бояр його, то ні внуки його, ні
правнуки не відважувалися виявляти себе. Стали
поміщиками, старостами, а деякі — косаками”, —
оповів староста Ратний, прибувши до козаків.

189. Уже четверте покоління нічого не знає про своїх
царів, князів, воеводів. І не хоче знати, чому? З

Московитії в осінні місяці прибувають заброди. У них під поясами ножі, сокири, через плечі палиця, на якій три-чотири пари лаптів-личаків. Заброди гукають: “Приїхали кацапі! Кацапі!”

(Татарське слово “кацап” значить “різник”. Українські хлібороби незвиклі до крові, запрошували кацапів зарізати бика, свиню. Кацап, зарізавши свиню, пив кров. Бачачи, що питтям крові робить на людей велике вражіння, він радів і просив хмільного напою. П’ючи напій, проявляв щиру відвертість:

“Да-с я бил вором. Грабіл, убівал. Тепер пастарел, время прішло памалітєся за спасенія душі”. Сідаючи обідати, кацап хрестився. “Видно, що істинноправославний”, — казали наші люди.

Кацап оповідав, що “Москва — страна неплодоносна, грабиш — живеш, не грабиш — погибай. Усі граблять, щоб жити, — грабить князь, грабить боярин, грабить “стрелец”. Хто уміє грабити, той молодець”. “А у вас там люди хрещені?” — питає селянин кацапа. “Да ми людї тьомніє: не знаєм, в чом грех, в чом спасеніє. Знаєм — живьот мордвин і не крещон. С попамі — свято, а с мордвой — хоть і

грех, да лучше всех!”

“Добре, що в нас немає князя. Татарам даємо данину, от і все. Зле тільки, що татари звуть нас “татарськими людьми””. А піп каже, що ми є “людьми сидящими за татари”. “А ми тутешні. І татар між нами немає. Є татарчуки, які лакизничають перед татарами. Та й вони присіли, почувши, що у степах гуляють запорозькі косаки”, — казали селяни кацапам.

190. 1303 рік. У Константинополі вирішено впровадити у православних церквах на Сході Європи два нові церковні терміни — “Мікро Русь” і “Макро Русь”. Мікро — мала, макро -велика. (Є твердження, що слово “мікро” ужите не в значенні “мала”, а — головна, центральна, а “макро” — та, що відгалужена від головної).

На землях Західної України (Руси), тобто на Волинсько-Галицьких землях є князі, які підлегли Орді і їй дають данину, і мають вони військові частини. Великий князь Юрій Левович, щоб його люди не були підлегли митрополитові, який живе в Московитії, заснував галицьку митрополію. І Ніфонт, як митрополит Малої Руси, почав жити у Галичі, йому

підлегли дієцезії — галицька, володимирська, перемишльська, луцька, турівська й холмська. Ніфонт — людина невідомої національності. Та є він вірним агентом Візантії, і тому має право тримати жезл духовного провідника “Малої Русі”.

А Київ? Константинопольський патріарх, отримавши дари від князів Московитії Ростово-Суздальської, підпорядкував Київ, Переяслав, Чернігів і всіх християн України (Руси) під владу митрополита Максима, який має свій престол у Московитії і служить їй князям, і тримає титул — митрополит Київський тому, щоб киян москвинам підпорядковувати. Митрополит Максим помер у 1305 році (16 грудня), похований у Володимирі на Клязьмі.

191. 1308 рік. Великий князь Юрій Левович (Галицький), щоб не бути підлеглим митрополитові, який живе у Московитії і служить її інтересам, посилає ігумена Спаського монастиря Петра до Константинополя на висвячення (бо митрополит Ніфонт три роки тому помер).

Князі Московитії посилають патріархові коштовні соболі, золото і срібло, щоб він дари прийняв і

митрополита, який має титул “Київський і всея Руси”, до Москви прислав. І Київ Москві підпорядкував на основі канонів святої православної церкви.

Патріярх Атанасій прийняв дари від Великого князя Юрія Левовича (Галицького) і ігумена Петра висвятив на Київського митрополита, і йому наказав не їхати ні до Галича, ні до Києва. З веління патріярха Атанасія митрополит-галичанин Петро прибув до Москви. І почав дієцезії України (Руси) підпорядковувати Москві. І галицьку митрополію (митрополію Малої Руси) старається ліквідувати, щоб українці не мали церковно-адміністративних прав.

(Ті, які гніваються, коли я кажу, що хрещення України (Руси) підпорядковане політиці візантійських патріярхів, здеморалізувало українців і завалило державні основи їхнього життя, повинні знати, що я керуюся тільки і тільки правдою).

“Користуючись усіми засобами впливу в Орді, князі Московські не втрачали з поля зору і тих засобів, якими вони могли діяти і на землі Русской: князь Іван Данилович успів досягнути того, що митрополит святий Петро переїхав у Москву, а наступні митрополити вже Москви не покидали” (К. Бестужев-

Рюмін, т. 1, С.-Петербург, 1872 р., стор. 390).

192. Чому точиться боротьба за те, де має бути престол митрополита? На це питання дає відповідь католицький часопис “Свобода” (28 грудня, 1977 року): “Українська Церква від непам’ятних часів була церквою народною, була найсильніше пов’язана з народом, бо ж український народ завжди відзначався побожністю, завжди линув до церкви та зберігав церковні традиції”. Очевидно, ту церкву, яка служить Візантії, Римові, Орді не можна називати українською, народною. А ті, які її такою називають, навіюють українцям думку, що духовне рабство - “справа українська, народня”, і українець так нею захоплений, що до неї не тільки “завжди лине”, а й зберігає її традиції.

Маючи у своєму розпорядженні таку “церкву народню” і так “пов’язану з народом”, легко тримати в неволі “народ побожний”, але національно несвідомий, окрадений, одурений. І, як пише Тарас Шевченко, “Розп’ятієм добитий”. І про цю рабську побожність знала Орда, знала Візантія, знав Рим. І знають князі Московитії, і вже починають її використовувати на користь Москві.

Папа римський примушений покинути Рим і перенести папську столицю до Авініону. Чому? Королі Франції зрозуміли, що Франція не буде сильною державою, коли вона служитиме католицизмові. Треба, щоб католицизм був підлеглий державним інтересам Франції і їм служив. І королі Франції, поставивши інтереси французького народу вище римо-католицької політики, урятували Францію.

193. 1313 рік. Хан Узбек знає, що київський митрополит Петро митрополичий престол має у Москві. І він (хан Узбек), знаючи, що в Україні (Русі) люди по-рабському побожні, смиренні, “церквою рідною народною” гноблені, коряться попам (слугам татарським і візантійським), як святителям, що відпускають гріхи винні й не винні, всесторонньо скріплює владу митрополита Петра.

У ярлиці хана Татаро-Монгольської орди, читаємо:

“Вышняго й безсмертнаго Бога волею й силою,
величествомъ й милостію. Узбеково слово ко всьмъ
Князьямъ великимъ, среднимъ й нижнимъ,
Воеводамъ, книжникамъ, Баскакамъ, писцамъ,
мимовздящимъ Посламъ, сокольниками,

пардусникамъ во всьхъ Улусахъ ѿ странахъ, гдѣ Бога безсмертнаго силою наша власть держить ѿ слово наше владееть. Да никто не обидить въ Руси церковь Соборную, Петра Митрополита ѿ людей его, Архимандритовъ, Игуменовъ, Поповъ, ѿ проч. Ихъ грады, волости, села, земли, ловли, борти, луга, лѣса, винограды, сады, мельницы, хуторы, свободны отъ всякія дани и пошлины: ибо все то естъ Божіе; ибо сіи люди молитвою своєю блюдутъ насъ, ѿ наше воинство укрѣпляютъ. Да будутъ они подсудны единому Митрополиту, согласно съ древнимъ закономъ ихъ ѿ грамотами прежнихъ Царей Ординскихъ. Да пребываетъ Митрополитъ въ тихомъ ѿ кроткомъ жити; да правымъ сердцемъ ѿ безъ печали молить Бога за насъ ѿ дѣтей нашихъ. Кто возьметъ что нибудь у Духовныхъ, заплатитъ втрое; кто дерзнетъ порицать Вѣру Русскую, кто обидитъ церковь, монастырь, часовню, да умереть!" (Карамзін, т. 4, стор. 122).

194. (Православна церква в Україні (Русі) служить ворогам українського народу, вона чужа. І для неї інтереси Українського народу -чужі. Українці (русичі) примушені звати знаряддя поневолення "рідною церквою". І звикати до неї, як до рідної матері. Українець, який не хоче чужу віру звати рідною, "да умрѣот!" Щоб не померти під канчуками "на єпископськом дворѣ", українець називає чужу віру рідною. А потім зве чужу віру рідною по-звичці. Звичайні люди кажуть: батьки звали

православ'є рідною святістю, то й я зву. Уже тут українець (русич) не керується вільним розумом, а рабською звичкою. Позбутися рабських звичок спроможні тільки люди здорового глузду і сильної волі).

Хан Узбек так, як і попередні хани, зріднюється з князями Московитії. Він свою сестру Кончаку одружує з князем Григорієм Московським (сином померлого князя Московського Даниїла). І хан дозволив своєму своякові приєднати до Москви землі Коломни, які знаходяться над берегами Оки на захід від Рязані, і землі, що розташовані по ріці Москва разом із градом Можайськ, і землі князівства Володимира на Клязьмі.

195. (Князь Московський “Григорій жив в Орді, три роки кланявся, дарив і накінець здобув таку велику ласку, що юний Узбек дав йому старшинство між Князями Російськими (Московськими, — Л. С.), одружив його з своєю улюбленою сестрою Кончакою, яка названа у хрещенні Агафією” (Карамзін, т. 4, стор. 114). Хан Узбек і Московський князь Григорій стали не тільки родичами, а й співниками: вони спільно грабили північні землі, возз’єднуючи їх з Москвою. Хан Узбек знав, що чим могутнішою буде Москва, тим надійніше Орда

гнобитиме Київ та інші гради України (Руси).

У Москві ханша Кончака, ставши православною московською княгинею під ім'ям Агафія, зберегла у княжому дворці аристократичні татарські звичаї. Оточила себе численними слугами, їдучи на прогулку, вона сідала в закриту колибу, за нею їхали вершники, слуги, трубачі, їй на вулицях москвини, навколішки ставши, били поклони. Хан Узбек був красивим турком (турки у наших літописах названі татарами), і Кончака була миловидною.

196. 1314 рік. У Західній Європі масони ширять гасла волі. 11 березня папа Климент 5-й оголосив, що “воля — це безбожне бунтарство”. Провідник масонства Яків де Мол був папою живцем спалений.

Хан Узбек у Криму побудував мечеть. Сеїт (мусульманський архиєрей) хоче викликати митрополита Петра на релігійну розмову. Митрополит Петро, довідавшись, що сеїт хоче доказати, що у грецькій церкві обожнене ідолопоклонство і встійнене поганське многобожжя, не відважився стрінутися з сеїтом.

Князі, які сидять у Твері і Рязані, вважають, що вони не зобов'язані бути підлеглими князеві Григорію Даниловичу Московському (внукові Олександра Невського). Вони ближче споріднені з родом князя Андрея Боголюбського, ніж князь Московський. Але хан дасть владу не їм, а князеві Московському, який одружений з його сестрою Кончакою (Агафією).

197. 1318 рік. Князь Григорій Данилович Московський з женою (сестрою хана Узбека) і з татарським баскаком Ковгадеем прибув до Сараю — дари ханові привіз. І донесення, що князь Михайло Ярославич (Тверський) данину зібрав. І збирається тікати до німців.

Був у Твері вночі несподівано схоплений князь Михайло Ярославич. І привезений в Сарай. Князь Григорій Данилович (Московський) у Сараї здер одяг з цього Тверського князя: на ярмарковій площі прив'язав його до стовпа. І почав під ребра колоти мечем. Порізаного князя було повішено вниз головою. І вдаром меча убито 22 листопада 1319 року. І були тут убиті всі слуги княжі. Юний Константин (син убитого князя) був ханом Узбеком помилуваний.

Князь Григорій Данилович (Московський) привіз тіло убитого князя Тверського до Москви. І поховав в церкві святого Преображення. Поїхавши у Твер, ограбував тверців: пограбовані скарби привіз до Москви. “История СССР” (Москва, 1966) затаює хижацьку мораль Московських князів, їхні вирізування мирних жителів, загарбницькі напади, і славить їх за те, що вони “правильно розуміли свої задачі і вміли використовувати Орду” (стор. 152). Вони, вважаючи Москву другою Ордою, наслідували жорстокість і манери ханів, втоплюючи тверців у тверській крові, рязанців — у рязанській, новгородців — у новгородській. Москва міцніла, ідучи по коліна в крові невинних людей. І в цьому “Московське князівство виявилось найбільш сильним, воно зуміло успішно завершити процес політичного об’єднання русских земель” (“История СССР”, стор. 151).

198. Татари, обминувши литовські військові залоги, вторгнулися на Західні землі України (Руси). Орду стримали правнуки царя Данила (Галицького) — князь Лев 2-й і князь Андрій. Рідні брати — сини князя Юрія 1-го. (Вони стримали хід Орди — і обоє полягли на полі брані).

Польща, керуючись почуттями національної гідності,

повинна українським князям-братам (Левові 2-му і Андрієві) поставити у Варшаві величний пам'ятник. Польський король Володислав Локетка у листі, писаному до папи 21 травня 1323 року, сповістив, що в бою з татарами погинули князі України (Руси), які були “безпосереднім непоборним щитом проти жорстокого татарського племені”.

199. 1325 рік. Великим князем Західної України (Руси) стає Болеслав, син мазовецького князя Тройдона і зять Великого князя України (Руси) Юрія 1-го Левовича. Княжна Марія — його дружина. Він відходить від римської віри і визнає грецьку; ім'я Болеслав залишає, починає княжити під ім'ям Юрій 2-й.

У Двірцеві Великого князя Юрія 2-го немає згоди. Чому? Бояри і попи, незважаючи на те, що Юрій 2-й сповідує віру грецьку, бачать у ньому латинника. Ізуїти вважають його зрадником, схизматом. Знаючи, що Польща вороже до нього наставлена, він творить Українсько-Німецький союз. Щоб зміцнити свій престол, він одружує свою доньку з Литовським князем Любартом.

І тут починає діяти зловіща тінь Візантії. Союз

Західної України (Руси), Литви, Німеччини не вигідний Орді й Москві. Треба вбити Великого князя Юрія 2-го. Як? У Москві живе митрополит-галичанин Петро, якому підлеглі православні України (Руси). З погляду канонів православ'я, православні вважають своїм князем того князя, біля якого живе митрополит, тобто князя Московського.

(У Двірцеві Великого князя Юрія 2-го бояри і попи (гості прибули з Москви від митрополита Петра). 7 квітня 1340 року вони під час “цилування креста”, піднесли вино, вони “в обороні своєї віри” отруїли Юрія 2-го. Західна Україна (Русь), як держава, впала. Починають різні вторжники вторгатися на квітучі ниви, де все багатством дихає, і стараються поробити українців рабами на українській землі).

200. У Москві став князем Іван Данилович (Калита). Карл Маркс, вивчаючи історію, як він писав, “варварської Росії”, визначив, що “Іван Данилович (Калита) об'єднував в собі риси татарського ката, низькопоклонника і головного раба”.

“История СССР” (Москва, 1966, стор. 154) написала, що Калита був “тонким і дбайливим політиком”, “хан Узбек доручив йому придушити (протитатарське, —

Л. С.) повстання в Твері з допомогою ординського війська”. І він придушував повстання, як татарський кат; був “тонким і дбайливим політиком” Московитії.

“История СССР” обминула твердження К. Маркса про те, що Калита втілював у собі “риси татарського ката, низькопоклонника і головного раба”. І для студентів вищих шкіл устійнила ленінський погляд на історію, написала: “К. Маркс вважав, що саме при Калиті “була закладена основа могутности Москвы”, політика Івана Калита мала прогресивне значення, з нею було зв’язане дальше укріплення Московського князівства”, стор. 155. Іван Калита, як пише Карамзін, вторгаючись на землі, щоб їх возз’єднати з Москвою, вирізував населення, не минаючи й немовлят: здійснював “прогресивне значення... для скріплення Москви”, “Калита — гордость любимой Москвы”. Він її великий майстер. Він їй показав шлях до сили і слави. Слава Києва упала при татарах, слава Москви виросла при татарах.

Князі Західної України (Руси), зріднюючись з королями Польщі, Литви, Мадярщини, Австрії, утратять свої престולי і землі. Князі Московитії, зріднюючись з ханами Татаро-Монгольської орди, зміцнять свої престולי і поширять землі своїх володінь.

201. 1327 рік. Град Твер — горда столиця Тверського князівства. Орда і Москва грабують Твер. Татарський баскак Щелкан оточив Твер, вимагає данини. Тверці розгромили його орду. Хан Узбек переконався, що тільки в союзі з Москвою він може гнобити “улуси”. Він дає князеві Іванові Калиті титул “білого князя”;

Москва стала, як пише літописець, “княженням білим”. Білий князь (чи білий цар), маючи згоду Орди, тепер може вільно грабувати сусідні князівства, племена і їх возз’єднувати з Москвою. І твердити, що “така воля Орди”.

Іван Калита, щоб ханові подякувати за ласки і довір’я, їде в Орду. І обдаровує ханових жінок і дітей такими золотими і діамантними дарами, які в шатрі ханському досі ніхто не бачив. Калита привіз діядеми, перстені, серги, злотом окуті мечі, на ручках яких умонтовані перли.

Іван Калита віднайшов скарби Київських князів, бояр, купців, які після зруйнування Києва були військом Андрія Боголюбського привезені в Суздаль. Після вбивства князя Боголюбського, москвитяни (сини

боярина Кучки), скарби переховували в Москві). Головна ханша, побачивши чарівні скарби (діядеми київських княгинь), вигукнула: “Каліта! Каліта!” (Татарське слово “каліта” значить “торба з золотом”; в Орді татари почали князя Московського звати — Іван Калита).

202. Папа Іван 22-й вважає, що королі повинні державні справи підпорядкувати справам католицьким. Він, як майстер католицизму, думає правильно: намагається домінувати над королями, і їх робити своїми рабами. Він вважає, що Німеччина має на перше місце ставити інтереси католицькі, а на друге — німецькі.

Німецький король Людовик (людина мудра, державнотворча) знає, що коли справи державні будуть підкорені справам чужорелігійним, то Німеччина впаде так, як упала Україна (Русь). Король відкидає благословення — корону, яку йому дає папа. І приймає корону з рук римського сенатора Кольони. Король Людовик сам назначає монаха папою: так “родиться папа Микола 5-й”, він підлеглий королеві Людовику, і тому не може шкодити його державним плянам. (Якби цар Володимир, здійснюючи хрещення, сам назначив кмітливого русича патріярхом України (Руси), справа української

державности була б урятована. Цар Володимир у часи хрещення був молодого людиною. Не орієнтувався у підступній політиці Візантії. Україна (Русь) після хрещення стала духовною колонією Візантії. І це й започаткувало деморалізацію і падіння основ Українського Державного Життя).

203. Хан Узбек, прийнявши скарби від Івана Калита, на пиру назвав його рідним братом. І дав йому татарське військо, очолене баскаком Туралаком і татар-радників, які з родинами житимуть у Москві. Іван Калита, обласканий Ордою, став жахіттям для народу. Вторгаючись у селища, він палив житла, вартісніші речі складав на вози, старих і дітей убивав, молодих брав у полон; закованих гнав у Москву “на строїтельство”.

Іван Калита “узяв місто Твер і Кашин, і інші міста тверські і володіння, і людей в полон узяв, і Торжок і володіння перетворив у пустиню” (Татіщев, т. 5, стор. 83). Найжорстокіші злочини (убивства людей, палення селищ), які приносять користь Москві, “История СССР” вважає справою “прогресивного значення”, “тонкою і дбайливою політикою”.

Іван Калита спалив села Тверщини. Убив князя

Рязанського. Він ображав усе те, що людину робить людиною. Примушував сина убити батька, дозволяв своїм воякам на очах родичів насилувати доньок малолітніх. Убитим дітям вішав на шиї хрестики, щоб відходили “на той світ” православними. Тверців і рязанців запрягав у вози разом з кіньми — вони везли до Москви скарби свої. Не довіряючи нікому, він (Іван Калита) сам віз у Москву “казну Тверського князя”.

Хан Узбек так був задоволений грабіжництвом Івана Калита, що вже не радив татарам іти туди, де Калита побував. І “пересташа татарове воевати Руськую землю” (Татищев, т. 5, стор. 84). “Від часу Василя Ярославича до Івана Калита наша батьківщина подібна була більше на темний ліс, ніж на державу: сила вважалась правом; хто міг, грабував не тільки чужих, а й своїх, не було безпеки ні в дорозі, ні вдома” (С. М. Соловйов, “История России”, Москва, 1963 р., кн. 2, стор. 617).

У Московитії, як пише історик Соловйов, “не було безпеки ні в дорозі, ні вдома”: сусід грабує сусіда. У таких людей вдача вольова, жорстока, улеслива, підступна. І вона їм у майбутньому допоможе грабувати українців, в яких вдача хліборобська (милосердна, сентиментальна, примирлива,

вибачлива, у яких мирні хати незамкнені, вдень і вночі відкриті для своїх і чужих людей, “заходьте, гостям раді. Гість у хату — Бог у хату, сідайте на покуті, вгощайтесь, ви ж чужі люди, зголоднілі й утомлені”.

204. 1328 рік. Гедимин (князь литовський) починає скуповувати землі північної Наддніпрянщини. Карамзін пише, що Україна (Русь) вже “з половини 13 століття стала “чуждою” (чужою) “для нашего северного отечества” (т. 4, стор. 131). І тому про долю киян, волинян, галичан суздальські літописці “не говорят почти ні слова”. Очевидно, для Ростово-Суздальщини (Московитії) стала чужою Україна (Русь) вже в 1169 році — в часи князя Андрея Суздальського. Та північні колонії України (Руси) ніколи й не були землею рідною для українців (русичів).

Константинопольський патріарх Ісайя, отримавши дарунки від Івана Калити, посилає мудрого і відданого грека Теофноста “на престол Київського митрополита і всея Руси”, і дає йому наказ жити в Москві. З Москви посилати накази Києву, Чернігову, Переяславу, Галичу, та іншим містам християнської України (Руси). Патріарх вважає, що українці (русичі) вже так грецькою церквою зхристиянізовані, що

справ національної окремішності у них немає. Є зденаціоналізоване стадо православних грецької віри, на чолі якого стоїть душпастор, призначений Візантією.

Теогност має титул “Київський митрополит”. Люди християнської України (Руси) зобов’язані накази, прислані з Москви від Київського митрополита Теогноста, виконувати. І звеличувати Івана Калиту (князя Московського), який, обороняючи православ’я, піклується у Москві престолом Київського митрополита. (Справді, хитропідступна політика християнської Візантії!).

205. 1329 рік. Князь Олександр Михайлович Тверський (син князя Михайла Ярославича, якого в Орді задушив Іван Калита), відважився сказати, що грецькі єреї Київ принижують. Бо від Києва дарунків не отримують. А Москву звеличують, бо Москва, обласкана Ордою, дарунки присилає.

Твер не хоче визнавати митрополита Теогноста, який живе у Москві. Бо той, хто його визнає, стає підлеглим Москві. Твер боронить незалежність. Шпигуни митрополита Теогноста (підкуплені попи і монахи) оголосили у Твері князя Тверського

антихристом. Князь Тверський, почувши, що з Москви йде військо Івана Калита, благословенне митрополитом Теоґностом, тікає з Твері.

Тверський князь Олександр Михайлович утік з Твері до Пскова. Псков так, як і Новгород, вороже наставлений до Москви — татарської прислужниці. Жителі Пскова поклялися князеві Тверському, що вони його не видадуть Москві на катування. Іван Калита (татарський кат) прагне “по повеленію ханову взискати князя Александра Михайловича” і закувати “в кандали”, і відправити в Орду, як організатора протитатарських виступів. Олександр Михайлович відповідає москвинам (посланикам Івана Калита): “Ви татар наводіте на християн і братью свою предаєте татарам” (Татіщев, т. 5, стор. 84). Якби князі Московитії не катували тверців, псковців, новгородців, вислугуючись перед татарами, то Москва не була б Москвою, вона тому й змогутніла, що родичалася з татарами і катувала ворогів Орди.

206. Митрополит Теоґност отримав дари від Івана Калита. І від імени Києва (“матери городовъ русскихъ й лучезарной Київської Соф’ї”) посилає у Псков попам наказ, щоб вони у церквах проголосили “отлученіє і проклятіє на князя Александра Михайловича Тверського”. Бо він не хоче визнати

Івана Калиту “Велікім князем всея Русі”. І твердить, що Київ — град митрополії, а не Москва.

“Полное Собрание Руских Летописей” (т. 10, стор. 202) пише, що після такого прокляття, проголошеного у церквах Пскова, князь Олександр Михайлович Тверський утік з Пскова до Литви.

Гедимин (князь Литовський) дав притулок Тверському князеві. Гедимин, добре знаючи про злочини, які діються під Іконами православія грецької віри, говорив відверто, що жодний чорт не примусить його бути християнином.

“Сам Гедимин хотів зістатися до смерти Литвином і поганином: “Нехай мене сам чорт хрестить, коли я заявляв коли-небудь охоту вихреститися”, — казав він з нагоди висланих в його імени заяв про замір охреститися” (Грушевський, т. 4, стор. 95). Грушевський твердить, що “Гедимин хотів (...) зістатися до смерти Литвином і поганином”. Він (Грушевський), знаючи, яку жахливу роль відіграло православіє в Україні (Русі), любив казати “обійдемося без попів”. Але він перебував під впливом образливої попівської термінології: правда, що князь Гедимин все своє життя був визнавцем

рідної литовської віри, не хотів бути християнином грецької чи римської церкви, але слово “поганин” не належало до його словника.

207. 1331 рік. Іван Калита ставить у Москві палац для митрополита Теоґноста. І монастир для “молодих дівиць, які вибрали життя чернецьке”. Теоґност, довідавшись, що князь Тверський утік з Пскова до Литви, дав наказ псковським попам: оголосити у церквах, що прокляття, яке було накладене на Псков, знімається та жителям забороняється говорити, що митрополит Київський має жити у Києві, а не в Москві.

Митрополит Теоґност (від імени патріярха) проголошує ліквідацію митрополії на Західних землях України (Руси). І наказує усім дієцезіям визнавати владу митрополита Теоґноста: Москва стає столицею православія.

(У Києві живе тихомирний князь Федір. Він підлеглий ординському баскакові. Старається не виконувати наказів митрополита Теоґноста. Теоґност, довідавшись, що Київський князь Федір вороже ставиться до Москви і митрополита, проживаючого в Москві, почав грозити анатемою, зневажати. І “тако

князь срамоту прият от Теоґноста митрополита, а от Бога казнь”, “і тако князь посрамльон от митрополита” (Татіщев, т. 5, стор. 87). Допровадити народ до меж релігійного фанатизму, щоб потім тримати його у рабській покорі, застрашувати непокірних князів анатемою, ректи, що вони матимуть “от Бога казнь”, свята мета архиєреїв християнської Візантії).

208. Теоґност (митрополит київський) знову розіслав з Москви повідомлення, що митрополія на Західних землях України (Руси) зліквідована, дієцезії стають підлеглі законам, отриманим з Москви (з митрополичої канцелярії). І їде Теоґност у Константинополь. З Константинополя — до хана Узбека. Є змова трьох — Орди, Візантії, Москви.

Константинопольський патріярх Ісайя отримав дари від Івана Калити і виконав його прохання: православних українців (русичів) підпорядкував митрополичому престолові, який знаходиться у Москві. “Якже це так: не питаючи нас, патріярх передає нас у підлеглість Москві? Поводиться з нами як з бездумним скотом. Тішиться, що ми, ставши побожними православними християнами, не маємо права ні обурюватися, ні боронитися. Єдине, що нам дозволено: жити у рабстві і бити поклони перед

іконами православія грецької церкви”.

Іван Калита прибув до хана Узбека з синами — Семеном і Іваном. І сказав ханові, що з Литви до Твері повернувся князь Олександр Михайлович і тверцям говорить, щоб вони боронилися від хижацької Москви. Хан Узбек відповів: “Хто проти Москви, той проти Орди, і буде караний”.

209. Хан Узбек посилає у Твер наказ: негайно князеві Олександрові Михайловичу Тверському і його синові Федорові прибути на поклін до хана. І вони прибули. І хан Узбек, будучи мусульманином, якому вірно служить митрополит Теодност, в ім’я Христа і Могамета поклав княжі голови до “древа” і відрубав. Хан Узбек “отсекоша глави їх” (Татіщев, т. 5, стор. 92).

Обезголовлені тіла Тверських князів привезені з Орди у Володимир на Клязьмі. Попи, виконуючи розпорядження митрополита Теодноста, “співали над ними погребне співання”. “Тако убо скончася князь великий Олександр Михайлович. Того же лета хан Узбек отпустіл із Орди с пожалованієм і со мною честію й любовію дітей великого князя Івана Даніловича (Каліти), ... і прідоша на Москву с великою радістю і веселієм”, “того же лета князь Іван

Данілович Каліта взяв із Твері колокол от церкви святого Спаса на Москву” (Татіщев, т. 5, стор. 93).

Іван Калита після “погребного співання”, пішов грабувати Твер. Тверці були зобов’язані біля церкви скласти свої цінності. Юнаки були пов’язані один до одного. І гнані у Москву “на строїтельство”. За ними разом з кіньми запряжені тверці везли у Москву дзвін, знятий з Тверського святого Спаса. Заполонені тверські дівчата ішли за дзвоном: їм було наказано співати церковні пісні і хвалити Івана Калиту.

210. Московське князівство за півтора століття проявило великі зусилля “по собіранію чужих земель” (В. О. Ключевський, Москва, 1957 р., т. 2, ч. 2, стор. 19).

(Землі і народи не валяються, щоб їх “собірать”, як груші. Усім відомо, що коли там чи там вибухало протитатарське повстання, то хан посилав Івана Калиту карати непокірних. І “Хан доручив Калиті покарати Тверського князя за повстання. І він справно виконав це доручення: під керівництвом Івана Калити татари розорили Тверське князівство... і всю землю Рускую зробили пустою, не зачепивши звичайно Москви. В нагороду за це Іван Калита в

1328 році отримав Великокняжий престол, який з цих пір не виходив з-під Московських князів” (В. О. Ключевський, т. 2, кн. 2, стор. 20).

211. “Іванові Калиті при допомозі татар не тільки вдалося розгромити суперника, князя Тверського, але й міцно зайняти перше місце серед всіх руських князів, закріпити за Москвою політичне значення” (В. Д. Греков, “Золота Орда і її падіння”, Москва, 1950 р., стор. 237).

Митрополит Теоґност збагачує себе і патріярха, принижуючи Київ і звеличуючи Москву. І “Спонукуваний бажанням сприяти прославленню Москви, митрополит Теоґност поспішив торжественним і формальним способом причислити митрополита Петра до числа святих, “Збереглося до сучасного часу послання Константинопольського патріярха Івана Каліки (від липня місяця 1339 року) до митрополита Теоґноста, в якому патріярх благословить митрополита зарахувати Петра до числа святих” (“Акта Патріярхат”, Константинополь, 1,191, “Історія Русской церкви”, Є. Голубинський, т. 2, Москва, 1900 р., стор. 151). І тут же Є. Голубинський пише, що “ця канонізація мала для Москви надзвичайно важливе політичне значення”.

212. (Щоб душу людей України (Руси) не тільки гнобити, а й привчати її обожнювати знаряддя гноблення, митрополит Іларіон (Огієнко) ввів зрадника-Доробкевича (митрополита Петра) у список “святих рідної української православної церкви”. І написав: “Святий Петро, Митрополит Київський і всієї Руси, Чудотворець. Родом волиняк чи галичанин (з села Верхрата на Львівщині). Упокоївся 21-го грудня 1326-го року. Канонізований 1340-го року. Мощі спочивають в Успенському Соборі в Москві. Митрополію переніс з Києва в Москву самовільно” (“Українська Патрольоґія”, стор. 88).

Отже — українці, їдьте в Москву, і там поклоняйтеся мощам свого “рідного українського православного святого”: православіє увійшло в кров і плоть життя вашого, стало вашою національною культурою, гордістю, славою, без православія українець не є українцем. При допомозі такої пропаганди деморалізується українець, і тому не можна гніватися на нього, що він не має національної свідомости, що він байдужий до трепетних справ волі України (Руси). Він раб, треба допомогти йому звільнитися з ярма духовного рабства, і не треба гніватися, коли він ображає Рідну Українську Національну Віру: то не він ображає, то ображає та темнота, яка тримає його

душу в духовному рабстві).

213.1340 рік. Померли князь Іван Калита і хан Узбек. На ханський престол сів хан Чанібек. Прибувши в Орду, митрополит Теоґност сказав новому ханові, що в Україні (Русі) запанували литовці, які не визнають Христа; тільки православіє може поновити татарське панування. Не князі, бояри, воєводи, а єпископи і попи в Україні (Русі) володіють маєтками (лісами, ріками, стадами скоту і побожними православними).

Хан Чанібек сказав, що коли попи і єпископи тримають головні багатства у своїх руках, вони також повинні давати данину Орді. Теоґност подарив ханові 600 гривенів золотих. І сказав, що на селища, які не є церковними, можна данину накласти подвійну. Але землі церковні не треба оподатковувати. Бо єпископи і попи своїми казаннями упокорюють побожних православних християн. І хан Батий знаючи це, віддано обороняв віру православну. Хан Чанібек замовк.

214. (Знаємо, що 7-го квітня Великий князь Західної України (Руси) Юрій 2-й (Болеслав) помер від отрути. Він помер, не маючи дітей, - престол остався без наслідників. Польський король Казимір 29 червня

написав листа папі Бенедиктові 7-му, що престол царя України (Руси) вільний; папа йому дав благословення почати приєднувати землі України (Руси) до Польщі.

Український воєвода Дмитро Дядько, почувши, що польський король Казимір вторгається на землі України (Руси), зібрав військо. Закликав народ стати в обороні батьківської землі. Король Казимір, побачивши великий спротив українських людей, тікав у Польщу. Рятуючи свою корону, він пообіцяв полководцеві Дмитрові Дядькові не вторгатися на українські землі. Опісля довідаємося, що обіцянки короля-вторжника були не щирі.

Воєвода Дмитро Дядько не мав надій на допомогу татарського баскака. Старався з поляками жити мирно, як сусід з сусідом. Видав грамоту, що польські купці можуть без страху прибувати на торг до Львова, “гріхи їм прощені”).

215. 1341 рік. Москва має стиль життя ординський та є та різниця, що в Орді стоять шатра, а в Москві — військові казарми. У Москву ідуть (охоронені військовиками) вози за возами. На возах хутра білих ведмедів з Пермії, хутра куниць з Муроми, Пермії,

Казані, хутра білок з Новгорода і Пермїї. І — шкура лосів, оленів з Ростова, Шексни, Вичегди, Муроми, Пермїї, Новгорода. І — товщ тюленів з Чуді Заволоцької. Сіль з Пермїї, Вичегди, слюда з Карелїї, Двіни. Хліб з Рязані.

“Простий відповідальний прикажчик хана по збиранню і доставки данини, Московський князь призначений був потім уповноваженим керівником і суддею русских князів. Літописець оповідає, що коли діти Івана Калити по смерті батька в 1341 році явилися до хана Узбека, то він зустрів їх з честю і любов’ю, тому що він любив і шанував їхнього батька і обіцяв нікому мимо них не віддавати великого князівства. Старшому синові Семенові, назначеному великим князем (Калитою) дані були під руку всі князі рускіє” (Ключевський, т. 2, ч. 2, стор. 22). З наказу Орди “всі князі рускіє” примушені були коритися Москві. І так завоювання Татаро-Монгольської орди переходило “в гегемонію Москви над рускими князями” (Ключевський, стор. 23). І церква, яку українці звуть рідною православною церквою, помагала Орді творити Москву — нову Орду.

216. (Є в нашому народі прислів’я: “Звів дівчину ти, паничу, то бери її! Не кидай людям на посміховище,

не пригноблюй її”. Константинопольська патріархія обманула молодого Великого князя Володимира. Осміяла його древню славу, пригнобила і кинула на посміховище — тепер підпорядковує Україну (Русь) татаро-монгольській військовій казармі (Москві)).

“Царгородський патріархат (...) вів завжди протиукраїнську політику. Упадок галицької (православної, — Л. С.) митрополії в 1347 році це перший прояв постійного змагання підпорядкувати всі Українські землі під релігійний вплив Москви” (Лужницький, стор. 142). Ні, ні, це не перший прояв: константинопольський патріарх веде протиукраїнську політику від 988 року і особливо успішно проявив її в часи князя Андрія Боголюбського.

217. 1352 рік. У Константинополь прийшов якийсь мандруючий монах Теодорит. І сказав патріархові Калістові 2-му, що коли він його висвятить на Київського митрополита, то він (Теодорит) буде караванами спрямовувати хліб, мед, шкуру до патріарха. І спрямовуватиме побожних рабів на рабські ринки: раби з великої побожності і любови до рідної церкви ітимуть у рабство смиренно. Патріарх хотів монаха Теодорита висвятити на митрополита, та, дізнавшись, що він не має ні князя, ні війська, щоб обіцянки виконати, прогнав його.

І поїхав монах Теодорит у Тернів до болгарського патріярха і розчулив його обіцянками. І він його “висвячує на митрополита Київського і всея Русі” (Лужницький, стор. 149). Др. Г. Лужницький тут же пише, що “Його не визнає ні Польща, ні Литва, але визнає його частинно Київ... Що з ним сталося — невідомо”.

218. 1353 рік. Митрополит “Київський і всея Русі” Теогност утратив вірних приятелів (хана Узбека і його низького раба Івана Калиту), з якими він грабував православних християн. Грабував впевнено, по-варварському. І кожний українець (русич) на своєму каркові відчував “вплив візантійської культури”, і під цим впливом був примушений ставити церкви за візантійським зразком, і в церквах бити поклони до візантійських ідолів (образів) за візантійськими правилами.

“Митрополит Теогност, відправляв каравани-дари у Константинополь імператорові й патріярхові. Побожні православні не відважувалися осуджувати його візантійської захланности. Непокірних він карав, наносячи (за законом святого Іоана Злотоустого) “від 9-ти до 40-ка ран”: тіло посудина гріха. Кати, які з наказу митрополита Теогноста, били побожних

християн, рекли: “Б’ючи тіло, спасаєм душу”.

Новгородський літопис пише, що Новгородський архієпископ Мойсей написав листа в Константинополь патріярхові й імператорові, що “митрополит Теоґност діє насильством”. Жодної відповіді з Константинополя архієпископ Мойсей не отримав.

Митрополит Теоґност, розуміючи всю важливість покровительства ханші Тайдули, звичайно, їй рекомендував перед своєю смертю майбутнього свого наступника (через спеціальних послів і через єпископа Сарайського), і сприянням ханші Тайдули міг покористуватися й Алексій, щоб відхилити Іванові Івановичу суперника, який появився” (Е. Голубинський, т. 2, стор. 195). Митрополит Теоґност помер 11 березня 1353 року.

219. Хто такий Алексій? Монах Алексій народився у Москві, Іван Калита був його хрещеним батьком. Московський князь Іван 2-й (син Калити) послав дарунки у Константинополь патріярхові: московський монах Алексій (підтриманий Ордою) став митрополитом Київським і всея Руси. І живе він у Москві. Християни України (Руси) “з любови до

своїї рідної православної церкви” стали підлеглі митрополитові-москвині Алексію: таке веління патріарха Филофея.

Москвин Алексій висвячений на митрополита “з тією метою, щоб він був для князів Московських тим, чим були для них сам Теогност і попередник його св. Петро” (Е. Голубинський, т. 2, стор. 193). І тут же (на стор. 195) Е. Голубинський пише, що “Коли (Московському князеві) Іванові Івановичу вдалося... отримати у хана ярлик на право бути Великим князем, то з великою певністю треба тут підозрівати старання митрополита Алексія”.

220. Україна (Русь), як пишуть історики, “входить у склад литовської держави”. Князь Ольгерд (гордий литовець) сповідує рідну литовську віру, не вважає себе християнином. Військо його бадьоре, натхненне наукою литовських волхвів, які проповідують терпеливе ставлення до всіх релігій і славлять мужність литовського воїна.

Князь Ольгерд має у своїх руках дороги Дніпра, Дністра, Прип'яті, Бога. Його границі біля Чорного моря, на сході — біля Дінця. На півночі його військо

стоїть майже на передмісті Москви.

Якщо б в Україні (Русі) була рідна віра, опікувалися б духовним життям українців (русичів) волхви (народні поети, співаки, любомудри, учителі — охоронці батьківських обрядів, законів, звичаїв, молитв, заповітів). І жодні чужі духовні сили не мали б ні прав, ні можливостей підпорядковувати їх і Вітчизну їхню тій чи іншій юрисдикції. Духовна незалежність стояла б в основі незалежності народу і творення його державної сили.

Князь Ольгерд знає, що українці (русичі) не мають рідних духовних учителів. Українці підлеглі чужим духовним провідникам (присланим з Візантії). І він (Ольгерд) посилає у Константинополь патріархові Калікстові дарунки і посилає монаха Романа — кандидата на митрополита Київського і всея Руси. Москва, почувши про це, перекупила на свою сторону патріарха Калікста: монах Роман не висвячений на митрополита. Коли Калікста помер, Ольгерд послав дари новому патріархові Филофееві.

І він, дари прийнявши, висвятив Романа на митрополита. Якщо попередні митрополити молилися у церквах за ханів, які сповідували

татарську віру, то чому митрополит Роман не може молитися у церквах за князя Ольгерда, який сповідує литовську віру. Князь Ольгерд тішився, що звільнив Україну (Русь) від церковної підлеглості москвинів-митрополитові Алексієві.

221. (Варварська Візантія, отримавши нові коштовні дарунки з Москви, знову підпорядкує Київ митрополитові, проживаючому в Москві. Вона робить це, маючи три вигоди: 1. Ярлики ханські дають право патріяршим посланикам вивозити з України (Руси) зерно, шкуру, мед, віск, ріг, хутра, золото, срібло. 2. Українці (русичі), будучи Візантією підпорядковані митрополитові, проживаючому в Москві, не могли мати князя в Києві, який би ознаменовував незалежність Києва, бо Київ перестав бути митрополією (столицею митрополита — батька України-Руси). 3. Патріярх за ведення політики, корисної для хана і князя Московитії, має право безконтрольно експлуатувати православних рабів України (Руси): якщо б Україна (Русь) була самостійною, то патріярх утратив би право її грабувати, і тому він (і всі його попередники) при допомозі попів поборює будь-які прояви відродження державної України (Руси).

Митрополит Алексій знає, що в Орді тепер

найсильнішою особою є ханша Тайдула (жена хана Чанібєка, чи Жанібєка). У Орді він (Алексій) отримав ярлик (право), у якому хан Чанібек написав: “Чингіс хан і перші хани, отці наші, піклувалися церковними людьми, які в церквах за них Христові молилися. І ми митрополита Алексія обдаровуємо правами, він, сидячи на престолі, молитиметься до Христа за нас і за наше плем’я”. Справа митрополитова особливо важлива. Він має владу, отриману від патріярха, від князя і від хана.

222. Хан Чанібек перебуває у походах — грабує кавказькі племена. Ханша Тайдула сидить на престолі, її розважає і лікує митрополит Алексій, він молиться за її здоров’я. Незлюбила ханша Тайдула хана Чанібєка, і він почав нездужати. Коли митрополит Алексій їхав з Орди у Москву, Бердибек (улюблений син ханші Тайдули) увійшов у шатро і зі своїми спільниками кушаком на престолі задушив свого тата-хана Чанібєка.

Хан Чанібек мав вісім жінок, гордився дванадцятьма синами. Бердибек (син Тайдули) усіх їх повбивав. Тайдула проголосила сина Бердибека ханом, а молодших своїх синів (Кулпу і Науруса) заступниками. Тепер вона позбулася не тільки суперниць, а й їхніх синів. Вона могутня й багата, біля

Москви має татарське селище, де живе її сильний рід, селище зветься Тайдула (тепер славне місто Тула).

Зв'язок митрополита Алексія і ханші Тайдули був теплий, “і це послужило на користь Москві” (Е. Голубинський, т. 2, стор. 196).

Побожним православним потрібні чуда. Чуда їх чудують, хвилюють, а головне — об'єднують і здисциплінують. Митрополит Алексій, знаючи це, проголошує у Москві московське чудо. Оголошує в соборі, що на могилі святого митрополита Петра, який у 1325 році помер у Москві, вночі “сама загорілася свічка”. І він москвинам у церкві показав чудотворну свічку і біля кивота порізав на кусники і, як святощі, роздав (під божественне співання хору) побожним православним. (Ті, які знали, що Алексій сам вночі засвітив свічку, тішилися, що свята таїна тільки їм відома і на славу московського чуда — мовчали).

223. 1359 рік. Бердибек (син Чанібєка, внук Узбека (Азбєка)) у шатрі випив кумису, що йому підніс його приятель Тавлубей. І помер на престолі тихо, без мук. І ханом став його брат Кулпа. І Кулпа дав наказ:

усі князі і митрополит повинні приїжджати до нього з поклонами. Він даватиме ярлики. Віз князь Московський дари ханові Кулпі, а віддав їх ханові Наурузові (Наврусові). (Хан Наурус з своїми двома синами у шатрі зарізав свого брата-хана Кулпу і тепер сидить на престолі).

(Чужі релігії не тільки роз'єднують народ, а й деморалізують його синів: тоді, коли татари сповідували татарську віру, між ними була зрідненість, єдність, і вони завойовували світ. Хани, мурзи, беї, почавши ставати мусульманами і християнами, впровадили у ханське шатро чвари: у хана Чанібєка сини (від ханші Тайдули) Бердибек, Кулпа і Наурус мали три релігії — мусульманську, татарську і християнську).

224. Християнинові ханові Наврусові прийшов поклонитися мусульманин — баскак Хидир: кланяючись, убив його. І сів на престол. Щоб спокійніше ханствувати, він убив Теміра (сина Наврусового) і його приятелів.

(У Москві смуток: Орда падає. Упаде Орда і привалить Москву. Новгородці, тверці, псковці, рязанці оголосять свої государства самостійними. Ні,

Орда ще сильна; падаючи, вона владу, скарби, землі, досвід і кров передасть Москві, яка заслужила на це).

З Москви спішить князь Дмитрій, внук Калити, на поклін до хана Хидири. Хан Хидиру на престолі зарівав його син Темихоржей. Татари (переважно турки), бачачи неспокій в Орді, починають селитися у тихому граді Тайдули (Тули), інші — їдуть до Саїнової юрти (в Казань), оселяються у Москві та її околицях.

Їдуть татари возами, женуть отари з собою, з ними діти і старі люди. “Де Казань?” — питають вони, маючи на увазі Саїнову юрту. (Татарське слово “казань” значить “золоте дно”, “котел”). На гористих берегах горішньої Волги люблять оселятися татари: земля Московитії їм нагадує їхню Прибайкальську батьківщину. І стиль життя москвинський не дуже відрізняється від татарського: у москвинів так, як і в татар, на першому місці стоїть полювання, плекання скоту. І військові походи, щоб збагатитися здобиччю.

У Орду вторгнувся баскак Мамай, убив хана Темихоржея і сів на престол. Не будучи людиною ханського роду, він проголосив ханом свого приятеля Абдулу, сказавши, що він є сином третьої жінки хана

Хидири.

Баскак Калдибек об'явив себе сином хана Чанібека, вторгнувся у шатро та (в 1361 році) біля престолу він був заколений.

225.1361 рік. Татаро-Монгольська орда починає ділитися на малі орди.

Є хан Мурут — брат убитого хана Хидири. Є хан Булгак — його орда осілася на північній Волзі, там, де була Болгарська держава. Є хан Тагай — його орда оселяється на землях Мордовії, хоче мирно жити з Московською ордою (військом).

Князь Московський Дмитрій (внук Калити, вихованець митрополита Алексія) стривожений, що князь Дмитрій Константинович, який живе у граді Суздалі, побував в Орді і купив собі титул “Великого князя”. Хоче, щоб Дмитрій (внук Калити) був йому підлеглий. Митрополит Алексій (родич Калити) урятує свого улюбленця — князя Дмитрія Московського.

226. 1362 рік. Київ. (Якби в цей час у Києві, Чернігові, Переяславі, Львові, Любліні, Новгород-Сіверському, Турові, Браславі, Бресті, Галичі, Володимир-Волинському, Курську були українські князі (слуги татарські), вони б могли, об'єднавшись, вигнати з України (Руси) вторжників — литовців князя Ольгерда). Ольгердів син Володимир став Київським князем.

Україна (Русь) не має ні князів, ні війська. Є великий народ, поділений, як знаємо, на тисячі самостійних громад. Громада не пов'язана з громадою одним авторитетом. Староста (виборний) не підвладний старості. Немає такого авторитету, який би скликав з'їзд старостів, щоб вибрати царя України (Руси).

Православні у церкві навчені, що вибраний цар не є царем, а звичайним світським наставником. Справжнім царем є той, хто царює “з Божого веління”. Митрополит може проголосити, що “цар Богом посланий”, але в Україні (Русі) митрополита немає.

Митрополит Роман щойно помер, Констан-

тинопольський патріарх оголосив, що християнська Україна (Русь) підлегла митрополитові-москалеві Алексію, який живе в Москві. Польські вторжники вторглися у Львів, Холм, Галич, Кам'янець, оголосили українців польськими рабами. Українські юнаки, довідавшись, що на Наддніпрянщині, загарбаній литовцями, є месники народу (запорозькі косаки), йдуть з Львівщини до дніпрових Порогів.

227. У Азії і Європі тільки той князь визнаний князем, який сідає на одідичений престол, або який на престолі освячується (коронується) буддистськими, шінтоїстськими, індуськими чи християнськими святителями. Україна (Русь) має духовних святителів, наставлених Візантією. І вони служать Візантії, бо нею наставлені. Вони не мають прав того чи іншого українця (русича) коронувати. І на користь державного життя народу проректи: “Коритися цареві — коритися Богові. Бога бійтеся, царя шануйте”.

(Провідники-самородки Українського народу, які очолюватимуть те чи інше народне повстання проти гнобителів, будуть церквою названі “розбойниками”, “бунтовщиками”, “гайдамаками”, “порушниками законности”. Чому? Бо народні повстання — справа антихристиянська. Чому? Бо “нехай кожна людина

кориться вищій владі”, “влади, існуючі, встановлені від Бога. Тому, хто противиться владі, противиться Божій постанові” (До Римлян, 13, 1). Українець, який будучи християнином, противиться владі ханській, “противиться Божій постанові”).

У степах України (Руси) множаться загони запорозьких косаків — народних месників. У них головне гасло — “Вольность”. Змагаючись за “вольность”, вони про державне життя не думають. Здобути “вольность” можна й без держави, але, щоб її вдержати, треба мати державу — косаки про це не знають.

Косацький загін має атімана: атіман вибирається і скидається підкиданням шапок; його влада слаба й тимчасова; косацький загін обмазує болотом чоло вибраному атіманові, щоб не зазнавався, не був погордливим, самовпевненим.

Князь Ольґерд має військо невелике, але він став могутнім, покликавши до війська українців. Він тримає землі Курщини, Брянщини, Смоленщини. Він підходить до неплодоносної землі Московського князівства, де тепер княжить молодий князь

Димитрій (внук Калити).

228. Немає сьогодні такого народу, який би кровно не був змішаний з тим чи іншим народом. Князі Московитії, одружуючись з доньками і сестрами ханів, та здійснюючи у Москві хрещення татар, омосковщували татар. У Києві відбувалося окиянення литовців. Князь Ольгерд одружив своїх синів Гліба і Любарта з українками. Литовці у Києві говорили по-київському, їм подобалися свята — Купала, обжинки, стрітання, щедрівки. Вони (литовці) відчували у цих святах спорідненість з святами литовськими. Кияни, знаючи, що литовці тримаються рідної батьківської віри (не вважають себе ні грецькими, ні латинськими християнами), повідважнішали.

Почала буйно розвиватися українська народна творчість, обрядність. Литовці не дозволяли попам і монахам переслідувати тих киян, які колядують, обмінюються писанками, відзначають свята Купала.

Польща, будучи від 1242 року оборонена від татар Україною (Руссю), мала можливість багатіти, міцніти, зброїтися. Тепер її король Казимір, грабуючи українців Західної України (Руси), вважає, що

довершує святу справу, корисну для католицької віри і Польщі.

229. Польські вторжники були зачаровані полями, ріками, лісами, узгір'ями Західної України (Руси). Їм хотілося українську землю називати польською. Король Казимір оточував українські села, вирізував мирних українських хліборобів, не даючи пощади й немовлятам: прагнув українську землю заселявати поляками.

Українці не мали війська, щоб себе оборонити. Боролися, керуючись інстинктом самозбереження: коли невелика група вторжників вторгалася в село і починала грабувати, хлібороби її знищували вилами, сокирами, списами. Оборонялася кожна хата, садиба.

“Я довершив священну дію — убив ляха, який торгнувся на Українську землю, щоб в українській хаті гнобити українця”, — говорив хлібороб, цілував батьківську ріллю, їй віддаючи останні краплі свого життєрадісного серця.

(Українці сміливі — коли приходила справжня

тривога, вони ставали земними богами. Без вагань внуки Дажбожі кропили рідну землю своєю кров'ю. Билися з вторжниками до нестями. Умирили, не вірячи в смерть — вірили, що життя віддають, щоб жити у серцях внуків і правнуків: ... червона тепла кров ллється з грудей — тихо входить у весняну землю — освячується зорями небесними, золотоколосими нивами, єством вічного українського “Я”).

230. Чим Україна (Русь) чарує чужинців? І чому чужинець, українські землі побачивши, не хоче їх лишати, “братається” з українцями, обманює їх, використовуючи всі засоби (віру Христову, слов'янські сантименти, підкупство, зрадливі договори, залякування)?

Відповідь дає мемуарист Михайло Литвин, пишучи, що: “Київ має ґрунти такі родючі і легкі для оброблення, що коли виорати їх парою волів, і то тільки один раз, буде пребагатий урожай. Навіть не оброблені ці землі дають рослини поживні для людей своїм корінням і стеблом. Також дерева з різними благородними овочами і виноградні лози з великими китягами, зовсім добрими, вони дико ростуть”.

“У старих дубах і буках, дуплястих від старости, часто бачимо рої бджіл і стільники прегарні кольором і запахом. Звірів у лісах і на полях така сила, що зубрів, диких коней і оленів б’ють тільки для шкури, а з м’яса беруть тільки хребетні, товстіші частини, решту кидають — так його дуже багато. Олениць і диких кабанів зовсім не вживають. Диких кіз така маса прибігає взимку з степів у ліси, а влітку в степи, що селянин б’є їх тисячами.

На ріках дуже багато бобрових гнізд. Птахів сила предивна, так що весняною порою хлопці набирають повні човни яєць качах, диких гусей, журавлів, лебедів, а пізніше набирають повні хижі молодих птахів. Орлят беруть до кліток задля їх пер, що приладжуються до стріл”.

231. “Собак годують м’ясом звірячим і рибою. Ріки там бувають повні риби і особливо тоді, коли нечувані маси осетрів та іншої великої риби йдуть з моря на солодку воду. І тому деякі ріки звуться золотими, особливо Прип’ять. І дійсно вона в однім місці, коло Мозиря, коли прибуває свіжа вода з джерел, на початку березня, щороку наповнюється таким množеством риб, що як кинути спис, то він стирчить і тримається просто -така там густота риб.

Сам би я не повірив у це, якби не бачив часто, як там черпали без перерви рибу і наловлювали часом на один день тисячу маж приїзджим купцям, що приходять туди у час весняного повороту сонця” (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 6, 4, 5).

Михайло Грушевський пише, що інші мемуаристи, побувавши в Україні (Русі), повторяють те, що написав Михайло Литвин. “Чуда кажуть про незвичайну видатність ґрунту — так що оброблений якнайлихіше, він дає неймовірні врожаї, вертає посів по сто разів. Сіяти там щороку не треба — на Подолі досить одного року зорати й посіяти — уродить і на другий.

Коли лишити плуг на полі, то він за два-три дні так заросте, що трудно його знайти. Трава на пасовищах така висока, що волів ледве видно в ній, як пасуться: часом навіть і рогів з трави не видно. Ґрунт такий родючий і тяжкий, що треба запрягати волів по кілька пар”.

232. “Бджіл така сила, що вони роблять стільники не тільки по дуплах, але й ямах. Риби така маса місцями, що вона сама гине від тісноти по озерах і затоках, коли вода почне вибувати. Я сам бачив,

оповідає Боплян, як на устю Орелі, закинувши невід, витягнули ми більш, як дві тисячі штук риби, і найменші з них були довгі на стопу” (стор. 5).

Південь... “до самого Чорного моря був зеленою, дівочою пустинею. Ніколи плуг не проходив через незмірні хвилі диких рослин. Тільки коні, що ховалися в них, як у лісі, витоптували їх. Нічого кращого не могло бути в природі: вся поверхня виглядала, як зелено-золотий океан, скроплений мільйонами різних квіток”.

“Крізь тонкі високі стебла трави переглядали блакитні, сині й фіолетові волошки, жовтий дрік вискакував вгору з своїм гострокінчастим вершком, біла кашка крутими шапками виглядала на поверхні. Занесений бо-зна звідки (з Трипілля, -Л. С.) колос пшениці досягав в гущавині” (М. Грушевський, “І. У.-Р.”, т. 7, стор. 51).

233. Житель України (Руси), живучи на землі, текучій медами і молоками, не мав потреби бути хижакom, щоб прогодувати дітей своїх. І в нього немає хижачьких інстинктів тому, що вони йому не потрібні. Він людина мирна, добродушна, довірлива, гостинна, любить красу, пісню, дотепний жарт. Він

більше, як сто літ вирощував татарам пшеницю і просо, він мав хліб і до хліба, і тепер має. Піп — найдостойніша людина села, піп служив ханові і православний християнин, дивлячись на попа, служив.

І тепер піп служить Литовському князеві і православний християнин, дивлячись на попа, служить. Чужа влада, якій піп служить, обдаровує його привілеями. Щоб не втратити привілеїв, піп навіює парахвіянам віру, що грецька церква — рідна мати, і хто її любить, того й Христос любить.

(Піп (майстер моралі) вважає себе єдиним добродієм народу і його надійним представником. Він, принижуючи ідею національної честі, гордості, вольовості, духовної окремішності, проповідує народові ідею вселюдської моралі стада Христового, ідею смиренного заробітчанства, примирення з рабськими обставинами життя і обожнення чужих святощів (візантійських, синайських)).

(Якщо б у селі замість попа був богомолець рідної віри України (Руси), була б доля народу світліша? Так. Богомолець Рідної Віри учив би народ рідного, він би звеличував все рідне, щоб підняти свій престиж в

народі. Бо ж чим більше народ любить рідне, тим більше він поважає учителів рідного. Народ, маючи високу національну мораль, глибоку віру в рідні святощі, самочинно себе об'єднує, щоб вигнати вторжників з рідної землі).

(Об'єднати народ і повести його боронити національну честь тоді, коли він про неї нічого не знає, не можна. Тішити народ, що чужа церква вже ввійшла в його кров і плоть, і стала рідною національною справою, можуть відважитися тільки деморалізатори народу).

234. 1367. Горіла, як тріска, дерев'яна Москва — Кремль, Посад, Загородь, Заріччя. На місце дерев'яного Кремля москвини ставлять кам'яний. “Каменний кремль в Москвь” був поставлений “по совьту великого отца свого Аляксея чудотворца” (митрополита). Князь Димитрій Іванович (Донської) зганяє “крестьян”, тобто рабів — вони возять каміння на будову Кремля. Митрополит Алексій сказав своєму вихованцеві (сімнадцятилітньому) князеві Димитрію, що Москві потрібні раби, хутра, “денгі”, хліб, залізо.

Отримавши благословення від митрополита Алексія,

сімнадцятилітній князь Дмитрій (Донської) іде грабувати Твер. Тверці побили грабіжників: грабіжницький похід Донського потерпів поразку. Твер не кориться Москві? Митрополит Алексій запросив до Москви на сповідь Тверського князя Михайла Александровича. І він прибув, і на Красній площі був схоплений: постановлено князя, прибулого з Твері, і його бояр тримати в Москві “под караулом”, “держаша їх во істомленії велице,... князь гневашася же і жаловашеся наіпаче на митрополіта” (Татищев, т. 5, стор. 119), який “церковною хитрістю заманив у Москву на знущання”. Прибулі в Москву сини ханські (Карач, Андор і Тютекаш) заборонили москвинам умертвляти тверців і тверці пішли “восвоясі”.

235. 1368 рік. Князь Ольґерд, маючи військо, складене з українців і литовців, оточив Москву: на ріці Тростні розбив Московське військо. Увійшовши у Москву, він узяв награбоване. Та не схотів на бідній землі залоги тримати — земля, яка не може прогодувати своїх людей, нікому не потрібна, і в цьому й сила москвинів. Їхня земля їх не може прогодувати: учить їх брати зброю і йти чужі землі грабувати, учить їх спритности, відваги, підступности, обману, віроломства. Є два виходи — москвини мають іти в багатий Новгород, у хлібородну Рязань на заробітки, покинувши Москву, щоб вона стала пустою, або вони, москвини, мають покликати

молодь до війська і йти за здобиччю, і людей багатих, і землі багаті підкоряти Москві, і “Церков со- действовала усилению Московского княжества...; охраняют богатства церкви и обезпечивает ейо привилегии могла только сильная великокняжеская власть. С помощью митрополита Иван добился изгнания из Пскова тверских князей” (“История СССР”, стор. 155). Усі злочини, здійснені князями Московії, митрополити освячували, щоб “охоронити церковні багатства” і привілеї митрополичого престолу.

236. У Московитії єреї, щоб багатіти і мати привілеїї, плекають культ государя Московського. В Україні (Русі) єреї, боючись національного пробудження, яке може ослабити єрейські впливи на народ, проголошують біля амвонів прокляття, спрямоване проти народних мудреців, які співають пісні, оповідають предківські звичаї.

“Слово Христолюбця” (рукопис 14 століття) виступає прямо проти “пісень мірських”, значить пісні тії не тільки були, а й було їх дуже багато, вони були сильно розповсюджені і так загально люблені, щоб треба було виступати проти них цілою силою всіляких фанатичних погроз” (Б. Лепкий, кн. 1, стор. 39). Погрози у церквах супроводжувалися словами “тріклятое язычество, бивает на укоризну Божиим

праздникам і на досадження Божієм церквам і самому Спасу нашому”.

(Народні пісні — душа народу, його радощі і вболівання, його священні прагнення відстоювати на рідній землі свою окремішність, своє хотіння мати щось рідне, справді рідне, а не привезене з чужини. Я вже казав, що слово “язик” значить “нація”, язичеський — національний. Попи постійно борються з проявами української національної свідомости. Вони вважають, що українські народні пісні, обряди, звичаї, свята шкодять “Божіім праздникам”, “Божіім церквам” і “самому Спасу”. Бо люди, захоплюючись рідною духовністю, байдужіють до “Іоана Крестителя”, “Покрови”, “Сіона”, “Йорданя”, “церковних ікон”. І попи через таке “трикляте язичество” не можуть збагачуватися і примушені слухати образливі прислів’я. “Тікайте, кури, піп іде”, “піп скільки ступить, стільки злупить”, “кому мрець, а попові гроші в гаманець”, “школа не велика, що помер владика”, “доспівався піп до пустої церкви”, “у церкві обновилося хрест, а на попові — ряса”).

237. Князь Ольгерд пише Константинопольському патріархові, що митрополит Алексій, який живе у Москві, заманив на сповідь Тверського князя Михайла, залякує і наказує йому підкоритися Москві.

Москвини у князя Івана (у зятя Ольгердового)
схопили матір і жінку (доньку Ольгердову).

Князь Ольгерд, бачачи, що київські попи заприязнені
з московськими попами, бо ж мають спільного
митрополита Алексія, пише Константинопольському
патріярхові, що “Московський митрополит
благословляє князя Московського на велике
пролиття крови. Дай нам другого митрополита на
Київ, щоб він очолив православія Смоленська, Твері,
Носилі, Нижнього Новгорода”.

Не зацікавлений Константинопольський патріярх
піднімати престиж Києва. І тому він на домагання
князя Ольгерда призначає свого апокрисіара (посла)
Кипріяна митрополитом, але не Київським, а
Литовським, Кипріян від єпископів довідався, що
митрополит Алексій жорстока людина. І написав
патріярху, що “Алексій є така людина, яку
ненавидять всі князі, крім Московського” (Е.
Голубинський, т. 2, стор. 214).

238. 1378 рік. Архимандрит Спаського (придворного)
монастиря Мисаїл у Москві відомий як Митяй,
улюблений піп князя Дмитрія (Донського). Митяй з
щойно померлого митрополита Алексія зняв ризи,

панагію, і сам одягнувся. Тримаючи в руках жезл і печать, він сам себе проголосив митрополитом Київським і всея Руси. Знову питання — чому “Київський”? “Я — митрополит Київський, живу в Москві, мені підлеглий Київ і побожні християни всея Руси”.

(Москва знає, що вона історії не має, виросла, як головний пункт по збору данини для Орди. Щоб свій престиж підняти, вона хоче історію Києва собі приписати, Київ — мати городів України (Руси), “головний град святої Русі”. Москва звеличує себе тим, що митрополит, який зве себе “Київським і всея Руси” живе в Москві. Чому? “Да патаму, што Київ переїхал в Маскву, тепер Масква — всея Русі галава”).

239. У Суздалі живе єпископ Деонісій, киянин по походженню, а по вірі грецько-православний. Він служить православію так чесно й віддано, що й про батьківську землю забув. Він гордиться, що у Константинополі його пошановано за те, що він за хутра і золото у патріярших купців купив — терновий вінець Ісуса Христа, кров з ребра Ісуса Христа, частину бича, яким жиди били Христа, хитон Христовий, аромати принесені Христові Марфою і Марією, кусень камінюки з ясел, в яких лежав Ісусик,

жмут волосся з бороди Христової, частина ризи Діви Марії, частина нешитої ризи Христової. Візантія мала на своїх церковних складах досить таких святощів і ними успішно торгувала з єпископами України (Руси) і Ростово-Суздальської Московитії.

Суздальський єпископ Деонисій, “посідаючи великі святощі”, був гордим. Він новому митрополиту Митяю сказав: “Я єпископ, а ти поп! Як можеш мене благословити!?” Митяй (читаємо про це в літописах) відповів: “Я руками сам здеру ризи з єпископа Деонисія!”

Деонисій, почувши, що ризи з нього будуть зідрані, поклав на вози хутра та інші дари для патріярха і хотів вирушити до Константинополя. Та був московськими агентами схоплений, зв’язаний і в Москву привезений, де його поставили “под караул”. Деонисій почав цілувати хреста, клястися, що не буде їхати до Константинополя і клятву скріплює тим, що залишає замість себе “под караулом Троїцького ігумена Сергія”. Лишивши “под караулом ігумена Сергія”, Деонисій таємно зник у напрямку Константинополя.

240. Митрополит Кипріян, почувши, що митрополит

Алексій помер, приїхав з Києва в Москву. Чому? Рік тому помер князь Ольгерд, його сини Андрій, Дмитрій, Константин, Володимир, Федір, Корибут, Скиригайло, Агайло, Свидригайло, Минигайло, Лугвень не стараються збагачувати престол митрополічий, дарів не дають, обмежують права архиєрейські.

(У Москві небажаного гостя — митрополита Кипріяна москвини зв'язали і він був “посаджений у в'язницю і потім зі всіми можливими безчестями випроваджений геть” (Е. Голубинський, т. 2, стор. 232)).

Патріарх Макарій написав листа до Московського князя Дмитрія (Донського), питаючи: “На яких підставах Москва не прийняла Кипріяна? І чому митрополічий престол доручений Митяю?” Вона (Візантія), ведучи антиукраїнську політику корисну для Москви, очевидно, була здивована, що москвини відважилися не прийняти її посла (митрополита).

Князь Дмитрій (Донської) з боярами проводить митрополита Митя до ріки Ока, звідси він попливе Волгою до Орди. У ханській столиці Царицині

отримає благословення, і поїде в Константинополь. Караван, який їде з Митяєм, очолює боярин (вихрещений татарин) Кочевін. З Митяєм їдуть архимандрити Іоан і Пімен, протопоп Александер, шість митрополичих бояр, два перекладачі і слуги-монахи.

241. Перед Константинополем Митяй (людина доброго здоров'я) несподівано помер. І було його "ту погребеша". Група архимандрита Пімена почала бій з групою архимандрита Іоана. Іоан був зв'язаний, битий "кушаками", "посадіша его в верігі железніє", "возхотеша его ввергнути в море". Архимандрит, побачивши, що православні християни хочуть його зв'язаного викинути в море, закричав, що не хоче бути митрополитом всея Русі. І його було помилувано.

Архимандрит Пімен тримає в руках грамоту князя Димитрія (Донського), яку він (Пімен) був витягнув з риз умираючого митрополита Митяя. У грамоті він вимажав ім'я Митяй і поставив ім'я Пімен. Патріарх Ніл у грамоті читає: "Посилаю архимандрита Пімена і молю та вдостойте його митрополитом всея Русі, бо лучшего не маю".

(“Казали, що патріярхом Макарій?” “Щойно імператор Візантії патріярха Макарія прогнав і на патріярший престол посадив Ніла”).

“Є у вас митрополит Кипріян, наставлений патріярхом Филофеем”, — сказав патріярх Ніл і відмовився Пімена висвячувати. Пімен від імени князя Московського позичив в італійських купців сто десять пудів срібла, і з своїми братами во Христі передав патріярхові Нілові. Ніл, побачивши біля престолу коштовні дари, сказав: “Не знаю, вірить лі послам Російським, но совість наша чиста, і посвятив Пімена в Софійськiм храмі” (Карамзін, т. 5, стор. 37).

242. Патріярх Ніл бачив, що архимандрит Пімен все пофальшував. Та за сто десять пудів срібла в Константинополі у святій Софії Пімена митрополитом всея Руси ознаменував і грамоту йому дав, у якій написано: “Смирениі митрополіт Поімен Киевскіі і Велікоі Русі” (“Акт Патріярший”, Константинополь, 2, 8).

Є дослідники, які вважають, що патріярх Ніл Україну звав Великою Руссю, столицею якої є Київ.
(Патріярхами запроваджені терміни “Мала Русь”,

“Велика Русь” мали умовне значення в церковній політиці, та вони будуть використані білими і червоними москвинами для плекання москвинської національної гордості. Наприклад, Ленін у статті “Про національну гордість великоросів” пише: “ми, великоруські робітники, сповнені почуття національної гордості”, “хочемо гордої Великоросії”.

Облудний термін, пропагований попами, Ленін освячує, говорячи про “економічне процвітання і швидкий розвиток Великоросії”.

(Єреї знають, що чим величніше вони славитимуть Візантію, хрещення України (Руси), тим вони (єреї) більший матимуть престиж між побожними православними. І вони речуть, що дуже велику культуру моралі після хрещення утвердила Візантія в Україні (Русі).

Варварська Візантія після хрещення ширила деморалізацію Українського Народу, поборювала його національну свідомість, знеособлювала, дискримінувала. Переслідувала його мову й культуру, гнобила, принижувала душу, формувала зденационалізованого раба православія грецької

церкви).

243. У граді Коломна (перед Москвою) князь Димитрій (Донської) у грудні 1381 році ув'язнив смиренного митрополита Пімена. І вислав його на каторгу “в Костромскую Чухлому”. А його слуг — “святітелей, предал смертной казни”. Патріарх Ніл, пам'ятаючи, що Пімен йому обіцяв великі дари присилати, звернувся до Орди: Орда наказала Москві поводитися з Піменом благочинно. До Москви прибув митрополит Кипріяні.

Орда хана Батия, поділившись на малі орди, воює сама з собою, і в цю війну втягує й рабів-князів. По стороні хана Мамає стоїть князь Олег Рязанський і боярин Епіфаній. По стороні хана Тохтамиша стоїть князь Димитрій Московський (Донської). Біля Дону (на Куликовському полі) хан Мамай був розбитий. Зраділа Москва, прозвала Димитрія Донским.

(Історики Московитії, плачучи культ своїх царів і князів, голосять, що має “всесірно — історическое значеніє Куликовская битва”; у цих крилатих словах більше пропаганди, ніж перемоги над Ордою. (Відомо, що хан Тохтамиш після Куликовської битви довідався, що Москва приховує від нього велику

данину, і прийшов грабити награване: 26 серпня 1382 року він увійшов у Москву і пограбував її).

244. Хан Тохтамиш, набравши данини, пішов до Сараю. Князь Дмитрій Донської повернувся до Москви. І вигнав з Москви митрополита Кипріяна, сказавши, що митрополит більше думає про прибутки, ніж про державні справи Московитії. На митрополичий престол сів патріот Пімен. Московитія знала, що в Орді влада ханська вища влади митрополичої. Москвини цю мудру татарську політику наслідуючи, поставили віру Христову в підлеглість Москві. І тому для Москви християнська віра стала корисною — усе, що служить державним інтересам Москви, корисне. “Власть Княжеская первенствовала у нас в делах церковных!” (Карамзін, т. 5, стор. 37).

(Не знав цар Володимир Хреститель, що його влада має “першенство у справах церковных”. Сам підпорядкувався чужим церковним справам і свій народ підпорядкував: цим започаткував деморалізацію і гибель державних основ України-Руси).

Митрополит Кипріян, вигнаний з Москви, прибув до

Киева. У Київ приїхав з Константинополя киянин — митрополит Деонисій (єпископ Суздальський, що втік з Московитії). Є тепер три Київські митрополити — Пімен, Кипріян, Деонисій. На прохання Кипріяна князь Володимир Ольгердович (Київський) посадив до в'язниці митрополита Деонисія, і він у в'язниці помер.

245. Дмитрій Донской грабує села Рязанщини, хоче убити Олега (князя Рязанського) за те, що він ханові Тохтамишові сказав, що Москва приховує данину. “Військо Дмитрієве спустошило Рязань” (Карамзін, т. 5, стор. 54).

Хан Тохтамиш, маючи підтримку від хана Тамерляна, розгромив хана Мамаю. Дмитрій Донской склав присягу вірності ханові Тохтамишові, данину йому привіз. І від нього в дарунок отримав татарське городище Тайдула. (Знаємо, що Тайдула почала зватися Тула, місто зброярів).

У Києві митрополит Кипріян у святій Софії дав наказ побожним православним молитися не тільки за патріярха, а й за імператора Візантії. Чому? Кипріян учив киян, що в Києві ще від Володимира Хрестителя устійнено, що “Грецьку церкву не можна мати, не

признаючи над собою влади імператора Візантійського, влада імператора і патріярха об'єднані, і їх не можна розділяти”.

(Україна (Русь), хрещення приймаючи, стала підлеглою не тільки патріярхові, а й імператорові Візантії: прибулі з Візантії митрополити у Києві молилися за імператора Візантії і його військо. Чуючи це, цар Ярослав Мудрий відчував себе морально залежним від імператора. Щоб звільнитися з цього рабства, він призначив українця (русича) Іларіона митрополитом. Та візантійці вже в цей час так у Києві вкорінилися, що Іларіон був примушений свій престол віддати митрополитові, який поставлений Візантійським імператором і патріярхом).

246. 1382 рік. На Київщині займався грабіжництвом боярин Радіон Несторович. Маючи 1600 вояків, він служив кримським татарам, литовці ставилися до нього вороже. Як жорстокий татарський слуга, він був українцями зненавиджений, і тому пішов у Москву помагати князеві Димитрію Донському служити ханові Тохтамишові.

Плем'я Жмудь (литовське) має високу національну мораль: не хоче (так казали його духовні провідники)

“зраджувати батьківської совісті”. Жмуди сказали князеві Ягайлові, що визнають його своїм князем тільки тоді, коли він залишиться вірним рідній литовській вірі, не буде підлеглий християнству. Ягайло прохання не задовольнив. І плем’я Жмудів визнало князя Кейстута — гордого оборонця рідної литовської віри.

247. 1385 рік. Патріярх Ніль, розгнівавшись, що митрополит Пімен у Москві зайняв місце митрополита Кипріяна (відданого “ромея”), позбавив його митрополичого сану. Пімен зібрав великі скарби і в одязі купця їде до патріярха: хоче поновити висвячення. Митрополит Кипріян їде вслід за Піменом. Патріярх у Пімена дари забрав, але висвячення не поновив, престол Київський і всея Малої і Великої Руси передав Кипріянові.

Пімен має в мусульманському банку скарби. Боючись, що в Константинополі монахи його можуть задушити, він утік через Босфор до мусульман. І мусульманам сказав, що, коли вони його посадять на патріярший престол, він закликатиме християн коритися мусульманському цареві так, як у Москві він закликав служити ханові-мусульманинові.

248. 1386 рік. Є в Польщі державотворча шляхта: так треба сказати, незалежно від того, чи її хтось любить, чи проклинає, знаючи її жорстокість. Щоб Польща пропала, треба, щоб знатні шляхтичі почали, маючи військові частини, самі з собою воювати. Ні, вони керуються законом дисципліни. У них журба — помер король, треба короля. Вони знають, що Єлисавета (донька померлого короля Казимира) — жінка мадярського короля Людовика. У Людовика немає синів. Є в нього молодша донька Ядвіга. Їй було сім років тоді, коли її заручено з австрійським принцом Вільгельмом. Тепер їй п'ятнадцять. Литва має князя Ягайла. Є погляд, що він душевно неврівноважений.

Ядвізі шляхтичі сказали, що для добра матері Польщі їй треба одружитися з Ягайлом. Ягайло, ставши її мужем, приєднає Литву до Польщі. Щоб задум був успішніший, Ядвіга сказала: “Ягайле, хочеш мене мати, то починай литовців на католицьку віру навертати”. Ягайло полюбивши дівицю — красну куницю, хрещення здійснював безцеремонно. Стояла юрба литовців, і ксьонз, підійшовши, перехрестив їх і всіх назвав Павлами, іншу юрбу литовців назвав Петрами, іншу — Іванами. І так (звернімо увагу) — щойно в 1386 році Литва стала християнською. І це започаткує її деморалізацію і падіння. Литовці, маючи вроджений нахил до справедливості, не вмітять перетворити чужу віру

у “гешефт”, як це вміють робити магнати москвинські, польські, візантійські, латинські.

249. Литовці, маючи рідну батьківську віру, володіли могутньою національною енергією — вони вигнали татар з України (Руси). Узяли Москву. Стали панами на Сході Європи. Литовський князь Ягайло, підпорядкувавши литовців законам римо-католицької віри, започаткує між литовцями чвари і падіння литовської сили.

Польська шляхта у Кракові відібрала у Литовського князя Ягайла литовське ім'я. І не дала йому ім'я християнське (грецьке, юдейське, латинське), а польське ім'я — Володислав. Давши йому рідне польське ім'я, польська шляхта проголосила його королем Польщі, Литви, України (Руси). “Король України (Руси) Володислав? Але ж він не окупував цієї землі?” “Йому даний титул короля України (Руси), щоб він цю землю взяв і приєднав до Польщі”. “Без титулу не можна”. Король Володислав виганяє з Галичини малярську військову частину. І в 1397 році приєднує Західні землі України (Руси) до Польщі.

(Пригадаймо: 18 лютого 1387 року вісімнадцятилітня

Ядвіга, охоронена польськими вторжниками, ввійшла у Ярослав. І сказала так, як їй шляхта радила: “Я пані Русі”).

Литовець Ягайло (Володислав) дихає ненавистю до Рідної Литовської Духовости, батьківських звичаїв і обрядів. У людській психіці закодована нищість: я зрадив, зраджуй і ти. Коли всі стануть зрадниками, тоді зрада буде справою моральною. Ягайло хоче вогнем і мечем хрестити литовців (жмудів), бо він таку обіцянку дав дівиці Ядвізі. “Перша його обіцянка — охрестити на латинство всіх нехрещених Литвинів, брала на себе дуже багато, супроти відрази до християнства деяких більше консервативних (відданих рідній духовості, -Л. С.) литовських країв” (М. Грушевський, т. 4, стор. 129). Литовці (особливо плем’я Жмудів) з боєм приймали хрещення. Знали — зрадити батьківську віру — значить зрадити свою совість, свій спосіб життя, окремішність свого духовного “я”. Відречення від рідного завдає благородній людині великі душевні болі.

250. Київ. По хатах ходять прибулі з Греції і Єрусалиму христолюбці. Оповідать про чуда “во Вифлиємі”. Продають мощі святих угодників: кістка, зуб, осколок черепа. У літописі увіковічний христолюбець Ніфонт. “Де ви, святий чоловіче

живете?” — питали кияни. Ніфонт відповідає: “Живу в Єрусалимі в монастирі архангела Михаїла, бережу гріб Господа Бога Христа, і молюся за спасіння душ християнських”. Ніфонт збирає у Києві гроші на гріб Христовий. Іде юрба монахів, озброєних ґирлиґами — обороняє христорюбця від собак і безбожних людей.

Папа Урбан 6-й прагне при допомозі Польщі відвернути Україну (Русь) від грецької віри і навернути на латинську. Українці, ставши “латинянами”, збагачуватимуть папську скарбницю. Між папами (Урбаном 6-м, що сидить у Римі, і Климентом 7-м, що сидить у Авіні) точиться борня — вони самі себе називають антихристами. У них такий склад моралі, як і в константинопольських патріархів: усе те моральне, що дає прибутки, усе те святе, що по-рабському побожне, богобоязливе, залякане церковними карами і зачароване оповідями про воскресіння мертвих і сцілення прокажених і біснуватих.

251. Митрополит Пімен живе в Азії. Почувши, що патріарх Ніл помер, він покvapно прибув до Москви. З золотом, сріблом і соболевыми хутрами він прибув до нового патріарха Антонія, щоб він йому звання митрополита поновив. Патріарх Антоній узяв дари.

Та ще коштовніші дари він отримав від князя Московського, який просить Піменові жезла митрополичого не давати. Патріярх став по стороні того, хто йому коштовніші дарунки прислав. Пімен утік з Константинополя.

Польська шляхта вторгнулася в Галичину. Їй так подобається Галичина, що вона її більше любить, як Краківщину. Вона б від ранку до вечора молилася Христові, щоб він поміг їй умертвити галичан, або поробити їх польськими рабами. Між польськими і литовськими вторжниками почалася війна за землі Західної України (Руси).

Рязань, Твер і Новгород відстоюють незалежність своїх царств, обороняючись від Москви, яка для них не була б страшною, якби Орда не стояла по її стороні. Князь Димитрій Донський має від Орди дозвіл “собірати землі для Москви”. Не маючи сил загарбати Рязанщину, яка наполегливо відстоює самостійність, він починає торгівлю. На схід від Рязані (на берегах середньої Оки) живе племя Мещера. І Москва за скарби, награбовані в Новгороді, купила собі країну Мещеру разом з мещерами. Охрестила їх, поробила побожними православними рабами, “навекі” підлеглими Москві.

252. 1389 рік. Перм'яни навернені на віру православну (тобто підпорядковані Москві), відмовляються від православ'я. Вони переконалися, що православ'є — засіб поневолення і нищення перм'янського самовизначення. Князь Димитрій Донський знову посилає монаха Стефана (учня Коломського єпископа Герасима), у Перм'ю.

Перм'яни хрестителю Стефанові сказали: “Хіба можна вірити людині, прибулій з Москви? Чи від Москви нам ждати правди і добра? Ми служимо багатьом Богам батьківським, які відомі своїм довгочасним благодіянням. Не розумно Богів батьківських проміняти на одного чужого і невідомого. Наші Боги посилають нам соболів, куниць і рисів, якими вельможі Москви прикрашуються, якими торгують і які дарять ханам, грекам і німцям. Перм'яни, наші учителі, суть досвідчені старшини, а цей чужинець юний літами, очевидно й розумом” (Карамзін, т. 5, стор. 69). Карамзін бере ці слова зі спогадів монаха Стефана, які ввійшли у літописи. Перм'яни вірили батьківським Богам (Сонцеві, Місяцеві, Зимі, Весні, Вітрові), які не були рукотворними і які їх гріли, давали їм світло, зиму, літо. Та справа не у Богах і не в Богові, а в духовній незалежності перм'ян: відректися від батьківських Богів і підпорядкуватися одному Богові, зайшлому з чужини, — значить на

рідній землі себе визнати невільник: ті, які тебе на віру свою наворачують, роблять тебе своїм рабом.

(Монах Стефан, маючи з собою “Московських стрелцов”, у Пермї палив рідні святині Пермї. Пермянський священнослужитель (старий мудрець Пама) пройшов через вогонь. І сказав, щоб і монах Стефан пройшов. Святина горить святим вогнем. Стефан відмовився. Москва проголосила Стефана святим чудотворцем, який пермянїв поробив рускімі православної віри. (У Кремлі в церкві Преображення в 1396 році був похований монах Стефан).

253. Новгород. Карпо Стригольник відважно говорить новгородцям, що попи, “будучи за гроші поставлені, хижакі важливого сану, правдиві християни повинні віддалятися від попів” (Карамзін, т. 5, стор. 68). Протипопівський рух відомий в історії під назвою — стригольники. “Ніконський літопис” пише, що попівські преподобники, щоб підлащитися єпископові і здобути славу побожного православного християнина, ловили стригольників. Зв’язували їх, виводили на міст і, до шиї камінь причепивши, кидали у ріку Волхова. Не були помилувані й родини стригольницькі, зв’язували й дітей, “свергоша їх с моста”. Дітки, ридаючи, просили дарувати їм життя, та побожні православні християни з великої любови

до рідної церкви й діткам пощади не давали: вірили, що Христос ласкає тих, хто обороняє попів і вбиває інакшевірующих.

254. 1391 рік. Хрещення татар у Москві. “Приїхали татари! Хрещення прийматимуть. Золоті “тайги” привезли!” (У Москві ходять татарські гроші, на яких є написи: “Алкаб Саїн халеде Аллагу муккугу”, що значить “Алкаб Саїн хан, царство якого продовжить милість Божа”).

Татарські аристократи Бахти-ходзя, Кадир-ходзя і Мамет-ходзя та їхні родини, приятелі і слуги, хрещення прийнявши, стали рускими православними. Митрополит Кипріян їх “сам кресті і нарече ім імяна во святом крещенні Ананія, Азарія і Місаїл” (Татіщев, т. 5, стор. 179). Татарські аристократи ставали московськими боярами, мало змінивши свій характер і спосіб життя. Бахти (Бахтеев) — “постельнічий хана Тохтамиша”, один з найвпливовіших діячів Орди. Татари, його наслідуючи, перекочувували в Москву, ставали “рускими православной вери”.

Хрещення татар у Москві відбувалося завжди особливо торжественно. “І позвоніша во вся

колоколи і собрася мало не весь град, і снідоша на реку Москву,... і ту на реце Москве сам Мітрополіт кресті я. ...І татари новокрещені хожяху вкупє, акі соузом любве связаема” (Карамзін, т. 5, примітки, стор. 90).

Після смерти Дмитрія Донського, Московським князем (у 1389 році) став його син Василій. (Він був лакеєм ханським), і “бил возведьон на престол в Владіміре (на Клязьмі, -Л. С.) послом Царським (ханським) Шахматом. Такім образом достоїнство Великокняжеськое сделалось наследієм Владетелей Московських” (Карамзін, т. 5, стор. 76).

Уже знаємо, що Москва звала хана царем. Москвини казали: “Наш цар Узбек”, “Наш цар Тохтамиш”. Карамзін пише, що хан (цар) послав свого посла Шахматова, щоб він князя Василя посадив на престол “государя Московського” і дав йому право від імени Орди придушувати протитатарські повстання, бути деспотом.

255. Митрополит Кипріян славить владу деспота — вірно служить Москві. З Москви він посилає листи архиєреям християнської України (Руси), щоб вони у всіх справах зверталися в Москву. Хто у Києві

ставиться вороже до Москви, той непобожний: у Москві живе київський митрополит Кипріян (батько України-Руси), така воля візантійського патріярха. Кипріян одружує 17-ти-літнього Московського князя Василя з княжною Софією — донькою Литовського князя Витовта. Витовт — син Литовського князя Кейстута. (Весілля Софії і Василя відбулося 9-го січня 1391 року).

Москва (вірна рабиня Орди), маючи союз з Литвою, прагне возз'єднати до Москви Новгород, який жертвенно боронить свою незалежність. Московський князь Василь (син Димитрія Донського) іде грабувати Новгород. По дорозі ограбив і спалив град Торжок на ріці Тверця. З ним їдуть (вихрещені рік тому митрополитом Кипріяном) татарські воєначальники. Вони наснажують військо духом татарського хижацтва.

256. Новгородці кажуть, що вони мають грамоту від князя Ярослава Мудрого (сина Володимира Хрестителя), що “Новгород вільний, жодному князівству не підкоряється, має право мати свого князя”. Москвини відповідають: “А ми маємо грамоту від хана, хан нам помагає, а вам хай помагає Ярослав Мудрий!”

Москвинські вторжники старих новгородців і дітей убивають. А молодь (людину до людини — за звичаєм татарським) зв'язують, женуть у Москву “на строїтельство”. 70 найвизначніших новгородських провідників закуто в кайдани і погнано в Москву.

Той, хто обороняє незалежність своєї Вітчизни, ставиться вороже до варварської Москви, той “преступник”. І новгородці названі “преступниками”, і “осуждѣнные на смерть сїи преступники ісходїлі кровїю в муках: їм медленно отсекали руки, ногі і тверділі, что так гїбнуть врагї Государя Московського” (Карамзін, т. 5, стор. 83). (Сходили кров'ю в муках ті, які виступали проти возз'єднання Новгороду і Москви).

(Дев'ятнадцятилітній Московський князь Василій Димитрович, учень православних татар, у всьому наслідує хана. Він сидить на підвищенні біля Кремлівської стіни і з насолодою приглядається до катувань: відсічені голови новгородські на його очах обгризають собаки. Щоб новгородцям завдати більших мук — сина обмазували кров'ю убитого батька і потім нацьковували псів. Син зв'язаний і батьковою кров'ю обмазаний, не міг боронитися від псів, які йому перегризали горло. Рязанський князь

Василій Косий проявив прихильне ставлення до новгородців і псковців, був схоплений, і йому повиколоював очі хан-князь Московитії).

257. 1395 рік. Чингіс Хан Тамерлян розгромив орду хана Тохтамиша. (У тюркській мові слово “темір” значить “залізний”; “Тамерлян” — європеїзоване “темір”). Тамерлян -простий татарин. Є здогади, що він правнук однієї з жінок хана Батия. Він почав діяти, організувавши “сотню ґазагів”. Робив напади на невеликі війська, розгромлював, множив сили і впливи. Він так виріс, що почав загрожувати ханам; розбивши їх, став Чингіс Ханом. І сам себе оголосив володарем Всесвіту. Розгромлена Тамерляном Орда поділилася на три орди — Казанська, Астраханська і Кримська.

Тамерлян не любив холодних країн, обминав сніги. Сили і думки спрямовував на південь. Забравши Грузію, він проголосив свято перемоги. Сидів на золотому троні, пив грузинське вино, хвалив чарівно-смаглявих грузинок.

Московитія злякалася: вона ніколи не була незалежною країною. І тепер, бачачи, що Орда (її щедро опікунка) падає, боїться бути незалежною.

Незалежність для неї поки що небезпечна. Чому? Рязань, Новгород, Твер, Псков, об'єднавшись, посадять Москву на московське місце, і вона збідніє, перестане грабувати сусідні (чужі землі). Московія шукає такого хана, якому б вона могла далі служити, маючи опіку і право грабувати (“собірать”) землі, вороже наставлені до Орди.

258. 1400 рік. Україна (Русь) окупована литовським князем Витовтом. Українці і білоруси — брати рідні ділять одну долю. Витовт мав могутній бій з татарами на березі Ворскли. Татари добрі вояки, “на полі брані вони так скаженіють, що й стриму не мають”. Ранений татарин, не маючи зброї в руках, хапає українця чи литовця за ногу і гризе, як звір; не може змиритись з думкою, що він заповнений, ранений.

Татари-Монгольська орда карала Київ — кияни не мали права мати свого Великого князя, війська, підлеглого ханові. Кияни, зброю маючи, підлеглости не визнають. У них склад вдачі не такий, як у москвинів. Князь Витовт, знаючи це, боїться бачити українське військо, очолюване українським князем. Він (за монгольським зразком) поставив по селищах старостів, йому підлеглих. Іван Крип'якевич пише, що “мережа князівств покривала тоді й Україну”:

очевидно всі ці князьки були підлегли князям з Литовської династії.

259. Попи і єпископи у часи татарської окупації України (Руси) купалися у розкошах, будучи могутніми рабовласниками. Єпископи мали свої військові загони. Могли непокірних рабів тримати у в'язницях і вбивати їх. Під литовською окупацією українці стали відважнішими, без страху відзначали свята Купала, Обжинки, співали щедрівки. І єпископ Антоній Турівський (з граду Турів) від імени попівської братії, обминаючи війська князя Витовта, прибув до хана Щадібєка. І сказав ханові, що попи хана просять, щоб він вигнав князя Витовта і знову став ханом України (Руси).

У 1401 році князь Витовт довідався, що єпископ Антоній Турівський побожних православних, які йому вірять, намовляє підкоритися ханові Щадібєкові. Витовт послав у Москву до митрополита Кипріяна скриньку з золотими гривнями. І попросив забрати з України (Руси) Антонія Турівського. Кипріян дари прийняв і в Антонія Турівського в 1405 році титул єпископський відібрав. І відібрав "села" і "рабів побожних, які працювали на єпископських маєтках". Привезений до Москви єпископ Антоній Турівський був ув'язнений у Симоновому монастирі.

260. 1405 рік. Війна, яка дає право безкарно грабувати мирні селища, брати силою жінок і дівчат, наповняти мішки коштовними речами, стала найвищою формою людської приємності. Москвинські вторжники звикли до грабіжницьких воєн, їм не хочеться жити мирно у Москві навіть тоді, коли є хліб, сало, водка. Їх вабить приємність нових і нових грабіжницьких походів.

Над берегами ріки Двина у багатих селищах живуть русяві, білолиці, світлоокі слов'яни. І пішло Московське військо по цих селищах розкошувати, чи (як пишуть історики) “землі Русі собірають”. “Москвитяни полонили Двінського посадника, багатьох бояр, і всюди грабували без милосердя, але, розбиті в Колмогорах, залишили полонених і повтікали” (Карамзін, т. 5, стор. 112).

На “візитацію” прибув з Москви до Києва Київський митрополит Кипрія́н. Він церковними істориками названий “високоосвіченим теологом, мудрецем”, великим “утвердителем православія в Києві”. Він завжди був оточений “іпараволанами” (церковними шпигунами, які вербувалися з людей дуже відданих святому православію).

261. Не треба гніватися на митрополита Кипріяна, який, будучи духовним батьком України (Руси), бачив в українцеві лютого ворога. Кипріян любив Візантію, душа йому підказувала бути месником — стародавні кияни (їх він зве скитами) били візантійців безпощадно. Били візантійців Олег, Ігор, Святослав. Кипріян не має моральних прав шкодувати киян. Він був, як пише митрополит Іларіон (Огієнко), “болгарином”, шляхтичем. Він знав про походи киян у Болгарію в часи Святослава Хороброго. І він в душі тішиться, маючи нагоду тепер гнобити, принижувати киян. Він картає в Києві народні пісні, обряди, звичаї, бачачи в цьому прагнення киян до незалежності, самовизначення.)

Він хвалить тих киян, які грецьку віру звать рідною, не мають почувань національної гордості, обожують візантійщину, її ризи, ритуали, канони. Він хвалив тих киян, які в церкві стоять навколішки перед іконами Миколая, Михаїла, Варвари, Іоана, Пантелеймона. Він бачив на іконах греків. І в’являв і свій образ у золотій рамі, перед яким “со страхом і трепетом” стоять навколішки по-рабському побожні кияни.

Іпараволани (донощики) повідомили митрополита Кипріяна, що в Києві архимандрит Тимофій залюбки

говорить з киянами про православіє не церковною (болгарською) мовою, а київською та відважується казати, що митрополит Кипріян грабує Київ, збагачує Москву.

Кипріян проголосив архимандрита Тимофея “залицальником, розпусником, грабіжником”, і арештував його. І на його місце поставив архимандритом Феодосія (прибулого з Москви агента князя Московського). Помер митрополит Кипріян 16 вересня 1406 року. Візантія, високо оцінюючи тих митрополитів, які в Україні (Русі) поборювали прояви національного пробудження, проголосила й Кипріяна святим, а митрополит Іларіон (Огієнко) впровадив його в “Українську Патрольоґію”.

262. 1408 рік. 1-го вересня Константинопольський патріарх Матвій 1-й висвятив грецького патріота Фотія (родом з Пелопонесу) на “Київського митрополита і всея Русі”. І він в 1409 році прибуває в супроводі патріярших і імператорських послів та військової охорони до Києва. Візантія живе переконанням, що всі православні України (Руси), незалежно від того, чи в них чужий цар, чи рідний, підлеглі імператорові і патріярхові Візантії: імператор і патріярх — одна думка, бо патріярх наставлений

імператором.

Князь Вітовт у Києві зустрів митрополита Фотія. І сказав: “Коли ти митрополит Київський, то не принижуй же Києва, живи в Києві. Не їдь у Москву помагати князеві Московському зазіхати на Київ”. Київ тепер багатий, багатолюдний.

Митрополит Фотій, почавши жити у Києві, відправив караван з дарами патріярхові і імператорові — своїм головним зверхникам. Відправивши віск, мед, зерно, хутра, ріг, шкури, золото, срібло, він (митрополит Фотій) забрав у Київських церквах чаші, обікладені діамантами, псалтирі, золоті хрести. І щез у напрямку Москви, знаючи, що у Києві князя Вітовта немає. І в Москву він прибув 22 березня 1410 року.

263. Князь Вітовт очолює “Союз” Литви і Східної України (Руси). Велику частину у його війську творять українці. Маючи українців, він до Києва приєднав Смоленськ. Князі Рязанський, Псковський, Новгородський, Тверський та знать, підтримана населенням, добровільно визнали зверхність князя Вітовта.

(Московський князь Василій 2-й (Темний) оголосив себе “молодшим братом” князя Витовта: визнав, що залежний від Витовта. Глянувши на мапу, бачимо, що в 1400 році Московське государство було розміром таке, як Румунія. Рязань, Казань, Брянськ, Тверь, Новгород, В’ятка не були підлеглі Москві.

Витовт (Литва і Україна-Русь східна) і Володислав-Ягайло (Польща і Україна-Русь західна) у липні (в 1410 році) повністю розгромили під Грінвальдом армію хрестоносців, очолену великим магістром Ульріхом фон Юнгінценом, який загинув у бою.

Головну справу перемоги під Грінвальдом довершили українці (русичі). Вони мали 14 полків, литовці — 8, поляки — 10. Та українці не прославили своїх прапорів, бо вони свого князя не мають: їхні полки були очолені Витовтом і Володиславом-Ягайлом. Якщо ми, українці, хочемо учитися на помилках наших дідів, то ми не пропащі люди. Українці в Україні не повинні виконувати наказів, даних чужими командирами. Той, хто не розуміє цієї істини, вважається рабом).

264. 1411 рік. Київський митрополит-грек Фотій “чарує” українців (русичів) великою візантійською

культурою, світлою совістю, правдивою вірою: він, “митрополит Фотій просто ограбовує всі церкви, куди приїде, забирає з собою всі дорогоцінності, гроші, ризи, образи, все це перевозить у Москву ... Зокрема київську митрополію митрополит Фотій ограбував цілком” (Лужницький, стор. 171).

Він (митрополит Фотій) їздить з добре озброєними грабіжниками, з ним — юрба попів і монахів. Ніхто не відважується йому чинити опору. Побожні православні навчені тішитися, що їм Візантія принесла світло правдивої віри і культури, і — мовчати.

Ограбувавши Київ, митрополит Фотій роз’їжджає по Ростово-Суздальщині. Збирає для Константинополя данину. Улітку він прибув до Володимира на Клязьмі. У град Володимир “вторгнувся п’ятисотенний загін, складений наполовину з москвинів і наполовину з татар, очолений царевичем (ханчуком) Талічом. Татари хотіли схопити митрополита у Володимирі, щоб ограбувати його чи взяти в полон (Е. Голубинський, т. 2, стор. 365). Фотій урятувався: тоді, коли москвинами-татарами був зроблений напад на його палату, він сидів біля озера Сенезького, благословляв монахинь. І тут (на пам’ять порятунку) він поставив церкву Рождества Христового.

265. Митрополит Фотій оголосив у Москві, що князь Андрій Суздальський-Боголюбський (він у 1169 році спалив Київ і святі ікони переніс на землі Московитії) ознаменував, що “Русь сменіла квартиру — перешла з юга на севєр”.

У Москві (у 1409 році) монахи спеціально оформили літописний звід “Троїцький літописець”, у якому пропагується підлеглість Києва Москві, благословення митрополита Фотія.

(Той, хто не знає, яку шкоду православіє завдало Україні (Русі), і тому бачить у православії спасіння, заслуговує на співчуття: він не винуватий, що живе у тьмі обману. Винуваті ті, які все це знають і від народу рідного приховують, щоб розкішні ризи мати, жезл блаженнішого архиєрея тримати).

266. Князь Витовт написав патріархові Євтимію 2-му листа, що митрополит Фотій ограбував Київські церкви: патріарх на лист князя Витовта не відповів. Імператор Візантії Мануїл написав у Москву до митрополита Фотія листа, що має сина Івана і буде добре, коли десятилітня Анна (донька Московського

князя Василія Димитровича) прибуде до Константинополя, де й повінчається.

Кияни, які повернулися додому після бою під Грінвальдом, оповідають, що латинська церква має три папи одночасно — Миколу 5-ого, Івана 12-ого, Олександра 5-ого. У Чехії Іван Гус каже, щоб чехи на чеській мові молилися. Чому ми не маємо такого сина, який би сказав: попи, ви в Києві українську мову зневажаєте, мова — душа народу. Чому гнобите душу мовами чужими (болгарською, грецькою), тьму звете світлом?

267. 1412 рік. Литовець Володислав-Ягайло (король Польщі) у Перемишлі повикидав з гробниць кості древніх князів України (Руси), щоб гробниці не пригадували українцям, що Перемишль споконвічна батьківська українська земля.

“Побожні православні християни, любіть рідну церкву. На Боже давайте, на чесні ікони, рідна церква — мати ваша милосердна”, розчулено, до болю зворушено речуть попи у церквах. Князь Витовт бачить: єреї православія грецької церкви виглядають пишно, говорять зворушливо про рідну церкву, чудотворців, євангельські істини. І в цей же час жорстоко

обкрадають побожних людей. І він знову пише листа патріярхові Євтимію 2-му, що митрополити всю честь церковну Київської митрополії переносять до Москви (скарби церковні і святощі., скиптр Богородиці і хламиду, і сандалі її, чесні ікони, окуті золотом, і багато інших дорогих речей, і всю честь церковну Київської митрополії переносить в інше місто.

“Хто може перечислити все те, що древні князі улаштували для своєї чести на пам’ять по собі, крім золота і срібла, і церковних оздоб, і що все митрополити перенесли в інше місто”, “Я не хотів приймати митрополита Фотія, але він пообіцяв, що у нас перебуватиме і як слід дбатиме про церкву, але він тут у Києві не лишився і ще більше спустошив Київ” (Е. Голубинський, “Історія Русской церкви”, Москва, 1900 р., т. 2, стор. 370). Князі України (Руси) візантійцям платили щирим золотом за ікони, окуті золотом, псалтирі, хрести. Тепер грек-митрополит Фотій ці церковні цінності бере в Києві (бо він - Київський митрополит) і везе в Москву, де продає за золото, хутра.

Їм (побожним православним), щоб вони ніколи, ніколи не довідалися, хто є їхнім ворогом і чому вони закуті, вірний слуга Візантії, утративши почуття

національної гордості, рече: “Митрополити-греки сидять тихо, сіючи православну культуру, сидять спокійно і їх легко сприймають в Україні” (Митрополит Іларіон (Огієнко), “Візантія й Україна”, стор. 56).

Вони сіють православну культуру гноблення душі Українського Народу. Вони не сидять тихо, спокійно, вони торгують — продане перепродують. І той, хто їхні злочини приховує, обманює рідний народ, щоб у пишних архиєрейських ризах блаженствувати.

268. Князь Витовт бачить, що хрещення України (Русі) принесло Україні (Русі) занепад моральних вартостей народу. Єпископи і попи дбають тільки про свої вигоди, маєтки, на рідний народ дивляться як на побожних рабів з роду Яфетового.

Він, Витовт, бачить жахливу наругу, чинену патріярхами: Київ позбавлений права мати свого митрополита. Князь, який сидить у Києві, морально зобов’язаний підлягати митрополитові, який сидить у Москві і затримує за собою титул — митрополит Київський і всея Русі. Бачачи варварську церковну політику Візантії, князь Витовт сказав єпископам: “Коли ви самі, без Візантії, не виберете Київського

митрополита, я вам всім повідрубую голови!”

(Князь Витовт бачить: працюватимуть хліборобські маси України (Руси) сліпо вірять попам. Чому? Піп володіє святими (від Бога отриманими) таїнами: мрець, похований без попа, не встане під час воскресіння мертвих. Ті, що вірять в це, не знають, що вони обдурені. Не знають, що їхні мислі на неправильну дорогу спрямовані.

Візантія чотири століття ретельно працювала, щоб перетворити українця в темного раба, який со страхом і трепетом обожнює візантійські мощі, іконостаси, канони, догми. І не думає (і не знає, що треба думати) про справи Вітчизни і про гордість національної чести. Той, хто хоче володіти такими хліборобськими масами, повинен мати по своїй стороні попів і єреїв. І князь Витовт, знаючи це, прагне звільнити Київ від підлеглости митрополитові, який живе в Москві і дає київським попам розпорядження вести політику, корисну Москві).

Перелякані єпископи почали благодіяти патріярха Константинопольського, щоб він до Києва прислав митрополита. І не примушував Київ коритися Москві. Патріярх відповів, що Київ має коритися Москві. І

тому митрополита не отримує. Витовт жде виконання наказу — і єпископи з'їхалися, і вибрали митрополитом Григорія. Патріярх, почувши, що Київ сам відважився митрополита вибрати, покwapно з митрополитом Фотієм оголосив прокляття митрополитові Григорію: “Ні з митрополитом Григорієм, ні з його єпископами і одностудцями не сходиться в діях, ні в харчах, ні в питті, ні в дружбі, ні в мирі, ні в любові”.

269. У 1419 році, після смерті митрополита Григорія, грецький патріот (митрополит Фотій, який сидить у Москві) зробив чистку в Києві: покарав тих єреїв, що відважувалися мати свого митрополита. І прислав з Москви до Києва попів, які мають завдання ширити пропаганду, що для православія грецької церкви буде корисно, коли Київ стане підлеглий Москві. У Москві живе митрополит — духовний батько християнської України (Руси): живе в Москві тому, що “так хоче Пречиста Діва Марія і візантійський патріярх”.

“Ніконський літопис” (5, 51) пише: “Спочатку митрополити всея Русі престол свій мали в Києві, нині же вони Київ поставили у ніщо, і все з Києва переносять у Москву, і це тепер митрополит Фотій з Києва всі оздобу церковні і начиння переносить у

Москву, і весь Київ, і всю землю пустою зробив тяжкими митами і великими податками”.

Митрополит “все з Києва переносить у Москву” не даром, він награвоване продає, кажучи: “Русь меняєт квартиру, з Києва переходіт в Москву”.

270. У орді переміни. Орда така ослаблена внутрішніми війнами і сварами, що Москва вже може й не платити їй данини. Та Московський князь Василій Димитрович, “будучи в Ханській столиці, знову зобов’язався платити данину Монголам: він платить, не дивлячись на часті переміни в Орді” (Карамзін, т. 5, стор. 126). Він платить, щоб мати право від імени Орди грабувати сусідні землі і їх “возз’єднувати з Москвою”. І так він “Присвоїв собі Нижній Новгород, Суздаль, Муром разом з деякими із колишніх уділів Чернігівських у древній землі Вятичів; Торусу, Новосиль, Козельськ” (Карамзін, т. 5, стор. 133).

Він усі свої грабіжництва оправдував, кажучи, що має на те “Ханське согласіє”. Він тверцями і новгородцями названий “татарським псом”, бо був такий вірний татарам, що навіть коли писав заповіт для сина, то не без “Ханського на то согласія” (Карамзін, т. 5, стор. 136). (Він помер у 1425 році, 27 лютого, прожив 53 роки... Він лишив рідного брата —

князя Юрія. У Москві має початися боротьба за престол. І тут Орда рятує Москву: хан Махмет дає наказ, щоб десятилітній князь Василій Васильович (син померлого князя Василя Димитровича) сів на престол.

271. 1430 рік. Помер князь Витовт, прожив 82 роки. Він, володіючи Україною (Руссю), розшукував українців, споріднених з визначними українськими княжими родами. І вбивав їх. І на їхніх землях ставив своїх намісників. Він хотів, щоб українці всі були рівні, тобто, “щоб всі були холопами”. Коли між холопами появиться, як самородок, здібний провідник, вони йому ректимуть: “Ти такий холоп, як і всі ми, а хочеш бути паном”.

(Поневолений народ довести до такого стану, щоб він утратив пошану до себе, не вірив у себе, сам себе тримав у рабській покорі: філософія чужинців, які панують над українцями).

У Москві піп Павнутій творить міт обожнення князя. Голосить москвитянам, що в 1427 році під час голоду монахиня Анастасія пішла на той світ. І в раю вона побачила Московського князя Івана Даниловича Калиту, який сидів поруч Бога. А князь Витовт (ворог

Москви) сидів у пеклі і чорт клав йому в рот розпечені червонці, кажучи: “Наїдайся, окаянний!” (В. О. Ключевський, “Курс Русской історії”, т. 2, стор. 26). Міт учив москвитян обожнювати рідного провідника і зневажливо ставитися до чужого. Вести до перемоги легко тих воїнів, які вважають, що “суд государя — суд Божій; царь есть владетель землі і жителій; правда Божья, а воля царская; воля царя — закон!”

272. Народними зборами вибраний провідник (цар, король, князь) у Європі мало пошанований. На престолі має сидіти престолонаслідник, тримаючи символ одіиченої влади. Згадаю таку подію: польські і литовські шляхтичі змагаються за “вищий авторитет влади”. Поляки привезли у Литву тринадцятилітнього княжича Казиміра, щоб він у Литві був польським намісником.

На бенкеті литовці, як пише М. Аркас, “понапоювали польських панів так, що вони поснули”. Литовці взяли княжича Казиміра і у Вільно в соборі посадили на великокняжий престол. Надягнули на нього Гедимінову шапку, “дали у руки меч і почали гукати на шану Великому князеві. Поляки прокинулися, але вже було пізно: діло було скінчене, Литовське князівство знов мало свого осібного Великого князя”.

Замість малолітнього князя Казимира правив Литвою воєвода Ян Ґаштовт. Бачимо: литовці вміють творити державний авторитет. На престолі у них сидить хлопчина, якому вони поклони складають, він — прапор Литовської незалежності. Тут справа не в монархізмі чи республіканізмі, а в умінні рятувати Вітчизну від руїни. Немає авторитету, появляются озброєні ватаги. Атімани ведуть між собою війну, виснажуючи народ і кидаючи його в розпач, зневірення, в хижі обійми тих чи інших вторжників.

273. 1431 рік. Славні українські князі повбивані під час оборони України (Руси). Бояри живуть, як поміщики: не виявляють свого походження. Є прислів'я: стадо без пастуха гине. Або приєднується до стада, яке має пастуха.

“У вас немає царя, князя з Божої ласки. І тому приєднуйтеся до Польщі, Москви, Мадярщини, Литви. У них родовиті (від діда й прадіда) закони, з Божої ласки володарі престолів, Христом благословенні”. Українці, не маючи рідного царя, будуть стихійно боротися за волю, довершуватимуть безприкладні в історії подвиги. Часто і густо литиметься українська кров, обороняючи священне право України (Руси). Є думка, що народ без царя

може жити, а цар без народу — пропаде, ця думка хвора: цар Святослав Хоробрий — це Народ, а Народ — це цар Святослав Хоробрий. І тоді, коли Україна (Русь) керувалася мудрістю цієї природної правди, їй належала Сила, Воля і Честь.

Князь Юрій Дмитрович (син князя Донського, брат померлого князя Василя Дмитровича) і князь Василь Васильович — син померлого князя Василя Дмитровича борються за престол князя Московського. У Московитії живуть татарські баскаки (воеводи) Айдар і Булат, а також сильний мурза Тегін (око ханське). Від них залежить, хто стане князем Московським. Князь Юрій підкупив мурзу Тегіна, а князь Василь — Айдара і Булата.

“Вельможі Ханські, в особенності Булат і Айдар, усердно началі ходатайствовать у Царя (хана, — Л. С.) за Василя і черніть Тегіню” (Карамзін, т. 5, стор. 157). Щоб справу князів Юрія і Василя полагодити, поїхали московські бояри до царя (хана) з поклоном.

І “боярин московський, Іоан, став перед Махметом і сказав: “Царю верховний! Молю тебе, дозволь мені, покірному холопові, говорити за мого юного князя. Юрій шукає Великого княжіння за древніми правами

Російськими, а Государ наш по твоїй милості, знаючи, що воно є твій Улус: віддаєш його, кому хочеш. Один вимагає, а другий молить. Що значать літописи і мертві грамоти, коли все залежить від волі Царської? Хіба не вона утвердила заповіт Василя Димитровича, який віддав синові Московське князівство?

Шість років Василій Васильович на престолі: ти не скинув його, значить сам визнавав його законним Государем”. Ця, дійсно хитра промова мала успіх довершений: Махмет об’явив Василя Великим князем і велів Юрію вести його коня: старий обряд Азійський, який означає владу Государя верховного над його підручними чи залежними князями” (Карамзін, т. 5, стор. 158).

274. Карамзін пише, що хан Махмет не вимагав від князя московського данини, але він йому данину платив. Не вимагав тому, що проголосив його “Темником” (десятитисячником). Маючи постійне десятитисячне військо, він, як вірний слуга татарський, придушував ті чи інші протитатарські повстання. Князь Василій Темний постійно платив данину, щоб мати запевнену підтримку Орди. Незважаючи на те, що князі Московитії є низькими татарськими катами-рабами, їх обожнюють Татіщев,

Карамзін і славить їх “История СССР”, щоб славити Москву.

(Москва успішно копіює закони і характер Орди і сама стане Ордою, оснастившись практичною політикою. “Татари були дуже досвідченими практичними політиками” (Покровський, т. 1, кн. 1, стор. 179).

Хани, названі москвитянами царями, були добрими учителями, вони навчили москвитян законів державного порядку, строгої дисципліни і мистецтва обману. Москва, щоб мати історію, прагне при допомозі митрополитів присвоїти собі ім’я Русь, і в цей же час каже ханові, що не визнає законів “княжіння по древнім правам Русі”, визнає накази ханські, щоб при їхній допомозі собі присвоїти ім’я Русь).

275. 1434 рік. Хто шукав у орді правди і законів, той пропав. Хани не любили тих справедливців, які до них приїжджали без коштовних дарів. Князь, який грабує мирних жителів, зриває з їхніх ший золоті хрестики, виливає золоті чаші і везе ханові, вважається справедливцем.

“З легкої руки хана Узбека, в першій половині 14 століття, звання старшого Великого князя утвердилось за московськими князями, постійно переходячи від батька до сина, за ханським затвердженням, і так було до того часу, поки не впала й не розсипалася Орда і поки Московські князі не зміцніли до тієї можливості, що могли собою замінити ханів і зробитися такими ж володарями і власниками руських Земель, якими, по праву завоювання (при азійському складі поняття) були і вважали себе хани” (Костомаров, С.-Петербург, 1904 р., т. 12, 5 кн., стор. 54).

Костомаров (на 55-й сторінці) пише, що “Права за московськими князями не було ніякого, крім ханського свавілля, і вони тим і здобували прихильність ханів, що не шукали великого княжіння на основі прав і переказів, а просили тільки ханської милости, і крім цієї верховної милости, вони ніякого права знати не хотіли”.

Костомаров пише, що московські князі (після падіння орди) “собою замінили ханів”. Вони собою повністю замінюють ханів тоді, коли себе почнуть вважати царями. “Наш царь в Царіцєне на Волгє”, — казали москвитяни, називаючи хана царем. Царичин упадє і

царський престол буде перенесений у Москву.

Кримська орда стає незалежною, її Сарай (Бахчисарай) залюднюється. Царицинській (Золотій Орді) потрібна сильна Москва, щоб при її допомозі присмирятимали малі орди і татарські ґазацькі ватаги.

276. Турки підходять до Константинополя. Папа римський обіцяє патріярхові збройну допомогу. І за це хоче від патріярха отримати стадо побожних православних рабів (народ України-Руси). 2-го квітня 1437 року до Москви прибуває високоосвічений грецький патріот (аристократ) Ізидор: імператор і патріярх Візантії призначили Ізидора Київським митрополитом і всея Руси.

У Феррарі відбуватиметься собор — обмірковуватиметься справа єднання грецької ортодоксії і латинського католицизму. Ізидор обіцяє, що, поїхавши на собор з суздальським єпископом Авраамом, повернеться до Москви без жодних змін у грецькій церкві.

100 осіб (з Суздаль, Москви, Пскова), очолених Ізидором, 18 жовтня 1438 року прибувають у

Феррару на собор. Прибуває й імператор Візантії Іван 8-й з патріархом Йосипом 2-м. Феррара — брудне місто, люди умирають на різні зарази, учасники собору переїзджають до Фльоренції. (У Фльоренції патріарх Йосип 2-й від зарази помирає 17 червня 1439 року. Лишає заповіт: “Визнаю католицьку церкву і папу визнаю Найвищим Отцем і Намісником Христа”).

Грецькі попи у Києві вчили киян, що католики антихристи; православні з католиками не мають права стрічатися, розмовляти, з однієї чашки воду пити. Карати, як поганців, тих киян, які католицьким духом заразилися. Тепер політика грецької ортодоксії, керуючись державними інтересами Візантії, міняється. Чому? Турки підходять до Константинополя і архиєреї, рятуючи престол імператора, міняють моральні, догматичні і політичні напрямки грецької ортодоксії. Грецька ортодоксія — грецьке творіння, з яким греки можуть поступати так, як їм вигідно. Українці (русичі) — раби грецької ортодоксії, усе, греками створене, українці зобов’язані беззастережно визнавати: а хто не визнає, той безбожник.

277. У 1439 році, 5-го липня підписаний у Фльоренції акт єднання грецької і латинської релігій. Акт

підписали — папа Євген 4-й, 8 кардиналів, 2 приналежні до Риму патріярхи, 8 архиєпископів, 50 єпископів, імператор Візантії Іван 8-й, три заступники патріярха, 17 митрополитів. Ізидор на акті підписався “Ізидор, митрополит Київський і всея Русі”. Він підписався за Київ і за всю Русь як грек і в інтересі Візантії, нічого про це не знає Україна (Русь), і не повинна знати.

У Фльоренції хрестителі України (Руси), візантійські архиєреї, продали народ України (Руси) Римові, отримавши від Риму 19 тисяч фльоринів, дві геллери, порох, мечі та інші військові оснащення. Папа Євген 4-й дав Ізидорові (Київському митрополитові і всея Руси) шапку кардинала, яка означає, що Візантія перепродала християнську Україну (Русь) під підлеглість папі Римському.

Чому йде продаж й купівля християнської України (Руси)? Тому, що українцям (русичам) привита дуже сильна віра в те, що попи тримають ключі від раю і пекла. “Зробіть українців добрими християнами, і вони будуть вашими покірними рабами”.

Іван Гус (мудрий і славний чех) життя віддав, щоб чехам сказати, що вони обдурені і скривджені. Він

казав, що єреї безсердечні, і сьогодні ми читаємо обурливі слова Його: “Це за сповідь, це за обідню, це за таїнство, це за відпущення гріхів, це за проповідь, це за благословення, це за похорон, це за освячення святої води, це за молитву. І останній гріш, який бабуса зав’язала в хустину, щоб ні розбійник, ні злодій не знайшли його, і той гріш візьмуть у неї”.

278. Київ окупований литовцями. Князь Свидригайло (литовець, католик) зустрів Київського митрополита-кардинала Ізидора. І віддав йому святу Софію, і як пише літописець, “все, що належить Софії”.

Ізидор побожно оголосив побожним православним рабам у Києві: “Радуйтеся, християни, тепер всі однакові — грецькі і латинські обряди. І тіло Христове однакове й на квашеному, і на прісному хлібі”. (Перед цим “тіло Христове на квашеному хлібі” вважалося краще, правдивіше. У своїй до-християнській релігії греки під час обрядів користувалися квашеним хлібом, а латини — прісним, як і жиди. Особливості ці, впроваджені у віру Христову, спричинили довговікові церковні суперечки).

279. 1441 року, 19 березня кардинал Ізидор,

побувавши у Львові, Вільні, Холмі, Бресті, прибув до Москви. У Москві мудрі аристократи (вихрещені сини ординських ханів) поставили кардинала Ізидора “под “караул”.

Кардиналові сказано, що грецька церква двісті літ вірно служила Орді. Тепер грецька церква Орду зрадила, об’єднавшись з її ворогом (римським папою). “Яма викопана, коли кардинал Ізидор не покається, буде живцем закопаний”. Історики вважають, що Ізидорові вдалося підкупити “караул”, і він 15 березня 1441 року утік з Кремлівського монастиря у Литву. Ні, йому в Кремлі було дане право втекти. Утік — значить “вор”, розбійник (татарське слово “вор” — злодій, грабіжник).

Кардинал Ізидор не був розбійником. Він, будучи патріотом візантійських греків, на православіє дивився як на знаряддя, яке прагнув використовувати на користь своєї держави. У Києві люди по-рабському побожні. І він міг легко запаморочити їх, оповідаючи про муки Христові і покровительство Богородиці. У Москві, де на релігію панує погляд ординський, він провалився.

280. 1446 рік. Москва — нова орда, зненавиджена

усіми тими князями, які стараються вважати себе людьми слов'янського світу. 16 лютого князь Борис Тверський, князь Іван Можайський, князь Дмитрій Юрієвич, не витерпівши деспота (служу татарського) князя Василя Васильовича Московського, схопили його в Троїце-Сергієвім монастирі і осліпили. Осліпивши, вони йому рекли: “Чому татар привів на Руськую землю і міста повіддавав їм і володіння..., а татар і мову їхню понад міру любиш, а християн без жалости гнобиш, а золото і срібло татарам даєш?” (Карамзін, т. 5, стор. 126).

Ті князі, які викололи очі татарському катові — князеві Василю Васильовичу Московському, не бажали бачити Москву славною і сильною. Знатні татарські роди, поселяючись у Москві, ставали рускими православними, їхні багатства і державні досвіди зміцнювали престол князя Московитії. (У наступних розділах оповідатиму, що головні дворянські роди Московитії татарського походження, і про це з літописною детальністю свідчать Татіщев і Карамзін, їхні, для українців мало зрозумілі, речення, перекладаю, наприклад, “паче мери любіш”, “паче” — “понад”, інші речення цитую, не перекладаючи).

281. У болотах біля Москви від зараз і вигорілих лісів

подошли звірі, птахи. (Ріка Москва стала разнощиком заразливих недуг). Москвини, п'ючи неякісну воду і споживаючи спійману хору звірину, хворіють.

Карамзін пише, що в 1442 і 1448 роках від різних зараз у Москві померли визначні бояри, родини, споріднені з княжим родом. Основною причиною поширення заразливих недуг були не пожежі, а “маленькі безкрилі кровососні комахи-воші”, їх тьма-тьмуща у теплих дерев'яних московських домах, вони множилися у хуторах дорогих, в одязі шовковому, вони не страшні, якщо хоро́б не розносять. Татари, люблячи дороге одіння, мало цікавилися його свіжістю.

282. У 1448 році Московський князь Василій Васильович скликав собор єпископів. На соборі був московський патріот Іова, проголошений митрополитом незалежним від Візантії і Риму. У князя Васи́лія Васи́льовича є десятилітній син Іван. І митрополит Іова почав звати хлопчину Івана Великим князем, щоб москвини привикали бачити у ньому престолонаслідника.

Татари укріплюються у Криму. Запорозькі косаки розгромлюють татарські загони, які нападають на українські селища, щоб заповонених юнаків і юнок “гнати у Крим на рабський торг”. На побережжях

Середземного моря розвинута торгівля рабами. На ринках високо цінуються “білі татари”. Українці названі “білими татарами” тому, що їх продавали татари. Дівчину гречанку, італійку, критянку, арабку можна купити за 50—30 ліврів.

За українку купці платять по 100—80 дукатів. Русокосі, світлоокі, добре відживлені степовички вабили рабовласників, які купляли їх не для того, щоб вони доїли овець, годували свиней, шили одяг, пряли. Католицький магнат хотів мати степовичку у своєму домі.

283. Він (католицький монсеньйор), купивши українку на ринку в Фльоренції, вів до ксьонза, щоб він її відвернув від грецької віри і навернув на латинську. Ставши католичкою, українка вважалася коштовною власністю. Монсеньйор мав право її продавати, за непокірність убити. “Усякі роди кари були дозволені панові супроти невільника, і навіть забити його не уважалося переступом” (Грушевський, т. 6, стор. 22).

На рабському ринку українці і українки “мали дуже добру, хоч не дуже похвальну для них самих репутацію: при продажі невільників (...) продавець

викликає, що се невільники нові, ще не попсовані, з землі королівської (Литовсько-польської держави), а не московські — бо московські невільники, як брехливі й хитрі, на невільничім торзі мають низький курс” (Грушевський, стор. 23).

Купці чужоземні, “дорогою ціною купують” невільників-українців. І потім їх перепродують “в дальші краї -Сараценам, Персам, Арабам”. “Торг невільниками іде у всіх кримських містах, а найбільше в Кафі; тут їх часом цілими юрбами женуть з торговища просто на кораблі, і через те Кафу, каже наш мемуарист, можна назвати огидною ненаситною пащею, що пожирає нашу кров”.

284. 1453 рік. 30 травня султан Могомет 2-й став біля престолу у святій Софії в Константинополі і, як обиз (знавець “Корану”), сказав: “Могомет переміг Христа! Немає Бога, крім Бога, а Могомет його пророк”.

Останній імператор Візантії Константин 11-й Палеолог убитий: паразитарній імперії прийшов безславний кінець. Тепер султан Могомет 2-й — світський голова православної Візантії і всіх її митрополій. Маючи на увазі грецькі церковні закони,

й Київська митрополія стає підлеглою султанові.
Чому?

Він (султан Могомет 2-й) кладе інсигнії (патріярші відзначення) на патріярха і диктує патріярхові, яку він зобов'язаний вести церковну політику. Мусульманин (султан) -світський голова християнської України (Руси), бо вона підлегла патріярхові, який підлеглий султанові. (“За українську Україну”, — говорить мудрий і достойний Українець. Ті, які хочуть, щоб в Україні була форма українська, а зміст чужий, ширять гасла — “за християнську Україну”, “за советську Україну”).

285. Як виглядав Константинополь перед падінням?
А. М. Шнайдер, Хараніс, Старр вважають, що Константинополь мав 70, 40 чи 25 тисяч населення. Візантія — мілітарно-церковна імперія. У ній в 1000 році було 150 тисяч монахів, які жили з того, що ходили по чужих землях і намовляли людей прийняти віру Христову, підпорядкувавшись владі Візантійського імператора.

І московські монахи наслідували візантійських.
Наприклад, вони з Москви прибули на землю племені Вогуличів. Вогуличі живуть на березі ріки

Кама, яка є східною притокою північної Волги.
Вогульці — люди неслов'янські. “Приймайте
православну віру, будете рускімі”. “Ми Камські
Вогули, у нас є віра! Недобродушно рідну віру від-
кидати, а чужу приймати. Ми вогульські люди і віра в
нас вогульська”.

Єпископ Пітіріма, як пише “Архангельський літопис”,
прагнув оправославити вогулів — зробити їх
підлеглими Москві. (Вогули, обороняючи свою
духовну незалежність, в 1455 році вбили
московського душолова — єпископа Пітіріму).

286. 1456 рік. Українець — степовий Лев. Він не
страшний, бо ситий: є що їсти і пити. На його
територію часто прибігають голодні дрібні хижакі і
гризуться між собою за козу, яку недоїв степовий Лев
і лишив на духмяному різнотрав'ї. Цими хижаками є
польські, мадярські, татарські, литовські вторжники.
Вони то миряться між собою, то сваряться, то знову
миряться.

Король Казимір, як кишеньковий злодійчук, з Польщі
ввірвався у Львів, виламав двері і почав у міхи
складати коштовні діядеми древніх Українських
Князів і Княгинь, їхні золотом ткані багрянці,

перстені, княжі відзнаки. Убивши сторожів, він виніс обкутий золотом престол царя України (Руси). І, боючись спійматися, утік від українського воєводи Дмитра Дядька, утік до Кракова. І було це у травні 1340 року: після смерти царя Західної України (Руси) Болеслава-Юрія 2-го.

Литовські воєводи, очолені князем Литви Любартом, б'ються з воєводами короля Казимира за володіння степового Лева. Казимір отримує допомогу від папи римського і короля Мадярщини. У 1352 році польські і литовські вторжники розсмикали Українські землі: Польща поклала лапу на Любленщину і Львівщину, а Литва — на Волинщину.

Литва, отримавши допомогу від татар і хрестоносців, іде, щоб польських вторжників вигнати із Львівщини. У 1377 році польсько-мадярський король Людвик вторгається на Волинь.

У 1378 році король Людвик загарбав Галичину. У 1399 році татарські війська прибули з Сходу: на річці Ворскла мають бій з Литовськими військами, прибулими з Заходу.

Що ці вторжники шукають на землі степового Лева? Хліба, меду, масла, молока, м'яса — їх вабить рай земний, земля, текуча медами і молоками. Якби українці були такими бідними, як литовці, поляки, мадяри, татари, вони б також були вторжниками. Українці народжені розкішною, щироплодоносною матір'ю Землею, утілюють в собі красу людської доброти, гостинності. Вони терпеливі й вибачливі, але коли хто зачепить таїнство їхньої одідищеної гідності, тоді в них пробуджується всеперемагаючий дух Скитської (Праукраїнської) імперії і, вони стають одержимими).

287. У Москві завжди настрій військовий. Московський князь Василій Васильович так, як і його попередники, годує Москву мечем. Знову несподівано оточив Новгород, вимагає в новгородців золота і “жемчугів”. “Деньгі сюда, деньгі сюда! У Новгороді крічат все калакала!” У людей і по церквах зібрано 8500 рублів. Узявши золото і стада скоту, повертається князь Московський додому.

Новгородці пограбовані і поранені, тужать жінки над убитими чоловіками. “Масква слезам не веріт! Масква бйот с носка! Жаловатся безполезно, бйом не раді мученія, а раді спасенія!” Ніщо в світі Москва так не любить, як “воссоєдіненіє народів”.

Князь Московський Васильй Васильович, виконуючи поради лікарів, почав сам себе палити горючими ґнотами: щоб видужати. На тілі появилися рани, які почали гнити. Умираючи, він на престол посадив старшого сина Івана. Помер, проживши 47 років; він княжив, як хан. І мріяв перетворити Москву у велику Орду, множив військові сили. Щоб всі відчували його ханську силу, він двом князям виколов очі, двох отруїв.

Він навчив москвинів вірити, що “Не Москва ґасударю указ, а ґасудар — Москве”: хто інакше думав, був названий “разбойніком”. У Москві “навіть законні смертні кари мали варварську жорстокість. Іван Можайський засудив на смерть боярина Андрія Дмитровича, привселюдно спалив його на “кострі” разом з жінкою за сумнівне ворожбитство. Самих знаменитих людей, обвинувачених у державних злочинах, починали всенародно бити батогами. Цей принижуючий для людства звичай запозичили ми у монголів” (Карамзін, т. 5, стор. 220). (“Принижуючий для людства звичай”, Московою “запозичений у монголів”, особливо дошкульно відчують українці після “возз’єднання двох народів”).

288. 1461 рік. 9-го травня став у Москві мит-

рополитом Феодосій (Бивалцев). Він виконував заповіт щойно померлого митрополита Іони. Іона в 1458 році, покликуючись на Біблію і церковні закони, проголосив, що апостоли заборонили “скликати більше як сім соборів”. І тому “8-й собор, який відбувся у Фльоренції, треба вважати собором сатани”.

Феодосій (вибраний у Москві без порозумінь з Константинопольським патріархом) вперше в історії почав титулуватися як митрополит Московський. Перед цим, як знаємо, Візантія митрополитів, що жили у Московитії, титулувала “Київськими митрополитами”.

Пермія, яку Москва в 1396 році (хреститель-москвин Стефан) і в 1447 році (хреститель-москвин Пітіріма) хрестила, “на путь спасенія наставляла”, повстає проти православія. Чому? Москвини, охрестивши пермянів, поділили їх на дві ворожі групи: пермянин, який стає московським донощиком, добрий православний християнин, а пермянин, який боронить рідну святиню в Усть-Вимі (в столиці Пермїи-Зирянії), “предатель”, “ідолопоклонник”. У святині Усть-Вимі стояла золота статуя — образ Бога Пермїи. Москвини-хрестителі виволікли її, вивезли у Москву. І сказали, що той пермянин, який питає,

куди повезли “бабу златую”, грішить, і буде посланий “на путь спасенія”.

289. Перм'яни мудріші, бачачи, що православ'є — хитре знаряддя, при допомозі якого Москва гнобить Перм'ю, роз'єднує народ, бунтуються. Щоб зручніше поневолити перм'ян'їв, митрополит Феодосій, маючи військовий загін, ставить монастир у граді Чердин'я. (Град Чердин'є стоїть на березі річки Колва. Чердин'є був столицею Перм'її). У монастирі хрещених перм'ян'їв москвини виховували у дусі відданості Москві, і їх висвячували на попів перм'янських.

(Хрещена перм'янка покривала голову хустиною, її звали рускою. Перм'янки, які трималися батьківської віри, плекали коси, хустиною непокриваючи. З Москви прибув наказ, щоб всі перм'янки голови покривали хустиною: жінка, яка цього наказу не виконує, проголошується сповідницею поганської віри і карається “кнутиами”).

(У 1500 році з Москви від митрополита прийшов у Перм'ю наказ не їсти м'яса в усі пости. Хто їсть м'ясо в піст — гріх смертельний має. У Перм'ян м'ясо — основний харч; довгі й виснажливі пости їх робили хорими, між ними зникала їм властива

войовничість, вольовість. Кволість була оцінена як убогість духовна, що є найкоротшою дорогою у царство небесне. “Блаженні вбогі духом, бо вони внаслідують царство небесне”).

290. Московський воевода живе з грабіжництва — маючи військовий загін, він їде грабувати мирні села Черемисії (Марі), Вотякії (Удмуртії), Комі-Пермії. Повернувшись з здобиччю до Москви, він дає дари князеві і митрополитові. Воевода має своїх рабів, свою церкву й свого попа, проскурниць, церковних прислужниць, які є його “гаремними жінками”. Піп-чудотворець, пишнотою риз робить велике вражіння на простодушних парахвіянок, які знають, що піп володіє “великими таїнствами”.

“Усяка багата людина хотіла мати свою церкву. Гультяї, ледарі йшли в діякони і попи, спокушували народ не тільки грубіянською нікчемністю, а й розпусним життям. Митрополит... з горя відмовився від правління” (Карамзін, т. 6, стор. 8). І митрополитом став Суздальський єпископ Филип.

291. 1467 рік. У казанській орді безладдя: татари поділені на три ворожі групи — християни, мусульмани і визнавці татарської віри. Християни

хиляться у сторону Москви. Мусульмани надіються на султана. Визнавці татарської віри плекають культ Чингіс Хана Темуджіна.

Таємно казанські християни запросили Московське військо, щоб воно вторгнулося в Казань і вбило ханамусульманина Ібрагіма. Казанські християни вели військо Московське лісистими дорогами, щоб напад на Казань був несподіваний. Хан Ібрагім знав, що татари-християни мають змову з Москвою. І він з своїм військом причаївся, і так ударив по Московському війську, що воно тікало, як опечене. Була середина вересня: на дорогах і в лісах стояли глибокі болота — москвини тонули у болотах. І тільки половина з них причвалала до Москви.

У Москві всі ждали здобичі (зерна, скоту, хутер), а військо прибуло побите й голодне. Є між ріками Ветлугою і Камою мирне неслов'янське плем'я Черемисів. У Черемисів зброї мало, а хліба багато. І в Москві було вирішено здійснити “возз'єднання двох братніх народів”.

292. “Ввійшовши в землю Черемиську (Черемисія жила самостійним державним життям, — Л. С.), багату на хліб і скот, і очолену власними князями, не

підлеглими ханові Казанському, росіяни знищили все, чого не могли взяти з собою, як здобич; різали скот і людей; палили не тільки селища, а й бідних жителів, кращих беручи в полон. Наше право війни варварське; всякі злочинства у ворожій (завойованій країні) вважалися законом” (Карамзін, т. 6, стор. 9).

Росіяни (москалі), вторгнувшись в хліборобну Черемисію, поводитися, як татари, “людей изсекоша, а иных в плен поведоша, а иных сожгоша; а кони их й всякую животину, чего нельзя с собою имати, то все изсекоша, а что было живота их, то все взяша й повоеваша всю землю ту, досталь пожгоша” (Татищев, т. 6, стор. 25). (І все це московське (російське) варварське право відчують й українці (русичі) після “возз’єднання двох братніх народів”, і про це в наступних розділах ітиме мова, підтверджена літописними документами).

Москвини черемисів — мирних хліборобів вирізували: бо тільки таким способом можна було здійснити “возз’єднання Черемисії і Москви”. Черемис, який не хотів возз’єднуватися, був названий “неверним”: митрополит Московський дав право “казнить невѣрных”.

(Пишучи про Татаро-Монгольську орду, я від неї не відділяю Москви. Москві приділяю багато уваги, щоб краще збагнути процес втілення Орди в Москві. У Орді біля хана (у Сараї) жив єпископ, маючи титул — Сарайський єпископ. Тепер Сарайський єпископ свій престол з Сараю (Царицина) переніс у Сарай (Москву): сила Орди переходить у Москву.

293. Київ. “Наша Україна зветься Русь. А ваша україна як?” — такі питання ставили кияни купцям, прибулим з чужини. Купець відповідав, що він походить з “ланд”, що зветься “Дойч”, а його сусід — з “ланд”, що зветься “Інг”. У цьому значенні були вислови: “Русь україна, Дойч ланд, Інг ланд. Сьогодні слово Україна означає назву Вітчизни. Слово Україна не має нічого спільного з значеннями — межа, пограниччя. Якщо вважати, що край є синонімом країна, то і в цьому випадку треба не забувати про багатозначність цього слова — край (межа), край (ріж), край (рідний край). Я вже писав, що в слові Україна корінь “кра” такий же багатозначний, як і в слові Русь корінь “ру” чи “рос”.

294. 1470 рік. Помер Київський князь Семен Олелькович (представник династії Литовського князя Ольгерда). Литва прислала в Київ свого намісника, воєводу М. Ґаштовта. Київська шляхта його до Києва

не пустила, сказавши: “Ти є більше ляхом, ніж князем”. У Києві київська самоуправа, в урядових установах сидять кияни. Та вони поступили не-правильно, не прийнявши воєводу Ґаштовта. Чому?

Коли ви, кияни, не хочете, щоб над вами княжив чужинець (лях чи литовець), то у чужинців не просіть — дайте нам князя з нашого роду? Коли у старих юдеїв не було князя (чи царя), вони попросили свого рідного духовного провідника (волхва) Самуела, щоб він їм висвятив царя. Самуел знайшов мудрого відважного пастуха Давида і помазав його на царя, сказавши юдеям, що цар їм даний Ізраельським Господом Ягвою, і всі зобов’язані в ім’я волі, правди і віри йому беззастережно коритися. Усі волхви в Києві повбивані. Архимандрит чи архієпископ, як люди чужої релігії, служать у Києві чужим князям, і ждуть вони Ґаштовта. Ґаштовт, вигнаний з Києва, ввійшов у Київ з литовським військом і поставив на горбах гармати, ув’язнив визначних киян і почав їм спину пороти різками. Ні монахи, ні попи не боронили киян. Чому? Тому що попи і монахи свої неморальні вчинки оправдують релігійною святістю: усяка влада від Бога.

У Києві рабін Схарій проповідує віру Мойсея, каже,

що “Мойсей єдиногобожественний, а Ісус — несуттєва казка, видумана юдеями”. І тому мудрі кияни не повинні їй вірити. Кияни Схарію відповіли, що вже не знають, який чужинець правду каже.

Рабін Схарій пішов до Новгороду, де стрів попа Алексія. Піп Алексій знає, що його колеги (попи), прикриваючись Христом, обманюють людей і живуть розпусним життям. Та є між ними й порядніші. Гавриїл (протоєрей Новгородської святої Софії) і син боярина Григорій Михайлович Тучип стали мойсеїстами. Піп Алексій став протоєреєм собору Успенського (у Москві). І вмовив княжну Єлену “залишити християнство, як релігію рабську”. Що сталося з мойсеїстами — довідаємося в наступних розділах.

295. 1471 рік. Щоб військо було сильне, воно повинне в походах гартуватися. Військо московське не може існувати, не воюючи; у нього завдання — годувати себе й Москву. Несподівано (без жодної причини) московське військо, благословенне митрополитом Филипом, знову оточило Новгород. Князь Московський Іван Васильович сказав, що має бути “возз’єднання Новгороду і Москви”.

Новгородці відповіли: “Ми проти самовластя Московського”, “Ми вільні люди і ми не є вітчизна князів Московських!”, “Не Московський, а Київський митрополит повинен дати архієпископа святий Софії”, “Да исчезнет Москва!” (Карамзін, т. 6, стор. 16, 18, 19).

На 18-й сторінці Карамзін пише, що “Новгородці” явилися на віче і торжественно сказали, що... Іван (князь Московський, — Л. С.) — злодій”, “Великий Новгород сам собі володар”.

Оборону Новгорода очолив князь Василь (Шуйський). Маючи 12 тисяч воїнів, він зустрів Московське військо на березі ріки Двина. Під час бою він був ранений. Новгородці, обороняючи волю, батьківські права, дітей і жінок, “стояли на стенах й башнях, готовіє кь бою съ Москвитянами...”, “ненавидели Москву по ревности любви кь волности отечества” (Карамзін, т. 6, стор. 27,28).

Москвитяни хочуть поневолити новгородців, обманюючи їх кличами “возз’єднання Новгорода і Москви”. Новгородці знають, що під словом “возз’єднання” москвини розуміють підпорядкування Новгорода Москві. Новгородці

боронять свою республіку, вони проти возз'єднання з москвитянами. Москвитяни знали, що тільки “Одинъ мечъ можетъ смирить Новгородцевъ” (Карамзін, т. 6, стор. 22). Хто дав право Москві мечем присмиряти Новгородців? Орда.

296. 1472 рік. Київ багатий, грошовитий. Київ випускає гроші, які ходять по всій Україні (Русі). Українські гроші можна бачити на ринках Польщі, Литви, Москви, особливо у містах — Вільно, Смоленськ, Брянськ. (Українські гроші мали високу вартість тому, що Київ великий торговельний центр Східної Європи. З Києва їдуть купці в Туреччину, Крим, Іран. Київська копійка (від слова “коп’є”) ніби ознаменовувала торговельну незалежність Києва, який в душі чує приниження свого “я”: литовець панує у Києві над киянином. Кияни “З жалем згадували, як колись Литва Київським князям давала дань ликом та віниками в своїй бідності, нічого путящого не мала, а тепер приходиться їй коритися у всім” (М. Грушевський). То не коріться? Чому ж ви коритесь людям, земля яких тільки багата віниками і ликом?

297. У Києві монастирі наповнені візантійськими греками (попами і монахами). Утікши з Константинополя, тут вони знайшли земний рай:

православні побожні раби працюють від зорі до зорі на монастирських землях, годують побожних чужинців, які нічого не хочуть робити: займаються “чтенієм святих”, “богоугодним для себя делом”.

Останній імператор Візантії Константин Палеолог мав двох братів — Дмитрія і Хому. Вони, як деспоти, панували у Пелопонесі (Греції). І самі з собою жорстоко воювали, сили свої виснажуючи. І цим допомогли султанові Могометові 2-му вторгнутися у Грецію.

Деспот Дмитрій (блюститель грецької ортодоксії) поклонився мусульманинові Могометові 2-му і віддав йому свою донечку: за це отримав багатий маєток — місто Ен у Фракії.

Деспот Хома утік до папи Пія 2-го з великими скарбами константинопольськими. І помер він у Римі, лишивши папі свою донечку Зою. Папа, опікуючись Зоєю, відвернув її від віри грецької і навернув на латинську.

У Римі відомо, що Татаро-Монгольська орда, розбита Чингіс Ханом Тамерляном, ослабла; на три орди

поділилася, мудріші і багатші ординські аристократи осілися у Москві, біля Кремля створили вулицю Большая Ординка: перетворюють Москву в Большую Орду.

Папа Пій 2-й помер, і принцеса Зоя опинилася під опікою папи Павла 2-го, який мав “поведінку спокусливу”. Папа Павло 2-й помер, і почав папа Сикст 4-й опікуватися Зоєю. Він, знаючи, що Московський князь Іван Васильович живе з ханом, як з рідним братом, вирішив з ним одружити Зою. І просити його, щоб він намовив Орду вигнати турків з Константинополя. Папа, ставши союзником Орди, приєднає Константинопольський патріарший престол, проголосить, що грецька церква возз’єдналася з латинською.

298. Принцеса Зоя в супроводі папських послів 24 червня (1472 року) виїхала з Риму, прибула до Москви 12 листопада. Папський легат Антоній їхав у червоній одежі, мав високу шапку, рукавиці. Перед ним несли латинські монахи з срібла вилите розп’ятіє Христа. Московський митрополит Филип повинчав Зою з Іваном (князем Московським) у присутності папських послів. Москвинам не подобалося ім’я Зоя і вони почали принцесу звати Софією. Кардинал Антоній (при допомозі Зої-Софії) почав у Москві

порушувати справи Фльорентійської юнії. І сказав боярам (вихрещеним татарам) про справи вигнання турків з Константинополя.

Боярин Іван Фрязін (головний московський посол, який Зою проводжав з Риму до Москви) почав москвинам оповідати про порядки європейські. І був він проголошений “вольнодумцем”. Усякий “вольнодумец” у Москві вважається “разбойником”, “преступником”. Князь Московський закував вольнодумця Фрязіна в “кандали”. І наказав бити його “кнутами”, і забрати у нього дім, маєтки, а його жінку і дітей поставити “под караул”.

Папський посол Батиста Тревизан (головний провідник Зої до Москви) збирався їхати (після вінчання) в Орду до хана Ахмета у справі війни проти Турції. І князь Іван Московський поставив його “под караул”: хан Ахмет і хан (князь) Іван не думають воювати з Туреччиною. Папським послам з трудом удалося визволити Батиста Тревизона. Щоб спасти свої голови, вони перестали говорити про Фльорентійську юнію, віддали Москві Зою, “нічого за неї не виторгувавши”...

299. Перм'яни, не маючи сил боронитися, прийняли

принесене з Москви православіє і на заклик попів звуть себе рускімі, але говорять по-пермянському. І кажуть: Бог каже пермянам говорити по-пермянському, а удмурам по-удмурському, а зирянам по-зирянському. Те, що пермянам Бог дав, ніхто не має права у них відбирати. І пермяни, поминувши Москву, везуть коштовні хутра і срібні плити до Києва, продають, купуючи шовкові тканини, сукна, мечі.

Попи прибули з Москви, ставлять у Пермїі церкви. Прагнуть пермян поробити рускімі побожними православними християнами. Пермяни сказали попам, що православіє приймають, але влади князя Московського не визнають. Пермїя має рідних князів — Бурмата, Мачка і Зирана. Попи відповіли, що батьком православних є митрополит. Митрополит живе в Москві: хто визнає митрополита, той визнає й князя Московського.

Пермські князі Бурмат, Мачка і Зирян, православну віру з Москви прийнявши, визнали себе підлеглими князю Московському. Москва дала пермянам “світ просвещенїя”, “освободїла пермян от язического суєверїя”. І тепер перм’яни повинні в ім’я віри Христової показувати “безгранічне послушенїє, терпенїє, іскренее покаянїє”.

300. Перм'яни не показують ні послуху, ні покаяння, ні терпіння. І тому Москвинське військо вторгнулося в Перм'ю. І почало палити селища, вирізувати хрещених перм'ян, не поминаючи ні бабусь, ні немовлят. Після "возз'єднання Пермїї і Москви" московський воевода Фьодор, як дарунок для князя Московського, "прислалъ къ нему, вмѣсть съ плѣнными, 16 сороковъ черныхъ соболей, драгоцѣнную шубу соболѣю, 29 поставовъ нѣмьцкаго сукна, 3 панцыря, шлемъ й две сабли булатныя. Сіє завоюваніє, коимъ владѣнія Московскія прислонились къ хребту горъ Уральскихъ, обрадовало Государя й народъ" (Карамзін, т. 6, стор. 32).

Маючи на увазі описи Карамзіна (взяті з літописів), переконуємося, що держава Перм'я мала панцери, шоломи, шаблі. У її містах були коштовні тканини, куплені перм'янами у Києві в арабських, іранських, англійських купців.

301. 1474 рік. Тоді, коли москвинське військо грабувало й убивало жителів Пермїї, у Москві стояло татарське військо, яке охороняло Москву від несподіваних нападів, і перебувало на утриманні Москви. Татарський баскак Карачак з синами своїми очолює державне правління Москви. У Москві, як

пише Карамзін (т. 6, стор. 58), живе “3200 татар торгівців”, 600 ханських знатних людей.

Татари навчили москвинів складати клятви ханові — “Царю Большой Орды”. (І цей звичай буде Москвою практикуватися у Переяславі під час підписання договору між гетьманом Богданом і боярами царя Алексея). Жителі Москви (бояри, купці і сам князь Московський (“Грозний гасудар”) вийшли стрічати ханського посла-баскака. В’їзджає баскак у Москву з знатними татарськими родинами і з 3200 кінями. (Чим знатніші татари, тим більше у них коней, особливо дійних кобил; немає кумису — немає радісного життя).

302. Князь, бояри, купці, уся Москва стала на коліна. Лежать розстелені хутра соболеві. Москвитянки тримають баняки з кобилячим молоком. Стоїть на соболях гордий ханський посол. Біля нього два татарина тримають “басму” (ікону, образ хана) — московитяни клянуться бути вірними ханськими підданими. Присяги (клятви) складаються біля басми (болвана). Болван (образ хана) завжди стоїть на площі. І тут свята відзначають московитяни. (І місце це в Москві в історії відоме під назвою Болванка).

(Посли татарські “звичайно привозили з собою басму (образ чи болван хана); князі Московські завжди виходили пішки з міста, кланялися їм, підносили куб з молоком кобилячим, і для слухання Царських грамот підстеляли хутра соболеві під ноги читачеві, ставали на коліна. На місці, де бувала ця зустріч, поставили ще за часів Івана церкву, яка й до нині зветься Спасом на Болванці” (Карамзін, т. 6, стор. 58). На Болванці москвини складали “присягу на верность Большой Орди”, це мало “прогрессивное значеніє для дальнѣйшого развітія Москви”.

303. 1475 рік. Софія (Зоя) Палеолог (жена князя Івана Московського) тримає в Кремлі в світлиці герб свого роду: зображення двоголового орла. Уже в 870 році цей герб красувався на жезлах деяких візантійських архистратигів. Палеологи, сівши на престол Візантії, проголосили свій родинний герб гербом Візантії.

(У 1497 році князь Московитії почне протизаконно користуватися гербом Візантії. Візантійський принц Андрій (дійсний наслідник герба Візантії) у заповіті заборонив Москві користуватися його гербом, і передав право на престол Візантії цареві Кастилії Фердинанду і його дружині Єлисаветі.

“Присвоїмо собі герб Візантії і присвоїмо собі ім’я Русь, і потім прагнутимемо заволодіти цими землями. Маючи герб Візантії, ректимемо, що центр православія перейшов з Константинополя в Москву. Маючи ім’я Русь, почнемо вторгатися в Україну (Русь), і ректимемо, що “Русь воссоєдінється, чтоб спасти і сохраниць себя”).

Софія (Зоя) пише листа в Орду до ханші Ахматової — хоче в Москві поставити церкву на гарному місці, де живе татарська знать, і просить дозволу. Ханша Ахматова дозволила. Софія (Зоя) сказала: “Долго ли быть мнь рабынею Ханскою” (Карамзін, т. 6, 58).

Москва, будучи рабинею ханською, багатіє і міцніє: для одних підлеглисть Орді — зубожіння, для інших — збагачення. Москва, як я вже говорив, ставши головним пунктом по збору данини Орді, зробилася найбагатшою і найвпливовішою силою на півночі, її князі тепер спроваджують з Італії майстрів, щоб “зделать Москву красивою”. Майстер Аристотель ставить кам’яні церкви, виливає дзвони, пушки, він “хитр вельми” (Татіщев, т. 6, стор. 46).

304. “Веді гасудар, добич хочем!” — кажуть бояри. Карамзін пише, що москвини, щоб “добич мати”, 1-

го лютого знову зненацька вторгнулися у Новгород. Є закон — убий пастуха, а потім бери стадо.

Найвизначніші новгородські діячі (мозок народу) схоплені й пов'язані: з Новгорода до Москви на катування везуть Марка, Памфілія, Василя Федоріва, Григорія Кипріяна, Івана Кузьмина, Акифа з сином Романом, Юрія Репехіва.

З Новгорода у Москву перетранспортовуються бочки з вином, медом, скрині з дорогими тканинами.

Новгородці віддавали все, що мали (серги, перстені, шкуру, сало, бурштин), щоб їм було подароване життя. Москвини скарби складали на вози; “навантажили 300 возів сріблом, золотом, дорогоцінними каміннями; безчисленну кількість шовкових тканин, сукна, хутра” (Карамзін, т. 6, стор. 83).

305. Пощо тяжко працювати? Життя грабіжницьке (коли воно освячене попами, єпископами, митрополитом, і очолене “батьюшкою-гасударьом”) розкішне, славне. І легке: підставляй ніж під шию мирному господареві, бери його жінку, доньок і маєтки. Усе, що він за все життя придбав, ти здобуваєш за одну годину. Такі підбадьорюючі слова ханські тепер на устах Московського гасударя. “С намі Бог і Гасудар! Кто протів нас, тот “злодей”, “разбойнік”, “бунтовщїк”, враг гасударственной

владі!”

(Історики Московитії грабіжницьке вторгнення в чужі землі, звуть “укрепленням Російського централізованого гасударства, успіхами Росії”. І від імени гноблених племен зазначають, що вони (гноблені) “присоединілись добровольно для развітія производительних сил края”).

У Москві перебуває мурза Боч’юк (посол хана Ахмата). Він радить Московському цареві носити титул “Гасудар всея Русі”: такий титул маючи, можна думати про вигнання литовців з України (Руси), і поставити її в підлеглисть ханові Ахматові.

306. Україна (Русь) перебуває у тьмі релігійної ворожнечі. Турецький султан Магмет назначив свого слугу Рафаїла бути Константинопольським патріархом. Рафаїл, виконуючи розпорядження мусульманина-султана, посилає до Києва монаха Спиридона, давши йому титул “Київського митрополита і всея Русі”. Спиридон кличе побожних православних України (Руси) коритися патріархові Рафаїлові.

Патріярх Рафаїл підлеглий мусульманинові, а кияни підлегли Рафаїлові: у принизливе життя поставила тебе, Україно (Русе), грецька ортодоксія?!

(Константинополь тоді, коли йому загрожували турки, і він потребував від Риму військової допомоги, віддає у Фльоренції Україну (Русь) Римові, отримавши військову допомогу. Тепер Константинополь у турецьких руках. Патріярх Рафаїл веде політику повернення України (Руси) під свій вплив, щоб патріярхія мала прибутки.

307. У Києві появляється митрополит Михаїл. Він, як пише Др. Григор Лужницький, “був прихильником фльорентійської юнії”. Він кличе українців (побожних рабів) єднатися з Римом. Він відважний — підтриманий окупантами України (Руси), католиками (литовцями і поляками). Чому починається боротьба за приєднання українців до тієї чи іншої чужої сили? Хто приєднав побожних рабів, той має право їх експлуатувати на їхній землі.

Московський митрополит кличе українців, щоб вони підпорядкувалися Москві. Патріярх кличе українців, щоб вони підпорядкувалися Константинополю. Папа кличе українців, щоб вони підпорядкувалися Римові.

Попи кличуть українців, щоб вони визнавали владу вторжників (владу Литви і Польщі). Поляки і литовці дають кращі посади тим українцям, які їм вірно служать. Коли між українцями появляється людина, яка справи відродження державного життя ставить вище чужорелігійних справ, то її оточують ворожі сили і вмертвляють. (У літописах зазначено, що тих, які світські справи ставили вище релігійних, уночі топили в Дніпрі). Віра Христова стала в Україні (Русі) справою національною, рідною, святою. Той, хто не кориться єреям, безбожник, грішник, має в собі сатану: щоб спасти душу, треба вбити грішне тіло (прив'язати камінь до шиї і вночі вкинути в Дніпро).

308. 1480 рік. Хрещення татар у Москві. (Вихрещені татари, які вміють розмовляти церковно-слов'янською мовою, стараються, щоб Москва (вперше в своїй історії) стала самостійною, незалежною від тієї чи іншої орди.

Хан Мердоулат і хан Айдар з родинами, знатними мурзами і беями, і з дітьми хана Анчі-Ґирея, і з військовими загонами, вирішили поселитися у Москві, прийняти хрещення і стати братами Московського князя Івана Васильовича. Вихрещені татари звали князя Івана ханом, тобто государем вищим, як князь; “хан” значить цар. Москва тепер

має хана, але тому, що москвини хана звали царем, а його столицю Царициним, вони й князя починають звати царем, або “гасударьом”.

309. 1481 рік. Київ ослаблений майстрами релігійної ворожнечі. Киянин бачить у киянинові ворога. Занепала спонuka тяжіння до кровно рідного. Занепало прагнення до національного самовизначення. Багато намножилося доробкевичів: попи готові служити будь-яким чужим панам, щоб зберегти прибуткові церковні маєтки, які вони передають синам, а сини — внукам.

(Немає на світі нічого милішого, чистішого, святішого, як Дажбогом (Свідомістю Всесвіту), утверджений закон тяжіння людини до кровно рідного, до права бути вільним господарем на батьківській землі, і мати незалежну духовність, і вільно осмислювати себе і світ. Цей закон в Україні (Русі) знищений чужим світоглядом (грецькою ортодоксією).

У Києві князь Михайло (брат князя Семена Олельковича) — намісник Литви, півукраїнець і півлитовець. Попи явно і неявно, отримуючи дарунки від Московського князя Івана, в Києві речуть киянам: “Та ж литовці — це колишні київські раби!

Києву платили данину у формі в'язаних віників, маючи землю бідну. У Литві віра латинська, а в Москві віра грецька, Київ повинен єднатися з Москвою!”

(Чому попи не рекли киянам, що Москва була рабинею Київською: платила Києву данину личаками і хутрами. І тепер Москва — рабиня хана татаро-монгольського). Московські шпигуни у Києві викриті: князь Михайло Олелькович, який, послухавши попів-агентів московських, пробував побожних православних України (Руси) підпорядкувати Москві, 30 серпня 1481 року покараний: голова відрубана йому і його приятелєві Іванові Гольшанському.

310. Москва, почувши, що її шпигуни в Києві покарані, підкуплює свого приятеля (кримського хана Менґлі-Ґерея), щоб він спалив Київ. Хан Менґлі-Ґерей 1-го вересня 1484 року напав на Київ. Палить дома. Він розгніваний, що косаки при допомозі вогняних вишок, що стоять у степах, повідомили киян про наближення орди. Кияни з скарбами поховалися у лісах, криївках. Хан узяв у полон воєводу Івана Ходкевича і щез.

(Москва хоче використовувати всі можливі сили

(особливо Кримських татар), щоб ослаблювати Київ. Тільки ослаблюючи Київ може могутніти Москва. “Дякував Менглі-Герей за Київські погроми князь Іван” (Московський, — Л. С.) і в “1501 році Менглі-Герей на прохання Івана (князя Московського, — Л. С.) вибрався походом на Київ” (Грушевський, т. 4, стор. 327, 332).

Литовські намісники пригнали з селищ (з берегів Прип’яті) 20 тисяч українських теслярів, мулярів, ковалів, землекопів. Вони з киянами відбудували Київ. Поставили оборонні споруди. Населення Києва почало швидко збільшуватися.

311. 1487 рік. Тверь, ведучи постійну війну з Москвою, яку підтримувала Орда, ослабла, її знать (мозок Твері) ув’язнена і посічена. Тверь, як незалежна держава (князівство), погинула два роки тому. Тверці, возз’єднавшись з Москвинами, стали їхніми рабами, ім’я своє старе й славне утратили, їхні діти забудуть “хто вони, чиї сини, ким і чому закуті”. І назва града Твері (назва зненавиджена Москвою) зникне з мапи. (Тверці перестануть звати себе тверцями: їхньому містові Москва дала назву Калінін).

(“В прошлом годе вышла из повиновения Тверь. Тогда он осадил ее й кровью тверитян снова утвердил власть Москвы” (С. Бородин, “Дмитрий Донской”). Москва кров’ю тверитян утвердила у Твері власть Москви. Москва “сплотіла навекі союз Твері і Москви”.

Михаїл (князь Тверський) з родиною перебуває на вигнанні в Литві. Щоб зберегти самостійність своєї держави (князівства), він в 1483 році заключив умову взаємодопомоги з королем Казиміром 4-им, з Литвою. Він мав сорокатисячне Тверське військо. І міг би перед воротами Твері розгромити москвинських вторжників.

312. Та сталася зрада: тверські попи, перебуваючи під юрисдикцією митрополита Московського, несподівано відчинили ворота. Чому? Тверський єпископ — слуга Московського митрополита. І він попів, купців намовив зрадити рідного князя Михайла Тверського. І під час облоги Твері єпископ, попи і їхні однодумці явилися до князя Московського, “явились кь нему все тайные его доброжелатели Тверские” (Карамзін, т. 6, стор. 114). Тобто таємні доброчинці підкуплені Московським митрополитом.

Князь Михайло Тверський щиро вірив у святі таїни православія, і ця віра принесла йому загибель. Він не думав, що єпископ Тверський підлеглий Московському митрополитові, є шпигуном князя Московського. Але, коли б він не був шпигуном, то митрополит не призначив би його бути єпископом у Твері. Так є, “Усіленію веліко княжеской власті содействовала церков”, її політика.

313. 1488 рік. У Москві італійські майстри за працю отримують золото. Їхня майстерність і винахідливість робить Москву “красивим городом”. Карамзін пише, що італійський майстер Павло Дебосіс вилив у Москві “пушку велику”, “Царь-пушку”.

Щоб розбудовувати Москву, потрібні гроші: найлегше гроші здобувати грабіжництвом, тобто при допомозі “возз’єднання двох братніх народів”. Усяке возз’єднання “способствовало укреплению Російського государства”. І тому для Москви воно мало “огромное прогрессивное значение”.

Коли здійсниться возз’єднання Новгороду і Москви, Москва матиме рабів, потрібних на будови нових

вулиць московських, і матиме “жемчуги”, золото, скот. Військо князя Московського, вторгнувшись у Новгород, здійснювало “возз’єднання двох братніх народів”: стрільці ходили із закривавленими ножами від дому до дому — навіть немовлята в колисках лежали мертві з ранами на грудях.

314. 8 тисяч новгородців пов’язано (пов’язано молодих і здорових). І вигнано в Москву “на строїтельство”. Новгород став мертвим домом, “навіки був утихомирений Новгород. Остався труп: душа щезла; інші жителі, інші звичаї і вдача, властиві Самодержавію” (Карамзін, т. 6, стор. 89). Карамзін (найвизначніший історик Московитії) щедро обдарований царем Александром і царем Ніколаєм, ніби торжествує, що після возз’єднання Новгорода і Москви, з Новгорода “остався труп”. Ні, новгородці, які жили в лісах, в селищах, притаївшись, урятувалися. І вони так, як і тверці, навіки затаїли в серцях святу ненависть до тих, які порізали їхніх братів і сестер. І таким способом в 1489 році здійснене “возз’єднання В’ятки і Москви”. Заполонених молодих в’ятичів привезено в Москву. І їм, щоб запаморочити гордість в’ятичівську, показано біля Кремля “Цар-пушку”, яку щойно вилив італієць Павло Дебосіс. “Цар-пушка” була зроблена для того, щоб навівати рабам покору і демонструвати могутність Москви.

315. 1490 рік. Греки (сини Рала Палеолога) привезли в Москву знаменитого лікаря Леона, жида з Венеції. Лікар Леон лікував 32-охрічного княжича (сина князя Івана Московського). У “Ніконському літописі” написано, що за неуспішне лікування жида Леона катували, татаро-монгольські методи катування прості: ламали ребра, на вогні пекли п’яти.

Князь Іван Московський жида Леона “казнилиь всенародно на Болвановъ за Москвою рькою”, “Такую же участь имѣль въ 1485 году й другой врачъ. Нѣмецъ Антонъ: онъ былъ зарѣзанъ ножемъ подь Москворецкимъ мостомъ, къ ужасу всѣхъ иноземцевъ, так, что й славный Аристотель хотѣль немедленно уехать изъ Москви: Іоаннъ разгневался й велѣль заключить его въ доме” (Карамзін, т. 6, стор. 123, 124).

Карамзін пише, що в “жестокомъ дель народъ видель одну справедливость”. Татіщев (т. 6, стор. 76) пише, що князь Іван Васильович Московський відсік лікареві Леонові голову, “отсекоша ему голову на Болвановке апреля в 22 день”. Я вже згадував, що в Москві Болванівкою називалася та площа, де стояла басма (образ, статуя хана), біля якої князь, бояри і знатні москвини складали клятву вірності ханові, це,

“важнейшее в жизни Москвы событие”, було святом. “Народніє маси єднотушно на Болвановке демонстрували присягу на верность ханові” і на скріплення “двух братських народов” (татар і москвінов).

Хто був “славний Аристотель”, який, побачивши, що в Москві то той, то той чужинець з наказу князя “зарьзань ножем”, хотів негайно втекти до Риму? Майстра Аристотеля привіз з Риму посол Московського князя (вихрещений татарин) Семьон Толбузін. Аристотель у Москві ставив церкви, мости, палати, виливав дзвони, “пушки”. Він, як пише Татищев, поставив у Москві “церковь Успения”: такої ще “не бывало в Росії”.

316. 29 вересня став Московським митрополитом Зосим, який таємно вважав, що віра християнська рабська, і належав до визнавців віри Мойсея. 14 жовтня у Москві з’їхалися єпископи, щоб “осудити врагов Христа”. Вони рекли, що в Московитії є “враги Христа напоєні отрутою жидівською”.

Митрополит Зосим оголосив у Москві, що князь Іван 3-й — це “новий цар Константин, Москва — Новий Константинополь”. Москва — Нова Візантія. Князь

Іван 3-й — хан Московський і всея Руси. Він почав підписуватися, як “Иоанн, Божиєю милостью Государ всея Руси і Великій князь Владімірський, і Московський, і Новгородський, і Псковський, і Тверський, і Пермський, і Югорський, і, і...” І він, цар Візантійський, і тому на “бумагах” кладе печать царя Візантії — двоголового орла. І грізно зазначає, що він “Богом бережений і наставлений”. Він “Богом наставлений” (В. О. Ключевський, т. 2, стор. 127).

317. (Князь Іван Лукомський і латинський перекладач 31 січня (1493 року) були поставлені “под караул”. І князь Іван Васильович Московський “сожгоша их на реке на Москве пониже мосту в клетке. Да казнил двух братьов смольнян Богдана да Олехна... Богдан умре от торговые казни, а Олехну голову секли” (Татіщев, т. 6, стор. 81). За що спалили живцем у клітках, катували, сікли голову? Татіщев пише, що князь Іван Лукомський мав отруту: було підозріння, що хотів князя Московського отруїти. Смоляни (смоленці) Богдан і Олехна закатовані за те, що вони послали свого приятеля Волинцева з листом до князя Олександра Литовського, висловлюючи своє неприхильне ставлення до Москви. Смерть тим тверцям, смоленцям, новгородцям, які не хочуть Москві служити).

“Божий помазанник” Іван 3-й злий, як чорт: прибулі в Москву польсько-литовські послы не визнають його “царем всея Русі”, і кажуть: “Цар всея Русі живе в Москві, й не бачив Русі”. Польський король Сигізмунд-Август вважає, що Москва не є Руссю, не є Візантією.

Українці (запорозькі косаки) біля Очакова затримали московських послів, які їхали скласти поклін Кримському ханові. “Хто ви?” — питали косаки. Послы відповіли: “Ми послы царя всея Русі”. “Ви злодії царя-зłodія! Косаки — сини Русі, не дозволяють послам московським без дозволу Русі бути на Русі”.

Татари, які під Очаковим пробували брататися з московськими послами, були розгромлені запорозькими косаками. Фальшиві послы Русі фальшивого царя Русі були запорозькими косаками вигнані з Русі.

318. 1498 рік. Українці (запорозькі) косаки стріли італійця-монаха Тому, який приїхав з Фльоренції. “У нас звичай — на поголеній голові чуб, як коса. У вас на маківці поголено, а кругом вух чуб. Що край, то й звичай”, — казали косаки, угощаючи монаха. Монах

Тома сказав: “Я чув, що в Європі є степовий острів, на якому живуть люди, не маючи ні попів, ні королів, звуть себе вільними косаками. І тепер я в Косакії. Бачу, у вас чуби, як у єгипетських фараонів”. “Ні, монаше, не так: у єгипетських фараонів чуби, як у запорозьких косаків”, — жартівливо сказав косак.

Монах Тома скинув хреста і сказав: “Міняю золотого хреста на косацького коня. Косаки, прийміть мене до себе. Я втік від папи Александра 6-го. Папа — розпусний Борджія! Має п’ятеро дітей від монашок. Його донька Лукреція — принцеса Ватикану. А Цезар — син його, правитель Риму. Папа 23 травня спалив мого приятеля Саваранолю у Фльоренції на площі.

319. “За що? Савараноля, маючи 23 роки, став монахом. Проповідував католицьку релігію, був професором у містах Італії. Був аббатом фльорентійського монастиря св. Марка. У Фльоренції, як і в Римі, є католички, що продаються за гроші, або — шмат хліба. Савараноля кликав грішників до покаяння. Особливо осуджував содомське життя монахів. Папа наказав Саваранолі мовчати. Людині, залюбленій у правду, тяжко мовчати. А ви, косаки, грецьку віру маєте?”

“У косаків віра косацька, а святиня — Воля. Грек хай тримає грецьку віру для грека. Попи звуть косаків язичниками. Побожним православним заборонено мати таку косу, як мав цар Святослав”, — сказав сотник Водопал.

Монах Тома знає мови арабську, грецьку, київську, погодився бути їхнім перекладачем. Він дивувався, що на Запоріжжі є сім французів, десять турків, п'ять греків, два німці -сюди вони втекли від переслідувань. Їм всім подобалася віра косацька — вір так, як твоя душа хоче; кожна віра, яка іншої віри не гнобить, правдива.

320. У грудні місяці, як пише Татіщев (т. 6, стор. 88), князь Іван Васильович Московський “вспалился”. І “в той вспалке велел казнити детей боярских”: Володимира Елізарова, сина Гусева, і князя Івана Палецького — Хруля і Поярка, Рунова брата і Счавья Скрябіна сина Травіна і Фьодора Стромілова і Аффанасья Яропкіна”, “Казниша их на леду, главы их секоша, декабря в 27 день за то, что хотяху извести внука его князя Дмитрия Івановича”.

Якщо москвини на садизм своїх князів дивляться як на дії “Божого вибранця” і в садизмі не бачать садизму, а тільки, як ‘пише Татіщев, “вспалку” (спалах гніву), їм належить перемога: люди з нахилом до садизму перемагають людей розвиненої гуманности, і особливо тоді, коли законом і суддею стає “кінджал”. Люди “кінджала”, поступаючи так, як їхні князі, багатітимуть, проявлятимуть “вспалку”. І ректимуть: “1478 год: присоединение Новгорода к Москве. 1485 год: присоединение Твери к Москве”. 1489 год: присоединение Вятской страны к Москве. 1510 год: присоединение Пскова к Москве. 1521 год: присоединение Рязанского княжества к Москве”. Як здійснювалося “присоединение” “к Москве?” Немає значення: головне - “присоединение”.

(Люди замилювані до садизму нещасні; гноблячи поневолених, вони матеріально багатіють, а духовно — бідніють, і, щоб їх олюдянити, треба їх посадити силою меча й вогню на своє місце, і сказати: “Живіть на батьківській землі, а будете вторгтися в чужі землі в ім’я “присоединения” чи “воссоєдинения”, то буде з вами те, що ви зробили з новгородцями, тверцями”.

321. 1499 рік. Архітект Алевіз, прибулий з Медіолана, ставить у Москві кам’яний “Дворець Теремний”. Нові

й нові архітекти з Італії прибувають. Архітект Маркус зробив плян — ставить у Москві нову вулицю, яка зветься Беклемішевська, де житиме московська аристократія. Князь Беклемішов (вихрещений татарин) багатий, його рід великий і славний.

(У 1494 році грек Мануїл Ангел привіз в Москву архітекта Алевіза і Петра (майстра французької “фрязії” та “иных мастеров” італійських). Алевіз ставить у Москві “палаты каменные й кирпичные”. І жахається, бачачи замилювання до садизму, яким пишаються князі Московитії.

Татищев (т. 6, стор. 91) пише, що в січні (в 1499 році) князь Іван Васильович Московський піймав дисидента (князя Семена Івановича Ряполовського і його дітей), і “голову ему секоша на Москве — реце пониже мосту февраля 5 во вторник”.

А суд? Право оправдатися? Карамзін і Татищев пишуть, що в Москві люди бачили справедливість у жорстокості. Хто сильний жорстокістю, той і справедливий: поняття ці, очевидно, панували у шатрі хана Татаро-Монгольської орди, і їх ніхто не осуджував.

Жорстокість (ув'язнення за прихильність до “іностраница”, катування у в'язниці за “сво-бодомисліє”, за підозріння в неприхильному ставленні до царя) вважалося справою роблення порядку. І москвини завжди живуть у страху: вони царя бояться, патріярха бояться, “іностраница” бояться; постійних приморозків, які нищать їхню городину, бояться; бунтівників (пермян, тверців, новгородців, псковців) бояться; вторгнення поляків, шведів бояться; поширення єресі в православії бояться, і зі страху стають садистами; відважнішають, обезголовлюючи “предателі”, “бунтовщіков”, “позозрітельних”: роблять “порядок”.

322. Італійські архітекти ставлять Архангельський собор, де в гробницях лежатимуть “архангели” (князі Московські). Раби, які працюють “на строїтельствах красівой Москви”, за труд грошей не отримують — працюють за те, що їм “гасудар” помилював життя, возз'єднуючи Новгород, Твер, Пермю з Москвою.

Московський князь Іван Васильович “выписывалъ изъ Італіи мастеровъ пушечныхъ й серебряниковъ” (Карамзін, т. 6, стор. 50). Італійські “серебряніки” почали в Москві “чеканити гроші”, які по-татарському звалися “денгами”. Італійські художники

(особливо Петр) розмальовують у Москві церкви і княжий двірець у Кремлі. Є “денгі” — є майстри, є краса, “денга не Бог, а полбога єсть”, “денежка открываєт небеса”, “денежка все на свете делает”, “не зарекайся красть: нужда лиха, голодный и архимандрита украдет”. Московські прислів’я віддзеркалюють вдачу, настрої і поняття Третього Риму (“собирателя земель Руси”).

323. 1500 рік. “У старину називали у нас хліборобів смердами; в 16-му столітті крестьянами, тобто, християнами, але в поганому варварському понятті: довговікові наші тирани, Батиеві монголи, паплюжили Москвинів цим ім’ям. Багато хліборобів ішли тоді в кабалу до дворян; напевно знаємо, що багато батьків продавали дітей своїх, не маючи засобів прогодувати їх” (Карамзін, т. 7, стор. 131-132).

(У орді хана Батия слово “крестянін” (християнин) було синонімом раба тому, що єреї звали параківян “рабами ханськими” — православними християнами. Карамзін пише, що монголи паплюжили москвинів, називаючи їх “крестьянами”. Москвинська аристократія (татарського походження — такі аристократи, як Басманов, Годунов, Аракчєєв, Тургєнев, Тімірязєв, Ульянов

(Лєнін), Сабуров також звали хліборобів “крестянами”).

У Московитії хлібороби ішли в “кабалу”: московські дворяни не тільки користувалися татарським словником (кабала, кандали, тюрма, караул), а й методами поневолення. І вислів “монголи паплюжили москвинів” недоречний. “Багато батьків продавали дітей своїх, не маючи засобів їх прогодувати”. З історії знаємо: голод притуплює гідність, але й кличе до великих звитяг, єдності, мужності. Голодні юнаки ставали стрільцями і мріяли про добич: уторгнення на чужі багаті землі.

324. 1502 рік. У степах України (Руси) хвилюється народна сила. Чотири роки тому українці (запорозькі косаки) розбили татарські кораблі, які з Чорного моря йшли на води Дніпрові. З Переяслава, Чернігова, Києва, Туріва, Львова, Овруча, Радомишля, Перемишля, Пінська, Новгород-Сіверського тікають юнаки з попівських і литовсько-польських маєтків — тікають на конях у степи, де трави високі, де ні попа, ні магната немає, є бадьора степова воля.

Сто косаків, підкинувши вгору шапки, вибирали

атімана. Атіман не був підлеглий іншому атіманові. Косак мав право перейти до іншого атімана, або повернутися до міста. Є така, ніким необмежена вольность, в неї втрачена сила — єднати косяцькі загони у могутнє військо.

325. 1505 рік. Московський митрополит Симон оглянув клітку дерев'яну, вона подібна на ту клітку, в якій тримають ведмедя, що в святкові дні біля Кремля розсмішує княжу родину та бояр. У клітку були загнані Іван Куріцин, Дмитрій Коноплів, Іван Максимов. Клітку витягнули на ріку Москва (24 грудня), і обіклали дровами, і підпалили. “И иных многих еретиков сожгоша”.

“Будем же верны нашей матери православной церкви до самой смерти!” — заречали попи. Єретики, охоплені вогнем, кричали з клітки: “А что ж такое другое пришествіе? А что ж такое воскресеніе мьортвих?”

На вулиці Большая Ордінка (в Москві) спалення єретиків і побиття їх було оправдане боярами, які рекли: “Бьют не раді мученья, а раді спасенья”, “Не бойся кнута, а бойся греха!”

326. 1506 рік. Хрещення татар у Москві. “Ніконський літопис” пише, що Московський князь Василій Іванович і Московський митрополит Симон, і архієпископ Афанасій оповістили, що 21 грудня на ріці Москва відбудуватиметься хрещення братнього Татарського народу. У Москву прибув хан Кадакул зі всім родом своїм і військовим загоном.

Охрещеному ханові Кадакулові митрополит Симон дав ім'я Пьотр. Раділи москвини, цілуючись з новохрещеними. Та ще більше раділи, бачачи багатства, привезені татарами в Москву. Охрещена татарська знать сіла на коней: на конях золоті сідла, червоні килими, ханські наряди. Охрещений хан Кадакул став московським царевичем Петром.

У неділю (25 січня) архимандрит Афанасій у Спаській соборній церкві Успення повінчав царевича Петра (Кадакула) у присутності Суздальського єпископа Ніфонта, з Московською великою княжною Євдокією. Євдокія — сестра Василя Івановича (“царя Третього Риму і всея Русі”). Літописці такі хрещення татар ознаменовують словами: “смесь кровы в Москве”; “смесь крови” подвійно корисна — майстри Орди стають майстрами Москви, збагачуючи її великим досвідом державного

правління. І даючи їй (Москві) “порядок і багатство”.

327. 22 червня на лузі Арському (біля Казані) відпочивали татари. Був тихий і гарячий день. І раптом — крики і постріли. На луг влітає Московське військо, в якому половина вихрещених татар, які дихають ненавистю до казанських татар-мусульман. Казанські татари з Арського лугу втекли у Казань. Хто не міг утекти — був посічений. Хан Махмет-Амін замкнувся у Казані.

Москвини вірили, що Христос переміг Могамета: почали у шатрах казанських татар славити святе православ'є. Пили кумис, їли смажене і варене м'ясо, яке покинули втікачі.

Московські князі Курбський і Палецький у шатрі хана Махмет-Аміна пили кумис цілий день. П'яні москвини у шатрах відзначали “возз'єднання Казані і Москви”.

328. Хан Махмет-Амін вийшов з Казані, і з такою швидкістю і відвагою почав громити п'яних москвинів, що на лузі Арському навіки заснули полководці — князі Курбський і Палецький. А

воевода Шеян був узятий у полон. Тільки мала частина московських кіннотників, очолена бояром Зеденаєм (вихрещеним татариним, сином хана Нордоулатова), повернулася до Москви. Інші москвини і татари (навіть ті, які вже були хрещені), після бою під Казанню, пішли на південний схід (на береги річки Урал-Яїк).

Татарські загони, які не визнавали влади жодного хана, жили на берегах ріки Яїк, як грабіжники (пірати). У них були юрти, стада скоту. Вони були відомі як “газаці”. У Москві слово “газаг” вимовлялося як “казак”. Газагі були оспівані у народних татарських піснях, наприклад, “Яним-м, яним-м, биш газаг”, що в перекладі значить — “воїни, воїни, п’ять газагів”.

Запорозькі косаки, стрівши у Дніпрянських степах “газагів”, які ловили українців для продажу в Крим, громили їх безпощадно. Убитим відрізували голови і настромляли на спис — так залякували газагів (людоловів).

329. 1514 рік. Князь Константин Острозький (український полководець, підлеглий Литовському королеві) підійшов до Орші, де стояло головне

військо Московитії. М. Грушевський пише, що військо Московитії під Оршою мало “страшну катастрофу”, воно було розгромлене українським князем Константином Острозьким.

“8-го вересня 1514 року розгромив Константин Острозький під Оршою головну царську (Московську, — Л. С.) армію так, що всі гармати і сам головнокомандуючий Челядін попали у руки переможців” (М. Антонович, “І. У.”, стор. 48).

Рускіє (москвини), розгромлені українцями під Оршою, поповнювали (при допомозі казанських татар) свої сили. Казанський хан Махмет-Амін прислав Москві 300 коней, прикрашених золотими сидлами і червоними килимами, і щит та шатро. Щит — символ військового єднання, а шатро — символ єдинородности, родичання у формі “смесі кровей”. Хан Махмет-Амін старіє, немає престолонаслідника. У Москві живе його єдинокровний (вихрещений хан Шиг-Алі, внук хана Ахматова). Після смерти хана Махмет-Аміна Москва садовить на Казанський престол свого слугу Шиг-Алі, православного християнина.

330. 1519 рік. Папа Лев 10-й особливий папа. Він став

кардиналом, маючи 14 років. У справах Христових мало розбирається, але, як фінансист, талановитий. Він послав у Швейцарію монаха Бернардіна Самсона. Самсон збагачував папську скарбницю, продаючи індульгенції: за гроші відпускав гріхи минулі, сучасні і майбутні, даючи посвідки. Гріхи (навіть коли ти убив жінку свою і з іншою одружився) відпускаються, як заплатиш гроші. Він продав індульгенцій на 18000 дукатів. Продаж особливо успішний тому, що видатків немає, а прибутки першорядні.

(Щоб ніхто не відважився осуджувати продаж індульгенцій, видавши книжечку, в 1515 році Лютеранський собор видав католицький “канон”: жодний друкар не має права видати книжки без дозволу католицької влади; за порушення “канону” — відлучення від церкви і кара).

Тарас Шевченко продаж індульгенцій осудив, пишучи: “Хто без святої булли вмер — у пекло просто, хто заплатить за буллу вдвоє, рїж хоч брата, окрім папи і ченця, і в рай їди. Кінець-кінцем! У злодія вже злодій краде, та ще й у церкві. Гади, гади! Чи напилися ви, чи ні, людської крові?”

331. Папський посол Ніколай Шонберг у березні

(1519 року) оголошує пляни папські: “Папа хоче князя Московитії і всіх людей Московитії приєднати в єдність з Римською церквою, не применшуючи і не перемінюючи законів і звичаїв Московитії, та хоче її підкріплювати. А коли Москва вижене з Константинополя турків, то матиме свого патріярха і імператора”. Папа хоче, щоб князь Московський “за свою вітчизну Константинопольську стояв” (“Справи Прусії”, ч. 1, листи 164— 167).

Папа римський вважає, що коли будуть турки вигнані з Константинополя, то весь світ грецької церкви буде підлеглий Римові. Він (папа) оголошує, що “Візантія — законна спадщина князя Московського”. Якщо Москва вижене турків з Константинополя, то вона (Москва) отримає від папи патріярха-юніята, і папа дасть князеві Московитії корону імператора. Папа звертає велику увагу на Москву тому, що в ній бачить силу, яка успадкувала скарби, політику, досвід і амбіцію Татаро-Монгольської орди.

332. Посол папи Лева 10-го говорив князеві Василю Московському, що “Константинополь є законне наслідство Московського князя, сина грецької царівни” (Карамзін, т. 7, стор. 61). Царівна Софія (Зоя) померла в 1503 році, як бачимо, далі живе в політиці пап римських.

Третій Рим (Москва — велике дерев'яне селище, мало подібне на місто, нагадує ординський сарай; різниця та, що в орді стояли шатра, а в Москві — дерев'яні “ізби”. Карамзін пише, що вся Москва була дерев'яною (крім церков). Вулиці вузькі, весною стоїть така калюжа, що по вулиці може їхати тільки боярин, який має віз на високих колесах. Узимку на льоду (на ріці Москва) продається м'ясо, хліб, сіно, лежать купи дров, купці — татари, як люди багатші, крам продають у “шалашах”.

333. Татари дають московській мові татарську вимову — самавар, ґалоднай, ґлух, праматать; такі татарські вимови стають у Москві модними; “й потому скорее может объединить й татар, й русских. Таким же путем вместо “приятель” распространилось повсюду слово “знаком” (легше вимовляється татарами, — Л. С), вместо “есть”, “кушать” — “ашать” или “шамать” й т. д. “Носильщик” на среднеазиатском железнодорожном жаргоне называется “тащишка” й пр. (Н. К. Дмитриев, “Строй тюрских языков”, Москва, 1962, Академия наук СССР, стор. 466).

У Москві сто тисяч жителів — половина з них військовики, купці, ремісники і робітники, які при

допомозі закордонних архітектів ставлять нові дома. Князь строго забороняє спілкуватися з чужинцями, щоб не ширилося “вольнодумство”; біля чужинців стоять “караули” (сторожі).

Боятися “вольнодумства” вважається рабською прикметою, і таке “Рабство, не сумісне з душевним благородством, було (за словами Герберштейна) загальним у Московитії” (Карамзін, т. 7, стор. 130). Карамзін вважає, що це не рабство, а “необмежена відданість москвитян своєму князеві”.

(Я вважаю, що “рабство”, дисципліноване, цілеспрямоване, стимульоване вірою — корюся государю, особистого “я” зрікаюся, щоб бути корисним гвинтиком в машині державної Московитії, для держави корисне, його шукають всі архітекти великих імперій.

“Рабство”, яке не має мети, а коли має, то не вміє в ім’я мети дисциплінуватися, цілеспрямовуватися, мріє про волю вольную (без царя, князя, гетмана, президента і без наказодавців і виконавців, без самозречення в ім’я благ Вітчизни) — найпотворніше).

334. Карамзін пише, що стиль життя у Москві простий — москвини до обіду товпляться на ринках, а день закінчують у кабачках (шинках), де обмірковують справи нової добичі. Чому москвини мають смоленцям платити за дьоготь і смолу? Треба просити “батьошку-государя” нехай зробить “возз’єднання Смоленська і Москви”. І смоленці, ставши москвинськими рабами, смолу і дьоготь даватимуть, як данину.

(Мало тверців, рязанців, новгородців, пермянів перемогти, поневолити, треба примусити їх, щоб вони працювали на москвинів. Татари не тільки перемагали, татари рабів примушували працювати на татар. Є знаменне те, що такі поняття експлуатації особливо натхненно проповідуватиме й правнук татаро-казанського мурзи Ульянов (Ленін), кажучи: “Побудувати комуністичне суспільство руками комуністів, це -дитяча, цілком дитяча ідея”, “Управляти господарством ми можемо тоді, коли комуністи зуміють побудувати це господарство чужими руками”, “мало буржуазію перемогти, доконати, треба її змусити на нас працювати” (В. Ленін, “Вибрані твори”, т. 2, Київ, 1947, стор. 734, 735).

335. Хан Менґлі-Герей, запросивши київських майстрів, ставить двірець у Бахчисараї. Київ, як і завжди, незнищимий. Інші міста, які зазнавали такі, як Київ руїни, щезали, а Київ швидко з руїн уставав. Київ квітнув, як квіти на попелищі після осіннього весняного дощу. У Києві виготовляють вогнепальну зброю, селітру, порох. У запорозьких косаків появилася вогнепальна зброя.

Москвинські купці, які привезли до Києва соболеві хутра, оповідають про Москву: у Москві заборонено без дозволу вночі йти вулицею. На розі вулиць стоять “караули”. Хто від князя має дозвіл вночі йти вулицею, повинен перед собою нести ліхтаря. Москва має закони військової казарми, усюди строга дисципліна. І віра: “свой вертеп лучше Синайской горы”, і тому: “что грешно, то й потешно”. “Есть купножітіє монахов с монашками”, “попи живуть с наложніцями”. Доми огорожені високим забором. Ні вдень, ні вночі не можна жінки на вулиці побачити, сидять у домах: виходять тільки у супроводі чоловіків. Усе, як у Орді, строге, жорстоке, горде, спрагле нові й нові землі “соєдінять”.

336. У Києві на вулицях цілу ніч горять ліхтарі. Кияни вночі ходять по вулицях, не потребуючи жодного дозволу. У вишневих садах вночі співи молоді, сміх,

років бандури, голос сопілки. І взимку в Києві весело, бо на зимування прибувають запорожці. Запорожці мають свою вулицю — свій косацький курінь. І в Києві їхня вулиця зветься Куренівка. На Куренівці косаки продають рибу, яку вони ловлять у Дніпрі, і різну впольовану звірину.

З Запоріжжям київські косаки мають жвавий зв'язок — часами запорожці приганяють стадо овець, відібране у кримських татар. Кияни охоче в косаків купляють скотину, бо косаки не люблять торгуватися: “Оцінуй, чоловіче, сам мій крам! Там клади гроші, а там налигуй скотину. Роби так, щоб не був скривджений косак”.

337. 1525 рік. У лютому місяці Московський митрополит Даниїл покарав у Москві зайду (грека-митрополита Максима, прибулого “з Афону для перекладу грецьких церковних книг”). Грек-митрополит Максим, будучи патріотом грецьким, дивився на православіє так, як і всі його попередники (митрополити-греки): православіє, як творіння грецьке, має служити грецьким інтересам: так було в Києві від 988 року. І думав він, що й у Москві має так бути. Помилився. Він, від 1518 року починаючи, у Москві займався перекладами, його переклади були проголошені фальшивими (на

користь греків). І його, як фальшивого перекладача, замурували у Волоцькому монастирі.

У князя Василя Івановича Московського є жінка Соломія. Він з нею одружився 4-го вересня (1506 року), і цього ж року (27 жовтня) сів на престол. Соломія — горда і красива дочка хрещеного татаро-монгольського боярина Юрія Константиновича Сабурова. Соломія не дає князеві наслідників.

Митрополит Даниїл полагодив родинні клопоти князя Московського при допомозі “Євангелії”: “Неплодною смоковніцу посекают, на ея месце садят іную”. Княгиню Соломію, як “неплодную смоковніцу”, узяли “под караул”. І посадили її в “кібітку качевую” (слова ці татарські значать — “критий віз подорожній”). І привезли її у Суздаль у Покровський монастир. Є закон: коли дівицю стрижуть у монашки, вона повинна молитися, а Соломія — кричала. Іван Шігон, який її проваджав від імени князя з Москви до Суздаля, почав її бити, у келії її знасилював і опікувався, щоб вона не втекла до Москви.

338. Через шість тижнів (після відправлення Соломії в Суздаль) у Москві в 1526 році князь Василь Іванович,

щоб молодшим виглядати, поголив бороду, і митрополит його повинчав з молоденькою дівцею Єленою (з роду вихрещених татар Глинських).

(Пройшов рік, у Москві стало відомо, що в Суздалі у монастирі Покровському княгиня Соломія, яку проголосив митрополит “неплодною смоковницею”, стала “плодная”: вона народила сина і назвала його Грігорієм). Молода княгиня Єлена після трьохрічного подружнього життя злякалася — митрополит може й її проголосити “неплодною смоковницею”.

Княгиня Єлена 25 серпня (1530 року) народила сина і дала йому ім'я Іван. Возрадувався князь Василій Іванович, та радість була коротка: завжди понурий і хворобливий він помер 25 вересня 1533 року. Біля княгині Єлени, як завжди, “Улюбленець Єлени, князь Іван Телєп'єв”. Князь Іван Телєп'єв любить трьохлітнього царевича Івана, як сина рідного.

339. “З смутком бачачи нескромну слабість Єлени до князя Івана Телєп'єва, який володів серцем її і хотів управляти Думою і Державою, Михаїл Глинський, як пишуть, сміло і твердо говорив племінниці Єлені про сором розпустити завжди мерзотний” (Карамзін, т. 8, стор. 7). Єленині прислуги (жінки) оправдували її: не

хотіла бути ув'язненою в монастирі, рятувала молодість свою.

Можна ганити її і її коханця князя Івана Телєп'єва, їхню любов осуджуючи, але вони подарили Москві великого сина: царевич Іван виросте і стане Грозним. Утілить він в собі владолюбство чингісханське, відізветься в його серці кров великих монголів, і їхня агресивна мудрість. Єлена (мати царя Івана Грозного) красива, горда і по-варварському жорстока. Вона, як пише Карамзін, “считала жестокость твердістю”. Вона любила мучити підлеглих і навіть її (Єленин) дядько Михайло Глинський був “замучений Еленою”. І свій ханський характер вона передала й своєму синові (Іванові Грозному).

Іван Телєп'єв (його вважають батьком Івана Грозного) також мав характер садиста, розкошував він, бачачи смертні муки дорослих і дітей. Ним катовані “деякі померли у муках, інші в в'язницях. А дітей боярських (тридцять осіб) повісив, як зрадників на дорозі Новгородській, на великій відстані один від одного” (Карамзін, т. 8, стор. 10).

340. Італія і Англія прагнуть визволитися з

християнських догм, освячених папами, і на перше місце поставити справи національні, державотворчі. Нікколо ді Бернардо Макіавеллі вважає, що Італія слаба тому, що не має сильної ні монархічної, ні республіканської влади. Католицька церква стримує національне відродження народу.

Макіавеллі голосить, що державна влада має земне, а не небесне походження. Сильною владою може бути тільки та влада, яка себе не підпорядковує традиціям, законам, поняттям моралі. Він каже, що “мета оправдує засоби”.

Томас Гоббс обадьорив розум англійської еліти, сказавши їй — християнська церква має служити інтересам державного життя Англії, а не — навпаки. Король — голова держави і церкви. Громадянин, який кориться державним інтересам, проявляє добродійність і високу моральність. Що таке зло і добро — визначає держава, а не окрема людина, монах чи архиєрей. Справедливе те, що для держави справедливе: держава охороняє інтереси народу.

Учення Макіавеллі і Гоббса не нові, вони були проявлені у стародавньому Китаї, у Сумерії, Вавилоні, Єгипті, Римові, Атенах і в “ясаках” (законах)

Чингіс Хана Темуджіна. Та в часи домінації християнських догм над національними інтересами народів, учення Макіавеллі і Гоббса було особливо важливе для тих синів народу, які любили свою Вітчизну понад життя. І бачили, що їхні мислі і почування поневолює церква — власність католицької еліти.

Остап Дашкевич, Черкаський староста, боронить Українські землі від вторжників (Кримських татар). Очолені ним українські (косацькі) частини гнали й московських вторжників, розгромивши їх над рікою Ока.

Іван Крип'якевич пише, що “Козаччина творилася стихійно й оформлювалася й консолідувала сама, не бажаючи собі втручвань збоку”. Стихійність — могутня сила, в якій проявляються священні прагнення народу вигнати вторжників з рідної землі. Але тому, що вона неорганізована, їй тяжко свою силу закріпляти.

341. 1536 рік. Хрещення татар у Московитії. Єпископ Макарій їздить по містах Московитії: здійснює хрещення татар, які постійно прибувають з Астрахані, Уралу, Казані. У Ростові (біля Суздалі) одночасно

охрещено 43 татарки і їхніх 36 дітей. У Пскові охрещено 55 татарок, у Орішке — 12.

Хан Осан, охрестившись, отримав ім'я Михаїл, став відомим князем Михаїлом Осановим. Охрещених татарок “священники давати замужь, а оне кь вере Христовой добры быша” (Карамзін, т. 8, стор. 5: Примітки).

1538 року, 3-го квітня, померла княгиня Єлена Глинська (мати Івана Грозного), залишила 8-мілітнім круглим сиротою царевича. Князь Василь Шуйський (брат померлого князя Василя 3-го) очолює престол, опікується Іваном (Грозним).

(Москва оточена потрійними оборонними спорудами: 20 травня (1534 року) раби, пригнані на “строїтельство Москви” із країн возз'єднаних з Москвою, почали рити глибокі рови. Була поставлена оборонна стіна “Китай”, стояли вежі з воротами — Стретінськими, Троїцькими, Всесвятськими. Китай-стіна, починаючи від річки Москви (так бачу на старинній мапі), дугою ішла навколо міста Москви, охороняла стіни Кремля. Слово “кита” (Китай) так, як і слово “кремль”, неслов'янське, означає “огорожа”).

342. (Князь Василь Шуйський поставив “под караул” митрополита Даниїла (поставленого на митрополита 27 лютого 1522 року). І заслав його у Волоколамський монастир, де він помер 22 травня 1547 року. Даниїл учив, що “Для Боґа народ ничто перед царьом, а цар всьо”. Він благословив москвинів, які йшли “на добич”; тішився, коли вони, повернувшись з пограбованих земель, приносили йому дорогі хутра, золоті вироби. Він любив відвідувати монастирі і не гнівався, чуючи від бояр і купців слова: “Пойду в монастирь, где чернецов пусто, а баб густо”; він був “белым клубком с сердцем княжего слуги”: зробив помилку, посварившись з Василем Шуйським, і тому був арештований).

(“Митрополит Даниїл — покірний слуга і раб великого князя до забуття своїх обов’язків, здібний до таких дій підлабузництва, при яких вимагалось віроломне клятвозлочинство; був сповнений безпощадної ненависти до своїх ворогів і готовий на всякі засоби, щоб їх знищити; у приватному житті належав до тих людей, які люблять добре пожити” (Е. Голубинський, т. 2, стор. 737)).

343. 1539 року (6 лютого) Московським

митрополитом став ігумен Троїцького монастиря Іосаф Скріпичин. Він наставлений Москвинським князем (намісником малолітнього Івана Грозного) Шуйським. Вірний син Москви призначив вірного сина Москви митрополитом, щоб він служив Москві і тільки Москві: така православна церква обожує державу, її авторитет і служить їй.

Польський король Жигмонт наставляє Луцького православного єпископа Макарія бути “батьком Українського народу”, тобто Київським митрополитом: такий “батько” не служить Україні (Русі), а її жорстокому катові. Християнство тут є, як я часто говорю, знаряддям гноблення і обману Українського народу. Митрополит служить тому, хто його зробив митрополитом.

344. Єпископи в Україні (Русі) парафіянам речуть, що церква є наставником, керівником, учителем, опікуном, охоронителем життя овець стада Христового. І в цей же час вони закликають народ коритися вторжникові — королеві Жигмонтаві. “Церковцю рідну рятуймо! Приводьте корів, волів, усе, що найкраще! Королеві Жигмонтаві віддамо, а він за це дасть єпископа! Щоб церковця рідна була порятована, королеві Жигмонтаві поклони складаємо”. Виходить так: щоб мали ми, побожні

раби, ярма на шиях, служімо кожній чужій владі так, як служать наші попи і єпископи — “духовні батьки наші”.

“За обсадження цього (Львівського, — Л. С.) єпископства король (Жигмонт 1-ий, — Л. С.) одержав сто волів”, “Польські королі (Жигмонт 2-й, Август) вважали церковні уряди, як засіб винагороди за “вірній і пильній” служби для держави” (Лужницький, стор. 219, 221). Отже, коли ти, українець-єрей, будеш польському королеві помагати гнобити свій рідний народ, обманюючи його словами “рідна церква — рідна мати наша”, і цим зміцнюватимеш панування польське в Україні (Русі), то король зробить тебе єпископом, одержавши від тебе “сто волів”.

345. 1540 рік. Рідний Києве! І в неволі ти красивий, уквітчаний садами, таємничий, вічний. Якщо б на основі археологічних відкриттів визначати Твій вік, то Ти старіший, як Ур, Ума, Кносос, Матгура, Єрусалим, Атени, Рим, Лондон, Париж. Ти є колискою, у якій виколихалася первомова людей Білої раси, визріла чарівна найстародавніша культура на планеті Земній (Мізинська, Трипільська). З твоїх вічносвіжих джерел пили животворну воду горді й великі Роди, бадьорі й красиві Предки Оря, Сумеріяна, Гіттіта, Скита, Ет-

руска, Геллена, Латина, Англіїця, Француза, Еспанця,
Серба, Хорвата, Шотляндця, Ірляндця, Шведа,
Норвега, Голяндця, Тевтона, Чеха, Словена, Поляка.
Усі вони, як одна родина Європи, брати і сестри!

Мемуарист М. Литвин (син гордої Литви), побачивши тебе, Рідний Києве, написав, що “Київ багатий на іноземні товари, бо немає шляху більш звичного, як стародавній, давно прокладений і добре відомий шлях, що веде з Чорноморського порту, Кафи, через ворота Таврії на Таванський перевіз на Дніпрі, а звідти степом до Києва”.

“По цьому шляху відправляються з Азії, Персії, Індії, Арабії, Сирії на північ у Пскову, Москву, Новгород, Швецію, Данію східні товари, то: коштовне каміння, шовк, шовкові тканини, ладан, пахощі, шафран, перець”.

346. “Під час переходу каравану значні прибутки одержують київські жителі, воєводи, митники, купці, міняйли, човнярі, візники, трактирники, шинкарі, і обставина ця не викликає понині ніяких скарг, ані з боку москвинів, ані турків, ані татар”.

У Києві можна почути новини про події у різних країнах світу. Купці говорять європейськими і азійськими мовами. На торзі, на вулиці, в шинках вільно обмінюються поглядами. Кияни звикли бути щирими і привітними: бо чому кияни мають непривітно дивитися на чужинців, які на їхні ярмарки з різних кінців світу везуть коштовні вироби, ласощі, пахощі, тканини? У киян ставлення до чужинців доброзичливе. Чужинець, крам привізши, хоче між киянами приятелів мати, щоб дістати краще місце на ярмарку, у гостинниці, безпеку в дорозі, допомогу на Дніпрі.

Купець, прибулий з Німеччини, оповідає, що священник Тома Мінцер голосить, що церква грецько-латинська це “печера диявола”, визнавці Томи Мінцера палять ідолів церковних (хрести, “дерев’яні зображення Пріснодіви Марії”). І про це говорять між собою київські бондарі, теслярі, ковалі, чинбарі, гончарі, шевці, склярі, ткачі, малярі — люди, які живуть життям Києва”.

347. 1549 рік. Московський митрополит Макарій в Успенському соборі проголошує 16-тілітнього князя Івана (Грозного) царем (ханом). Є думка: коли народ не має історії славної, то він повинен її придумати. І нею житися так, як живиться дитина казкою,

приємно себе хвилюючи, свою уяву розвиваючи.

“Золота шапка, подарована ханом Узбеком, в Москві названа “шапкою Мономаха”: корисно видумкою переконати європейців, що династія Київських князів перейшла жити в нове мешкання, в Москву. Москвини, вірячи, що на голові їхнього князя красується “Мономахова шапка”, стануть гордими і зарозумілими. І головне — беззастережно відданими князеві: тільки той князь спроможний нові землі завойовувати, який оточений відданими людьми.

У Ферапонтовому (Білозерському) монастирі (біля озера Білозерськ, коло Онеги) сидів, як арештант, митрополит Спірідон. Він був названий Сатаною, тому що оповідав людям неймовірні марення про життя в пеклі і в раю. І він у Ферапонтовім монастирі видумав “Всемирную історію Московську”.

348. Спірідонова “Всемирная історія московська” “гласить”, що з роду Александра Македонського походить Клеопатра. Її королівський вінець римляни привезли до Риму. Після убивства Юлія Цезаря, Август був вінчаний на імператора вінцем римського царя, а одягнений був в одягу єгипетського фараона

Рамзеса, і вручили йому ще й митру царя
Індійського, яку в Індії взяв Олександр
Македонський. Римляни, обділивши свого
імператора Августа регаліями імператорів світу,
гукали: “Радуйся Августе, царю Римський і всея
Вселенної!”

“Август почав робити порядок на світі. Він зробив
Патрикія царем Єгипту, а царя Пруса посадив на
березі ріки Висла. Від Пруса постала Прусія, з роду
римського володаря Пруса походить рід Рюрика, а
Прус же походить від Августа. Від Рюрика походить
князь Мономах, якому шапку передав цар Візантії, і
ця шапка тепер з волі Христової є на голові князя
Московського, і тому цар Московський походить з
роду Олександра Македонського, з роду імператора
Августа, з роду Рюрика, і є він царем Третього Риму, і
має він візантійський герб — орел двоголовий”.

349. Монах Филофей, натхненний “Всемірною
історією Московською”, проповідує обоження царя і
Москви. Він рече: “Внімай тому, благочестівий цар!
Два Ріма палі, третій — Москва стоїт, а четвертому
не бивать! Соборна церков наша в твоєм
державном царствє одна тепер паче соннца сияєт
благочестієм во всеї поднебесной; все православние
царства собрались в одном твоєм царствє; на всеї

земле одін ти — християнській цар” (Ключевський, т. 3, стор. 293).

Московські попи, монахи, єпископи і митрополити удосконалюють культ царя і государства, навівають москвинам почуття національної вищости, боговибраности, винятковости, і в москвинів постає прагнення своєму “я” підпорядкувати чуже “я” (нацменське, іноязыке).

(Еліта красної Москви, перевидаючи в інституті лєнінізму “історію Татіщева”, “історію Соловйова”, “історію Покровського”, “історію Ключевського” та інших ідеологів монархічної Московитії, себе виховує в дусі месіянїзму, проповідованого митрополитом Спірідоном та монахом Філофеєм).

(Поети, письменники, артисти, політруки, прикрасивши груди орденами Леніна і Суворова, пропагують гасла імперської Московитії: “Москва — столиця світового комунізму і другій — не бувати! Партія Леніна “паче соннца сіяєт благочестієм во всєй поднебесной”, на всій Земній плянеті єдиний ти, батько всіх народів, Ленін!”).

(Москвини державним законом освячують і військом скріплюють культ Леніна, культ партії, культ соціалістичного государства, розвиваючи і звеличуючи свою москвинську (великоросійську) гордість. “Чи чуже нам, великоруським свідомим пролетарям, почуття національної гордості? Звичайно, ні! Ми любимо свою мову і свою батьківщину”, “Ми сповнені почуття національної гордості”, — пише В. Ленін у 1914 році в статті “Про національну гордість великоросів”.

Коли ж українці кажуть, що й вони, українці, люблять свою мову і свою батьківщину, і хочуть, щоб Київ говорив українською мовою так, як Москва — московською, то вторжники, ленінські великороси, в Україні арештовують українців, вивозять їх у Мордовію, називаючи їх “предателями”, “буржуазними націоналістами”, “кримінальними злочинцями”, “запроданцями”, “ворогами народу”, “бандитами”, “прихильниками воєнних конфліктів”, “шпигунами західних розвідок”, і катують їх ленінські опричники так, як катували опричники Івана Грозного новгородців за те, що вони не корилися “благочестівому царю Московському”).

350. Українські “єпископи жили, як світські люди, полювали, робили збройні напади на сусідів.

Холмський єпископ Теодосій Лазовський, добувши війною від Борзобогатого Володимирське єпископство, роздав його усе, всі села й маєтності, дітям і приятелям. А саме владитство продав ігуменові Києво-Печерського монастиря Милетієві Хребтовичеві” (Г. Лужницький, стор. 225).

Що значить — єпископ роздавав чи продавав села? Торгував побожними парохвіянами. І цей єпископ почне ширити кличі “За віру православну”, тобто за маєтки єпископські, за право панувати над побожними православними рабами. Побожні православні раби, бачачи, що їхній єпископ дбає тільки про свої маєткові вигоди і служить чужій владі, вчать в нього також служити чужій владі, славлячи православну віру. Так калічиться добра вдача народу.

351. 1551 рік. У Москві цар Іван Грозний на Стоголовому соборі (на соборі, що обмірковував “сто глав” (розділів)) сказав: “Попы, церковные причетники в церкви всегда пьяны й без страха стоят й бранятся, й всякие речи неподобные всегда исходят из уст их” (“Стоглав”, СПб, 1863 р., стор. 51). Він сказав, що в монастирях є “содомский грех” й “монахи обитают в одних монастирях с монахинями”, “у ігуменів й архимандритів по келіям

жонки й девки”. (У Москві тому й поширилося прислів’я: “К игуменьє — полковник, к послушнице — денщик”).

Собор постановив, щоб “попы служили молебни за здоровья царя”. І “щоб не сквернословили і п’яні не входили у вівтар, і не билися до кровопролиття” (“Стоглав”, стор. 60—61, 98—99). І що москвини не мають права у Москві стрічатися з чужинцями і розмовляти з ними: чужинці вільнодумними поглядами псують характер москвитян і порядок Москви.

Після Стоглавого собору відвідав Москву англієць Річард Ченслер, який у спогадах написав: “А що відноситься розпусти і п’янства, то в світі немає подібного, та й по-здирстві, то це найбридкіші люди під сонцем” (“Англійськіє путішественники в Московском гасударстве в 16 веке”, 1938 год, стор. 65).

Англієць Ченслер не знав, що розпуство, здирство і п’янство, яке він бачив у Москві, занесене з Орди: у Орді визначні татари мали по двадцять жінок, залицялися до невісток, “снохачество” в Москві ординського походження. П’янство — вияв

приятельства, Московські князі пили з ханами кумис до втрати свідомости. І хан казав: “П’яний князь значить друг, має чисту совість, з любови до мене обцілював моїх прислужниць”.

352. Коли чужинець у Москві питав москвитянина: “Чому ваш цар, ніколи не бувши на Русі, зве себе царем Русі?”, москвитянин мав готову (отриману від попів) відповідь: “Русь має нову квартиру — перейшла з Києва в Москву”. (Коли кияни почнуть західноевропейцям доводити, що кияни — це слов’яни, а москвитяни — це фіно-урало-алтайці, які говорять так, як і неслов’яни, болгари, по-слов’янському, то чимало західноевропейців відповідатимуть: слово “рашен” має таке значення, як і слова “африканець”, “араб” (географічне, а не національне), вірменів, українців, грузинів, москвинів, узбеків, калмиків звано “рашен”).

Є татарські ґазаґі (казакі), які діють біля Яїку (Уралу), Яїцькі казакі. І є Терські казакі, які діють між Доном і Каспійським морем, між ними є татари, башкіри, москвини. Є Запорозькі косаки, яких татари і москвини також звуть ґазаґамі (казакамі).

353. (У 1492 році запорозькі косаки напали на татар

під Тягинєю (Бендерами), і розгромили їх. Кримські татари наполохані запорожцями, шлють послів за послами до князів Литви, щоб вони присмирили запорожців. Князь дає наказ: урядовці зобов'язані об'їхати Київщину, Канівщину, Черкащину, Переяславщину і записати усіх запорожців. "Хто знає, де тут є казаки?" "Таких немає".

Попи, старости, різні урядовці вороже ставляться до запорожців тому, що вони підривають їхній авторитет: князь Литовський думає, що попи і старости співдіють з косаками. Косаки б'ють кожного вторжника і того, хто з ними приятелює. І кажуть: "Наша земля наша". Косаки громлять татарські і москвинські казацькі ватаги, які то там, то там грабують українські села.

(У 1545 році косацький провідник Карпо Масло у степу біля Браслави заснував Косацький кіш. Кіш не визнає жодної чужої влади, б'є турків, татар та інших вторжників. І лякає старост і попів, які перебувають на службі окупантів-литовців).

354. 1552 рік. Запорозькі косаки (горде українське степове юнацтво) опанували степи південного Дніпра. Литовський князь, який вважає себе паном

України (Руси), посилає послів у Орду через Волощину: Дніпро перебуває в руках Запорізької сили.

Дмитро Вишневецький (з роду українських князів), великий Волинський землевласник приходить на Запоріжжя з попом. Він має доручення від князя Литви, який володіє землями України (Руси), очолити запорожців. “Запорожці, коли визнаєте Дмитра Вишневецького своїм провідником, буде для вас з Києва (від намісника Литовського князя) привезена зброя”. “Коли хочеш бути провідником Запорозьких козаків, приймай обряд посвячення на козака”. Піп знає, що голення бороди справа антихристська. Усі козаки виглядають, як брати — мають вуса і чуби: справжні внуки царя Святослава.

355. “Дмитро Вишневецький прийме освячення на козака, коли козаки приймуть до себе попа”. “Якщо піп служитиме козакам і не буде підлащуватися чужій владі, приймемо”. “Козаки! Значить ми дійшли до згоди. Знаєте ви, що між потомками хана Менглі-Герая був бій за престол. Уся родина (з дорослими і дітьми) хана Саїб-Герая лежить порізана у шатрах. Ханом стає Девлет-Герей. І має він ціль — робити напади на наші села і міста. Я, ставши вашим провідником, буду разом з вами боротися з

невірними, з бусурменами”, — мета в Дмитра Вишневецького — боротьба з мусульманами.

Дмитро Вишневецький вважається тактиком: їздить у Туреччину, запорожці торгують з татарами. І в цей час він закликає православних бити мусульман; веде переговори з царем Іваном Грозним. Мусульмани побачили у запорожцях своїх релігійних ворогів. (Очевидно, боротьбу запорожців з мусульманами будуть підтримувати попи грецької ортодоксії).

Запорожці повинні були на перше місце поставити справи відродження державного життя України (Руси). І шукати приятелів у сусідніх державах, поминаючи справи релігійних ворожнеч.

Біля Дмитра Вишневецького не було радників (державних архітектів), які б йому сказали: “Не кажи, що у турків “віра проклятая”. Єднай для оборони Вітчизни приятелів усяких релігій — усі на світі віри повинні служити священній справі державної України (Руси)! Заборони попам ширити між запорожцями гасло “за православіє”; це гасло деморалізує; поширюй клич — за державну Україну (Русь), яка шанує всі віри.

356. 1553 рік. Хрещення татар у Москві. Татарські хани Утемиш-Герей і Едигер, і їхні жінки, сини, дочки, їхні старшини і воїни, хрещення прийнявши, стали “руськімі православної віри”. Утемиш-Герей став Александром Утемішовим, а Едигер — Семеном Едигеровим.

Хрещення відбулося 26 лютого. “Священний обрядъ совершился на берегу Москвы-реки, въ присутствіи Государя, Боярь й народа. Митрополить былъ воспріемникомъ отъ купьлы. Едигерь, названний Симеономъ, удержаль имя Царя; жиль въ Кремль, въ особенномъ большомъ доме; имьл Боярина, чиновниковъ, множество слугъ, й женился на дочери знатного сановника, Андрея Кутузова, Маріи” (Карамзін, т. 8, стор. 126).

Хани татарські, ставши рускімі православної віри, почали й татар робити рускіми при допомозі митрополита Макарія Московського.

Татари, які не хочуть відмовлятися від татарських імен і татарської чи мусульманської віри, розкуркуюються. Хрестителі виганяють їх взимку з

їхніх юрт, домів. Розкуркулені йдуть з дітьми в ліси і болота на загибель.

Митрополит Макарій став великим землевласником. Хан Симеон Едигер передав йому землі тих татар, які були посічені, покарані, вигнані в ліси за небажання ставати православними. Митрополит Макарій охрещених татар проголосив “руськімі греческой православной церкви”. Казанська орда перестала існувати, її хани стали рускімі.

357. 1556 рік. Татаро-кримська орда могутня, приймає від Москви і Литви данину. Кримський хан хоче мати переговори з Дмитром Вишневецьким — князем України (Руси).

(Архітект держави уміє всі союзи використовувати для справ державних. Якщо хан, щоб зміцнити союз з Україною (Руссю), хоче князеві допомогти вигнати з українських земель вторжників (поляків і литовців), треба з ним не воювати. Треба, його прихильність використовуючи, мати на Запоріжжі сто тисяч воїнів готових боронити волю Вітчизни).

Князь Дмитро Вишневецький, шануючи попівські

поради, єднається з православним князем Іваном Грозним, розгромлює мусульманську фортецю Ісламкермен. Хан Девлет-Гірей примушує запорожців у 1557 році зруйнувати оборонні споруди на Хортиці.

“Царю Іване Грозний, чужинці кажуть, що ти князь, а не цар. У Москві немає патріярха, значить немає царя”; москвини слово “Грозний” уживали у значенні “Сильний, Владний”; справжній самодержець повинен бути “Грозним”.

358. Константинопольський патріярх Деонісій за милостинею (жебраниною) послав до Москви Кизичеського митрополита Іосафа: Кизик — мале вбоге містечко. (У старі часи у Візантії й такі містечка мали своїх митрополитів, і Київ був патріярхом зрівняний у церковних правах з Кизиком).

Іван Грозний передав Іосафові для Деонісія золоті скарби, соболі, горностаї. І сказав, що хоче від патріярха дістати титул царя. Побожні православні, знаючи, що Грозний отримав від патріярха благословення бути царем, стануть смиреннішими. І Україна (Русь), підлегла Константинопольському патріярхові, знатиме, що тепер єдиний у світі

православний цар живе у Москві, і єреї київські почнуть на царя Московського орієнтуватися. Патріярх пообіцяв Грозному дати титул царя, але зволикав — та нові дари знову отримавши, він дав у 1561 році Грозному титул “царя Русі”.

359. 1560 рік. Литовський князь дав наказ привезти до Києва 200 бочок пшениці і 200 бочок вівса. По Дніпрі пливе ліс; у Києві ставлять нові доми. Литва, тримаючи у Києві залог, боїться, щоб українці (запорожці), очолені князем Дмитром Вишневецьким, не вигнали її з земель України (Руси). Запасується харчами і зброєю.

Дмитро Вишневецький, заповнений попівським гаслом “за православіє”, ставить справи державного життя народу рідного на друге місце. Попи-раби використовують Вишневецького і його козаків, та не прагнуть проголосити його царем України (Руси). Вони, як солдати Константинопольського патріярха, покликані визнавати царем того, кого визнає патріярх. Патріярх визнає Івана Грозного царем православного світу.

Українці, прийнявши віру з Візантії, не прийняли візантійських законів правління державою; цар

назначає патріярха. Цар Володимир Хреститель, хоч і діяв, як суверен, та на основі тієї віри, яку він прийняв, він був духовно підлеглий імператорові Візантії. Він не мав права призначати митрополита. До Києва, не питаючи князів України (Руси), приїздив митрополит з Візантії, призначений імператором і патріярхом Візантії.

Гнітючий закон поневолення розуму й духа України (Руси) єреї звуть “святою справою хрещення українців. Божою благодаттю”.

360. У Москві тільки той піп має права бути попом, який справи державного життя Москви ставить вище справ християнських — і тому православіє приносить Москві користь. Попи у Москві (взоруючись на культ хана, імператора) постійно пропагують культ царя. “Одному Богу ґасудар ответ держіт”; “Что Бог на небє, то царь на земле”; “Суд царєв — суд Божій”; “Богом да царьом Москва крепка”; “Не Москва ґасударю указ, Ґасударь — Москве”; “Ґасударь — батька, земля — matka”; “Без царя — земля вдова”; “Без царя народ сирота”; “Нельзя земле без царя стоять”; “Народ — тело, а царь — галава”; “Светітсь одно солнце на небє, а царь — на земле”; “лучше мрозний царь, чем семібоярщина”.

Бояри прагнули обмежити владу царя, ослабити його впливи на життя. “Лучше мрозний цар, чем семібоярщина” (рада боярська). Рада боярська радиться, свариться, спільної мови й дії не може створити. Грозний цар дає наказ і дає дари тим, які його накази беззастережно виконують. (Москвини визнають, що Іван Грозний був тираном, жорстоким завойовником, і в цей же час гордяться його вторгненням в чужі землі, і не хочуть повернути завойовану землю її законним синам).

361. Обоження царя постає з багатьох причин. 1. З щирого веління душі: люди люблять звеличувати володаря, який їх чарує розумом, силою, багатствами, і вони у володареві бачать захист свого життя, оборону від чужого племені. 2. З примусу й страху (є наказ шанувати царя, який вважається батьком; за непошану батька — суд і кара). 3. З прагнення творити порядок і авторитет: люди вважають, що коли не буде пошанований цар, то не буде порядку: появиться безвладдя, беззаконня, сусід почне грабувати і вбивати сусіда, ніхто нікого не визнаватиме авторитетом. 4. З релігійних мотивів (фараони, імператори вважалися синами Божими, вибранцями Неба і Землі).

Урало-Алтайські шамани особливо берегли ханів (племенних вождів) від наврочення. Вірили, що жіночі очі можуть ханові заподіяти нещастя, пошкодити рівновазі його мислення і почування. Наприклад, у забобонній Москві поширилася чутка, що чарівна бояриня Марія може своїми очима наврочити — заподіяти горе цареві Іванові Грозному. І москвини, рятуючи царя від наврочення, на Красній площі відрубали голову боярині Марії, а потім (як пише Карамзін) по черзі повідрубували голови й п'ятьом її синам.

362. 1565 рік. Іван Грозний (отримавши титул царя від патріярха Деонісія) засновує опричнину (предтечу Чека, НКВД, МГБ); слово “опричнина” походить від “опроч”, і значить “особливе”, “надзвичайне дворянське військо Грозного”. При допомозі опричнини Грозний утверджував порядок в Московитії, вважаючи, що всі його дії євангельського походження. Він розуміє віру Христову так, як розуміли імператори Риму і Візантії. Він добре засвоїв “Євангелію” і, тримаючи її, рече: “Всяка душа да повенується властям, нет власті не от Бога, кто протівется власті, протівется Божому повеленію!”

Молодий красивий боярин Фьодор Басманов (вихрещений татарин) — права рука Івана Грозного.

Князь Дмитрій Оболевський-Овчинін висловився, що “Цар Грозний займається содомськими делами”. І Грозний під час обіду в Кремлі (при всій знаті Московській) устроїв ножа йому в груди. Грозний у Кремлі з молодими хлопцями, які були одягнені в маски, непристойно танцював. Боярин Рєпнін сказав, що цар Грозний розпусник. З наказу Грозного боярин Рєпнін був зарізаний у церкві.

“Чому, царю Грозний, так робиш?” “Я грішний цар, пороки мої ховайте, а славні діла мої вихваляйте, щоб була сильна держава!” У Москві “з’явився свій іслам, але не у відношенні до Бога, тільки у відношенні до держави” (В. Соловйов). І таїна росту Московитії в тому, що москвини вміли “своїх царів великих вихвалять за славу, за добро, а за гріхи, за темнії діяння Спасителя смиренно умолять”. І Карамзін (як довідуємося) скаже, що справа не в тому, що Грозний убив того чи іншого боярина чи дівичь брав силою, а в тому, що він створив могутнє Московське государство. “Лишь строгостью мы можем неусыпной сдержать народ. Так думал Иоанн, Смиритель бурь, разумный самодержец” (А. Пушкин, “Борис Годунов”).

363. 1568 рік. 4 листопада цар Іван Грозний за непослушність арештував Московського

митрополита Филипа (Количева), позбавив його митрополичого сану, посадив у Тверський монастир. Филип, ставши по стороні збунтованих бояр, речав: “Протів церкви царю не устоять!” Іван Ґрозний відповідав: “Цар никаму не подвластен, кроме Христа, сина Божия!”

Отже, християнство в Москві зобов’язане служити державним інтересам: коли архиєреї цього не розуміють, їх треба ставити “под караул”. І так поступали з патріярхами й візантійські імператори. Якщо б царі Володимир Великий, Ярослав Мудрий та їхні наступники були підпорядкували грецьку церкву державним інтересам, наставивши того чи іншого русича Київським патріярхом, українці не були б “побожними православними рабами грецької ортодоксії”.

У Московії деякі православні боронять митрополита Филипа? На північ від Москви (на землі Фінського племені Вєсь) тече річка Шексна. “Княгині Евдокія й Александра, потоплены вь Шексне реке повелєнієм Царя Іоанна” (Карамзін, т. 9, стор. 58: Примітки).

364. (Запорозький княже Дмитре Вишневецький, у тебе воїни добрі, в тебе земля багата! У Чорному лісі,

щоб не бачили старости і попи, куй мечі. І зроби так, щоб по селах України (Руси) ходили пандаристи (бандуристи), оповідали людям, хто вони, чиї сини, звідки вони, ким, чому закуті? Побожні православні раби не знають, хто вони, кажуть: “Ми православні, з роду Яфета походимо, поганцями були, греки нас просвітили”. Бандуристи, зробіть так, щоб у степах рокотала слава про царя Святослава, про Україну (Русь) без вторжників поляка, литвина, татарина, москвина).

Михайло Грушевський написав, що князь Дмитро Вишневецький “замішався в особицю Молдавську і вибрався туди з козацьким військом: покликали його туди Волохи, але зрадили, й Вишневецький попався в неволю, відіслали його в Царгород, і там убили”. Микола Аркас пише, що “Року 1564-го зібрав Вишневецький 4000 козаків і пішов у Молдавію. А тут його зрадою спіймали і одпровадили у Константинополь до Турецького султана Селіма 2-го. Селім, сердитий на нього ще за те, що він нападав на Крим, велів його вбити”.

(Не пролунала в Україні (Русі) пісня, що борець за державне життя Вітчизни безсмертніє в Царстві Духа Предків. Мандрівні п’яні монахи зробили з оборонця православія п’яницю — Байду Вишневецького. “П’є

Байда мед-горілочку, та не день, не два, та й не годиночку”. І такий був запеклий православний, що коли його в Царгороді повісили за ребро гаком, то він продовжував клясти віру турецьку, бо вона “проклятая”.

Очевидно, князь Дмитро Вишневецький не пив у Стамбулі “мед-горілочку”. Він загинув смертю трагічного сина України (Руси); пісня, складена п’яницями-монахами, принижує його. І заохочує молодь до горілочки, улюбленого напою оборонця православія грецької віри.

365. 1569 рік. Землі України (Руси) і Білорусії, які були захоплені Литовськими завойовниками, тепер підпорядковані Польщі. Литва і Польща підписали у Любліні умову -умова дала право Польщі вторгнутися на Волинь, Київщину, Браславщину, Чернігівщину, Переяславщину.

Польські вторжники почали киянам говорити, що грецька церква поганська, бридка, а латинська — правдива, свята. Кияни (ті, які мали віротерпимість) відповідали: “Сию і ону віру Бог дав”. У них (це сила одідищеної шляхетности) ще лишилися рідні (дохристиянські) поняття: усі віри в Бога Богом дані,

жодна віра не має права казати, що тільки їй належить Бог, правда, любов, святість.

“Яке твоє, ляше, діло, яку я віру маю? Ні грецька, ні латинська не наша”, — рекли кияни. Усім відома мудрість: чия віра, того й сила. Сили нашої у нас немає, бо наша віра не наша. І в поляків латинська віра — віра чужа, але вони, від латинів віру приймаючи, прийняли й латинські закони державні: віра підпорядковується державі; бачимо у поляків і москвинів ті самі поняття про віру Христову.

Ксьонз-завойовник забрав у попа-раба багаті маєтки, і забрав овець стада Христового, які на цих маєтках працюють, і підпорядкував собі. Попи, втрачаючи маєтки, не рекли: “Рідні люди, борімося за державну Вітчизну”. Ні, їм держава була непотрібна; вони рекли: “Обороняйте православіє”, думаючи про свої маєтки.

366. 1570 рік. У Тверському монастирі Малюта Скуратов (довірений опричник Івана Грозного) задушив Московського митрополита Филипа; оголошено, що “помер від задушливого повітря у келії”.

2-го січня Іван Грозний оточив Новгород. Чому? Є доноси, що Новгород не хоче бути возз'єднаним з Москвою, прагне відродити Новгородську республіку. І шукає на заході союзників. Новгород був так щільно оточений солдатами Грозного, що жодна людина не могла спастися втечею з міста.

Карамзін, маючи дозвіл від царів Александра і Ніколая, вільно користувався літописними документами, і старався робити точні переклади. Він (т. 9, стор. 95) пише, що москвини, очолені Іваном Грозним і його сином, “Новгородців били, мучили, палили якимсь складом вогняним, прив’язували головою або ногами до саней, тягнули на берег Волхова, де ця ріка взимку не замерзає, і кидали з мосту у воду, цілими родинами кидали, жінок з чоловіками, матерів з грудними дітками. Солдати Московські їздили на човнах по Волхові з “кольями”, баграми і сокирами: коли хтось з тих, що був укинтий у ріку, випливав з води, того кололи, сікли на частини. Ці вбивства продовжувалися п’ять тижнів і закінчилися загальним грабежем”. “Цар Іван з військом об’їхав маєтки навколо Новгороду, забрав скарби церковні й монастирські, наказав спустошити двори і келії, понищити хліб, коней, скот, а також наказав грабувати весь Новгород, крамниці, дома, церкви. Сам він їздив від вулиці до вулиці, дивився,

як хижацькі солдати вламувалися у палати і кладови, відбивали двері, влазили у вікна, ділили між собою шовкові тканини, хутра, палили шкіру, в ріку кидали віск і сало... Вони нищили маєтки і життя людей без розбору і без відповідальности”.

367. “Цар Іван від’їхав з Новгороду дорогою псковською, відправив незчисленну здобич святотатства і грабунку в Москву. Нікому було шкодувати за пограбованим багатством: хто лишився живий, дякував Богові, або сам себе не пам’ятав від жахиття баченого і пережитого!

Запевняють, що громадян і сільських людей погинуло тоді не менше шістдесят тисяч. Кривава ріка Волхова загачена тілами і куснями м’яса катованих людей, довго не могла пронести їх в Ладозьке озеро. Голод і хвороби довершили катування царя Івана Грозного, так що єреї на протязі шести чи семи місяців не встигали загібати мертвих: кидали їх в ями без всяких обрядів.

8-го вересня всі, ще живі, духовники, миряни зійшлися у полі, біля церкви Різдва Христова, служити загальну поминальну за усопших, над тутешньою могилою загальною, де лежало 10.000

неоспіваних тіл християнських”.

368. “У Пскові Іван Грозний дозволив солдатам грабувати маєтки багатих людей, але заборонив чіпати монахів і священників, узяв тільки гроші монастирські і деякі ікони, церковні сосуди, книги, і... спішив у Москву, щоб новою кров’ю вгамувати свою невгамовну спрагу до мучення” (Карамзін, т. 9, стор. 95, 96, 98). Немає в світі такої країни, яка б мала історію таку криваву, як має Москва “самая любімая”.

Цар Іван Грозний був дуже побожним православним: коли йому подали на обід м’ясива, він відповів: “Я Христіанинь, й не ьмь мяса въ Великій пость” (Карамзін, т. 9, стор. 98). Він усердно молився перед тим, як дати наказ вирізувати жителів Новгороду, Пскова, Твері. І його воїни об поли витирали кров на мечях; ідучи, молилися. Били поклони перед іконою Христа, особливо вони почитали святого Юрія. І вірили вони, що “святий Юр і Пречиста Мати” дають їм силу відрубувати голови дітям, старцям, матерям, роблячи християнський порядок в Московському государстві.

369. (Жителі Пскова, почувши, що москвини Івана

Грозного ходили в Новгороді від дому до дому, жителів вирізуючи, отетеріли: знали, що рятунку немає. Були готові доньок своїх віддати москвинам п'яним на ніч, життя рятуючи. Вони тримали в руках “хльбъ й соль”. І стояли на колінах і говорили Іванові Грозному: “Государь Князь Великій! Мы, вѣрные твои подданіе, съ усердіемъ й любовію предлагаемъ тебѣ хлѣбъ-соль, а съ нами й животами нашими твори волю свою: ибо все, что имеемъ, и мы сами твои, Самодержецъ Великій!” (Карамзін, т. 9, стор. 97).

Карамзін пише, що москвитяни (руські) були горді, бачачи, що мають царя Грозного, перед яким люди чужих земель стоять на колінах, мають на очах смертельний переляк, а на устах — вислови любови до Москви, москвинів і князя Московського).

(У Новгороді був “Вічковий дзвін”. Коли москвини наближалися до Новгорода, то новгородці сповіщали про нещастя, б'ючи у цей дзвін. “Вічковий дзвін” москвини привезли з Новгорода до Москви; тримали у Кремлі, як символ “возз'єднання двох братніх народів — Новгорода і Москви”. Цей дзвін в 1714 році був переплавлений, стоїть він в Кремлівському арсеналі під назвою “Набатний колокол”).

370. 26 липня (1570 року) цар Іван Грозний у Москві на торговій площі поставив 18 шибениць, біля яких розіклав знаряддя катування. І запалив “костьор” (татарське “костьор” значить “вогнище”). Над вогнищем повісив великий “чан” (котел) і налив його водою.

Москвини — народ догадливий і побожний, кланялися в ту сторону, де стояли шибениці, і щезали: на торговій площі на лавках полишалося м'ясо, хліб, хутра, денгі. І біля шибениць — опричники (грознівські кегебісти).

З Кремля їде на коні Іван Грозний з старшим сином, за ним бояри, повіває герб царя Грозного — “ікона святого Юрія”. По Красній площі опричники женуть 300 інакшесудуючих (дисидентів). У ланцюги закуті дисиденти, у них вибиті зуби, виколєні очі, закривавлені вуха, ноги, поламані ребра.

Цар Грозний оглянув шибениці і знаряддя катування. І, побачивши, що “нет народа”, дав наказ народові явитися на площу. З ям, погребів, “ізбушок” повилазили перелякані москвини. Ставши перед

царем Грозним, кричали: “Да светится одно солнце на небе, а батюшка — цар на земле!” (Поет-раб Сосюра, маючи на увазі слова, голошені на славу Грозному, написав вірш “Два сонця”, співаючи про Сталіна, як про “сонце на землі”; він так писав тому, що був заляканий опричниками Сталіна, і такі ж вірші писали й поети — залякані раби Тичина, Бажан, Рильський, Усенко, Малишко).

371. Цар Грозний сказав: “Народ! Увидиш муки й гибель! Но караю изменниковь!” І москвини в один голос (так, як за Сталіна, Брежньова) закричали: “Да живеть многія льта Гасударь Великій! Да погибнуть измьнники!” (Карамзін, т. 9, стор. 100). Москвини добре знали, що ніяких “измьнников” немає. Вони славили гасударя зі страху, щоб себе й дітей своїх рятувати.

Є стара чингісханська мудрість: коли хочеш панувати, залякуй підлеглих і тримай їх у покорі. “Люди уважніше ставляться до володарів жорстоких, кровожадних, ніж до милосердних, плохеньких, покірних”.

Піп-батюшка Афанасій розгорнув папір і почав читати прізвища приречених на смерть. І він бив ціпком по

голови кожного “ізменніка”, чиє ім’я прочитав. Приречені на смерть стояли в черзі. Приречений на смерть “ішов, щоб класти голову під сокиру. Ідучи, він кланявся царю Грозному і казав: “Се кланяюся тебе в посльдній разь на земля”, (Карамзін, т. 9, стор. 101).

“Но смерть казалась тогда легкою: жертви часто требовали ее как милости. Невозможно безъ трепета читать въ запискахъ современныхъ о всехъ адскихъ вымыслахъ тиранства, о всьхъ способахъ терзать человечество. Мы упоминали о сковородахъ: сверхъ того были сдъланы для мукъ особенныя печи, желъзныя клещи, острые ногти, длинныя иглы; разрезывали людей по составамъ, перетирали тонкими веревками надвое, сдирали кожу, выкраивали ремни изъ спины...” (Карамзін, т. 9, стор. 104).

372. (Усі знаряддя катування будуть привезені з Москви в Україну (Русь) після 1654 року для утвердження акту “возз’єднання двох єдинокровних і єдиновірних народів”, і особливо будуть вони вживатися після смерти гетьмана Богдана Хмельницького і гетьмана Івана Мазепи).

Цар Ґрозний проколов одного “ізменніка”; опричники почали “других колоти, вішати, рубати”, “За 4-ри години умертвили біля 200” (Карамзін, т. 9, стор. 101). Печатник (носій царської печатки) Іван Михайлович Висковатий сказав, що він без вини і без суду на шибеницю йде, очі підняв до неба і просить слова оправдання. Та опричники “йому заткнули рота, повісили його догори ногами, оголили, розікли на частини тіло його, і перший Малюта Скуратов, злізши з коня, обрізав вуха страдальцеві”, “замовчую про деякі огидні деталі” (Карамзін, т. 9, стор. 62: Примітки).

Карамзін не хоче згадувати все те, що задокументовано в літописах; не йде мова про садизм, а про його звироднілі форми, відрізали кінцівку тіла синового і батькові в рот упихали. Описує Одерборн про московські форми катування детальніше, вони такі жахливо-потворні, що їх не можу тут згадувати.

У Москві без суду були убиті — князь Юрій Кашіна, член Думи і його брат — князь Дмитрій Курлатов і вся його родина. Князя Михайла Воротинського з жінкою, з сином і донькою послали на катування в Біле Озеро. Воеводу Нікіту Шереметєва задушили.

373. Князь Олександр Борисович Горбатий уважав себе спорідненим з родом Володимира Хрестителя, казав, що вихрещені татари всю Москву в руках тримають, православний татарин Басманов керує Москвою з царем Грозним. Князя Горбатого підтримали останні представники, які походили з родів князів України (Руси): князь Іван Сухий, князь Кравчий, князь Горенський, князь Дмитрій.

Цар Грозний і його вірний помічник (православний татарин-воєвода Алексей Басманов) обезголовили останніх князів слов'янського роду, їм був прочитаний смертний вирок: зворушлива картина. Іде тато з сімнадцятилітнім сином. Вони взялися за руки і, як два вірні приятелі, ідуть на смерть мовчазно.

“Кто первый?” Княжич Петро ступив крок вперед (з пошани до тата), і почав перший класти голову під сокиру. Князь Олександр Борисович Горбатий схопив сина Петра, поцілував його і свою голову поставив під сокиру. Синочок Петро узяв татову відрубану голову, яка ще кліпала очима, поцілував і під сокиру поклав свою голову. І після них були обезголовлені князі: Іван Сухий, Кравчий,

Горенський, Дмитрій.

374. Цар Ґрозний, порубавши і повісивши на площі інакшесдумаючих, поїхав до їхніх жінок і дітей. Він “сміявся над їхніми сльозами, мучив жінку Висковатого, хотів мучити і її п’ятнадцятилітню доньку, яка стогнала і кричала, але передав її в розпорядження свого сина царевича Івана, і після того її замкнув у монастирі з її матирею, де вони й померли” (Карамзін, т. 9, стор. 102).

Матері з доньками стогнали і кричали, бачачи, що тіла їхніх мужів і батьків біля Кремля обгризають собаки. Карамзін пише, що коли виростала гора трупів, цар Ґрозний ішов на спочинок. “Ибо надлежало предать трупы земле. Въ четвертый день снова вывели на площадь ньсколько осужденныхъ й казнили: Малюта Скуратовъ, предводитель палачей, разсыкаль топорами мертвыя тела, которыя целую неделю лежали безъ погребенія, терзаемыя псами. (Тамъ, близь Кремлевскаго рва, на крови й на костяхъ, во последующія времена стояли церкви, какъ умильный, Христіанскій памятникъ сего душегубства). Жены избіенныхъ Дворянь, числомъ 80, были утоплены въ реке” (Карамзін, т. 9, стор. 102).

375. (Цар Ґрозний боронив євангельську науку: він писав своєму ворогові (князеві Андрієві Курбському і таким, як він): “Чому ти зненавидів апостола Павла, який говорить: “Нет власті не от Бога. Тот, кто протівится власті — протівится Божому велінню! Раби! Слушайте своїх ґаспод, повенуйтеся не только добрим, но й злим”. Ґрозний, озброївшись євангельською ідеологією, яка проповідує служіння всякій владі, і в тому числі й “господам не только добрим, но і злим”, вважав, що Христос усі його дії оправдує).

(Цар Ґрозний знає, що в 1547-49 роках відбувався в Москві 1-й церковний собор для канонізації московських святих. Між 39-ма проголошеними святими, 16 князів і княгинь московських; жодний князь, який був вороже наставлений до Москви, у православні святі не попав).

(Алексій, який мав титул Київського митрополита, а жив у Московитії, і звеличував її князів і ханів Татаро-Монгольської орди, і грабував Київські церкви, попав у святі: його мощі лежать у Москві. Митрополит Іларіон (Огієнко) в “Українській патрології” (стор. 85) побожним українцям православним радить

поклонятися мощам Алексія.

Люди низької моралі і безсердечного характеру у Москві проголошені святими — їхні життєписи добре знає Іван Грозний. Він (Іван Грозний) знає, що імператор Візантії святий Константин живцем у котлі зварив свою жінку Фаусту. І йому, Константину, пише Грозний, належить “крест честной первому”).

Коли цар Грозний особисто ножем убивав (і труїв) своїх ворогів, москвини казали: “Пусть царь укажетъ намъ своихъ изменниковъ: ми сами истребимъ ихъ!” (Карамзін, т. 9, стор. 48). Вони ждали від царя указу, щоб “істреблять” ворогів царських. Вони вірили, що без царя-деспота не може існувати Москва. Ні Москва, ні землі, на яких стоїть Московське князівство, як усім відомо, прогородувать москвинів не можуть. Вони раділи, що в них цар Грозний уміє привозити здобич з чужих земель і карати “і изменников”.

376. У Москві “бажання царя було законом в церковних справах. Боже віддавалося цареві” (Н. Бердяєв). У Москві втілилися дві духовності — дух Чингіс Хана Татаро-Монгольської орди і дух імператора Візантії. Концепція автократизму, довге

убрання (царське, боярське), борода, як символ архиєрейської гідности, дух візантійщини.

Імператор Візантії краще за патріярха знав, що є Боже, а що — ні. Іван Грозний тішить єреїв, поширюючи грецьку віру на татар і угрофінів. Єреї люблять того царя, який їм дає багаті парафії, маєтки, побожних рабів.

На Кольському півострові, на берегах ріки Поноя, Кала і Тулома, там, де тепер Мурманськ, живе плем'я Лопарів. Лопарі — мирне мисливське, рибальське плем'я. 20 лютого цар Грозний дав грамоту єрею Теоґностові, щоб він, покликаючись на військо царя Московського, навертав Лопарів на православіє, тобто підпорядковував їх Москві.

Єрей Теоґност на березі річки Поноя поставив церкву Петра й Павла, голосив, що “на Лопарську землю світло Христове прийшло”. І він тим, хто хрещення приймав, дарунки давав, дорого платив за хутра. Частина Лопарів, шануючи незалежність своєї Вітчизни, трималися батьківської віри, не хотіли бути

рабами-християнами.

377. Єрей Теофност умовив охрещених Лопарів, щоб вони написали листа до царя Івана Грозного з “прошенієм”: просять охрещені Лопарі царя Грозного, щоб він силою охрестив Лопарів, небажаючих хреститися. Мудра підступна політика: Лопарі просять Москву, щоб вона прийшла і силою меча хрестила тих Лопарів, які не хочуть коритися Москві, тобто тримаються рідної лопарівської віри, яка обороняє самостійність Лопарії.

Лопарі і сусідні з ними фінське плем’я (Лапландці), ставши православними, втратили свою ідентичність. Православ’є знищило їхню самобутню культуру і вони “уже совершенно обрусіли” (Е. Голубинський, “Історія Російської церкви”, т. 2, Москва, 1900 г., стор. 854).

Ті Лопарі, які втекли від хрещення на далеку північ (до границь північної Фінляндії), збереглися. Ті Лопарі, які хрещення прийняли, стали рабами православ’я, втратили мову рідну, звичаї, обряди, почуття племенної гордості, вони “совершенно обрусіли”. Та вони знають, що фіні — їхні кровні брати. І їхня назва міста Кандалакша нагадує їм, хто

вони є. Їх тримає на світі віра, що вони визволяться з лабет московських і з'єднаються з рідними братами-фінами.

378. 1575 рік. Старости і попи в Україні (Русі) ставляться до Запорозьких косаків як до розбійників, злодіїв. Оголошено по селах, що коли появиться запорожець, то треба, щоб селяни про це повідомили старосту або попа. Піймати в селі запорожця, щоб його віддати полякам, було тяжко: селяни любили запорожців, переховували їх.

Польський король Жигмонт-Август, бачачи, що з косаками тяжко боротися, узяв на військову службу 300 косаків, які почали підлягати тільки королівському полководцеві. Старости не мали права ловити, судити і карати тих косаків, які служать королеві. Попи і старости перестали звати запорожців "розбійниками". Запорожець, який появлявся у селі, щоб урятувати життя (у складних обставинах) казав: "Іду служити королеві".

379. У Москві на Земському Соборі цар Грозний проголосив, що охрещений татарський хан Симеон Бекбулатов стає "великим князем всея Русі", правою рукою царя. У Москві високо шануються люди

ханської крові не тому, що вони багаті, а тому що (і про це вже згадував) в їхніх жилах тече ханська (царська) кров.

Бояри і воєводи дають великі гроші монахам-літописцям, щоб вони їм давали грамоти “родословія”, пов’язуючи їх то з родом візантійського імператора Константина, то з родом римського імператора Авґуста, то з родом царя Володимира Хрестителя чи царя Володимира Мономаха.

У Москві “вивчалися родословніє, щоб тінями дійсних і видуманих предків, таких як Авґуст-Цезар, оправдать свої політичні задуми чи претензії” (Ключевський, “Сочиненія”, том 2, 1957 год, стор. 331).

У Твері (після возз’єднання Твері і Москви) знатні тверські роди, які вважали себе вихідцями з України (Руси), були посічені. Погинули вони, як безкомпромісові вороги нової Орди (Московитії). На їхніх маєтках живе рід нового Тверського князя Симеона. Хто він?

Хан Сеін-Булат (потомок хана Батия) — рускій православний, він “іменовался Симеономъ, Великим Княземъ Тверскимъ” (Карамзін, т. 9, стор. 160), він намісник царя Івана Грозного. Очевидно такий “князь Тверский” не буде вороже ставитися до Москви, славитиме її, як нову Орду, яка має мову слав’янську і віру православну.

380. 1581 рік. Український князь К. Острозький — надзвичайно багата людина, живе він в Острозі, підлеглий Польському королеві. Маючи друкаря Івана Федоріва, він неукраїнською мовою видав так звану “Острозьку біблію”, натхненно прославлену попами. Попи вважали, що українська мова “низька, проста мова, не придатна для висловлення Божої істини, не зрозуміла для Пресвятої Богородиці”. Такі погляди на українську мову пригноблювали душу народу, викликали зневажливе ставлення до рідного слова, навіювали почуття меншої вартості.

(Друкар Іван Федорів і його помічник Петро Мстиславець утекли з Москви тому, що не могли витримати деспотії, духу, як пише Карамзін, “азіятського”. Знайшли вони притулок у Львові, де їхня праця була оцінена. Іван Федорів не виявив бажання повертатися до Москви, помер у Львові, похований при Онуфрієвському монастирі. Ідеологи

Москвинської орди на основі втечі І. Федоріва з Москви ширять пропаганду про “связь двох братських народів”).

381. У виданні “Острозької біблії” найдіяльнішим був Герасим Смотрицький, ректор Острозької школи, автор книги “Ключ царства небесного”. Він гнівно критикує латинську віру і хвалить грецьку. Український розум тратить час і енергію на суперечки: яка чужа релігія краща, справи рідні (державнотворчі, духовні) відсунуті попами і їхніми вихованцями на друге місце, або — зовсім забуті.

(Мартин Лютер (1483—1546) зробив переклад “Біблії” на народну німецьку мову. Звеличуючи німецьку мову, він звеличив німця. Дав можливість німцеві довідатися, що в “Біблії” нічого не говориться про німецькі справи).

382. 1584 рік. Помер цар Ґрозний. Карамзін, перелистуючи літописні сторінки, визначив, що опричнина Ґрозного ознаменована горами трупів без вини помордованих людей. Князь Андрій Курбський написав, що Ґрозний мучив людей, не показавши їм їхньої вини. Але Курбський сам не був кращим за Ґрозного, грабував і умиртвляв невинних

людей, і гордився, що має праотця (князя Фьодора), який проголошений святим, “й исходит от его гроба аромат святого духа, струи исцеления й чудес”.

Карамзін є не тільки великим істориком Московитії, а й ідеологом її державности. Він пише, що Грозний “жон і дівіц оскверніл”, невістку свою “оскверніл” (снохачем був таким, як і хани). Та “стогнання замовкли, жертви зотіли”, “докази справ жахливих лежали у книгосховищах”, “дівчата-підлітки, яких любив Грозний, стали бабусями” — усе це для поважних людей дрібнички. Головне великі справи довершені Грозним на славу Московитії, “Казань, Астрахань, Сибирь -живые монументи Царя-Завоевателя” (Карамзін, т. 9, стор. 294).

“Грозний за отечество своє мог постоять”.

“Опричина (...) носила прогрессивный характер”, “с ней... окрепла царская власть й централизованная система управления”, “прогрессивное значение — борьба за выход к Балтийскому морю” (стор. 213), “Русское войско овладело всей Прибалтикой” (стор. 214), “Влияние России в Башкирии начало расти” (стор. 206), “Грозний полагал, что его власть “божественного происхождения”” (“История СССР”,

стор. 217).

“История СССР” (Москва, Міністерство вищого
освіти, 1966 год) звеличує хижацькі
вторгнення Московитії в чужі землі і в поневоленні і
грабуванні чужих земель та вирізуванні мирних
жителів бачить “прогрессивное значение” для росту
Московського государства.

383. Опричнина царя Грозного, яка засіяла трупами
землі покорених племен, справа корисна тому, що
вона укріплювала ідеологію Московської
централізованої держави. Московські історики —
ленінці, видаючи твори царського історика
Ключевського, написали: “Советська історична наука,
однак, показує, що опричнина була визначеним
(певним) етапом в укріпленні Російського
централізованого Государства” (т. 2, стор. 403).

Опричнина породила Чека, НКВД, МГБ, які є,
очевидно, визначним етапом в укріпленні
централізованого Російського государства, що
виступає під ім'ям — СССР. Перемагає той, хто має
силу — брутальна сила панує над благородною,
“Народ більше всього цінує силу” (Йоган Гете).

17-го березня Фьодор (син царя Грозного) у Москві проголошений царем. Цар Фьодор (так пишуть історики) хоробливий, не здібний розважно думати, сонливий. Та Московський митрополит Деонісій рече: “Царь Фьодор, Богом ізбранный, і Богом на престол возведєнний! Воля царя — закон! Богу воля, царю власть!”

384. “Царю власть! Царю власть! Царю власть!” — кричали воєводи і бояри. І золотими “деньгами” обсипали (обдаровували) царя Фьодора, низько йому кланяючись. “Что Бог на небе, то цар на земле!” (Якщо українець, ці рядки прочитавши, каже: “ні, я не раб, геть царя, гетмана, президента! Нікому я не поклоняюся, авторитетів не шаную”, то він є більшим рабом, ніж москаль, він є рабом московського мужика. Він є батьком тієї миловидної Катерини, яка полюбила москалика, як знало серденько, ворог-вторжника полюбила, мала глупе серденько. Батько замість того, щоб знайти вторжника-москалика і за збезчещення доні своєї помститися, картає доню, наївну нещасну жертву. Батько-раб, він у церкві перед іконою (ідолом) Саваота молиться за здоров’я ката-царя Московського і його грабіжницьке військо, і виганяє доню з хати.

Ні, вільна людина не каже “геть царя, гетмана, президента”, вождя. Вільна людина чужій владі не поклоняється, а рідну — обожує. Вільна людина перед рідним володарем стоїть струнко: здійснює обряд упорядкованого розуму і вихованих почувань. Бути слугою рідного царя і бути слугою чужого царя — дві різні моралі, вдачі, релігії, політики, ідеології.

У соборі під час коронування царя Фьодора біля престолу сидить Московський головнокомандуючий (вихрещений татарин) Борис Годунов, людина мудра, вольова, красива; має манери, як у Чингіс хана. Він (Борис Годунов) стає на коліна — кланяється слабоумному цареві Фьодорові, демонструє свою самодисциплінованість. Без дисципліни і авторитету ніколи і ніхто держави не збудував, ніколи ніхто народ не прославив.

(Якщо ворог мудрий і сильний, то вивчай його мудрість і силу, і розбий його своєю мудрістю і силою! Справжнім переможцем є той, хто у ворога силу бере і його ж силою його розбиває. Той, хто мудрого ворога зве дурнем, обманює себе і стає його жертвою).

385. Воєвода Борис Годунов і воєвода Іван Мансуров (також вихрещений татарин) — люди завойовницької вдачі, вони ведуть Московське військо на береги ріки Іртиш (західна притока Обу), де живе мирне плем'я Вогулів (Мансів).

Пограбувавши Вогулів, Борис Годунов везе до Москви коштовні хутра. І жене полонених Вогулів, які будуть ставити у Москві нові дома. Москва, перейшовши Урал, без великих труднощів відбирає землі в мирних і майже неозброєних племен. (Славний татарський рід Мансурових — воєвода Леонтій Мансуров, воєвода Пьотр Мансуров, воєвода Фьодор Мансуров — укріплював силу Московитії (Россії), підкоряючи їй чужі землі).

Запорозькі косаки не билися з слабими і мирними Вогулами. Запорозькі косаки мали відвагу іти проти трьох могутніх сил — Кримська орда, Турція, Польща. Одчайдушність Запорозьких косаків рівняється мітичним грецьким півбогам. Запорожці, живучи у степах, щохвилини були наражені на смерть: турецькі і татарські війська об'єднувалися, щоб бити запорожців.

386. Запорожці на малих суденцях плавали по

бурхливих хвилях Чорного моря. Де в них бралася відвага, гарт, витривалість? Запорожці (за звичаєм древніх предків) напровесні влаштовували веслувальні змагання: хто швидше впоперек перепливе бурхливу течію?

Влаштовувалися додання легендарних Дніпрових порогів. Ті, які вміли через підступні каскади проводити свої “чайки”, мали право звати себе “запорозькими косаками”. Звичаї ці квітли перед хрещенням України (Руси); після хрещення вони були попами заборонені, названі “поганськими забавами”.

Запорожці (в 1583 році) спалили Турецькі фортеці — Бендери і Ягорлик над Дністром. Вони спалили турецькі кораблі у портах Криму. У Запорожців могутня військова енергія, шляхетна життєрадісність. Слова “Запорозькі косаки” стали відомі у палаті короля Польщі, у сараях Кримського хана і Турецького султана. І після того, як українці (запорожці) біля річки Судость (в 1581 році) під проводом Черкаського старости Михайла Вишневецького розгромили Московське військо, про них почали з острахом говорити в Москві.

387. 1585 рік. У Києві повстання. Кияни б'ють поляків, які, живучи у Києві, зневажають українську мову. Шукають між киянами запорожців, щоб їх четвертувати. (У 1584 році запорожці спалили турецьку фортецю Очаків. Татари і Турки повідомили Польщу, що запорожці в татар забрали великі стада скоту. Польща послала військовий загін, очолений Глембоцьким, щоб він у степах знайшов запорожців і їх покарав.

“Ляхи, де ваша совість? Прийшли до Дніпра, щоб запорожцям казати, як вони мають на своїй землі жити? Ляхи, щоб не були ви зухвалими, задикуватими, підете в Дніпро воду пити!” М. Аркас пише, що запорожці ляхів “пустили у Дніпро води пити”.

Польський король Стефан Баторій повідомив, що київські купці, як люди привілейовані, звільняються від мита й податків. Нові й нові люди українські оселяються в Києві, тримають жваві зв'язки з запорожцями. Польський король, злякавшись росту Києва, видав наказ — українцям зобороняється селитися у Києві. Польські вторжники прагнуть спольщувати стольний град України (Руси).

Польща хоче окатоличувати українців, щоб їх, як людей красивих, працьовитих, талановитих, ополячити. Москва хоче “спасати” православних українців, щоб їхні багатства і їхню життєву енергію підпорядкувати Москві.

388. У Західній Європі поширилася фабрична промисловість. Міста швидко зростають, розбудовуються, їм треба хліба. Українці починають орати цілинні степи, корчувати ліси: із золотоколосої України (Руси) іде хліб до західноєвропейських міст. Данціґ став містом збору української пшениці.

Подорожуючий Антіохський патріарх Іоаким побачив, що частина єпископів в Україні (Русі), щоб свої маєтки зберегти, підлашчується до папи римського і короля Польського. І з них користь для Іоакима мала, він Львівському братству (в 1585 році) дає право непідпорядковуватися єпископам.

Є поширена думка, що православні братства творили велику національну роботу. Братства мали школи, у яких заборонялася українська мова, у школах, організованих братствами, нічого про історію України (Руси) не говорилося, поетика, арифметика, геометрія і спів викладалися мовою грецькою і

староболгарською (церковною).

Немає даних вважати, що братства були вогнищами національної свідомости, але повітря в них не було таке затхле, як у єпископських катедрах.

389. 1587 рік. На березі ріки Об живе мирне плем'я Остяків. Воно має рідні звичаї, обряди, святині. Належать Остяки до людей азійської раси. Вони обличчями подібні до європейців. За Уралом (уже дванадцять тисяч років тому) мандрували оріянські племена: тут вони мішалися з сибірськими автохтонами.

Остяки, побачивши, що на їхні землі прибули якісь вторжники, зійшлися до своєї рідної святині молитися. У них не було сил боронити життя своє. Московські воєводи Мансуров і Чулков умиротворяли остяків, як пише Карамзін, “пушечним ударом”. Остяки, побачивши, що їхня святиня розгромлена “пушечним ударом”, де загинули богомольці, тікали з дітьми в ліси, болота, гори. Безпощадно убивав нещасних воєвода Чулков. (Рускіє (вихрещені татари) князь Даниїл Чулков, воєвода Гавриїл Чулков, воєвода Фьодор Чулков прославили Москву під час

боїв з поляками, шведами, остяками).

390. Москвини спалили остяківський град Чингія, біля його руїн поставили у 1586 році фортецю Тюмень. Воевода Чулков заставив полонених остяків ставити фортецю на ріці Тоболь. Біля фортеці Тоболь почали жити остяки, яких було вогнем і мечем навернено на віру православну. У Тоболі (Тобольському) в 1587 році була поставлена церква. У церкві остяки довідалися, що цар Московський їм “посланий Ісусом Христом”.

Іскер (столиця Іртишсько-Ногайського царства) московськими вторжниками спалена. Обгорілі тіла людські обгризають звірі. Тобольськ (фортеця, поставлена завойовниками) став столицею Сибіру. У Тобольську живуть солдати-завойовники, їхні злочини жодними законами необмежені, їм належать “дівіци і земля побеждьонних”.

Щоб покорені не думали про волю, треба вбити їхніх знатних людей, а молодих вивезти на “строїтельство Москви”. Хан Карача і родина його “под караулом” їдуть у Москву. Іртишівці, які мали дорогі шуби, убиті; шуби з них зняті, маєтки (переважно хутра) забрані. З Іртишського царства до Москви, як здобич,

у 1586 році привезено “200.000 соболів, 10.000 чорних лисиць, 500.000 білок, крім бобрів і горностаїв” (Карамзін, т. 10, стор. 15).

391.1588 рік. Липень. До Москви прибув константинопольський патріарх Єремия. Щоб нагадувати в'їзд Христа до Єрусалиму, патріарх Єремия під'їздить до Кремля на осликові. За ним на конях їдуть митрополит Мальвазійський Ієрофей і Еласонський архиєпископ Арсеній. По їхньому одязі видно, що в них бідні паравії, або — скупі паравіани.

Патріарх Єремия подарив Московській цариці панагію (всесвятість). У панагії вмонтований дорогий камінь, на камені прилаштований образ святої Марини. Цареві Фьодорові він подарив ікону страстей Христових, у якій законсервовані краплі Христової крові. І подарив кістку з мощів святого імператора Константина (засновника Візантії).

Головний “казначей” царя Фьодора Іван Васильович Траханов (вихрещений татарин) підніс патріархові

Єремиєві 80 соболів, 300 золотих “денег”, великий срібний кубок. У літописах читаємо, що він, цар Фьодор, має татарські вилиці, малий ріст. Він усміхається без життя на обличчі, “ходить повільно, ноги тонкі, у словах відчувається страх”. Ще в дитячі роки він бачив у Москві купи трупів, бачив людські голови, які обгризли собаки, нутрощі, одрубані ноги. Він довго боявся бути царем; плакав, коли почув, що його будуть коронувати. І страх не покидає його. Усі царські накази дає його дядько Борис Годунов.

392. Карамзін пише, що православний татарин (тепер істинний рускій) “Борис Годунов блистів умом у справах внутрішньої і зовнішньої політики Росії”, “Борис Годунов в очах Росії і всіх держав, що мали стосунки з Москвою, стояв на високому степені величності, як повний володар Росії, не бачучи навколо себе нічого, крім мовчазних слуг”. У “Морозовському літописі” пишеться, що в Москві “всі йому (Годунові) покорялися і в усьому волю його виконували”.

Сила Бориса Годунова була не в тому, що він татарин, а в тому, що престол князів Московитії перебував у руках татар (вихрещені татари говорять слов'янською мовою з домішкою татарських слів, вважають себе “настоящімі рускімі”. Справді, крім

характеру, в них вже майже нічого татарського немає — віра православна, одягнені вони у довге візантійське одіння, в Москві бачать свою силу й славу).

Борис Годунов має 32 роки. Цариця Ірина (жінка царя Фьодора Івановича) красива і ніжна татарка, надзвичайно віддана православної церкві, в її спальні (так, як і в спальні її брата Бориса Годунова) вдень і вночі горять лампадки. Стіни завішані іконами, піп щоранку приходить з іконою, і святою водою царицю благословить.

У Москві, як пише Карамзін, усім відомо, що цар Фьодор “слабий умом і телом”. Та Годунов кланяється цареві Фьодорові, як прапорові держави. Усі накази сам дає і каже, що “така воля царя Фьодора”.

393. Борис Годунов поставив “под караул” Московського митрополита Деонісія, вислав його до Новгородського монастиря. І ростовського архієпископа Іову проголосив митрополитом; Іова вірний приятель Годунова.

Патріарх Єремія сказав Борисові Годунову, що хоче в Константинополі ставити церкву “істинному Богові”, але немає грошей. Турецький султан Мурад 3-й призначив його патріархом, та грішми не помагає. Борис Годунов (людина практичного татарського розуму) на справи православія дивиться по-діловому. “Патріярше, отримаєш 2000 золотих монет, коли митрополита Іову висвятиш на патріярха”. Князь Турга (з його татарського роду походить письменник Іван Тургенєв) показав торбу золотих монет. Єремія знав, що коли він Іову проголосить патріярхом, то сам лишиться без стада овець Христових, і тому відповів, що Іова патріярхом не може бути.

394. “Под караул!” Патріарх Єремія не знав, що ці татаро-монгольські слова означають. І дізнався тільки тоді, коли був разом з своїми помічниками (митрополитом Ієрофеем і архієпископом Арсенієм) посаджений у “тюрму”.

“Борис Годунов зайшов у келію до арештованого візантійського патріярха Єремії”. І сказав: “Коли не хочеш, щоб Іова був патріярхом, то ставай ти нашим патріярхом. Чому маєш вертатися до Константинополя, щоб бути рабом мусульманського султана?”; “Єремія невдумливо і неблагорозумно, ні

з ким не порадившись, відповів: “Остаюся” (А. Я. Шпаков, “Государство і церков в Московському государстве”, Одесса, 1912 г., стор. 268). Людина, яка попадає у московську в’язницю, “стає бездумною”.

Борис Годунов, почувши, що Єремия “перестає бути Константинопольським патріярхом”, щоб бути Московським, сказав: “Єремие, патріярхом ти можеш бути, але не в Москві, а в Суздалі, бо ж не знаєш московської мови”. Патріярх Єремия відповів: “То что патріяршество, что жіті не прі государє, потому статься нікак невозможно” (А. Я. Шпаков, стор. 290).

Борис Годунов залишив патріярха Єремию “под караулом”, сказавши, що патріярх має багато часу на роздумування. У темній келії сидить візантійський патріярх, покусаний кровососними комахами; у віконце заглядають “караульщики”. Ідуть тижні за тижнями; тут спасти не можуть ні чудотворні мощі, ні панагія, ні святий Юр, ні Спаситель.

“Якщо, патріярше Єремия, помреш у келії, грецька церква матиме нового святого, побожні православні молитимуться до образу твого”. Єремия, рятуючи життя своє, пробує вирватися з в’язниці: повідомляє

Бориса Годунова, що “Москві дає патріярха”.

395. 1589 рік. 22 січня у храмі Успіння патріярх Єремія по-грецькому речав: “Православний цар, Вселенський патріярх і Собор Священний возвишає тебе на престол Владімірський і всея Русі”. (Чому “престол Владімірський”? Місто Володимир на Клязьмі було столицею північних колоній України (Руси) тоді, коли ще селище Москва не мало в житті цих колоній жодного значення).

Ростовський єпископ (тепер митрополит) Іова відповідає: “Я рабъ грешный; но если Самодержецъ, Вселенскій Господинь Іеремія и Соборъ удостоиваютъ меня столь великаго сана, то приѣмлю его съ благодареніемъ” (Карамзін, т. 10, стор. 71).

Патріярх Єремія і патріярх Іова утвердили, що має бути чотири митрополії — Новгородська, Ростовська, Казанська і Крутицька. І шість архієпископів — у Вологді, Суздалі, Нижнім Новгороді, Смоленську, Рязані, Твері.

396. Патріярх московський Іова сів на ослика і їздить по Москві, “освящаетъ городъ”. Патріяршого ослика

веде Борис Годунов, за ним ідуть найвизначніші бояри і воєводи — охрещені татари — горда ординська знать Мансуров, Чулков, Тарханов, Бутурлін, Темірязєв, Беклемішов, Вельямінов.

Цар Фьодор мало орієнтується у “патріяршій церемонії”. Він робить те, що йому каже Борис Годунов: одягнув патріярха Іову, “надягнув на нього хреста”, мантию, дав у руки патріярший жезл, на голову поклав патріярший клобук. “Ми не в греків віруємо, а в Христа”, — слова царя Ѓрозного пригадав Борис Годунов. Архиепископ Арсеній Еласонський детально описав перебування патріярха Єремії в Москві; його книга була видана в 1749 році в Італії.

Патріярх Єремія після майже річного в’язничного перебування у Москві, просить, у Бориса Годунова дозволу повернутися до Константинополя. Борис Годунов сказав, що патріярх Єремія буде випущений з Москви тоді, коли підпише “ярлик” (грамоту), що патріярх Московський незалежний від патріярха Константинопольського, і може незалежно сам призначати митрополитів. Патріярх Єремія і такий ярлик підписав. І Москва подарила патріярхові Єремії “золоту торбу”, на якій був напис “От царя — патріярху”.

397. (Усі в Москві розуміли, що патріярха Москві дав не патріярх Єремия, а Борис Годунов — людина розумна, обдарована володарським темпераментом. Він стане царем Московського государства).

Патріярх Єремия з Москви прибув в Україну (Русь); тут він побачив істинних побожних рабів православія грецької церкви. Він, як можновладець, одних єпископів скидав з престолу, інших наставляв, одним давав “ордени”, на інших накладав “анатему”, підпорядкував своїй владі Львівське братство, скинув з престолу Київського митрополита Онисифора і назначає митрополитом мінського архимандрита Михайла Рогозу. Назначив Луцького єпископа Кирила (Терлецького) своїм (патріяршим) екзархом (своїм намісником), якому мають митрополит і єпископи коритися.

Патріярх Єремия православних українців поділив на три “самостійні” сили — Київський митрополит Рогоза, екзарх Кирило, Православні братства, усіх їх собі підпорядкував і дав їм “право клятви”: клянуть православні раби самі себе, за гроші патріярх буде вас мирити.

398. Патріярх Єремія потребував золота для султана і його пишного гарему. (Жінки султанові могли Єремію скинути з патріяршого престолу, не отримавши від нього дарів. У Константинополі є чимало архимандритів (кандидатів на патріярха) Митрофан, Пахомій, Теопемт, “всі чотири разом з Єремією намагалися наввипередки з’єднати собі прихильність жінок султана, щоб запевнити собі патріярхат” (Г. Лужницький, стор. 244). Патріярх Єремія ненавидів в Україні (Русі) все, що має українську притаманність, обрядність, своєрідність. Писанки, “крашанки (...) так уразили Царгородського патріярха Єремію 2-го, що він в 1591 році виступив з окремим Посланням проти того, і видрукував його в Львівській Братській друкарні” (митрополит Іларіон (Огієнко”), “Д. В. У. Н.”, стор. 287).

399. Патріярх Єремія наказав українцям друкувати, ним написані, прокляття обрядів рідної віри України (Руси), він кляв щедрівки, писанки, веснянки, Купала, коляду. Він так поступав тому, що бачив біля себе істинних побожних рабів православія грецької церкви, які втратили почуття національного самовизначення. Не знайшовся й один “із мільйона свинопасів”, який би патріярхові сказав: “Ти, патріярше, у Москві москвина Іову проголосив патріярхом всея Руси, не спитавши Руси! Русь у Києві,

а не в Москві! Ти Борисові Годунові продав ім'я Русь за 2000 золотих манет, щоб мати гроші для султанського гарему?! Висвячуй же патріярха і для Києва, або — ніколи ти не побачиш Константинополя. Царем України (Руси) стає Запорозький косак Богдан Сила. Він коронує патріярха, маючи твоє благословення. І народ, підтримавши запорожців, вижене ляхів з України (Руси). Ви, Саваотові єреї, охрестили Україну (Русь), то не висмоктуйте з її жил останню кров, без милосердя не катуйте, не мучте, не висушуйте доброї української душі!”

400. 1590 рік. Патріярх Єремия прибув до Константинополя, скликав вселенський Константинопольський собор. На соборі (бо таку обіцянку дав Єремия Москві), має бути проголошено, що Московський патріярх — по черзі Третій. Перший Константинопольський, а Другий — Олександрійський. Собор поставив Московського патріярха на п'яте місце, а Єрусалимського на четверте.

У Москві незадоволення: значить Москва П'ятий Рим? Але в церквах в Москві оголошено, що Москва — Третій Рим, а Четвертому не бути! Там, де не помагає ні “караул”, ні меч, треба діяти при допомозі золота: їдуть з Москви послы з дарами до

Константинополя, щоб купити Третє місце.

Ідеологія універсального місіянізму, яка була особливо яскраво висвітлена у заповідях Чингіс ханів, втілюється в життя його потомками (вихрещеними татарами — рускімі православної віри). І обґрунтовується ясно: “Старий Рим упав від єресі Апполінарової, а новий Рим (Константинополь), захоплений безбожним плем’ям Агарянським, а Третій Рим — Москва”. Москва тепер прагне бути світовою столицею Християнського світу.

401. 1591 рік. Московський цар Фьодор дітей не має. Борис Годунов у всіх справах підтриманий Московським патріархом Іовою. Іова готовий (після смерти царя Фьодора) проголосити царем Годунова. Але в Москві відомо, що на півночі (в селищі Углич) живе семилітній Димитрій (незаконний син Івана Грозного).

Димитрій “совершенное подобіе отца: любить муки й кровь; съ веселіємъ смотрить на убіеніе животных: даже самъ убиваетъ ихъ” (Карамзін, т. 10, стор. 77). Коли царевич Димитрій бавиться, то ставить з своїми ровесниками з снігу людей, і потім їм голови відрізує, і робить це з великою потіхою, як пише

Келарій Аврамій в “Історії”. Москва матиме нового царя, “собірателя земель”. (Антропологи устійнили, що в азтеків і ассирійців був нахил до садизму; правильно роблять москвини, що не дозволяють західно-європейським дослідникам проникати у таїни характеру потомків Івана Грозного, і дають Європі писання Достоевського, де (як я часто згадую) зазначено, що “москвини — народ богоносец”).

402. Борис Годунов вихрещеному татаринів Нікіфору Чепчугову сипнув “денег”, і сказав, щоб він поїхав в Углич і отруїв царевича Дмитрія. Чепчугов перелякався. І Годунов знайшов надійнішу людину — попа Михайла Битягу (також з роду татарського). Піп Битяга поїхав в Углич: селище Углич знаходиться коло Ростова — на верхній течії Волги. В Угличі живе цариця Марфа — нешлюбна жінка царя Грозного.

15 травня (в суботу о шостій годині вечора) цариця Марфа з сином Дмитрієм прийшла з церкви, слуги принесли їжу. Бояриня Волохова покликала царевича на двір побігати. У сінях стояли піп Битяга (Битяковський), боярин Осип Волохов і Нікіта Качалов. Вони схопили царевича, перехрестилися і ножом перерізали йому горло. Цариця ввійшла у сіни, побачила сина Дмитрія, “он трепетал, как голуб, испускал дух” (Карамзін, т. 10, стор. 79).

403. 1592 рік. Україна (Русь) окупована польськими вторжниками. Українець Януш Острозький (синок князя К. Острозького, завязаного оборонця православія грецької віри) став католиком, щоб мати більше прав збагачувати свої маєтки. Він живе в Білій Церкві.

Українці-запорожці не корилися жодним вторжникам. Вони стали в обороні К. Косинського, у якого Януш Острозький забрав маєтки. Українці-запорожці, очолені К. Косинським (гетманом-полководцем), узяли Білу Церкву, розгромили замок польського вислужника Януша Острозького.

27 лютого (1593 року) 2000 українців полягло під містечком П'яткою (біля Житомира); польські вторжники і їхні вислужники взяли в полон 26 українських гармат. Гетман К. Косинський, вийшовши з оточення біля П'ятки, з двома тисячами воїнів підійшов до Черкас, де сидів польський слуга староста (українець Олександр Вишневецький).

“Вишневецький хитрощами заманив Косинського до міста самого з кількома косаками, і там його вбито”

(М. Аркас). Хитрощі — зброя не лицарська, але її жертвою стають лицарі; гетман К. Косинський вважав, що єдинокровний О. Вишневецький з ним буде мирно полагоджувати “земельні суперечки”.

404. О. Вишневецький з українцями (запорожцями) підписав угоду, що буде шанувати “косацькі вольності”. Умови він не виконує. Косаки шлють послів з Запоріжжя до Києва до воєводи К. Острозького: скаржаться на О. Вишневецького. К. Острозький (слуга польський) схопив послів (запорожців). І почав їх у Києві катувати, посла Богдана Поляна замучив на смерть.

Восени (1593 року) 4 тисячі запорожців оточили Київ, поставивши на човнах гармати. Запорожці вимагають видачі тих, які замучили посла їхнього. К. Острозький, бачачи небезпеку, проявляє хитру ласкавість: дав право запорожцям вільно везти з Києва на Запоріжжя порох, зброю, муку, пообіцяв шанувати запорозьку вольність.

(Запорожці стають силою: польські вторжники отетеріло сиділи у сховищах тоді, коли запорожці ввійшли у Київ, забрали гармати, рушниці, порох. Оточили гніздо польських вторжників (Межигірський

монастир), прогнали з монастиря ляха Бобриковича-Коготя. Забрали гармати, які стояли біля монастиря, і повернулися на Запоріжжя).

405. У Європі стало відомо, що в Україні (Русі) росте могутня сила, яка навіває жах на польських вторжників. Цісар Німеччини Рудольф 2-й літом 1594 року прислав посла Еріха Лясоту на Запорозьку Січ: має бути мова про спільний похід Німеччини і України-Руси (Запорожжя) проти Туреччини.

З Москви Борис Годунов прислав на Запорозьку Січ посла Василія Нікіфорова. Послів прийняв гетман Богдан Микошинський. Папа Климент 8-й посилає до гетмана Богдана Микошинського посла Комуловича з даром — 12.000 золотих дукатів. Посол Комулович буде говорити про справу війни з Туреччиною.

Турецький літописець Наїма, пишучи про походи українців (запорожців) проти Туреччини, зазначає, що українці безстрашні: “нема на світі людей сміливіших, що менше б дбали про життя і менше б лякалися смерті”.

Посол Лясота, побувавши на Запоріжжі, повідомив

цісаря Рудольфа 2-го: “Українці сміливі й хоробрі люди, від молодості при звичаєні до війни”. Посол Лясота жив на Запоріжжі два тижні, він був вітаний гарматними сальвами, на посла зробили велике вражіння 6000 українських воїнів (запорожців), у боях загартованих.

406. 1594 рік. Косак Северин Наливайко був пушкарем у війську князя Константина Острозького. Магнати Острозькі володіють лісами, ріками, полями, селами, містами. Вони мають (для оборони своїх маєтків) військові загони. І вважають себе підлеглими Польському королеві. Король, їх підтримуючи, зміцнює гноблення Українського народу.

(Між багатими людьми (їх зовемо магнатами) України (Руси) часто ведуться домашні війни за межі, пасовища, парохвії. І їх мирить король Польський — одних милує; маєтками обдаровує, інших карає; маєтки у них відбирає. Пушкар Северин Наливайко, будучи у війську Острозького, брав участь у розгромі війська гетьмана К. Косинського під П’яткою, де українці жорстоко громили українців. І таку війну не сподобав пушкар Наливайко).

“Не буде спокою, коли Кримські татари нападуть на наші поля”, — сказав пушкар Наливайко. І покинув він військо Острозького. І згуртував юнаків. І розгромив татарську залогу. Узяв у татар дві тисячі коней, визволив українців, заповлених татарами.

І юнаки сіли на бистрі коні, діють вершники, очолени полководцем Наливайком, натхненно. Вони горді, що їхній провідник жодній чужій силі не підлеглий.

407. Восени полководець Наливайко (величний, відважний і красивий) об’єднався з кошовим Запорізької січі Григорієм Лободою. Українське дванадцятитисячне військо, ними очолене, завоювало Молдавію, король якої Арон був підлеглий Туреччині. Розгромивши турецьке військо біля Білгорода (на Дністрі), біля Килиї (на Дунаю), українці повернулися на рідну Брацлавщину, (місто Брацлав стоїть на південь від Вінниці).

(Польський полководець Ян Замойський увійшов у Молдавію, розгромлену полководцем Наливайком. І посадив на молдавський престол боярина Єремию Могила, який поклявся бути підлеглим Польщі).

У вересні (1595 року) українці, очолені полководцем Наливайком, перейшли Мадярщину. З Мадярщини пішли на Волинь. Узяли Могилів (у Білорусії), розгромивши Литовське військо. “Куди йдуть? Що хочуть ці легендарні степові велетні-потомки Скитської імперії?” “Це селянське повстання проти польсько-шляхетського гноблення”. “Повстанці боряться за волю?” “За яку волю -державну чи бездержавну? За волю розквітлу в державній Україні (Русі) чи за волю під опікою Польщі, Московитії, Туреччини?”

408. Той, хто має силу неорганізовану, не підпорядковану маєстатові Порядку і респектованій Влади, нагадує буревій, який все на дорозі знищує, але ніколи нічого не будує. Якщо б Українські Сили об’єдналися, вони б вимели польських вторжників з України (Руси), утвердивши світле царство для своїх дітей і внуків. Вони об’єднатися не можуть. Чому? Українці-магнати живуть розкішно, будучи підлеглими Польщі; вони без державної України (Руси) мають розкоші державні.

Вони (українці-магнати) поділені на ворожі табори. Одні з них стали юніятами, прийнявши золоту середину — трохи грецько-православні і трохи —

католики. Інші стали дійсними католиками, щоб більшим довір'ям користуватися в короля Польського. Інші — православні грецької віри. Усіх їх мирить, судить і карає поляк-король.

Попи-юніяти ведуть пропаганду на користь Польщі, яка їм “вірою близька”. Попи православія грецького ведуть (трохи явно) пропаганду на користь Москви, яка їм “вірою близька”. Село ворогує з селом. Парахвія воює з парахвією в ім'я віри Христової, “в обороні овець стада Христового”. Усі вони славлять князя Володимира, який став “швагром візантійського цісаря Василя”, віддав грекам Корсунь “за віно, за царівну”; був осліп, та, ставши підлеглим грецькій вірі, “виздоровів”. Він... виздоровів, а народ його осліпнув.., захворів, утратив Маєстат єдності.

409. Шістсот років тому світлий цар України (Руси) Святослав мав 60.000 воїнів (крім обозу). Українська Сила була об'єднана, була рідна віра — священний ідеал єдності народу, був Маєстат (злотий знак Дажбожий), перед яким всі клонили чола. Усі вірили, що вони внуки Дажбожі, і всі в ім'я спасіння, слави і добра обожували рідний авторитет -обожували царя Святослава. Усі були натхненні, могутні Цілеспрямованістю. Там, де падає Маєстат народу

(Знамено Священної Єдності), падає народ; упавши, він буде повставати, бунтуватися, густо буде лити кров свою. Ридатиме, як ранене дитя, в розпачі безнадій, на роздоріжжі взаємоненависти, безавторитетної борні за бездержавну вольність.

“Северине Наливайко, а далі що?” — питали повсталі українці. Северин Наливайко був брилянтним полководцем, але біля себе він не мав ідеолога, який би його військо спрямував на шлях священної державнотворчої борні. Наливайко залишив військо і пішов до свого брата-попа Дем’яна.

Піп Дем’ян вважався славним членом “Острозької групи” оборони православія, палкий прихильник українців-магнатів підлеглих Польщі. Він, як “політрук” православія, порадив братові Северинові бити юніятів, боронити православіє; може допоможе православна Москва?

410. ... Горять маєтки юніята-єпископа (луцького) Кирила Терлецького. “За віру православну!” — голосять попи православія грецького. Попи-юніяти, польські вторжники і українці-магнати вважають українців, очолених полководцем Наливайком, “бунтівниками”, які “виломилися з-під накиннутих їм

панщизняних обов'язків" (І. Крип'якевич).

Юніяти, звідки ви? У 1590 році архиєреї православія грецької церкви в Україні (Русі) відчули, що їхні церковні маєтки багатішатимуть тоді, коли вони перестануть бути рабами Константинопольського патріярха і стануть рабами Римського папи. Вони (архиєреї) хочуть "кинутися не тільки до папи, а й до самого сатани" (М. Грушевський).

У церквах владики (єпископи) перед очима побожних православних рабів, славлять Константинопольських патріярхів, а між собою вони (владики) говорять, "аби владиків було визволено з неволі Константинопольських патріярхів" (М. Грушевський). Патріярхи дивилися на Україну (Русь), як на своїх "овець стада Христового", а на єпископів, — як на своїх рабів-пастухів.

Константинопольський патріярх наказував "митрополитам Київським і всея Русі", щоб вони побожних православних "поучали, намовляли, переконували всіх", що складати датки на оборону Константинополя, то "ліпше ніж дати на службу Божу, або для бідних чи на звільнення невільників"; побожний православний, який жертвує для патрі-

ярха, “то знайде в Бога більшу нагороду, ніж хто поставить церкву, або монастир, або дасть що на них” (М. Грушевський, т. 5, стор. 419). На основі цього “Акта Патріархатус” бачимо, що, наприклад, побожні православні України (Руси) “знайдуть у Бога більшу нагороду” тоді, коли справи чужі (ромейські-візантійські) ставитимуть на перше місце, а рідні — на друге.

411. Хочеш “знайти у бога більшу нагороду”, то не помагай братові збіднілому, давай пожертви патріяршому збирачеві, який їздить по містах і селах. М. Грушевський пише, що “такі збирачі від царгородського патріярха, а також і з інших грецьких земель, появлялися дуже часто”, і “сі побори й драчі, без сумніву, викликали на Русі сильне незадоволення”. Хто не задоволений “сими поборами і драчами” патріярших посланників, той безбожник; є карі: “до дев’яти і сорока ран”.

Константинопольський патріярх Єремия щойно їздив по Україні (Русі), “на Боже гроші збирав”, “за гроші гріхи відпускав”, і потім ще й послів своїх прислав. М. Грушевський (покликаючись на твердження Скарги) пише, що патріярші послі “приносять замішання й злі приклади: продають гідності, збирають гроші, як голодні; дають розгрішення, продаючи дари Божі:

дозволяють двох жінок мати; уживають фальшивих печаток; інші знову продають нас і всіх християн, як шпигуни і зрадники. І з (патріярха) Єремії, що тут був, чи мали потіху? Набравши грошей, пішов собі. Коли хотів котрий перетягнути його на свою сторону проти другого, щоб зіпхнути його з владицтва, то дав йому золота, а той написав: оповіджено нам і повірили ми, що ти такий і такий, отже скидаємо тебе”, “я тебе посвятив своєю рукою, коли ти мені не прийдеш 12 тисяч золотих, страшиш гідність” (М. Грушевський, т. 5, стор. 559).

412. Архиєреї (владики) хрещенням пригнобленої України (Руси) ваші вівці стада Христового такі нещасні, як і ви. Не прийшов я судити вас, ви самі себе осудили історією життя свого. Наприклад, М. Грушевський пише, що “Кирило Терлецький з Божої ласки єпископ Луцький і Острозький”, пастух овець стада Христового був “двоженцем”, “чужо-ложником”, убив маляра Филипа, мав зв’язки з бандою, в подорожнього “забрав дівчину до себе й вчинив над нею насильство”, “пробував отруїти архимандрита”, “з його наказу його слуги схопили попа Стефана Добринського і втопили його” (т. 5, стор. 501).

У таких злочинах був обвинувачений владика

Терлецький перед князем Острозьким. І з детальністю про це пише відомий афонський монах-аскет Іван Вишенський у своїх “Пересторогах”. Владика (екзарх) К. Терлецький був таким, як і його колеги; він організував банду з своїх побожних слуг, і йшов, як пише Грушевський, “в похід на сусіднє село”. І так є: “Правдивим боєвиком справи унії був луцько-острозький єпископ Кирило Терлецький”, пише др. Г. Лужницький в історії “Українська церква між сходом і заходом”, стор. 254.

413. (У 1590 році (24 червня) у місті Бересті підписали “юнію” “Кирило Терлецький, Божою милістю єпископ Луцький і Острозький; Леонтій Пелчинський, єпископ Пинський і Турівський; Гедеон Балабан, єпископ Львівський, Галицький і Кам’янець-Подільський; Діонісій Збируйський, єпископ Холмський і Бельський (Лужницький, стор. 257). Їх підтримали єпископи М. Копистинський, М. Рогоза, І. Потій і король Жигмонт 3-й. У “Берестейській юнії” архиєреї заявили, що визнають папу “Намісником св. Петра на римських престолі” і підлягають йому. І просять його, щоб він залишив без змін церемонії, які є в грецькій церкві, “та всі Служби”. І просять, щоб “Його Величність Король” (Польський) давав їм “привілеї”. (Вони мусіли просити папу, щоб він залишив грецькі церемонії “та всі служби Божі”, бо латинських церемоній вони не знали).

“Поки Польський король пришле військо, щоб оборонити маєтки єпископів-юніятів, то свої холопи-бунтівники сплять їх”, — і єпископ М. Копистинський, єпископ Г. Балабан відреклися від “Берестейської юнії”. І їх підтримав князь Василь Константин Острозький. І почалася релігійна боротьба, яка виснажувала, затемнювала розум народу.

“Хто юніят, той з Польщею і Римом”. “Хто грецький православний, той з Константинополем і Москвою”. І почалися синоди і протисиноди, появилися “викляті з церкви”, які інших “виклинали з церкви”. О, архиєреї чужовіря — які в вас темні душі, який у вас невихований розум, і які грубі в вас почування і розуміння людського життя, віри і Бога.

414. (Іван Франко, користуючись архівними матеріалами, пише: “Митрополитом київським був Михайло Рагоза, бідний шляхтич, що був зразу православним, потому перейшов на лютеранство, відтак за намовою ізуїтів — на латинство, а вкінці, також за намовою ізуїтів, зробився знову православним, але тільки в тій цілі, щоби знищити православіє. Єпископом берестейським був Іпатій Потій, чоловік хоч вчений, але без характеру,

брехливий і хитрий. Єпископом луцьким і острозьким був Кирило Терлецький, розпусник і забіяка, про котрого поговорювали, що держав спілку з злодіями і грабівниками, фальшував гроші, і котрому в судах доказували множество різних злочинств, розбоїв, калічення людей і вбивств”.

“Єпископом львівським був Діонісій Балабан, не ліпший від Терлецького, в Перемишлі сидів єпископ Михайло Копистинський, чоловік, що при живій жінці був посвячений на єпископа і опісля також жив з нею. І ось вони почали з’їздитися й радити, як би увільнитися від зверхности патріярха і від надзору братств, і урадили, що найліпше буде піддатися папі римському. Заохотили їх до того обіцянки поляків, котрі говорили, що, як скоро вони сполучаться з Римом, приймуть юнію, то дістануть місце в сенаті польським, з котрого виключені були всі “іновірці”, значить і православні, а в котрім засідали всі єпископи латинські” (“Буковинський календар”, Чернівці, 1891 р., кн. 8).

(Іван Франко про юнію написав: “Юнія була причиною довгої та важкої боротьби внутрі українського народу і остаточно принесла незміримі шкоди цілому його духовному і політичному розвоєві.., юнія в минувшині не дала нашому

народові майже нічого, не лишила в літературі українській ані одного цінного пам'ятника., натомість знаменито причинювалася до полонізації української інтелігенції"): "Та тільки те правдиве й святе, що для нас, панотців, корисне, і тому погляди Івана Франка треба осудити, або приховати, навчаючи парохвіян, що католицька церква — рідна мати народу").

415. 1596 рік. Польські пани, приймаючи від латинів латинську віру, (і я про це знову кажу) прийняли від них і латинські закони державного правління, і латинський спосіб поневолення покорених. "Діли і пануй". Польські пани, вторгнувшись в Україну (Русь), не потребували ділити українців на дві ворожі групи: між українцями вже були привілейовані раби і непривілейовані раби. Польські вторжники не покорили вільних українців, ні, вони покорили українців покорених.

Українці, маючи чужу віру, по-рабському прийняту царем Володимиром у візантійців, вже триста п'ятдесят років живуть під гнітом чужої (татаро-литовсько-польської) влади. Українці вже звикли бачити, що їхні пани — це раби, а чужі пани (татари, литовці, поляки) — це пани-володарі. "Чужі пани-володарі гноблять нас, хліборобів, при допомозі

наших рідних панів-рабів. Коли ми б'ємо чужого пана-володаря, то з нашого пана-раба пір'я летить: чому? Бо наш пан-раб сидить на нашому каркові, а чужий пан-володар сидить на каркові нашого пана-раба”.

“Ми кажемо “геть панів!” І проти нас, повсталих хліборобів, єднаються чотири сили: рідні пани-раби, чужі пани-володарі, попи грецької віри і попи-юніяти. Усі вони кажуть, що ми голота, тікаємо від панщини, яка є законна, святою церквою освячена. І кажуть, що ми бунтівники, зраджуємо короля — Божого помазаника, зраджуємо батьківщину, і тому треба нас винищити з коренем”.

416. “Геть панів!” — ми кажемо, хапаючи сокири, щоб визволитися з рабства. І повстання українських хліборобів починає зватися “холопським повстанням”. Холопи — люди темні, бо їх у темноті тримає грецька церква: темних холопів легше гнобити, ніж освічених, вчених. І в простому (хліборобському народі) починає сама народжуватися туга за рідним паном-володарем, який би ділив долю народу, звільняючи Вітчизну від чужих панів-вторжників і рідних панів-рабів.

Цар Святослав був рідним паном-володарем, він жодним чужим силам (військовим, державним і релігійним) не служив. І в народі була гордість, національна мораль, і була сила і слава. Коли його син, Володимир, став паном-рабом Візантійської патріархії, ми стали рабами рідного пана-раба, а потім прийшли татари, а потім — литовці, а потім — ляхи, а потім...

“Холопе Северине Наливайко, будь нашим паном-володарем”, — сказали щирі, красиві і сильні українські селянські хлопці. “Повсталі українці, очолені полководцем Наливайком, можуть вигнати польських вторжників і покарати рідних панів-рабів, які співпрацюють з вторжниками? Убити гадину!” — речали польські магнати, призвичаєні жити кров’ю і потом народу України (Руси).

417. Іде польська орда, очолена полководцем Станіславом Жолкевським. Орда має, як пише історик, “знамениту артилерію”, добірних вишколених вояків. Вторжники топчуть святу Українську землю — ідуть, щоб українців втопити в українській крові в українській хаті. Під Прилукою (на Поділлі) полководець Наливайко, побачивши Польську орду, не почав бою. Він повів своїх воїнів (селянських синів) Уманськими лісами на Корсунь.

Біля Білої Церкви він об'єднався з запорожцями, очоленими кошовим Шаулом. Українці розгромили передові загони Польської орди. І пішли до Дніпра, щоб зустрінутися з новими повстанськими загонами.

Біля Трипілля, на урочищі Гострий Камінь, почався бій між повсталими українцями і Польською ордою. У бою кошовий Шаула (легендарний Запорозький богатир) утратив руку. Запорожці і наливайківці вибрали гетьманом Наливайка. Закривавлена Польська орда утекла до Білої Церкви, де зупинилася, і почала ждати з Польщі і Литви нових військових з'єднань.

418. Військо гетьмана Северина Наливайка перейшло Дніпро. І стало на спочинок: до війська ідуть жінки з дітьми, старики, юнаки і між ними (диво?) є попи-юніяти і попи грецької віри. І почалася деморалізація війська: “Ідімо під опіку православного царя Московитії!”, “Залишаймося під опікою Польщі, не воюймо з Жолкевським!”, “Геть Москву! Геть Польщу! Ставаймо союзниками Кримського хана!”

Полководець Наливайко, побачивши, що його військо поділилося на три ворожі фронти, гірко заплакав. Його рідний брат (піп Дем'ян) був

натхненником тих, які кричали, що треба йти “під опіку православного царя Московитії”. Щоб Наливайко не підтримав думку свого брата попа, воїни прогнали Наливайка. І гетманом вибрали Григорія Лободу.

419. З Польщі і Литви прибули нові війська до полководця Станіслава Жолкевського. Гетман Григорій Лобода привів військо на Полтавщину. І тут, біля річки Солуниці, під Лубнами, 16 травня Польська орда (до зубів озброєна) оточила українське народне військо, яке мало 6000 воїнів і стільки ж жінок, дітей і матерів (утікачів від Польської орди). (Гетман Григорій Лобода не міг успішно очолювати військо, був своїми ж розсвареними старшинами убитий. Гетманом став полковник Кремпський. Наливайко, як пишуть літописці, “залишився в тіні”. Єдиний він міг би, маючи талант полководця, вести військо, та дії його брата попа Дем’яна йому пошкодили).

Жолкевський, кільцем оточивши українське народне військо, сказав, щоб українці видали йому Наливайка і Шаулу, і віддали всю зброю. Ворог у полководцеві Наливайкові бачив брилянтного провідника і хотів мати його голову у своєму мішку. “Два дні ревіли польські гармати, два дні косили кулі все, що живе” (І. Крип’якевич).

Жінки рвали на собі одержу, воїнам рани
перев'язували. Почався голод, хвороби, бо під
кулями не було можности хоронити убитих; убитих
зносли до купи, прикривали землею і травною.

420. Гетман Кремпський з 1500 воїнами вночі
вийшов з оточення. І пішов звати Запорізьку Січ на
допомогу. Гетман вірив, що оточені (змучені
голодом косаки, діти і жінки), віддавши зброю
польському вторжникові Жолкевському, будуть
відпущені в свої села. Не так сталося. Оточені
“повинні були оддати Полякам увесь свій скарб,
гармати, корогви, й срібні труби, що прислав
австрійський цісар, видати Наливайка і інших
головних провідників повстання. Косаки згодилися
на це, але коли вони віддали зброю, то на них
накинулися Поляки і вигубили не одну тисячу. Один
польський письменник каже, що рубали їх
немилосердно, так що на милю, або й більш труп
лежав на трупові. Було всіх в таборі з жінками й
дітьми до десяти тисяч”, “Товаришів Наливайкових
скарано лютою смертю у Варшаві зараз, як їх
привезли, а Наливайка держали до сейму року 1597-
го, мало не рік, і, як з'їхалося до Варшави панство,
прилюдно на майдані одтяли йому голову,
четвертували і порозвішували по місту на полях його

руки, ноги й голову” (М. Аркас, стор. 144).

421. “На милю, або й більше, труп лежить на трупові...”. Ось лежить мертва — ще зовсім молоденька світлоока україночка, “руса коса до пояса, в косах стрічка голуба”. Її груди гострими шаблями порізали польські вторжники. О, тут лежить багато таких, як вона: проводжали вони своїх наречених (хлопців сірооких), що втекли з панщини, ішли до Наливайка. І тут і склали свої буйні голови. Спіть, тихо спіть на духмяному степовому буйнотрав’ї, я поцілую святі рани ваші, діти мої, мої соколята. І сльози висушивши, скажу: ні, діти мої, не винуваті ви, що архиєреї релігій чужих поробили рабами вас; не сказали вам, що воїни свого полководця ніколи ворогам на муки не віддають, щоб купити у ворогів життя собі. Ви віддали полководця Наливайка. Ви мали право його судити і карати, довідавшись, що він прагне бути паном-рабом, але віддавати чужинцям на суд і кару ви права не мали! “Де, княже, твоя голова поляже, там і ми свої складемо!” — таку мали мораль внуки Дажбожі.

У Москві на вулицях стоять “караули”. 200 воїнів (і всі з боярських родин) охороняють у Кремлі слабоумного царя Фьодора. “Царю, куда ти г’лязом

кінеш, туд ми кінем голови свої”, “кто протів царя, тот протів народа”, “Правда Божья, а воля царская”, “Суд царев — суд Божий”.

Перед Кремлем, як пише Карамзін, вночі і вдень стоїть “250 стрельцов”: хай світ знає, що москвин царя поважає. “Есть цар — есть держава, нет царя — нет закона”. (Не можна за вольность боротися, не обожуючи провідника. Хто бореться за волю, не шануючи провідника (царя, гетмана, президента), у того боротьба за волю хвора, успіху не матиме. Народ, який цієї істини не знає, держави не має).

Борис Годунов обожує царя Фьодора, і готується сісти на його престол. У селі Кушалині живе забутий князь Симон (споріднений він з династією князів Тверських). У нього може постати думка бути царем. У літописі читаємо, що Годунов князеві Симонові послав дарунок — бочоночок іспанського вина. Князь Симон говорив французів Маржеретові, що він (Симон) осліп, випивши вина, присланого з Москви.

422. 1598 рік. 24 листопада у Москві проголошений закон — крестяни (раби) прикріплюються до землі, на якій живе боярин, воєвода, купець чи князь.

Кріпак, який утік з маєтку, розшукується і повертається туди, “где он жил”. (Кріпацькі закони особливо успішно втіли в життя цар Йосип Сталін, назвавши їх “колхозним правом”: колхозник (кріпак) прикріплюється до землі; він не має жодних документів. Якщо він утече до міста, то, як безпашпортна особа, буде спійманий, покараний, і “под караулом” відправлений у колхоз, або — в “ісправительний лагерь”).

7-го січня помер царь Фьодор, його жінка (цариця) Ірина з розпуки до крови подряпала собі обличчя, її брат (Борис Годунов) і патріярх Іова не могли заспокоїти її.

Ірина (“цариця всея Руси — Третього Риму”) на прохання патріярха Іови поблагословила свого брата Бориса Годунова “бути царем всея Руси”. І сама, ставши черницею, дістала ім’я Александра, стала вона черницею тому, що “такъ хотѣль Годуновъ, располагая сердцем и судьбою нежной сестры” (Карамзін, т. 10, стор. 132). Борис Годунов — гордий татарин — цар всея Руси. підтриманий боярами і воєводами, які мають, як пише Карамзін “смесь крови” татарської і слов’янської.

423. 18 лютого московський патріарх Іова проголосив свого друга Бориса Годунова царем: “Іменем Христа Царя Спасителя, Церкви, Росії, даний Росії цар Борис Гадунов”.

(Цар Борис Годунов походить з роду мурзи Чети. Мурза Чета, ставши (після хрещення) руским православної віри, дістав ім'я боярина Захарія. Боярин Захарій устійнив у Москві поняття: “Без царя близ смерти”).

(У монголів так, як у візантійців і китайців, був, як я вже говорив, “божественний культ провідника”. Вони при допомозі культу творили порядок у війську, єднали мислення і почування народу, енергію народу спрямовували до однієї цілі. Монгольські священнослужителі у святинях перед образом Чингіс Хана кадили пахощі. Читали молитви і приносили безкровні жертви (кумис).

Вони душу народу монгольського наснажували казаннями: “Волею Високого Неба народжений! Великої божественної слави носитель, держав світу покоритель, непорочно народжений Чингіс Хан! Потомок славного Тенґрі, божественно народжений

Чингіс Хан!”

Вони рекли монголам: коли народився Чингіс Хан, то над його юртою появилася зоря у вигляді веселки, і віщі птахи над юртою щебетали: “Чингіс! Чингіс!” (Великий! Великий!). Кам’яні скали самі по собі розколювалися, чуючи про народження божественної дитини. Монголи, чуючи такі слова, бачили у Чингіс Ханові ту святість, яку бачили араби у Могаметові. “Монголи, зробіть Чингіс Хана Богом, коли хочете бути півбогами”. І так візантійці думали про своїх імператорів; так воїни думали про свого царя Олександра Македонського. Москвини цю тайну єднання народу і творення держави прийняли.

“Мысль возложитъ венець Мономаховъ на голову Татарина не всемъ россиянамъ казалась тогда нелѣпою” (Карамзін, т. 10, стор. 128). І татарин Борис Годунов, ставши царем, знав, що “венець Мономахов” справді є “золотою шапкою хана Узбека”, яка була привезена з Орди в Москву, і перероблена на зразок “шапки Мономахової”. І якою тепер коронуються царі Росії.

424. Патріярх московський Іова, поклавши шапку Узбекову (Мономахову) на голову Бориса Годунова,

у церкві речав: “Богом ізбранный, Богом
возлюбленний. Великий Самодержец! Ми відім славу
твою: ти благодаріш Всевишняго. Благодарім Єго
вместе с тобою. Но радуйся же і веселіся с нами,
совершив подвиг безсмертний! Гасударство, жізнь і
достояніє людей цели. А лютий враг, преклонів
колена, моліт о міре! Здравствуй о Господі, Цар
любезний Небу і народу! От радості плачем і тебе
кланяємся” (Карамзін, т. 11, стор. 11).

Карамзін пише, що патріярх, духовенство і люди
поклонилися царю до землі, патріярх проголосив, що
цар Годунов володіє чимсь більшим, ніж
“человеческою мудростю”: обожествляючи царя,
москвини обожествляли свою державу.

Борис Годунов, ставши царем Росії, дав наказ
катувати і з Москви висилати тих “слав’янствующих”,
які рекли, що їхнім царем не може бути татарин;
родина славних Лопухіних вивезена на далеку північ.
Татарська фракція у Москві повністю (на щастя
Москви) перемогла: вихрещені татари (з роду
ханських родів) — Куракіни — Булгакови, Годунови,
Басманови, Мансурови, Чулкові, Бердяєві,
Аракчєєві, Ромадоновські, Бутурліни, Анічкові стали
славними московськими боярами, воєводами,
дворянами. (Очевидно, всі вони ослов’янцилися: хан

Арак, з його роду пішов рід Аракчєєвих, хан Берке після хрещення отримав ім'я Анікей; з роду Анікея пішов наймогутніший рід московських дворян Анічкових. В. Н. Татіщєв подає, що сорок родів Анічкових творили основу московського дворянства).

425. 1599 рік. Польський король Жигмонт 3-й на віру Христову дивиться, як на святе знаряддя гноблення побожних рабів православних. 18 березня (1592 року) він оголосив, що всі ті єпископи, які “лишили грецьку церкву і визнали єднання з папою римським”, перебувають під королівською опікою.

Король дає “свою опіку і охорону, обіцяє боронити їхні уряди і майно, й запевняє їм непорушність обряду й рівні привілеї з латинським духовенством” (Лужницький, стор. 259).

Справа не в обрядах, а в тому, кому вони служать: коли грецький обряд славить папу римського, латиняни його радо вітають. Я вже говорив, що єпископи, ставши юніятами, хочуть зберегти грецький обряд не тому, що вони його дуже люблять, і не тому, що керуються якимись “народними сентиментами”, а тому, що вони латинського обряду не знають, і не хочуть тратити

час на “перевишколення”; для них головне — церковні прибутки, опіка, охорона і привілеї”, отримані від Польського короля.

Маючи опіку, охорону і привілеї Польського короля Жигмонта 3-го, єпископ Іпатій Адам Потій стає в 1600 році Київським митрополитом, звеличує в Києві “боголюбне військо короля Жигмонта”, побожних православних греко-католицької церкви закликає любити рідну церкву, як маму рідну, “і дітей за ручку вести, щоб звикали до рідної церквці”.

Іван Франко у праці “Дві юнії” про митрополита Іпатія Потія написав, що “Іпатій Потій, чоловік хоч вчений, але без характеру, брехливий і хитрий”. Тільки “брехливі і хитрі” люди звуть ту церкву, в якій прославляються чужі святощі і вторжники, рідною церквою.

Митрополит Потій, “у чистоті задержуючи грецькі церемонії”, греків не визнає, а визнає латинів (папу римського), зміцнює владу гнобителя ляха-короля, навчає побожности українців. (Король Жигмонт 3-й, високо оцінюючи дії свого раба (митрополита Потія), видає грамоту для Потія, що він (Потій) є зверхником “над всіма владиками і архимандритами, ігуменами і

попами, дяконами і над всім духовенством закону гречеського і руського, і над всіми церквами їхніми, жодної не випускаючи” (Грушевський, т. 5, стор. 617).

426. Грамота польського короля своїм змістом нагадує ярлик хана Татаро-Монгольської орди. І одні попи підтримують Іпатія Потія, а інші пишуть до “польського сойму”, що Потій “латинізує грецький обряд і занечищує грецьку віру”. Сойм на такі листи не звертає уваги; пан-раб (князь Острозький) боронить грецьку віру і Польського короля; “монахи-паломники” (агенти Московитії) у Києві, Чернігові, Переяславі співчують попам, і кажуть: “Браття, єдиновірці! Коли ваші парахвії будуть під опікою царя Московського, то не буде “занечищуватися грецька віра””. (Яке духовне падіння: раби-християни заклопотані не справою вільного життя України (Руси), а проблемами: чи грецька віра має служити вторжникові (ляхові-королеві), будучи “чистою чи занечищеною?”

427. 1600 рік. 17 лютого. У Римі на площі Квітів єреї папи Римського живцем спалили Джордано Бруно. 52-хлітній Бруно — геніяльний син Італії принесений у жертву латинському божеству. Син селянки і солдата, монах домініканського монастиря, теолог, знавець античної і арабської філософії, при-

родознавець, поет, гуманіст, ксьонз.

(Бруно в 1575 році був позбавлений духовного сану, відлучений від церкви. Утік від інквізиції з Неаполю до Риму. З Риму тікає до північної Італії. З Італії тікає до Швейцарії. Від протестантів Швейцарії утік до Франції, став учителем філософії при дворі короля Франції Генріха 3-го).

(У 1583 році Бруно прибуває до Англії. Скитається в Німеччині. У 1592 році вельможа Моченіго запросив його на становище учителя до Венеції. У Венеції ксьонзи схопили його, примушували, щоб він відрікся від своїх поглядів. Він боронив свої переконання. Твердив, що все на світі перебуває у вічному русі. Всесвіт у всіх напрямках безконечний. Він говорив про хиби Аристотелевої філософії).

428. 1602 рік. Довготривалі проливні дощі залили дороги, стримали довіз хліба до Москви. Військо не може їхати за здобиччю. Почався голод. Москвини в Москві "їли собак, котів, стерво, всяку нечистоту. Люди зробилися гірше звірів; залишали жінок і дітей, щоб з ними не ділитися останнім куснем хліба. Не тільки грабували, убивали за кусень хліба, але й пожирали один одного. Подорожуючі боялися

господарів, гостиниці стали вертепами душоугубства: давили, різали сонних для жахливої їжі!”

“М’ясо людське продавалося у пирогах на ринках! Матері їли тіла своїх дітей. Злодіїв катували, палили, кидали у воду, але злочинств не меншало. І в цей час інші недолюдки накопичували хліб, щоб продати ще дорожче! Москва заразилася б смородом гниючих тіл, якби цар не велів на своє утримання ховати померлих. За два роки і чотири місяці було похоронено 127.000 трупів”. Коли ж ішли вози з хлібом до Москви, то “під мечами і коп’ями воїнів, забезпечуючись від нападу голодних, які не тільки на дорогах, але й в Москві, на вулицях і ринках, силою віднімали їство” (Карамзін, т. 11, стор. 67, 68).

429. Карамзін пише, що голод в Москві не виправив москвитян (слово “москвитян” він вживає в означенні жителів Московитії), а ще більше “умножилъ пороки между ими: распуство, безчувствие къ страданію ближнихъ”, жінки “производили на свѣтъ множество уродовъ”. Усе це (неврожайна земля, голодівки, воєнізація життя) творило людей твердого характеру, які байдуже ставилися до людського страждання. (І вони ось (через п’ятдесят років!) візьмуть мечі і йтимуть в Україну (Русь), щоб “спасати православних” (здійсню-

вати “возз’єднання України і Росії”), щоб українці і москвитяни, “возз’єднавшись”, “вовеки вси єдино были!”; возз’єднання потрібне “для спасения украинского народа”, і тому було вирішено “принять Украину в подданство” (“История СССР”, стор. 298).

Цар Борис Годунов біля Кремля улаштовує розваги: боротьба з ведмедами. На Красній площі кривава арена оточена зі всіх сторін глибоким ровом, щоб ведмідь не перескочив. З клітки на арену вибігає ведмідь. У ведмежій шкурі з ножем у руках виходить “охотнік”. Ведмідь стає диба. “Охотнік” ведмедеві в живіт устромляє ножа. Ведмідь реве закривавлений, запінений. Глядачі шаліють від захоплення. Трапляється, що ведмідь на очах глядачів загризає “охотніка”. “Охотніка”- переможця ведуть у Кремль; у царському погребі дають йому вина, щоб він випив “за гасударево здоров’є”.

430. Москвини, довідавшись, що у монастирях лежить приховане зерно, ідуть грабувати. Не поминули й палати патріярха Іови. Вони украли у патріярха “подобие Христова телеси й пречистыя Богородицы і архангелов”. Украденого “Христа” “носили по граду й по торжищу, забыв страх Божий”; за шмат хліба віддавали “Христа і Богородицю”.

Карамзін пише, що москвитянки мають татарський стиль життя: татарки час проводили у юртах, сидячи виконували різні праці. “У Москві жителі (...) взагалі любили сидяче життя... Молоді жінки були абсолютними затворницями: боялися показуватися чужим людям; дома шили, пряли. Одна забава була для них дозволена: гойдалка; “не дивлячись на строге ув’язнення жінок, були, як і всюди, приклади невірности”, “...взаємна любов не брала участі у шлюбах. Призначали день весілля, а майбутнє подружжя ще не бачило друг друга в очі”” (Карамзін, т. 7, стор. 132).

431. Енергія мислення і почування в Україні (Русі) витрачається на релігійні сварки: єреї католицької і грецької релігій воюють між собою за маєтки, за парохвії, втягаючи в цю війну, “в обороні рідної церкви”, Український народ.

(“В Слуцьку, коли митрополит (Михайло Рогоза, — Л. С.) переходив площею, зворохоблена юрба кинулася з камінням на нього й покалічила його. Коли б не вірні юніати, які вибігли з своїх домів,... юрба була б його укаменувала” (Г. Лужницький, стор. 293). У Москві немає боротьби між прихильниками папи римського і патріарха візантійського, у Москві є

Московський патріарх, який свою душу, свій розум, свою волю і церкву підпорядкував справам царя Бориса Годунова. І в Варшаві немає релігійної сварні: єпископи служать королеві, “Речі Посполитій”).

(В 1582 році папа Григорій 13-ий проголосив календарну реформу. Юліанський календар устійнений римським імператором Юлієм. У Львові на вулиці (під час християнського свята) християни ловлять християн — під час посту силою в рот впихають м’ясо, доводячи правильність того чи іншого календаря. О, лихо: чужовір’я скалічило вдачу добрих людей!).

У Львові православне братство боронить грецьку віру. Голова цього братства грек (купець Константин Корнякт), наглядач константинопольського патріарха. У братській школі, як я вже згадував, українська мова заборонена: дітей українських учать грецькою і церковно-слов’янською. Славителі братств вважають, що “братства являються забором української нації, високоморальні і високо патріотичні є їхні гасла”; братства по-рабському віддані візантійському патріярхові, шлють йому дари за дарами і воюють з єпископами-юніятами.

432. 1605 рік. У Москві новина — царевич Димитрій (син Івана Грозного) живе в Польщі! Він хоче сісти на батьківський престол, скинувши царя Бориса Годунова. Годунов точно знає, що Димитрій з його наказу убитий у селі Углич. Значить, Польща має Димитрія-Самозванця. Хто він? Звідки він?

Цар Годунов 13 квітня (на 53-му році життя) умирає. Карамзін (т. 11, стор. 109) звеличує Годунова як “одного з найрозумніших володарів у світі”. Годунов — великий архітект державного життя Московитії, він їй дав патріярха, який почав усі православні єпископства підпорядковувати державним справам Московитії. Патріярх Іова оголосив, що стає царем Фьодор (син Бориса Годунова). Московським головнокомандуючим стає мудрий і гордий (вихрещений) татарин Іван Басманов, він був “вибраний у спасітелі царя і отечества” (Карамзін, т. 11, стор. 112). Басманов призначив своїм заступником вихрещеного татарина Михайла Катарьова. Між вихрещеними татарами є боротьба за впливи в житті Москви: П. Басманов убив воєводу Михайла Татіщева (також татарина): рід Татіщевих (Татіщев Асмунт, боярин; Татіщев М., окольничий; Татіщев М., посол; Татіщев Кекса, ясельничий) почне діяти проти роду Годунових (бояр і воєводів).

(Годунов обсилав золотом свого друга Басманова, дав йому “тяжке золоте блюдо, насипане червонцями, і 2000 рублів, множество срібного начиння із скарбниці Кремлівської, прибутковий маєток і сан Боярина Думного”. Басманов був “народним улюбленцем, первою людиною свого часу в загальному погляді” (Карамзін, т. 11, стор. 100). Родини Годунових-Сабурових, Басманових-Плещеевих творять рід боярів і воєводів Московитії).

433. “Москалі жорстокі з українцями”. Москалі, чуючи ці слова, обурюються і кажуть: ніякої жорстокости немає. “Є!” “Немає!” Переконаємося, що справа не в слові “жорстокість”, а в тому, хто який зміст укладає в це слово.

Якщо москаль жорстокий сам з собою, то чому він повинен бути ніжний з українцем? Він на ніжність дивиться, як на людську слабкість і ставить до неї з відразою. “Твѣрдость характера, вот черта человека!” Наприклад, Годунов і Басманов — два сердечні товариші. Пізнаємо стиль їхнього товаришування в напружений час підходу Лжедимитрія 1 (Грішки Отреп’єва) до Москви.

Монах Грішка хоче сісти на престол царя Московії. Які він має на це дані? Почалося так: костромський дворянин Отреп'єв послав Юрія в Москву, щоб він у Чудському монастирі навчився письма. Юрій “сверстніков своїх преуспел”, став грамотним монахом.

Отреп'єв, приїжджаючи в гості до сина, жив у домі воеводи Басманова, куди приходив і Юрій, тепер відомий, як монах Грішка — писар патріярха Іови. Грішка в патріяршій канцелярії довідався про царські таїни: цар Борис Годунов убив Димитрія (малолітнього сина царя Грозного) в Угличі, вкоротив життя царю Фьодору, запроторив свою сестру Ірину (жінку царя Фьодора) в монастир, де отруїв її; осліпив затруєним вином князя Симона. Монах Грішка почав таїнами ділитися з ближчими. Годунов дав наказ вислати монаха Грішку на Соловки.

Монах Грішка втік у Муром; прибув на коні до Брянська, де познайомився з монахом Михайлом Поводіним. І з ним приїхав в Україну (Русь), почав жити в Новгород-Сіверському монастирі. З Новгород-Сіверського (при допомозі архимандрита) Гришка на коні прибув до Путивля.

434. “Аз єсм царевич Дімітрій, син царя Іоанна Грозного, і когда буду в Москве на престоле отца моего, тогда тебя пожалую”: таку знайшов записку Новгород-Сіверський архимандрит в келії, де жив Грішка. Він передав Грішкіну записку в Київ для князя Василя К. Острозького.

Монах Грішка скинув монаше вбрання. Прибувши на Волинь, поступив на службу до князя Адама Вишневецького. Захворівши, покликав попа. І під час сповіді сказав, що він син царя Грозного, має в штанах зашити записку. “Коли помру, записку усім прочитаєте”. Піп про таїну розповів Адамові Вишневецькому. Вишневецький, будучи певним, що Грішка — син Івана Грозного, везе Грішку до короля Польського. Король справу “царевича Московитії” передав воєводі Мнішеку.

435. Воєвода Мнішек вирішив царевича Димитрія одружити з своєю донькою Мариною. І допомогти йому сісти в Москві на престол. Димитрій, сівши на престол, ширитиме юніяцтво, подарить Польщі частину земель. І помагатиме їй своїм військом.

У Москві шириться вістка: з Польщі йде царевич Димитрій (син Івана Грозного). І спростування: в Угличі був убитий не царевич Димитрій, а попівський син Пахом. Цар Годунов проти Димитрія посилає військо, очолене воєводою (вихрещеним татариним) Іваном Татєвим.

Біля Чернігова царевич Димитрій (підтриманий Польським військом) зустрів Московське військо, яке схопило Татєва і віддало Димитрію, і перейшло на його (Димитрієву) сторону. Годунов і Басманов вже знають, що царевич Димитрій — це монах Грішка Отреп'єв. Басманов, виконуючи наказ Годунова, поїхав на фронт, особисто зустрівся з “Грішкою-Лжедимитрієм”.

“Басманов, ти знаєш, що я не царевич Димитрій. Та я маю силу тебе зараз убити, але не хочу. Я йду, щоб помститися за вбитого царевича Димитрія. Коли не буду бажаний, ти можеш на моє місце іншого царя посадити, війська Московитії перебувають під твоєю командою”. І Басманов погодився служити Димитрію.

436. Прибувши в Москву, Басманов у Кремлі повідомив свого товариша (царя Годунова), що

пізнав монаха Грішку Отреп'єва. І готовий про це оголосити на Красній площі. Годунов дав наказ: бояри, воеводи, купці, князьки, попи, монахи, стрільці, дворяни зобов'язані на Красній площі почути правду, привезену з фронту головнокомандуючим Іваном Басмановим.

Басманов прибув на коні, парадно одягнений, охоронений меченосцями. І оголосив, що мав зустріч з царевичем Дмитрієм Івановичем, який, як законний цар, іде сісти на престол.

Годунов, почувши, що Басманов утік з Москви до “царевича Дмитрія”, захворів: лікарі не могли стримати крові, яка хлинула з рота, носа, вух. Ще тіло Годунова не встигло охолонути, а вже патріярх Іова (14 квітня) проголосив Фьодора царем.

Коли у древніх киян умирав цар, то сорок днів його оплакували. І навіть тоді, коли вороже плем'я війну починало, ніхто з братів і синів не спішив сідати на престол померлого: а коли б хтось сів, то був би зненавиджений, як жорстока людина.

Москва поділилася на два ворожі табори: табір

родини Годунових і табір родини Басманових (Басманови підтримують Дмитрія, який підходить до Москви, підтриманий поляками і москвинами, військом головнокомандуючого Басманова).

Головнокомандуючий військами Московитії Басманов 7-го травня в Москві проголосив Дмитрія царем Московським. Карамзін пише, що тисячі москвинів “воскликували: “Да здравствует же отец наш, Гасудар Дімітрій Іоановіч!” Військо покинуло царя Фьодора і проголосило вірність цареві Дмитрію: усі ждуть його прибуття до Москви.

437. Удовиця-цариця (жінка царя Годунова) і її син-цар Фьодор, і донька Ксеня поставлені “под караул”. Патріярх Іова пробував боронити Годунових, знаючи напевно, що царевич Дмитрій був Годуновим убитий в Угличі і що до Москви йде монах Грішка. Басманови поставили патріярха Іову “под караул”.

У Москві партія Басманових катує партію Годунових. “Всех Годуновых, Вельяминовых й Сабуровых розослали по городам в тюрьмы, а Семена Годунова в Ростове задавили” (Татищев, т. 6, стор. 294). “Годунови, Вельяминови, Сабурови неслов’янські люди і Басманови також, але тому що вони

православні, зуться рускімі”.

Москвини, співаючи славу царевичу Димитрію, який вже “йде через Серпухов до Москви”, почали діяти: “пришед в дом царя Федора Борисовича, розведчи царицу с детьми по особым избам, перво ее задавили й потом стали сына давить: но понеже все четверо долго не могли его осилеть, й один из них, ухватя его за (я...), раздавил, й тут его умертвя, Голицын объявил в народ, якобы они со страстей померли” (Татищев, т. 6, стор. 294) (Голіцини після 1654 року вторгнуться в Україну (Русь): почнуть вогнем і мечем утверджувати “возз’єднання двох братніх народів”; голіцинська жорстока вдача буде насильство звати возз’єднанням, убивство — спасінням, поневолення — порядком).

438. На Москві-ріці зустріли царевича Димитрія “все бояри й власти”. “Где мать моя бедная!” — кричав Димитрій. І була з монастиря привезена в Москву цариця-монахиня Марфа Фьодоровна. Басманов умовив монахиню Марфу, сказавши: “Твій син Димитрій був убитий на твоїх очах, мовчи! На Красній площі, де будуть бояри, воеводи, князі, знатні люди, обійми монаха Грішку, назви його сином Димитрієм. І житимеш у Кремлі, як цариця!”

І монахиня Марфа з сльозами радості обцілювала сина Димитрія. І москвини плакали з розчулення, славили нового царя Димитрія. І бачили в ньому нового царя Грозного — “собірателя земель”. І був у Москву привезений грек Ігнатій, і Басмановими поставлений “на патриаршество”. 29 липня патріярх Ігнатій в соборній церкві коронував Димитрія. Воевода Мнішек привіз доньку Марину і поселився в Кремлі. Москвинський дворянин (вихрещений татарин) Пьотр Тургенєв знав з дитинства Грішку Отреп’єва. І можливо з зворушливої радості, побачивши нового царя Димитрія, вигукнув: “Грішка Отреп’єв, а помніш, ми...”. Очевидно, за ординськими законами, тут же був Тургенєв зв’язаний. І зразу ж йому, як пише Татіщев, “голову отсекли”. І став порядок: ті, які казали, що пізнали Грішку “по бородавке на лице” і навіть ті, “кто его младенцем знал”, в ім’я порядку кричали: “Да здравствует Гасудар Дімітрій Іоановіч!”

439. У Москві між руськими (православними татарами), очоленими Басмановим, появилася “смута”. Михайло Татіщев (і весь його великий дворянський рід) почав діяти проти Басманова, бачачи, що знатні москвини, попи і монахи пізнали Грішку Отреп’єва: немає сил переконати їх, що цар

Димитрій є Димитрієм, а не Грішкою.

У Вознесенському монастирі зібралися провідні москвини. Була приведена цариця монахиня Марфа, яка, бачачи, що люди пізнали Грішку, сказала, що її син Димитрій був в Угличі убитий. Татіщев, почувши Марфині слова, на очах людей ножем заколов Басманова: почалася різанина, як в Орді. Цар Димитрій вискочив з вікна, поламав ноги, несли його в дім і по дорозі йому ножами відрізали голову, а патріярха Ігнатія посадили “под караул”.

440. Грішку (царя Димитрія) убили. “И отсеки ему голову, винесли на Красную площадь, где лежал три дни, а потом сожгли на Котлах” (Татіщев, т. 6, стор. 298). Цариця Марина (донька боярина Мнішека) сидить “под караулом”; догоджає “караульникам”, рятуючи своє життя. Голіцин і Татіщев перемогли басманових.

“Толпы восклицали: “Государь нужнее Патриарха для отечества!”” (Карамзін, т. 11, стор. 182). Московські “толпы” кричали, що для вітчизни государ більше потрібний, ніж патріярх. Государ — держава, патріярх — церква; москвини на перше місце поставили справи держави, взорууючись на

ординську державну політику: церква служить державі, скріплює авторитет царя, освячує його політику, тобто стає релігією особливо корисною в державному житті. І стає священним знаряддям обману покорених племен і народів, бо попи вихрещеним пермянам, карелам, башкірам, лапландцям речуть: “Якщо нам, москвинам, віра Христова корисна, то чому вам має вона приносити шкоду? Ставайте християнами, славте помазанця Христового, князя-царя Московського!”

Щоб цар був вибраний не холопами (холопами вибраний цар, холопський), а Христом Богом, з Казані прибув митрополит Гермоген. І він князя з Шуї Василя Шуйського 19 травня (1606 року) проголосив царем Московитії, помазанцем Христовим.

(Шуйський не був одружений тому, що цар Годунов забороняв йому мати дітей. Годунов вважав, що престол має належати династії Годунових). Тепер цар Шуйський, маючи 64 роки, ошчасливив п’ятнадцятилітню Катерину Марію), доньку боярина Петра Буйнасова, одружився з нею. Казанського митрополита Гермогена цар Шуйський і митрополити проголосили Московським патріархом.

441. 1607 рік. (Запорозькі косаки, як знаємо, вибирають атімана. І під його проводом боряться “за вольную волю”. Москвинські ватаги атімана не вибирають: у них появляються “царські сини”, які починають боротьбу не за вольність, а за престол, за “власть законного царя”. І мечі їхні схрещуються, як пише Карамзін, під кличами: “где Москва, тамъ й Государство” і “все глаза обращены на Государя”, “собирателя земель”).

Біля Царицина діє ватага казаків, очолена царевичем Петром (Татищев пише, що “холоп Василій Елагін себе проголосив сином царя Фьодора Годунова, не знаючи, що цар Фьодор (син Бориса Годунова), не мав дітей”). “Царевич Петро”, маючи військо, тримав у руках Царицин (столицю ординську).

З маєтків князя Андрея Телятевського утік холоп Іван Болотніков, організував великі ватаги. І хоче на престол Московитії “посадити правдивого царя”. Дворянин-москвитянин Михайло Молчанов у Польщі оголосив себе царем Димитрієм, сказавши, що в Кремлі була відрізана голова не цареві Димитрію, а монахові Пахомову. Димитрій з Москви утік; Марина Мнішек знає, що її муж Димитрій (Грішка Отреп'єв) був убитий, але вона оголосила, що радіє, що цар-муж Димитрій живий. Вона визнала Михайла

Молчанова мужом Дмитрієм; Молчанов відомий в історії Московитії як “Лжедімітрій 2-й”.

У Астрахані “разбойнік Август” себе проголосив сином царя Івана Грозного. І “разбойнік Осіновик” себе проголосив сином Івана Грозного, “разбойнік” Лавер — сином царя Фьодора Івановича. Карамзін пише, що намножилося багато “лжецарей”, “самозванцев”, нагадуючи стиль життя Орди у часи її руїни.

442. 1610 рік. У вересні польський полководець Жолкевський увійшов у Москву. І побачив, що велика частина москвинів, очолених боярином М. Салтиковим та іншими, радо вітає польські війська, клянуться на “верность королю”. І таким москвинам поляки “роздавали чини, звання, землі”. І починалося “возз’єднання двох братніх слов’янських народів”, тобто “Польща готова была принять Москву в подданство”, щоб вона (Москва) могла знайти “спасеніє”, “навеки воссоединиться с братским польским народом”.

Але появився “вор, предатель патриарх Гермоген Московскій”, який виступив проти воссоединения двох братских народов — поляков і москвінов”. Він

підняв “шайку предателєй Мініна і Пожарского” до боротьби проти “воссоединения”. І “предатели” утвердили в Москві “временное правительство”, яке було підтримане купцями, дворянами і “предателями” — князями Д. Трубецким, Д. Пожарским” та іншою “шайкою авантюристів”, які хотіли скріплювати в Московитії “феодальну монархію” на зразок ординського ханаату, і боролися проти європейських впливів на Москву. І розправлялися з народом, який прагнув єднатися з Польщею, де були порядки жорстокі, але не такі варварські, як у феодальній монархії Московській.

443. “Возз’єднання двох братніх народів” (москвинів і поляків) очолили князі і бояри Московитії Іван Воротинський, Іван Троекуров, Іван Колтовський, Григорій Орлов, Данило Мезецький, Іван Салтиков, М. Салтиков та інші.

Князі і бояри Бутурлін, Трубецькой, Кондирьов, Пожарський, Плещев виступили проти “возз’єднання Московії з Польщею”, вважаючи, що Московія може підтримувати тільки таке возз’єднання, яке їй дає право грати роль поневолювача, домінанта. Вони усіх москалів, що вітали “возз’єднання Московії з Польщею”, проголосили “ізмєнніками”. (Москалі Бутурлін, Трубецькой, Пожарський (їхні діти і внуки)

будуть після 1654 року вітати “возз’єднання України і Московії” тому, що в цьому возз’єднанні вони бачитимуть нагоду поневолити Україну, накидаючи їй деспотичні закони царя Московського).

Татищев (т. 6, стор. 363) пише, що “русские изменники ушли в Москву”, і “поляки й русские изменники ушли в Кремль й заперлися”. Половина москвинів була проголошена “изменниками”. “Изменники” прагнули утвердити орієнтацію не на ординські, а на європейські розуміння законів держави. Вони хотіли, щоб у Москві “без суда никого не наказывать й пожитков не отнимать”; тобто, щоб було так, як в Європі.

(Очевидно, справа не у “возз’єднанні”, а в його сутності: є возз’єднання двох сил, де ні одній не дозволено бути домінантом. І є “возз’єднання” двох сил, де діє закон: право по стороні сили. У таких обставинах слово “возз’єднання” стає синонімом “поневолення”, “обману”).

444. 1613 рік. 21 лютого шістнадцятилітній Михайло проголошений царем Московитії. Від нього починається історія деспотичної династії Романових. Прізвище “Романов” прибрано: прадід царя Михайла

мав ім'я Роман, але ні він, ні син його не мали прізвище "Романов". Ключевський (т. 3, стор. 64) пише, що в часи Івана Калити з Пруссії приїхав чоловік, "якого в Москві називали Андрієм Івановичем Кобилою"; від його "п'ятого сина, Федора Кошкі" пішов "Кошкін рід", тобто рід династії Романових. Історія з Кобилою є така, як твердження, що "Москва -Третій Рим".

Справді Кобила це татарський ханчук з Астрахані Кайбула, який бував у Литві, Пруссії, Москві й оселився на Суздальщині. У 1556 році Астраханське ханство було окуповане військом Московитії. І (як пише Татіщев) ханський рід Кайбули (ханчуки, мурзи) переселився в Московитію.

І цар Іван Грозний ханському родові Кайбулів (чи Кайбилів) "подарив город Юрієв" на Суздальщині. Кайбула, ставши руським православним, почав писатися, як Кабила (Кобила). Татаро-Монгольські прізвища майже всі ослов'янщені. Наприклад, Булгак — Булгаков; астраханський хан Ісуб, ставши руським православним, почав писатися, як Юсупов. Князі Юсупови — творці історії Московитії. Г. Д. Юсупов (1676-1730) -стольник царя Петра 1, брав участь поруч з Петром 1 в боях під Полтавою, при Катерині 1 був сенатором, а його син (Б. Г. Юсупов)

був Московським губернатором. Українці, братаючись з такими слов'янами, як Юсупови, стають їхніми лакеями, чому?

Українці — люди поетичної вдачі, м'якої, і над ними домінують москалі: люди вдачі твердої, суворої такої, як в ослов'янщених татар Юсупових, Булганіних, Леніних, Тургенєвих, Аракчєєвих і тисячі їм подібних провідних родів Московії.

445. У Івана Грозного першою жінкою була Настасья. Татіщєв пише, що її рід мав прізвище Юр'єв, походив “с города Юр'єва”, де осівся рід хана Кайбули (Кобили). Настасья мала брата Нікіту, у цього Нікіти є син Фьодор, який тепер став на Ростово-Суздальщині митрополитом Філаретом.

Митрополит Філарет має жінку Марфу Івановну, яка, як монахиня, живе з сином Михайлом в монастирі в Костромі. Бояри, купці, князьки і особливо попи і монахи настояли на тому, щоб мати царя з роду Кобилиних. І хлопець Михайло (син митрополита Філарета) був забраний з монастиря і проголошений царем Московитії не тому, що він відзначався талантом провідника, ні, він був звичайним сіреньким хлопчиною. Він на царя вибраний тому,

що “от него никакой опасности нет, понеже человек молодой” (Татищев, т. 6, стор. 368). Митрополит Філарет порадив синкові, щоб він називав царя Івана Грозного своїм дідом.

“История СССР” пише (стор. 238), що “Он (цар Михаїл) был связан со знатью, его поддерживало духовенство (...), знавшее Филарета по Тушино”. (Місто передмосковське Тушіно заселене вихрещеними фінами, широко славилось добірними м'ясними виробами. Татарське слово “туш” значить “груднина”. З Тушіно, де Філарет був власником м'ясарень, возами везли “тушу” на продаж у Москву, особливо до боярських домів). Татищев пише, що рід династії Романових зріднений з родом астраханського ханчука Канбулатова.

446. В Україні (Русі) духовенство утвердило в народі переконання, що православ'є спасає народ і народ повинен бачити у православ'ї основу національної свідомості і державности. Справді: коли народ перебуває на низькому рівні національної свідомості, тоді він чужовір'я вважає національною справою і боронить його, як рідні святощі, не знаючи, що він цим сам себе обманює, виснажує й тримає в неволі.

Наприклад, князь Василь К. Острозький свої сили і скарби жертвував справі православія, бачачи в православії національні справи народу і цим він сам себе обманув і дітей своїх поробив нещасними. Він утратив дітей своїх, які, не маючи національної свідомости, ополячилися: православіє їм не сказало, хто вони, ким і чому обмануті. І вони (окатоличені нащадки Острозького) в 1620 році (12 років після смерти батька-князя Острозького) “розігнали академію православія в Острозі”. Ізуги їх переконали, що єрєї грецького православія завжди скріплювали Москву і валили Київ.

Вважати православіє справою української національної свідомости, значить обманювати народ. Національна свідомість тільки тоді є національною свідомістю, коли над нею не домінують чужі світогляди (релігії прийняті чи накинуті, вчення іноземних мудреців, реформаторів, соціологів).

447. Українці (юніятські єпископи) і українці (православні єпископи) сили свого розуму, енергію душі своєї витрачають на відбирання один в одного маєтків, параків - надійних джерел прибутків. Село йде війною проти села. У місті вулиця воєю проти

вулиці. Монастир іде штурмом проти монастиря за віру Христову, за рідну церкву, в якій нічого рідного немає, є тільки рідні люди, які стоять на колінах перед образами старих юдеїв, греків, латинів.

Януш (син князя Константина Острозького) відійшов від грецької церкви. Боронить римську церкву, яку батько поборював. Його молодший брат Олександр тримається грецької церкви, їхня сестра Анна (у 1624 році) засновує в Острозі ізуїтську колегію, в якій виховуються українці бути послухними рабами короля Польського.

У Києві А. Грекович покинув грецьку церкву і визнав римську, зібрав однодумців і пішов війною проти монахів Михайлівського монастиря. Монахи розгромили ватагу А. Грековича і втопили його (в 1618 році) в Дніпрі. Головні винуватці втекли в Суздаль, притаїлися у монастирі, стали агентами Московитії: таємно навідуються до Чернігова, пропагують вороже ставлення до Польщі і прихильне до Москви.

448. Українське військо роззброїло турецьку флоту в Очаківському порті. Незважаючи на те, що турки мають славу першорядних вояків, вони, побачивши

запорозькі чуби, відвагу косацьку, меткість військову, часто тікають з поля бою.

Чому запорожці штурмують Очаків? Архимандрити і єпископи намовляють їх штурмувати маєтки тих архимандритів і єпископів, які стали юніятами. Запорожці неохоче йдуть в такі походи: не тому, що бояться Польського короля, а тому, що не люблять убивати рідних людей.

(У 1609 році Київський митрополит Іпатій (“батько юнії”) дав наказ силою забирати маєтки у православних попів і давати католицьким. Він 11 липня з монахом-василіянином Йосипом Рутським ішов до церкви св. Тройці. Православний Іван Тупека стояв, тримаючи меч під плащем. “Удар меча був такий сильний, що відрізав митрополитові два пальці на руці, перетяв золотий митрополичий ланцюг, рясу й сорочку. Залитий кров’ю 70-тилітній старець упав зомлілий на землю” (Г. Лужницький, стор. 300)).

Ненависть українця до українця, під’юджувана єреями чужовір’я і названа “національною справою”, тримала душу нації в духовній темноті й охлялості; справи рідного державотворення у таких обставинах не мали можливості розвиватися. І тому й повстання

народні не будуть спрямовані на шлях державотворення, матимуть церковні гасла “за православіє” й анархічні — “за вольность”, очевидно, бездержавну, не оборонену владою рідного царя, короля. У ці часи у Європі ніхто про республіку не думав.

449. Київський митрополит Потій на своє місце приготував Йосипа Рутського. Йосип Рутський — Київський митрополит. Хто він? Його батько Фелікс Вельямин — москвин, утік в Польщу від переслідувань царя Івана Грозного.

Йосип Рутський — вихованець ізуїтського монастиря в Празі, щирий приятель Йосафата Кунцевича, римокатолик. Він, як москвин-ізуїт, вороже наставлений до національних справ України (Руси). І тому король Польський назначив його Київським митрополитом (духовним батьком Українського народу). І він учить побожних рабів любити рідну церковцю і бачити в ній свого оборонця, своє щастя і вважати себе вівцями стада Христового. “А чому ж москалям християнство не шкодить? Як їм — ні, то й нам — ні”, — так приколихує сам себе в рабстві побожний раб (українець). Він не знає, що в Московії християнство існує для того, щоб обожнювати царя і державу. І як мудро: син (Михайло) — цар, а його

тато (Філарет) — митрополит, якого син-цар проголосить “патріярхом Московським і всея Русі”.

450. 1614 рік. Мати-земля щедро ставить до дітей, дає тілові силу, а душі — красу, бадьорість, відвагу, а розумові — свідомість і самопроявлення. Вони (2000 українських юнаків-запорожців) на чайках перепливли Чорне море. Причалили до берегів Малої Азії, де на торгах продаються невольники, наловлені татарами на берегах Дніпра. Натхненні силою священної помсти, вони зруйнували турецькі фортеці Синоп, Трапезунд. І попалили кораблі, визволяючи братів, прикутих до весел. Покоряючи бурхливі хвилі, повертаються до Дніпра.

У Києві (в 1615 році) організувалося братство грецької церкви. Шляхтянка Єлисавета Ґулевичівна повірила архимандритові Є. Плетенецькому, що православіє — рідна справа народня. З любови до народу і до свого сина Михайла, вона пожертвувала багаті маєтки, які мала на Подолі — з угіддями: майном, родючою землею, прибутками. Вірила вона, що буде школа, де навчатимуться прості люди: їм треба сказати, хто вони, чиї вони діти; їм треба оповідати про історію України (Руси).

Братська школа ширить літературу про чуда грецьких святих, осуджує римську релігію. Братство помагає сиротам і вдовам збіднілих братчиків. У братській школі до українських дітей учителі говорять грецькою і малозрозумілою старо-болгарською (церковною) мовою, українська мова не є викладовою. Освячується прививання молодим українцям комплексу меншої вартости.

“Чому в Братській школі учителі не говорять по-українському”, — питає Михайло (син Єлисавети Ґулевичівни) і йому відповідають знайомі юніати, що мова українська “лайдацька”, запорожці — це лайдаки, лайдацькою мовою розумні люди не говорять. І тому й у Братській школі лайдацькою мовою ні про Божі істини, ні про історію учителі не говорять. І Михайло, чуючи це, зненавидів маму (Єлисавету Ґулевичівну і її школу) і став католиком: у католицькій школі поляків учать по-польському, бо мова польська не лайдацька. Православ'є зробило українську мову лайдацькою.

451. “Академію збудувала Ґулевичівна, єрусалимський патріарх Феофан хвалив її, що православ'є боронить, Іов Борецький (перший ректор академії) її ім'я згадує, хор їй співає “многая літа”, а сина Михайла втратила...”. “Ти мене

лайдаком не зробиш”, — кричав син. Серце материнське обливалося сльозами, вона покинула Київ. У скромній хатині в Луцьку жила самотня, забута. У сімдесят років померла, не захотів син Михайло приїхати на похорон.

У запорожців є хотіння, щоб попи у церквах молилися по-українському: українцям старо-церковна мова мало зрозуміла. (Треба, щоб православіє перестало зневажати рідну мову України-Руси). “Мья-ца-й сина..., Отче наш, оже єси, і око на небесі, око на землі, і ізбави нас од лукавого святого”, — письменник Іван Нечуй-Левицький (син попівський) пише, що так молиться українська мати, її не можна звати темною, її душу отемнило православіє, переслідуючи рідну мову народу.

(З Афону шле погрози монах Іван Вишенський, що “Євангелію” у церквах треба читати тільки старослов’янською мовою, бо вона “чесніша перед Христом”. Він сам поганенько знаючи рідну мову, не радить книги друкувати рідною (українською) мовою: українська мова може “занечистити православіє”. Боронить він “чистоту православія”, бо як пише Д. Дорошенко, дуже хоче “до Христа дотиснутися”).

452. 1616 рік. Турецька фльота під проводом Алі-Баші припливла до Дніпрового Лиману, щоб почати війну з Українцями. Українці (запорожці) розгромили фльоту Алі-Баші. Узяли в полон вісім галер і 80 човнів. Припливши до Криму, спалили Кафу, визволили з татарської неволі 3000 українців. Успішний бій Українців з Татарами був очолений гетманом Петром Сагайдачним.

(У необачній пісні співається, що Сагайдачний необачний, бо “проміняв жінку на тютюн та люльку”. Справді, Сагайдачний був обачним полководцем. “Польський уряд мусів звернутися за допомогою до Сагайдачного і скласти з ним умову. Сагайдачний зібрав 20.000 козаків і пішов у Московське царство, здобув гради: Путивль, Єлець, Лебедин, Шацьк, Коломну і опинився під Москвою. Сагайдачний розбив московське військо під проводом князя Волконського, перейшов на його очах ріку Оку” і “через Серпухов і Калугу із військом своїм пішов додому. З того походу він вже не вернувся на Січ, а пішов у Київ” (М. Аркас, стор. 160)).

453. Українці-хлібороби весною з піснями ідуть в поле: весна їм дарує нові надії. І ніби душа оновлюється, воскресає, бадьориться. Вони

натхненно оспівують божественну красу Вітчизни. Молодь в полі, за селом виводить веснянки, дівчата плетуть віночки, стають звабними, закоханими в життя. Самоосвідомлюється молодь Свідомістю Всесвіту (Дажбогом), сама цих сил не розуміючи.

Монах І. Вишенський підняв хреста. І в обороні чистоти православія, погрозово закликає знищити уцілілі обряди української самобутности, самовизначености. Він рече: “Празник диявольський на поле Ізшедших сатані офіру танцями і скоками чинити”, заборонити. В ім’я чистоти православія знищити в народі все те, що ще показує ознаки його національної свідомости. “Усі бо ми вівці стада Христового”. І повинні на перше місце в житті ставити “піст, бдіння й молитву”. Дмитро Дорошенко (знову пригадую) пише: “Якби ідеї Вишенського запанували серед Українського суспільства, то це був би може кінець для Української народности”.

454. 1619 рік. Єрусалимський патріарх Теофан жив у мусульманському Єрусалимі. Щоб прожити, треба просити подаяння. Дізнавшись, що Москва дасть добру милостиню, він прибув у Москву. І за гроші 16 липня висвятив Філарета Нікітіча на Московського патріарха. Патріарх Філарет оголошує, що влада царя Михайла (його рідного сина) “Богом дана”. Є

моноліт (церква і цар), корисний для скріплення основ Московського государства (династії Романових-Кобиличих).

(Народ України (Руси) ставиться до Москви неприхильно: є переконання, що Москва — нова (по-слов'янському розмовляючи) Орда, у ній порядки ординські. Боярин раба вбиває без суду, не дає йому прав оправдуватися. Українські війська (запорозькі) від сотників своїх чують, що Москва колись була колонією України (Руси). Та тепер, дякуючи татаро-монголам, скріпла, вторгається в Смоленщину, Чернігівщину, Путивльщину. Москвини сильні тоді, коли вони вторгаються на землі племен Сибіру. Стрінувшись з українцями (запорозькими косаками), вони (москвини) часто тікають з поля бою додому. Рік тому (в 1618 році) українці вигнали їх (москвинів-руських) з Путивля. Виганяючи їх “дамой”, українці взяли Серпухов, Калугу, Шацьк, Коломну. І ставши під мурами Москви, українці сказали: “Москалі (руські), не чіпайте Чернігівщини, Путивльщини, не лізьте, як сарана, на наше подвір'я!”).

У Москві москвини в Єрусалимського патріярха Теофана “купили анатему”. Патріярх, їдучи з Москви, зупиниться в Києві. І за гроші (отримані в Москві) почне погрожувати, що накладе на українців

анатему, коли вони проявлятимуть вороже ставлення до “єдиної Московії”. Патріарх має право накладати анатему (прокляття) на місто Київ та інші міста України (Руси). Побожні раби бояться анатем: “хто помре, маючи на собі анатему, то не воскресне в день воскресіння мертвих”.

455. 1620 рік. 23 березня патріарх Теофан прибув у околиці Києва. Він, виконуючи завдання Москви, почав у гетьмана Петра Сагайдачного і в його старшин вимагати, щоб вони перед хрестом склали присягу, що не піднімуть шаблі проти Москви.

Гетман Петро Сагайдачний і його старшини з дитячих літ виховані коритися архиєреям. І тепер вони со страхом і трепетом стали на коліна перед святощами грецької церкви. Гетман і його старшини “три рази ставали на коліна перед патріархом Теофаном, цілуючи йому руки”. Король Польщі (загарбник України-Руси) написав листа до патріарха Теофана, вітаючи його “мирнотворний приїзд”.

26 березня біля Києва (півтаємно) патріарх Теофан висвятив Йову Борецького на Київського митрополита. У цей же час є Київським митрополитом (юніятським) Йосиф (Рутський). Йову

підтримує Москва, бо він присягнувся патріархові Теофанові, що вестиме промосковську церковну політику. Йосифа підтримує Польща, бо він призначений польським королем; веде пропольську церковну політику. Київ став ареною, на якій чотири ворожі Україні (Русі) сили грають головні ролі — Москва і патріарх, Варшава і папа.

456. Військова енергія українська (одідічена від легендарних предків-скитів) невсипуща, метка, безстрашна. Та хиба її в тому, що вона утратила цілеспрямованість. Українські військові частини, наприклад, вторглися на передмістя Станбулу (Константинополя). Розгромили Турецьку флотилію “при устю Дунаю”, “добре погуляли і повернулися додому”.

Поляки, почувши про українські військові успіхи, й собі вирішили “погуляти”. Турки (очолені Іскандер-пашою) біля Цецори (літом 1620 року) розгромили Польське військо, убили полководця Жолкевського. Поляки переконалися, що їхні походи роблені без участі українців, терплять поразку.

Польський король, почувши, що патріарх Теофан висвятив митрополита і п'ятьох єпископів, обурився:

тільки король має права в Україні (Русі) вирішувати справи призначення архиєреїв.

У гетмана Петра Сагайдачного 60 тисяч козаків. Польща потребує української крові, щоб при її допомозі почати війну з Туреччиною. І тому король “робить ласку”: вибачливо ставиться до справи висвячення митрополита і єпископів. За таку “вибачливість” (прихильність до православ'я), 40 тисяч українців, очолених гетьманом Петром Сагайдачним, ідуть з поляками бити Туреччину. Якщо буде перемога, військова слава належатиме Польщі. Українці і поляки (у серпні 1621 року) розгромили на Поділлі (під Хотиним) добірні Турецькі війська. Українці везуть з поля брані раненого гетьмана Петра Сагайдачного.

457. Єпископ Ісая Копинський діє так, як йому радить (підкуплений Московою) патріарх Теофан: пише з Перемишля “прошеніє” до царя Михаїла Московського; просить його прийняти побожних рабів України (Руси) під свою “високу руку”. Київський митрополит Йов Борецький приймає гостей з Московитії, отримує дари і “любов від Московського патріярха Філарета”. І “батько народу” (митрополит Йов) в Україні (Русі) витворює по церквах настрої і погляди корисні Московській

політиці.

Чому архиєреї православія в Україні (Русі) не голосять по парохвіях, що гетман Петро Сагайдачний “Богом наставлений володар”? Вони його використовують для справ церковних, але не звеличують його авторитету. Гетман Сагайдачний вибраний гетманом “запорозькими холопами”, а не церквою Христовою; не коронований він ні митрополитом, ні патріархом, він не є “Христовим помазаником”.

458. Київський митрополит (юніятський) Йосиф Рутський приймає гостей з Польщі. І він, як “батько народу”, витворює по церквах України (Руси) настрої і погляди, корисні Польській політиці. По-рабському побожні кияни (у рідних церквах під’юджені архиєреями чужовір’я) гострять ножі самі проти себе. Київський війт Ф. Ходик з єреєм-юніятом І. Юзефовичем почали запечатувати у Києві ті церкви, у яких попи славлять єдиноверную Москву. Попи повідомили запорожців, що “свiate православіє переслідується”. Запорожці, не вникаючи у суть політики, веденої православієм, прибули (у січні 1624 року) у Київ і вбили війта Ф. Ходика, І. Юзефовича та їхніх прихильників.

459. 1623 рік. 12 листопада (в неділю) у Вітебську товпа парохвіян сокирою зарубала архієпископа Йосафата Кунцевича. Вітебськ — славне місто Білорусії, окуповане Польщею. Король Польщі, довідавшись, що його вірний Йосафат убитий, дав наказ ловити і вішати винуватців. У 1624 році митрополит Йов (Борецький) третього листа посилає з Києва до царя Михаїла Московського: заявляє свою вірність йому.

(Гетман Петро Сагайдачний (10 квітня 1622 року) умираючи, дав розпорядження передати частину свого майна православним братствам. Школа, яка була в Києві ним заснована, буде зватися Києво-Могилянською академією. Він звільнити народ з польського ярма не міг тому, що народ був у церкві вихований покірно служити єпископам: єпископи служили чужій владі і не підтримували влади гетмана рідного.

Православні попи, яких він боронив, не підтримували його тому, що він бив разом з поляками православну Москву. Попи-юніяти не підтримували його тому, що він обдаровував “православні братства”, які вели гостру антиюніятську пропаганду. Він був похований у Києві

в Богоявленській церкві: його могили не можна знайти. Попи, ставлячи на місці старої церкви нову, придушили кам'яною стіною кістки гетьмана Петра Сагайдачного).

460. 1622 рік. Косацька рада 23 квітня на ріці Русява вибрала гетьманом Олифера Остаповича Голуба. Очолені ним косаки біля Константинополя били “бусурменів”. Розгромили Турецьку флоту. Польща, боючись росту сил Косацьких, на варшавському сеймі постановила “роззброїти косаків”. Гетьман Голуб, почувши, що йому не дозволено мати воїнів більше, як 3000 осіб, “склав булаву” в 1623 році. “Не дозволено мати більше війська”. “Протестуючи, гетьман склав булаву”: що це значить? Україна (Русь) окупована польськими загарбниками, які живуть “на бочці пороху”: їх постійно переслідують страх. Вони не мають сил повністю роззброїти українців і не мають сил тримати озброєних українців у покорі.

Між українцями і поляками-вторжниками постійно відбуваються, як пише літописець, “збройні зударі”, які кінчаються “миром”, “обіцянками”, “умовами”, “переговорами”. І знову “збройними зударами”. І зменшенням косацького війська то “з 10.000 до 3000”, то збільшенням “з 4000 до 20.000”. Поляки-вторжники лютують, що “покорені холопи не ша-

нують королівських законів”. Вірили поляки, що 4000 косаків “реєстрових” (законних) збунтувалося, та коли вони (поляки) прийшли їх “присмирятти”, то побачили піднятих 20.000 шабель. І мусіли тікати, і просити в короля нових військ.

Косацька Рада вибрала гетманом Михайла Дорошенка. І він виконав “постанову варшавського сойму”: “перевів формальну демобілізацію козацтва”. Варшава, почавши тішитися, перелякалася. “Демобілізовані косаки” пішли в Запорізьку республіку, і вони при потребі стануть по стороні Дорошенка.

461. 1624 рік. 24 грудня Запорозька республіка (єдина республіка в Європі) заключила союз з Кримською ордою. У Турції, Москві, Варшаві стало відомо, що Запорозька республіка поступає, як незалежна держава. Польща бачить: запорожці оперують в околицях Константинополя, Трапезунту, плавають, як господарі на Босфорі. Спалили пристань Фарос. З великими скарбами прибули на Запоріжжя.

Яхія, вважаючи себе сином султана Турецького Могамета 7-го, прагне сісти на престол. Він прибув на Запоріжжя, щоб в цій справі мати переговори.

Польща послала скарби-дари ханові Кримської орди: намагається “розірвати союз між Запорозькою республікою і Кримською ордою”.

462. 1625 року (5-го листопада) біля озера Курукова полководець Конецпольський (намісник короля Польського) підписав угоду з гетьманом Михайлом Дорошенком. І знову “демобілізовані косаки” пішли на Запоріжжя. Гетман Дорошенко лишився з 6000 “реєстрових косаків”.

У 1626 році (восени) гетман Михайло Дорошенко, підсиливши своє військо запорозькими частинами, розгромив татарське військо під Білою Церквою, яке вторгнулося, щоб “нахапати юнаків і дівчат у неволю, на рабські торги”. У 1628 році між косаками і гетьманом Дорошенком появилася незгода. Щоб “уволити волю косацьку”, гетман Дорошенко відновив союз з ханом Кримської орди, який плянує почати війну з Туреччиною.

Українці (косаки) і кримські татари почали бій “з турками під Бахчисараєм”. І під час бою татари зрадили українців. Чому? Турки поширили між татарами пропаганду, що Аллах покарає тих татар, які спільно з “ґяурами” (іновірцями) б’ють турків

(мусульман). І татари, перейшовши на сторону турків, почали громити українців.

На полі брані упали гетман Михайло Дорошенко і гетман Оліфер Голуб. Українці, які врятувалися, казали: “Ми розумні люди, але розум наш неорганізований, бо не нами керує гетман, а ми гетманом. Гетман, щоб нашу волю уволити, пішов на Крим. І погиб гетман, і погибли ми”.

463. 1627 рік. (Розум здібних українських людей не працює на користь України (Русі): марнується в темі чужовір'я, розтрачає час, енергію на докази — яка чужа віра краща: грецька чи латинська? В українців немає волі творити самобутні духовні вартости. Їхнє думання спрямоване на чужий шлях. Щоб зрозуміти трагедію обдарованих українських людей, згадаємо життєпис М. Смотрицького. Він народжений у селі Смотричі в родині письменника Г. Смотрицького).

Він (М. Смотрицький) — обдарована українська людина, яка змарнувала свій розум на справи чужовір'я. Він закінчив православну школу в Острозі й ізуїтську колегію у Вільно, учився у Варшаві, Нюренберзі, Ляйпцігу. Мав розум, жадібний до знань. У 1620 році, маючи 42 роки, він стає

Вітебським єпископом. І життя присвячує вірі православній; він написав твір “Тренос”, зазначаючи, що мати (православна церква) плаче: “Діток родила і виховала, але вони зреклися мене і стали посміховиськом і глузом; немає більшого болю, як мій біль”. Він пише, що ті, які стали юніятами, “грішителі, а не учителі, брехуни, а не пастори, архіскоти, а не архієпископи”.

464. Є в народі прислів'я: не вір, поки не помацаєш. Смотрицький в 1623—1626 роках перебуває у Константинополі і Палестині, щоб особисто побачити “чистоту джерел православія і збагатитися духовно”. Він відвідує патріярха, вивчає архіви, оглядає церкви, живе в монастирях, розмовляє з єреями, які в Палестині і Константинополі бережуть “чистоту православія”. І повернувшись до Києва, він сказав, що бачив аморальність, тілесне й духовне розпуство, прикрите позолоченими ризами, сріблoloбство, безвір'я, гультайство, пиятику, обжерство.

“Мелетію, ми все це знаємо. Таким був і патріярх Єремія. Але наш побожний народ православний не повинен знати! І тому мовчи: ти ж вважаєшся наймудрішим і найславнішим оборонцем православія. Хвали святощі Палестини і Константинополя, а не хули!”

465. Католики, почувши, що М. Смотрицький після оглядин “Джерел православія” зненавидів православіє, в 1627 році запросили його в багатий Дерманський монастир (на Волині) на трапезу. На столі лежали смажені підсвинки, індики, качки, у срібних вазах — виноград, яблука, груші, медяники, цукерки. У дзбанках — вишневі, яблучні, малинові соки. У пляшках вина мадярські, італійські. Юніятські єреї сказали, що дарують у власність М. Смотрицькому Дерманський монастир з полями, пасовищами, стадом скоту і побожними християнами (юнаками і дівчатами), які працюють на монастирському господарстві.

І М. Смотрицький “переметнувся до юніятів”. Папа Урбан 8 привітав його, як “з’єдиненого”. Він польською мовою написав п’ять книжок, у яких назвав православних архиєпископів “архискотами”, “смердючим брудом”, “учителями обману”. І проти нього виступили оборонці православія А. Мужилівський і О. Кисіль, назвавши його “хульником святої землі”, “супостатом”, “догмато-хульником”, “звірем”, “смердючим беззаконником” і, щоб ще сильніше йому допекти, назвали “Смрдицьким”.

Якщо ви хочете пізнати духовну мораль народу,

пізнайте його душпастирів: стане вам ясно, чому змагання народу за державність не вквітчуються успіхом. А хіба в Московії душпастири моральніші? З погляду державного — так: бо вони православіє підпорядкували інтересам рідної держави і біля кивота обожують рідного царя. А наші, душпастири православіє підпорядкували інтересам чужої держави і біля кивоту обожують чужого царя (короля, хана) і звать синів рідного народу, які повстають, щоб вигнати чужинців з батьківської землі, бунтівниками, безбожниками, повсталими проти короля — Христового помазаника.

466. 1629 рік. На Дніпріві “острови” Запорозької республіки прибувають нові й нові загони юнаків-утікачів з попівських і “феодальних” маєтків, їх вже більше як 45 тисяч. Той, хто не має шаблі й рушниці, стає риболовом, плекає скот для запорожців, в’ялить рибу, доїть корови, стає пасічником, варить мед, робить сир, кує шаблі. І тішиться, що біля цього немає поляка-вторжника. Попи звать утікачів “свавільниками”.

Після війни, яка велася між Польщею і Швецією, голодні польські солдати пішли на відживлення в Україну (Русь). Ідучи селами, вони грабили українських селян, вивозили з повіток корів, різали і

їли. І польський полководець Конецпольський вважав грабування справою законною.

Слава про українців, як про людей, закоханих у військове життя, ставала широко відомою. Семигородський воєвода Бетлем Ґабор почав переговори з косаками. Король Швеції Ґустав Адольф прислав послів в Запорозьку республіку. Шукає зв'язків з українцями (косаками), щоб спільно іти війною проти Польщі. 8-го червня (1630 року) полководець Конецпольський, бачачи загрозу, починає говорити “про українсько-польське перемир'я”. “Як вийде поляк-вторжник з землі наших батьків, тоді йтиме мова про перемир'я” — рекли українські повстанці. “На Корсунь!” — обізвався провідник повсталого народу Тарас Федорович Трясило, очоливши повстанський загін.

467. “Обізвався пан Трясило: “А годі журиться! А ходім лиш, пани-брати, з поляками биться!” “Поганий Конецпольський... зібрав шляхту всю докупи та й ну частувати”. “А козаки, як та хмара, ляхів обступили. Як став місяць серед неба, ревнула гармата”. “Прокинулись ляшки-панки, та й не повставали: зійшло сонце — ляшки-панки покотом лежали”. Не забудуть ляшки-панки Тарасової ночі. (Дії кожного народу, який виганяє з своєї землі

вторжників, священні, Тарасова ніч — Свята ніч народної помсти).

Не стали по стороні повсталого народу пани-раби Єремія Вишневецький, Адам Кисіль. Вони у розкошах купаючись, служать полякам-вторжникам, єреї навчили їх дивитися на рідний народ, як на “тяглову силу”, “смирених овець стада Христового, рожденного з зерна Яфетового”. Щоб ріст волі української приборкати, Варшава поставила на Дніпрі могутню фортецю, названу Кодак. Її будував французький архітект Боплан. У фортеці поселилися поляки-вторжники, вірячи, що немає такої сили, яка б розгромила фортецю Речі Посполитої.

468. Гетман Іван Сулима сказав, що польська фортеця Кодак принижує гідність українську. І пішли українці в наступ: перемогли непереможну фортецю — символ польських загарбників, лежать руїни Кодака.

Полководець Конецпольський, знаючи, що в чесному бою українських воїнів він не переможе, вирішив проявити підступність. Він знайшов братовбивців між “реєстрованими косаками” (сріблολюбцями). І вони, прикинувшись “істинними

християнами”, “підступом схопили Сулиму й п’ятьох його друзів і відіслали в кайданах до Варшави. Тут вони й загинули від катівського меча, а тіла їхні почетвертовано й розвішено по рогах вулиць. Серед косаків запанувала депресія й різноголосиця”.

Реєстровані косаки (сріблολюбці) багатіли при допомозі “покори, просьби, вірності Польщі”. Запорожці вважали, що достойні люди повинні волю і блага добувати шаблею. Поляки вважали, що українців можна тримати в неволі, заохочуючи їх зраджувати брата брата.

469. 1637 рік. Весна. Запорожець Павлюк сказав, що треба бити тих старшин, які з волі польських вторжників стали “дуками-срібляниками”, з “ляшками-панками бенкетують”, про рідних людей, про простих косаків забувають.

Попи і “дуки-срібляники” назвали повстанців Павлюкових “бунтівниками”. Павлюк ввійшов у Корсунь і забрав артилерію у реєстрованих косаків, вози з зброєю відправив на Запоріжжя. І видав універсал, щоб чесні люди повставали і били “зрадників, що їм ляхи-пани обіди, вечері й бенкети справляють за те, що вони гетмана Івана Сулиму і

старшин його полякам на катування повіддавали”. І сказав Павлюк, що він був тоді в Варшаві, коли поляки гетмана Сулиму катували. І поклявся покарати зрадників, які братаються з ляхами.

Косаки схопили полковника Саву Кононенка, привезли на Запоріжжя і, як злодія, який помагав у схопленні гетмана Івана Сулими, покарали смертю. Запорожці вибрали гетманом Павла (Павлюка). Він кинув клич “Ляхи, ідіть додому!” І повстали українці на Київщині, Полтавщині, Чернігівщині. І стало так, “що холоп, то козак”. Магнати-ляхи починають тікати додому. Їхні лакеї зрадили провідника народного повстання Богдана Кизименка. У Києві провідник Богдан Кизименко і його син Тарас живцем настромлені на паколи: муки ці страшніші як розп’яття на хресті.

470. 6-го грудня українці, очолені гетманом Павлюком, почали на річці Рось громити польських вторжників, очолених Потоцьким. Та від вибуху гарматних набоїв загорівся порох на запорозьких возах. Очевидці написали, що “то було пекло”. Під час цього замішання польська кіннота вторглася в табір повстанців. І “5000 українських повстанців лягло на полі бою”. 20 грудня оточеним повстанцям М. Потоцький сказав, що вони будуть звільнені з

полону, коли видадуть своїх головних провідників.

Адам Кисіль (“дук-срібляник, народом зненавиджений польський лакей”) почав, як істинний православний, цілувати хреста і казати: “Видайте, їм нічого не буде”. І польські старшини, обвішані ізуїтськими хрестами, запевняли “Маткою Боскою”, що провідники народного повстання не будуть смертю покарані. І українські люди (народні повстанці), бачачи “цілування хрестів”, повірили. І віддали ляхам гетмана Павла (Павлюка), полковника Василя Томиленка. (О, легковірні люди побожної глупоти, у вас украдена священна істина, яка вчить: той, хто рідного провідника віддає на муки чужинцям-вторжникам, ще не є людиною).

471. Гляньте! Поляки закутих гетмана Павлюка і полковника Томиленка привезли у Варшаву. Привезли тих українців, які люблять українців і були українцями пов’язані й видані на муки ляшкам-панкам: народ не винуватий, винуваті ті, які беззастережно застерегли за собою право виховувати народ. І ми бачимо страшні плоди їхнього виховання. Гляньте, у Варшаві на сеймі вирішено: “Павлюкові за те, що він хотів бути самостійним українським гетманом, наділи на голову розпечену залізну корону, а в руки дали розпечену

залізну палицю, немов би булаву” (М. Аркас). Щоб знав Павлюк (і всі, хто хоче бути гетьманом самостійної України-Руси), що “народ, складений з холопів темних і побожних, не здібний пошанувати своїх провідників. Не здібний бути незалежним господарем на батьківській землі, не здібний бути архітектором держави”.

Київський воєвода (польський лакей віри православної) Адам Кисіль почав у короля Польщі просити милосердя. І милосердя прийшло: замість розпеченої корони, відрубати сокирою голови гетьманові України (Руси) Павлюкові і його старшинам. Відрубані голови понастромляли на списи: вироки сповідники віри Христової виконали.

472. Що думали архиєреї (православія і греко-католицизму) тоді, коли висіла на списі у Варшаві голова гетьмана України (Руси)? Вони билися за єпископські маєтки, за право визискувати побожних рабів.

У Києві митрополитом (“батьком народу”) Ісає Копинський. Він знову просить царя Московського, щоб він (цар) “преклоні голову к православної Малоросії”. Ісає воює з архимандритом Петром

Могилою, який у Київському каледжі латинську мову запровадив.

(Київ має трьох митрополитів одночасно. Вони поділили киян на три ворожі групи. Митрополит Йосиф — юніят, митрополит Ісая — православний московської орієнтації, митрополит Петро Могила — православний польської орієнтації. У 1633 році митрополит Могила при допомозі польських жовнірів бере штурмом святу Софію; “збройно добуває Никольський монастир, ігумена й ченців наказує бити посторонками на допиті”, “митрополита Ісаю велить схопити в Михайлівському монастирі (...) “в одній волосінниці, перекинувши через коня, як мішок”, відвезти до Печерського монастиря, де він під терором дає засвідчення, що зрікається митрополії” (Г. Лужницький, стор. 363)).

473. 1638 рік. Весна. Запоріжжя вибрало гетманом Якова Остряницю (родом з міста Остра). Він знає: його попередника (гетмана Павлюка) повстанці віддали катам (польським вторжникам) на страшні муки. І тому він булаву приймає неохоче. Він має тиху вдачу, покірну. Не він керує запорожцями, а запорожці ним: очевидно, таке військо коли й здобуває перемогу, то її не закріплює.

(Великі люди родяться великими, їх вибирає мати-природа, а не загін повстанців, який має настрої щороку вибирати і скидати провідників, і часто не без впливів таємних агентів ворожої сили).

“Будемо боротися за вольність запорозьку!” “Ні, запорожці повинні боротися за вольність всього народу, виганяючи з рідної Вітчизни ляхків-вторжників і тих своїх, що з ними бенкетують”. І по селах зарокотали пандари*: співці кличуть народ боротися за права й вольності. Повстання охопило Київщину, Волинь, Поділля, Галичину.

І до гетмана Остряниці “пристає стільки народу, як ні до одного з гетманів досі, але він не тямив, що з ними робити”. Ідуть йому на допомогу з Чернігівщини: полковник Скидан, з Київщини — полковник Солома, з степів — полковник Шикирявий. Що в такий час повинен робити гетман? Він повинен бути на Запоріжжі, щоб на недоступних дніпрових островах збирати сили, приймаючи нові й нові загони повстанців. Оформлені (приведені до бойової готовності) сотні ночами відправляти у Чорний ліс. Не маючи надій на перемогу, не починай бою.

474. Гетман Яків Остряниця отаборився біля річки Сліпородь: навколо поле, не ставить він оборонного валу. Жде прибуття нових сил. Польські вторжники оточили околицю, де отаборилося військо гетмана Остряниці. І розбили в полі повстанське військо, яке вів полковник Шикирявий. Інші повстанські загони, які спішили до гетмана Остряниці, були по черзі оточені добре озброєними ляхами-вторжниками і розбиті. І після цього ляхи-вторжники напали на військо гетмана Остряниці, що стояло біля Лукомля.

Ішов бій цілий день. Вечором ляхи-вторжники, очолені М. Потоцьким, і зрадники — “регістровані козаки”, очолені зрадником Яремою Вишневецьким, “прорвали козацький табір і захопили козацькі гармати і вози. Остряниця із кінними козаками переплив Сулу і втік, бо боявся, що його оддадуть (так, як видали Наливайка, Сулиму, Павлюка, Томиленка, -Л. С.) ворогові на поталу” (М. Аркас).

(Побожні раби православні, віддаючи свого провідника чужинцям на катування, казали: “Прощай, господине! Нехай твоя голова за всі наші”. Звідки появились такі ставлення побожних до побожного провідника? З церковних “казань”: “Господь віддав своє життя за всіх нас”: коли Христос

не повагався померти за грішників, то чому ти, гетмане Наливайко, чи гетмане Сулиме, не хочеш за наше життя іти на муки. Зв'яжемо і віддамо ляхам!").

475. Косаки вибрали гетманом Дмитра Гуню, і він вивів їх з оточення. І пішов до ріки Стариці, яка впадає в Дніпро. Він ждав прибуття з Чернігівщини полковника Скидана, та ляхи-вторжники “перейняли Скидана на Дніпрі”. Полковник Филоненко по дорозі розбив ляхів-вторжників. І “таки пробрався до гетмана Гуні”. “Сам польський гетман прибув з польськими військами”: Польща мобілізувала великі військові сили, щоб розгромити українських селян, які покинули плуги — прагнуть вигнати з земель Вітчизни ляхів-панків.

М. Аркас пише, що оточені “косаки почали ремствувати й поклали піддатися полякам. Тоді Гуня й Филоненко, щоб не зазнати лютої смерти (щоб їх їхні воїни не видали полякам-вторжникам, — Л. С.), утекли на Запоріжжя”. І польські вторжники запорожцям і повстанцям “на урочищі Маслів Став” прочитали сеймове рішення: “козаки не мають права вибирати самі собі ані гетмана, ані старшину”. Замість гетмана призначатиметься з Варшави комісар, а полковниками будуть не косаки, а призначені шляхтичі. Польща дозволяє українцям

мати шість полків (по тисячу осіб): Білоцерківський, Каневський, Корсунський, Черкаський, Чигиринський, Переяславський. Ляшки-панки казали: “Холопське бидло вольности захотіло! Биймо бидло так, щоб й коріння по ньому не лишилося!”

476. Великий і славний народ України (Руси) названий “бидлом”. Чому? Є в Європі всталене поняття: благородні люди життя своє віддають за вірного провідника свого; провідник даний народові Богом, обдарований він вищими інстинктами розуму й почувань, у ньому втілені кращі сили народу. “Бидло” цієї істини не знає, і тому своїх провідників не поважає, вибирає і в скрутний час зв’язує і віддає ворогам (чужинцям-вторжникам) на страшні муки, “це не люди, це бидло!” — казали польські магнати.

Народ, коли він розвивається за законами природи, благородний; свідомість він черпає з світу природи, в якій живе. Любов — найчарівніше творіння Дажбоже на планеті Земній. І українці (русичі) вважали себе людьми божественного походження, звали себе внуками Дажбожими. І жили, як одна родина, обожували провідників своїх, як вибранців Дажбожих. Поводження людей можна спотворити, і вони стануть “бидлом”: їх бидлом зробили ті, які їх звуть вівцями стада Христового; душпастори,

тримаючи народ в духовній неволі, перетворили його в “бидло”; вони не навчили життя віддавати за рідного провідника.

477. Польські вторжники знову відбудували фортецю Кодак, щоб, як пише Аркас, “не пускати людей на Запоріжжя”, щоб обмежити дії запорозьких козаків. “Раби Божії, со страхом і трепетом підступіте, святее святих! Коріться магнатам, щоб все було тихо і мирно”. По містах і селах стоять озброєні ляшки-панки. Батогами порять спини “бидлові”, запідозрілому в зв’язках із Запорожжям. Воли і “бидло” орють ниву, зерном, потом і кров’ю засівають. На українських “безмежних ланах виростає пшениця — і вивозиться за границю”; сипеться срібло й злото у скарбниці ляшків-панів.

М. Аркас пише, що “польський уряд на церкву дивився, як на свій дохід (і так дивилися на церкву і папи римські, і патріярхи візантійські, і царі московські, — Л. С.), все одно, як от млин чи корчма, і тому, коли пан ставив попа, то оддавав йому в аренду церкву за велику купу грошей. А піп мусів їх з людей стягнути, та ще й собі заробити. Часом пан оддавав церкву в аренду жидові, а бувало й таке, що сам піп, не хочачи морочиться, передавав од себе церкву жидові в аренду” (“І. Р.”, стор. 177).

478. Піп, віддавши “рідну церковцю” жидові в оренду, милостиню, дану “на Боже”, розділяв з жидом. І під час свячення пасок ждав прибуття Зельмана і Зельманової. Зельман для побожних православних відчиняв рідну церкву, щоб вони, стоячи на колінах, били поклони до біблійних жидів, просили спасіння, і прощення в гріхах. І вірили, що церква рідна — то справа батьківська, свята, божественна. У побожності рабській маліє душа, живе в постійному страхові — боїться попа. Чому боїться? У попа ключі від неба, прощення гріхів, спасіння. Хто помре і буде без попа похований, той не встане, як почнеться воскресіння мертвих, навіки зітліє в землі: з колиски навчивши раба в це вірити, без труду триматимеш його в неволі.

479. 1647 рік. У Чигирині був сотником Михайло Хмельницький. Він сина Богдана вчив вдома грамоти. А потім віддав його у польську ізуїтську школу в Ярослав (Галичина). Після школи послав Богдана на Запорозьку січ, де старі досвідчені запорожці вчать молодь військового мистецтва, витривалости, винахідливости.

(Богдан, маючи 25 років (у 1620 році, 7-го жовтня), поруч з татом Михайлом брав участь у війні Польщі з

Туреччиною. Бій був під Цецорою. Богдан, як лев кинувся на турків, побачивши убитого тата свого. І був він турками схоплений; два роки сидів у неволі в Константинополі. З неволі викупив Богдана гетман Петро Сагайдачний).

(І Богдан бере участь у війні Польщі з Москвою. Він москвинів громив безпощадно: мстився, знаючи їхні хижацькі вторгнення на Чернігівщину. За богатирські подвиги на полі брані Польський корольович Володислав особисто подарив Богданові золоту шаблю відваги і слави).

480. У 1629 році Богдан очолив запорозький похід на передмістя Константинополя. Вернувшись з походу, він став козацьким писарем, від імені козаків писав листи до короля Польщі. У 1638 році “дістав уряд Чигиринського сотника”, в 1646 році він їздив у Варшаву “на переговори з королем”.

Чигиринський підстароста Данило Чаплинський, побачивши, що Богдана Хмельницького немає вдома, пограбував його маєток. Богдан почав шукати справедливості у польському суді, проявляв наполегливість і рішучість. Чаплинський украв у Богдана малолітнього сина, і в Чигирині на ярмарку

так його побив, що він ледве живий був привезений додому. І помер на руках тата Богдана.

Богдан побачив, що поляки, яким він вірно служить, б'ють його в його батьківській хаті: називають його “бидлом”, “бунтівником”, “запорожцем”. І він віддав своїх дітей добрим людям. І спішив на Запоріжжя, де живуть лицарі, які честь, волю і життя боронять шаблею: не йдуть до польського суду шукати справедливости.

(Ляхи схопили Богдана у Вужині, закували і посадили у в'язницю у Крилові (на Дніпрі). Полковник Кричевський (українець, який очолює наймитів польських (реєстрованих косаків) особисто поручився за Богдана. І Чигиринський староста Олександр Конецпольський випустив Богдана з в'язниці. І він прибув на Запорозьку Січ, де (на неприступних островах) було 2500 запорожців).

481. 1648 рік. Запорозька Січ — єдина (як я вже писав) в Європі народна республіка. Її стилем життя, бадьорим духом захоплені ті європейці, які вороже наставлені до феодального монархізму. Українці, знаючи, що є Запорозька Січ, гріють в душі надію: є куди тікати у годину сутички з ляхом-вторжником.

Орда ляхів, очолених полководцем Миколою Потоцьким, іде, щоб знищити вогнище, де збираються відважні українці, Запорозьку Січ.

У січні Запорозька республіка вибрала гетманом Богдана Хмельницького. І він біля себе швидко об'єднав 8500 воїнів, які зразу відчували, що такого гетмана досі не було: гетман Богдан запровадив стальну дисципліну. Оточив себе старшиною, яка беззастережно виконувала його розпорядження. Він карав смертю тих, які порушували ustalений порядок.

Хан Кримської орди розгнівався на Польщу, яка не дає йому обіцяної данини. І дізнавшись про порядки, які між запорожцями запровадив гетман Богдан, виявив бажання стати союзником Запорозького війська.

Квітень. Безмежний степ пахне медом: квітує Українська земля. Ляхи-вторжники йдуть, щоб на Українській землі втопити українців в українській крові, утверджуючи пишне панування для своїх дітей і внуків. Вони отаборяються біля Кодаку (фортеці), як головна польська орда короля Володислава.

На допомогу головній Орді йдуть дві другорядні: уздовж Дніпра рухаються ляхи, очолені Шемберком і Степаном Потоцьким (сином Миколи Потоцького). Шемберк має славу ката: він, щоб навівати жах на мирних людей, хапає стрічних й убиває, вішає їх. По Дніпру (на човнах) плывуть польські наймити (реєстровані косаки), очолені панами-рабами Ілашем Караїмовичем і Іваном Барабашем, які особисто знають гетмана Богдана. Спішать вони розгромити його, маючи ласки і дари від короля Володислава.

482. Гетман Богдан задум ворога, який хоче всі сили об'єднати біля Кодаку, розгадав. Щоб здобути перемогу, не маючи сил великих, треба ворожу силу роздробити. І бити її кожную частину окремо. Швидким маршем йде із Запоріжжя гетман Богдан. Зустрів він біля Жовтих Вод орду Шемберка-Потоцького і бою не почав: отаборився у Чорному лісі, біля річки Очеретяної. І за предківським (скитським) військовим звичаєм вози посковував: створив надійний оборонний вал.

Орда Шемберка-Потоцького жде прибуття реєстрованих косаків, які плывуть Дніпром. Гетман послав гінців-вершників, щоб вони промовили слово до "реєстрованих". "Брати єдинокровні! Досить нам

за срібняки служити ляхам, які нашими руками на нашій землі нас поневолюють. Вас жде гетман Богдан! Шемберк і Потоцький під Жовтими Водами оточені, складають зброю!” — сказав вершник Тарас, післанець гетмана Богдана.

“Одна нас мати родила! У нас думка одна! У нас воля одна!” — сказали косаки, стоячи на човнах. І біля Кам’яного Затону Барабаш і Караїмович, які намовляли реєстрованих косаків служити королеві, пішли на дно: потонули зрадники. І реєстровані, переставши бути польськими наймитами, пішли під прапори гетмана Богдана.

483. 16 травня (1648 року) гетман Богдан підняв шаблю — і почався бій біля Жовтих Вод. Польські вторжники розгромлені, їхні полководці заповнені: тяжко ранений Степан Потоцький помер. Шемберк став перед судом. “Шемберке, ти вторгнувся на українську землю, убиваєш дітей і матерів. Прийми священний вирок. Ми не караємо тебе, вторгнувшись на твою землю, ми не загарбники, ми оборонці рідного дому, в який ти з ножем увірвався. Смерть ляхові!” І вторжникові Шемберкові була відрубана голова.

26 травня. Головна Польська орда, очолена полководцями Миколою Потоцьким і Мартином Каліновським, тікає до Корсуня, щоб у безпечному місці отаборитися. І послати гінців до короля Володислава з словами: “Мобілізуймо всі війська, а коли ні — Польській державі кінець”. Гетман Богдан затримав гінців, які спішили до короля Володислава.

484. Перемога нікому даром не дається. Вона любить тих, які дарують життя. Гетман Богдан обмірковує плян розгрому головної Польської орди. “Хто в ім’я перемоги готовий віддати життя?” Підійшов до гетмана Богдана старшина Микита Ґалаґан. “Ідеш на смерть, візьми з собою тридцять лицарів-запорожців. І жди мого наказу. У слушний час летітимеш на конях, але так, щоб ляхи догнали, захопили. Вони над твоєю головою піднімуть шаблю, щоб ти сказав правду. І ти повинен їх перелякати, многократ перебільшивши сили гетмана Богдана. Ти їм покажеш шлях, куди вони повинні тікати. Спрямуєш їх у ту частину лісу: там їх ждатиме полковник Кривоніс”.

У лісі викопані рови, прикриті гіллям. У гущавині стоять готові до бою гармати. Поляки побачили ватагу Микити Ґалаґана: догнали, роззброїли. “Смерть всім! Рятуйте життя, кажучи правду!”

Поляки, “видушивши правду в Ґалаґана”, почали тікати до Богуслава. “Там смерть вам буде! Тікайте в ліс! — крикнув Ґалаґан, — за мною!” Ґалаґан запровадив поляків у ліс, де їх вогнем зустрів полковник Кривоніс. Рятуючись, поляки метушливо вибігали з лісу. І отетеріли, побачивши, що на них вихором летить кіннота гетмана Богдана. Ляхи побачили рідкий ліс, де росла висока трава, за якою виднівся вихід з лісу, рівний степ. З оточення виринаючись, ляхи (переважно кіннота) влетіли у рідкий ліс: не знали вони, що тікають у пастку, в яку їх спрямував гетман Богдан.

Тікаючи, ляхи “ускочили в болото, вози й коні позагрузали в болоті, стали вони обходити болото”, і побачили яр глибокий, посередині якого йшла дорога. І вони рухнули у яр, не знаючи, що в яру дорога перекопана, і по боках дороги вже їх жде у ровах Українське військо. У яру оточена головна Польська орда була повністю розгромлена.

485. Після бою гетман Богдан привітав воїнів. “Багато поляків полягло в яру, багато пішло в полон”. Заполонені головнокомандуючі Микола Потоцький і Мартин Каліновський. І біля них 80 визначних старшин. І тисячі жовнірів. У Каліновського ранена рука, у Потоцького відрубане вухо, ранене плече.

Керуючись законами справедливости, гетман Богдан був зобов'язаний Каліновському і Потоцькому сказати: “Ви заповоненим Запорозьким гетманам одрубували голови. І потім їх четвертували. І їхні ноги, руки розвішували на стовпах, на вулицях. Ви не воїни. Ви кати, які вторгаються на чужу землю, щоб кормитися кров'ю і потом поневоленого народу. Смерть вам — кара найсправедливіша!”

“Пишіть листи до короля”, — сказав гетман Богдан. І головнокомандуючі Потоцький і Каліновський написали листи. І їх, і 80 старшин, і 800 добірних жовнірів гетман Богдан віддав у Крим татарам. (І польський король викупить полонених. І вони повернуться до Польщі. І Каліновський, і Потоцький, нові польські сили мобілізувавши, знову ітимуть палити і вирізувати Українські села).

486. Гетман Богдан увійшов у місто Біла Церква. Рідні люди його привітали хлібом-сіллю. Відзначаючи свято перемоги, лунали гармати. Грала запорозька музика. Рокотали бандури. З радости плакав народ, бачачи, що його сини на рідній землі тримають зброю в руках, не підкоряються чужій команді.

Гетман Богдан з Білої Церкви розіслав Універсал до Українського Народу, пишучи: “Люди рідні! Не слухайте, як раби, панів та підпанків! Ваші батьки землю для вас придбали кров’ю своєю, обороняючи її від ворогів. Військо польське, вторгаючись, накладає на вас податки, панщину. Нищить ваше добро, безчестить ваших жінок і дітей. Підіймайтеся, косаки і хлібороби, щоб поляків приборкати! Коли поляки у своєму животі почують залізо, то тоді дадуть вам свободу і чистий спокій!”

І піднялися Волинь, Поділля, Галичина, Київщина: піднявся народ України (Руси). Полковник Кривоніс на Волині учив розуму пана-раба (паршивенького свого князька Ярему Вишневецького), який живився потом рідного народу, бенкетуючи з ляшками-панками.

На Подолі — полковники Ганжа і Морозенко. Біля Києва і Чернігова — полковники Лисенко і Харченко. Тікають з України (Руси) ляшки-панки, а за ними й їхні нещасні орендарі (жиди), які втратили глузд: помагали полякам в Україні гнобити українців, потоптавши закони Мойсея. Правдиві жиди підтримали українців в їхній боротьбі за волю на рідній землі, і

вони були українцями шановані.

487. Вересень (1648 року). (Польща мобілізувала всі сили, дві армії. Перша (головна) очолена старим князем Домініком Заславським, молодим магнатом Олександром Конецпольським і відомим вченим Остророгом. Польські головнокомандуючі М. Потоцький і М. Каліновський були, як знаємо, взяті гетманом Богданом у полон 26 травня і подаровані Кримським татарам: вони ще з полону не викуплені. Друга армія очолена Яремою Вишневецьким (опольщеним українцем) і воєводою Тишкевичем.)

Жовніри двох армій озброєні найсучаснішою зброєю усіх видів: зброя привезена з Німеччини і є місцевого польського виробу. І одягнені вони в сукняні й шовкові мундири, оздоблені сріблом і золотом. Грає музика, настрій у Польської орди бадьорий, вигляд парадний, пишнотний.

16 вересня Польська орда підійшла до Константинова, і місто взяла без бою; відзначає перемогу. Гетман Богдан тихо відступив. Передові польські загони підійшли під Пилявці. Гетман Богдан тихо відступив. Лінія фронту стала на річці Іква.

488. Гетман Богдан приймає повідомлення розвідників. У нього розум гострий, винахідливий. Могутньою енергією він володіє. Оцінюючи польських полководців, він сказав, що Заславський — перина, Конецпольський — дитина, Остророг — латина. Йому відомо, що “польський обоз дуже великий, шляхта вийшла на війну з усякими достатками, і не так з залізом, як з сріблом і золотом, з цілої Польщі збирали золоте начиння. Шляхтичі, як мак цвіте: з пурпуровими ридванами, з золотими ґудзиками, з шатами, обшитими сріблом, і клейнотами”.

Поляки “виїхали на війну, як на який бенкет; попривозили з собою усяких напиків та наїдків, перини, подушки, дорогі килими, намети; повбиралися всі в шовки та оксамити, понавозили срібних та золотих кубків, чарок, таців (підносів), тарілок, пишаючись один перед одним своїм багатством. Бенкетували й гуляли пани, наче в себе дома. “Нашо нам гармати, — вигукували п’яні пани, — коли ми розженем все це хлопство канчуками! Не помагай, Боже, ні нам, ні козакам, тільки дивися, як ми трощитимемо се бидло!” Так вигукували вони, один перед другим” (М. Аркас, стор. 191).

489. Гетман Богдан у наметі розмовляє з бандуристами: старими досвідченими дідами-запорожцями, які на ліках знаються, чарівним словом володіють, мають таємні молитви древні. Вони не звуть себе волхвами, але мова їхня така, як у древніх волхвів. І гетман високо цінує їх. Сторожа їх знає; без затримки пускає у намет до гетмана.

(Треба згадати, що попи переважно вороже ставилися до гетмана Богдана. І він, знаючи це, їх звав “попами супостатами”, “Велика історія України” (видання І. Тиктора, 1948 р., Вінніпег) на стор. 463 помістила зображення зброї — “галябарди прибічної сторожі гетмана Хмельницького”. На бойовій залізній зброї викарбувані слова: “подь Замосцемь я Богдань Хмельницькій (...), а ляхамь, жидамь й попамь Супостатамь симь бердышомь заграю на ихь толстыхъ шияхъ... Месяца листопада, (...)”).

(Ляхи-вторжники і ті жиди, які помагали вторжникам гнобити Український народ, були названі падлюками. А ті жиди, які співпрацювали з Українським народом, були названі чесними жидами — правдивими сповідниками законів Мойсея: такі жиди були українцями пошановані. Гетман Богдан оголошував, що тих поляків, які

помагають українцям мати волю на рідній землі, треба називати побратимами. Гетман Богдан називав попів супостатами тому, що вони майже всі стояли по стороні зрадників (по стороні православного воєводи Адама Кисіля та опольщеного князька Яреми Вишневецького та Київського православного митрополита Сильвестра Косіва) — ворогів української визвольної боротьби).

490. Гетман Богдан дав полковникам накази, які не підлягали жодному обговоренню. “Кримська орда не прийшла нам на допомогу. І ждати її ми не маємо часу. Є з нами тільки малий татарський загін, полковнику Кривоносе, ти його візьми до себе. Сьогодні вночі отримаєш сім тисяч кожухів. Як буде даний наказ, твої косаки, вивернувши кожухи, з криком “Аллах!” улетять у польський табір. Головне — несподіваний напад. І під час нападу — відвага, бистрота, цілеспрямованість, безоглядність. Біля ліска, з якого вискочите, поставте рядами декілька тисяч смолоскипів. Вони будуть у хвилини вашого вторгнення в табір ворога, запалені. Сонний ворог вважатиме, що він оточений численною Кримською ордою.

Завтра вранці до “пирини, дитини і латини” підуть наші три посли. І їм скажуть, що через п’ять днів від

гетмана Хмельницького прийдуть головні посли, щоб почати важливі переговори — косаки просять миру. Ляхи, отримавши від нас такі радісні вісті, почнуть бенкетувати; у них на возах бочки з винами. Ми ж через два дні почнемо генеральний наступ. Ще раз кажу — головне: бистрота, безоглядність, обман ворога! Полковнику Чорнота, тоді, коли полковник Кривоніс з криками “Аллах” влетить у гущу Польського табору, ти, отримавши від мене команду, летітимеш так, щоб ляхи тебе побачили і почали за тобою гнатися. Дай їм відчути, що ти тікаєш; замани їх до річки, щоб вони скупчилися на мосту й перед мостом. А ти, міст перейшовши, стань — зроби пробку і починай бій. І тоді ми почнемо генеральний наступ”.

491. У польському таборі бенкети. І “не було ладу, три регіментарі (головнокомандуючі) не мають згоди, кожний вважає себе “головним””. “Іде мова — кому має належати слава перемоги”. Розсварені “регіментарі не вміли вдержати порядку”. Гетман Богдан створив чудо, якого українці не мали від 988 року: створив у війську силу авторитету, строгий військовий порядок, стальну дисципліну.

(“Він домагався безоглядного послуху своїм наказам, нищив анархію, своєволю і розбишацтво. Так само

суворо повадився Хмельницький з полковниками: навіть народний герой Кривоніс, за непослух, був покараний звичайною запорізькою карою — був прикований до гармати” (І. Крип’якевич). І величне те, що той чи той полковник, відбувши кару, ішов до гетьмана, щоб заявити послух. І косаки, бачачи, що полковники шанують гетьмана, шанували сотників. “Венецький посол Віміні, що гостював у Хмельницького в Чигирині в 1650 році, пише, що гетман тримає вояків у карності тяжкими карами”.

Гетман Богдан більший полководець, як Олександр Македонський, Юлій Цезар чи Наполеон. Вони отримали війська готові, добре вишколені, озброєні, і їх вели до перемоги. Гетман Богдан нічого не мав: він створив військо, поробивши “з холопів лицарів”, він одягнув їх, озброїв їх, нагодував їх, здисциплінував їх, видобув з їхніх сердець відвагу, віру і велику пошану до рідного провідника. Він розбудив рабів, які дрімали 400 років, від 1240 року починаючи).

492. 23 вересня (1648 року), “Заспівали треті півні”: деякі запорожці так вміли наслідувати спів півня, що у ворога була певність: там і там у селі співають півні. Осінній туман котиться, “ніхто ніде не гомонить”. І раптом у Польському таборі (у темряві, перед

світанням) сонні поляки почули: “Аллах!”; іржання коней; свист; крик; смолоскипи; горять намети; з табору ляхи бачать, що тисячі смолоскипів горять навколо табору: “орда Кримська прибула”. (Але справді орда не прибула).

Полковник Кривоніс успішно виконує наказ гетьмана Богдана: тисячі косаків у вивернутих кожухах у наметах будять ляхів. “Се так налякало поляків, що вони з переляку не знали, що й почати: усяк командував, робив по-своєму, ладу не було ніякого. Хмельницький, з своїми підручними Чорнотою, Кривоносом та іншими, розбив їх і багато потопив у річці тоді, як польські корогви натовпилися на греблю. Навмисне заманив їх сюди Чорнота. Бачивши таке лихо, Конецпольський, переодягнувся у селянську одягу і втік, а за ним і Заславський верхи, покинувши свої карети, пребагаті убрання і свій полк німецький”, “...на все те величезне військо напав такий переляк, що вони, кинувши в таборі все добро, повтікали. Тікали без пам’яті, так що деякі аж за Вислою опинилися, як сміявся потім Адам Кисіль”, “Кожен кричав “стійте!”, а сам аби до коня допався, летів без очей, аби не зостався”. “Хмельницький зараз взявся доганяти їх із своїми косаками. Рубали, брали в неволю. Найбільше полягло Поляків під Константиновим, бо під їх натовпом завалився міст на річці Случ. Козакам у таборі досталося 120.000 возів із кінями, 80 гармат, і на 10.000.000 злотих

усякого добра. Корогви, вуздечки, щити й шоломи, срібний посуд, шаблі, соболі, кожухи, блакитні хустки персіяньські, рукомийники, шапки, у котрих купалися пани, варення, цукерки та усякі наїдки, пиво, мед, вина та наливки — усе те досталося до рук козацьких” (М. Аркас, стор. 191).

493. 28 вересня (1648 року) гетман Богдан підійшов до Львова. Полковник Кривоніс узяв Високий Замок. З Львова втекли в Польщу полководці Конєцпольський і опольщений українець — раб Ярема Вишневецький. З оточеного Львова прийшла до гетмана делегація, очолена ксьонзом Мокрським: в ізуїтській школі цей ксьонз був учителем Богдана Хмельницького. Він просив пощади, сказав, що у Львові перебуває тільки 3.260 жовнів. Гетман Богдан узяв викуп — 330 тисяч злотих і пішов до Замостя.

Польський літописець Кушевич пише: “Усі сподівалися, що Хмельницький прийде в саму середину Польщі, розвалить її й знищить саме ім’я її — але було багато таких, що вміли побіждати, але не вміли використати”. Гетман Богдан знає, що його союзник (Кримська орда) не надійний: під Пилявцями Орда обіцяла бути, та прийшла після бою. Коли він забере Польщу, Московитія в союзі з

Кримською ордою можуть окупувати Україну. Чому?

Україна (Русь), окупувавши Польщу, Москві продиктує українські закони, заключить союз з Швецією, стане імперією на сході Європи. Її васалами будуть Московитія і Кримська орда; Литва, Молдавія, Волощина стануть самостійними, перебуваючи під протекцією України (Руси).

494. Ян Казимір (нововибраний король Польщі; гетман Богдан хотів, щоб він був вибраний королем) обіцяє гетманові Богданові “булаву й корогву”, назначає його “командуючим Польської армії”. З Польщі їдуть (для упорядкування відносин між Україною і Польщею) до гетмана Богдана послы: Адам Кисіль (українець, оборонець православія, ворог гетмана Богдана, слуга польський), Микола Кисіль (українець, однопумець Адама Кисіля) і поляки — Войтех Мясковський, Якуб Зелінський, Максиміліян Бжоський. У Києві їх зустрів православний Київський митрополит Северин Косів — ворог гетмана Богдана, приятель Яреми Вишневецького, Адама Кисіля та всіх православних шляхтичів, які помагають Польщі воювати проти Хмельницького.

Перед митрополитом С. Косівим Київський митрополит Копинський і Київський митрополит Борецький були прихильниками царя Московитії. Митрополит Борецький посилав луцького єпископа Ісаакія Борискевича з таємним дорученням до царя і патріярха Московитії про “приєднання Малої Росії до Москви”. Є тепер половина попів, які ширять політику митрополитів Копинського і Борецького, осуджуючи польську орієнтацію митрополита Косіва.

(Твердження В. Липинського, що митрополит Косів назвав Хмельницького “землі нашої начальником і володарем” цікаве, але не обґрунтоване. Косів “посилав до короля делегацію ченців, радив їти походом проти Москви.., а вони будуть під королівською рукою попрежнему”).

24 грудня (1648 р.) Волинським шляхом гетман Богдан прибуває до Києва. Митрополит Сильвестер Косів (православний лакей Польщі), затаюючи в душі неприхильність до гетмана Богдана, їде “з грецьким бродягою” (Єрусалимським-Олександрійським патріархом) Паїсієм на зустріч.

(Чому Паїсій у Києві? Константинопольський патріарх Партеній 2 вислав Паїсія, щоб він хитрощами умовив

гетмана Богдана єднатися з Москвою, ведучи війну з католицькою Польщею).

495. Він (патріярх Паїсій) у вітальній промові сказав, що гетман Богдан — Пресвітлий Володар-Князь Русі; гетман величний, як Великий імператор Константин — основник християнської Візантії. Архидиякон Павло Алепський (супутник патріярший) сказав: “Великий Гетмане, Бог поставив тебе на визволення свого вибраного народу від неволі язиків, як колись Мойсей визволив Ізраеля від неволі фараонові: той потопив єгиптян у Червонім морі, ти ж знищив своїм гострим мечем ляхів, поганіших від єгиптян!”

Літописець пише, що українці, вітаючи гетмана Богдана, з радости плакали. “Декотрі й ноги цілували”, як Великому Мойсееві України (Руси). Патріярх Паїсій у св. Софії причащав православних і сказав, що й гетмана Богдана хоче причастити. Гетман відповів, що не сповідався і тому причащатися не може. Патріярх махнув рукою: дав гетманові “розгрішення” і причастив.

496. Чому не народилися практичні питання, уміння оформлювати державний стиль життя України (Руси),

використовуючи вигідні обставини? Наприклад: “Гетмане Богдане, патріярх Паїсій назвав Тебе імператором (Великим Константином)? Ти скажи йому: “Патріярше, назвавши мене Великим Константином, освячуй мою корону. Я цар України (Руси) сідаю на престол моїх дідів — царів Ігоря, Святослава, Володимира. Я дарую тобі на церкву Христову 200.000 злотих, я щиріший, як цар Московський. А коли не проголосиш мене царем, Богом вибраним, я тебе покараю біля мого престолу за те, що ти при людях у святій Софії поглумився з мене: назвавши Великим Константином, не схотів освятити мій престол”.

На основі канонів грецької церкви патріярх Паїсій зобов’язаний гетмана Богдана, як незалежного Володаря, коронувати. Богом вибраним назвати. І сказати: “Православні християни! Цар Богдан Богом даний: коріться цареві, щоб жила Україна (Русь)!”

497. Цар України (Русі) Богдан і патріярх Паїсій на основі канонів грецької церкви, проголошують архимандрита Софронія, який скинувши ряс, весь час з гетманом Богданом був на полі брані, патріярхом Київським і всея України (Русі). Патріярх Софроній висвячує митрополитів для Чернігова, Львова, Перемишля, Вільна, Туріва, Чигирина,

Переяслава, Володимир-Волинського, Браслава,
Смоленська, Курська.

Цар Богдан дає наказ: по Дніпру з Дерев'янії вдень і
вночі відправляти ліс до Києва. Усі вози Київщини
зобов'язані везти камінь і глину: сто тисяч польських
полонених, яких ще Польща не викупила, ставлять
оборонні споруди під керівництвом інженерів,
прибулих з Франції й Італії. Оборонні споруди будуть
іти навколо Києва трьома валами, і так збудовані,
щоб жодна в Європі військова сила не могла їх
знищити, вторгаючись у Київ.

Кияни і сімдесят тисяч воїнів (постійна гвардія царя
Богдана) мають запас харчів на два роки; джерела,
які на Хрещатій долині влітку не висихають, а взимку
не замерзають, забезпечують Київ водою.

Київ — серце України (Руси); жодний в світі чужинець
не повинен у серце вторгатися, а той, хто
відважиться, буде біля оборонних споруд
закривавлений. Чернігівці, Переяславці, Чигиринці,
Трипільці чужинцям, які відважуються тримати Київ в
облозі, ні вдень, ні вночі не дадуть спочинку,
роблячи постійні невеликі напади. Українці
зрозуміли, що вони від дідів отримали у спадщину

землю, яка своєю чарівністю і багатствами приманює вторжників так, як приманює піратів корабель, навантажений золотом і діамантами.

498. Цар Богдан, щоб міцніла оборона України (Руси-Скитії) полковникам Чигиринському, Черкаському, Канівському, Корсунському, Білоцерківському, Уманському, Браสลівському, Винницькому, Чернігівському, Київському, Миргородському, Переяславському, Полтавському, Прилуцькому, Ніженському, Кропивнянському дає титул воєводський, який був пошанований у часи царя Святослава.

Воєвода оточує свій град оборонними спорудами. Має постійне козацьке військо, яке обороняє державні козацькі вольності, завжди готове боронити межі Вітчизни, помагає у мирний час братам-хліборобам. У воєнний час брати-хлібороби помагають козакам. Не треба боротися за право бути козаком: кожний юнак зобов'язаний бути козаком, кожна юнка зобов'язана бути косачкою.

Патріарх Софроній оголосив, що митрополити і єпископи віддають свої маєтки (землі, ліси, ставки, пасовища, стада) хліборобам, і перестають бути

рабовласниками. Вони, як духовні провідники, служать державі і перебувають на утриманні держави. Єпископ, який казатиме, що таких законів у грецькій церкві немає, отримує на дорогу харчі, він зобов'язаний їхати до греків і в Греції жити за законами грецької церкви.

499. Патріярх Софроній, скликавши митрополитів і єпископів, сказав, що Бог хоче, щоб Українці мали Українське розуміння Бога. Немає потреби звати Господа Саваотом. Є в українців рідна назва — Дажбог. Український Розум для Українців вистачаючий. І тому Українці за Розумом, за Вірою і за Порядками не зобов'язані іти до Риму, Москви, Єрусалиму, Константинополя, Варшави.

Великі люди родяться, а царі робляться: царевичеві з дитячих літ прививають почуття вищости, збуджують волю до влади, розвивають уміння давати накази, проявляти рішучість, не коритися жодній людині, не потрапляти під вплив намовлення.

Патріярх Паїсій знає, що гетман Богдан володіє великим розумом. Та ізугіти привили йому в школі не царські манери, не царське почуття вищости, і пробує діяти на нього силою вмовлення, уживаючи

архиєрейську магію.

Патріарх Паїсій знає, що Київський митрополит Сильвестер Косів православний, але, як ставленик Польщі, підтримує короля, а не гетьмана. Він, Паїсій, з гетьманом Богданом розмовляв без свідків. Намовляв “використати свій успіх і свою силу в інтересах усього східного православ'я, розвивав перед ним пляни союзу православних держав Москви, України, Молдавії й Волощини”.

Гетман Богдан любив говорити: “Дорога нам Вітчизна наша, але віра православна мусить бути дорожчою, і за неї все ми охоче вмирали”. Бачимо: гетман державні інтереси підпорядковує інтересам церковним, і Паїсій гетьманові показує шлях підпорядкування державних інтересів України (Руси) вірі православній, яка є політичним знаряддям у руках ворогів державного життя України (Руси).

500. 1649 рік. 12 лютого в Переяславі польські послы сказали гетьманові Богданові: “Як Польща і Литва без України не встоять перед татарами і турками, так і Україна без Польщі не встоїть”.

Поляки радили гетманові погодитися мати 12 тисяч косаків, інших відіслати додому, підтримувати православного митрополита Сильвестра Косіва, відданих Польщі русинів Адама Кисіля, Ярему Вишневецького. І “звільнити 100 тисяч польських полонених, а деяких старшин за викуп”.

Гетман Богдан відповів послам: “Виб’ю з польської неволі весь Український народ, спочатку воював за шкоду і кривду свою, тепер буду воювати за православну віру! Мені допоможе чернь по Люблин, по Краків. Буду мати двісті, триста тисяч своїх воїнів! Готовий чинити зараз все, що хочу. Вічна наша козацька приязнь, і світ нас не розірве! 100.000 польських полонених не звільню!”

“За границю на війну не піду! Шаблі на Турків і Татар не підійму. Досить маю на Україні тепер достатку і пожитку. А, ставши над Вислою, скажу дальшим Ляхам: “Сидіть і мовчіть, Ляхи! І дуків і князів туди зажену. А коли будуть і за Вислою брикати, знайду їх і там. А схоче котрий з нами хліб їсти, то нехай буде послухний війську Запорозькому, а на короля не брикає!”” І так думали й полковники гетмана Богдана.

Що означають слова “а на короля не брикає”? Гетман уважав, що “король — помазанець Божий”. Митрополит, єпископи, попи у всіх церквах “при виносі” славлять короля Польщі, зазначаючи: хто проти короля, той проти Христа. Усі країни Європи і Азії очолені “Божими помазанцями”. Україна (Русь) не має “Божого помазанця”, їй потрібне “покровительство помазанця”: є вибір: король Польський, султан Турецький, цар Московський.

501. Титул “гетман” військовий, “не помазаницький”. Хмельницькому потрібний титул: хан, король, султан, шах, або цар. Щоб мати такий титул, треба володіти престолом; полковники можуть гетмана Богдана проголосити царем України (Руси). Та, щоб він був “Божим помазанцем”, його корону має освятити митрополит, або патріарх.

Гетман Богдан не підтриманий ні Київським митрополитом Сильвестром, ні архимандритами, ні єпископами. У їхній уяві він “збунтований холоп”, дарма, що “бродячий патріарх Паїсій”, будучи в Києві, славив його, як оборонця православ'я. Є декілька православних попів таких, які, скинувши ряси, стали старшинами у війську гетмана Богдана. І він міг би в Києві вірного попа проголосити патріархом, і цей патріарх тоді б його проголосив

царем України (Руси), але коли б він це зробив, то єпископи, архимандрити, митрополит при підтримці Константинопольського і Московського патріархів наклали б анатему на нього і на його патріарха, який порушив “закони гречеської вери”.

502. Коли б гетман Богдан був на царя коронований полковниками, або державою володів, як військовий вождь, монархії старалися б об’єднатися, щоб його знищити, бо він дає небезпечний приклад для інших полководців. У часи гетмана Богдана не було в Західній Європі республіки.

Польський король (і його підтримують монархічні сили Європи) проголосив “велику нагороду за голову Хмельницького”. Гетман Богдан, знаючи, що православні раби моляться у церквах щонеділі “за Богом вибраного короля Яна Казиміра”, не відважується сказати: “Не вірте попам супостатам! Не вірте помазанцю Казиміру! Вірте мені, я Богом вибраний король Богдан”.

Сказати так — значить повстати проти “рідної церкви”. І гетман з болем в серці далі вважає себе “найніжнішим підніжком найяснішого маєстату вашої королівської милости”: і цим він ніби

стверджує, що він не є “збунтованим холопом”, він не валить церквою освячені престоли, він не зрадив хрестоцілування, він тільки боронить “закони гречеської віри”. І просить справедливого трактування народу Українського, він не “смертельний грішник”: немає даних, щоб митрополит (православний слуга польський) наклав анатему на гетмана Богдана за зраду клятви, даної перед Христом.

503. (Гетман Богдан Хмельницький, ще будучи сотником, клявся у Чигирині у православній церкві перед іконою Христа (у присутності православних попів), що буде вірним слугою короля Польського. Є у православ'ї закон: “той, хто клятву, дану перед Господом Христом, зраджує, антихрист, анатема йому”.

Є непослідовність у тих істориків, які пишуть, що Хмельницький був практикуючим християнином і в цей же час ганьблять його, що він, воюючи з Польщею, проявляє пошану до короля, мовляв, негідник, раб. Його рабом зробила рабська віра, її закони, і рабські історики, критикуючи раба, самі залишаються рабами. О, великий Богдане, великі страждання витерпіла твоя глибока й мила, як дитина, і буремна, як весняний розлив, розп'ята

українська душа!).

504. 1650 рік. Є “Переяславська” умова: Україна (Русь) і Турція погодилися спільно воювати проти всіх своїх ворогів. (Треба згадати, що в серці султана Могамета 4 тече кров його прабабки Роксоляни, яка була дружиною великого султана Сулеймана. Роксоляна — це українська дівчина Настя Лісовська. Її (шістнадцятилітню русокошу й світлооку чарівну українку), як полонянку привели в палац султана в Станбулі (Константинополі).

Її горда постава зачарувала султана. І він її проголосив першою дружиною. Є такі, які кажуть: зрадила Христа, визнала Могамета. Христос і Могамет — два семіти, брати. Якби вона зрадила Дажбога (Бога батьків своїх), вважалася б зрадницею. Зрадити чуже, щоб визнати чуже, не є зрадою. Роксоляна започаткувала династію Турецьких султанів, які володіли Турцією від 1566 року до 1924. (Будучи в Станбулі, я відвідав її могилу й пригадав туркам, що найвеличніша їхня султанша була українкою).

20 липня до гетмана Богдана прибув з Туреччини від султана посол Осман-аґа. І сказав, що султан

Могамет “дає згоду прийняти у підданство Запорозьке військо гетьмана Богдана”. Гетман Богдан 23 липня відправив у Турцію послів — Київського полковника Антона Ждановича і Білоцерківського сотника Павла Яценка і листа, в якому просить допомогти Україні (Русі) в її війні проти Польщі. Султан Туреччини прислав гетьманові Богданові два арабські коні, злоту шаблю і бойову сокиру. Посол Осман-ага, дари даючи, сказав, що вони означають взаємодовір'я і взаємодопомогу.

Архиєреї почувши, що гетман Богдан має союз з бусурманами, тихо почали його проклинати. І рятувати справу знову прибув патріярх Паїсій, який почав діяти: архиєреїв намовляв проти гетьмана, гетьмана намовляв, щоб він зірвав союз з Туреччиною і утвердив союз з Москвою. І (28 вересня, 1650 року) прибули з Москви послы, гетман їм радить не вірити Польщі, порвати з нею мирні стосунки.

Польські коронні гетьмани (полководці) М. Потоцький і М. Каліновський, викуплені з татаро-кримської неволі, прибули в Польщу. І сказали королеві, що треба всі сили мобілізувати і знищити Хмельницького, який складає військовий союз: Україна, Молдавія, Волощина, Семигород, Туреччина, Швеція. У грудні прибули два послы з

Туреччини до гетьмана Богдана і нунцій Торес про це повідомив папу римського.

505. Гетман Богдан 21 січня (1651 року) послав послів до Москви, щоб вони сказали, що він (гетман Богдан) не хоче, щоб був військовий конфлікт між Туреччиною і Москвою. Польща послала в Москву посла Алберта Пражмовського, щоб він намовив Москву іти війною проти України (Руси), яка бореться проти “монархічної влади”: сіє на сході Європи неспокій, “свободомисліє”.

10-го лютого польські вторжники, очолені Каліновським, вторгнулися у місто Красне. На полі брані за волю України (Руси) поляг полковник Нечай, улюбленець народу. Поляки, почувши про смерть Нечая, з радости танцювали краков'яка. Вторжник Потоцький 25 лютого напав на Ямпіл, вирізав 7 тисяч українців.

28 лютого Каліновський (і з ним зрадник Микола Кисіль — побожний православний, брат Адама Кисіля — пана-раба) вторгнувся у Винницю. Полковник І. Богун, обороняючи Винницю, під час бою утопив у ополонках Бугу зрадника Миколу Кисіля і Кисілевий загін (обдурених побожних рабів

православних). На допомогу Богунові прибув гетман Богдан: польські вторжники утекли з Винниці.

506. 18 червня. Гетман Богдан мав можливість розгромити польських вторжників під Берестечком. Кримська орда, прибувши на допомогу гетманові Богданові, участі в бою не брала: святкувала “байрам”. І приглядалася до ходу бою; підступний хан схопив гетьмана Богдана, і тримав у своєму наметі: є підозріння, що хан був підкуплений Польщею.

Полки, дізнавшись, що між ними немає гетьмана Богдана, збунтувалися. Ніхто з полковників не міг їх об’єднати, здисциплінувати, натхнути вірою в перемогу. Там, де немає авторитету, падає прапор перемоги. Поляки, довідавшись, що гетьмана Богдана немає, почали закликати українських воїнів до капітуляції: вимагали видачі полковників. Полковник Криса, злякавшись, перебіг на сторону поляків. І хотів він, щоб й інші полковники стали зрадниками, та ніхто його не підтримав.

Іван Виговський почав громити татар під Паволоччю, Чудновим і на Уманському шляху. Узав у полон п’ятсот татар, очолених мурзами. І мурзи сказали

ханові, щоб звільнив гетмана Богдана, бо всіх оточених татар Іван Виговський обезголовить.

Звільнений гетман Богдан знав, що бій під Берестечком проганий. З поляками складене не вигідне перемир'я. І почав він з надзвичайною енергією поповнювати ряди свого війська.

507. 3 липня. Гетман Богдан прибув до Києва: висловив Київському митрополитові С. Косіву догану: митрополит і його єпископи співпрацюють з польсько-литовськими вторжниками.

24 липня. Шість тисяч поляків і литовців, очолених литовським гетманом Янушем Радзивілом, оточили Київ. У Києві стояв полк Антона Ждановича, який закликав киян стати до оборони рідної столиці. Київський митрополит С. Косів, архимандрит Печерський Йосип Тризна і староста (слуга польський) ударили у дзвони. Скликали побожних православних киян, організували маніфестацію з кличами “геть з Києва свавільників Хмельницького!” Полковник Антон Жданович назвав попів “супостатами”. Підтриманий своїм полком, він почав боронити Київ. Бої відбувалися біля Києва на

Вишгородській дорозі, особливо на вулицях Оболоні.

Полковник А. Жданович після цілоденного бою побачив, що сили ворога многократ численніші, і морально підтримані митрополитом С. Косівим. Не маючи надій на перемогу, він почав відступати. Він вивіз з Києва під охороною Української кінноти гармати і харчі, призначені для війська. Загарбники (поляки і литовці) були вітані в Києві митрополитом С. Косівим, архимандритом Тризноу, попами, монахами, монашками.

Гетман Богдан дізнався, що православне духовенство (митрополит С. Косів, архимандрит, попи) вторжників запросили, повідомивши, що у Києві перебуває тільки один полк Антона Ждановича. Літописець пише, що гетман Богдан “митрополитові С. Косіву висловив писемну догану за таку поведінку”. Справа не в “писемній догані”, а в тому, що єреї і архиєреї православія грецької віри, будучи самі зрадниками державної України, закликають до зради й киян і ведуть деморалізацію Українського війська.

508. Літописець пише, що “все духовенство на чолі з Київським митрополитом Сельвестром Косівим

вийшло дякувати за визволення Києва від свавільників гетьмана Богдана”. В. Б. Антонович (“Киевская старина”, 1882, ч. 2, стор. 260) пише, що польська шляхта тримала свою владу в Києві при допомозі православного митрополита С. Косіва.

І митрополит Петро Могила (попередник С. Косіва) вів антиукраїнську політику. “Могила діяв при допомозі насильства: “збройно наїжджає св. Софію, збройно добуває Никольський монастир, ігумена й ченців (і про це я вже згадував, — Л. С.) наказує бити посторонками на допиті”” (Г. Лужницький).

Небіж (племінник митрополита Могили) Ярема Вишневецький, як усім відомо, був на Волині магнатом, мав 7000 найманих вояків, він катував тих українських селян, які повставали проти поляків-вторжників.

509. У Києві польський полководець Потоцький і київський митрополит С. Косів написали листа до гетьмана Богдана, передавши його послом Маховським. Вони (ніби на глум) написали, щоб гетьман Богдан військо розпустив, за чотири місяці, мовляв, буде обговорено, скільки він має право мати косаків, яким буде дана можливість прислати послів

до Польського сойму.

1 вересня. Українське військо, очолене полковником Антоном Ждановичем, знову вигнало з Києва поляків і литовців. Митрополит С. Косів, рятуючись, показав Ждановичу листа від короля Польщі, який, як “Божий помазанець”, охороняє митрополита, єпископів і православне духовенство від “збунтованих холопів-запорожців гетмана Богдана”.

Гетман Богдан приїхав з родиною до Чигирина: він не може жити у Києві, де попи і монахи діють як шпигуни Польщі. Він має два сини, чотири доньки і жінку. У Чигирині, де перебувають полки Канівський і Черкаський, він чується вільніше.

18 вересня: підписана в Білій Церкві Польсько-Українська умова. “Православ'є зостається при давніх вольностях, катедра, церкви, монастирі охоронені ласками Польського короля, мають старі права”. Побожні православні мають волю у православних церквах, а не в костелах, молитися за здоров'я Польського короля і його “христілюбиве військо”.

Гетман Богдан у Чигирині сказав полковникам, що “Білоцерківська умова” принизлива, її використовувється для мобілізації нових сил; буде нова війна з Польщею.

510. 1652 рік. Володар Молдавії Лупул одружує доньку Розалію з сином гетмана Богдана, Тимошем. Гетманич Тиміш, маючи невелику військову частину, їде до молодії. Польський полководець Каліновський не хоче, щоб були добросусідські відношення між Україною і Молдавією. І тому перегородив дорогу гетманичеві Тимошеві. Гетман Богдан послав послів, які сказали Каліновському, щоб він не чіпав гетманича.

22 травня. Гетман Богдан, обороняючи сина Тимоша, розгромив напасливу орду вторжника Каліновського. Вдруге українцями узятий у полон Каліновський, почав ображати запорожців. І вони йому відрубали голову і повісили на списі. І в цей час був убитий і Потоцький (обозний коронний). Самі поляки казали, що Каліновський, як людина жадна крові, був винуватий, зачіпаючи гетманича Тимоша, який їхав на весілля.

24 вересня. Гетманич Тиміш з молдавською

принцесою Розалією прибув до Чигирина. У Польщі неспокій: король свариться з магнатами, які ведуть постійні війни-вторгнення на Українські землі, допроваджують Польщу до руїни. Постали два союзи: Україна (Русь), Швеція, Семигород, Бранденбург. І: Німецьке цісарство, Венеція, Польща.

Польські вторжники, підписавши у Білій Церкві умову миру з українцями, напали на селища Борщанівка, Кальник, Немирів, Погребище, Баранівку. Спалили хати і посікли хліборобів, не даючи пощади й малим дітям.

Гетман Богдан вже встиг організувати сотисячне військо, очолене полковниками (народними провідниками): Антон Жданович, Павло Тетеря, Карпо Трушенко, Йосип Пархоменко, Федір Стародуб, Микола Нестеренко, Семен Половець, Йосип Глух, Йосип Носаль, Іван Богун, Фелон Ждан, Йосип Форонченко, Григорій Сахнович. Мартин Пушкар, Степан Подобайло, Іван Нечипоренко.

511. 1653 рік. 27 вересня. Гетман Богдан зустрів литовського гетьмана Радзивіла. Радзивіл поклявся, що між Литвою і Україною “існує вічний мир”. І сказав, що коли б Україна почала війну з Московією,

то Литва зайняла б позицію нейтралітету. Господар Молдавії Лупул (тесть гетманича Тимоша) радить Литовському гетманові не помагати Польщі вторгатися на землі України (Руси).

Україні (Русі) страшні не зовнішні, а внутрішні вороги, які її виснажують і роз'єднують. Діють чотири внутрішні сили, організовані єреями овець стада Христового. 1: Православні попи польської орієнтації, очолені православним Київським митрополитом С. Косівим, Києво-печерським архимандритом Й. Тризною, та іншими архимандритами, єпископами, протопопами. 2: Православні попи московської орієнтації, очолені протопопом Мужилівським (його син Силуян — полковник С. Мужилівський, довірена людина в штабі гетмана Богдана). Він (Мужилівський) у січні 1649 року, будучи в Москві, встановив дипломатичні відносини між Україною (Руссю) і Московією; він підтриманий діями бродяги-єрусалимського патріарха Паїсія, який мандрує між Москвою і Києвом. Поповичу (полковникові Силуянові Мужилівському) доручено вивідувати пляни гетмана Богдана і орієнтувати його на промосковську політику патріарха Паїсія. 3: Невелика групка попів, яка підтримує гетмана Богдана, вважаючи, що православ'я повинне не залежати від чужих патріархій. Їхні сини є сотниками у війську гетмана Богдана, вони дуже слабкі, не підтримані магнатами православ'я. 4: Попи-юніята, очолені

юніятським Київським митрополитом Антоном Селявою (білорусом), повністю дезорієнтовані й ослаблені.

Польща, бачачи, що православні, очолені митрополитом С. Косівим, їй тепер (у часи гетьмана Богдана) вигідніші, як юніяти, мало їм (юніятам) помагає. Єпископ-юніят Никифор Лосовський убитий косаками, і єпископ Пахомія Война-Оронський також. Юніятські попи ставали православними і ждали: “чия переможе”: партія промосковська чи пропольська.

(Знаємо, що в Україні в Першу світову війну тільки мала група попів стала по стороні борців за волю України. Більшість підтримувала генерала Денікіна, молилася за царя Московитії, який щиро попів обласкавлював. У часи гетьмана Богдана ще менше було попів моральних, тобто здібних боронити національні інтереси).

512. Промосковська попівська партія, інспірована трьома патріярхами (єрусалимським Паїсієм, константинопольським Йоаннікієм 2, московським Ніконом), переможе тому, що москалі (руські) ще мало знані в Україні (Русі): московські війська ніколи

не бували в Києві, Переяславі, Чигирині. Попи
голосять по парохвіях, що “москалі — єдинокровні і
єдиновірні брати благородні”.

Людство має одну душу. Але кожному народові
притаманні свої властивості душі, і в цьому краса,
багатство, велична духовна многогранність людства
планети Земля. Войовничість, чепурність, милосердя,
містика, терпіння, миролюбність, чистолюбність, му-
зикальність, винахідливість, довголітність,
емоційність, нахил до тих чи інших хвороб,
дисциплінованість, анархічність — усе це в більшій
чи меншій мірі заковане у складі вдачі тієї чи іншої
нації.

513. Українці (Русичі) і москалі (руські) — дві
неоднакові вдачі людські, які “єдиноверіє”
(православ'є грецької церкви) нічим не зближує.
Японець-буддист і японець-шінтоїст мають одну
вдачу, хоч віра в них неоднакова; немає даних
вважати, що японця-буддиста і китайця-буддиста
“єдиноверіє” зріднює, дає їм одну властивість вдачі.

Кожний народ по-іншому ставиться до принесених з
чужини релігій, соціальних, філософських понять.
Академік імперської академії наук (професор

Московської духовної академії) Е. Голубинський, будучи сам москвином (“великоросом”), після глибоких дослідів визначив, що: “Великоросія по своєму географічному місценоходженню частина Русі дуже віддалена від Західної Європи. Вона почала відокремлюватися від Малої Русі від самого Андрея Боголюбського, від якого починається її (Великоросії) історія. А потім і повністю порвала Великоросія свої зв’язки з Малоросією, і до того степеня стала країною самозамкнутою, що являла собою ніби європейський Китай”.

“Навпаки, нинішня Малоросія не тільки ніколи не зривала зв’язків з Західною Європою, але й від тієї самої хвилини, як для Великоросії почалося абсолютне роз’єднання з Західною Європою (нашестья Монголів), Малоросія тісніше, як перед тим, зблизилася із Західною Європою”.

514. “Два племена — великоруське і малоруське суттєво неоднакові між собою характером своїх духовних природ. Малороси дуже відмінні від Великоросів. Малороси являють собою продукт своєї особливої історії, відмінної від історії Великоросії” (Е. Голубинський, “Історія Русской церкви”, т. 1, П. 1, Москва, 1904 р., стор. 882).

С. Ф. Платонов в “Учебнике Русской Истории” (1911 р., стор. 88) пише, що “Татарська орда привела до роз’єднання Суздальської Русі з Київською Руссю”. (Термін “Суздальська Русь” умовний: територія Суздальщини була заселена племенами Урало-Алтайської раси; колоністи (і про це я часто згадую), прибулі на Суздальщину з України (Руси), кровно змішавшись з автохтонами, втратили типові властивості слов’янської вдачі: слов’янську мову зберегли тому, що вона була мовою “православів” і її приймали мордвини, башкіри, пермяни разом з “православієм”: про це пишуть історики Бестужев-Рюмін, Карамзін, Татищев, Костомаров.

515. “Нинішній характер русскіх ще показує плями, накладені на нього варварством монголів (Карамзін, т. 5, стор. 229). (Термін “великороси” любив уживати В. Ленін (Ульянов) і широко ним користувався для підкреслення москвинської “великості” особливо у статті “Про національну гордість великоросів”).

У “варварів монголів” удача племені мисливців: мисливці дисципліновані й організовані, уся їхня увага звернена на наказ провідника, їм віча непотрібні. В українців (русичів) удача племені хліборобів. Віча були поширені на всіх землях імперії

України (Руси). Немає підстав вважати, що віча — найдосконаліша форма вирішення військових, народних чи державних справ. Віча часто породжували сварню, роз'єднання, знеславлення авторитету, поразку в боротьбі з ворогом.

У Московитії (починаючи від Андрея Боголюбського) створювався тип неслов'янської людини, яка виявилася особливо здібною у творенні централізованого деспотичного государства. Москвини почали домінувати над слов'янами Новгородського і Псковського князівств, де були поширені віча. Татари (після падіння орди хана Батия) поселювалися на півночі (у “Суздальській Русі”), на півночі татари (і про це я вже оповідав) приймали хрещення і ставали “руськими православної віри”; були величаві хрещення татар у ріці Москва, про що й пишуть Татіщев і Карамзін.

І “татари (...) зробили глибокий переворот в нашому житті. (На “Суздальській Русі”, — Л. С.) при татарах віча стали анахронізмом” (В. І. Сергєєвич, “Рускіє юридическіє древності”, 1900 г., стор. 34). На землях України (Руси) татари не селилися; старости у селищах українських перед приходом Батия і в часи Батия, і після нього, вибиралися на вічах; вічеві, сучасною мовою кажучи, демократичні

притаманності були проявлені і на Запорозькій Січі.

516. Є природня географічна межа між Україною (Руссю) і Московитією (Росією). Коли провести лінію від Пскова до Царицина (другої столиці Татаро-Монгольської орди, тепер відомої як Волгоград), ми побачимо чітку природню географічну межу двох світів: на Південному Заході (на землях України-Руси) течуть десятки рік, які є притоками Дніпра, їхні назви українські — Рось, Тетерів, Случ, Горинь, Стир, Інгул, Прип'ять, Десна, Остер, Трубеж та інші. (Етимологію річкових назв я подав у попередніх розділах). Тепер тільки скажу, що двадцять невеликих річок басейну Дніпра носять назву — Річиця, тринадцять — Річище. Є назви, в основі яких стоїть слово “вода”: Водотеча, Водна, Водяна. Знаємо, що слово “вода” постало ще в часи формування прамови Білої раси: українські предки (скити-гіттіти) казали “вода”, з “вода” постали слова “ватер”, “васер”.

На берегах Дніпрових приток стоять міста, які мають українські назви — Київ, Чернігів, Переяслав, Радомисль, Новгород-Сіверський, Турів, Пінськ, Любеч, Смоленськ та інші.

517. І другий світ — на Північному Сході (в

Московитії) течуть десятки рік, які є притоками Волги, їхні назви неслов'янські (угро-фінські) — Шексна, Мера, Шешма, Нерль, Москва, Яуза, Колокша, Кама, Клязьма, Угра, Ока, Нурма, Ветлуга, Іргиз та інші. На берегах цих рік сьогодні стоять міста, назви яких татарські й угро-фінські — Коломна, Муром, Москва, Кострома, Кінешма, Перм, Тула, Саратов, Пенза та інші.

Північний Схід земель Угро-Фінських племен історик В. Н. Татіщев (на основі літописів) назвав Білою Руссю, а Південний Захід слов'янської землі — Малою Руссю. Академія наук СССР (Інститут історії) видала в 1964 році в Москві семитомну “Історію Російську” В. Н. Татіщева, у вступному слові (т. 3) написавши, що “В. Н. Татіщев вважає, що при Юрію Володимировичу Долгорукому відбувся поділ Великого Князівства всея Русі на два відокремлені Великі князівства: на Малу Русь (Київську) і на Білу Русь (Володимиро-Суздальську) ”.

В. Н. Татіщев понумерував глави, починаючи з 20-ї, окремо для Малої Русі (глави 20—32) і окремо для Білої Русі (глави 20—24). Татіщев (історик доби Петра Першого) вважає, що від 1147 року починаючи історія України (Русі) мала свій шлях історії, а історія Володимиро-Суздальщини (Московського

государства) — свій. Тобто, від 1147 року починаючи, Україна (Русь) почала втрачати свої Північні колонії, і повністю втратила їх в 1238 році.

З 1238 року починаючи, Північні колонії України (Руси), при підтримці Татаро-Монгольської орди, почали вже в 1450 році оформлюватися в тиранське государство з назвою — Московське князівство.

518. “Велике герцогство московське виникло на фінській землі” (Генрік Пашкевич, “Початок Росії”, 1969 р., стор. 278). “Герцогство Московське” жило, як пише Е. Голубинський, “являючи собою ніби європейський Китай”. В. Ключевський, Ф. Бушлаєв, С. Кузнецов, А. Орлов, М. Покровський, Г. Берг визначили, що слово “Москва” не слов’янське. І притока ріки Москва, яка впливає у Москву там, де стоїть Кремль, Яуза також має назву не слов’янську. Фінам, Мордвинам, Чудям назви рік і старих градів Московитії (Росії) зрозумілі так, як їм зрозуміло, що це колись була їхня батьківська земля.

В. Н. Татищев вважає, що “Бела Русь” у літописах значить “Вільна Русь”. Тобто та Русь, яка звільнилася від колоніальної залежності України (Руси), перестала їй платити данину, стала вільною (білою,

самостійною). Білі руси, живучи на угро-фінській землі і кровно з'єднавшись з автохтонами, не корилися владі київського князя, вороже ставилися до України (Руси).

У “Початковому літописі” читаємо: “На Білоозері сидять Весь, а на Ростовському озері — Меря, а на Клешиному озері — Меря також, на ріці Ока, яка тече в Волгу, Муром має свою мову, а Черемиси свою мову, а Мордва свою мову” (“П. С. Р. Л.”, стор. 64, 75). Так є, “Весь северъ ѿ сѣверо-востоку теперешней Россіи населень былъ въ древности племенами Финскими, которыя називались Чудью. Великоросы (...) являются народомъ смешанымъ” (К. Бестужев-Рюмін, “Русская Історія”, 1872 р., Петербург, т. 1, стор. 64—66). Бестужев-Рюмін пише, що автохтонне населення (фіни) не були “истреблены, а переродились”; стали рускімі (москалями).

519. “Великороссы являются народомъ смешанымъ”. Істину цю гордо звеличують Татіщев, Карамзін, Бестужев-Рюмін, Голубинський, Соловйов, Покровський, Єловайський, Ключевський і особливо “Історія СССР”, маючи на увазі слов'яно-урало-алтайські фізіо-психічні багатства великороса.

На просторах від Гельсінки до Охоцька, від Охоцька до Улан-Уде, Алма-Ати, Бухари живуть дві раси: Уральська і Алтайська. Уральська раса: Фіни, Естонці, Москвини (Рускіє), Удмури, Коми, Марії, Мордвини, Угри (Мадяри), Ненці (Самоеди). Алтайська раса: Туркмени, Казахи, Киргизи, Узбеки, Болгари, Башкіри, Татари, Чуваші, Буряти, Монголи, Калмики, Тувінці, Тунгуси. Раси — це краса й гордість плянети Земля.

Болгари — плем'я славне гостинністю. У літописах читаємо, що болгари, ждучи гостя, виходять з дому на дорогу, тримаючи в горшку м'ясиво. Примандрувавши з північних берегів Волги (Болги) на південні береги Дунаю, болгари ослав'янчилися, утратили рідну мову. І вони зачислені до родини Слов'янської раси.

520. Угри (мадяри), прибувши з північних берегів Волги на Дунайську долину, проявили сувору (уральську) войовничість. У 899 році вони, перейшовши Альпи, вторгнулися в Італію. Спалили Павію, сорок три церкви, вирізали мирних жителів. Грабували вони Саксонію, Тюрінгію, Швабію, навіваючи жах на європейців. Удалося їх зхристиянізувати; підпорядкувавшись папі

римському, вони утихомирилися. Угри (мадьяри) творять острівця Уральської раси в родині Європейських народів. Вони ні ослов'янчилися, ні огерманилися; зберегли свою мову не подібну на жодну індо-європейську мову.

Фіни — стародавні автохтони землі, яка отримала назву Московське князівство. Вони були мисливцями і скотоводами. Живилися м'ясом, дикими ягодами, грибами, ходили у хутрах, їхня лісисто-болотиста земля славилася різною звіриною. Не мали вони нив, щоб вирощувати хліб, коноплі, льон.

521. Князь Юрій Долгорукий (жорстокий загарбник) вкінці першої половини 12 століття став власником землі (берегів Москви-ріки), яка була заселена фінами. Фіни, утративши волю, примушені були звати себе рускімі, тобто людьми, підлеглими Руси (Україні). Гридні (воїни князя Долгорукого) поодружувалися з фінками, започаткувавши, як пише Карамзін, “смесь крови”. Фіни прийняли мову і релігію від завойовників і стали “рускіми православної вери”, забувши своє фінське походження. І тепер тільки топоніміка помагає дізнатися про ослав'янення фінів. Візьмемо декілька прикладів для ознайомлення.

Є велике підмосковське село Новішкі, оспіване в пісні “Подмосковніє вечера”. Новішкі — село ослов’янщених фінів. Назва Новішкі — це переробка з фінського Новеки, що нічого спільного не має з словом “нове”.

522. Майже всі назви рік Московитії (Росії) угро-фінські. Деякі зазнали “обработки”: фінська назва ріки Сарійока перероблена на назву Сорока. Назва ріки Сорока нічого спільного не має з назвою птаха.

Фінська назва ріки Нево перероблена на — Нева, що також нічого спільного не має з словом “нива”. Під Петербургом є Царське село (тепер місто Пушкіно). Дворянин А. Пушкін жив у селі ослав’янщених фінів: фінська назва села Саарі-моіс перероблена на Царське село. Фінська назва озера Вельє перероблена на Велікоє. Село Сумароково — на Саморукове, Сортвала — на Сердоболь, Суур-саари — на Сузори.

Ненці (Самоеди) звали найвищу гору на Уралі “Народ” (наголос на “на”). І ця назва ослов’янщена на Народной. З “народом” вона нічого спільного не

має. Ослов'янення племен Урало-Алтайської раси і проголошення їх рускімі православної віри” здійснювалося вогнем і мечем при допомозі попів і монахів в ім'я збільшення овець стада Христового. Вихрещені урало-алтайці, ставши рускімі православної віри (особливо їхня знать), училися від хрестителів “Божої мови”, якою була мова церковно-слов'янська.

“Местная сибирская (бурятская, якутская, — Л. С.) родоплеменная феодальная верхушка смыкается с русской” (“История СССР”, стор. 280); стає рускою православною. Їх (бурятів, якутів та інших алтайців) “насильственно обращали в христианство”.

523. Москвини (руськіє) чи, як їх звуть Бестужев-Рюмін і Ленін, “велікороси”) опинилися у вигідних обставинах. Вони стали людьми двох рас: слов'янська мова їм, як і болгарам, дала право належати до Слов'янської раси. Характер (духовні особливості) їм дає право належати до Урало-Алтайської раси, яка відома войовничістю, загартованістю в суворому житті холодного клімату. Зріднення з Татаро-Монгольською ордою дало москвинам (русім) право заволодіти скарбами Орди і мати претензії до її територій. Очевидно, говорити: збираємо землі Орди (яка є всіми зненавиджена)

нерозумно. І тому був підібраний зручніший термін — збираємо “землі Русі”. Принц Н. Трубецькой у книзі “Наслідіє Чингіс-хана” (Берлін, 1925 р.) доводить, що “Москва — спадкоємниця Орди”.

524. Москвини дали слов’янській мові Урало-Алтайський дух і цим оціпили слов’ян (українців, білорусів, чехів, поляків, хорватів, сербів, македонців, словаків). Перед слов’янами постав новий тип слов’янина — Аракчєєв, Нарішкін, Юсупов, Годунов, Басманов, Бібіков, Чаадаєв — суворий тип слов’янина Урало-Алтайської раси.

(Генерал Аракчєєв (істинно рускій православний, гордий потомок Татаро-Казанського мурзи Арака. Мурза Арак у 1500 році був правою рукою Казанського хана Обди-Латифа). Генерал Аракчєєв — права рука царя-тирана Александра 1-го. (Знаємо, що мати царя Петра 1 вихрещена татарка (внучка мурзи) Наталія Нарішкіна: рід Нарішкіних володів царським двором Петра 1). Аракчєєв в 1819 році, прибувши в Україну в Чугуєв “для усмирення бунта”, показав силу своєї “слов’янської вдачі”: дав наказ: 2000 чоловіків поставити “под караул”, з них — 975 — “к смертной казни”.

525. Ослов'янені потомки татаро-монгольських ханів Юсупов, Бахматов, Сабуров та тисячі їм подібних, берегли практичні заповіді Чингіс Хана. Потомок Чингіс Хана Темуджіна (з роду Чагадая-сина Темуджінового) філософ Пьотр Чаадаєв ознайомлював свого друга А. Пушкіна з заповідями Темуджіна: “Хай соратники мої, їхні жінки і дочки — чудові проміння вогню, прикрасяться спереду і ззаду золотим одягом. Хай сідла їхні спочивають на найкращих конях. Хай худоба їхня пасеться на найкращих пасовищах світу. Щастя ваше — покорення непокірних. Примушуйте покорених, щоб вони самі себе вам на щастя тримали в покорі”.

(Проф. Георг Вернадський (Єйл університет, США) у книзі “Монголи і Россія”, виданій в 1953 р., на стор. 384 пише, що “боярський син татарського походження Булгак був священиком, з цього роду й походить священик Сергій Булгаков, добре відомий російський теолог 20 століття”, “татарського походження історик Н. М. Карамзін і філософ Пьотр Чаадаєв”, “звичайно Пьотр Чаадаєв був потомком Чагадая, який був сином Чингіс Хана”.

526. Читаючи твори П. Чаадаєва, я думав: успіх Московії в тому, що в ній втілюється розум і характер

потомків ханських родів, відомих “твѣрдою”
характера”, обманом. (Українці “на святі
возз’єднання двох слов’янських народів”,
деклямуючи вірш А. Пушкіна “К Чаадаєву”, вірять, що
Шевченко і Чаадаєв — брати слов’яни. Назви обман
правдою і поневолених навчай їй вірити: філософія
досвідчених гнобителів).

Якщо урало-алтаєць (виглядом русявий і синьоокий
чи кароокий і смаглявий) став слов’янином,
приймавши православіє і мову слов’янську, то це не
значить, що він — має слов’янську вдачу
(слов’янський склад психіки): вдача людини
залишається незмінною.

Українці (Наливайко, Хмельницький, Дорошенко,
Мазепа, Сковорода, Котляревський, Шевченко,
Франко, Українка) і рускіє (Годунов, Басманов,
Бутурлін, Бібіков (Бі-бек), Петро 1 (Нара-Наришкін),
Державін (Багрі-мурза), Тургенєв (Турга), Жуковський
(Сальха), Бердяєв, Ахматова — дві неоднакові вдачі
(дві інші раси).

(Українці не зобов’язані стояти перед світом з
фальшивим обличчям, кажучи, що Котляревський,
Шевченко, Франко такі слов’яни, як і Багрі-мурза

(Державин), Турга (Тургенев), Булгак (Булгаков).
Українці повинні бути чесні самі з собою, шануючи метрику свого народження. А коли у них оригінальна метрика відібрана і вони живуть на фальшивій, написаній для них у Москві, і не думають повернути собі гідність людську, то хай тішаться щастям лакеїв: на життя достойних людей вони не заслуговують).

527. Я вже говорив, що термін “Велика Русь” придуманий греками-митрополитами для вигіднішого поладження політичних комбінацій Константинопольської патріархії. Митрополити цим умовним терміном користувалися тоді, коли князі Московії Ростово-Суздальської, задовольняючись становищем “ханських прислужників”, не думали про свою державну чи національну окремішність.

Вони (князі) в щоденному житті користувалися назвами рязанці, новгородці, суздальці, псковці, муромці, костромці, тверці. Новгородці, наприклад, воюючи з Москвою, не казали, що вони воюють з рускими. Москвитяни — таким ім’ям звали самі себе жителі Московського князівства і таким ім’ям їх звали близькі і далекі сусіди.

Москвитяни не звали себе великоросами, і ця назва

їм була невідома. І до 17 століття ні такої держави, як Великоросія, ні такого народу, як Великороси, не існувало ні в політичному, ні в національному розумінні. І про це й твердять А. Соловйов у книзі “Велика, Мала і Біла Русь” (стор. 36) і В. Мавродін у книзі “Основные этапы” (стор. 65).

528. Ми знаємо, як оформилося плем'я москвинів, яких церковники називали великоросами — а хто забув пригадаємо, що “Лісиста земля Суздальсько-Ростовська була місцем зіткнення між племенами Фінськими і Слов'янською колонізацією”, Князівство Суздальське — це Старо-фінська земля. Колоністи “спочатку покорили туземців, можливо бій був досить жорстокий, потім селилися між ними і частково змішувалися з ними, одружуючись: племена, з якими вони змішувалися, були суворі, похмурі, трудолюбні. Так склалося плем'я Великоруське. Князі Суздальські, а потім Московські — повні виразники свого племені” (К. Бестужев-Рюмін, “Русская історія”, т. 1, С-Петербург, 1872 р., стор. 149, 187, 188).

“Москва, будучи одним з найбільш бідних уділів (посіlostей) Володимирських (Володимир на Клязьмі, -Л. С), ступила перший крок до знаменитости при князі Даниїлі, зятя хана Узбека”

(Карамзін, т. 5, стор. 233). Так є: “Москва в союзі з татарами була страшною силою: хто їй чинив опір, тому грозила загибель” (МН.Покровський, Москва, 1966 р., кн. 1, стор. 128).

Справа не тільки в союзі: у Москві був стиль життя татарський, оснований на поняттях: у достойної людини характер твердий, жорстокий, у недостойної людини характер м’який, ніжний. Москвини, маючи такі поняття достоїнства, інспірували себе жорстокістю, мечем і вогнем підкоряли народи і племена владі Московській. Влада Московська має державні звичаї татарські. С. Ф. Платонов в “Учебнике Русской історії” (1911 р.) на стор. 88—89 пише, що Суздальщина (Московія) має татарські порядки: “денежный счет, административные обычаи”.

“Татарщина (...) ішла по лінії складання Русі нової — удільно-Московської”, “Татарська влада організувала правильну систему оподаткування, яка на багато віків пережила самих татар” (М. Н. Покровський, “Русская історія”, т. 1, 1920 р., стор. 105).

Для Татарщини спочатку така назва, як “Русь” не мала значення. Вони (хани) творили сильну Москву, їй даючи привілеї і військову допомогу не тільки

тому, що їхні (ханські) доньки були одружені з Москвинськими князями, а й тому, щоб при допомозі Москви тримати в покорі Тверь, Новгород, Рязань, Псков.

529. Хани, вибравши Москву столицею своїх вірних помічників (князів-збирачів данини для орди), жорстоко карали тих князів (Тверських, Новгородських, Рязанських, Володимирівських, Псковських), які вороже ставилися до Москви. І “приборкані тиранством ханів, вони вже не сперечалися за права з князем Московським, требуючи від нього лише спокою і безпеки з сторони Монголів” (Карамзін, т. 5, стор. 234). Москва мала право від імени хана Татаро-Монгольської орди безпощадно розправлятися з Новгородом, Псковим, Рязанню, Твер’ю, зміцнюючи свої сили і впливи.

Москвинські князі, наслідуючи стиль життя ханів, з жодним князем не говорили, як рівний з рівним. Вони вимагали від князів Пскова, Новгорода, Твері, Рязані безумовного підкорення: непокірних князів (і про це я вже писав) убивали в Орді, або — в Москві.

530. “Походження московської державности, — каже принц Н. Трубецькой, — не можна справедливо

зрозуміти без розгляду політичних і моральних принципів, на яких Монгольська імперія була збудована” (Проф. Г. Вернадський, “Монголи і Росія”, стор. 334)

Монгольська імперія була збудована на тих принципах, на яких збудувалася її спадкоємниця (імперія СССР) — на принципах тортурування непокірних, інакшесдумаючих і на прагненнях тортурування звати вищою формою справедливості і виразом волі народних мас.

У Московії монголо-татарська аристократія (ставши рускою православною) втілювала в життя (і це скріплювало Московію) ханські методи катування людей. Роблячи порядки, ставили злодія, неблагонадійного “под караул”, і “Жгли его несколько разъ огнемъ, ломали ему ребра, вбивали гвозди въ тело”, “Капали сверху на голову й на все тело самую холодную воду й вбивали деревянныя спицы за ногти” (Карамзін, т. 10, стор. 148, т. 7, стор. 126). Карамзін пише, що мистецтво катування Москва запозичила від татар: ті, татари, очоливши правління Московського государства, порядки мали татарські: не було потреб татарам у татар робити те чи інше запозичення.

(Українці (русичі), попавши у московські катівні, переживають подвійні тортури — тілесні й моральні: кати, тортуруючи їх, кажуть: “Ти ж українець, повинен служити Москві, українця з Москвою єднають православна віра й єдинокровність — слов’яни ж ми! Ти хочеш Київ відділити від Москви, єдиновірного і єдинокровного брата зраджуєш, сепаратист, “ізменнік!” Вовк, роздираючи вівцю, каже: “З любови роздираю. Коли б тебе не любив, хіба б у мене було бажання жерти тебе? Пручаєшся, значить зневажливо ставишся до моєї любови, зраджуєш! У тебе ж і в мене червона кров, це й возз’єднує нас!””).

531. “Московська аристократія була деспотична, (...) півтатарська” (А. Піпін, “Історія Русской етнографії”, т. 1. Москва, 1890 рік, стор. 9). Ні, вона (московська півтатарська деспотична аристократія) не вважала себе деспотичною. Вона вірила, що її деспотичність є законною, корисною для справ оборони “православної віри, царя й отечества”. Вона гордилася тим, що є півмонгольською, бачила в цьому свою велич, чингіс-ханську спадщину, духовний динамізм, “панмонголізм”.

Поет Б. Н. Алмазов і сам гордився своїм

неслов'янським походженням, і в своїх віршах віддзеркалював спосіб думання і гордовитість своїх героїв. Наприклад, у вірші “Женихи” читаємо: “Пред купчихой благосклонной двое фатов предстоят, оба в брак вступитъ законный страстью пламенной горят. Оба люди молодые, но уж в долг давно живут; оба род свой от Батыя с достоверностью ведут”.

532. “Татари були дуже досвідченими практичними політиками” (Покровський, Москва, 1966, кн. 1, стор. 179). Вони не приділяли жодного значення клятвам, обіцянкам, умовам. І коли стрічали людей, які цим поняттям вірили, то вони радо їм все обіцяли. (Для них клятви, умови, обіцянки — засіб, при допомозі якого можна обманювати легковірних ворогів і обманутих заковувати в “кандали” і “казніть”).

Між українцями устійнена неправильна думка, що калмики — типічні татари; калмики належать до войовничої Монгольської раси, та вони є тільки трохи споріднені з татарами. Голяндець і грек належать до Європейської раси, та між ними є така різниця, як між монголом і татариним. Татари подібні на турків, башкірів. Типічними рускими (татаро-тюрками) є письменники, історики, науковці Іван Тургенєв (Турґа), Володимир Державин (внук Баґрі-мурзи); Державин (первопоет Московитії)

гордо пише: “Да не забудеться во мне последний род Багріма”; Губернатор Малоросії Бібіков (Бі-бек), історик Карамзін (Кара мурза), учений Тімірязєв (академія ім. К. А. Тімірязєва в Москві), Тімірязєв був правнуком ханчука Обрагіма Темір мурзи (Темірязєв); Булатов (внук хана Булата), Булгаков (Булгак) - визначний філософ московського православія.

533. Історію Московитії (Росії) звеличили і збагатили, наприклад, такі неслов'янські роди: Чебишев, Адашев, Алмазов, Годунов, Басманов, Куйбишев, Беклемішов, Челіщов, Чаадаєв, Кадишев, Хабаров, Аліханов, Шереметєв, Сабуров, Куракін, Бестужєв, Бекетов, Чулков, Бірюков, Наришкін, Булганін, Бахметєв, Боткін, Ленін, Кутузов, Түшін, Барішов, Ромодановський, Тютчев, Татіщев, Ногаєв, Арбатов, Мумарін, Урусов, Аракчєєв, Кікін, Бутрімов, Галахов, Анкудінов, Бармов, Ордін-Нащокін, Кіров, Трубецкой, Сусанін, Бутурлін.

“У нашій країні окремі урочища, містечка і міста відомі під одною тільки татарською назвою: Саратов (татарське “сари тау” — жовта гора), Елабуга (татарське “алабуга”, — окунь), Білокатай (із башкірського “Бала-Катай”), станція Сарайгир між Куйбишевим (Самарою) і Уфою (татарське “сари

айгир” — рижий жеребець) і багато інших.

Порівняйте також такі рускіє прізвища, як Барсуков, Баскаков, Бугаєв, Бурлаков, Каблуков, Кушаков, Сургучов, Терпугов, Толмачов, Тулупов, Салтиков, Тарханов, Колпаков, Башмаков, Булгаков, Аксаков, Ізгаришев, Тургенєв, Турганов, Каратаєв, Сартанов, Рахманов, Рахманінов і багато інших” (Н. К. Дмитрієв, “Строй тюркських язиков”, Академія наук СССР, Москва, 1962 р., стор. 505).

534. Татаро-монголи, як я вже згадував, ще від часів хана Батия полюбили лісисті (багаті на звірину) землі Ростово-Суздальської Московитії, які лісами і кліматом їм нагадували їхню Прибайкальську вітчизну. “Татарам наші князі дозволяли селитися в російських городах” (Н. М. Карамзін, т. 5, стор. 5). Дозволяли після розвалу Орди, а перед цим, татари селилися в Московитії, князів Московських не питаючи. (Уже знаємо, що місто Тула було засноване жінкою хана Чинібека, Тайдулою; спочатку мало назву Тайдула, потім -Тула. Є думка, що Царицин (Волгоград) значить Царів, столиця хана-царя, як казали митрополити. Справді ж: Царицин походить від татаро-тюркського “Сари-чін”; Астрахань (Амзтархан), Балашов (Балханшу).

А. Н. Насонов у книзі “Монголи і Русь” (видання

Академії наук СРСР, Москва, 1940 р.) пише про розміщення татарських поселень в Московській області (“по гжатському поштовому тракті”, “в одній Ярославській області (на Суздальщині, -Л. С.) маємо цілий ланцюг татарських поселень — десять з назвами: Баскаково, Баскачево та іншими” (стор. 19). Усі вони звуть себе рускімі, татарської мови не знають, змішані з мордвинами, чувашами, пермянами. Обличчям зовсім не подібні на типічне монгольське плем'я калмиків.

535. Є селище Баскаково біля Калуги. Баскак біля Ростово-Суздалі. Баскаково біля Пусто-Ржевського. Баскаково біля міста Кашіно (Суздаль). Баскаково біля Твері (на ріці Сухомі) в напрямку до Устюга. Баскаково і Баскаки на ріці Шексна біля Череповця.

Баскаково на ріці Угра (на схід від Смоленська). Баскаки на ріці Баскаковка на Костромщині. Баскаки біля Кашіру і Тули. Баскаки при дорозі між Суздалью і Костромою (Нерехтинського району). Баскаки біля Володимира на Клязьмі. Татарські назви селищ ослов'янилися після ослов'янення татар. Тепер Тунез — Дубязи, Верезя — Берези, Чалди — Чолни. Ослов'янені татари, живучи у Чолнах і вже не знаючи татарської мови, не догадуються, що татарське слово “чалди” значить “сивий”, і човни тут

ні при чому.

Татаро-Монгольська орда заснована хан-Батием не щезла, як роса на сонці, її багатства і її войовнича енергія втілилася в Москві. (Я в попередніх розділах (на основі літописів) подаю роки, коли в Москві-ріці відбувалися хрещення татар; хани, отримавши православні імена, ставали князями, воєводами, боярами Московського государства.

536. “Бурятская, Якутская (...) местная сибирская родоплеменная феодальная верхушка смыкается с русской”, “Многие из нерусских феодалов — ханов, мурз, тайшей, тойнов, “князцов” и т. п. — принимали православие, обрусевали, сливались с русским дворянством” (“История СССР”, т. 1, Москва, 1966 г., стор. 280, 433), творячи аристократію Московії (Россеї). (І вони (хани, ханчуки, мурзи, тайшеї), ставши рускімі (воєводами і князями Московитії) й почнуть (особливо після смерти гетьмана Хмельницького) запроваджувати в містах і селах України-Руси порядки, про які ми довідаємося).

“До себе на батьківщину Ростовські князі (князі Московитії, — Л. С.), слуги ханські прибували у великій мірі отатарені, приносили вони з собою

атмосферу Орди” (А. Н. Насонов, “Монголи і Русь”, стор. 65). Атмосфера Орди — деспотизм, усе для хана, смерть тому, хто ім’я хана зневажає, стара китайська мудрість державного правління. Чингіс Хан, покоривши Китай, навчився у китайців філософії життя. Убрався в одяг китайського царя, оточив себе китайськими мудрецькими, митцями, майстрами. Діяння китайської культури на монгольську було таке сильне, як діяння грецької на римську.

537. Одруження між знатними родами орди і Московитії відзначалося пишними церковними врочистостями, святами родичання, про які я говорив у попередніх розділах. Бояри і воєводи віддавали своїх доньок за татарських баскаків, мурзів і беїв та синів ханських, які, віру православну прийнявши, ставали знаменитими рускімі людьми.

У “Православному Собесіднику” (видання 1854 р., ч. 1, стор. 370) читаємо: “Князь же поім ему от великіх вельмож невесту, быша бо тогда в Ростове ординські вельможі”. (Тут оповідається, що син ханський, навернувшись на православія, отримав ім’я “Пьотр”, поселився з татарами у Московитії, став князем, одружився з Ростовською княжною).

“Москва зобов’язана своєю величчю Ханам” (Карамзін, т. 5, стор. 235). Татарщина творила нову орду Московитію, даючи їй вдачу татарську, татарське честолюбство і практичне поняття державного правління. Московська орда, маючи слов’янську мову, успішніше утверджувала своє панування над новгородцями, псковцями, тверцями, ніж Казанська, Кримська чи Астраханська орда.

538. “При допомозі татар піднімається московське князівство” (Бестужев-Рюмін, т. 1, 1872, Петербург, стор. 270). “На землі Великоросії пройшов процес переродження фінських народностей і змішання з Татарами” (Н. І. Костомаров, “Твори”, т. 1, С-Петербург, 1903 р., стор. 19).

“Об’єднання Русі (Ростово-Суздальської, — Л. С.) навколо Москви було наполовину досягненням татар”, “Орда створює в кінці кінців Московське самодержавіє” (М. Н. Покровський, “Русская історія в самом сжатом очерке — Русская історія с древнейших времён”, т. 1, кн. 1, Москва, сторінки 114—9, 180).

539. У Московитії церковна (старо-болгарська) мова вважалася “язиком божим”. Знатні татарські роди,

ставши православними, училися “язика Божого”.

Найбільше було побудовано церков у Московитії у часи розквіту сил Татаро-Монгольської орди. Попи учили мордвинів, чудів, пермянів, татар, башкірів “язика Божого”: племена забували рідні мови; церква їм помагала забути.

“Русскій язык”, яким сьогодні говорить Москва, виник з діалекту Української мови, точніше — з діалекту Курського. Жителі Курських земель тоді, коли ще не було хутора Кучкового (Москви), говорили діалектом мови України (Руси): Курщина належала до престолу царя України (Руси).

І. Іоненко у праці “Об історических условиях превращения Курско-Орловского диалекта в основу русского национального языка” (1952 р., (7), стор. 88—100) і Р. Аванесов у праці “К вопросам образования русского национального языка” (1953 р., (2), стор. 47—70), визначили, що русский національний язык виник з Курського діалекту.

І. Іоненко (московський авторитет в ділянці лінгвістики) устійнив (після ретельних дослідів), що

московська (великорусска) мова почала формуватися у 12 столітті, тобто після спалення і пограбування Києва Андреем Суздальським і відходу Ростово-Суздальських колоній від імперії України (Руси).

Р. Аванесов вважає, що “великорусска національна мова” почала творитися щойно в 14—16 століттях на Ростово-Суздальщині, очевидно на основі “язика Божого”. Відомо, що в 14—16 століттях охрещені татари і угро-фінські племена вже вважали себе рускими православної віри; церква старанно перетворювала їх в єдине стадо Христове.

540. “Великорусска національна мова”, отатарившись, поставила себе осторонь від східно-слов’янських мов таких, як українська, білоруська, польська, чеська, словацька. Досвідченому лінгвістові відомо, що “Татарские элементы русского словаря являются одним из факторов, отграничивающих русский язык от других словянских” (Н. К. Дмитриев, “Строй Тюркских языков”, Академия наук СССР, Москва, 1962 г., ст. 504). Які “татарские елементи русского языка” має на увазі Академія наук СССР? У пісні “У кібітке качевой єдіт ямщік маладой, у кібітке сундук с бахрамой, у ямщіка колпак дорогой, кушак золотой. Сматрі,

сматрі, будет кутерма!” — десять татаро-монгольських слів, а сім — слов’янських.

Якщо б з московської (російської) мови забрати, наприклад, татаро-тюркські слова, то вона б була мовою невиспачаючою для життєвих відносин жителів Москви. Згадаю декілька татаро-тюркських слів, які входять в основу щоденної мови москвичів: бумага, денгі, тетрадь, карандаш, казна, балик, кабак, кафтан, глаза, караул, калітка, вор, бірюк, кандали, кумач, курган, кушак, башмакі, кутерма, тюрма, кутіть, ямщік, таможня, алтин, алий, балда, кабала, чулан, тюфяк, бірюза, баклага, буланий, упирь, лапша, туша, набекрень, таракан, кавардак, войлок, колиба, кочевать, очаг, лафа, башка, чувал, чучело, кацап, палач, ермолка, кубур, буча, пурга, кінжал, табун, шамать, халат, бакалейная та інші.

541. Татаро-тюркські слова ввійшли у військову, державну, освітню, фінансову, лікарську, господарську, в’язничну, катівську, побутову термінологію Московитії (Россії). І вони поширюються, як “прелесть істинно русского языка” в Україні (Русі), Польщі, Чехії, Білорусії, Румунії і в Західному світі стоять в основі “чистої славістики”. “Професійні славісти”, які вважають мову України (Руси) майже діалектом мови Московитії (Россії),

несвідомо, або тенденційно ширять неучтво у світі знань славістики.

Українець каже “з тобою”. Татарській мові властивий вислів “тобою-с” замість “з тобою”. Отатарення духа слов’янської мови було в Москві особливо модним тому, що воно впроваджувалося впливовими татарськими (“обруселими”) аристократами.

542. Монголи (татари і тюрки), заселяючи Москву, заснували в ній головні вулиці, відомі під назвами — Велика Ординка (Ординская), Басманная, Таганка, Арбатська, Бутирська. Татарське слово “басман” значить “двірцевий хліб з печаткою”: такий хліб везли у Кремль у Княжий дворець. Пекар, який пік хліб для царя і його родини, звався у Москві по-татарському, “басман” (басманщик).

Славна вулиця в Москві Таганка заснована татарами. (Слово татаро-монгольське “таган” значить “триніжник з обручем для горшків”. Татари, живучи у Москві, мали біля своїх мешкань “тагани”; у “тагані” стояв котел і під ним розкладалися дрова, готувалася їжа. Відома в Москві в’язниця Бутирка; по-монгольському слово “бутир” значить “дім”,

поселення, звідси — Бутирка.

У Москві є багате метро, пасажери часто чують: “Арбатская площадь”; на Арбатській площі відбуваються гуляння у святкові дні; Б. Я. Владімірцов у книзі “Общественный строй монголов” (сторінки 41—42) пояснює, що у монголів (кочовиків) і татар слово “арба” значить “двоколесний віз”. На Арбатській площі селилися бідніші татари, їх по-татарському звали “арт іл”, що значить - “гірші люди”, “ті, що позаду, тилові”; звідси походить “артель”; “артель ім. Леніна”, “артель ім. Темірязева”, “артель ім. Тургенєва”, “артель ім. Булганіна”.

543. Вихрещені татари, які були кацапами (уже знаємо, що татарське слово “кацап” значить “різник”, “мясник”) мали в Москві свої “шалаші”, де продавали “шамовку”. (У татаро-монгольській мові “шалаш” значить “намет”, “палатка”, а “ашамаг” — їда; з слова “ашамаг” виникло московське слово “шамать”, “шамовка”, “пошамать”). Артільні (бідні люди) помагали кацапам різати скотину (товар). За працю їм давали “алтин” (монгольське слово “алдан” значить “золота копійка”). Юний москвитянин прагнув мати “алтини”, для “калимун” і для “кумача”. У татаро-монгольській мові “калим” значить “викуп

за невістку”, а “кумач” — червона матерія на жіночу сукню.

Монгольське слово “ям” значить “станція”. (Коли князь Александер Невский, ставши улюбленцем хана Батия, їхав до Чингіс Хана в Каракорум, він зупинявся біля “ям”; лишав стомлені коні й брав бадьорі. У Москві з слова “ям” було створене слово “ямщик”. У дівчат фінок, чудок переважно світлі очі.

Православний рускій (татарин), який був багатою людиною, старався одружитися (було модно) з дівцею, яка має “алия глаза”, ці татарські слова означають “світлі очі”. Він їхав на “агері” (у татарській мові “агерь” — жеребець), його дівця їхала у “колибі”; він гордився, що має честь, славу, не є “белбес”. У татарській мові “колиба” значить “віз” (подібний на циганський), а “белбес” — людина, яка не знає “язика Божого” (церковного), вона “ні белмеса”.

544. На Арбатській площі москвини мають “бариш” (монгольське “бариш” значить “прибуток”, “торговельні сходи́ни”, де й проходить “кутерма”, торгівля. Після “кутерми” баришники їдять “кавардак” (малі кусні м’яса, смажені на салі).

Під впливом татарської вимови у Московії “о” вимовляється, як “а” — даска (дошка), самаган (самогон), вада (вода), ґаварю (говорю), чаво (чого) і так далі. (Москвини мають право красую своєї мови гордитися, та будуть вони зненавиджені в Україні (Русі), Білорусії, Польщі, Чехії, коли при допомозі насильства свої мовні гордощі примусово узаконюватимуть не на своїй землі).

У Московських “кабачках” після баришування ведуться розмови, що “Орда перемінила квартиру: з Царицина (Сараю) перейшла в Москву. Треба, щоб і Київська Русь перейшла в Москву”. Прибулі з Києва монахи (бродяча юрба) пішли до Московського патріарха: просять, щоб він “київських православних узяв під свою опіку”.

545. Москва. “Життя, як в орді — усе мілітаризоване”. Світські й духовні люди підлеглі військовій владі. Церква і військо, купці й раби обожують царя. Цар — батько, хліб, вода, живе божество. Під охороною війська йде до Москви здобич (награбовані багатства): дорогі хутра з Пермії (Комії), Муроми, Казані, Новгорода, сало з Твері, Вологди, Новгорода. Шкура лосів і оленів з Суздаля, Муроми, Вечегди, Пермії. Залізо — з Карелії, Каргополя. Прикраси (бурштин) — з Новгорода. За

награбовані багатства Москва отримує з Англії сукно, з Франції — вино. Майстри, прибулі з Англії, Німеччини, Франції, Італії, за працю дістають золото.

На передмісті Москви (у соснових лісах) солдати живуть у “шалашах”, зроблених з гілля, покритих войлоками. Щоб вони мали добрий настрій, офіцери їх потішають, що скоро буде наказ іти у країну, “где всьо обілієм дишет”: є вдосталь хліба, меду, масла, сала, м’яса.

31 грудня (1653 року) до Переяслава прибув Василій Бутурлін: посол Московитії, і з ним — попи, монахи. (Переяслав має 6000 населення. Є щонеділі шумні ярмарки, на яких можна побачити все, чим багата земля Українська. Посли Московитії, побачивши гори ясних, як сонце, паляниць, глеки з сметаною, бочки з медом, зачудувалися: “Вот страна!”).

Переяславський протопоп Григорій з іконами і попами вийшов вітати послів Московитії. Кропив їх святою водою. І виголосив промову про те, що “православная вера воссоединяет два еднородные народы словянские”. І неслов’янин В. Бутурлін задоволено всміхався. Переяславці вперше побачили москалів: у них довге, як у попів, вбрання,

високі, як у татарських мурзів, шапки; всі з бородами, похмурі чужі ці люди.

546. 1654 рік, 6-го січня до Переяслава приїхав гетман Богдан. І потім: писар Виговський, полковники: Трушенко Чигиринський, Пархоменко Черкаський, Стародуб Канівський, Гуляницький Корсунський, Половець Білоцерківський, Пішко Київський, Подобайло Чернігівський, Золотаренко Ніженський, Воронченко Прилуцький, Лісницький Миргородський, Пушкар Полтавський. Їх зустрів полковник Тетеря Переяславський. Неприсутні — полковник Браславський, полковник Уманський. Вони очолюють війська, які охороняють південні межі України (Русь). Поволоцький полковник, як посол, перебуває у Ракоція (принца Трансильванії). І неprisутній І. Богун Кальницький.

8 січня. На площі Переяслава гетман Богдан о 2-й годині дня оголосив, що буде підписана умова, на основі якої Україна (Русь) і Московитія (Россея) почнуть жити, як дві сестри. Умова буде скріплена присягами царя Алексія і гетмана Богдана; умова, взаємно підписана, матиме моральну й політичну правомочність.

Після промови гетьмана Богдана полковники і посли Московитії, очолені В. Бутурліним, пішли у церкву Успення. У церкві Успення братаються єреї: казанський архимандрит Прохор і переяславський протопоп Григорій з попами і дяками. Вони повідомили, що умова скріплюватиметься “чином присяги”.

547. Гетман Богдан у церкві сказав, що перший посол Бутурлін з своїми помічниками, репрезентуючи царя Алексія, має скласти присягу, що “вольності козацькі не будуть порушені, маєтності не будуть чіпані, усе буде так, як тепер є в Україні”. Посли Московитії відповіли гетьманові Богданові, що в Москві є такий закон, що всі бояри, воєводи, купці, солдати складають присягу цареві, цар же нікому присяги не складає. (У Московії, як в Орді: хан нікому присяги не складав і ніхто не мав права за нього присяги складати).

Посол Бутурлін сказав, що цар Алексій не буде умову скріплювати ні присягою, ні підписом; цареві Московитії треба вірити, він ласкавий, він православним українцям (русичам) помагатиме воювати з католиками та іншими ворогами православія. Гетман Богдан, почувши заяву посла Бутурліна, гнівно покинув церкву Успення, всі

торжества попами пишно організовані. І пішов у дім Переяславського полковника Тетері. У церкві Успення залишилися послы Московитії.

548. Гетман Богдан і полковники вирішили, що посол Московитії повинен за царя свого скласти присягу, що ті вольності, які є в Україні (Русі), не будуть порушені. І полковник Тетеря і полковник Лісницький (від імени гетмана Богдана і полковників) повернулися у церкву Успення. І сказали послам Московитії, що король Польщі та королі інших країн Європи присягаються, коли державні умови складаються. Посол Бутурлін відповів, що ласкавому цареві Московитії треба вірити на слово.

Полковники відповіли: “Гетман Богдан і ми, полковники, віримо, але воїни наші й народ не вірять. Умова тільки тоді є умовою, коли обидві сторони її скріплюють присягами. І тому воїни і народ хочуть, щоб послы Московитії за царя склали в церкві присягу, що вольности країни нашої не будуть порушуватися”.

Бутурлін мовчав. Полковники, бачачи, що послы Московії мовчать, знову повернулися у дім

полковника Тетері, де їх ждали гетман Богдан Хмельницький і полковники та знатні люди. І знову рада: Московія не хоче скласти присягу Україні (Русі), що живучи, як сестра з сестрою, шануватиме її вольність. Прогнати послів, очолених Бутурліним, значить заохотити Московію скласти умову з Польщею, спрямовану проти України (Руси).

Гетман Богдан був гнучким дипломатом. Відчувши хитропідступні дії послів Московитії, він затаїв гнів. І з полковниками (з дипломатичних міркувань) вирішив у церкві в Переяславі здійснити церковну церемонію таку, яку він перед цим здійснював, присягаючи бути вірнопідданим королеві Польщі.

549. Гетман Богдан сказав, що коли послы Московитії не схотіли скласти присяги, щоб умова Переяславська мала правомочність, то вони повинні підписати декларацію, що вольності тепер існуючі в Україні (Русі) не будуть Московією порушуватися. І знову Бутурлін відповів, що цар Московитії ласкавий, правдомовний, істинний оборонець православ'я. І тому жодних писаних декларацій не потрібно робити: православні повинні любити православних, вони "творять одне тіло, головою якого є Ісус Христос".

(Гетман Хмельницький, маючи могутнє військо, багату землю, державне правління і народ по своїй стороні, не шукав пана, щоб перед ним скласти зброю і проголосити себе рабом. Він шукав союзника, з яким би він підписав договір про спільне ведення війни з Польщею. Сталін і Гітлер, як союзники, підписали договір миру, на основі якого йшли в Німеччину з України потяги, навантажені пшеницею. Політруки в Красній армії говорили про братання німецького і советського народів, виявляли ворожість до капіталістичної Англії. Були такі, які твердили “єдність походження і історичну спільність німецького і російського народів, згадуючи Катерину 2, поселення німців у селі Кукуй під Москвою, німкеню Катерину 1, спільну боротьбу німців і руских проти французів та інше).

М. Н. Покровський (“Русская История”, Москва, 1966 р., т. 2, кн. 1, стор. 499, 501) пише: “Хмельницький — цар, цар нової держави, незалежної козацької України”, “Богдан Хмельницький уже в лютому 1649 року називав себе “Єдиномонархом руським””, “Переяславська умова — це договір двох володарів — гетмана Богдана і царя Алексія. Богдан почував себе в ту хвилину не тільки монархом, але й спадковим монархом, не дивлячись на вибори гетмана, які він признавав тільки теоретично”,

“Потрібний був Хмельницькому Московський союз, або благополучний нейтралітет”.

Покровський, висловлюючи ці твердження, має на увазі таку дійсність: 1. Україна (Русь), володарем якої є гетман Богдан, має незалежне військо. 2. Україна (Русь) має територію, на якій панують українські закони, незалежні від Польщі, Турції, Московитії чи будь-якої іншої держави. 3. Україна (Русь) має державну скарбницю, жодній державі не платить данини, обмінюється вільно дипломатами з Турцією, Швецією, Московитією, Литвою, Молдавією, Семигородом та іншими державами. 4. Україна (Русь) має стани: Косацький, Шляхетський, Міщанський, Духовний, і кожний з них має свої закони і права.

550. М. Грушевський пише, що після “Переяславської умови” “Україна мала права осібної держави, зовсім самостійної, автономної, тільки зв’язаної особою царя з Московщиною”. Гетман Богдан, ведучи війну з Польщею, хотів, щоб Московитія дотримувалася нейтралітету, або давала йому військову допомогу. І тому він посилав послів до Московитії, старався знайти спільну мову, і навіть погрожував, коли чув, що Москва займає невиразне становище.

Московитія боялася складати військовий союз з Україною (Руссю), думаючи, що це заставить Польщу скласти з Литвою, Швецією і Кримською ордою союз, спрямований проти Московитії, яка, переживши двох Лжедимитріїв, чулася слабкою і війни боялася. І боялася, щоб республіканський (чи демократичний, вольний дух) України (Руси) не проник в Московитію, і не викликав бунту “крепосних крестян” проти азіятсько-деспотичних законів московських.

І тому в травні (1653 р.) в Москві (в Кремлі) був скликаний Собор, де були цар, патріарх, бояри, стольники, стряпчі, щоб обміркувати, чи союз Московії і України не пошкодить Московії. Гетман Богдан хоче, щоб Москва оголосила війну Польщі: без такого оголошення, гетман не хоче вважати себе союзником царя Алексія. Кремль думав, що союз гетмана і царя буде Москві корисний. Україна виснажена шестилітньою війною з Польщею: є тепер для Москви нагода здійснити “порабощения й поглощения Украины”.

551. (ЦК КПСС видав “Тези про 300 річчя возз’єднання України з Росією”, у яких пише, що “Хмельницький, виражаючи споконвічні сподівання і прагнення українського народу до тісного союзу з

російським народом і очолюючи процес складання української державности, правильно розумів її завдання і перспективи, бачив неможливість врятування українського народу без його об'єднання з великим російським народом, наполегливо добився возз'єднання України з Росією”.

З великим чи малим російським народом гетман Богдан переговорів не мав. Він переговорював з Бутурліним, для якого справи народу не існували — Бутурлін вислугувався перед царем Алексієм, мріючи про боярські права, і про отримання в дарунок нових декілька сотень рабів (“крепосних”). І хан чи цар-деспот Алексій не виражав прагнення і сподівання російського народу, тримаючи його в “кандалах” півазіятського рабства.

“История СССР”, фальшуючи історію, пише, що “единодушно” “народные массы России отражали желание воссоединиться с братским украинским народом”. Звідки вони знали, що він “братский”: ніколи в історії ці два народи (до 1654 р.) не мали нічого спільного. Православ'є — чужа релігія, яку, як знаряддя, використовували хани. Чи, може, українці повірили, що польське братське “по-рабощеніє” — гірке, а московське — солодке? Що ж: Каїн і Авель були братами, Басманов і Годунов були братами і

один одного душили в ім'я “порабощенія”. Ханською деспотією писана “История СССР” ширить ненависть між народами!)

552. Гетман Богдан (і це правда) “очолював процес складання української державности”, і шукав союзників (посилав послів до Турції, Московитії, Швеції), щоб Українську державу скріпити, а не щоб її приєднати до Московитії, поставивши свій народ “под власть тирана-царя Московитії”, яку забрали у свої руки вихрещені татари (мурзи, хани, беї). Тарас Шевченко, знаючи про отатарення Московитії, пише в “Єретикові”: “Розбойники, кати в тіарах все потоптали, все взяли, мов у Московії татари”.

Народ любить надіятися на себе, на свої духовні й тілесні сили. Народ облагороднює себе гордістю тоді, коли він у тяжкі обставини потрапивши, спасає сам себе, славить сам себе своїми оборонцями-богатирами. Немає (і ніколи не було) такого глупого народу, який би шукав порятунку, добровільно йдучи в ярмо того чи іншого іноземного тирана (наприклад, короля Яна Казимира Польського чи царя Алексія Михайловича Московського). Москалі (руські), реклямуючи, що українці (русичі) добровільно возз'єдналися з Москвою, щоб на вулицях Києва не було чути української мови,

представляють українців перед світом, як глупих людей, роз'яत्रюють національну ворожнечу.

553. Я вже говорив, що справа не в “возз’єднанні”, а в його суті: є “возз’єднання” двох сил, де ні одній не дозволено бути домінантом. І є “возз’єднання” двох сил, де діє закон: право по стороні тиранії. У таких обставинах слово “возз’єднання” стає синонімом поневолення, обману, підступної пропаганди, наприклад, веденої ЦК КПСС при допомозі ЧЕКА, НКВД, КГБ.

Білий цар-хан Алексій Московський, як видно з “Тез ЦК КПСС”, “виражав споконвічні сподівання і прагнення російського народу” (і обов’язково “великого”). І він, деспот, “рятував український народ” так, як Іван Грозний рятував Новгород чи Іван Калита — Тверське князівство. Що під словами “возз’єднання України з Росією” Москва розуміє грабування, гноблення, деморалізацію Українського народу, катування його кращих синів і дочок, про це свідчитимуть історичні факти “возз’єднання”, про які я почну говорити.

554. ЦК КПСС вважає, що “Переяславська рада” й “умова” були актами відречення України (Руси) від

волі (самостійности) і радісного вияву рабської підлеглости тиранові-цареві Московитії, в якій панує варварська (заведена Татаро-Монгольською ордою) система державного правління. “Москвитяни успадкували імперію від Чингіс Хана”, “Золота Орда була насправді znана як Біла Орда, цар Московії, як наступник ханів цієї Орди, був тепер названий — “Білий цар”, і “Монгольські принципи урядування були далі збережені і завершені Московським правительством” (Проф. Г. Вернадський, “Монголи і Росія”, Ейл університет, 1953 р.; Лондон: Оксфорд прес, стор. 388—390).

Гетман Богдан у Переяславі сказав, що цар Московитії Алексій не склав присяги, що буде чесним союзником. Та попи, не слухаючи гетьмана Богдана рекли: “Покладемося на Євангельські істини, що цар Московський, як цар православний, шануватиме вольности країни нашої”: от і вся документація Переяславської умови.

Архимандрит Прохор (довірений духовник царя Алексія) ходив з “замосковською чіновною книгою” у супроводі попів міста Переяслава. Попи переяславські довірливим людям (побожним рабам православним) рекли, що підлеглість цареві Московитії помагає гетьманові Богданові громити

католицьку Польщу. І тому “єдинодушно й радісно складаймо присягу на вірність царю, возз’єднуймося з православною Московією, а не бусурманською Турцією, католицькою Польщею, протестантською Швецією”; “возз’єднуймося, щоб єсми вовеки всі єдино билі, слава Отцю і Сину й Святому Духові”!

555. Чи попи (головні пропагандисти Переяславської умови) дбали про краще завтра рідного народу, про його державність? Ні, ні! Вони були душителями свободи слова, совісти; вони, бачачи в православії свої шкурні (маєткові) інтереси, закликали народ боронити православіє і при допомозі православія гнобили народ; так пише Костомаров.

В Україні (Русі) “в більшості духовні (попи) зовсім не мали нічого священного, крім одягу під час богослуження”, “деякі з наших пастирів розумного стада Христового ледь достойні бути пастухами ослів”, “Не пастирі вони, а вовки хижі, пожираючі своїх овець. О нещасливе стадо!”, “Церква наша наповнена на духовних місцях (...) грубіянами, нахабами, гуляками, обжерами, розпусниками, ненаситними сластолюбцями, святопродавцями, несправедливими суддями, обманщиками, фарисеями, підступними юдами” (Н. І. Костомаров, “Собраніє сочиненій”, Петербург, 1903 р., кн. 1, т. 3,

стор. 639, 640).

Костомаров (вірний побратим Тараса Шевченка), даючи таку характеристику духовенству християнської України, покликається на літописи, архіви, документи, у яких зазначаються списки попів-донощиків, агентів, які мали завдання робити розбрат між українськими полковниками, продавали Москві таїни Старшинської ради, пляни того чи іншого гетьмана.

Злочинні юди, чорноризці обманщики, розпусники і грубіяни їздили з обманщиками-послами Московської орди по парахвіях, зганяли побожних рабів православних на сільську площу: творили православний цирк, названий “присягою народа Малоросії царю Алексію Московському”.

556. Присяга — це слова; “Москвитяни ніколи не вірять словам, бо ніхто не вірить їхньому слову” (Карамзін, т. 10, стор. 168). Якщо ж москвитяни організовують присягу, то не тому, щоб їй вірити, а тому, щоб її використовувати, як засіб обману: присягнувся, що цареві Московському служитимеш, а тепер про вольності говориш, значить “предатель”, “предателя — казніть!”, бо він ворог возз’єднання

двох братніх народів.

14 січня посол Бутурлін з москвитянами і попами приїхав до Києва: тут його стрів з попами Київський митрополит Сильвестер Косів. У св. Софії Бутурлін оголосив, що православний цар Московії боронитиме православних і тому православні повинні радіти і складати присягу, що не зрадять царя, оборонця православія.

Київський митрополит С. Косів, ставленик короля Польського, попав у складні обставини: Переяславська умова взаємно не підписана; гетман Богдан поїхав у Чигирин — обурений поведінкою Московії; може відновить переговори з Польщею? Митрополит відмовився складати присягу. Бутурлін почав погрожувати, і: 19 січня митрополит С. Косів з попами і монахами присягнувся, що не зраджуватиме Москви.

557. 24 січня посол Бутурлін прибув до Ніжина, де зустрів свого шпигуна-протопопа Максима Філімоніва, який позганняв до церкви побожних рабів православних. І влаштував видовище назване “возз’єднанням двох народів”. Стояв Бутурлін з “стрельцями”, до нього з молитвами, корогвами,

кропилом і кадилом ішов протопоп Максим Філімонів, голосячи, що “все єдінодушно, чтоб радость межи народом стала, чтоб есми вовеки вси єдино были, для спасения греческой вери, приносим присягу на верность царю Алексею Михайловичу”.

Парахвіяни вже звикли до таких церковних ритуалів: були вони під час творення юнії, коронації короля Польського, призначення нового митрополита, ну й тепер протопоп Максим Філімонів кропить і оспівує посла Бутурліна, ніби патріярха Паїсія з візитацією стрічає.

558. Посол Бутурлін повернувся до Москви і, щоб підняти свій престиж, хвастливо сказав, що “вся Малоросія присяглася служити царю Московитії”. Цар Алексій, повіривши цим словам, дав Бутурлінові титул “дворецького”. І особисто підніс йому “золоту чашу з золотими деньгами”. І тепер почнеться терор: “коли вся Малоросія присягнулася служити цареві Московитії, а ті чи інші полковники чи гетман вестимуть політику не корисну для царя, значить, їх треба “казніть”, бо вони “изменники — гетмань й старшини” (“История СССР”, стор. 302). (Фальсифікації, складені в Москві в справі Переяславської угоди, москалі (руськіє) ширять в Україні, маючи на меті завдання: легковірних хохлів

обманювати, роблячи їх чесними лакеями
московськими, а тих хохлів, які обман пізнавши,
обурюються, ставити “под караул” і гнати на
каторжні роботи в Сибір, як “ворога народних мас”.

О, яке зневажливе трактування Українського народу!
Сам чорт посоромився б так глумитися з народних
мас! Німці й англійці — справді два братні народи, та
в найтяжчому лихолітті ніколи б англійські народні
маси не склали б єдиномушно присяги на вірність
Німеччині чи навпаки — німецькі народні маси — на
вірність Англії.

Якщо народ має почуття гідності, самопошани, то
він жодній країні (державі) ворожій чи
приятельській, присяги на вірність складати не буде!
У ментальності москвинів (і про це пише Карамзін)
загніздилися “татарські порядки”. Москвини майже
триста літ єдиномушно приносили присягу “на
верність Татаро-Монгольской орде”. І цей, по-
рабському принизливий душу народу звичай,
москвини накидають й Українським народним
масам, осквернюють їхню національну гідність перед
народами Європи і Азії!

559. 1654 рік. 5 вересня. На основі існуючого

військового союзу між Україною (Руссю) і Московитією, прибуло Московське військо, очолене воєводою Бутурліним, до гетмана Богдана. Війська (Українські і Московські) зустрілися в селі Романівці (на Волині). Має початися спільна війна з Польщею.

(У цій війні Московитія зрадить Україну (Русь), зрадить “Украинские народные массы, которые (як пише “История СССР”) “єдинодушно принесли присягу на верность России”, і підпише “перейславську умову” з Польщею, щоб спільно з нею поневолювати Українські народні маси, розчленувавши напополам землі України-Руси).

560. 18 вересня. Гетман Богдан розгромив польських вторжників між Острогом і Межиріччям. І дав наказ полковникові Лісницькому і московському капітанові (який мав свою військову частину) Калачову, щоб вони переслідували утікаючих поляків.

Біля гетмана Богдана перебуває воєвода Бутурлін. З Москви прибулий посол Артемон Матвеев сказав гетманові Богданові, що цар Московитії Алексій Михайлович хоче, щоб гетман забрав Молдавію, на яку зазіхає султан. Гетман Богдан відповів, що в цю пору він не має на меті займатися Молдавією.

Москва відчула, що гетман не звертає уваги на прохання її царя.

Московитія, “помагаючи” гетманові Богданові у війні з Польщею, посилає воєводів В. Шереметєва і Г. Ромодановського. Гетман Богдан бачить, що народне прислів’я правильне: возз’єднувалася кобила з вовком, але додому не повернулася. Воєвода Бутурлін вигнав поляків з міста Гусятина і почав зганяти народні маси на площу. Народні маси, оточені озброєними москалями, стояли перелякані: поженуть їх в Москву на каторжні роботи, продадуть татарам? Прийшов піп і потішив, сказавши, що всі єдиномудно повинні скласти присягу “на верность царю Московії”. Оточені народні маси справді спішили якнайскорше скласти присягу, щоб вирватися з оточення: колом стоять озброєні москалі суворі й мовчазні. Бутурлін перед тим, як відпустити народні маси з оточення, оголосив, що складена присяга означає “возз’єднання”: місто Гусятин, усі маєтки в місті і жителі відтепер стали “подданими царя Московського”.

561. Гетман Богдан суворо сказав воєводі Бутурлінові, що його (московське) військо поводить в Галичині гірше, як Орда: грабує населення, шукає “ізмєнників”, зганяє заляканих

людей на площі складати присяги “на верность царю” і попам (своїм помічникам) дарує соболі, обіцяє маєтки — робить такі “порядки”, як у Башкірії. Воевода, почувши гнівні слова гетьмана Богдана, послав гінців у Москву, що “гетман не преданий”. І з Москви швидко прибув царський посол Лопухін.

Посол Лопухін сказав, що цар Алексій знає, що гетман Богдан Переяславською умовою тільки залякує Польщу, про возз’єднання ж з Москвою й не думає і тому має таємні переговори з Швецьким королем Густавом — лютим ворогом Московитії, який вже вторгнувся у Польщу. Польський король Ян Казимір, знаючи, що гетман Богдан зненавидів грабіжницькі дії воєводи Бутурліна, прислав йому (гетманові) теплого листа.

“Ти мене зробив королем і ти мене скинути можеш, коли схочеш. Бери, що хочеш, хоч би й до Висли, тільки поможи мені проти моїх неприятелів, бо крім Бога і тебе, і війська твого, не маю помочі ні звідки”; цей лист писаний королем 13 серпня 1655 року.

Московський посол Бутурлін довідався: гетман Богдан незадоволений поведженням Московського війська, і тому має таємні листування з королем

Польщі. З Москви від царя Алексія до посла-воєводи Бутурліна, який перебуває у Києві, прийшло розпорядження: довідатися, що для гетьмана Богдана привіз Федір Виговський від короля Польщі.

562. 1655 рік. Шведське військо ввійшло в Польщу. Король Швеції Густав і гетман України (Руси) Богдан стали союзниками. Швеція — ворог Московитії. Цар Алексій, довідавшись, що гетман Богдан має умову військову з королем Густавом, відчув, що Переяславська рада (умова) гетьманом Богданом кансельована. Гетман Богдан їде до Львова, щоб зустрітися з Швецьким полководцем Вітенбергом.

28 серпня Шведи ввійшли у Варшаву. Король Густав у Варшаві отримав листа від гетьмана Богдана, де пишеться: “Гетман і його військо тішаться, що Польща переходить під владу короля Карла Густава”. Полковник Іван Золотаренко написав королеві Густавові листа, що десять тисяч українських воїнів можуть бути у його розпорядженні.

563. 1656 рік. Січень. Король Швеції Густав прислав послів до гетьмана Богдана, заявляючи, що межі України (Руси) сягають по Вислу. І радить гетьманові не звертати увагу на жодні умови з королем Польщі.

Король Швеції зазначив, що хоче зустрінутися з гетьманом України (Руси), бажає скласти умову про спільну війну з Польщею.

9 лютого король Польщі Казимір прибув до Львова, щоб особисто зустрітися з гетьманом України Богданом у справі миру і військового союзу. З півночі до Львова йде король Швеції Густав, щоб зустрітися особисто з гетьманом України Богданом. Не мігши перемогти тяжкої дороги, король Густав біля Томишева повернув своє військо і пішов до Перемишля.

25 жовтня. У місті Вільне посли Московитії і Польщі з'їхалися: обмірковують справи “мирного союзу”. Московитія обурена, що військо України (Руси) при допомозі Білоруського населення вигнало Москвинське військо з Могилівщини. Полковник Іван Нечай з наказу гетьмана Богдана поставив військові сотні в містах Акулинське, Біляєвське, Білгородське, Вербицьке, Пропонське, Слуцьке, Чичерське, Чауське, Уланівське, Смоленське; усіх разом 19 сотень. Усі ці землі звільнили Українські війська, вигнавши Литовське військо, що було в єднанні з Польщею. Цар Алексій хоче, щоб гетьман Богдан вивів українське військо з Білорусії.

Гетман Богдан посилає послів Івана Скоробаратого, Остапа Лубенця і Степана Вербицького до Вільна, щоб вони брали участь у переговорах, які має Польща і Москва. Московитія (чи “Россия”) після того, як “Украинские народніе массы єдинодушно принесли присягу на верность России”, складає з польськими магнатами умову “перемир’я”, що означає: спільно діяти проти України (Руси) і намагатися її землями поділитися.

564. Гетман Богдан, як пише літописець, довідавшись про зрадницьку поведінку Москви (“России”) у Вільно, “скричав, як божевільний і несамовитий”, що немає іншого виходу: треба відступити від Московитії, й шукати іншої допомоги у війні з Польськими загарбниками.

Москва, знаючи настрої гетьмана Богдана, негайно посилає послів (вихрещеного мурзу В. П. Кікіна, “істинно рускаго”, царського стольника). І він привіз гетьманові Богданові найкоштовніші хутра (160 соболів). І також обдарував писаря І. Виговського, і питає: чи справді Україна (Русь) має возз’єднання з Туреччиною, Кримом, Семигородом, Молдавією, Волохією?

6-го листопада царський стольник Кікін від'їжджа в Москву. І писар Іван Виговський йому сказав: "Україні (Русі) належить місто Вільно: так було й за наших князів. Москвини-бояри і ляхи-магнати у Вільно обмірковували справи поневолення українських земель. Обіцянки, які дала Москва в Переяславі, забула в Вільно". (У архівах Московитії написано: "І. Виговський — изменник").

565. (Гетманові Богданові розвідка донесла: Москва хоче при допомозі попів і монахів (тих монахів, які прибули з Москви, де жили, як утікачі від польських переслідувань) роз'єднати Українське військо, посварити полковників, підтримуючи тих, які (за дари й обіцянки) погоджуються бути слухняними слугами царя Московитії).

Посол Московитії Ф. Бутурлін у березні (1656 року) два рази привозив коштовні дари для духовенства (ласки царя Алексея). Гостював у Київського митрополита, золоті тарелі, чаші, ланцюги, хрести подарив. Снуються змови: є прагнення поставити духовенство на службу Москві, обіцяючи йому "царські подаяння" і ласки Московського патріярха.

566. Попи зуміли намовити українців-воїнів повстати проти полковника А. Ждановича, бо він став союзником шведів-антихристів, і неприхильність проявляє до православної Москви. І таке саме повстання попи підняли у полку Юрія Хмельницького. Повстання проти антимосковської політики гетьмана Богдана таємно очолює прибулий з Москви “гаспадін Іван Желобузький”, оточений попами, купцями і “тайними советниками”. Гетьман Богдан бачить: його влюблене військо, якому він життя присвятив і яке покрило свої подвиги вічною славою, здеморалізовується попами (москофілами — платними агентами.) Він тяжко переживає несусвітнє горе: у полках агенти вигукують “с Москвой!”, а воїни: “з батьком-гетьманом Богданом!”.

567. 1657 рік. 28 березня. Полковник Іван Нечай (отже, два роки після “Переяславської угоди”) дав наказ Московському воєводі Бутурлінові, щоб він з селища Дишкове негайно вивів Московське військо. Москвини у селищах грабують українців.

Полковник А. Жданович у березні вигнав поляків з Пінщини. Знатні діячі Пінщини проголосили, що вони визнають владу гетьмана Богдана. Волинь, Литва та

землі біля Висли повідомили, що визнають владу України (Руси). У червні Новгород, де перебувало Українське військо, очолене полковником Іваном Нечаєм, виявив бажання звільнитися з деспотії царів Московських і з'єднатися з Києвом: Новгородці пригадали славні часи царя Ярослава Мудрого.

Москва 9 травня прислала послів (Ф. Бутурліна і дяка В. Михайлова) до гетьмана Богдана. У Кремлі тривога: цар Алексій отримав відомості від короля Польщі, що Україна (Русь) має союз (возз'єднання) з Швецією і Семигородом. Гетман Богдан знає, що Український народ за три роки добре пізнав вдачу північних вторжників "єдиновірних", їхню жорстоку побожність і їхнє прагнення бути начальниками над українцями. І він, виразник волі Українського народу, відмовляється прийняти послів з Москви. І каже своєму синові Юрієві не складати присяги на вірність Москві. Писар Іван Виговський сказав послам Московії, що москвини не дотримуються жодних умов і поводяться на Українських землях, як татари.

568. Гетман Богдан довідався, що в Пінську була рада Пінської знаті, яка вирішила: Пінщина визнає зверхність влади України, очоленої гетьманом Богданом. Гетман повідомив Пінщину, що всі її права проголошуються недоторканими. Землі, які перебу-

вали під польською окупацією, добровільно (без жодних “присяг на вірність”) зголошуються під зверхність Українського війська.

18 травня. На Раді Старшин у Чигирині вирішено, що Україна (Русь) діє, як незалежна держава, не визнаючи опіки Польщі, Москви, Криму, Туреччини. Гетман Богдан перед старшинами проголосив закони борні: приєднання до України (Руси) її рідних земель по Вислу, повне уневажнення “Переяславської умови”, булава передається синові Юрію; триматися Українсько-Семигородсько-Шведського союзу.

Москва довідавшись, що гетман Богдан, як монарх, передав гетманський престол синові Юрію, прислала послів у Чигирин. Прибулі послі Московії почали юного гетмана Юрія намовляти, щоб він склав присягу цареві Московитії. Гетман Богдан відповів, що гетман Юрій присяги не складає. 27 липня о 5-й годині вечора Великий Гетман Богдан помер у Чигирині, 25 серпня похований у Суботові.

569. Шістнадцятилітній Юрій — гетман України (Руси). Щоб між полковниками не почалася боротьба за гетманський престол, Рада Старшин має призначити юному гетманові Юрію радників. Син

гетмана Богдана — символ слави, влади, єдності. Полковники, в ім'я єдності, зобов'язані славити Авторитет. Рада Старшин не знала таїн державного порядку, і проголосила гетманом Івана Виговського, вважаючи, що “Юрій повинен підрости”. Ні, прапорові не треба підростати: оточіть його пошаною, і від його імени і в ім'я його імени, виберіть Головнокомандуючого. І покляніться, що ніхто з полковників не прагнучиме сам (чи при допомозі чужої держави) брати в руки булаву, і дійте, скріпляючи основи молодого держави.

Гетман Іван Виговський (потомок української боярської родини з міста Вигове) — вірний син України (Руси). До гетмана Івана прибув посол Польщі Казимір Беньовський. Москва під кличем “опіка над православними” посилає свої військові частини в Україну (Русь): вони очолені воєводою Ромодановським. Ромодановський справи “порядку” полагодує при допомозі попів, даючи їм дари. Попи проти будь-якого союзу України (Руси) з Турцією, Польщею, Швецією.

570. Серпень. Українці побачили, що воєводи Шереметев, Бутурлін, Ромодановський, які з московськими ордами вторгнулися в Україну (Русь), кажуть “ми такі, як ви, слов'яни, браття”, справді ж

не є слов'янами. Вони віру грецьку мають і говорять по-слов'янському і ненавидять слов'ян (українців). Між українцями постає ненависть до шереметєвих-батурліних-ромодановських.

Вторжник Шереметєв, боючись народного повстання, почав у Києві ставити оборонні споруди. Москалі (руськіє) кричали киянам: “Предателі! Но ми вам покажем железом і кров'ю, что такое клятва на верность царю і воссоединеніє двох єдиновѣрных народові”

Вторжники, очолені Шереметєвим, почали біля Києва вирубувати гаї, дерева тягнути до Києва, ставити “кремль” (оборонні споруди). “Не рубайте наших дібров! Ідіть, кацапи, додому!” — кричали українські юнки і юнаки.

571. 16 серпня передовий загін гетмана Івана Виговського, покликаний хліборобами, наблизився до річки Либідь, “дві верстви від Києва”, і дав наказ: “Москва! Солдати, не рубайте лісу!” “Ето всьо наше, ви клятву склалі на верность Москвѣ й царю, воссоединяйтесь!”

Постала напружена безвихідь: москвини, погостювавши на Українській землі, дуже полюбили її сонце, гаї, поля, “її паляніци”, “вареніки”, “галушкі”, масло, сметану, і їм не хочеться іти додому (на північ понуру, болотяну, бідну, де немає ні вишневих садів, ні солов’їв, є бідні шалаші, в “ізушках щі да клюква”). Москвинам хочеться “воссоедінятися”, щоб у Києві була “власть батюшки-царя”, але “предателі, изменники протів воссоедіненія”, і кажуть: “руськіє, ідіть додому!”.

572. Українські воїни біля річки Либідь розгромили москвинів-загарбників. Недобитки утекли до Києва під охорону воєводи Шереметєва, який поставив оборонні споруди. І утверджує в Києві “власть Москви”.

Біля гори Кисилівки окопався загарбник Іван Зубов. І кричить, що “Київ подданий Москві”. Гетман Іван Виговський підійшов з своїм братом Данилом (Виговським) під стіни Печерського монастиря. Жахлива ситуація: іти вперед можна тільки по трупах киян, яких Шереметєв пов’язав, поставивши рядами, а за ними поставив “драгунів”. Гетман Іван Виговський відійшов від Києва. Брат Данило ранений: воїни віднесли його на човен, який відплив на Запоріжжя.

Московитія почала заповнювати Київ військом, ставити нові вкріплення; киян, які відважувалися казати “Москва, іди додому”, москвини хапали і катували в ім’я “возз’єднання двох братніх народів”.

573. 16 жовтня. Представники України і Швеції в Корсуні підписали умову, що: “Визнається і проголошується Запорізьке військо і йому підвладні землі, як країна вільна і як народ нікому не підданий”. Почувши про умову України (Руси) і Швеції, Москва негайно послала на Українські землі орду, очолену Ромодановським, щоб вогнем і мечем утверджувати “возз’єднання двох народів” на основі “подданства царю Московитії”.

Гетман Іван Виговський покликав собі на поміч Кримську орду, очолену Карач-беєм. (Посол Московитії (вихрещений татарин) Кікін підписав з гетьманом Іваном Виговським “умову перемир’я” і відправив її до Москви).

У Москві вирішено: у тих містах і селах українських, де стоїть московське військо, заводити “крепосніческіє порядкі”, українців вважати

підданими Московитії.

574. Між полковниками гетмана І. Виговського треба зробити роз'єднання: тих полковників, які підтримують попівську промосковську орієнтацію, обдаровувати золотом, соболями. Обіцяти їм маєтки (села, пасовище), тобто їм їхнє давати за слухняну службу Москві. І Москва переманила на свою сторону Полтавського полковника Пушкаря. Попи закликають побожних православних іти до Пушкаря і не підтримувати гетмана Івана Виговського, бо “він має союз з Швецією”.

“Московські агенти, найбільше з-поміж духовенства, ширили кличі, що треба обмежити владу і права гетмана та старшини, завести по містах московські залоги, та піддати Україну прямо під царську руку. Московський уряд вів таємні переговори з Пушкарем і Барабашем, царські воєводи, яких наслано на Україну, нищили прихильників Виговського” (І. Крип'якевич, “Велика історія України”, 1948 р., стор. 486). Агенти Московії діяли “з-поміж духовенства”, знаючи, що духовенство України (Руси) — каста найбільш здеморалізована.

575. “Обмежити владу і права гетмана” значить

обмежити самостійність України, “піддати Україну під царську руку” значить запровадити в Україні ординські варварські порядки. (Я вже говорив, що попи України (Руси) підтримували московські порядки тому, що вони тиранські: тирани обдаровували попів пишними привілеями. Порядки українські (гетманські, косацькі) устійнювалися під кличами “вольности”: попи боялися вольности, яка обмежувала їхні привілеї. Московія, намовляючи українця зраджувати українця, хоче при допомозі Пушкаря знищити Виговського, а потім при допомозі ще вигіднішого лакея, знищити Пушкаря. Треба визнати, що тактика московська досвідчена, спритна, гнучка: в ній втілена мудрість знищення, гноблення і господства).

Гетман Іван Виговський хоче мирно всі справи поладити з Полтавським полковником Пушкарем і з кошовим Запорозького війська Дмитром Барабашем. У церквах попи речуть, що гетман Іван Виговський зрадив православіє: мав розмови з шведськими послами, які не визнають хреста й зневажливо ставляться до “крестоцілування”.

“Православна віра — рідна мати наша, терпімо, вмираймо за святе православіє, православна віра ввійшла в нашу душу, в наше тіло, в наш мозок, без

православія життя обтяжене гріхами, зачинена дорога до царства небесного”.

Тюлюбаєв (руський, вихрещений татарин), обвішаний хрестами, їздив з попами промосковської орієнтації і жалібно говорив: “Спасіте православіє!” Він хрестився, ставив ікону посеред дороги, бив поклони і постійно повторяв: “Спасіте православіє”. “Як?” Він пояснював, що треба скинути гетьмана І. Виговського (ворога Москви) і вибрати гетьманом Мартина Пушкаря (вірного Москві). Гетьман І. Виговський дав наказ арештувати Тюлюбаєва.

576. 1658 рік. 11 червня. Московитія не може в чесному бою перемогти Україну (Русь). І тому вживає підступи, які вживали хани, розсварюючи князьків покороного народу. Українця треба обдарувати соболями, золотими блюдцями, щоб він був “свой парень”. І тоді його, як пса, нацькувати проти того українця, який не хоче себе продати Москві. І Московитія придбала “верного парня” Мартина Пушкаря. Пушкар організував з українців (“істинно православних”) військо. І при допомозі Московитії хоче розгромити військо (“неістинно православних”) гетьмана І. Виговського.

Під Полтавою гетман Виговський просить полковника М. Пушкаря не догоджати Москві, повернутися обличчям до рідного народу. Пушкар почав просити у Виговського помилування, і може просив щиро. Виговський повірив у каяття і послав до нього послів.

Пушкар оточений попами, які в возз'єднанні з Москвою бачать особисті вигоди, і тому й народ закликають до возз'єднання. Москва — країна деспотична. Я щойно говорив: там, де влада деспотична, попи багатіють: скріплюють владу деспота, отримуючи від нього ярлики, грамоти. Пушкар в ім'я православія повбивав послів (братів своїх). І вночі напав на військову частину гетмана Виговського. Почалася кривава братовбивча війна. Погиб в бою Пушкар з печаттю зрадника й оборонця святого православія.

577. Православіє здеморалізувало синів народу: Пушкар діяв, вважаючи себе вірним сином народу — бо ж боронив православіє і союз з “єдіноверною” Москвою. І вважав гетмана Виговського зрадником народу. Гетман Виговський, маючи в руках булаву, думав про державне життя Вітчизни. Побачивши, що москалі (руськіє) поведяться, як загарбники, він заключив союз з Швецією, відчував у ній

прихильніше ставлення до державного життя України (Руси).

Попи розголосили, що гетман Виговський має дипломатичні стосунки з протестантською Швецією, став “ізмєнніком православія”, “предатєльом” єдиновірної Москви.

(Я вже говорив, що Москва дивиться на православіє так, як дивилася Орда: православіє — священне знаряддя обману побожних рабів. І москвини (руськіє) по-ханському вміють цим знаряддям оперувати, обдурюючи українців. Єреї навчили українців вірити, що православіє — рідна мати, рідна церква; українці тому й держави не мають, що називають те знаряддя, яке їх тримає в тяжкій неволі, рідною матір'ю).

Полтавці казали, що спільник Пушкаря, Барабаш, затаював своє півтатарське походження, і виявив себе тоді, коли до нього прибули з Московії такі, як він — Тюлюбаєв, Тулупов. І. Крип'якевич пише, що “Ця домашня війна коштувала Україні 50.000 жертв у людях”. Вона була викликана агентами Московії, щоб українці, самі себе скривавлюючи, утрачали спроможність відстоювати права бути панам на

батьківській землі.

578. Гетман Іван Виговський, розгромивши повстання Пушкаря і Барабаша, видав до Українського народу маніфест, пишучи: “Зраду підступної Москви видно в усьому, вона готує нам ярмо домашньою громадянською війною, нашою власною зброєю, все це ми виявили”.

Москва так, як і кожний загарбник, має право користуватися усіми засобами, щоб загарбати Україну (Русь) і поневолити її народ: її найуспішніше знаряддя, це православіє, хто проти Москви — той проти православія. Українці поставили православіє вище національних і державних справ України (Руси). І тому гетман Іван Виговський і всі такі, як він, що старатимуться самостійну Українську Державу утвердити, бій програють.

579. 1658 рік. 16 вересня. Місто Гадяч. Гетман Іван Виговський; Генеральний суддя Богданович; Генеральний писар Іван Груша; Генеральний обозний Тимохвій Носач; полковники: Лісницький (Миргородщина); Петро Дорошенко (Прилуччина); Павло Тетеря (Переяславщина); Швець (Лубенщина); Силич (Чернігівщина); Іван Богун (Поволоччина);

Гоголь (Подільщина); Зеленський (Подністрянщина); Михайло Ханенко (Уманщина); Жданович (Київщина). І представники Українських народних мас — люди Косацької знаті: Лобода, Нечай, Гуляницький, Головацький, Хмельницький, Верещак, Морозенко, Северин, Немирич та їхні роди. Усі вони вирішили осудити затії промосковської попівської партії, яка діє під кличем “возз’єднання православних народів” і “подданость царю Московитії”. Народ України (Руси), шануючи свою гідність, не хоче у своїх містах і селах бачити вторжницьку орду Московитії.

580. У Гадячі Україна (Русь), Польща і Литва підписали умову, яка має більшу правомочність, як “Переяславська умова”. У Гадяцькій умові зазначено, що Україна (Русь) “сама порядкує своїми внутрішніми справами. Найвища Законодавча влада належить Раді, котра складається з послів всієї України (Руси). Гетман обирається на весь свій вік, і має найвищу законну владу — є волею Ради. Україна (Русь) має свій суд, ведений рідною мовою, має свій скарб, куди йдуть доходи та податки з Українського народу для потреб влади Гетмана. Має свої гроші, урядовців-міністрів. Усі найвищі урядовці повинні бути Українцями. У Києві має бути університет. Військо перебуває під командою гетмана”.

581. І, “щоб Україна стала автономною державою, мала свою виборну особну управу (свій сейм і трибунал — найвищий суд), і, щоб до неї Поляки не втручалися, а правили б Україною Гетман й інші власті, вибрані військом і людом Українським” (М. Аркас, стор. 227).

Вічних умов на світі ніколи не було. Переяславську умову, співторцем якої був гетман Хмельницький і писар Виговський, тепер Українці, очолені гетманом Виговським, канселювали. Гетман Виговський, як виразник волі Українського народу, проголосив, що союз України і Московитії не був вигідний Україні, і тому втратив своє значення. Так у житті є: Москві не був вигідний союз з Польщею і московини, канселювавши свої клятви, почали воювати з поляками.

Гадяцька умова налякала Московію не тим, що Україна перестала бути її союзницею, а тим, що в умові проголошено: “Найвища законодавча влада належить Раді”. У Москві може постати народне прагнення звільнитися від влади царя-деспота, і також утворити “раду з послів всієї Московитії”. У Москві влада в руках деспота, який поступає, як хан: він є законом, суддею, наказодавцем і карателем.

Щоб наявне в Україні (Русі) “свободомисліє” не проникало в Московію і не хвилювало розум “крепостних”, треба вогнем і мечем запроваджувати “возз’єднання двох братніх народів”, і в цьому бачити спасіння Московії.

582. Московитія, почувши, що нею організований бунт Мартина Пушкаря, розгромлений, посилає орду, очолену воєводою Ромодановським, щоб він перейшов границі України (Руси) — здійснював “возз’єднання двох народів”. І він у листопаді перейшов границю, і видав грамоту до “народних мас”, що “Москва несьот спасеніє православія”, яке зрадив гетман І. Виговський, склавши союз з Швецією, Польщею, Литвою.

Гетман Виговський на грамоту Ромодановського відповів грамотою, називаючи Москву країною вторжників і лицемірів. Ромодановський, почувши, що “народніє маси” його грамоту рвуть, кажуть: “Москалі, ідіть додому”, почав “возз’єднання двох народів” здійснювати вогнем і мечем. Він ограбував міста і села Горошин, Пирятин, Чернухи, Варви, Зозулі, Лохвицю.

583. 1659 рік. Московське військо, очолене

воеводою Трубецьким, 21 квітня оточило Конотоп. Має початися жорстокий бій між українцями і рускими (москалями). У Конотопі оточені два українські полки: Чернігівський і Ніжинський. 4000 воїнів, підтримані населенням, героїчно боронять місто. Українці пересвідчилися, що москалі (руські) близькі по вірі православній і далекі по вдачі людській. (Конотоп, незважаючи на атаки ворога, не здається: перебуватиме в оточенні до 29 червня).

12 травня москалі (руські), як дика Орда, напали на місто Борзне: перемогли невелику залогу полковника Золотаренка. Підпалили місто. Ограбували жителів. Старих повбивали, молодих узяли в полон, пов'язали і "под караулом" погнали на північ — "на строїтельство Москви".

21 травня українець (протопоп Максим Філімонів), підтриманий ніжинськими попами, поміг орді Ромодановського і Куракіна вторгнутися в Ніжин. Орда ограбувала населення, палила дома утікачів, називаючи їх "ворогами возз'єднання двох православних народів".

Ті українці, які втекли з Ніжина, прибігли до Шаповалівки, де стояли Українські війська,

показували рани (свіжі сліди катування). Оповідали, що їхні доньки знасилувані і подушені. Нещасні жертви (переважно юнаки), які пробували боронити сестер, просили пощади. І чули слова: “Хохльонок, не бойсь! Подрєжу polegонько”. І спокійно, ніби й не людині, ножами відрізували голову. Жажіття лякало людей і об’єднувало. Українці з залізними ціпами і косами ішли помагати гетманові І. Виговському бити вторжників.

584. 24 червня біля Шаповалівки московська орда оточила полк полковника Силка. “Складав у Переяславі клятву на вірність цареві, хрест цілував, а тепер підняв зброю проти царського війська православного і кажеш: “Москалі, ідіть додому?” Катуйте!” Москалі (руськіє) прикували полковника Силка до гармати, зав’язали рота, щоб мовчав, і ножами м’ясо від кісток відрізували.

Жителі міста Соснівки убили попа Афанасія, який був приятелем протопопа Максима Філімоніва. Філімонів їздив по селах “з іконою Пресвятої Богородиці й закликав побожних православних стати по стороні Куракіна, Трубецького, Пожарського” (істинних оборонців православія). Він проклинав кожного, хто прихильно ставився до гетмана І. Виговського, який уклав союз з Швецією. Побожні,

щоб не попасти під прокляття, ховалися, побачивши, що їде протопоп Філімонів.

28 червня тридцятитисячна Московська орда, очолена воєводою Пожарським, старається оточити Українське військо гетьмана І. Виговського біля річки Соснівка і знищити. Гетьман Виговський дав наказ полковникові С. Гуляницькому причаїтися в лісі. Гетьман Виговський заманив воєводу Пожарського в пастку: москалі (руськіє) вірячи, що українці відступають, почали робити швидку переправу через річку Соснівку. І тут полковник С. Гуляницький ударив по тилкових частинах орди Московської. Почався пекельний бій: українці розгромили москалів (руських).

585. Гордість Московитії (головнокомандуючий — князь Пожарський) стоїть з розбитою головою. Українці заповнили його і його заступників Лева Прокофія, воєвод Бутурліних і шістьох полковників. Гетьман Виговський гнівно глянув на воєвод Московитії, до яких доносилися слова українських воїнів: “Чого ти, Москва, вторгаєшся до Української Хати? Чого лізеш на наші ниви?” Гетьман Виговський заповнених полководців подарував Кримському ханові.

Хан зустрів заповонених князя Пожарського, Бутурліних, Ляпунових. Зрадів, що отримає добрий викуп, повідомивши царя Московитії, що його найславніші генерали в полоні. Пожарський почав дорікати ханові, кажучи: “З Москвою йди, а не з Малоросією!” Хан розгнівався і вдарив князя Пожарського. Пожарський вуличним словом обізвав хана “й плюнул хану в г’лаза”. Хан дав наказ “отрубить голову”: на очах хана Пожарському, Ляпунову, Бутурліним та п’ятьом полковникам були відрубані голови.

586. 29 червня українські війська, очолені гетманом Іваном Виговським, розгромили головну Московську орду, очолену князем Трубецьким. Князь Трубецький з недобитками утік з околиць Конотопу у напрямку Путивля. Конотоп, який 12 тижнів був оточений московськими вторжниками, став вільним. 1500 українських воїнів полягло на полі брані, віддано обороняючи рідну землю. Жителі Конотопа вмирали від голоду й хвороб, але витримали: не здалися москалям (руським) і тепер радісно святкують перемогу.

Під Конотопом в болоті лежить загарбницька слава Московії: барабани, прапори, гармати, побиті

вторжники. Перелякані повернулися москалі (руськіє) в Москву. І повідомили, що українці їх розгромили: у полоні залишилися царські прапори і славні воєводи.

587. “Квіт московської кінноти”, — пише московський історик Соловйов, “що довершив щасливі походи у 1654—1655 роках, погиб в один день... Ніколи опісля московський цар не був уже в можності вивести в поле такого сильного війська. У жалібному вбранні вийшов Олексій Михайлович до народу; тривога впала на Москву. ...Трубецькой, на которого була надія більш усіх, “мужь благоговейный й изящный, въ воинстве счастливый й недругамь страшный”, погубив таке велике військо!...; царський город задрожав за свою власну шкуру: в серпні, по наказу царя, люди всіх чинів спішили на земляні роботи, для укріплення Москви?”

“...Татари, союзники Виговського, з насміхом говорили московським послам: “Ваш цар хоче запанувати над Запорозькими козаками; польський король також хотів панувати над ними, але й своє королівство потім віддав: те саме буде і з московським царством, буде знищене з причини козаків”” (І. Крип’якевич). (Про те, що під Конотопом Українське військо розгромило полчища вторжників (Московське військо) “История СССР” й словом не

згадала, щоб діти українські не знали правди, щоб на історію України дивилися московськими очима).

588. Москва зібрала охочих грабувати, чинити насильства, випустила з в'язниць “ворішок і убійц”. І під командою воєводи-князя Юрія Нікітіча Баратинського пішли москалі (руськіє) в Україну, їм даний наказ “висець й вижечь”. Москвини, прямуючи до Києва, лютували, мстилися за поразку під Конотопом, нападали на мирні українські села. І вирізували українців, хати палили, скотину брали з собою на заріз. “Це ж православні, а не татари, у ліс тікати не треба”, — обмануті селяни говорили. Помилилися: православні, вторгнувшись у село, вирізували православних, діти в колисках лежали поколені ножами.

Воєвода Баратинський повідомляв Москву, що “на захід від Києва на верст 150 “посєчено” 15.000 хахлов і хохлушок”. Є надія, що “возз’єднання двох братніх народів проходить успішно”. Баратинський “высекав изменников”, які не хотіли бути рабами московськими.

589. У Ніжені попи, очолені протопопом Максимом Філімонівим, підняли агітацію по церквах, речучи: “За святу православну соборну і апостольську церкву

борімося! Гетман Богдан казав: “Мила нам наша батьківська земля, наша Отчизна, але православіє для нас миліше!” Православіє — рідна мати наша, обороняймо православіє! Православні підтримуйте полковників Василя Золотаренка і Цюцюру, які з православною Москвою єднаються! Боріться проти гетмана Івана Виговського, який каже, що Вітчизну рятуює, і тому союз з шведами, поляками, турками, литовцями підписує і б’є єдиновірну Москву! Хто за православіє — за нашу рідну матір боротися хоче, той стоїть по стороні православної Москви!”

“Скликати Старшинську Раду! Геть Виговського, зрадника православія! Нового гетмана!” Полковник Цюцюра убив полковника Юрія Немирича, прихильника Виговського. “За православіє!” — ораторствує між козаками протопоп Максим Філімонів. Він організував і очолює “москвофільську партію”, яка з Москви отримує “денгі”.

590. Гетман Виговський у селищі Германівка (на Київщині) 1 вересня скликав Старшинську Раду. Прибули й старшини, запаморочені православієм протопопу М. Філімоніва. “Воля Батьківщини — справа перша, а православіє — друга!”
“Православіє — справа перша, а воля Батьківщини — друга!”

Появилася сварня. Старшини Верещак і Сулима сказали, що треба боронити незалежність Вітчизни і шукати в світі союзників, не звертаючи уваги, яка в них віра: грецька, латинська, мусульманська. “Христос любить тільки православних! Православіє — справа Божа, незалежність Вітчизни — світська. Той, хто світські справи ставить на перше місце -антихрист!” — речали попи. На Старшинській Раді кривава бійка.

Прихильники партії протопопа М. Філімоніва зарубали старшину Верещака і старшину Сулиму. Гетман Виговський, рятуючи життя, тікає з Старшинської Ради. “Православіє — свята мати наша, єднаємося з православною Москвою!” — кричали попи. Православні протопопа М. Філімоніва з оголеними шаблями біжать: хочуть убити гетмана Виговського. Не догнали...

У селі Бзині (біля Білої Церкви) постала нова Старшинська Рада. Партія протопопа М. Філімоніва позбавила Виговського гетманства. Полковники Лісницький і Лизогуб відібрали у гетмана Виговського булаву. Московські (руські) вторжники тішаються: вони були розгромлені гетманом Виговським під Конотопом. Щоб перемогти хохлів,

треба їх поділити на дві ворожі групи і вони розгромлять самі себе. І тоді їх, знесилених, примусять бути підлеглими Москві!

591. 1660 рік. Вісімнадцятилітньому Юрію Хмельницькому вручена булава. Протопоп М. Філімонів тримає юного гетьмана під духовною опікою. Він, протопоп, такий, як і всі інші духовники християнської України. Він дбає про блага попівської касты, яка є найкраще організована, має великі впливи на почування і мислення народу. Попівська каста (від 1240 року починаючи) служила всім вторжникам. Є такі династичні роди попівські, які по чотириста, триста літ сидять на паравіях: попадівни одружуються з поповичами. Московія, даючи привілеї попівській касті, буде “в Малоросії” втверджувати гноблення побожних рабів православних.

(Попівська каста, пристрасно змагаючись за приєднання України до Москви, керується тільки своїми інтересами і про долю України не думає. Москва має православну тиранську систему правління, скріплену військом і попами: піп при такій системі вважається довіреною особою царською, паравіями, які працюють на його маєтку, є попівською власністю: їх він може судити і карати.

Козацька вольність обмежує попівські права, робить парохвіян відважними, юнаки, не бажаючи за півдарма працювати на попівських маєтках, тікають на Запоріжжя, стають козаками і гетман Хмельницький їх не карає. Чи можуть попи підтримувати такі визвольні змагання — таку Українську державність?

Запорозька січ, гетман Хмельницький, гетман Виговський бачили, що попи виступають проти “вольности козацької”. Розгніваний гетман Хмельницький, як знаємо, наказав на бердишах (бойових сокирах) викарбувати слова: “попамь Супостатамь симь бердишомь заграю на ихь толстихь шияхь”. Розгніваний він був на попів, бачачи їхнє вороже ставлення до визвольних змагань народу).

592. Протопоп М. Філімонів, виконуючи доручення вторжника — воєводи Ромодановського, збунтував старшин проти гетмана Виговського. (Ми пізніше довідаємося, що він (протопоп) був головним змовником проти гетмана Сомка. Москва зробила протопопа М. Філімоніва єпископом Мефодієм — блюстителем християнської України. “Єпископ Мефодій — се той самий протопоп Максим Філімонів, що баламутив ще за Виговського. Тепер

він за прихильність до Москви, висвячений був на єпископа і поставлений наглядцем Київської митрополії” (М. Аркас, стор. 239)).

Україна прославлена воєнними перемогами гетьмана Хмельницького, їй легко підписувати військові договори з Турцією, Кримом, Швецією, Польщею. Та Москва хоче, щоб Україна була їй підлегла і тому всі договори України, підписані з іншими країнами, вона (Москва) успішно знищує під кличами “возз’єднання двох православних народів”. Щоб військові сили України ослабити, Москва починає українськими руками воювати з Польщею: хоче собі нові землі приєднати.

Московське військо, очолене князем Шереметєвим, влітку вторгається на Волинь. І з ним йдуть українські лівобережні полки, очолені “наказним гетьманом” Цюцюрою (однодумцем протопопа М. Філімоніва). Гетман Ю. Хмельницький, який очолює Українське військо (Правобережні полки), йде “поволі й неохотно” до Шереметєва.

Поляки знали, що коли москалі не отримають допомоги від українців, то бій програють. І так сталося: поляки оточили військо Шереметєва під

Чудновим. Москалі, не маючи біля себе війська гетмана Ю. Хмельницького, здалися в польський полон; Шереметєв віддав Польщі всю артилерію.

593. Старшини порадили гетманові Ю. Хмельницькому відійти від зв'язків з Москвою, бо 27 жовтня 1659 року москаль-князь Трубецькой пофальшував Переяславські документи, дописав такі пункти: "Гетман Малоросії підлягає наказам Москви. Москва тримає свої частини військові в Києві, Чернігові, Переяславі, Умані, Ніжені, Браславі".

Гетман Ю. Хмельницький під Слободищем заключив з Польщею мир на основі Гадяцької умови: Україна має своє державне правління, незалежне від Польщі чи іншої держави. В "Истории СССР" написано (на стор. 302), що "из-за измены Юрия Хмельницкого й части старшин русское войско потерпело поражение". Кожний гетман, старшина, воїн, який керується інтересами України і не хоче бути холуєм Московії, названий Москвою "ізмєнником". Кожний українець, який є холуєм Московії, названий Московією "істинним сином народа", "верним другом", "хорошим парнем".

"Наказний гетман" Т. Цюцюра (Цецюра) почув, що

Шереметєв, попавши в полон, пообіцяв полякам віддати Київ. Торгівля не відбулася. Шереметєв викупився з полону й тікає в Москву, а його військо поляки віддають своїм союзникам-татарам Кримським. Жахлива доля спіткала українців, очолених Цецюрою. Їм сказано, що вони будуть продані татарам. Щоб не йти у татарську неволю, вони почали самі себе вбивати. Уночі з 3 на 4 листопада лежало 950 трупів. “Панасе, бий у серце, щоб без мук”. “Миколу вб’є Петро, а Петра — Грицько, рядком тут і полягаємо”. “Треба було гетьмана Виговського слухати, пішли за протопопом Філімоновим, і тепер за православіє самі собі горлянки ріжемо. А протопоп став єпископом, сидить у Києві, наглядає за митрополією”.

594. Шереметєв і Баратинський зраділи, що їм удалося схопити в полон полковника Данила Виговського (брата гетьмана Виговського). Москалі (руськіє) везли “хохла Виговського в Москву на катування”. Називали його “ізмєнніком”, який хотів, щоб Київ був в українських руках. Виговський мовчав. І вони (москалі-руськіє) не злюбили мовчання, і 10 грудня (1660 р.) біля Калуги почали катувати, вживаючи методи, європейцям неznані.

“Тіло в штуки від кнотів порізане; очі вилуплені й

сріблом залиті: пальці поперерізувані, литки з ніг в штуки по жилі розібрані, взагалі нечувана жорстокість”, — описував очевидець, що бачив тіло в Чигирині. “Данилова жінка сама як припала до тіла, так об домовину вдарилася, що голову собі страшно розтяла. Прибіг Хмельниченко ранком, а як побачив тіло, ревно заплакав” (І. Крип’якевич).

Хмельниченко — гетман Юрій, а Данилова жінка Степанида його рідна сестра. Гетман Юрій Хмельницький, бачачи звірства, чинені москалями (руськіми), плакав, вимахував шаблею в сторону Москви і кричав: “Кари москалям, кари!”

(У школах поневоленої України москалі (руськіє) обманюють українських дітей (на основі ленінської політики): гетманів проголошують зрадниками. “Юрій Хмельницький — зрадник інтересів народу”, “Іван Виговський — підлий зрадник”, “гетман П. Теря — агент польських панів”, “гетман П. Дорошенко — зрадник народу, який хотів Україну продати Туреччині”, “гетман І. Брюховецький — зрадник”, “Кость Гордієнко — зрадник”, “Гетман Іван Мазепа — підлий зрадник, що продав Україну іноземним поневолювачам”, “Пилип Орлик — зрадник і агент Польщі й Швеції”).

595. 1663 рік. Московитія (підтримана попами

такими, як протопоп М. Філімонів) проголосила гетмана Юрія Хмельницького “ізмєнніком православія”. Українські полки (і цього треба було сподіватися), підбурені попами, проголосили, що гетмана Ю. Хмельницького не визнають гетманом. І він віддав булаву полковникові Павлові Тетері, який одружений із Степанидою (сестрою гетмана Ю. Хмельницького), що була вдовою по Данилові Виговському. 6 січня Ю. Хмельницький став монахом під ім'ям Гедєон.

18 березня на Правобережній Україні став гетманом П. Тетеря. Гетман І. Виговський зустрічається з П. Тетерею. Є пляни: полки (Правобережжя і Лівобережжя) підпорядкувати Тетері: маючи силу, можна буде сміливіше говорити з Польщею і Москвою.

13 червня біля Ніжина в таборі московського окольного Вєлікогагіна почалася Старшинська Рада, на якій грає велику роль протопоп М. Філімонів. Є три кандидати на гетмана Лівобережної України: наказний (призначений) гетман Яким Сомко (одружений з Оленою, дочкою гетмана Б. Хмельницького), Ніженський полковник Василь Золотаренко і Запорозький кошовий Іван Брюховецький.

На Раді між прихильниками Сомка і Брюховецького почалася бійка, давши Раді назву “Чорна Рада”.
“Чорна Рада” є там, де немає усталених законів порядку, де невихований розум, де мала культура почувань, де занепала національна мораль.

Прихильники І. Брюховецького перемогли. Я. Сомко сказав Велікогаїнові, що вибори були неправильні. На другий день Я. Сомко відновив вибори: ті, яким він вірив, зрадили його: пішли до Брюховецького. Москва визнала Брюховецького гетьманом Лівобережжя і Правобережжя, щоб підхотити Брюховецького виступити проти Правобережного гетьмана Тетері і довершити підпорядкування Правобережжя. Єпископ Мефодій (протопоп М. Філімонів) підніс гетьманові Брюховецькому хреста, щоб він поклявся, що буде вірно служити царю Московському. І сказав: “Хто хреста целовал, а отступіть — не будет жив!” (Гетьман Правобережжя Тетеря у церкві православній хреста цілував: клявся на вірність королю Польському. Польща визнала гетьмана Тетерю гетьманом Правобережжя і Лівобережжя: має ті самі пляни, що й Москва).

596. (“Літопис самовидця” пише, що І. Брюховецький переміг Я. Сомка “за старанієм єпископа Мефодія”).

Гетман Сомко і всі його старшини поставлені “под караул” в Ніженському замку. Єпископ Мефодій обвинувачує їх в “незичливости к царському величеству”. “Літопис Самовидця” пише, що єпископ Мефодій старався “о їх згубі”: старався, щоб всім їм були повідрубвані голови, бо є дані, що “гетман Сомко підтримує зв’язок з гетманом Тетерею”).

Старання єпископа Мефодія (протопопа М. Філімоніва), (московського наглядча Київської митрополії) увінчалися успіхом: 18 червня (1668 р.) у м. Борзни був винесений смертний вирок гетманові Сомкові. В. Дворецький, який прибув з Києва, як посланик єпископа Мефодія у листі до чернігівського єпископа Лазара Барановича 21 вересня пише, що 18 березня сокирою відрубано голови: Якимові Сомкові — наказному гетманові, В. Золотаренкові — Ніженському полковникові, Й. Силичеві — Чернігівському полковникові, С. Шамрицькому — Лубенському полковникові, А. Шуровському — Переяславському полковникові, К. Шираю -писареві Сомковому, П. Килдію — старшині Ніженському. Д. Великогогін сказав, що голови відрубані з веління “царского величества”. Інші старшини (прихильники Сомка) були закуті в “кандали” і відвезені в Московію.

597. Чому єпископ Мефодій, єпископ Лазар, будучи українцями, не сказали: “Рубати голови полковникам — братам нашим православним не треба”. Вони не сказали тому, що хоч і походили з роду українського та почувань українських у них жодних не було: вони були виховані, що всі слов’яни походять з зерна Яфетового, усі православні — брати, а всі католики — вороги. Українець, який був ворогом Москви, в очах попа був людиною підозрілою, бо Москва надійний оборонець православія (маєтків попівських). Православіє, ввійшовши “продовж довгого часу в душу й тіло народу”, помагало таким єпископам, як Мефодій і Лазар, впливати на мислення і почування побожних.

Гетмана Івана Виговського схопили ляхи-вторжники. І 19 березня 1664 року біля Корсуня розстріляли. О, гетмане Виговський, воістинно світла твоя українська душа: ти був тероризований попами, ти був названий “ізмєнніком” москалями, ти був розстріляний ляхами.

“Воєвода Собєський дав наказ сотника-українця Богдана Нужного повісити”. Сотник Богдан Нужний відповів: “Мій тато помер на паколі. Такою смертю і я хочу померти”. І ляхи підвели його до гострого пакола, біля якого висіла зброя, зняли зброя з

пакола і підняли зв'язаного сотника Богдана: гострий пакіл проколов живіт, під ребрами пройшов мимо легень і серця, і гостряком виглянув з горла. З горла текла кров, на очах стояли сльози, на устах здригалася усмішка: українець Богдан переживає страсті. Біля Ісуса стояла його мати та сестри, та брати, та Марія-Магдалина, та інші обожнювачі його. А хто ж коло тебе стояв, сину Божий Богдане?

598. 1665 рік. Оточений “азіятським веліколепієм сидить на престолі цар-хан Московії”, розумна людина, поговоривши з ним бачить: деспот має пересічний розум, звичайна людина. Хто ж його робить могутнім? Ті, що його оточують: знать Московії стоїть перед деспотом на колінах, роблячи його могутнім, авторитетним, “Христовим помазаником”.

Гетман Іван Брюховецький у вересні прибув до Москви: у його “почоті” 537 осіб: старшини, попи, монахи. Прибув скласти поклін царю-хану й жде: ідуть тижні; цар-хан скаже, коли можна буде йому поклонитися.

Гетман Брюховецький 1-го листопада поклав перед царем-ханом Московитії дорогоцінні тканини,

ридвани, злотом куту зброю. Біля Кремля стоять виплекані коні косяцькі: дар для хана Московії. Хан дає гетманові ярлик (боярську грамоту), старшинам — менші ярлики (дворянські грамоти), ярлики дають право українським старшинам на українській землі владу хана Московитії славити і українських селян законами московськими гнобити. Хани у Орді давали князям (слугам татарським) дівиць на розважання. І хан Московитії дав гетманові Брюховецькому дівицю.

І цар-хан сказав, що в Україні (Русі) стоятимуть московські баскаки (губернатори, воєнні гарнізони, очолені воєводами) і українські селяни будуть примушені їх годувати. І прибув до Києва Московю наставлений єпископ. Він у святій Софії голоситиме про “вічне возз’єднання двох єдиновірних і єдинокровних народів”, учитиме побожних православних коритися ханові-цареві і його христолюбному війську.

599. 1666 рік. У Чигирині Петро Дорошенко вибраний гетманом. (Його дід Михайло Дорошенко був Запорозьким гетманом у 1623—1628 роках). Він старшинам сказав: “Хоч Божою волею Український народ обох сторін Дніпра роз’єднаний і ми вважаємося самі собі ворогами, одначе мені ніхто

чужий не є такий прихильний, як ми самі собі є рідними приятелями”. Щоб ніхто не казав, що він служить Польщі чи Москві, він почав мати приязні ставлення до Туреччини.

Гетман Дорошенко знає: українці не мають влади їм Богом даної (не мають помазанця Христового, царя чи короля). І тому кожному полковникові дається право захопити владу (булаву), роблячи між косаками бунт, намовляючи їх на свою сторону і кажучи їм, що теперішній гетман не поважає старшин, занедбав свої обов’язки. Немає такого гетьмана, якого не можна було б знеславити. А от царя чи короля знеславлювати заборонено: він помазаник Христовий.

Гетман Дорошенко старшинам своєї думки не накидає: на Раді старшини сперечаються: кожний доводить свою правоту і свої розуміння порядку. І розсварених гетман не мирить. Знає: українці мають м’яку вдачу, попи володіють українцями, промовляючи не до їхнього розуму, а до їхньої душі: вирізання “младенцев во Вифлиємі”, “отсекновєнія” глави Іоана Крестителя (про це піп оповідає задушевно-плачевно), і так українців розчулює, що вони плачуть, стоячи в наркотичному диму біля кадильниці, оплакують “Іоана Крестителя”.

Гетман Дорошенко починає підтримувати бандуристів, співаків. Бачить в них народніх самородків, відданих рідній Вітчизні, їм він вірить більше, як попам. Він почав творити постійне військо. (Гетман Хмельницький і Виговський не творили постійного (регулярного) війська. І в цьому треба бачити помилку їхньої державної діяльності).

600. 1667 рік. Українці (за 13 років “возз’єднання”) пізнали, що москвини дуже люблять бути “начальниками”, працювати не хочуть, хліб здобувають при допомозі зброї, вважають себе “царськімі представителями” і селяни зобов’язані їх годувати.

Українські юнаки з помсти за сестру чи наречену, почали з засідки кидати петлі на московського (руського) солдата. І його зброєю його вбивали. “Москалики, ви поїли наші волики, щоб вас пранці поїли!” — грубо й гнівно говорили селяни. Українка, яка з москалем приятелювала, була названа москалькою.

“Смердиш, як москаль”, “Матюхаєшся, як москаль”,

“Не будь москалем” (не будь жорстоким нахабою). Вторгнення москалів не єднало два народи, а навпаки — створювало між ними ненависть, ворожнечу. Українці бачили в москалеві злодія, який тільки ходить з рушницею, погрожує, грабує, що бачить: курку, вівцю. Українські діти, побачивши москаля, кричали: “Москаль, зуби не скаль! Не хочем вітати, йди з нашої хати”. Усе це ознаменовувалося словами: “Україна глухо волновалась” і насторожувала Москву.

13 січня Московія і Польща в селі Андрусіві (на Білорусії) підписали Андрусівську умову, якою послали Московії канселювали Переяславську умову і визначили, що Україна вважається не приєднаною добровільно до Москви, а завойованою Московським військом. І перебуває “в державі его царского величества” (“Полное собрание законов Российской империи”, т. 1, стор. 656). Переяславська умова втратила значення. Московія віддала Польщі Київ.

“Київ, наш рідний Київ, проклята Москва віддала ляхам-магнатам”, — обурливо говорили кияни. “Москалі до Андрусіва на нараду не запросили гетьмана Брюховецького. Геть москалів з України!” — українські народні маси гнівно обурювалися.

601. 1668 рік. 1-ше січня. Гетман Брюховецький у Гадячі має старшинську раду: прибули полковники: з Києва В. Дворецький, з Переяслава — Дмитрашка, з Полтави — Кумбишецький, з Прилук — Горленко, з Чернігова — Самойлович; генеральні судді — Петро Забіла, Павло Живоцький; генеральний писар Михайло Фесько і протопоп Семеон Адамович.

На Старшинській Раді постановлено: “Відмовитися від співпраці з Москвою і, разом з гетманом Петром Дорошенком об’єднавшись, почати боротьбу за самостійну Україну. Сказати московським воєводам, щоб вони з своїми військами виїхали з України: коли по-доброму москвини не вийдуть з України, то тоді треба їх вигнати силою”.

І вирішено послати до Туреччини лубенського полковника Грицька Гамалію, а до хана Кримського послати писаря Степана Гречаного. Полковники присяглися, що їхні постанови триматимуться у строгій таємниці для добра Вітчизни. І зразу після цієї таємної Старшинської Ради появилася зрадник-протопоп Семеон Адамович.

Протопоп Семеон Адамович поїхав до Києва і розповів московському воєводі Шереметеву про таємні постанови Старшинської Ради, на якій він був присутнім. Шереметев послав з Києва попів з доносами цареві, що гетман Іван Брюховецький плянує арештувати московських воєводів, а солдат роззброїти і вигнати з України. Про таїну повідомив протопоп Семеон, поцілувавши хреста. (За викриття таїни протопоп отримає дари: соболі, золотий хрест).

602. Старшинська рада зробила помилку, дозволивши протопопові Семеонові Адамовичу бути присутнім (молитвою починати і кінчати засідання Ради). Він клявся перед хрестом, що таємниць Старшинської Ради не зрадить. Та зрадив він так, як зраджували всі його попередники. І так як він, зраджуватимуть всі його наступники, паралізуючи спроби творення державної України (Русь).

Та з погляду канонів православія, попи, зраджуючи таїни гетманів чи Старшинської Ради, не були зрадниками, а оборонцями влади помазанця Христового. Протопоп С. Адамович вважав, що гетман Брюховецький і Старшинська Рада є “предателями”, “ізменниками”: цілували хреста “на верность царю”, а тепер, зрадивши царя, хочуть творити самостійну Україну (Русь). Вони зрадили не

тільки царя, а й клятву, складену в церкві: вони знеславили Христа, вчинили смертний гріх. Церква не може смертних грішників, які задумали державність творити, підтримати.

603. Гетман Брюховецький, почувши, що таїна Старшинської Ради викрита, негайно видав Універсал до Українського народу, що “українці відлучуються від москвинів”, бо москалі з ляхами вирішили в Андрусові “Україну, отчизну нашу милу руйнувати, спустошити і в ніщо обернути, вигубивши у ній всіх великих і малих жителів”.

Україна на основі Андрусівської умови була вторжниками поділена — Лівобережна — це колонія Москви, а Правобережна — це колонія Польщі. Запорозька Україна (як запорожці казали Січ-Мати) була країною, де могли переховуватися месники народу, тікаючи від польсько-москвинських загарбників.

Старшини гетмана Брюховецького закували московського воєводу Загрязького. І передали гетманові Петрові Дорошенкові, який посадив воєводу в Чернігові у в’язницю. Воєвода Огарьов з жінкою тікав. Українці догнали і ранили його, жінку

відвезли до лікарні. Воеводи Ржевський і Толстой утекли: їх своєчасно повідомив протопоп Семеон Адамович.

(Є щось за дуже людяне в характері українців: бачучи, що москаль-воевода тікає з України, вони йому тікати допомагають: головне, щоб ішов додому, не був гнобителем. А того, хто під час втечі був ранений, везли в лікарню, підліковували, давали сумку з хлібом і салом, і казали: “Москалику, іди, чоловіче, з Богом геть від нас. Не грабуй нас”.

Якби українці були такими жорстокими з москалями, як є жорстокі москалі з українцями, Україна була б вільна, квітуча, слава і могутня, і загарбницький чобіт Москви не топтав би її поля).

Посол Василій Тяпкін написав у Москву “до государственного деятеля Ордіна-Нащокіна” листа, що українське населення відмовилося давати харчі. І побило москалів (рускіх) у Срібному, Переволочній, Варві, Журавцях, Іваниці, Монастирищі, Ічні, Красному, Колядині та в інших селищах.

604. 7 червня. Коло Диканьки військо гетьмана П.

Дорошенка зустрівся з військом гетьмана Брюховецького. Косаки сказали, що гетьман Брюховецький, прислуговуючись Москві, запроторив полковника Височана Лисянського в Сибір. Збирав тяжку данину для москалів. І тепер вони не хочуть бути йому підлеглі, перейшли до гетьмана П. Дорошенка. Гетьман Брюховецький не хотів підпорядковуватися гетьманові Дорошенкові і тому був убитий косаками 7 липня (1668 р.).

(Бруховецький ввійшов в історію, як слухняний лакей Московитії, але й він, бачачи, що Москва грабує його милу Вітчизну, чуючи, що в народі клеботить ненависть до вторжників, відважився “підняти зброю проти російського панування”).

Гетьман Петро Дорошенко став гетьманом всієї України (Руси). Щоб бути сильнішим в розмові з Польщею і Московією, він починає дипломатичні переговори з Туреччиною. Зробив Чернігівського полковника Дем'яна Многогрішного своїм намісником на Лівобережній Україні. Дем'ян Многогрішний просить гетьмана Дорошенка, щоб він поміг вигнати москалів з Сіверщини: бо воєвода Ромодановський грабує населення і каже, “где московський солдат, там і московська земля” і “московська власть”.

605. У церквах попи підбурюють побожних православних повстати проти гетьмана Петра Дорошенка, кажучи, що він не хоче єднатися з православною Москвою, тримає добрі стосунки з Туреччиною. Чернігівський єпископ Лазар Баранович отримав коштовні соболі з Москви. І від імени попівської братії проголошує, щоб Сіверщина і вся Україна (Русь) визнала підлеглість Москві. Воєвода Ромодановський сказав Дем'янові Многогрішному, що попи його прокленуть, коли він не віддасть Сіверщину під контроль московського війська.

Дем'ян Многогрішний був “наказним гетьманом”: ставлеником гетьмана Петра Дорошенка. І без згоди Дорошенка не міг давати розпорядження. Дорошенко оголосив, що перебування Московського війська на землях України (Руси) без його згоди незаконне.

606. 1669 року (16 березня) у Глухові (Новгород-Сіверському) Дем'ян Многогрішний був проголошений гетьманом Лівобережної України. Він, виконуючи волю грізного Чернігівського єпископа Лазаря Барановича, погодився, щоб Сіверщина перебувала під московською окупацією. У цей час при допомозі попів (агентів єпископа Лазаря Ба-

рановича) було запорозьких косаків намовлено, щоб вони не визнали зверхности гетмана Петра Дорошенка, бо “він ненадійний православний”. Запоріжжя не визнало Петра Дорошенка гетманом. (Гетманом Січі Запорізької стає Михайло Ханенко).

Гетман Дорошенко прагне об’єднати Україну (Русь), хоче з Правобережної України вигнати поляків, звертається за допомогою до Турції. Голосить, що має бути один народ, один гетман, одна держава. Москвини, Поляки, Турки можуть перебувати в союзі з Україною, та вмішуватися в її внутрішні справи не мають права, з України повинні вийти московські вторжники.

Гетман Дем’ян Многогрішний, не дуже слухаючи Москви, організував тридцятитисячне військо. І тримає таємний зв’язок з гетманом Петром Дорошенком. Гетман Многогрішний сказав, щоб московські воєводи виїхали з міст Лівобережної України. І він перестав їм давати харчі.

607. 1672 рік. 13 березня. (Москвини організували в Україні так звані “охочекомонні полки”, на зразок опричнини царя Грозного. “Охочекомонні” складають присягу, що готові вмерти за “веру

православну". Вони перебувають під командою москвина-воєводи, своєму гетманові Дем'яну Многогрішному не підкоряються. Їх одягають і озброюють москвини, а годують українські селяни).

"Охочекомонний полк", натхненний Чернігівським єпископом Лазарем Барановичем (з дозволу Ромодановського), увірвався у місто Батурин. Зв'язав "ізмєнника" гетмана Дем'яна Многогрішного. І він і його брат Василь, і полковник Гвинтівка, і його син Петро і сотник Грибович, як "изменники-гетманьї й старшиньї" ("История СССР", стор. 302) були привезені в Москву на катування. І. Крип'якевич пише, що справи москвофільської партії "проводив чернігівський єпископ Лазар Баранович".

Єпископ Лазар Баранович тішився подарунками; "йому надано село Киянку з трьома іншими селами й посполитими на власність". Він виганяв селян з сел Плоского і Шатрища на працю. Селяни гнівалися на "святого отця"; казали, що вони не є його "посполитими". Піп Леонтій Касперович мав, як свою власність, села Дерні і Ришпиське та млини.

608. Протопоп Семеон Адамович (це ж він повідомив воєводу Шереметєва про таїни Старшинської Ради

гетмана Брюховецького) має дарунок: “село Кладкове з усіми посполитами на власність”.

З Батурина була “под караулом” вивезена в Москву родина гетмана Д. Многогрішного. Многогрішний був катований жорстоко. І з родиною вивезений у Сибір на вічну каторгу. На руках єпископа Лазара Барановича (і підлеглих йому попів) кров гетмана Многогрішного, кров українських старшин, які були закатовані в Сибірі. Вибілювати чорноризних зрадників, називаючи їх лагідним словом “москофіли”, не можна. Родитися в Україні, бути українцем, житися з праці рук українських, звати себе добродієм народу і бути москофілом (приятелем загарбників, гнобителів народу), о, яка неморальна релігія, яка погань її пишноризні єреї!

609. Турецький султан Могамет 4 отримав повідомлення від гетмана Петра Дорошенка, що українці не мають на меті воювати з Турцією. Таке запевнення маючи, султан Могамет у липні почав війну з Польщею.

18 липня гетман Дорошенко розгромив Польське військо біля Батога. Поляк (учасник бою) написав: “Не пам’ятаю більшої польської втрати і більшого

розгублення між поляками". У жовтні українські війська оточили Львів. 16 жовтня підписаний Польсько-Турецький договір: Польща платить Туреччині данину 22 тисячі дукатів.

Гетман Дорошенко дав наказ, щоб польські вторжники вийшли з України. Гетман не задоволений, що султан Могамет підписав у Бучачі мир з Польщею. Москва і Польща довідавшись, що гетман Петро Дорошенко створив могутнє військо, має союз з Туреччиною, прагне об'єднати землі України (Руси), почали таємно діяти.

Нововибраний гетман Іван Самойлович і єпископ Лазар Баранович умовилися з кошовим Запорозької Січі: спільно вимагати від гетмана Дорошенка зречення від булави, бо він спільник бусурманський: діє на шкоду православної Москви. Запорозький кошовий Сірко — відважний і здібний полководець, безталанний політик, засліплений православний. Він послав запорожців до Чернігова, щоб вони забрали булаву: гетман Дорошенко їм булави не дав.

610. 1676 рік. Вересень. Гетман І. Самойлович при допомозі москалів оточив Чернігів: гетман Дорошенко віддав булаву, покинув Чернігів, почав

жити у селі Сосниця на Лівобережній Україні. Правильно написав Т. Шевченко: “дурний попович — гетман Самойлович”. Не знає він, що через пару років москвини знайдуть ще зручнішого пана-раба, і при його допомозі й у нього заберуть булаву й привезуть “под караулом” в Москву на тортури. Є щось хоробливе в поведінці старшин, є щось звихнене у способі думання: уміймо відважно глянути в жахливе обличчя цієї дійсности, уміймо оздоровити себе, здисциплінуючи свої почування і мислення.

611. З Москви прийшов таємний наказ: у селі Сосниці безборонного гетмана Дорошенка схопити, закувати і “под караулом привезти в Москву”. Гетман Самойлович наказ Москви виконав. У Москві катували гетмана Дорошенка. І потім вивезли на вічне заслання у холодний Волокамський край. Мріяв він побачити хоч перед смертю милу Україну. Не здійснилися мрії: 19 листопада 1698 року (на 71 році життя), після вісімнадцяти років мук на каторзі, помер гетман Петро Дорошенко.

Гетман Петро Дорошенко залишив для грядущих поколінь писання, які збереглися в історичних архівах. Він пише: “Не це сам від себе смію світові об’явити, але багато побратимства мого, моїх

ровесників, можуть ясно мені засвідчити, що я ще з молодих літ звик ніякого зла нікому з синів моєї Вітчизни не бажати. Коли Божою волею був я примушений взяти цей печальний уряд і держав його близько десяти літ, ні в чим іншим не був мій умисел, а тільки в тому, щоб допомогти вольності Запорозького війська і зберегти безпеку і цілість Вітчизни”.

612. 1677 рік. У Європі й Азії пошановані сини імператорів, королів, цісарів, ханів, шахів, магараджів, султанів. Гетман Богдан був володарем України (Руси), його армія розгромила армію Польської імперії тоді, коли Польща жила на вершинах своєї могутності. Володарі Європи і Азії вважають гетмана Богдана некоронованим королем.

Де живе Юрій-син гетмана Богдана? У монастирі. Турецький султан Могамет 4 дав наказ Константинопольському патріархові Деонісію 4, щоб він Юрія Хмельницького “розстриг з чернецтва”. Патріарх Деонісій виконує волю султана. Патріарх сказав султанові, що Русь у древні часи звалася Скитією, потім — Сарматією. Турція визнала гетмана Юрія Хмельницького князем Сарматії. Гетман-князь Сарматії Юрій оголосив універсал, що він повертає народові волю, незалежність. Запорозькі косаки

знають, що гетман Богдан, часто звертаючись до них, казав: “Ми єстем Сармати!”

613. Гетман-князь Сарматії (України-Руси) іде, маючи Турецьке військо, щоб сісти на батьківський престол. Він оголосив, що його столицею є Чигирин.

(Гетман Юрій не був турецьким вислужником, султанові присяги не складав. Туреччина прагнула ослабити агресивні пляни Московії і тому їй вигідна була самостійна Україна, очолена гетманом, неприхильним до Москви). Москва найняла німецьких офіцерів, майстрів і при допомозі свого раба-гетмана Івана Самойловича ставить навколо Чигиринського оборонні споруди.

Чигиринське населення, побачивши москалів, почало вигукувати: “Москва, чого ти шукаєш на нашій землі? Чому вторгнулася в нашу хату?” Бунтівливе й горде Чигиринське населення було перегнане на лівий берег Дніпра: чигиринці почали селитися на берегах річки Орель.

614. У 1678 році Турція взяла Чигирин. Гетман Юрій пройшовся по руїнах столиці. Оплакав місто свого

дитинства. Чигирин — попіл, руїни, вулиці засіяні трупами. Гетман Юрій вирішив заснувати столицю в місті Немирів.

Москва прагне, щоб у Києві сиділи православні єреї, віддані Москві. Польща прагне, щоб у Києві сиділи православні єреї, віддані Польщі. При допомозі “святої, соборної і апостольської церкви” можна зручно експлуатувати киян. Обманювати їх, залякувати, тримати в покорі — у тьмі духовного рабства, речучи їм: “Любіть рідну церкву”.

Польський король Ян Собеський 10 березня 1675 року призначив свого шпигуна Шумлянського адміністратом Київської митрополії. “Король завзивав руське духовенство і весь народ до послуху єпископу Йосифу Шумлянському”; “Шумлянський був добре підпитий. Коли за містом О. Ловецький попросив у нього благословення і хотів вертати додому, єпископ велів йому сідати на коня і їхати з собою. Старий священик не міг сісти на коня і випрошувався від тої чести. Тоді розгніваний Шумлянський велів своїм людям висадити його на сідло, а потім зіпхнути. О. Ловецький, падаючи з коня, зламав собі карк, а Шумлянський з карети ще стрілив на нього з пістолета, а потім, лишивши ледве живого посеред шляху, поїхав далі. Таких випадків

було більше, бо Шумлянський був чоловік завзятий” (Іван Франко, “Громадський голос”, 1898 р., стор. 17—21).

“Тоді Шумлянський рішається прийняти юнію і дня 7 березня 1677 р. складає на руки Київського католицького митрополита Кипріяна 2 Жоховського, у приязності короля, заяву приєднання до Українсько-Білоруської католицької церкви. Робить це без розголосу, щоб з’єднати до католицької церкви й деякі монастирі в своїй єпархії та й загал православних” (Г. Лужницький, стор. 400).

615. 1685 рік. Луцький єпископ Ґедеон (Четвертинський) тепер є Київським митрополитом, який прихильність проявляє до Московського патріярха. Православні християни України (Руси) підлеглі москвині; москвин є їхнім духовним батьком (патріярхом)?

“Від самої смерти Хмельницького вело духовенство перед у москофільстві, перешкоджаючи Гетманській політиці, як Філімонів і Баранович” (М. Антонович, стор. 65). Архиєреї Філімонів, Баранович, Адамович і сотні їм подібних сповідали гетманів, полковників, косаків, отримані таїни продавали за золото і

коштовні соболі московським воєводам
Шереметеву, Ромодановському, Баратинському,
Бутурлінові, Трубецькому.

Справа не у москвофільстві, а в тому, що вони (єреї
православ'я) організували бунт полковників проти
гетьмана Виговського, проти гетьмана Дорошенка.
Вони викрили таїну Старшинської Ради гетьмана
Брюховецького, яка обговорювала справу арешту
московських воєвод і проголошення самостійної
гетьманської України (Руси).

(Так є, з доброї чи злої волі православ'я в Україні
(Русі) було знаряддям гноблення і обману народу.
Обману? Так, — час вже знати, що ми українці
(потомки скитів) вели війни з Візантією.

Візантійський патріарх проголосив (і канонізував)
“Свято Похвали Богородиці”, яка “помогла
візантійцям затопити скитів у Босфорі”. У п'яту суботу
великого посту греки з акафистом хвалять “Покрову”
за таке “покровительство”. Ми (після хрещення Руси)
стали людьми грецької віри. І це грецьке анти-
українське свято (свято проклинання українців)
відзначаємо, бачачи в рідній церкві рідні святощі,

національні.

Яка ж різниця: москвини під час бою з Українськими партизанами утратили свого генерала Ватутіна; оголосили його героєм, поставили йому пам'ятник у Києві. Українці, виховані в дусі московської большевицької віри, відзначають свято вшанування Ватутіна (свято проклинання українців). І бачать в цьому національні гордощі й святощі).

616. 1686 рік. Турецький султан Могомет 4 призначив свого громадянина архиєрея Деонісія константинопольським патріархом. Патріарх Деонісій служить мусульманинові. Скарби, які на протязі віків архиєреї перетранспортовували з Києва до Константинополя, турки забрали; патріарх збіднів...

У Московському державному православії є думка, що “денга не Бог, но полбога есть”; “денежка откривает небеса”; “церковніки ценят золотого тельца”. І повезли москвини до патріарха Деонісія 4-го “золотого тельца”...

Патріарх Деонісій побачив 120 коштовних, на вагу

золота, срібlistих соболів і золоті червонці. “Що хоче від мене Москва за такі коштовності?” — спитав патріарх. “Дай нам записку, що Київ, “мать городов руских” і всіх побожних православних Київської митрополії віддаєш Московському патріархові”.

(Візантія охрестила Україну (Русь) і підпорядкувала її своїм законам, думаючи її звізантіїзувати-огречити, затерти на Русі сліди Русі; освічені люди мали б у Києві говорити по-грецькому, а раби православні зіпсутим грецьким діалектом, церковно-слов'янська мова утратила б значення; Русь стала б частиною території Візантійської імперії. Плани патріарха і імператора Візантії перекреслили дві події: хан Батий у 1240 році взяв Київ, а султан Могомет 2 в 1454 році взяв Константинополь.

617. (Батий мав татарську віру: національні віри майже ніколи не були призначені на експорт. Коли б Батий був католиком чи мусульманином, він би вогнем і мечем на вернув би Україну (Русь) на ту чи іншу віру. Він ставився відразу до хліборобського життя, не мав на меті українців отатарювати. Орда, як знаємо, почала падати тоді, як поділилася на татар-християн і татар-мусульман. Татари-мусульмани побраталися з турками, а татари-християни побраталися з москалями (руськими).

Патріярх Деонісій, як бачимо по документах, продав побожних православних України (Руси) в Московське рабство і видав московському послові Нікітічу Алексееву патріяршу розписку, що “прийнято від господіна Нікітіча Алексеева три сорока соболей і двісті червних: податель же благих Господь да будет мздодавец Вашему державнейшому царствію”. (Записка продажу православних українців зберігається в архівах Московської патріярхії).

618. 1686 рік. Москва і Польща обговорюють справи продажу Києва. “Ми не можемо звати себе Руссю, не маючи у своїх руках Києва. Москва не Русь. Приєднавши Київ до Москви, ми скажемо, що Русь змінила помешкання. Москва стане Руссю, а Київ її провінцією. Купімо Київ”, — москвини думають правильно: усе — для Москви. Москва заплатила Польщі за Київ 146.000 рублів.

На Дніпровій кручі сидить сліпий бандурист, біля нього — поводитир. Кияни знають, що мандрівні монахи бандуристові випекли очі, назвали “неофітом”. Не вбили — люди врятували. З очей течуть сльози, сліпець тремтливим голосом співає, ридає: “Єреї-боввани, клянуть вас, кияни! Ви Київ хрестили мечами, бичами... об’їдались медом,

сиром, калачами. Щоб ви пощезали, навіки пропали. Чуєте, кияни! Ляхи-варшав'яни москалям-татарам Київ продали! А попам байдуже — люблять церкву дуже, рідною зовуть, киян в церкву звать, вчать Москві служити, ікони любити, у покорі жити, во віки і віки, щоб були кияни духовні каліки. Кияни, кияни! Залікуйте рани і куйте мечі та вдень і вночі! Пишіте мечами віру і молитву, з лютими катами починайте битву! Починайте всі на святій Русі!”

619. 1687 рік. 22 липня московський воєвода Василій Ґоліцин дав наказ поставити “под караул” гетмана Івана Самойловича за “ізмєну. У кайдани закували..., ребра поламали, привезли в Москву. Без слідства й суду (у Москві порядок ханський) біля Кремля катували. На стегнах розпеченими щипцями м'ясо виривали — і на досмертну каторгу в Сибір заслали. За що карають?

Воєвода Ґоліцин потерпів поразку, ідучи війною проти Кримської орди. Щоб слави воєводської не затьмарити, він оголосив (не маючи жодних підстав) гетмана Самойловича “ізмєнніком”: винувником поразки. Гетман, оправдуючись казав, що то не він, а татари в степу суху траву підпалили; “врьош хохол!” — сказав Ґоліцин.

Є закон: той, хто зрадив рідний народ, щоб багатіти, прислугуючись чужинцям-загарбникам, щастя не матиме. І тепер силу цього закону пізнав гетман Самойлович. Його маєтки і скарби забрали москвини-загарбники. Полковник Григорій (син гетьмана Самойловича) пробував боронити тата, був зв'язаний і закатований.

Полковник Яків (син гетьмана Самойловича) вивезений в Сибір: був на смерть закатований в 1689 році в Тобольську. Гетман Самойлович склав кості в Сибірі, проклинаючи “возз'єднання двох братніх народів”. (У літописі читаємо, що “полковникові Григорію (синові гетьмана Самойловича) в Сівському тричі довелося рубати голову, бо не було доброго ката”).

620. 24 липня (два дні після арешту гетьмана Самойловича) біля річки Коломак був Іван Мазепа вибраний гетьманом. Хто він? Біля Білої Церкви є село Мазепинці: тут родився Іван 20 березня 1632 року. Мазепинці Іван отримав у спадщину від батька Степана; знав Іван, що брат його діда Федір Мазепа був в 1597 році на смерть поляками закатований у Варшаві.

Іван був вихований у Києві, “учився у Могилянській колегії”, вивчав латину, риторiku, рідна мова у “Києво-Могилянській академії” була попами заборонена, названа холопською, противною для Ісуса Христа.

Київський римо-католицький єпископ Лещинський, бачачи, що Іван має добрі вроджені манери, зробив його слугою короля Яна Казимира. Король послав Івана в Голляндію вчитися артилерійської справи.

Іван учився в Голляндії три роки. Побував у Франції і Німеччині. У 1659 році він повернувся до Варшави. Він був красивим, розумним, мав поетичну вдачу, вчив польських шляхтичів “бонтону”, законів етики. Король посилав Івана, як мудрого дипломата, з листами до гетмана Юрія Хмельницького. Польський шляхтич Ян Пасек злився, що найкращі шляхтянки уважно ставляться до Івана Мазепи, улюбленця королевого.

Іван не знав, що є закон: ніхто, чужому королеві прислугуючись, не вмирав у славі. Король підтримав Яна Пасека. Іван з Варшави повернувся в

село Мазепинці. Гетман Петро Дорошенко зробив Івана сотником. У білоцерківського полковника Семена Половця була донька Анна, з нею Іван одружився.

621. Гетман Петро Дорошенко зробив Івана послом. Іван їхав у Туреччину, маючи відділ косаків і відділ татар. Запорожці зустріли: татар порубали, косаків відіслали до гетьмана Дорошенка. Іван пішов до гетьмана Самойловича.

Москва устійнює порядок: гетман Іван Мазепа і полковники та єпископи і попи звільнені від податків. Звичайні косаки, селяни, ремісники обікладені подвійним податком. Люди тяжко працюючи, годують полковників, старшин, наглядачів, попів, єпископів, московських воєводів і солдат.

Косаки бачать: рідні полковники з воєводами-москалями і попами у розкошах купаються, тяжко працюючі люди ("чернь") юшки не мають, не мають чим тіла прикрити. Попи речуть — "терпіте, раби Божія, на тому світі нагороду матимете". Москвини порють спини батогами: продовжують утверджувати "возз'єднання двох братніх народів".

Повсталі селяни і косаки схопили Прилуцького полковника Лазаря Горленка. Сказали, що він рідних людей гнобить і зайдам-москалям догоджає, зв'язали слугу московського і вкинули у піч, щоб він згорів. У Переяславі переяславці побили полковника Левка Полуботка. У Ніжені ніженці назвали полковника Ярему “московським рабом”; він утік, рятуючи життя.

622. 1689 рік. Серпень. Гетман Іван Мазепа їде з старшинами, радниками (усіх разом 300 осіб) до Москви за “ярликом”. Має відбутися стріча з ханом-царем Московії. Петро 1 сів на престол, прогнавши сестру Софію. Гетман Мазепа став по стороні Петра.

Гетман Мазепа і його старшини побачили, що в Московії “крестяни” поставлені в становище скотини: їх можна купляти і продавати. “Крестяни”-раби гнутья до землі, побачивши боярина. Старі раби-діди стають навколішки, як проходить купець, воєвода, боярин: є щось зовсім чуже слов'янській вдачі.

Україна (Русь) підлегла Московській патріархії

зобов'язана мати ті рабські закони, які має Москва.
Чому? Коли б українські селяни жили, як вільні люди,
про їхнє життя довідалися б москвинські селяни:
“вольность хохлацька” деморалізувала б “строй
жизні московской”; появилися б заворушення, бунти,
упав би трон государя Московитії. “Возз'єднання
двох братніх народів” має в Україні (Русі)
запровадити кріпаччину; це економічно зміцнить
Москву і паралізує в Українському народі дух
вольности, козакування.

(“Злившись навіки з єдинокровною Росією,
Малоросія відкрила свої двері цивілізації, освіті,
мистецтву, науці. Разом з Росією її чекає тепер
велике майбутнє” (В. Г. Белінський). Якщо Малоросія
єдинокровна з Московитією (Росією), то тоді
малороси — це півазіяти. А що ж сталося з
українцями (русичами) — богатирами Слов'янського
світу?

623. Гетман Іван Мазепа їхав з Москви до Батурина,
боязко оглядаючись. Він довідався, як москалі
(руські) катували гетмана І. Самойловича, і журився. І
думав: українець поприятелював з москвином,
принизив Україну, свій рід і сам себе запряг у ганебне
ярмо неволі. Чи ж можна ждати від москвина
милосердя: москвини свого боярина Шакловитого

зарубали сокирою і катували його родину. У Москві кожний живе в страхіві: ніхто нікому не вірить, уста й душі замкнуті, й такий гнітючий стиль життя Москва хоче накинати й Україні, щоб і на українця дивилася Європа так, як і на москвитянина.

У Батурині гетмана І. Мазепу вдень і вночі охороняє Московське військо: шпигуни слідкують за кожним його кроком. З Москви прийшов таємний наказ: обережно, але наполегливо гетман зобов'язаний українському життю давати московські порядки такі мудрі, які були в могутній Орді: раби служать дворянам, а дворяни цареві.

Генеральний писар Василь Кочубей у присутності писаря Петра Іваненка прочитав гетманові Мазепі директиву, прислану з Московії. Мазепа відповів, що він сидітиме в Батурині, помагатиме попам дарами, ставитиме церкви, сперечатися з полковниками не буде. Гетман (після того, як повернувся з Московії) став мовчазним і самотнім. Стогін закатованих Москвою гетмана П. Дорошенка, гетмана Д. Многогрішного, гетмана І. Самойловича чув він у душі своїй.

624. 1692 рік. Писар Петро Іваненко, таїни канцелярії

гетмана Мазепи знаючи, утік з Батурина. Куди? Кому виявити таїну? Українець деморалізований православ'єм — українець не вірить українцеві. Писар Іваненко 26 травня з декількома запорожцями прибув у Крим до хана. Сказав ханові, що Москва хоче українців поробити темними рабами, підкупила патріярха візантійського Іоакима. І він два роки тому заборонив в Україні (Русі) всяке (навіть церковне) українське письменство мати; тільки стару болгарську мову киянам дозволяє в церквах чути.

22 червня Петро Іваненко (відомий як Петрик) видав Третій Універсал до рідного народу, пишучи: “Годі дивуватися, що нашим ворогом є король Польщі. Колись ми йому підлягали, але з Божою допомогою, при Богдані Хмельницькому, визволилися з його підданства. І Польща й досі не може прочуняти.

Не диво також, що ворогує з нами хан Криму, ми чинили шкоди Кримській державі й досі чинимо. Але дивні за те вчинки московських царів: не шаблями ж вони нас завоювали, наші ж прадіди ради віри християнської піддалися їм по вольній волі.

Московські царі захистилися нашими українськими грудьми перед усіми своїми ворогами, так що відкіль

би вороги не прийшли, то платитимуть спершу наші міста і села, наших людей братимуть у полон, а Москва сидітиме за нашими плечима, як за муром. Але цього Московщині мало.

Московщина всіх українців хоче повернути у своїх невільників і холопів. Вона забрала у неволю гетмана Многогрішного, забрала у неволю гетмана Самойловича, що обороняли нас, а тепер і нас хоче повернути у досмертну неволю!”

“Гетманові Мазепі сказала Москва роздавати маєтності старшині війська Запорозького, а старшина нашою братією поділилася між собою, позаписувала її собі й дітям своїм у довічну кріпаччину, і тільки ще того не робить, що не запрягають їх до плуга. Москва підтримує старшину у всьому, бо знає, що коли наші люди зведуться нінащо і помужичаться, то москалі тоді заволодіють Дніпром, Самарою і скрізь поставлять фортеці, що не можна буде українцям і ворухнутися”.

“Я покинув батька, матір, жінку, родину та чимало добра, і тепер закликаю вас до боротьби за цілість нашої Батьківщини і волі. Не на те ми розпочинали діло, щоб руйнувати власну Батьківщину. Погані ті

птахи, що власне гніздо каляють, поганий той господар, що власності руйнує. Ми йдемо по Україні, щоб визволити братів наших і себе від грабежу Москви та її послушників”.

“Самі ви, розумні голови, поміркуйте: чи краще страждати в неволі, бути наймитом чи паном своєї землі? А хай це вам, панове, буде відомо, що сам гетман Мазепа, за порадою всіх полковників, послав до мене потайки чоловіка сповістити, що як тільки ми при допомозі хана Кримського дійдемо до ріки Самари, то всі вони відсахнуться від Москви і вкупі з нами стануть воювати проти гнобителів-москвинів. Отже, панове, коли ви тепер не станете до своєї вольности, то знайте, що загубите її назавжди і будете довічними москвинськими невольниками, і ніхто вже потім не заступиться за вас!”

625. Гетман Іван Мазепа в думці згідний з універсалом писаря Петра Іваненка. Та він знає — полковники його живуть у великих розкошах, біля них сидять попи, монахи, “доверочніє” московські люди, у Києві сидить митрополит — слуга Московського патріярха, на церковних і старшинських маєтках працює “чернь”, для якої піп — заступник Бога. Усі мислі на сповідях контролюються попами, монахи постійно сновигають між

Києвом і Москвою. Залізо, гроші, тортури, “Божий промисел”, пекло, рай тепер поставлені на службу Москві.

Гетман Мазепа, усе це знаючи, пише листа до Запорозького кошового Гусака, щоб запорожці не підтримували Універсалу Петра Іваненка. Петро Іваненко, маючи допомогу Кримського хана, спинився на Кам’яному Затоні. І послав послів на Запорозьку Січ. Запорожці зустріли послів з хлібом і сіллю, їм припали до серця слова Універсалу. Кошовий Гусак — ні проти, ні за.

500 запорожців, покинувши кошового Гусака, пішли до Петра Іваненка. І вони на Кам’яному Затоні проголосили Петра Іваненка (Петрика) гетьманом України (Руси). І гетман Іваненко, підійшовши під Полтаву, послав послів, щоб полтавці і косаки до нього приєдналися. Гетман Мазепа об’єднав полки і йде проти гетьмана Петра Іваненка.

Моральна державна основа по стороні гетьмана Іваненка. Він жодній чужій силі не служить, присяги ханові, королеві, цареві, султанові не складав. Хан Кримський, знаючи, що Москва хоче знищити його ханство, хоче, щоб держава Українського народу

була в союзі з Кримом: такий союз може бути тепер міцним, бо він взаємно вигідний.

Хан, побачивши, що гетман Мазепа свої війська виставив проти гетмана Іваненка, забрав своє військо до Криму. З групою вірних запорожців пішов гетман Іваненко на південні степи України.

626. 1693 рік. Гетман Іваненко знову видав універсал, пишучи: “Не спокушайтеся, брати запорожці, що московські царі присилають вам червонці. Не туліться до Москви, як риба-судак до невода, що її ще не зтягли неводом, а вона сама приляже до нитки та й тягне її рибалка туди, куди попереду вже зтягнув другу рибу”.

“Так, ви по добрій волі притулилися до Москви, а вона робить з вами те саме, що попереду зробила з тими, що вже вперше прибрала у свої руки”. (Який пророчий, світлий, практичний, переконливий склад мислі і яка благородна сила духовного осіяння у тебе, гетмане Іваненко! Усе, усе так сталося, як ти пророкував). Заворушилися попи: хочуть убити пророка-гетмана Іваненка.

Москва, боючись пророкувань гетьмана Іваненка, іде з гетьманом Мазепою громити Крим. Знищивши Кримське ханство, вона позбавить Україну (Русь) союзника і матиме повну волю перетворити українців у стадо побожних православних рабів, підлеглих Москві.

627. Гетман Мазепа підійшов до Криму, громить Кримські фортеці. І він проголосив, що дасть 1000 карбованців тому, хто уб'є гетьмана Іваненка. Піп Афанасій у селі Кишенки проголосив, що Яким Вечорка життя віддав за рідну церкву, за святу апостольську православну віру. Що ж накоїв побожний православний раб Яким Вечорка. Він, прикинувшись вірним запорожцем, підійшов до гетьмана Іваненка і встромив йому ніж у серце: упав пророк Іваненко. Побожний православний братовбивець тікав до попа Афанасія, запорожці спіймали і голову йому відтяли.

Історик О. Оглоблин пише, що таємно по стороні гетьмана Петра Іваненка стояв гетман Мазепа. І хотів “скласти умову з Кримом і за Кримською допомогою вибитися з-під Московської зверхности, вийти з протитурецької коаліції, добитися кращих умов для української торгівлі на Чорноморщині і творити самостійну Українську Державу”.

Але коли гетман Мазепа побачив, що по церквах попи, підлеглі Московській патріархії, підняли шалену пропаганду проти антихриста, безбожника гетмана Іваненка, він (Мазепа) примушений був залишитися підлеглим Москві. Дух православного Якима Вечорки демонстрував торжество побожного раба, занепад основ національної моралі.

628. 1696 рік. Усім, хто ганьбить гетмана Івана Мазепу, кажу: він був вихований попами. Він був тероризований попами. Він їх боявся, він їх золотом обсилав, він їм каплиці будував, митри, ризи дарував і в душі він ненавидів їх.

Він понад все любив “ту чаєчку-небогу, що вивела чаєняток при битій дорозі”; він грав на кобзі, пісні складав і плакав. Він, наражуючи себе на муки, видав Універсал, пишучи до старшин і землевласників, щоб вони вище усталених законів не брали з народу данини і кріпацтво злагіднювали.

Він відбирав маєтки у тих поміщиків, які по конюшнях пороли спина кріпакам і казали, що духовенство благословляє наносити до “девяти,

двадцяти і сорока ран”: б’єш тіло -спасаєш душу. Шереметєв, почувши, що гетман Мазепа стає в обороні “хрещеного скота”, здобуває “любов в народі”, дав наказ попові Лаврентію, щоб він увійшов у довір’я гетмана і про все почуте записував. (У доносі, писаному в 1699 році попом Лаврентієм, зазначено, що “Мазепа церкви будує, а до царя православного прихильности немає”).

Є такі оборонці народу, які ганять гетмана Мазепу, що він мав “у 48 містах, містечках, селах і хуторах 24.816 посполитих дворів з 155.622 підданими”. Він не мав права не мати. Він би був замордований, коли б пішов у народ і людям роздав свої маєтки.

(Всі полковники, єпископи, попи мали, як приватну власність, села, поля, де працювали їхні піддані; в часи гетмана Мазепи такі порядки вважалися справедливими і церквою освяченими).

629. 1702 рік. Померла Анна, жена гетмана Івана Мазепи. Генеральний писар Кочубей, його жена і донька Мотря співчують гетманові. Кочубей єдиний татарин-вихрест, який відіграє в Батурині визначну роль. Зов крови — справа, яку не можна завжди нехтувати. Гетман тим полковникам, які ка-

жуть, що треба знищити Кримських татар, відповідає: “Залишіть їх у спокою! Вони незабаром стануть нам у пригоді”. Кочубей ненавидить Кримських татар, бо вони мусульмани. Кочубей любить Московських татар, бо вони православні, мають становище бояр, воевод, визначних купців, вони у Москві найвпливовіші люди; цар Петро I — півтатарин.

Москва і Польща гноблять Україну (Русь), поділивши її на Правобережну і Лівобережну. Українці хочуть об’єднатися, щоб вигнати з своєї Вітчизни вторжників (москвинів і поляків). Полковники Самусь і Палій розгромили поляків-вторжників під Бердичевим.

630. Поет Данило Братковський, виконуючи розпорядження Самуся і Палія, прибув на Волинь. У селах читав вірші селянам: говорив, що тільки вільні люди шляхетні. Москалі і поляки поробили українців невольниками: щоб українці, живучи в неволі, при-тупили свій розум і охопили свої почуття, смаки і манери. У поляків і москвинів є домовленість: ловити українців, здібних правильно думати, і відрубувати їм голови. Сіра маса людей, залишившись без провідного мозку, буде смиренна, як стадо овець.

Поляки схопили поета Братковського. Забрали у

нього вірші, листи, заклики. І в Луцьку поставили гордого поета “під воєнний суд”. Залізні голки під нігті забивали, зуби кліщами виймали, поодрубували пальці на правій руці, щоб не міг слова написати. Він лежав зв’язаний, цілував рідну землю; від плачу й мук трепетно здригався. І казав, що коли б він був в Україні одним українцем, то й тоді б боровся, щоб Україна була вільна від польського і московського гніту. Боротися за волю, значить боротися за право бути людиною. 16 листопада ляхи поклали голову поета Данила Братковського під сокиру. У літописі читаємо, що поляк-кат сім разів рубав голову, “заки відрубав її”.

631. Гетман Іван Мазепа, гостюючи у Кочубея, сказав: “Що це за радість для мене жити у вічній небезпеці? Чи не є я, як віл, який кожної хвилини жде на удар довбнею? Я подумав би про нашу свободу, але мені ніхто не хоче допомогти?” І (глянувши на Кочубеїху) гетман сказав: “А твій чоловік зовсім не хоче мені помагати”.

Гетман Мазепа знає, що архиєреї тримають мислення і душу народу в своїх руках, вони всесильні і вони неморальні, бо продажні. Гетман не може їм сказати, що він любить Україну більше, як Москву і Польщу.

Київський митрополит (ставленик Московії) служить Москві. Архієпископ Й. Шумлянський (підкуплений королем Польщі) підпорядкував Львівську єпархію Римові, служить Польщі. З ними гетман не може говорити про створення української державності: їм українська державність не потрібна, їм потрібні українські вівці, щоб вони могли їх доїти, стригти, здирати з них шкуру: покірним обіцяти винагороду на небі, а непокірних — карати ранами.

(“Коли львівські міщани за жебрані гроші заклали у Львові школу і шпиталь, то православний єпископ Балабан виступив як найзавзятіший ворог тої справи національної праці, перехоплював і бив студентів і вчителів”, “Трохи інакше було в Києві, де попи, за почином Петра Могили, піддержали первісну братську школу і зробили з неї “академію”, та попи ж і тут перші повернули оглоблі в інший бік, до Московщини”. “У часі розбору Польщі Руська народність в Галичині знаходилася в найбільшій упадку. А через що? Чи не було руських біскупів, руських попів, руських монастирів. Де там! Були, тільки всі були спольщені. Біскупи були шляхтичі і здавна давня привикли вважати хлопа за бидло. Вони були наскрізь поляками, говорили і думали по-польському, а тільки держалися руського обряду”), (Іван Франко, “Громадський голос”, 1898 р., ч. 22—

24).

632. Гетман Мазепа, щоб піддобритися єреям,
посилає гроші монастирям, церквам, митрополитам,
архієпископам, єпископам, архимандритам Греції,
Палестини, Молдавії, Волощини, Сербії, Литви,
Польщі, Болгарії. Шле гроші на відбудову монастиря
св. Сави у Палестині. Шле гроші монастирям на горі
Синай, на горі Афон. Шле злитки золота на переклад
“Біблії” на арабську мову.

Дівчина Малашка (служниця гетмана Мазепа)
передала листа від чарівної дівчини Мотрі Кочубей.
Гетман, гостюючи у Кочубеїв, грав на бандурі, співав.
Він має пісенну душу, зворушливо читає свої вірші.
Він умів подобатися жінкам і особливо молодим
дівчатам, які любили бачити в чоловікові мудрість,
славу, багатство і ніжне слово.

Гетман листа прочитав і через служницю Малашку
передав Мотрі дарунок і листа. Він написав: “Моя
Мотронько! Посилаю тобі обручку діамантову, щиро
прошу прийняти, дасть Бог чимсь ще краще
привітаю. Цілую твої ручки біленькі, моя любя”.
Мотря показала перстень матері. Кочубеїха взяла в
доньки перстень, сама почала носити, зневагу

проявляти до свого хоробливого, млявого мужа. Розплакана Мотря утекла до гетьмана, сказала, що мати хоче її відвезти в Москву: одружити з боярином. Гетьман відкрито виступав проти шлюбів між українцями і москалями. І про це стало відомо й архиєреям Стефанові Яворському і Київській Духовній Академії, особливо богословові Феофанові Прокоповичу, який вважав, що “національність” — це поганство: усі люди мають кровно змішуватися на славу православія — усі бо вівці стада Христового.

Якщо мати на увазі те, що цар Давид убив свого друга і його жінку собі взяв, цар Іван Грозний був снохачем, цар Соломон мав сотні жінок і наложниць, цар Петро 1 поводився, як варвар з своєю жінкою (Лопухіною), то гетьман Іван Мазепа, порівнюючи з ними, був ніжним і чесним романтиком. Його ставлення до Мотрі були лицарські. Єреї, які ведуть розпусне життя, по-розпусницькому знеславлювали Мазепу, мовляв, має сердечні стосунки з своєю хрещеницею.

633. 1706 рік. Полковник Горленко і полковник Апостол сказали гетьманові Мазепі: “Усі ми за душу гетьмана Богдана Хмельницького молимо Бога, що він визволив Україну (Русь) з-під польського ярма. А твою, гетьмане Іване Мазепа, душу і кості твої діти

наші клястимуть, коли ти залишиш Українців у неволі Московській”.

Генеральний суддя Кочубей тішився, що його донька Мотря покорила серце великому гетманові, найбагатшій, найславнішій і найсильнішій людині. Гетман Мазепа проголосив Кочубея наказним гетманом (призначеним). Кочубей став заступником Мазепа. Кочубеїха ненавиділа свого мужа, зненавиділа й доньку свою за те, що вона залюбилася в Мазепу.

Кочубеїха запросила до Батурина киево-печерського монаха Ніканора, який осуджував Мазепу за його неприхильне ставлення до шлюбу між українцями і москвинами. Монах Ніканор передав Кочубеїсі ікону непорочної Марії. І запевнив, що все почуте триматиме в таємниці. Від Кочубеїхи він довідався, що Мазепа тримає угоду (у своїх архівах), підписану у Гадячі гетманом Іваном Виговським, на основі якої Україна є союзницею Польщі, а не Москви, і гетман ще раніше про це говорив з Запорозьким кошовим Гусаком.

Монах Ніканор поїхав у Москву, через три місяці він знову появився в Батурині, почав жити у палаті

Кочубея. Щоранку і щовечора він молиться перед розп'ятієм. Говорить, що свята апостольська православна церква любить Кочубея і його жену. І зазначив, що Московський патріарх христолобно опікується побожною Малоросією.

634. Монах Ніканор везе в Москву донос від Кочубея “на гетмана злодея”, який у своїй палаті має французькі книги вольнодумні, принесені йому “туристами” з Польщі. У Москві монаха Ніканора вислухано і, як важливу персону посаджено “под караул”. Сидить монах Ніканор “в Преображенськом приказе”: жде, поки “цар освободітся”. Московському патріархові вже стало відомо, що гетман Мазепа має зв'язки з європейцями-вольнодумцями.

Шведський король Карл 12-ий розгромив Польщу, завоював Саксонію, ввійшов у Львів. Цар Петро 1, розгромлений шведами, тікає, палить селища, нищить харчові запаси, прирікає населення на голодну смерть. Гетман Мазепа тримає свої помисли у найбільшій таємниці: знає, що гетмани Дорошенко, Многогрішний, Самойлович таїни приятелям виявляли. І Москва (на основі доносів) закатувала їх.

Кочубей, не дочекавшись з Москви донощика-монаха Ніканора, покликав до себе попа Івана (настоятеля полтавської Спаської церкви). Оповів йому, що гетман Мазепа у своїй палаті гостив “визначного польського магната Ліщинського”. Є передчуття, що він хоче перестати бути підлеглим Москві, тобто зрадити православну церкву.

1708 рік. 27 лютого цар Петро 1 отримав донос від попа (полтавського пароха) Івана. Він не звернув уваги на доноси монаха Ніканора і попа Івана тому, що 24 лютого він прочитав листа від гетьмана Мазепи. Гетман Мазепа остерігає Петра, що доноси, писані монахами і попами за гроші Кочубеїхи, не варті уваги.

Мотря все вдома почуте про гетьмана Мазепу таємно (через служницю Малашку) повідомляє Мазепі. Кочубей, довідавшись, що Петро 1 на доноси не звертає уваги, занепокоєно покинув Батурин. І став жити у Диканьці.

635. 28 травня Кочубей дістав три удари, сотник Кованько 14 ударів, піп Іван, як автор доносів, 20 ударів. Сотник Кованько, коли йому батогами пороли спину, кричав: “Московський кнут такий

приємний, що варто б з нього зробити дарунок жінкам”; тут він мав на увазі Кочубеїху, яка його впровадила в змову проти Мазепи. Піп Іван стогнав, речучи: “Хай їх чорти візьмуть! Коли вже вони перестануть писати по наших спинах?!”

(Є щось величне у цих катуваннях: москалі катували українців за те, що вони писали доноси на рідного гетьмана, бажаючи прислужитися православній Москві. Москва вірила, що Мазепа є її вірним слугою: у доносах бачила ширення пропаганди про звільнення України з Московської окупації).

636. 15 червня в селі Борщагівка (біля Білої Церкви) донощик (вихрещений татарин) Кочубей покараний: йому відрубана голова. Головного винуватця доносів попа Івана оборонила чорноризна братія: він їде в Московію, житиме в монастирі.

На Правобережній Україні панують поляки. Полковник Семен Палій підняв народне повстання: хоче вигнати поляків з Поділля, Волині, Браสลавщини. Вірить, що гетман Мазепа йому допоможе. Полковник Палій шукав зв'язків з Швецією. Потерпівши поразку на Браславщині, він прибув до Мазепи. Мазепа сказав, що Петро 1 хоче

його (Палія) бачити в Москві. Палій відповів: “Немає мені чого туди їхати”. І хотів іти до свого обозу, та Мазепа його ув’язнив і тримав у Батурині: цей вчинок треба вважати найтемнішим у житті Мазепи.

Петро 1 вважав, що Палій організовує настрої, прихильні до шведів, і вислав його на каторгу в Сибір. Гетман Мазепа приєднав до себе Правобережну Україну, але Петро 1 дав йому наказ: Правобережну Україну віддати Польщі. Він (Петро 1), ведучи війну з шведами, боїться об’єднаної України (Руси) і робить залицяння до короля Польщі.

(“Україна, виснажуючись в боротьбі з зовнішніми тисненнями, розривалася внутрішніми міжусобицями, схилялась то до Московії, то до Польщі, то до Турції, думаючи добути собі незалежність. Москові хотілося підкорити собі Україну, а не робити її самостійною” (Костомаров, кн. 7, т. 17, Петербург, 1905 р., стор. 21).

637. Гетман Мазепа покликав полковників: Горленка Прилуцького, Апостола Миргородського, Зелинського Лубенського. І таємно їм сказав, що треба при допомозі Швеції звільнити Україну з Московського ярма. Мазепа виявив їм свої довголітні

таїни. Є думка, що тільки молодь довершує подвиги. Гетман, будучи дідом, ішов на подвиги, зрікся маєтків, благ розкішної старости, він величний молодістю душею поета!

Ні, наші гетмани не були “варшавським сміттям, гряззю Москви”; вони старалися підняти зброю в обороні Вітчизни. І були зраджені попами, і закатовані на смерть. Духовні провідники (митрополити, єпископи, архимандрити, протопопи і попи) були “варшавським сміттям, гряззю Москви”, рабами облудної візантійської ортодоксії. Вони були донощиками. Вони шинкували душею і кров’ю народу. Вони, прикриваючись епітрахилями, пишними ризами, блискучими митрами, золотими панагіями, удавали високопреосвященних святителів, духовних отців, учителів моралі, добра, слова Божого, євангельської істини, а справді вони були вовками в овечих шкурах!

Чому їх боїться гетман Іван Мазепа, не може їм сказати, що любить Україну більше, як своє життя? Він знає, що вони (душпастори) за гроші Україну, народ продадуть і продаж освятять хрестоцілуванням. О, гетмане, пропадеш ти і ті, що підуть з тобою! Тисячі попів, одуривши побожних православних, біля кивотів проголосять прокляття

(анатему) тобі!

638. 3 липня шведи перейшли річку Березіна (в Білорусії). І розгромили москвинів біля міста Головчина, 16 липня шведи увійшли в Могилів.

Під команду москвинських воєводів перебуває у Польщі 4000 косацьких вершників і в Литві — 4000. Біля Смоленська стоять Переяславський і Ніженський полки. Москва подбала, щоб в Україні було мало українського війська. Біля гетьмана Мазепи 2000 московських солдат. Українці ослаблені тому, що вони брали участь у війні москвинів з шведами.

Карл 12 підійшов до меж України (Руси). І отаборився біля міста Дроки. Гетман Мазепа з вірними полковниками повідомив Карла 12, що він готовий вітати його, як спільника у війні проти Москви, яка вторгається у землі Фінляндії, щоб і шведів так поневолити, як українців.

Петро 1 і генерал Меншіков зупинилися в місті Горському. І тут вони наказали Войнаровському, щоб він (племінник Мазепи) почав в Україні палити села, збіжжя, ліси, лишаючи шведам попіл. Войнаровський

сказав, що українці своїх сіл палити не будуть. Петро 1 наказав Войнаровського посадити “под караул” і відрубати йому голову. Войнаровському пощастило вночі втекти.

639. 28 жовтня гетман Мазепа зустрівся з королем Карлом 12 у селі Гірки. 2 листопада Меншіков оточив Батурин. І сказав, що Мазепа зрадив святе православ'є: “з'єднався з шведами, в ім'я православія Батурин має покоритися православному цареві”. Українці-батуринці знали, що москалі — варвари, їм вірити не можна: ліпше смерть, ніж возз'єднання з варварами.

Батуринці безстрашно боронили гетманську столицю, Меншіков, бачачи, що поле засіяне трупами московськими, хотів відступити. Та появився “побожний православний Іван Нос”. Він показав Меншікову таємний вхід в Батурин. І москалі (руськіє), вторгнувшись в Батурин, убивали українських жінок. Дітей брали з колисок і жбурляли у вогонь. Сокирами рубали голови бабцям, дідам, юнакам, юнкам. У Батурині не лишилося живої української людини.

Меншіков повідомив, що 3000 москалів убито під час взяття Батурина. 1000 озброєних українців після

Батуринського бою прибули до гетьмана Мазепи у місто Дехтярівки. Вони повідомили, що полковника Чечеля і старшину Кеніґсена (німця, який служив у війську Мазепи) москалі взяли в полон і сокирами порубали.

640. “Коли москвини взяли місто Батурин, серед полонених опинився один із захисників міста, німець Кеніґсен. Він був тяжко ранений. Його вже умираючого везли у Глухів на катування. Та він помер по дорозі в Конотоп, і тут над його трупом було виконане катування — колесування” (А. Соколов, “Меншіков”, історическая хроніка, Москва, 1947 р.).

Люди, замилувані в садизм, не звертають уваги — ранена людина, хора, умираюча: вони їй розрізають живіт і вимотують кишки; так робили опричники Івана Грозного, здійснюючи “возз’єднання Москви і Новгорода”. І так чинять опричники Петра 1, здійснюючи “возз’єднання Москви і Києва”.

Ті, які поставили православіє вище державних справ України (Руси), зрадили гетьмана Мазепу. Зрадили гетьмана Мазепу єпископи, попи, монахи, архимандрити і їхні вірні вихованці — полковник Іван

Скоропадський, сотник Журавко. У місті Глухові (6-го вересня 1708 року) Петро 1 назначив Івана Скоропадського гетьманом. Скоропадський поклявся, що не єднатиметься з гетьманом Мазепою, слухняно служитиме Москві.

641. Автор “Історії Русів” пише, що кожний швед навчений був од начальників своїх говорити по-українському такі слова до народу: “Не бійтеся! Ми ваші, а ви наші!” Побожні православні дивувалися лагідності шведів, але тому, що вони не хрестилися, уважали їх за нехристів і невірних, а побачивши, що вони їдять у п’ятницю молоко і м’ясо, вирішили, що вони є безбожні бусурмени, і вбивали їх усюди, де тільки малими партіями і поодинці знайти могли, а іноді забирали їх у полон і припроваджували до государя, за що давали їм платню, спершу грішми по кілька карбованців, а опісля по чарці горілки, з привітаннями: “Спасібо, хохльонок!”

Король Швеції видав Універсал до Українців, що цар Московський без жодних причин, просто з мотивів загарбницьких, пішов війною проти Швеції. І шведи тепер переслідують москвинів, і ступили на Українську землю не заради завоювання її або покористування скарбами та пожитками жителів тутешніх, але “єдино задля поновлення прав їхніх і

вольностей колишніх”.

Шведи поводитися в Україні (Русі) як союзники. Голодуючи, вони ходили по хатах, клали на стіл гроші і просили хліба. Хліб пригорнувши до грудей, кланялися і відходили. Українці кидали на них петлі, зв’язували і, як безбожників, поганців, відводили у полон до православних москалів, або вбивали і кидали під кущі, кажучи: бусурманин, антихрист: у п’ятницю молоко п’є, грішник, поганець.

642. Автор “Історії Русів” пише, що “Вступлення шведів у Малоросію зовсім не схоже було на навалу неприятельську, і нічого воно в собі ворожого не мало, а переходили вони села обивательські і ниви їхні, яко друзі та скромні мандрівники, не займаючи нічиєї власности і не чинячи усіх тих бешкетів, свавільств та всякого роду безчинств, що свої війська (московські, — Л. С.) чинять по селах під титулом: “Я слуга царський! Я служу Богові і государеві за весь мир християнський! Кури і гуси, молодиці й дівки нам належать по праву воїна і по наказу його благородія!”” (стор. 281).

Москвини приходили в українську хату обвішані хрестами православними, ставали навколішки, били

поклони перед іконами, цілували хреста, виводили з повітки телицю, у мішок вкидали гусей, курей, тягли сало з бочки, пили самогон, насилували матерів на очах дітей і потім молилися “во ім’я отця і сина і святого духа”, цілували ікони і їхали далі.

643. Вони були православними християнами, а от шведи — антихристи, бо вони, хоч і лагідні і за шмат хліба гроші дають, а не хрестяться і в п’ятницю молоко п’ють. Українці, маючи таку забобонну побожність, такі шаманські розуміння Бога, віри, моралі, приятелів у світі не матимуть.

Хто винуватий? Народ? Ні, наш народ не глупий: але коли розумних дітей по-глупому виховувати, у них будуть глупі розуміння духовного життя. Попи наші не могли наших людей виховувати по-розумному, бо самі вони були по-глупому виховані і попами стали не тому, що їх вабила чистота духовного життя, а тому (і таких було найбільше), що вони попівство успадкували.

Я вже згадував, що син рясу отримував від батька, діда, прадіда. Якщо мати на увазі те, що попом має бути людина здібна до духовного життя, то в нас, як пише Костомаров, такий добір був знехтуваний, і

тому попами були переважно грубіяни, шкурники, для яких благородні почування (національна свідомість, змагання за державність) були справою тяжкою для розуміння.

Коли ж появлявся піп такий, який відважувався шанувати мову рідного народу, то він був попівською кастою осуджений, знеславлений, переслідуваний, і жив, як птах у клітці, або тікав на чужину. Наприклад, піп Маркіян Шашкевич і піп Агапій Гончаренко. Ні, я не осуджую всіх попів: я осуджую тих, які свою шкуру, свої ризи, своє чрево, своє прибуткове православ'є ставлять вище священних національних справ України (Руси)!

644. У місті Глухові наші попи (так, наші рідні, а не чужі!) поскликали побожних православних на церковну площу. І зробили опудало гетмана Мазепи з булавою в руці. І повісили “гетмана Мазепу” на шибениці і почали речати: “Смерть Мазепі, антихристові, поганцеві!”

У соборі Успенськiм українське духовенство християнської України (Руси) братається з духовенством Московії, яке прибуло в гості в Глухів. Їхній “помісний собор” проходить під молитовним

кличем “Супутниця Мазепі в пекло!”

Побожні православні раби, почувши, що преосвященні архиєреї (носителі істини Христової) відправляють гетьмана Мазепу в пекло, боялися прихильно ставитися до нього, тобто боялися проявляти прихильність до державної України (Руси), бо ж він (Мазепа) був її яскравим виразником. Вони (наші православні священики) прокляли рідну державність, проклинаючи Мазепу і прокляли тих, які її (державність) підтримували явно чи затаєно.

Автор “Історії Русов” пише, що “Численне духовенство малоросійське і найближче до границь тутешніх великоросійське, зумисне зібране до Глухова під проводом і інспектурою знаного єпископа Прокоповича, склавши з себе, так званий помісний собор, у дев’ятий день того ж листопада, кинуло на Мазепу вічне прокляття, або анатему”.

645. “Похмура урочистість тая відбувалася в мурованій Миколаївській церкві, в приявності государя, численних урядників та народу. Духовенство і клирики були в чорному одінні і всі з свічками чорного кольору. Мазепин портрет, що висів перед тим серед міста, волочений був по місті

катами (так, як статуя зображення Дажбога під час хрещення киян, — Л. С.), і втягнений до церкви”.

“Духовенство, оточивши його (портрет гетьмана Івана Мазепи, — Л. С.) прочитувало і співало псалми з Святого Письма, потім, проголосивши і декілька разів повторивши: “Нехай буде такий і такий Мазепа проклятий!”, обернуло на портрет його запалені свічки, а клирики, повторяючи те саме співом, обертали свічки свої донизу.

Головуючий єпископ ударив при тому кінцем жезла свого в груди портрета (гетьмана Мазепи, — Л. С.) із словами “Анатема!” І тоді поволокли назад портрет із церкви і співали стих церковний: “Днесь Юда... приймає диявола”; і тим обряд той скінчився” (стор. 285).

Побожні православні християни, залякані попівськими прокляттями і московськими батогами, со страхом Божим і рабським трепетом стоять навколішки у рідних церквах. Цілують позолочені церковні ідоли (ікони) і брата рідного-гетьмана Мазепу клянуть. Ті українці, які були біля Мазепи, почувши, що православна рідна церква Мазепу прокляла, “вибравши слушний час для своєї втечі,

виїхали потайки від Мазепи з кватир своїх і прибули до государя (ката Петра I, — Л. С.) з виясненням своєї невинності і вірної до нього відданости” (“Історія Русів”, стор. 286).

646. Постійно, при кожній нагоді попи з великим задоволенням голосять, що “православіє охопило усю нашу культуру, як церковну, так і світську, й історію, літературу, мистецтво, музику, й увійшло в душу й тіло народу й стало його невід’ємною частиною, заволоділо його мислями, почуттями, усім єством”. Власне в тому й наше тяжке горе, що православіє охопило усю нашу історію, культуру, літературу і своїм охопленням завдало страшні шкоди, поневолило наше єство, щоб ми не були самі собою, щоб сутність нашого єства не була нашою.

Попи, проклинаючи гетмана Мазепу, рекли: “Той, хто хоче вмертвити наш народ, старається знищити його християнську церкву, анатема Мазепі, анатема!” Проклинаючи Мазепу, попи проклинали українців, які прагнули утвердити українську державність, вони проклинали найблагородніші почуття народу.

647. 1709 рік. Від голоду, холоду й хвороб померло 4000 шведів. У місті Ромни стоїть штаб гетмана

Мазепи. На його старих очах сльози: він бачить, що козаки вночі тікають від нього (гетьмана Мазепи), проклятого православ'єм. Утекли до Петра 1 Іван Сулима, Данило Апостол, Гамалія, Кандиба, Бутович, канцелярист Антонович. Хто здеморалізував військо гетьмана Мазепи? Священики християнської України, з ними Христос, у них святощі православ'я. І вони зрадників України благословляють, а вірних її синів проклинають. І хрест в руках тримаючи, звуть себе милостивими добродіями народу.

Штаб короля Карла стоїть у місті Гадячі. 26 березня кошовий Гордієнко прибув із Запорозькими загонами: зустрів Мазепу і Карла в місті Диканька. Чому мало прибуло запорожців? Наші попи (не московські), наші блюстителі християнської України прокляли Мазепу; прокляли тих, хто пішов з Мазепою, і всіх закликають не брати на свою душу гріхів Мазепиних, і тому мало прибуло запорожців. Запорожці лежать у куренях: відмовилися йти з кошовим Гордієнком до гетьмана Мазепи. “Православ'є увійшло в душу й тіло народу, заволоділо його мислями, почуттями і тримає душу народу в тьмі національної несвідомости, душевної темности”.

“Хохлам не можна вірити!” Запорожці, які